

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Højesteretstidende,

udgiven

af

Højesterets Protokolsekretærer.

Højesteretsaaret 1889.

Ny Række. 13. Aargang.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler G. E. C. Gad.

1890.

NAVNEREGISTER.

Private Sager.

	Pag.		Pag.
Alberti, C., Overretsprokurator	187	Eriksen, Jens Christian, Gaard-	
Andersen, Sognefoged	190	ejer	308
Asmussen & Co., Handelsfirma	548	Estrup, Finantsminister, Kon-	
Asmussen, H., Grosserer	548	sejlspræsident	504
Asmussen, O., Grosserer	548	Eyber, Sagfører	808
Bagger, Højesteretssagfører . . .	233	Fasting, Overretssagfører	554
Bahnson, Krigsminister	717	Fiedler, W. T., fhv. Hotelejer, .	
Barfoed, I., Slagter	817	Kaptajn, hans Konkursbo	682
Bjørnelund, Charles, Husejer . .	392	Finantsministeriet	495
Borup, Borgmester	227	Fries eller Friis, J.	554
Brabrand, I. P., Restauratør . .	860	Frisch, C. V. T., Mejeriejer,	
Broberg, C. A., Grosserer, Konsul	227	hans Konkursbo	817
Brockdorff, Fr. C. E. S. v., Gods-		Fritze, A., Fabrikant	729
ejer	789	Fønss, F. V., Grosserer	807
Brunn, L. E., Grosserer og Firma	789	 	
Bügel, Chr., Prokurator	654	Generaldirektoratet for Skatte-	
 		væsenet	392, 763
Carlsen, Overretssagfører	781	Gersdorff, Hertha v.	233
Caspersen, Christen Marius . . .	799	Gersdorff, Marie v.	233
Christensen, Niels, Gaardejer,		Gersdorff, M. M. L. B. v. Fidei-	
hans Dedsbo	104	komisbesidderinde	283
Christiansen, M., Kjøbmand . . .	826	Glückstadt, Marcus J., Kjøb-	
Christoffersen, Lars, Gaardmand,		mand	214
hans Arvinger	744	Gotfredsen, A., Restauratør . . .	559
Colberg, H. A., Grosserer	559	Gravgaard, Jens, Gaardejer . . .	308
Crass, J. F., Tobaksfabrikant . .	221	Gulmann, Sagfører	817
 		Gyldendal, Aage J. K.	781
Darre, A. W., Lithograf	868	Gyldendal: Bestyrelsen for „Jens	
Dyrhauge, E., Overretssagfører	763	Gyldendals Familielegat“ . . .	781

	Pag.		Pag.
Hansen, F., Møller.....	377	kringselskab for rørlig	
Hansen, H., Høker.....	538	Ejendom.....	854
Hansen, O. F., Tømmermester.	499	Ludt, August, Grosserer.....	10
Henrichsen, A. M., Skomager-		Lundh, G. A., Glarmester.....	839
mester, hans Konkursbo..	554	Lyngbye, Adolph, Fabrikant og	
Hoheb, B. S.....	654	Kjøbmand.....	593
Holstein-Rathlou, v., Hofjæger-		Lørche, N., Kammerraad, For-	
mester, Stamhusbesidder..	694	ligskommissær.....	469
Husmann, G. A., Glarmester..	386		
		Madsen, Carl, Grosserer.....	789
Jansen, H., Exam. jur., Spare-		Madsen, Wm., Kjøbmand.....	789
kassedirektor, hans Bo...	309	Maire, E. le, Grosserer.....	763
Jensen, Hans Christian, Skræder	504	Marcher. Kancelliraad, Borg-	
Jensen, Henrik, Bogtrykker...	425	mester, Byfoged.....	854
Jensen, J., Grosserer.....	682	Martins, V. E., Broderihandler	309
Jensen, Jørgen, Murmester....	588	Millian Meyers Efterfølger, Firma	214
Jespersen, Th. Grosserer.....	682	Møller, Carl, Slagter, hans Enke	216
Johansen, Jens Nielsen, Cand.		Møller, Carl Andersen, Snedker-	
polyt.	281	svend og Fabrikarbejder..	495
Jordan, Aage, Redaktør.....	717	Møller, Mathilde.....	187
Jørgensen, J., Murmester.....	499	Møller, Vilhelmino Marie Steen,	
Jørgensen, Kr. E., Prokurator.	386	Enke.....	187
Jørgensen, Ole, Gaardejer....	469	Møller, P. M. C., Grosserer,	
		hans Konkursbo.....	763
Karberg, Byfoged.....	554		
Kiellerup, Konferentsraadinde,		Nathansohn. O. E., Skomager-	
hendes Bo.....	261	mester og Handkemager.	593
Kjeldsen, Niels, Gaardmand...	618	Nedahl, V., Fabrikant.....	270
Kjersgaard, Jens, Sagfører...	554	Nellemann, Dr. jur., Justitsmini-	
Kjøbenhavns Magistrat ..	227, 860	stor.....	68, 739
		Nielsen, A. V., Møbelhandler..	807
Landau, Christian.....	270	Nielsen, Jacob.....	104
Larsdatter, K., Henriksens Enke	744	Nielsen, P., Sejlunager.....	868
Larsen, Jens Peder, Sølvplet-		Nielsen, P. A. & Co., Firma.	807
terer.....	281	Nielsen, R. P., Møbelhandler..	807
Larsen, Lauritz, Gaardejer...	799	Nielsen, Søren, Husøjer.....	538
Larsen, Niels, Gaardmand....	216		
Lerche, Peder, Gaardmand....	618	Olrik, Birkedommer.....	104
Leth, Overretsprokurator.....	559	Ostenfeld, S., Exam. jur.....	613
Levien, Jos. A.....	654		
Liebe, C., Højesteretsadvokat .	261	Pedersen, Jørgen, Maskinbygger	308
Lind, R. C., Redaktør.....	123	Pedersen, Niels, Gaardmand...	613
Lindemann, A. A., Grosserer..	425	Philipsen, K. M., Handels-	
Lolland-Falsterske Brandforsik-		agent.....	826
		Plønge, Overretssagfører.....	694

	Pag.		Pag.
Poulsen, Skolelærer	190	Soegaard, D., Underretssagfører	68
Poulsen, P., Hørkammer	377	Sonnichsen, Nicoline	187
Rasmussen, Oversergent	272	Thiis, C. Hauge, Kjøbmand	10
Riis-Lowson, Pastor	308	Thomsen, Christian, Gaardejer	469
Ringkjøbing Byraad	123	Tvermoos, G. F., Direktør	799
Rosenkrantz, F., Baron	261		
Rosenkrantz, Oluffa, f. Krabbe	261	Voetmann, J. C. D., Snedker-	
		mester	839
Saunte & Gommesen, Firma,		Warbnrg, M. A., Grosserer	214
dets Konkursbo	854	Westergaard, Sagfører	694
„Schweizisk Forsikkringselskab		Willemann, J. C., Sagfører	826
mod Ulykkestilfælde“ i		Winterthur „Schweizisk Forsik-	
Winterthur	588	sikringselskab mod Ulyk-	
Schenemann, C. M. V., Bog-		kestilfælde“ i	588
handler	272		
Sichelckow, Vald, Kunstmaler	729	Zachariae, F., Grosserer	221
Smidt & le Maire, Firma	763		
Storm & Hirsch, Firma	548		

 Offentlige Sager.

	Pag.		Pag.
Aalborg, Christen Jenson	55	Beck, N. P. R. P.	327
Allermann, R. P.	283	Becker, H. V. J.	324
Andersen, Anton D. M.	748	Beg (Jensen), Jens Chr.	461
Andersen, Carl	44	Berggren, Peder (Pedersen)	731
Andersen, Fred. Ferd.	30	Berntsen, C, Hejskoleforstander	4
Andersen, Hans Peter	602	Bertelsen, J. Th.	237
Andersen (Ry), Jens	477	Bidstrup, N. P. V.	597
Andersen, Jesper	166	Bloch, L. Heymann	371
Andersen (Hegel), Johan Chr.	412	Bock, I. O.	465
Andersen, Lars Peter	665	Borck, Chr. Petersen	361
Andersen, Laurids	380	Bressendorff, L. V.	270
Andersen, Niels Johan	512	Breum, J. L.	1
Andersen, Peder Julius	337, 805	Buhr, J.	638
Andersen, Rasmus	388		
Andersen, Siegfred Constante	771	Caspersen, Christen	542
Andersen, Simon	233	Christensen, Anders	24
Andersson (Andersen), Carl Chr.	434	Christensen, Anders	775
Andersson, Carl Johan	572	Christensen, Axel	162
Andersson, Nils	283		

	Pag.		Pag
Christensen, Cathrine	642	Handest, N. P. L.....	582
Christensen, Christen.....	7	Hansen, Carl Alfred.....	862
Christensen, Frederik	754	Hansen, Christen	565
Christensen, Fred. Sager	408	Hansen, Fred. Anton.....	152
Christensen, Hans Peder	350	Hansen, Hans	98
Christensen (Smed) Jens.....	253	Hansen, Hans Pøter	473
Christensen, Jens Martinus ...	415	Hansen, Hans Peter	508
Christensen, Johan Friederich .	642	Hansen, Hans Sørensen	95
Christensen, Jørgen	409	Hansen, Jens Chr.....	102
Christensen, Lars Christian ...	856	Hansen, Jens Peter	89
Christensen, Marie.....	769	Hansen, Jens Peter.....	651
Christensen, Marie, født Hansen	350	Hansen, Lars Peter.....	604
Christensen, Niels	679	Hansen, Niels.....	433
Christensen (Rask), Niels Chr..	32	Hansen, Niels Peder	824
Christensen, Peder.....	845	Hansen, Niels Veien	384
Christensen, Svenning Toft ...	177	Hansen, Ole.	94
Christensen, Søren Chr....	437	Hansen, Rasmus.....	36
Christiansdatter, Kirsten.....	399	Hansen, Rasmus.....	473
Christiansen, Clemens	78	Hansson, Hans	75
Christiansen, Jens	46	Harris, John	119
Christiansen, Jens Buchardt...	401	Hartmann, F.	283
Christiansen, Peder	159	Hegel (Andersen), J. Chr. . . .	412
Christiansen, Søren	697	Hegel (Jensen) N. Chr.....	412
Clausen, Hans.....	446	Henriksen, Anders Jørgen Lau-	
Clausen, Mads.....	102	ritz	672
Clausen, Maren Johanne....	446	Henriksen, Jens Chr.....	283
		Henriksen, Niels	435
Danielsen, Anton Fred.....	731	Herman, Karen.....	672
Davidson, Florentine V.....	814	Hermansen, Henrik E.....	625
Due, A. O.	731	Hoffmann, A. A. E.	73
		Holst, J. P.	638
Eriksen, Niels	28	Hooge, J. C.	237
Erlendsson, Jon	579	Hurtigkarl, F. C. C.....	787
		Heeg, T. V. M.	283
Frederiksen, Carl Peter Emil..	39	Hørlykke, Ane M.	355
Futtrup, F. C. J.	19	Hørup, V, Redaktør	522
Gaardbo (Jensen), Martin	598	Iversen, Christen Jensen	836
Glafey, S. O.....	396		
Groths Enke, A. C. C.....	237	Jacobsen, Herman	604
Guldager, Emilie	778	Jacobsen, Lars Chr.....	809
Gullestrup (Nielsen), L.....	670	Jensen, A. (Mærkdal eller Odders-	
Gjæsse, Niels Pedersen.....	115	hede).	206
		Jensen, A. C. Pedersdatter . .	211
Hahn, Chr. M.	404	Jensen, Anders	437

	Pag.		Pag.
Jensen, Anders Peter	157	Kragge, Peter M. C. H.	724
Jensen, Ane Cecilie	570	Kyhl, P. H.	283
Jensen, Carl Peder	394		
Jensen, Christen, kaldet Aalborg	55	Larsen, Ane	815
Jensen, Emil Chr.	604	Larsen, Ane Margrethe	778
Jensen, Frederik	707	Larsen, Edv. Chr.	28
Jensen, Jens	14	Larsen, Hans	628
Jensen (Beg), Jens Chr.	461	Larsen, Hans	633
Jensen, Jens Chr.	519	Larsen, Jens	197
Jensen, Jens Christian	748	Larsen, Jens Chr.	640 692
Jensen, Jens Peder	66	Larsen, Johan Chr. Jacob	814
Jensen (Nødrup), Jens Peder	624	Larsen, Karen Marie	64
Jensen, Jens Peter	467	Larsen, Kirsten Gommesen	864
Jensen, Jens Peter Frederik	767	Larsen, Lauritz	847
Jensen, Jens Thomas	148	Larsen, Marius Annæus	437
Jensen (Madsen), Julius	184	Larsen, Rasmus	53
Jensen, Lars Vilhelm	335	Larsen, Rasmus	542
Jensen, Mads Rasmussen	686	Larsen (Vadskjør) Thomas	437
Jensen (Gaardbo), Martin	598	Larsens, Ole, Enke	159
Jensen, Niels	50	Lassen, Mads Chr.	785
Jensen (Hegel), Niels Chr.	412	Laustsen, J. Chr.	102
Jensen, Niels Chr.	182	Laybourn, C. L.	534
Jensen, Niels Chr.	437	Leismann, A. Caroline	422
Jensen, Niels Peder	809	Lind, Mario S.	814
Jensen (Schon), Niels Peder	731	Lollik, L. C.	774
Jensen, Ole Chr.	418	Lund, Vilh. Marius Jørgensen	698
Jespersen, Niels Peder Chr.	154		
Johansen, Ane C. C., Groths		Madsen, Hans	348
Enke	237	Madsen, Jens Larsen	812
Johansen, Jacob	454	Madsen (Jensen), Julius	184
Johansen, Johannes	346	Madsen, Søren	396, 398
Jørgensen, Eduard	510	Mahrt, M. J. A.	664
Jørgensen, Frands Peter	456	Meyer, Rudolph	39
Jørgensen, Hans	459	Mikkelsen, Jens Mikael	450
Jørgensen, Hans Steffen	812	Montague (Multitude), H.	482
Jørgensen, Jens Peder 492	492	Mortensen, Chr.	311
Jørgensen, Mads Peder	514	Mortensen, Christen	824
Jørgensen, Niels Peter	363	Mortenson, Jacob	754
Jørgensen, Niels Peter Chr.	604	Mortenson, Peerlone Elise	288
		Mortenson, Peter	731
Kjeldsen, E., Larsens Hustru	633	Mouritzen, Andreas	463
Knudsen, Knud	102	Mouritzen, Fred. Chr.	169
Knudsen, Niels	359	Multitude (Montague), Henry	482
Kongstad, Ane C.	381	Mærkdal eller Oddershede, A.	
Kragge, Ane K.	724	Jensen	206

	Pag.		Pag.
Molgaard, H. L. B.....	127	Pedersen, Christian	604
Moller, Adolph Hansen.....	649	Pedersen, Kirstine Marie	857
Moller (Nielsen), Johannes....	712	Pedersen, Marie Sophie	276
Moller, Niels Chr.	71	Pedersen, Niels Gjæsse	115
		Pedersen, Peder Chr.	51
Nathanson, W.	862	Pedersen, Peder Niels	604
Nielsen, Anders	230	Pedersen, Peerlene Elise Morten-	
Nielsen, Birthe Marie	81	sen	283
Nielsen, Chr.	248	Persson, Lars	422
Nielsen, Ohr. Georg ..	341	Persson, Tufve	536
Nielsen, Christen	851	Peterson, kaldet Borck, Chr. ..	361
Nielsen, Else Marie	81, 86	Petersen, Fred. Chr.	150
Nielsen, Hanne Sine Kirstine ..	720	Petersen, Jens Hosbøl	731
Nielsen, Jens Anders	824	Petersen, Kirstine Marie	857
Nielsen, Jens Robertsen	785	Petersen, Peter Oscar	276
Nielsen (Møller), Johannes....	712	Petersson, Johan Magnus....	677
Nielsen, Lars	42	Pickering eller Sewer, A.....	251
Nielsen (Gullestrup), Lars ...	670	Poulsen, Karen	778
Nielsen, Niels Chr.	283	Poulsen, Rasmus	584
Nielsen, Peder Julius	532	Præst, R. N.	283
Nielsen, Søren Andreas	870		
Nielsen, Søren Peter	754	Rasch, O. P.	668
Nielsen, Villiam Albert.	232	Rask (Christensen), Niels Chr. ..	32
Nielsen, Visti Makholm	372	Rasmussen, Hans	413
Nilsson, Per	255	Rasmussen, Hans Peter	690
Nordling, J. E.	283	Rasmussen, Kirsten	677
Nordstrøm, A. C.	429	Rasmussen, Rasmine	692
Nødrup (Jensen), J. P.	624	Rasmussen, Rasmus	146
Nørgaard (Pedersen) C.	635	Riis, P. S.	684
Nørgaard, J. O. J.	229	Ry (Andersen), Jens	477
		Renne, J. Chr.	668
Oddershede, A. Jensen, Mørkdal	206		
Olafson, Jon ..	517	Samuel, Joh. P.	331
Olausdatter, Emma C.	575	Schou (Jensen), Niels Peter... ..	731
Olsen, Elise Marie.	521	Schyth, Chr. L.	30
Olsen, Jens	198	Sewer eller Pickering, A.	251
Olsen, Jens	831	Sloth, Søren Jensen	201
Olsen, Niels ..	164	Smed, Jens Christensen	253
Ottosen, J. A.	367	Smith, J. J. S. Friis	488
Ottosen, Marie C.	814	Stendrup, N. V.	804
		Sørensen, Anders	283
Pedersdatter, Jensens Hustru,		Sørensen, Hans Chr.	565
A. C.	211	Sørensen, Lars Chr.	60
Pedersen, Adolf Vilh.	609	Sørensen, Mads	754
Pedersen (Nørgaard), Christen. .	635	Sørensen, Niels Chr.	338, 752

	Pag.		Pag.
Sørensen, Nielsine Helene . . .	754	Vadskjær (Larsen), Th.	437
Sørensen, Søren	630	Vilberg, N. C. C.	317
Sørensen, Søren Chr.	90	Vilhelmsen, H. C.	323
Thomsen, Carl	357	Weirup, G. M.	39
Thorlaksson, B.	530	Werchmeister, J. C.	668
Thorsen, J. Chr.	668	Winneballe, H. E.	821
Tylkjær, J. J.	283		

Fortegnelse

over

de i Sagregistret benyttede Rubrikker.

Afvisning.	Hæleri.
Aktionsomkostninger.	Hævd.
Angivelse (falsk).	Indicier.
Arrest.	Indirekte Tyvs- og Hælerbevis.
Appel.	Invalideforsørgelse.
Assurance (Brand-).	Island.
Bedrageri.	Kaution.
Betleri.	Kontrakt.
Brandstiftelse.	Kvaksalveri.
Bygningsvmsen.	Laan.
Drab.	Landboforhold.
Ed.	Leje.
Ejendomsret.	Løsgænger.
Entreprise.	Medikamenthandel (ulovlig).
Erstatning.	Mened og dermed beslægtede Forbrydelser.
Falæk.	Myndighed og Orden (Forbrydelser mod den offentlige).
Fideikommis.	Næringsbrug (ulovligt).
Fiskeri.	Pant.
Fogedforretning.	Retdens Pleje.
Forsikkring (Livs-).	Røveri og Trusler.
Gjentagelse af Forbrydelse.	Sagførere.
Gjæld.	Skatter og Afgifter.
Handel.	
Hjemvisning.	

Spil.	Valgret.
Straf.	Varemærke
Sædeligheden (Forbrydelser imod).	Vøje.
Testament.	Vestindien.
Tilregnelighed.	Vold mod Private.
Toldvæsen.	Ærefornærmelse.
Tyveri.	Ødelæggelse af fremmed Ejendom.
Udeblivelsesdomme.	

REAL-REGISTER.

Afvísning.	Pag.
<p>En Sag afvist, forsaavidt den angik Overtrædelse af Næringslovgivningen, idet den Tiltalte herfor idømte Bode i Forbindelse med de konfiskerede Gjenstandes Værdi fandtes at mangle summa appellabilis for Højesteret og Sagen alene var indanket efter Tiltaltes Begjæring (se iøvrigt under Be- drageri) . . . . .</p>	32.
<p>Statuoret, at en Højesteretsstævning, der var udtaget under Paaberaabelse af Frd. 19 August 1785 § 10 og Reskr. 19 Decbr. 1749 § 2, i en ifølge Lovgivningen anticeret Sag, i hvilken der tidligere af Højesteret var afsagt Udeblivelsesdom, vilde være at afvise, idet en Forlængelse af Appelfristen — selv om de anførte Bestemmelser ikke maatte være uanvendelige allerede af den Grund, at der ikke her forelaa en Afvisningsdom — i hvert Fald maatte anses udelukket i et Tilfælde som nærværende, hvor den først udtagne Højesteretsstævning var bleven uefterrettelig som Følge af at Citanten havde forsømt at iagttage Forskriften i Pl. 2 Juni 1819 § 1, hvis Øjemod netop or at bidrage til de anticiperede Sagers hurtigst mulige Fremme . . . . .</p>	214.
<p>En Sag afvist for en Tiltalts Vedkommende, der havde forladt Landet inden Højesteretsstævningens Forkyndelse . . . . .</p>	283.
<p>En Sag afvist som manglende summa appellabilis forsaavidt den angik Spørgsmaalet om en Tiltalts Strafskyld for Undladelse af at have berigtiget sine Flytninger overenstemmende med Værnepligtsloven. Tillige billiget at Sagen af Overretten var afvist fra Underretten som hørende under militært Værnething, forsaavidt Tiltalte var sigtet for Udeblivelse fra Militærtjeneste efter Indkaldelse . . . . .</p>	327.
<p>Statuoret, at en Sagfører, der ifølge en ham af et udenlandsk Firma meddelt Fuldmagt, efter eget Valg kunde optræde enten som Firmaets Mandatarius eller som dets simple Fuldmægtig, ikke kunde siges at være optraadt som Part under</p>	

en Fogedforretning eller en Skiftedisput, ligesom han heller ikke kunde siges at være stævnet som Part ved en mod ham udtagen Overretsstævning, hvorved de under de nævnte Behandlinger afsagte Dekreter indankedes. Da der saaledes ikke forelaa nogen Indstævning af vedkommende Part, fandtes Appelsagen rettelig afvist af Overretten, forsaavidt Fogedforretningen angik, hvorimod den skete Indstævning af den omhandlede Sagfører, der havde Fuldmagt for den udenfor Stiftet boende Part, ikke fandtes at savne Hjemmel i Pl. 20 Januar 1841 § 1, forsaavidt den indankede Skiftekjendelse angik. Sagen derfor forsaavidt hjemvist til Overretten til yderligere Behandling i Realiteten	564.
Se Gjæld	729.
Se Konkurs	682, 854.
Sager afviste som manglende summa appellabilis forsaavidt de angik Overtrædelse af Politivedtægt.	542, 857.

Aktionsomkostninger.

Aktionsomkostninger idømte frifundne Tiltalte i Henhold til Lov 5 April 1888 § 8	182, 488, 672.
--	----------------

Angivelse (falsk).

En Tiltalt, der under et Forhør havde fremsat falsk Sigtelse mod en Anden for Meddelagtighed i Tyveri, anset efter § 225	311.
--	------

Arrest.

En Arrest, der var foretaget i en Del Losoroeffekter, delvis hævet, idet Rekvisitus maatte anses at have tilvejebragt efter Omstændighederne fyldestgørende Bevis for, at en Del af Gjonstandene, skjændt de vare i hans Besiddelse, ikke tilhørte ham	868.
--	------

Appel.

En Tiltalt, der bl. A. havde tilstaaet at have gjort sig skyldig i et Indbrudstyveri i en Kirke, for hvilket han under en tidligere Sag ved Underrettsdom var bleven frifunden, af Højesteret anset med Tillægsstraf for denne Forbrydelse efter Strff.s § 64 i Henhold til et kgl. Reskript, der tillod at indanke den nævnte Underrettsdom umiddelbart for Højesteret til Paadømmelse under Et med de øvrige Tiltalte paasigtede Forbrydelser, der vare paadømte af Overretten	55.
--	-----

Medens vedk. Overret i en Injuriesag, der var indanket paa den i Pl. 23 Maj 1840 foreskrevne Maade, havde antaget, at der ikke knnde være Spørgsmaal om Straffens Forhøjelse,

	Pag.
som Sagen forelaa Overretten, idet der ikke særlig derpaa var gjort Paastand fra den Fornærmede selv, blev Straffen af Højesteret skærpet i Henhold til den allerede af Aktor for Overretten derom nedlagte Paastand	86.
Assurance (Brand-).	
Statueret, at den Omstændighed, at en Person havde i eget Navn assureret nogle ham til Kommissionsforhandling betroede Varer, ikke kunde give Ejeren af Varerne nogen Ret til selve Branderstatningen, hvorimod Ejerenes Krav maatte anses fyldestgjort, naar han dels fik de fra Branden reddede Varer tilbage dels erholdt den Værdi for de brændte Varer, som resulterede af Kommissionskontraktens Bestemmelser om Fordelingen af Salgsprovenuet	593.
Se Erstatning	799.
Bedrageri.	
En for Bedrageri Tiltalt, der paa et Møde i en Skole, havde indsamlet Pengebidrag, frifunden, da det ikke kunde anses bevist, at han havde fremsat urigtige Anbringender om, i hvilke Øjemed Pengene skulde anvendes, eller havde udtalt at de ikke skulde tilfalde ham selv	32.
En for Bedrageri Tiltalt frifunden, da det fandtes betænkeligt at statuere, at Tiltalte, da han solgte nogle Gæs, i hvilke en af hans Kreditorer havde gjort Udlæg, havde forbundet nogen svigagtig Hensigt dermed, eller havde været sig bevidst, at han ved Salget krænkede Udlægshaverens Ret. Sagens Omkostninger efter Omstændighederne paalagte Tiltalte	182.
En tiltalt Gaardejer, der havde formaaet en af sine Prioritetskreditorer til at kvittere sin Obligation mod Betaling af dens halve Paalydende uden for ham at omtale, at han havde faaet Ejendommen solgt, ikke anset skyldig i Bedrageri, da Prioriteten ifølge Vilkaarene for Handelen skulde dækkes af Tiltalte, forinden dennes Fuldbyrkelse	206.
Tre for Assurancesvig Tiltalte frifundne	283.
Forskjellige for Bedrageri Tiltalte frifundne	315, 367.
En Bestyrer af en Ejendom, der tiltaltes for at have gjort sig skyldig i ulovlig Disposition over Besætning og Fourage, efter Omstændighederne frifunden	388.
To for Assurancesvig tiltalte Ægtefæller frifundne. Manden endvidere frifunden, forsaavidt han var aktioneret for Overtrædelse af Strf.s § 260, jfr. Konkurslovens § 168 og § 253	642.
Et tiltalt Fruentimmer, der dels havde skaffet sig Penge og Effekter tillaans uden Hensigt til at tilbagelevere dem og	

- derefter forbrugt eller bortgivet dem, dels ofter en senere tagen Beslutning disponeret over en hende laant Kjæde, dels hemmelig bortfjernet sig fra et Sted, hvor hun havde skaffet sig Kost og Logis i flere Dage uden Hensigt til at betale, anset efter §§ 251, 253 og 257. Tillige anset for Tyveri . . . . . 64.
- En Underretssagfører, hvem det var overdraget at udarbejde Panteregistre for en Kjøbstadjurisdiktion, og som af denne Stilling, der tillige medførte, at Thinglæsningsdokumenterne tilsendtes ham til Expedition, havde benyttet sig saaledes, at han ved at undlade at give forskellige Panteobligationer Retsanmærkning om tidligere Prioriteter og faa dem forsynede med Retsbetjentens Underskrift, skaffede sig i forskellige Pengeinstitutioner udbetalt Laan, som han derefter forbrugte, anset efter § 251 under Hensyn til § 133, samt efter § 258 . . . . . 127.
- En Tiltalt, der ved falske Foregivender om sine personlige Forhold og ved Løfte om Tilbagebetaling næste Dag, havde formaaet en Person, hos hvem han indfandt sig, til at laane sig et Beløb, som det ikke var hans Hensigt at tilbagebetale, herfor anset efter § 251. Tillige anset for Tyveri . . . . . 164.
- En Person, der ved forskellige urigtige Foregivender havde dels formaaet dels søgt at formaa Forskellige til at give ham Laan eller Forskud, som han hverken havde Evne eller Hensigt til at tilbagebetale, anset efter § 251, tildels jfr. med § 46 og § 257 . . . . . 270.
- En Tiltalt, der for at komme i Besiddelse af Penge havde foreslaaet en Anden at gaa i Kompagniskab med sig om Kjøbet af en Gaard og som havde forbrugt en Del af de Penge, den Anden i den Anledning havde udbetalt ham og som Tiltalte ikke havde nogen Udsigt til at kunne tilbagebetale, anset efter § 251. Tillige anset efter § 257 og § 270, jfr. 271 . . . . . 327.
- En tiltalt Tjenestekar, hvis i tidligere Instants medtiltalte Kjæreste efter Samraad med ham og til fælles Fordel havde ladet sig udlevere en Kuffert — som hun oprindelig, ham uafvidende, havde stjaalet, men af Frygt for Opdagelse hensat paa en Jernbanestation —, anset efter § 251, jfr. § 54. . . . . 406.
- En Tiltalt, der havde fravendt en Tjenestekar, hvem han havde været behjælpelig med at faa hans til Militærtjenesten trukne Nr. byttet, et Beløb under det urigtige Foregivende, at han havde udlagt dette i Salær til vedkommende Bytningskommissionær, anset efter § 251. Tillige anset for Falsk . . . . . 450.
- En Tiltalt, der som reel havde solgt en Hoppe, som han vidste ikke gik godt i Tejet, men idelig stejlede, anset efter § 251 . . . . . 640.
- En tiltalt Kreaturhandler, der jævnlig afkjøbte en Forpagter

	Pag.
Svin efter Vægt, anset efter § 257 for at have formaaet Forpagterens Rægter til, ved at komme Svinegjødnig i Æde-trugene, at sørge for, at Svinene ikke havde ædt paa Leve-ringsdagen. Endvidere anset efter § 251 for ved Svinenes Indladning til Forsendelse paa Jernbanen at have forvansket Vojningen ved hemmelig at trykke med sin Stok paa Vægten	775.
En tiltalt Tjenestekarl, der ved forskellige Lejligheder af sin Husbond var medgivet Penge for at betale Varer som han paa bestemt angivet Sted i Husbondens Navn skulde erholde, men som istedet derfor dels paa det af Husbonden angivne Sted havde taget Varerne paa Kredit, dels havde henvendt sig paa andre Steder og ligeledes der i Husbondens Navn erholdt Varer paa Kredit, herfor anset dels efter § 252 dels efter § 251. Tillige dømt for Falsk efter § 268, fordi han som Bevis overfor Husbonden for at Varerne vare betalte havde udfyldt nogle Kvitteringer med vedkommende Kjøb-mands Navn	836.
En tiltalt Forretningsbestyrer, som svigagtig havde til-egnet sig og forbrugt en Del Penge, som han af sin Prin-cipal havde faaet udbetalt for dermed at fyldestgjøre for-skjellige af Principalens Kreditorer, herfor anset efter § 251. Tillige straffet for Tyveri	870.
En Tiltalt, der under det urigtige Foregivende at have kjøbt en Vogn, som han i Virkeligheden havde laant, nægtede at tilbagelevere Vognen til Ejeren, anset efter § 252	71.
Straffelovens § 252, jfr. § 47. anvendt paa en Tiltalt, der havde været en Enke behjælpelig med at undersøge nogle hende og hendes afdøde Mands Bo tilhørende Effekter	197.
En Toldfuldmægtig, der havde forbrugt en Del Beløb, der vare indbetalte til Toldkammeret, herfor anset efter § 253. Til-lige anset efter § 274, jfr. § 270	[341.
Fire Tiltalte, hvoraf den ene uden Ejeren Vidende og Villie havde udtaget 10 Kr. af en honde til Opbevaring betroet Portemonnæ, og dernæst havde givet to af de Medtiltalte nogle af Pengene for at de skulde fortie det Passerede, og den ene af disse Medtiltalte atter havde givet nogle af de modtagne Penge til den fjerde Tiltalte, som modtog dem, uagtet han vidste, hvorledes de vare erhvervede, anset efter § 253, for de tre Sidstnævntes Vedkommende sammenholdt med § 55	814.
Tiltalte anset efter § 253 for ulovlig Disposition over pantsat Besætning og Inventarium	115, 157, 651, 712.
§ 253 endvidere anvendt	50, 323, 355, 357, 461.

En Tiltalt, der havde solgt en Del af den i Forbindelse med hans Ejendom pantsatte Besætning og anvendt det Indvundne dels til Betaling af Gjæld dels til at leve for, anset efter § 256, jfr. § 253. Derimod ikke funden skyldig i Overtrædelse af Konkl. § 168.....	372.
En Tiltalt, der havde disponeret over pantsat Gods, anset efter § 256, jfr. § 253, idet hans Paastand om, at han antog at Pantekreditor desuagtet stadig vilde beholde Tilstrækkeligt til Fyldestgjørelse i det iøvrigt Pantsatte, bestyrkedes af det Oplyste.....	609.
En Tiltalt, der uagtet et af Fogden nedlagt Forbud havde modtaget og forbrugt Betalingen for to Bøsser, Tiltalte havde til Reparation, anset skyldig efter § 256, jfr. 253. Straffen imidlertid absorberet i Henhold til § 58, da den Varetægtsarrest i 32 Dage, som Tiltalte for dette Forhold havde været underkastet, ikke fandtes tilstrækkelig befojet. Omkostningerne ved Varetægtsarresten derfor paalagte Forhørdommeren.....	628.
Straffelovens § 256, jfr. § 253, anvendt paa en Tiltalt, der havde solgt en Vægt og nogle Lodder, hvori der var gjort Udlæg, idet den af Tiltalte afgivne Forklaring, hvorefter han forment, at Udlæget var bortfaldet, maatte lægges til Grund.....	630.
§ 256, jfr. § 253, anvendt for ulovlig Disposition over pantsat Besætning og Inventarium	7, 454, 456, 477, 679.
En Tiltalt, der ved at bibringe en Person, som havde solgt ham Kjødet af en syg Ko, den urigtige Forestilling, at der til Politiet var sket Meddelelse om, at Kjødet af en Dyrlæge var erklæret utjenligt til Menneskeføde, havde bevæget denne til at lade Handelen gaa tilbage og overlade ham Kjødet i Erstatning, herfor anset efter § 257. (Overretten havde anvendt § 256, jfr. § 251) ..	1.
§ 257 anvendt, se under Falsk	60.
En for Forsøg paa Bedrageri tiltalt Værnepligtig, der efter at være indkaldt til Militærtjeneste havde indfundet sig paa vedkommende Herredskontor og anmodet om at faa Rejsepenge udbetalt, idet han gav det Udsende af at have brugt de Rejsepenge, der allerede engang vare ham udbetalte i Anledning af Indkaldelse til et Møde, der imidlertid var blevet udsat, anset efter § 257	148.
En Tiltalt, der i god Tro havde tilbyttet sig et Uhr, som han kort efter fik at vide skulde være stjaalet — hvilket ogsaa var Tilfældet — og som derfor af Frygt for at komme til	

	Pag.
at give det tilbage uden Erstatning havde bortbyttet det til en Trediemand, for hvem han urigtig opgav at have ejet det et Aarstid og for hvem han ikke omtalte, at det skulde være stjaalet, anset efter § 257. Overretten havde anvendt § 238. Underretten §§ 238 og 256	152.
En Tiltalt, der havde opgivet Prisen paa en Frakke, som han havde paataget sig at købe til en Anden hos en Marchandiser for billigste Pris, højere, end den i Virkeligheden var, og tilegnet sig Differencen, anset efter § 257	184.
En Tiltalt, der under Foregivende af at eje en Kapital, medens han i Virkeligheden var aldeles formuesløs, havde købt en Gaard, og i en kort Tid var optraadt som Ejer af Gaarden, hvorved han havde tilvendt sig forskellige Fordele og bl. A. bevæget en Sagfører til at yde ham et kontant Laan, anset efter § 257. Tillige anset efter § 251 og § 270, jfr. § 271	327.
En Tiltalt, som havde tiltraadt en Ejendom i Henhold til en Købekontrakttransport og efterat have underskrevet en Deklaration, hvorved han forpligtede sig til indtil et vist Tidspunkt at lade den af Ejendommen gaaende Leje indbetale til en nærmere angiven Sagfører, anset efter § 257 for i Strid med den nævnte Deklaration at have ladet sig udbetale forskellige Lejesummer, som han forbrugte til egen Fordel	492.
To Tiltalte, der ved Salget af en Hest fortiede at denne var „Krybbebider“, uagtet de maatte antages at have indset, at denne Hestens Egenskab var af væsentlig Betydning med Hensyn til dens Salgsværdi, ansete efter § 257	565.
Af 6 Personer, der vare tiltalte for at have narret en Husmands Søn til at indgaa paa at bortbytte en værdifuld Hest mod en næsten værdiløs Hoppe, den ene srifunden, da det ikke var oplyst at han havde kjendt Hestene eller Misforholdet mellem deres Værdi, de andre ansete efter § 257	604.
To Tiltalte, der ved Salget af en Hest i ævigagtig Hensigt havde udgivet denne for nylig fyldt 8 Aar, uagtet det var dem vitterligt, at Hesten var flere Aar ældre, ansete efter § 257	812.
Tiltalte ansete efter § 259	437, 754.
Tiltalte ansete efter § 260, jfr. Konkurslovens § 168	115, 293.
Straffelovens § 260 anvendt paa en Tiltalt, der for Skifteretten, til hvilken han havde opgivet sit Bo til Konkursbehandling, havde fordulgt et mindre Beløb, som han senere forbrugte	534.
Analogien af §§ 260 og 261 anvendt paa en Tiltalt for en Del af ham foretagne Dispositioner, idet Tiltalte vel ikke selv	

var gaaet fallit, men dog selvstændig havde drevet Forretningen, og den Omstændighed, at en Slægtning havde ladet Forretningen anmelde og indregistrere i sit Navn og senere havde overgivet Boet som insolvent til Skifteretten, ikke kunde disculpere Tiltalte, da det ikkun var sket for at hjælpe Tiltalte, der var mindreaarig, til at omgaa Lovens Bestemmelser med Hensyn til Betingelserne for at erholde Borgerskab	847.
--	------

Betleri.

Straf for Betleri idømt 29, 73, 89, 94, 201, 211, 311, 333, 335, 361, 362, 363, 434, 435, 459, 461, 602, 692, 697, 752, 767, 831.	
---	--

Brandstiftelse.

En for uagtsom Ildspaaesættelse Tiltalt frifunden, da der manglede Bevis for at Ilden var opstaaet ved Tiltaltes Færden i Kostalden med en Petroleumslampe (se ogsaa Erstatning) . .	19.
En for Brandstiftelse tiltalt Person i Medfør af Strfl. § 38 som utilregnelig dømt til af Øvrigheden at sættes i Forvaring..	177.
Fem Tiltalte ansete for Brandstiftelse efter § 281 for Nogles Vedkommende smh. m. § 52, § 47 eller § 48.....	283.
En Tiltalt, der i Vinteren 1879—80 havde gjort et Forsøg paa at afbrænde sit isoleret beliggende Hus, men efter sin Forklaring i den Hensigt paa Grund af Kjærlighedsørg at indebrænde sig selv og uden Tanke om, hvorvidt Andre vilde lide Tab ved Ildebruden, skjændt Huset var pantsat og tilligemed hans Indbo brandforsikkret, anset efter § 281, sidste Stykke, jfr. § 46, idet hans Forhold, selv om der kunde tages Hensyn til den anførte, aldeles usandsynlige Forklaring, ligefuldt maatte henføres under den anførte Straffebestemmelse	418.
Fem Tiltalte ansete efter § 281, for 2 Tiltaltes Vedkommende smh. m. § 46. 1 Tiltalt tillige anset efter § 259 for Assurancevig. Bemærket i Højesteretsdommen, at det Forhold, hvorfor en af de Tiltalte nu dømtes efter § 281, var et andet end det, hvorfor han i 1885 var bleven anset efter Brandpolitilov af 2 Marts 1861 § 20	417.
En for Brandstiftelse Tiltalt anset efter § 281, jfr. § 54, 1ste Stykke, 2det Punktum, da det ikke var givet, at den stedfundne Ildebrand virkelig var paasat af den Mand, med hvem Tiltalte havde truffet Aftale om Ildspaaesættelsen . .	754.
Straffelovens § 281 anset anvendelig i et Tilfælde, hvor der	

	Pag.
vel var sat Ild paa Huset eneste Trappe, men Husets Beboere efter Omstændighederne, hvoriblandt navnlig at Vindueskarmene kun vare fjernede $5\frac{1}{2}$ Alen fra Jorden, ikke havde været udsatte for aabenbar Livsfare	821.
Tiltalte ansete efter § 281	201, 337, 754.
En Tiltalt anset efter § 284	283.

Bygningsvæsen.

En Tiltalt, der i sin Gaard havde opført et Skur, anset efter § 86, jfr. § 21, i Bygningslov for Kjøbstæderne af 30 December 1858, idet Hensyn ikke kunde tages til, at Skuret var anbragt paa Hjul og saaledes efter Tiltaltes Mening kun kunde betragtes som en flyttelig Skjærm	665.
To tiltalte Mursvende ansete for Overtrædelse af et Bygningsreglement	748.

Drab.

Et tiltalt Fruentimmer, der havde tilstaaet, at hun antog, at hendes nyfødte Barn var ilive, saavel da hun opfordrede sin medtiltalte Mand til at begrave det, som dengang da han efterkom hendes Opfordring, herfor anset efter § 186, der dog blev smh. med § 46, da det efter det Oplyste ikke med Sikkerhed turde antages at Barnet endnu var levende, da det blev begravet. Manden der paastod ikke at have villet begrave Barnet, hvis han havde formodet, at det ikke var dødt, anset efter § 198	250.
Et tiltalt Fruentimmer, der i 1882 havde indgivet sit udenfor Ægteskab fødte, 16 Dage gamle Barn Polérvand, ikkun anset efter § 190, jfr. § 76, da det ikke med Sikkerhed kunde statures, at Barnets den paafølgende Nat stedfundne Død var forarsaget herved. Desuden anset efter § 192, sidste Led, jfr. § 53, 2det Stykke, 1ste Punktum, for med en ligeledes tiltalt Mandsperson, der havde besvangret hende, i 1887 at have truffet Aftale om, at hun skulde drøbe Barnet, naar det kom til Verden, og i Henshold hertil at have ladet Barnet efter Fødselen henligge paa Gulvet til næste Dag uden at undersøge, om det var levende eller dødt, hvilket sidste hun dog troede, og herpaa at have kastet Barnet i Vandet. Ved den legale Obduktion fandtes Barnet at have været dødfødt. Den Medtiltalte anset efter § 190, smh. med § 52, 2det Punktum	276.
En svensk Arbejdsmand, der efter at være bleven tirret af en Kammerat, i Hidsighed havde stødt denne en Brødkniv i Laaret og derved overskaaret en Pulsaaere, saaledes at Døden	

kort efter paafulgte, anset efter § 188. § 16 tillige bragt til Anvendelse	572.
Et Fruentimmer, der havde født et umgte Barn, som hun ind- saa var saa svagt, at der til dets Livs Bevarelse kvævedes særlig Omhu, navnlig Anvendelse af Oplivningsmidler, af hvilke hun kjendte flere, men forsætlig undlod at foretage Noget for at Barnet, der senere befandtø død, i hvert Fald paa denne Maade skulde omkomme, herfor anset efter § 192, sidste Led. jfr. § 46. Tillige anset efter § 192, sidste Led, for at have dræbt et et Aar senere født Barn ved, efter at have overklippet Navlestrængen og med Forsæt undladt at underbinde denne, nogen Tid efter forsætligt at have lagt Barnet, som fremdeles var levende, i en Kasse med Skiden- tøj, hvorefter hun lukkede det til Kassen hørende tætsluttende Laag med den Hensigt at Barnet, hvis det ikke døde ved Forblødningen gennem Navlestrængen, i hvert Fald skulde omkomme af Mangel paa Luft	575.
Ed.	
Parts Ed (se Kontrakt)	216.
Eftertryk.	
En Oversergent, der i Anledning af et af ham udgivet „Ud- tog af Gymnastikreglementet“ søgtes til Erstatning af en Boghandler—som ifølge Kontrakt med Krigsministeriet maatte betragtes som Forlægger af de Skrifter, som Ministeriet lod udgive i Trykken, og paa hvis Forlag Gymnastikreglementet af 1882 var udkommet — frifunden, da det nævnte ifølge Krigsministeriets Bestemmelse som Tjenestesag udarbejdede Reglement fandtes at maatte henregnes til de Aktstykker, til hvis Offentliggjørelse ifølge Lov 29 December 1857 § 16 Ingen kan erhverve udelukkende Ret, uden ved en særlig Lov	272.
Ejendomsret.	
Et Skjøde, hvorved en Gaardejer Dagen før sin Død, havde overdraget sin Gaard til sin hjemmøværende Søn for en Kjøbe- sum, der var betydelig under Gaardens Værdi, opretholdt overfor de paa andre Livsarvingers Vegne nedlagte Indsigel- ser som en gyldig dispositio inter vivos	104.
To Gaardejere, der tiltaltes for Overtrædelse af Lov om Mark- og Vejfred af 25 Marts 1872 § 8 og som havde erkjendt at have borttaget Tang udfor den en af Klagernes tilhørende Strandlod, frifundne, da det ikke med Sikkerhed kunde an- tages, at de havde færdedes over nogen af Klagernes Lodder	

udenfor de offentlige Veje eller bjerget Tang paa Lodderne indenfor den daglige Vandstandslinie.....	159.
Se Fiskeri	613.

Entreprise.

En Murmester, der mod et Vederlag af 800 Kr. havde paataget sig et Murerarbejde, hvilket i alt Væsentligt var udført, da der af Arbejdsgiveren anlagdes Sag mod ham i Anledning af andet Mellemværende, anset berettiget til paa sin ved Sagens Anlæg fremlagte Opgjørelse at optage de nævnte 800 Kr., idet der af det paagjældende Arbejde ikkun mangede Efterarbejder til et ubetydeligt Beløb, og disses Fuldførelse ikkun vare blivne hindrede ved Modpartens Forsømmelse af at lade et ham paahvilende Tømrerarbejde udføre.	499.
--	------

Erstatning.

En paaستاet Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel, der var tilkjendt af Overretten, nægtet af Højesteret allerede paa Grund af at de i § 1 i Lov 5 April 1888 fastsatte Betingelser for Erstatnings Tilkjendelse ikke fandtes at være tilstode (se ogsaa Brandstiftelse).....	19.
En Person, der havde sat Ild paa en Gaard, og paa Grund af sin mentale Tilstand var bleven frifunden for Straf under den mod ham anlagte kriminelle Sag, under en civil Sag anset pligtig til at refundere et Assuranceselskab den Brand-erstatning, som dette havde udredet til Ejeren af den nedbrændte Gaard	799.

Falsk.

En Person, der tiltaltes for Meddelagtighed i Falsk, frifunden, da hans Forklaring om, at have anset en i en Vurderingsforretning foretagen Rettelse af den Person, han tilskyndede dertil, for berettiget, ikke kunde forkastes. Iøvrigt anset efter § 259	754.
Et tiltalt Sogneraadmedlem, der forment at have 12 Kr. tilgode hos Sogneraadet for Leveringen af noget Lyng til en Vej, og som for at skaffe sig endel af dette Beløb, da han vidate, at hans egen Kvittering ikke vilde blive tagen for god, havde udfyldt en kvitteret Regning, som han var bemyndiget til at udfylde med 6 Kr., med 12 Kr., herfor anset efter Analogien af § 274. Endvidere anset efter § 268, 2det Stykke, for til Sogneraadformanden at have indsendt en med falsk Navn underskrevet Kvittering for 12 Kr., samt efter § 257, jfr. § 46, for at have søgt at formaa en Anden til at udstede en saadan Kvittering, uanset denne ingen Lyng havde leveret.....	60.

En Tiltalt, der som Bud for en i tidligere Instants Medtaltalt havde overleveret en Folkethingsmand et Brev, hvori denne af en Gaardejer anmodedes om et Laan, og som vidste, at Gaardejerens Navn falskeligt var underskrevet af Medtaltalte, som derved vilde fravende Folkethingsmanden Penge, dømt efter § 268, jfr. § 47, uanset at der ikke havde været Tale om, at han skulde have nogen Andel i Forbrydelsens Udbytte, ligesom det heller ikke var oplyst, at han havde gjort Regning herpaa	229.
En Tiltalt, der havde præsenteret en Bytningskommissionær en falsk Fuldmagt til at modtage Byttesummen for et til Militærtjenesten trukket Nr., anset efter § 268, 1ste Led. Tillige anset efter § 251	450.
En Tiltalt, der af Fattigvæsenet havde faaet Tilsagn om en maanedlig Understøttelse af 10 Kr., naar han godtgjorde at have opsagt en af ham beboet Lejlighed til 12 Kr. maanedlig, og indflyttede i en til 10 Kr., og som vel havde opsagt Lejligheden til 12 Kr., men var indflyttet i en til 11 Kr. maanedlig, og i den Anledning havde underskrevet en ham af Fattigvæsenet udleveret Attest om at have erholdt Lejlighed til 10 Kr. med Viceværtens Navn og ladet sin medtaltalte Hustru for Fattigvæsenet præsentere denne Attest og endvidere en ligeledes med Viceværtens Navn underskrevet Kvittering for de 10 Kr., anset tilligemed Hustruen efter Strfls §§ 268 og 270	638.
Se Bedrageri	836.
En Tiltalt dømt for Vexelfalsk efter § 269	248.
En Tiltalt, der havde udstedt en Skudsmaalsattest og underskrevet den med en forlængst afdød Husmands Navn, herfor anset efter § 270, jfr. § 271. Tillige anset efter §§ 251 og 257	327.
Analogien af § 274 anvendt se ovenfor	60.
En Toldfuldmægtig, der for at skjule en Kassemangel havde forandret Datoerne i flere Toldklaringsangivelser, herfor anset efter § 274, jfr. § 270. Tillige straffet for Bedrageri.	341.
En Tiltalt, der havde underskrevet en Lejekontrakt om nogle Uhre med et opdigtet Navn, fordi han, der havde til Hensigt at disponere over Uhrene, paa denne Maade vilde sikkre sig mod Opdagelse, anset efter § 275, jfr. § 268 Tillige dømt for Bedrageri og Tyveri	323.

Fideikommis.

Et kongelig konfirmeret Testament, i hvilket det var udtalt, at kun Børn avlede i lovligt Ægteskab kunde være Præstendenter til et i Testamentet omhandlet Fideikommis og at hverken Lysning i Kuld og Kjøen ved paafølgende Ægteskab

eller ved Erkjendelse til Thinge skulde kunne gjøre Forandring heri, ikke anset at være til Hinder for, at et Barn, der ved kgl. Resolution var anerkjendt som Ægtebarn af Fideikommisbesidderen og Hustru, tiltraadte Fideikommisset. Udtalt, at en Betingelse for, at den kgl. Resolution kunde omstodes, maatte være, at det bevistes at Resolutionen hvilede paa en fejlagtig Forudsætning, naar den gik ud fra, at det nævnte Barn virkelig var en Søn af Fideikommisbesidderen og ikke af hans Hustrus daværende Ægtefælle, men at noget Saadant paa ingen Maade var oplyst..... 233.

Fiskeri.

Statueret, at der ikke kunde tilkomme Ejeren af Frisenvold Laxegaard nogen udelukkende Eneret til Fiskeri i Gudenaens Hovedløb og Randers Fjords Sejldyb, men at han derimod havde, foruden en Ret til selv at udøve Fiskeri baade med Vaad og lignende Redskaber i det Vandareal, der maas betragtes som Hovedstrømmen fra Laxegaarden til Fjordens Udmunding, en Ret til at fordre dette Hovedstrømløb holdt aaben for Fiskenes Opgang til Laxegaarden og til at modsætte sig, at Andre dreve Fiskeri paa en saadan Maade og med saadanne Redskaber, at Fiskenes Opgang til Laxegaarden forhindredes. To Fiskere, der havde gjort Indgreb i den Ejeren af Laxegaarden saaledes tilkommende Ret ved at fiske med Vaad i ovennævnte Vandareal, ansete med Bøder .... 613.

Fogedforretning.

En af en Husejer foretagen Udsættelsesforretning af Beboeren af en Lejlighed ophævet og Ejeren tilpligtet at betale den Paagjældende Erstatning for herved paaført Tab, Tort og Kreditspilde efter uvillige Mænds Skjon, idet Beboeren, skjondt Lejekontrakten, der forbød Fremleje, led paa en Andens Navn, maatte antages at være bleven af Ejeren anerkjendt som Lejer efter den nævnte Kontrakt .... 221.

Et i Henhold til Dom i en Del Maskiner af Fogden effektueret Udlæg omstødt, idet det antoges godtgjort, at Rekviritus ved udført Arbejde for Udlejeren af Maskinerne, ifølge den Lejekontrakt, han havde indgaaet, havde vundet Ret til at blive Ejer af Maskinerne, og kunde denne Ret ikke omstødes ved at Udlejeren senere havde overdraget sine Rettigheder efter Lejekontrakten til Rokvirenten ..... 840.

Forsikkring (Livs-).

Et udenlandsk „Forsikringselskab mod Ulykketilfælde“ kjendt pligtig til at udbetale en Policos Beløb til Arvingerne efter

den Forsikkrede, der var funden død i sit Sovekammer med en Læsion i Hovedet, som han sandsynligvis maatte have paadraget sig under et den foregaaende Nat stedfundet Sammenstød. Den Omstændighed, at „Ulykkestilfælde foranledigede ved Slagsmaal“ vare undtagne i Forsikringsbetingelserne, ikke funden at kunne berettigge Selskabet til at nægte Beløbets Udbetaling, idet der, selv om det paagjældende Sammenstød kunde betragtes som et Slagsmaal, ikke var Føje til at antage, at den Forsikkrede havde deltaget i dette..... 588.

Gjentagelse af Forbrydelse.

En Tiltalt anset for Tyveri efter § 228 eller i Medfør af § 241 som for 3die Gang begaaet Hæleri, idet en ham tidligere overgaaet Dom for Tyveri havde tabt sin Gjentagelsesvirkning, medens en senere Dom for Hæleri havde bevaret den 463.
Den Omstændighed, at en mellemliggende Dom intet Hensyn havde taget til de en Tiltalt før denne Dom overgaaede Domme, medført at den ikke kom i Betragtning ved Beregning af Iterationen..... 624.
En Tiltalt anset efter § 232 for 7de Gang begaaet Tyveri, uanset at han 6te Gang var dømt efter § 232 smh. m. § 39 til en Straf, der var under Minimum..... 767.

Gjæld.

Udstederen af en Panteobligation, der paastod, at den Handel om et Patent, hvorfra Gjælden hidrørte, var misligholdt af Kreditor, allerede af den Grund tilpligtet at indfri Obligationen, at Rigtigheden af Paastanden ikke var bevist. En af Skyldneren nedlagt Paastand om Sagens Hjemvisning til Overretten paa Grund af en nægtet Anstand til Vidneforsel forkastet, da Nægtelsen maatte anses at have Hjemmel i § 2 i Frd. 25 Januar 1828 ..... 729.

Handel.

En Grosserer, der havde kjøbt et Parti Brisling til en Pris af 9 Kr. pr. Td. og paa Betingelse af, at han, saafremt Sælgeren solgte samme Vare til Andre for en lavere Pris, skulde have en tilsvarende Moderation, ikkun anset pligtig at betale 8 Kr. pr. Td., da det ansaas oplyst, at Sælgeren havde solgt et Parti af Varen for denne Pris til en Anden. Derimod intet Hensyn taget til, at Sælgeren havde solgt et andet af en Kjøber refuseret Parti for 6 Kr. pr. Td., da han paa Grund af Varens ringe Holdbarhed under de foreliggende Omstændigheder var henvist til at sælge den bedst muligt.. 10.

	Pag.
Kjøberens af en Mølle tilpligtet i Overensstemmelse med Sælgerens Paastand at tiltræde Møllen med Tilliggende og opfylde de i den indgaaede Kontrakt fastsatte Vilkaar, da det ikke var oplyst, som af Kjøberens paastaet, at Sælgeren paa den til Ejendommens Overtagelse fastsatte Dag havde været ude af Stand til at give Kjøberens tilbørlig Sikkerhed for, at der ikke kom til at paahvile Ejendommen større Prioritetsgjæld, end ved Kontrakten stipuleret	376
En Detaillist, der var tiltalt, fordi Bogstaverne i det Skilt paa tegnet Ordet Margarine, han som Sælger af denne Varer var pligtig at have i sin Butik, ikke havde samme Karakter og Snit som Bogstaverne i Indenrigsministeriets Bekjendtgørelse, frifunden, da Skiltet befandtes at fyldestgjøre Lovens Forskrifter.	510
Betaling for Misligholdelsen af en Kontrakt om Levering af et Parti Rug fastsat i Overensstemmelse med den nedlagte Paastand.	548
Udtalt, at en Ejendomshandel var kommen istand og at Kjøberens ikke kunde anses beføjet til at erklære sig løst fra Handelen paa Grund af Misligholdelse fra Sælgerens Side, idet de Udtryk, Sidstnævnte havde brugt i en Panteobligation, han ifølge Kontrakten skulde udstede, ikke af Kjøberens kunde opfattes som en Tilkjendegivelse fra Sælgerens om, at denne var uvillig til at fyldestgjøre den vedtagne Betingelse om, at indestaa for at Gjælden efter Panteobligationen kom til at „staa“ i 7 Aar	559
En Kjøbmand i Cape Town, der havde modtaget et Parti Smør i Consignation for et Firma i Kjøbenhavn, ikke anset pligtig at tilsvare Firmaet mere end, hvad Smørret var blevet udbragt til ved en afholdt Auktion, idet Firmaet maatte være bekjendt med, at Smørret henstod uden at kunne sælges til den af Firmaet opgivne Pris, og Firmaet hvorken havde givet Kjøbmanden Ordre til, hvad det vilde have foretaget med Smørret, naar det ej kunde sælges til den fakturerede Pris, eller iøvrigt havde truffet nogen Foranstaltning med Hensyn til Salget af Smørret	789
Hjemvisning.	
Se Afvisning	554

Hæleri.

Af 2 for Hæleri tiltalte Urtekræmmere den ene dømt efter § 298, den anden frifunden, da der ikke fandtes at kunne tillægges hans Forklaring, hvis Protokollation ikke var bleven fuldført, Betydning som en Tilstaaelse om, at han havde en saadan Mistanke om, at de paagjældende Varer vare stjaalne,

at han maatte betragtes som Hæler, og de øvrige Data heller ikke vare tilstrækkelig bevisende	237
Straf for Hæleri idømt	53, 150, 255, 348, 672

Hævd.

Statneret, at et Skolelærerebede, der maatte antages i 1818 ved Gavebrev fra en daværende Kirkeejer at have faaet en Jordlod overladt til vedvarende Brug, om end Gavebrevet fra først af havde lidt af en relativ Ugyldighed eller maatte have tabt sin Betydning ved senere foretagne Overdragelser af Kirken til nyere Ejere, i ethvert Fald ved vedkommende Skolelærers fortsatte Besidelse i over 20 Aar fra 1818 havde vundet Hævd paa Brugsretten over Jordlodden	190
---	-----

Indiolebevis.

En Tiltalt, der i den foregaaende Instants var dømt paa Indi- cier og anset med Straf for 6te Gang begaaet eller forsøgt Tyveri, frifunden af Højesteret	429
Straf for simp. Tyveri idømt paa Indicier	857, 864

Indirekte Tyvs- og Hælerbevis.

En Tiltalt dømt som for 4de Gang begaaet Hæleri efter § 238 jfr. § 241, 2det Stykke. Tillige dømt for Overtrædelse af Straffelovens § 101	317
En Tiltalt dømt for Hæleri. Straffen nedsat til Minimum under særligt Hensyn til hans langvarige Varetægtsfængsel	422
Tiltalte dømte for Hæleri	53, 150, 255, 348
En Tiltalt, der af Overretten var dømt for Tyveri af en Flaske Banko efter det indirekte Tyvsbevis, frifunden af Højesteret, da det paa Grund af Gjenstandens Beskaffenhed fandtes be- tænkeligt at statuere, at tilstrækkeligt Bevis var tilstede	771
Tiltalte dømte som Tyve	98, 154
En Tiltalt, der var funden i Besidelse af 7 stjaalne Faar, ved det indirekte Tyvs- og Hælerbevis anset overbevist om, at have gjort sig skyldig i Tyveri af 3 af Faarene, og da der ikke kunde være Tvivl om, at han ved samme Lejlighed var kommen i Besiddelse af de 4 andre Faar, i det Hele anset overbevist om Tyveri af samtlige Faar	169
En Tiltalt dømt baade for Tyveri og Hæleri efter § 230, første Led og § 238 jfr. § 241	324

Invalidforsørgelse.

Ret til Invalidforsørgelse for Tiden fra 1 December 1867— 1 November 1886 nægtet en Snedkersvend, der i 1864 ved et Skudskaar havde mistet Synsevnen paa venstre Øje, idet	
--	--

	Pag.
denne Omstændighed hverken i og for sig medførte eller efter de tilvejebragte Oplysninger kunde antages at have medført, at Vedkommendes Evne til at sørge for sit og Families Underhold i det anførte Tidsrum havde været i en væsentlig Grad svækket, hvilket heller ikke kunde anses anerkjendt fra Administrationens Side derved, at der fra 1 November 1886 var tillagt ham Invalidforsørgelse . . .	495
Ret til Invalidforsørgelse for Tiden fra 1 September 1857— 1 Oktober 1886 tilkjennt en Skrædder, der af Administrationen var kjendt berettiget til Invalidforsørgelse fra 1 Oktober 1886, idet det maatte anses oplyst, at et Skudskaar han havde erholdt i Slaget ved Isted i venstre Haand, i den Grad havde forringet denne Haands Brugbarhed, at hans Evne til at sørge for sit og Families Underhold allerede i 1857 havde været i væsentlig Grad svækket	504
Island.	
En Tiltalt, der i Retten begjærede en Passus, som han oplæste og som indeholdt forskjellige for Dommeren ærerørige Paasagn, tilført Protokollen, anset efter isl. Strfl. § 102	517
En Præst, der var tiltalt for Overtrædelse af islandsk Straffelovs § 113, 2det Led, frifunden, da det ikke kunde anses tilstrækkelig godtgjort, at han under et Møde i en Forligskommission havde udvist et Forhold, som kunde henføres under den anførte Lovbestemmelse. Udtalt, at lovbestalede Forligsmøder henhøre under de i § 113 nævnte Samlinger i offentlige Anliggender. Mulkt for usømmelig Skrivemaade anvendt. Ved Overrettsdommen var en af Underretsdommeren i Retten brugt Yttring misbilliget, ligesom ogsaa, at der ikke for Tiltalte var fremlagt Fødsels- og Straffeattest . .	530
En for Røveri tiltalt frifunden, da hans Forklaring om, at han ansaa sig for Ejer af de Kreaturer, han havde sat sig i Besiddelse af, ikke kunde forkastes, og han desuden i Forvejen havde underrettet Besidderne om sit Forehavende	579.
Konkurs.	
Statueret, at Testamentsexekutorer med Hensyn til de dem som saadanne betroede Midler maa henregnes til de i Fdg. om Kasse- og Regnskabsvæsen i Alm. af 8 Juli 1840 § 50 omhandlede Personer. En i en afdød Testamentsexekutors Bo anmeldt Fordring paa et Beløb, hvoraf han som Exekutor var kommen i Besiddelse, derfor anset som privilegeret i Henhold til Konkurslovens § 33 Nr. 1	309

- En af en Kreditor i et Konkursbo fremsat Paastand om den stedfundne Repartitions Omgjørelse for 3 andre Kreditors Vedkommende afvist, forsaavidt den ene af disse angik, paa Grund af manglende summa appellabilis og for de to andres Vedkommende forkastet som Følge af Reglen i Konkurslovens § 69 682
- Den Omstændighed, at Leveringen af en Del Svin ikkun var en delvis Opfyldelse af en tidligere indgaaet kontraktmæssig Forpligtelse til at levere et større Antal Svin, ikke anset at udelukke Anvendeligheden af Afkræftelsesreglen i Konkurslovens § 24, om det end maatte antages, at Kjoberen ved Handelens Indgaaelse havde betalt Forskud paa Kjøbesummen for hele Partiet 817
- Statueret, at en Fordring paa et Fallitbo, der hidrørte fra Boets Forpligtelser i Anledning af en af det tegnet Brandforsikkring, ikke af Kreditor kunde indtales ved de ordinære Domstole, men at denne maatte søge Fyldestgjørelse gennem Skifteretten. Den ved den ordinære Underret anlagte Sag derfor anset med Føje af Overretten afvist fra Underretten 854

Kontrakt.

- Et i et Dødsbo opstaaet Spørgsmaal om der paahvilede Arvingerne Forpligtelse til at udrede livsvarige Forsorgelsesbeløb til 2 Damer, der havde bestyret den Afdødes Hus, besvaret bekræftende, da den af den Afdøde i saa Henseende overtagne Forpligtelse ikke kunde anses betinget af, at han overlevede dem, og det paastaede Beløb, 600 Kr. aarlig til hver, ikke overskred en efter de Paagjældendes Livsforhold afpasset tarvelig Forsorgelse 187
- En Sag, hvorunder en Gaardmand havde indrømmet, at han, medens hans Forældre levede, havde forpligtet sig til at udrede 400 Kr. til sin Søster, naar han i sin Tid tiltraadte Gaarden, dog kun paa Betingelse af, at begge hans Forældre vare døde, inden Tiltrædelsen fandt Sted, henvist til Afgjørelse ved Gaardmandens Ed, da Modparten havde ført 1 Vidne for, at Løftet havde været ubetinget 216
- En Person, der til en Mand, med hvis Hustru han havde staaet i utugtlig Forbindelse, havde udstedt et skriftligt Bevis, hvorved han forpligtede sig til at betale 150 Kr. i Anledning af hendes forestaaende Nedkomst og Bidrag til Barnets Ophold, imod at Manden forpligtede sig til ikke at forulempe ham i denne Sag, frifunden for Mandens Sogsmaal efter det nævnte Bevis, da — selv om Beviset maatte anses for gyldigt — den Omstændighed, at Udstederen havde misligholdt sin Forpligtelse til at svare Bidrag, ikke kunde berettig

	Pag.
Manden til at tilsidesætte den anførte af ham selv indgaaede Forpligtelse og dog forlange den af den Anden betingelsesvis ingaaede opfyldt	281
En Sagfører, der overfor et Søgmaal til Betaling af Glarmesterarbejde, havde gjort gjældende, at han ikke havde bestilt det for egen Regning, men som Generalbefuldægtiget for vedkommende Husejer, dømt til at betale Regningens Beløb, da han mod Modpartens Benægtelse ikke havde fort noget Bevis for det anførte Anbringende, hvortil kom, at det ikke var oplyst, at vedkommende Glarmester havde været vidende om, at Sagføreren ikke selv var Ejer af Stedet, ligesom Sagføreren hele Forhold talte mod Rigtigheden af den af ham givne Fremstilling. At den paaberaabte Fuldmagt var thinglæst ved Ejendommens Værnething, ikke fundet at være af Betydning i den heromhandlede Henseende	386
I en Sag mellem et Aktieselskabs Konkursbo og en Stamhusbesidder, angaaende hvorvidt Sidstnævnte havde givet Tilsagn om at tegne Aktier til et vist Beløb, Stamhusbesidderen frifunden, da han ikkun kunde antages at have givet Tilsagn under Betingelser, som Aktieselskabet ikke opfyldte	694
Et Dokumeñt, hvorved en Gaardejer forpligtede sig til at yde sin Husholderske et aarligt Beløb, saalænge hun levede, opretholdt trods Arvingernes Protest, da det, selv om det maatte antages, at Husholdersken havde staaet i et utugtigt Forhold til sin Husbond, dog ikke var givet, at Dokumentet var oprettet for at bevæge hende til at indgaa paa og fortsætte et saadant Forhold	744

Kvaksalveri.

En tidligere for Kvaksalveri anset Person, der i stort Omfang havde taget Syge i Kur for forskjellige Sygdomme og paa dem anvendt en saakaldet magnetisk Behandling, anset efter Lov 3die Marts 1854 og Frd. 5te September 1794 § 5	86
En for Kvaksalveri i Henhold til Lov 8 Marts 1854, jfr. Frd. 5 September 1794 § 5 tidligere straffet Person, der atter havde taget Syge i Kur og paa dem anvendt en saakaldet magnetisk Behandling, paany anset efter de foranførte Lovbestemmelser	232
En for Kvaksalveri tiltalt Person, der for Betaling havde taget Syge i Kur og paa dem anvendt en saakaldet magnetisk Behandling, anset efter Lov 8 Marts 1854, jfr. Frdn. 5 September 1794 § 5	380
En Tiltalt, der efter ved Underinstantsen at være dømt 1ste Gang for Kvaksalveri, havde fortsat sin Virksomhed paa samme Maade, hvorhos han havde anbefalet endel af sine	

	Pag.
Patienter at bruge „Allantrod“, anset efter de anførte Bestemmelser med Fængselstraf	398
En for Kvaksalveri tiltalt Person, der 2 Gange tidligere havde været straffet for Kvaksalveri, anset efter Lov 3 Marts 1854, jfr. Fdg. 5 September 1794 § 5, for at have taget Syge i Kur for Betaling og paa dem anvendt en saakaldet magnetisk Behandling	467
Tiltalte ansete for samme Forhold efter de anførte Bestemmelser 396,	804

Laan.

Et ydet Laan ikke anset tilbagebetalt ved, at Kreditor havde boet husfrit hos Skyldneren og modtaget Hjælp af dennes Hustru i sin Bedrift, idet det maatte antages at have været Parternes Mening, at disse sidstnævnte Præstationer skulde ækvivaleres ved, at Skyldneren med Hustru og Datter fik fuld Kost og Vadsk hos Kreditor. Kreditor kun anset berettiget til Renter af Laanet fra Forligsklagens Dato af Hensyn til det mellem Parterne bestaaende Mellemværende	538
--	-----

Landboforhold.

Se Ejendomsret	159
En tiltalt Gaardejer anset med Bøde efter § 20 i Frdn. 27 September 1805; desuden efter samme Lovs § 14 tilpligtet at tilkultivore et af ham ryddet fredskovspligtigt Areal	698

Leje.

Lejeren af et Trykkeri, der var gaaet til Grunde ved Ildebrand, frifunden under en af vedkommende Ejer anlagt Sag til Betaling af et ham ved en tidligere Dom tilkjendt Lejebeløb, da Ejeren ikke inden Trykkeriets Brand havde benyttet sig af den Ret, som Lejerens Misligholdelse af en senere indgaaet Overenskomst gav ham til at tilbageføre det ved Demmen skabte men ved den senere Aftale modificerede Forhold, og Reglon for en Eventualitet som den indtrufne Brand maatte søges i den oprindelige mellem Parterne indgaaede Kontrakt, ifølge hvilken Ejeren maatte anses fyldestgjort, ved hvad han allerede havde faaet	425
Se Laan	538
Statueret at der ikke tilkom en Mellemandler Lejeafgift af nogle Sække, der tilhorte den oprindelige Sælger, idet det dels ansaas godtgjort at en saadan Afgifts Erlæggelse ikke var forudsat af de kontraherende Parter dels at der intet Krav paa Afgiften vilde blive gjort gjældende paa Mellemandleren selv af dem, med hvem han oprindeligt havde kontraheret	826

Løsgængerl.

En for Overtrædelse af Lov 8 Marts 1860 § 2 samt for Løsgængerl tiltalt Person kun anset for Overtrædelse af Tilhold, ikke for egentligt Løsgængerl, da hans Forklaring om at have søgt Arbejde ikke kunde forkastes. Forsaauidt han tillige var tiltalt for at have overtraadt Pl. 19 December 1832 ved Bortkastelse af nogle Fattigvæsenet tilhørende Klædningsstykker, var Sagen allerede af Overrotten afvist fra Underretten, da den i Pl. 21 December 1826 § 6, jfr. § 5, krævede Betingelse, at Tiltalte 2 Gange tidligere havde udstaaet Straf efter denne §, ikke var opfyldt	582
Straf for Løsgængerl idømt 73, 89, 211, 270, 311, 333, 361, 362, 363, 434, 485, 602, 690	752

Medikamonthandel.

En Provinskjøbmand, der tiltaltes for at have gjort sig skyldig i ulovlig Medikamenthandel ved at forhandle engelsk Lakrits, frifunden, idet den nævnte Vare, der ikke udtrykkelig findes opført i Justitsministeriets Bekjendtgjørelse af 13 November 1886, saavel ifølge hvad der var oplyst om dens fabrikmæssige Tilvirkningsmaade og om dens Bestanddele, som under Hensyn til, at den for en væsentlig Del ikke benyttes som Lægemedel, ikke kunde antages, at henføre til de Medicinalvarer, som ere forbeholdte Apothekerne	162
En Materialist, der under Navnet „Sybilles Livsvækker“ havde forhandlet en Bitter-Essents, ikke anset herved at have gjort sig skyldig i ulovlig Medikamenthandel, da den omhandlede Essents hverken var falholdt som eller kunde betragtes som et Lægemedel. At Rhabarber-Extrakt ifølge en Udtalelse af Sundheds-Kollegiet ikke har anden Anvendelse end som Medikament, fundet at være uden Betydning paa Grund af det forsvindende Forhold, i hvilket denne Extrakt maatte antages at staa til Fabrikatets øvrige Bestanddele	280
En for ulovlig Medikamenthandel tiltalt Kjøbmand frifunden, da den af ham forhandlede Myrrha-Essents maatte antages virkelig at være og at bruges som et Toiletmiddel	664
En tiltalt Fabrikant, der siden 1869 her i Landet havde forhandlet det af ham tilvirkede saakaldte „Sundhedssalt“, som han i den Brugsanvisning, hvormed han ledsagede Forhandlingen, havde fremstillet som et Lægemedel mod forskjellige Sygdomme, anset efter Frdn. af 4 December 1872 § 30	371

Mened.

En for falsk Forklaring for Retten tiltalt Person frifunden i Henhold til § 147, første Led	238
En tiltalt Tjenestekarl, der havde anmodet en ligeledes tiltalt	

Medtjener om at hjælpe ham under et imod ham anlagt Injuriesøgsmaal ved at afgive og beedige en Forklaring om, at Præstens Datter havde havt natlige Stævnemøder med ham, hvilken Aftale dog ikke blev udført, da Medtjeneren ved en udenretslig Afhøring af Dommeren gik til Sandhedens Bekjendelse, anset efter § 145, jfr. § 52, 2det Punktum, medens Medtaltalte blev anset efter § 145, jfr. § 53, 2det Stykke, 1ste Punktum. Forsaavidt førstnævnte Tiltalte til Støtte for sin Sigtelse havde produceret falske Kjærlighedsbreve, hvis Ægthed han dog selv vil have troet paa, fandtes der under denne Sag ikke at kunne paalægges ham noget Strafansvar, idet Brevene ikke, som i Underrettsdommen antaget, vilde kunne henføres under § 270	478
En Tiltalt anset efter § 146	76
To Tiltalte, Moder og Datter, af hvilke Moderen i Datterens Overværelse havde udspreedt en løgnagtig Beskyldning mod en navngiven Sagfører, om at han havde myrdet sin Tjenestepige, og derpaa havde forledt Datteren til i Retten at forklare, at hun ikke havde hørt Moderen fortælle Sligt, ansete efter § 146, for Moderens Vedkommende jfr. §§ 52 og 53. De Tiltalte tillige for Tilegnelsen af et Brød ansete efter § 235, for Datterens Vedkommende jfr. 55	81
To Tiltalte, der havde aflagt urigtig Forklaring for Retten (hvor den dog ej var bleven beediget) den Ene af Mangel paa Omtanke, den Anden af Mangel paa klar Forstaaelse af det hele Forhold, ansete efter § 148	598
En Tiltalt, der havde formaaet sin Hustru til at underskrive en Attest om, at en af Tiltalte slagtet Ko havde været frisk og sund ved Slagtningen, uagtet Hustruen Intet vidste i saa Henseende, anset efter Strf.s § 155, jfr. § 52. Se endvidere Bedrageri	1

Myndighed og Orden (Forbrydelser imod den offentlige).

En tiltalt Formand for en Amtsskytteforening ikke funden at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af en Politivedtægt, der forbød Gevinstskydning uden Politiets Tilladelse, ved en af ham arrangeret Pletskydning, idet denne fandtes at maatte anses som en Del af Foreningens Øvelser, sigtende til Uddannelse af Fædrelandets Forsvar, og det ikke antoges i denne Henseende at kunne forandre Skydningens Karakter, at Andre end Foreningens Medlemmer havde faaet Adgang til Samme. En af Skytteforeningen paa Tiltaltes Ansvar foretagen Marach gjennem Kjøbstaden under Gudstjenesten, heller ikke anset strafbar, da ogsaa denne, uanset at den foretoges ad en Omvej gjennem Byen, maatte betragtes som en Bestand-

	Pag
del af Foreningens Øvelser og Gudstjenesten ikke ved den var bleven forstyrret	4
En Person, der tiltaltes for at have overfaldet 2 Gendarmere med Haan og fornærmelig Tiltale under Udøvelsen af deres Bestilling, frifunden, da Udtalelserne ikke kunde anses fornærmelige og Tiltalte heller ikke havde havt til Hensigt at fornærme	90
Straffelovens § 100 anvendt paa en Tiltalt, der havde vist Modstand mod en Sognefoged og en tilkaldt Gendarm . .	198
Et tiltalt Fattiglem, der ved sin Anholdelse havde udakjældt 2 Gendarmere og holdt sin knyttede Haand op for Næsen af den ene, herfor anset efter §§ 100 og 101. Tillige efter §§ 200 og 203	525
Tiltalte anset efter § 100	789
En Tiltalt, der bl. A. under et Forhør med Hensyn til Protokolationen havde udtalt, „at det gik til med Kjæltringstroger“, anset efter § 101. Tillige dømt efter § 238, jfr. § 241, 2. Stykke	317
Næringsbrug (ulovligt).	
En for uberettiget Værtshushold og Brændevinsudskjænkning tiltalt Person, der havde løst Borgerskab som Gjæstgiver, frifunden, da der maatte gaaes ud fra, at Tiltalte i de af ham benyttede Lokaler havde drevet Gjæstgiveri som sin egentlige Næring	44
En for Overtrædelse af Frdn. 8 Juni 1839 tiltalt Skipper, der uden at have løst Adgangsbevis, i Land havde afsluttet Handelen om det Brønnde, han med sit Skib havde fort til Kjøbenhavn, medens Brændet altid blev afhentet af Kjøberne ved Fartøjet, frifunden, da han ikke fandtes ved den anførte Fremgangsmaade at have overskredet Grændserne for sin Handelsberettigelse	75
En for ulovlig Næringsbrug Tiltalt frifunden, da de tilvebragte Oplysninger ikke gave Føje til at statuere, at en oprettet Forbrugsforening, for hvilken Tiltalte var Uddeler, ikke var en virkelig Forbrugsforening og de Overtrædelser af Lov 2 Juli 1870 § 4 og Lov 23 Maj 1873 § 2, som ved Foreningens Stiftelse vare begaaede, ikke kunde regnes Tiltalte til Last, da han ej var blandt Foreningens Bestyrere, hvem Ansaret ifølge sidstnævnte Lovs § 10 paahvilede	584
En Hestehandler, der efter Paalæg af det Firma, til hvilket han var med at indkøbe Heste, forlangte at Hestene skulde forsynes med Grimer af en vis Slags, og derfor naar Sælgerne ikke havde saadanne Grimer til Hestene forsynede dem dermed mod et Vederlag der var større end Indkjøbsprisen for Grimerne, ikke hervod anset at have gjort sig skyldig i uberettiget Næringsbrug	862

En Tiltalt, der uden Adkomst havde drevet Beværtningsnæring, anset efter Næringslovens § 75, idet hans Beværtning ikke fandtes at have Hjemmel i samme Lovs § 61. Tillige anset efter bemeldte Lovs § 78 for ulovlig Brændevidsudsalkjænkning	253
En Tiltalt anset for 4de Gang begaaet ulovligt Næringsbrug efter Næringslovens § 75, jfr. § 82, og for 3die Gang begaaet ulovligt Brændevidsudsalk efter samme Lovs § 77, jfr. §§ 78 og 79.	409
Se Handel	510
En tiltalt Høker anset dels for 3 Gang begaaet ulovlig Brændevidsudsalkjænkning dels som for 3 Gang begaaet ulovlig Brændevidsudsalk efter Næringslovens §§ 77 og 78, jfr. § 82. Tillige i Medfør af Lov 2 Juli 187 ¹⁾ § 7 dømt til at have sine Adkomster til Høker- og Detailhandel forbrudte. Den Omstændighed, at en mellemliggende Dom intet Hensyn havde taget til de Tiltalte tidligere overgaaede Domme, medført at denne Dom ej kom i Betragtning ved Beregning af Iterationen	624
En Kroejer, der i Henhold til kgl. Bevilling, havde erholdt Næringsadkomst som Gjestgiver, dømt dels som for 4de Gang begaaet ulovlig Brændevidsudsalkjænkning dels for andet ulovligt Næringsbrug 4de Gang begaaet efter Næringslovens §§ 78 og 75, jfr. § 82. Tillige dømt efter L. 2 Juli 1870 § 7 til at have sit Næringsbevis paa Høkerhandel forbrudt.	635
Tre tiltalte Kjøbmænd ansete efter § 14 i Margarineloven af 5 April 1888 for at have undladt at føre de i den anførte Lovs § 7 og Indenrigsministeriets Bekjendtgjørelse af 12 April 1888 § 5 foreskrevne Bøger. Udtalt, at det ikke kunde fritage den ene af de Tiltalte for Straf, at han havde ført en Bog, som imidlertid ikke var autoriseret i Medfør af den anførte Bkgj. § 5. En fjerde Tiltalt, der først havde solgt nogle Pund Margarine af en Foustage og derpaa ladet Kjøberne faa Foustagen med Resten, frifunden, da han ikke kunde anses at have solgt Margarine i hele Foustager og saaledes ikke havde været pligtig at føre de foreskrevne Bøger	668
En Tiltalt anset efter Frdn. 18 Februar 1775 § 4 og Pl. 27 November 1839 § 1, jfr. § 4. for 2den Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer, idet han, som tidligere var dømt for samme Forseelse, derved ifølge Frdn. 23 April 1845 § 2 havde forbrudt Retten til i Henhold til Næringslovens § 37 at omføre til Forhandling de i den nævnte § omhandlede Husfidsprodukter, ligesom han heller ikke kunde paaperaabe sig Reskr 14 Februar 1741, da han ikke var hjemmehørende i de i samme nævnte Herreder	884
En Tiltalt anset for 3die Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer, da han, der tidligere var dømt 2 Gange for samme	

Forseelse, ifølge Frdn. 23 April 1845 § 2 derved havde forbrudt Retten til i Henhold til Næringslovens § 37 at omføre til Forhandling de i den nævnte § omhandlede Husejds-gjenstande, og da han ikke var hjemmehørende i Hammerum Herred, heller ikke i Reskriptet af 14 Februar 1741 havde havt Hjemmel til at omløbe med Varer, selv om de havde været forfærdigede i det nævnte Herred 670

Pant.

Statueret, at en af Toldvæsenet nedlagt Paastand om, at nogle af en Fallont til et Handelsfirma i haandfaaet Pant givne Kreditoplagsvarer inddroges under Registreringen i Konkursboet, allerede af den Grund ikke kunde tages til Følge, at Varerne ved Konkursens Indtræden ikke vare i Fallentens, men derimod i Haandpanthaverens Besiddelse. Fremdeles statueret, at Toldvæsenet ikke kunde gjøre sin Panteret for Fallentens Toldskyld gjældende i de nævnte Varer, da disse inden Fallitens Udbrud i Henhold til Toldtransporten vare afskrevne paa Fallentens og tilskreven det ovennævnte Firmas Kreditoplagskonto, hvorved en efter Toldlovgivningen gyldig Overførelse maatte anees at være foregaaet. Toldvæsenets subsidiære Paastand om Udlæg i det paagjældende Konkursbo for Toldskylden som privilegeret Fordring derfor tagen til Følge 763

En af en Part fremsat Paastand om at have betalt mere i Afdrag paa en Panteobligation, der indtaltes, end der af Kreditor indrømmedes betalt, forkastet, da den ikke bestyrkedes af Noget. Tillige idemt Mulkt for unødigt Trætte 807

Rettens Pleje.

En Forhørsdommer tilpligtet at udrede Omkostningerne ved en af ham dekretet Varetægtsarrest 628

En Part idemt Mulkt for unødigt Trætte i Henhold til Frdn. 11 August 1819 807

En af Overretten udtalt Misbilligelse hævet af Højesteret, efter hvad der var bleven denne meddelt om Anledningen til den af Underdommeren begaaede Fejl ved ikke at erholde Extensionsordre med Hensyn til en Del af Underdommeren paakjendte af Tiltalte efter Aktionsordren begaaede Tyverier . 851

Røveri og Trusler.

En bl. A. for Overtrædelse af § 245 tiltalt Person, der havde erfaret, at en Anden stod i et utugtigt Forhold til hans Hustru, og for at fortie dette for den Andens Hustru havde erholdt Lofte om 1000 Kr., men havde vægret sig ved at gaa ind paa Fortielsen, medmindre han fik 2000 Kr., efter Omstændighederne ikke anset skyldig efter den nævnte §. Se iøvrigt Vexelfalsk. 248

En Tiltalt, der havde tilskrevet Inspektøren ved en Fattiggaard et Brev, hvori han truede med at røbe Ting, der kunde skaffe denne af med hans Stilling, saafremt han ikke betalte ham et formentlig Tilgodehavende, anset efter § 245	95
En Tiltalt, der for at indkræve et forment Tilgodehavende havde indfundet sig hos en Gaardmand med en Bøsse ladet med en Blanding af Krudt og Hagel men uden paasat Fænghætte, og havde sigtet paa Gaardmanden med en Udladelse om, at naar Tiltalte og Gaardmanden ikke kunde blive forligte „gjaldt det Liv og Blod“, anset efter § 245. Tillige anset efter § 100 paa Grund af den Modstand han havde udvist mod en tilkaldt Gendarm og en Sognefoged, der havde erklæret ham for anholdt	198
To Tiltalte, der ved Trusel om øjeblikkelig Anvendelse af Vold havde tvunget en Gaardmand til at laane dem henholdsvis 3 og 4 Kr. ansete efter § 243. Tillige ansete efter § 185	309
Et tiltalt løsgtigt Fruentimmer, der havde søgt at afpresse nogle Handelskommis'er en overdreven Erstatning for nogle Ruder i hendes Bolig, som de havde knækket ved at banke paa dem, idet hun truede med Meddelelser til deres Principaler om det Forefaldne, anset efter § 245. Tillige anset efter § 180	381

Sagførere.

En Underretssagfører i Henhold til L. 26 Maj 1868 § 14 kjendt uberettiget til Sagførervirksomhed, idet han, som ved Dom i en Justitssag var funden overbevist om at have forbrugt betroede Penge uden at have nogen bestemt Udsigt til enten strax eller dog i en nær Fremtid at kunne erstatte dem, maatte anses herved at have gjort sig skyldig i en i den offentlige Mening vansærende Handling, uanset at han i Henhold til Straffelovens § 254 var bleven fritagen for Straf	68
--	----

Skatter.

En af en kjøbenhavnsk Grosserer, der i 5½ Maaneder af et Skatteaar havde boet i Hørsholms Kommune og betalt Skat sammesteds, fremsat Paastand om at erholde et ham af Kjøbenhavns Magistrat afkrævet Beleb for samme Tidsrum tilbagebetalt, forkastet, da han, selv om han ikke maatte anses i de 5½ Maaneder tillige at have havt fast Ophold i Kjøbenhavn, ialtfald i det paagjældende Skatteaar havde havt skattepligtigt Ophold i begge Kommuner, og den Fordeling af hans Skattepligt, som i Medfør af Lov 6 Juli 1867 § 21, 2det

	Pag.
Punktum, sidste Del — der ogsaa omfatter Ophold i flere Kommuner til forskellige Tider af et Skattenaar — jfr. § 22 var foretagen af Indenrigsministeriet, ikke kunde underkendes af Domstolene	227
En Husejer kjøndt berettiget til at erholde et af ham erlagt Gebyr for en Panteattest, der var rekvireret til Ordningen af en Laanesag, hvorved ældre Prioriteter afesttes af nye, tilbagebetalt i Henhold til Lov om Lettelser ved Konvertering af Prioritetslaan af 1 April 1887, uanset at de ved den nye Obligation stiftede Laan oversteg Beløbet af de indfrieede Prioriteter	392
En Kirkeejer, hvem der, ifølge en af de øvrige Kirkeejeres Flertal tagen Bøslutning, var paalignet Andel i et Beløb til Bælgtræderløn ved et til Kirken anskaffet Orgel, ikke funden pligtig til at udrede det nævnte Beløb, da Udgifter til et saadant Orgels Betjening maatte være Kirkeejerne som saadanne uvedkommende, hvorfor Afholdelsen af slige Udgifter ikke kunde henhøre under de i Fdg. 13 November 1829 § 6 omhandlede Anliggender, der afgjøres ved Stemmemæghed blandt Kirkeejerne. Da der heller ikke af Lov om Kirkesyn af 19 Februar 1861 §§ 3 og 5 fandtes at kunne udledes nogen Forpligtelse for ham til at udrede Beløbet, blev den foretagne Udpantningsforretning ophævet og Rekvirenterne af samme i Medfør af Lov 29 Marts 1873 § 13 tilpligtede at betale Rekviritus skadesløse Omkostninger	469
Statneret, at ligesom der ikke af en ufyldstgjort Panthaver, der ved en Tvangsauktion som Højstbydende havde frafaldet Hammerslag for at lade sig vedkommende Ejendom udlægge, vilde være i Henhold til Pl. 1 Juli 1799 at svare $\frac{1}{4}$ pCt. Afgift, naar han lod sig Ejendommen udlægge, saaledes vilde denne Afgift heller ikke være at svare af den, der ikkun som Følge af Overdragelse af Panthaverens Ret til at erholde Ejendommen udlagt havde erholdt Ejendommen udlagt	860
Spil.	
En Tiltalt, der havde solgt Numre, hvorved der bortspilledes en af ham indkjøbt Pletspeeske og en Smørasiat, anset efter Lov 6 Marts 1869 § 2	519
Straf.	
Strfl.s § 16 bragt til Anvendelse; se Drab	572
Straffenedsættelse i Henhold til Strfl.s § 55	422, 677
Straf efter § 256 jfr. 253 bortfalden ifølge § 58, 2det Stykke	628

	Pag.
Tillægsstraf efter § 64 idemt (se iøvrigt under Appel)	56
Straf efter § 179 bortfalden i Henhold til § 66	575

Sædeligheden (Forbrydelser imod).

En Person, der tiltaltes for Forsøg paa Voldtægt eller for Uterlighed mod et 10 Aar gammelt Pigebarn, frifunden af Mangel paa Bevis	166
En Møller, der tiltaltes for at have voldtaget sin Tjenestepige, frifunden dog med Paalæg af Aktionens Omkostninger i Medfør af Lov 5 April 1888 § 8. Ved Underretten var Tiltalte idemt 4 Aars Forbedringshusarbejde	488
En Tiltalt, der havde tiltvunget sig Samleje med sin 15aarige Datter anset efter § 161 og § 168. Tillige for sit tidligere Forhold overfor samme Datter anset efter § 176 jfr. §§ 174, 178, 161 og 169. For Mishandling af sin Hustru anset efter § 202	845
En Husbond, der havde befølt sin i Sengen liggende 15aarige Tjenestepige paa uterlig Maade, anset efter § 176 jfr. § 174	36
En tiltalt Mandsperson for sit Forhold overfor forskellige Drengene anset dels efter § 177 jfr. § 46 dels efter § 185.	24
§ 180 anvendt.	381
To Tiltalte ansete efter § 182	724
To Tiltalte ansete efter § 182. Straffen for den ene Tiltalte nedsat i Henhold til § 58	677
En tiltalt Gjæstgiver og Hustru ansete efter § 182. Næringsadkomsten forbrudt i Henhold til Lov 23 Juni 1878 § 9	446
Tre Tiltalte, der dels havde forfærdiget og solgt utugtige Billeder, dels havde medvirket ved Forfærdigelsen og Salget, ansete efter § 184	39
Af 4 Tjenestekarle, der tiltaltes for at have gjort sig skyldige i Overtrædelse af § 185 ved ved blandt Andet at trænge sig ind i nogle Mejeripigers Sovestue, 1 anset med Straf, de øvrige frifundne	102
To Tiltalte, der havde plejet legemlig Omgang med hinanden i en Grøft paa et befærdet Sted, ansete efter § 185	692
En for sit uterlige Forhold overfor 2 Fruentimmer Tiltalt anset efter § 185. Overretten havde frifundet ham for Forholdet overfor det ene Fruentimmer og for det andet Forhold anset ham efter § 176 jfr. § 168	707
§ 185 anvendt paa to Tiltalte, der havde befølt en i Seng liggende Gaardmandskone	809

Testament.

Et af trende Ægtefæller i Vestindien ^o prettet Testament med tilhørende efter Flytning hertil Landet udfærdigede Kodici- ler opretholdt i sin Helhed i Henhold til en Oprettene ved kgl. Bevilling tillagt Facultas testandi, idet Bevillingen, ikke kunde antages at tabe sin Betydning, fordi Testatorerne ophørte at have Hjemsted og Gods i Vestindien, ligesaa lidt som den kunde anses ophævet ved Fdg. 21 Marts 1845. An- taget, at den Ejendomsraadighed, der var tillagt den Længst- levende over „den sidste Fjerdedel af vor Formue“ om- fattede Betten til at testere over den Fjerdedel, der skulde udlægges den Lægstlevende til Ejendom og at Testatorerne derfor ikke havde overskredet Grændserne for den dem hjemlede Testationsret. At Fjerdedelen efter den Længstlevende Hustrus Dod viste sig at udgjøre et langt større Beløb, end den paa Skiftet efter hendes Mand nominelt udgjorde, ikke antaget at kunne anfægte Dispositionens Gyldighed, da Værdiforegølsen hidrørte fra, at de faste Ejendomme udbrag- tes til et større Beløb, end de vare ansatte til paa Skiftet	261
Se Fideikommis	233
Statueret, at der med Føje var meddelt et Skjøde, hvorved en en Lehnsgreve efter sin Hustrus Dod overdrog sin Søstersøn den ham tilhørende Hovedgaard, Retsanmærkning om en thinglæst Skifteudskrift, hvorefter Lehnsgreven havde over- taget Boet efter sin afdøde Hustru i Henhold til testamen- tariske Bestemmelser om, at Hovedgaarden efter bogge Ægte- fællers Dod skulde anvendes til en Stiftelse eller et Kloster, hvilke Bestemmelser maatte forstaaes som indeholdende et gjensidigt forbindende Tilsagn om, at den Længstlevende ikke ved nogen Disposition vilde forandre eller krænke Testa- mentet	739
Bestyrelsen af et Familielegat efter Paastand af en Descendent af Legatstifteren tilpligtet at omgjøre en Beslutning om Bortgivelse af Legatportioner, da den stedfundne Udeluk- kelse af Descendenten ikke var stemmende med Ordene i den i Henhold til Legatstifterens Testament oprettede og konfirmerede Fundats.	781
Tilregnelighed.	
Se Brandstiftelse.	177
Se Erstatning	699
Toldvæsen.	
Se Pant	763

Tyveri.

En bl. A. for Tyveri eller Ran tiltalt Person frifunden af Mangel paa Bevis	367
En Tiltalt, der i den foregaaende Instants var dømt paa Indicier og anset med Straf efter § 232 jfr. tildels § 46 for 6te Gang begaaet eller forsøgt simpelt Tyveri, frifunden af Højesteret	429
En for Tyveri Tiltalt frifunden	771
En tiltalt Røgter, der fra en Vogn havde stjaalet et Hvedebrød til 50 Ø. og et derom bundet Tørklæde af Værdi 15—20 Ø. og gjemt Kosterne, indtil han følgende Dag bragte dom til sit Hjem, hvor han delte Brødet ud til sine Børn, anset efter § 231. 1ste Stykke	413
En Tiltalt, der havde frastjaalet et Fattiglem, som han ledsagede, en Kardus Skraatobak til en Værdi af 28 Ø. af en aaben Spaankurv, anset efter § 230, 1ste Led. Tillige straffet for Bedrageri	461
En Tiltalt, der paa en Kjøbstads Torv havde af et paa en Slagtervogn liggende Stykke Flæsk afskaaret et Stykke til Værdi 50 Ø., anset for Tyveri efter § 228 eller i Medfør af § 241 som for 3die Gang begaaet Hæleri, idet en ham tidligere overgaaet Dom for Tyveri havde tabt sin Gjentagelsesvirkning, medens en senere Dom for Hæleri havde bevaret den	463
En Bagersvend, der havde Husbondens Tilladelse til hver Uge at bage til sig selv et Sigtebrød, men istedetfor i en længere Tid ugentlig havde bagt sig 2 Hvedebrød og ved Juletid desuden bagt sig selv to Gange 3 Julekager, herfor anset efter § 228	583
Tyveri af Kul anset efter Strfl. § 228 jfr. §§ 37 og 21	597
En Tiltalt, der dels havde bemægtiget sig en hans Farbroder tilhørende Sparekassebog og hævet en Del af Beløbet, dels tilvøndt sig et Farbroderen tilhørende kontant Beløb, anset efter § 228 for Tyveri, idet det mellem ham og Farbroderen bestaaende Forhold ikke fandtes at kunne berøve Handlingen Karakteren af Tyveri	649
Et for Tyveri tiltalt Fruentimmer frifundet, dog med Forpligtelse til at deltage i Aktionens Omkostninger, da det fandtes antageligt at hendes Tilstaaelse var afgivet efter Aftale med og for at hjælpe en Medtiltalt, med hvem hun samlevede. Den Medtiltalt, der fastholdt, at de Koster, hvorefter hun var funden i Besiddelse, vare stjaalne af det omtalte Fruentimmer, kun anset for Hæleri. Tillige anset efter § 100	672

	Pag.
Borttagelse af Træer paa Roden anset efter § 228 jfr. § 234	824
Straf for simpelt Tyveri idømt 23, 28, 42, 64, 98, 154, 164, 184, 311, 315, 323, 335, 337, 349, 355, 364, 899, 412, 422, 483, 465, 512, 521, 602, 787, 769, 774, 778, 805, 881, 851, 856, 857, 870	
Kvalificeret Tyveri.	
En bl. A. for Indbrudstyveri tiltalt Person frifunden af Mangel paa Bevis	367
En Tiltalt, der havde gjort Indbrud i flere Kirker og der til- vendt sig dels en Flasko Altervin dels forskellige Beløb af Kirkebesserne, anset herfor efter § 230, 2det Stykke, jfr. dels § 229 Nr. 2 dels § 229 Nr. 4 tildels smhdt med § 46. Tillige anset for et af ham begaaet simpelt Tyveri. End- videre idømt Tillægsstraf efter § 64 for et Indbrudstyveri i en Kirke, for hvilket han tidligere havde været tiltalt ved Underretten, men af Mangel paa Bevis var bleven frifunden (se under Appel)	55
En Tiltalt dømt efter § 229 Nr. 1 for Tyveri af Faar	169
En Tiltalt for Tyveri af Faar og Lam paa Marken anset efter § 232, 2det Led jfr. § 229 Nr. 1	211
Et tiltalt Fruentimmer, der havde truffet Aftale med et andet i forrige Instants medtiltalt Fruentimmer, som havde Ar- bejde i en komisk Fabriks Lagerbygning, om at Sidstnævnte skulde stjæle af de der beroende Varer til fælles Fordel, og derefter havde modtaget en stor Mængde Kinin, Vanille m. m., som hun vidste vare stjaalne tildels ved Anvendelse af falske Nøgler fra afaasede Lagerrum, anset efter §§ 228 og 229 Nr. 4 jfr. § 54; tillige anset efter § 238 for et enkelt Hæleri	237
En Tiltalt, der i et Svendehjem fra et med Nummer forsynet Brædt, der hang i Svendehjemets Spisestue, havde tilvendt sig Nøglen til en Medlogerendes Værelse, og derfra stjaalet Klædningsstykker, anset for Indbrudstyveri	359
Straf for Indbrudstyveri idømt	831
Tyveri efter § 23b.	
Straf herfor idømt	861
Tyveri efter § 234.	
Straf herfor idømt	824
Tyveri efter § 235.	
Et Fruentimmer, der havde tilegnet sig et Brød fra en hende og Bestjaalne til fælles Brug overladt Ovn, anset efter § 235;	

en medtiltalt Datter, der bekendt med Tilegnelsen havde deltaget i Brødets Fortæring anset efter § 235 jfr. § 55. . .	81
En Tjenestekarl, der 3 Gange ved at stige gennem et Vindue havde skaffet sig Adgang til sin Husbonds Spisekammer og stjaalet Fodevarer, hver Gang til en Værdi af 25 Ø. og desuden gjort Forsøg paa Indbrud i Mejerikjølder og Hønselus i samme Øjemed, anset efter § 235 tildels jfr. med § 46 . . .	394
En Tiltalt, der i 7 a 8 Gange havde hver Gang stjaalet mindst en Snos Tørv, hvis samlede Værdi dog ikke efter det Oplyste kunde sættes højere end til 56 a 64 Ø., efter samtlige Omstændigheder anset efter § 235	570
En Tiltalt, der i en Skov havde tilvendt sig et til 50 Ø. vurderet Træ og afsavet nogle Grene, anset efter § 235 . . .	684
En Tiltalt, der havde tilegnet sig Slamklæder paa en Sukkerfabrik, efter Omstændighederne anset efter § 235	778
Udeblivelsesdomme	270. 308

Valgret.

Statueret, at en Redaktør af en Provindsavis, der ved Højesterets Dom var bleven anset efter Strfl.s § 90 under Hensyn til samme Lovs § 39, efter samtlige Omstændigheder ikke kunde anses at fyldestgøre de i Grundlovens §§ 30 og 35 jfr. Lov om Valgene til Rigsdagen af 12 Juli 1897 §§ 1, 2 og 47 opstillede Betingelser for Valgretten: at være uberygget	123
---	-----

Varemærke.

To for Overtrædelse af Varemærkeloven tiltalte Grosserere frifundne, uanset at de af dem solgte Daaser Hummer vare forsynede med et Varemærke, som et andet hervørende Firma havde ladet indregistrere her, da saavel dette Firmas som de Tiltaltes Varer skrev sig fra samme Fabrikant i Udlandet og af denne vare forsynede med hans almindelig benyttede Varemærke, som var det samme som det indregistrerede. De i Varemærkeloven 2 Juli 1880 § 17, 2dot Stykke fastsatte Betingelser for Strafansvar fandtes derfor ikke at være tilstede	30
--	----

Veje.

To Husmænd, der tiltaltes for ved Opdyrknig af deres Jorder at være komne Landevejsgrøften nærmere end 1 Al., frifundne, da det ikke var oplyst, at Vejvæsonet nogensinde havde ladet sig udlægge den i Vejforordningens § 78 omhandlede Alen Jord udenfor Grøfttekanten eller erhvervet Ret til eller

	Pag.
udøvet Disposition over nogen Del af det til Dyrkning ind- dragne Areal, og de Tiltalte intetsteds vare komne Vejbanen nærmere end 2 Alen	638
Vestindien.	
En Tiltalt, der havde tilføjet en Anden et Knivstik, som med- førte Døden, anset efter Fdg. 4 Oktober 1833 § 2, 2det Led smh. med § 4, da den Afdøde nærmest maatte siges ved sin Optræden at have foranlediget Sammonstødet	119
En Tiltalt, der efter at være udbragt af Landet, atter var vendt tilbage, anset efter Slutningsbestemmelsen i Pl. 19 April 1805	251
En Tiltalt, der dels havde beholdt og solgt 2 Køer af nogle Kreaturer, der vare ham betroede til Vogtning og Græsning dels havde tilegnet sig en Ko, der græssede paa Tredie- mands Mark og en anden Ko fra en med Staaltraad og Stengjærde lukket Indhegning, anset efter Frd. 11 April 1840 §§ 6 og 43	331
En for Brandtiftelse tiltalt Person anset efter Fdg. 25 Marts 1841 § 4	482
Statueret, at et Konkursbo havde været berettiget til under en Reassumptionsbehandling at inddrage en Fallenten tilho- rende, men af ham pantsat Livsforsikringspolice med Hen- syn til dennes Overskud, efterat Panthaveren var fyldestgjort, anset at Fallenten efter Boets Slutning var afgaaet ved Døden i Udlandet. Haandpanthaverens Paastand om at er- holde Renter af sin Fordring og Dækning for disse af Pan- tet efter Omstændighederne ikke tagen til Følge	654
Vold mod Private.	
Et tiltalt Fruentimmer anset efter § 202 jfr. § 203 for Mis- handling af et Plejebarn	720
En Tiltalt anset efter § 202 for Mishandling af sin Hustru Tilligto anset efter §§ 161, 168 og 176, se Sædelighed . . .	845
En Tiltalt, der for at hjælpe sin Broder havde angrebet en i Slagsmaal med Broderen værende Trediemand og med den Hensigt kun at tilføje en forbigaaende Smærte, havde alaaet bemeldte Trediemand flere Gange i Hovedet med knyttet Haand og derved ramt hans ene Øje, saaledes at Lindsen havde forskudt sig, anset efter § 203	46
En tiltalt Tjenestekar, der med en Jærnskovl havde bibragt sin Husbond et Slag i Ansigtet, anset efter § 203 smh. med § 28 i Tyendeloven af 10 Maj 1854	51
En tiltalt Lejer af en Skydebanc paa Alleenberg, der af Kaad- hed, uden at tænke sig at derved kunde bevirkes Skade, havde affyret en med et Hagl ladet Luftbøsse mod en Dreng	

der frivillig havde stillet sig op i 20—25 Alens Afstand, og derved tilføjet ham et Saar i Nakken. anset efter § 203	401
En tiltalt Kommiss, der havde ydet sin Principal Bistand, medens denne tildelte sit Plejebarn en alvorlig Revselse. ikke anset herved at have gjort sig skyldig i Meddelagtighed i den i § 202, sidste Stykke omhandlede Forbrydelse, da der, selv om Principalen havde overskredet den ham tilkommende Revselsesret, manglede Feje til at statuere at Tiltalte havde maattet indse dette. Derimod anset efter § 203 for at have givet Barnet et Slag paa Øret, der havde haft Følger af alvorligere Natur	404
En Tiltalt, der en Nat paa Gaden havde overfaldet en fuldkommen sagesløs Mand og med en Stok bibragt ham et Slag, der, uden at Tiltalte vil have haft til Hensigt at tilføje nogen Skade, medførte en betydelig Forringelse af den Overfaldnes Synsevne, anset efter § 203	415
Et tiltalt Fattiglem, der havde mishandlet 2 andre Fattiglemmer, anset dels efter § 210 dels efter § 203. Tillige anset efter §§ 100 og 101	525
En Tiltalt, der havde slaet en Skovfoged i Hovedet med en Bøsse, og derved bevirket at Skovfogden -- sandsynligvis for bestandig -- blev døv paa det ene Øre, anset efter § 203	
En Medtiltalt frifunden for Delagtighed i Vold	542
Straf efter § 203 endvidere idømt	146, 514, 536, 785
En tiltalt Dreng, der havde indsnøret en mindre Drengs Pung med en Snor, anset efter § 214 jfr. §§ 46, 36 og 21	14
En Kusk, der med flere Andre var bleven enig om ved Vold eller Trusler om Vold at skræmme en Medtjener til at opgive sin Kondition, og i den Anledning havde bibragt ham et Slag i Hovedet, medens de andre udøvede anden Vold, anset efter § 210 jfr. § 46, idet det ikke lykkedes at faa den Paagjældende til at forlade Tjenesten	508

Ærefornærmelse.

Et kvindeligt Fattiglem, der havde udspredd den løgnagtige Beskyldning mod en Sagfører, at en hos ham tjenende Pige, der var funden druknet, var bleven myrdet af ham, anset efter § 215. Medens Overretten — til hvilken Sagen var indanket paa den i Pl. 23 Maj 1840 foreskrevne Maade — havde antaget, at der ikke kunde være Spørgsmaal om Straffens Forhøjelse uden særlig derpaa rettet Paastand fra den Fornærmede selv, blev Straffen af Højesteret skjærpet i Henhold til den allerede af Aktor for Overretten derom nedlagte Paastand	86
---	----

XLVI Ærefornærmelse - Ødelæggelse fremmed Ejendom.

	Pag.
Redaktøren af „Politiken“ anset efter § 216 for en i Bladet indeholdt Artikel, hvorved en Dommer bl. A. sigtedes for Partiskhed	522
En Almuesmand, der under en mod ham til Straf og Erstatning efter § 296 anlagt Sag i et af ham affattet Defensionsindlæg havde sigtet en Politiassistent for at have afgivet falsk Rapport og aflagt falsk Vidneed, anset efter § 215. Ved Underretten var han anset efter § 216.	686
Redaktøren af Lolland-Falsters Folketidende anset efter § 216 for i en i Bladet optaget Artikel, hvori den danske Officerstand sigtedes for Fejghed	717

Ødelæggelse af fremmed Ejendom.

Sex Tiltalte, der gjentagne Gange havde gjort sig skyldige i Nedbrydning af et Stakit, som en Lodsejer havde opført for at forhindre Passagen over hans Grund, ansete efter § 296 samt efter vedkommende Kjøbstads Politivedtægt	781
--	-----

Rettelser.

- Pag. 284, 6te Linie f. o. se Note pag. 308 nederst
— 321 øverst Juni, læs: Juli.
— 322 — — — —
— 329 — — — —
682 Linie 9 f. n. her, læs: har.
— 824 Linie 18 f. o. § 251. læs: § 281.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1889.

Nr. 1.

Iste ordinære Session.

Torsdagen den 7 Marts 1889.

Nr. 97.

Overretssagfører Liebe

contra

Jeppe Larsen Breum (Def. Halkier),

der tiltales for bedrageligt Forhold samt Meddelagtighed i den i Straffelovens § 155 omhandlede Forbrydelse.

Morsø Herreders Extrarets Dom af 13 Juni 1888: De Tiltalte, 1. Jeppe Larsen Breum af Bjergby, 2. hans Hustru, Kirstine Pedersen, 3. Slagter Jens Andersen af Skarum, bør til Statskassen bøde, Nr. 1. 40 Kr., Nr. 2. 15 Kr. og Nr. 3. 30 Kr., eller i Mangel af disse Boders fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i henholdsvis 8 Dage, 3 Dage og 6 Dage. Alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Prokurator Schiellerup, og Defensor, Sagfører Gamborg 15 Kr. til den Første og 10 Kr. til den Sidste, udredes af Tiltalte Jeppe Larsen Breum, dog at de andre to Tiltalte in solidum med ham udrede hver $\frac{1}{4}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 Oktober 1888: For Tiltalte Kirstine Pedersen, Breums Hustrus, Vedkommende afvises Sagen. Tiltalte Jeppe Larsen Breum bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Tiltalte Jens Andersen bør til

Statskassen bøde 40 Kr. eller i Mangel af fuld Betaling heraf hensættes i simpelt Fængsel i 6 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger for Underretten bør Underretsdommen ved Magt at stande. Aktionens Omkostninger for Overretten, hvorunder tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Justitsraad Neckelmann, i Salær hver 15 Kr., udredes af Tiltalte Breum, hvorhos Tiltalte Andersen in solidum med ham tilsvarede Halvdelen af disse Omkostninger. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Jeppe Larsen Breums Vedkommende anførte Grunde, hvorved kun bemærkes, at hans Forhold overfor Anders Larsen efter Omstændighederne findes at burde henføres under Straffelovens § 257,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Overretssagfører Liebe og Advokat Halkier 40 Koner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltales Jeppe Larsen Breum for bedrageligt Forhold samt Meddelagtighed i den i Straffelovens § 155 omhandlede Forbrydelse og hans Hustru, Kirstine Pedersen, samt Slagter Jens Andersen for Overtrædelse af Straffelovens § 155. For Tiltalte Kirstine Pedersens Vedkommende vil Sagen være at afvise fra Overretten, da den hende ved Underretsdommen for Overtrædelse af Straffelovens § 155 idømte Straf af en Bøde til Statskassen af 15 Kr. eller i Mangel af Bødens fulde Betaling simpelt Fængsel i 3 Dage ikke kan anses at udgjøre summa appellabilis, og Sagen kun efter hendes Begjæring er bleven indanket her for Retten. Hvad de tvende andre Tiltalte angaar, ere Sagens Omstændigheder efter deres egne Tilstanelser og det iøvrigt Oplyste følgende: Den 11 April d. A. kjøbte Tiltalte Breum af Gaardejer Anders Larsen i S. Draaby Kjødet af en Ko, som den foregaaende Nat var bleven syg og derefter var

død, idet den dog samtidig med, eller i alt Fald ganske kort efter Døden, var bleven stukken af en Slagter, saaledes at Blodet var kommet af den. Tiltalte, der vidste, at Dyret havde været sygt, betalte Koen med 13 Kr. og fik en Attest fra Sælgeren paa, at Kjødet var sundt og friskt, eller — som Anders Larsen har udsagt — friskt og godt. Da Tiltalte imidlertid, efterat have faaet Koen hjem, skilte den ad og skar det ene Forben fra, opdagede han efter sin Forklaring her en Daarlighed, der saa ud som Matorie og havde en ubehagelig Lugt, og han sluttede deraf, at Kjødet ikke var friskt og godt. Han vilde nu have den afsluttede Handel til at gaa tilbage, og for at sætte Skræk i Anders Larsen og gjøre ham mere villig til at gaa ind paa sit Forlangende, fortalte Tiltalte ham, hvad der ikke stemmede med Virkeligheden, at han havde forsøgt at sælge et Stykke af Kjødet, men at en Dyrlæge havde set dette Kjød og erklæret det for utjenligt til Menneskeføde, samt ndstedt en Attest herom, hvilken Attest Tiltalte havde sendt til Nykjøbing, hvorved det var hans Hensigt at give det Udseende af, at Attesten var bleven tilstillet Herredskontoret sammesteds. Gaardejer Larsen, der efter sin Forklaring forstod Tiltaltes anførte Forgivende saaledes, at denne derved lod ham vide, at han kunde komme i Forlegenhed for at have solgt Kjødet, gik strax ind paa at lade Handelen gaa tilbage, idet han betingede sig at faa den af ham udstedte Attest tilbageleveret, hvorimod han ikke vilde gaa ind paa at betale Tiltalte 5 Kr., som denne endvidere forlangte i Erstatning. Derimod blev de, da Gaardejer Larsen, efter hvad Tiltalte havde anbragt, gik ud fra, at det ommeldte Kjød var aldeles utjenligt til Menneskeføde, enige om, at Tiltalte kunde beholde Kjødet. Over Størstedelen af det Kjød, som Tiltalte saaledes forblev i Besiddelse af, disponerede han paa den Maade, at han dels forærede det bort, dels solgte noget af det, efter hans Forklaring for 3 Kr. til tvende ham ubekjendte Personer, og maa det, efter hvad der er oplyst, anses for det Sundaynligste, at Kjødet har været, om ikke ligefrem utjenligt til Menneskeføde, saa dog af en meget ringe Beskaffenhed, men Tiltalte vil have gjort alle dem, der saaledes fik af Kjødet, opmærksom herpaa. Den 13 April d. A. afkjøbte Tiltalte Breum en Husmand i S. Draaby en Ko, som 6 Uger iforvejen havde haft en meget vanskelig Kælvning og siden havde været daarlig, og da Sælgeren paa Grund heraf ikke vilde give Attest om, at Koen var slagtet i sund og frisk Tilstand, formaaede Tiltalte sin Hustru, ovennævnte Kirstine Pedersen, uagtet denne ikke havde været tilstede ved Slagtingen af Koen og ikke af egen Erfaring vidste, om Kjødet var sundt, til at udstede en Attest af følgende Indhold: „Bjergby den 13—M—1888 Jeppe Larsen har Slagtet en Ko Son og Frisk med min Vidende dette tilstaas af mig K. Pedersen Bjergby“, hvilken Attest han, efter

endvidere at have faaet Medtaltale Andersen til at underskrive samme, den 14 April d. A., da han indfandt sig paa Torvet i Nykjøbing for at sælge Kjødet af den omhandlede Ko, afleverede til en Politibetjent, idet det nemlig, efter hvad der er oplyst under et efter Rettens Kjendelse optaget yderligere Forhør, er foreskrevet i de af Justitsministeriet den 5 Juni 1860 stadfæstede Sundhedsvedtægter for Nykjøbing Kjøbstad, at der, forinden Tilladelse gives Udenbysboende til at udsælge Kjød paa Torvet, skal forevises Attest for, at vedkommende Kreatur, da det blev slagtet, var i sund Tilstand. Taltale har erklæret, at det ikke var hans Mening, at Nogen skulde tro, at Navnet K. Pedersen skulde forestille den Mand, der havde solgt ham Koen. Medtaltale Jens Andersen har vedgaaet, at han paa Opfordring af Taltale Breum, der fortalte ham, hvem der havde skrevet Seddelen, har sat sit eget Navn under ovennævnte af Taltales Hustru udfærdigede Attest, naagtet han ikke havde set den omhandlede Ko i levende Live og først saa Kjødet, da Taltale den 14 April d. A. havde det med paa Torvet i Nykjøbing, og det vil ikke kunne fritage ham for Straf, at han efter sin Forklaring vil have kunnet se paa Kjødet, at Koen ikke havde havt Tuberkler og at Kjødet efter hans Skjøn i det Hele havde et sundt og godt Udseende. For deres ovenomhandlede Forhold ville de Taltale Breum og Andersen, af hvilke Breum er født i Aaret 1854 og tre Gange i Henhold til Forlig, indgaaede for Politiretten, har erlagt Bøder, henholdsvis for Vold, Krænkelse af Andres Frihed og ulovlig Næringsbrug, og Andersen, . . . være at anse, Breum efter Straffelovens § 256, jfr. § 251, samt efter § 155, jfr. § 52, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage.

Mandagen den 11 Marts.

Nr. 84. Overretssagfører Dietrichson,
contra

Højskoleforstander Claus Berntsen (Def. Nellemann),

der tiltales for Overtrædelse af Lov af 7 April 1876 om den offentlige Fred paa Folkekirkens Helligdage §§ 5 og 7 og af Politivedtægten.

Assens Kjøbstads Extrarets Dom af 9 Marts 1888: Tiltalte Claus Berntsen af Sørslev, for Tiden Formand for Odense Amts Skytteforening, bør til Assens Kjøbstads Politikasse bøde 150 Kr. samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 Oktober 1888: Tiltalte Claus Berntsen bør til Bang Herreds og Assens Kjøbstads Politikasse bøde henholdsvis 30 Kr. og 80 Kr. Saa betaler Tiltalte og Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Prokuratorerne Bøcher og Leth 15 Kr. til hver. De idømte Bøder at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 19 November f. A. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Naar henses til, at den i den indankede Dom omhandlede Pletskydning maatte betragtes som en Del af de Øvelser, sigtende til Uddannelse til Fædrelandets Forsvar, som Amtsskytteforeningen afholdt, uden at det kunde forandre dens Karakter, at ogsaa Andre end Foreningens Medlemmer havde faaet Adgang til at deltage i Skydningen, findes der at mangle tilstrækkelig Føje til at anse den i den paaberaabte Politivedtægts § 45 indeholdte Forskrift om, at Ingen uden Politiets Tilladelse maa offentlig afholde Gevinstskydning, anvendelig paa samme, i hvilken Henseende bemærkes, at Gevinstskydning i Paragrafen stilles sammen med Forlystelser og Præstationer, med hvilke den, der afholder dem, maa antages at have et ganske andet Formaal end det, Skytteforeningen efter det Foranførte havde med den paatalte Pletskydning. Ved dennes Afholdelse kan Tiltalte derfor ikke anses at have overtraadt Politivedtægts ovennævnte Forskrift, og ligesaa lidt kan han antages derved at have overtraadt enten § 5 eller § 7 i Lov om den offentlige Fred paa Folkekirkens Helligdage af 7 April 1876.

Hvad dernæst angaar den af Skytteforeningen foretagne, med Musik ledsagede Marsch gjennem Assens, findes denne, der gik fra Skydepladsen til en Syd for Byen liggende

Gymnastikplads og en der værende Festplads, efter de foreliggende Oplysninger i dens Helhed at maatte betragtes som en Bestanddel af Foreningens til Uddannelse til Fædrelandets Forsvar sigtende Øvelser, uanset at Marschen foretoges ad en Omvej gjennem Byen; og da nu Gudstjenesten ikke ved Marschen er bleven forstyrret — hvorved bemærkes, at Musiken hørte op paa Gadestrækningen i Nærheden af Kirken — vil der i Medfør af ovennævnte Lovs § 5, 2det Led ogsaa under denne Del af Sagen være at tillægge Tiltalte Frifindelse.

Sagens Omkostninger blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Claus Berntsen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Overretssagfører Dietrichson og Advokat Nellemann 40 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmissor hedder det: Under nærværende fra Assens Kjøbstads Politiret hertil indankede Sag er Tiltalte Claus Berntsen, der er født 12 Juni 1844 og ikke findes forhen tiltalt eller straffet, sigtet for Overtrædelse af Lov af 7 April 1876 om den offentlige Fred paa Folkekirkens Helligdage §§ 5 og 7 samt for Overtrædelse af Politivedtægten, og ved Tiltaltes egen Tilnaelse og det iøvrigt Oplyste er Følgende bevist. Søndagen den 9 Oktober f. A. afholdes der en Skyttefest ved Assens af Odense Amts Skytteforening, for hvis Bestyrelse Tiltalte er Formand, hvilken ogsaa paa Foreningens Vegne har undertegnet Programmet for Festen, der varede fra Kl. 7 $\frac{1}{4}$ Morgen til Kl. 11 Aften. Om Formiddagen fandt en Præmieskydning Sted paa en Mark nord for Assens i Gamtofte Sogn under Baag Herred. Medens kun Medlemmer af Amtsskytteforeningen kunde deltage i Præmieskydningen, var der foruden denne arrangeret paa Skydepladsen, hvor Virksomheden lededes af Tiltalte, en saakaldet Pletskydning, hvori Enhver, der betalte Adgangstegn til Skydepladsen, kunde deltage mod særskilt Betaling af 25 Øre pr. Skud, hvilken Indtægt fordeltes lige mellem Kassen og Pletskyderne. Politivedtægten for Assens Amtsradsreds bestemmer imidlertid i § 45, at Ingen uden

Politiets Tilladelse maa afholde offentlig Gevinstskydning, og det var iforvejen meddelt Tiltalte, at Politiet ikke vilde tillade, at der blev afholdt Pletskydning om Pengegevinster for Betaling, forsaavidt Andre end Skytteforeningens Medlemmer fik Adgang til at deltage deri. Tiltalte vil derfor være at anse for Overtrædelse af Politivedtægten efter Lov af 4 Februar 1871 § 6 med en Bøde af 30 Kr. til Baag Herreds Politikasse. Ifølge Programmet for Skyttefesten skulde Skytterne afmarschere Kl. 1 $\frac{1}{2}$ Eftm. fra Skydepladsen til et Skov anlæg Syd for Assens, hvor der skulde holdes Folkefest med Taler og Sange. Afmarscheringen skete imidlertid først henimod Kl. 2, og istedetfor at marschere den lige Vej igjennem Byen, drog Toget under Kommando af Tiltalte, der har erkjendt at bære Ansvaret i saa Henseende, med fuld Musik omkring i Byens Gader, ledsaget af en Folkesværøm, saa at Kl. var over 2 $\frac{1}{2}$, da Toget naaede Udkanten af Byen; medens Toget passerede i Nærheden af Kirken ophørte dog Musikken for ikke at forstyrre Gudstjenesten, der begyndte Kl. 2. Ligesom nu Lov af 7 April 1876 § 5 bestemmer, at der paa Folkekirkens Helligdage mellem Kl. 9 og 4 ikke maa afholdes offentlige Forlystelser eller overhovedet støjende Øvelser eller Foretagender, saaledes havde Politiet i Assens ogsaa ved heromhandlede Lejlighed forbudt — hvorom Tiltalte var sat i Kundskab — at der marscheredes gjennem Byen med Musik efter Kl. 2, og naar Tiltalte har henvist til, at Øvelser, der tilsigte Uddannelse til Fædrelandets Forsvar, ere undtagne fra Forbudet i § 5, naar kun ikke Gudstjenesten derved forstyrres, viser den Omstændighed, at Toget ikke passerede Byen ad korteste Vej, men drog omkring i Byens Gader med Musik, at Hensigten med Marschen ikke var den anførte. Tiltalte vil derfor for sit heromhandlede Forhold være at anse efter bemeldte Lovs § 10 med en Bøde af 80 Kr. til Assens Kjøbstads Politikasse. I Overensstemmelse med Anførte vil Politiretsdommen, hvorved der er ikjendt Tiltalte en samlet Bøde af 150 Kr. til Politikassen i nævnte Kjøbstad, være at forandre.

Tirsdagen den 12 Marts.

Nr. 96. Højesteretsagfører Asmussen
 contra
 Christen Christensen (Def. Dietrichson),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Thyrsting-Vrads Herreds Extrarets Dom af 10 August 1888: Tiltalte, Christen Christensen af Anse Møllegaard, nu i Væth By under Norbald m. fl. Herreder, bør straffes med simpelt Fængsel i 6 Dage, og bør han derhos udrede alle af Aktionens og denne Sag lovligt flydende Omkostninger og derunder i Salær til Aktor, Kancelliraad Bagger, og til Defensor, Prokurator Bjerregaard, 12 Kr. til hver især. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 November 1888: Tiltalte Christen Christensen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hastrup og Hindberg, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte ikke er funden skyldig til Straf for Salget af 9 Skpd. Hø og Bortbytningen af en Vogn, men derimod for hans øvrige i Dommen omhandlede Dispositioner; efter de foreliggende Omstændigheder findes imidlertid dette hans Forhold ikkun at burde henføres under Straffelovens § 256 jfr. § 253 og Straffen for samme at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Christen Christensen bør hensættes i simpelt Fængsel i fjorten Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Højesteretssagfører Asmussen og Overretssagfører Dietrichson for Højesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales forhenværende Gaardejer Christen Christensen for bedrageligt Forhold. Efter Sagens Oplysninger havde Tiltalte i

1883 ved en med Sagfører J. C. Jensen i Randers indgaaet Byttehandel tilbyttet sig Gaarden Anso Møllegaard i Vrads og Them Sogne og var herved bleven bemeldte Jensen 3400 Kr. skyldig, for hvilket Beløb han ved Obligation af 21 September 1883, thinglæst den 3 Oktober s. A., gav Jensen Pant næst efter en Gjæld, oprindelig stor 4800 Kr., til Kreditforeningen af jydsk Landejendomsbesiddere, i ovennævnte Ejendom tilligemed Avl og Afgrøde, Besætning, Inventarium og Avlsredskaber. For denne Pantefordring, der var forfalden paa Grund af Renters Udeblivelse, lod Jensen i Henhold til en Vedtagelse i Obligationen om Udlæg uden foregaaende Lovmaal og Dom, overensstemmende med Lov 29 Marts 1873 § 15, den 9 Marts d. A. foretage Udlæg i Pantet, under hvilken Forretning Fordringen med Renter, paaløbne siden 11 Juni 1885, samt Omkostninger opgjordes til ialt 3945 Kr. 48 Øre; og medens Ejendommen med derpaa forefundet pantsat Tilbehør under Udlægsforretningen var vurderet til 10000 Kr., blev der ved den den 28 Maj afholdte 3die Auktion for samme ikkun budt 6000 Kr., for hvilket Bud Auktionsrekvirenten erklærede at ville lade sig Pantet udlægge til Ejendom. I den ovennævnte Panteobligation havde Tiltalte — efter hvis Forklaring der, da han overtog Ejendommen, saagodtsom ingen Besætning fandtes paa denne — forbundet sig til at holde paa den pantsatte Ejendom en Besætning af mindst 2 Heste, 2 Trækstude, 4 Malkekøer, 8 Stkr. Ungkvæg og 20 Faar; og under en Vurderingsforretning, som i Maj 1886 afholdtes over Ejendommen i Anledning af, at Tiltalte havde ønsket paa første Prioritet i samme at optage Laan i et andet Pengeinstitut, forefandtes ogsaa paa Ejendommen en væsentlig hertil svarende, endog noget større Besætning, hvoraf dog, efter hvad Tiltalte her under Sagen har forklaret, hvilken Forklaring ogsaa tildels er bestyrket ved det iøvrigt Oplyste, nogle Stykker tilhørte Andre, for hvem han havde dem paa Græs. Under den ovennævnte Udlægsforretning forefandtes af Besætningsdele ikkun 1 Tyr, 1 Ko — som dog, efter hvad Tiltalte opgav under den tredie Auktion, tilhørte Tiltaltes Søn — 2 Kalve, 1 Vædder og 1 Faar, vurderede tilsammen til 173 Kroner, og af Inventarium forefandtes kun en gammel Vogn, 2 Plove, hvoraf den ene var itu og saagodtsom værdiløs, 2 Harver samt nogle mindre Redskaber, alt ansat til 27 Kroners Værdi. Tiltalte har nu vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, som tildels ere tilvejebragte under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør, at han i Januar og Februar Maaneder d. A. til forskellige Personer paa Egnen, hvem han skyldte Penge, og som — tildels samtidigt — henvendte sig til ham om Dækning af deres Fordringer, som Følge af, at det Rygte var blevet udbredt, at han ikke vilde kunne holde sig ved Gaarden, har til hel eller delvis Dækning af, hvad

han skyldte de Paagjældende, afhændet 2 Heste, 1 Tyr, 1 Stud og 3 Køer, hvilke Dyrs Værdi er anslaaet til tilsammen henved 350 Kr., samt endvidere en Hakkelsemaskine af Værdi 20 Kr. og et Seletøj. Tiltalte vil ikke, dengang han foretog disse Dispositioner, have gjort sig Tanke om, at Sagfører Jensen vilde foretage Udlæg hos ham til Inddrivelse af sin Pantefordring, af hvilken Renter, efter hvad der er oplyst, ikke vare betalte siden Juni Termin 1885, og efter alt Foreliggende findes der heller ikke aldeles tilstrækkelig Føje til at gaa ud fra, at han har maattet forudse, at en Udlægsforretning forestod. Det er fremdeles paa samme Maade oplyst, at Tiltalte i Januar eller Februar Maaned d. A. har til 2 forskjellige Personer bortsolgt ialt 9 Skpd. Hø; men det kan efter de foreliggende Oplysninger ikke antages, at der herved skulde være bevirket nogen mod vedkommende Panthavers Ret stridende Formindskelse af den paa Ejendommen forhaandenværende Beholdning. Forsaaavidt det derhos endvidere er oplyst, at Tiltalte i Efteraaret 1887 har bortbyttet en Vogn mod en anden Vogn, der var mindre værd, og to Lam, kan det heller ikke antages, at han ved denne Disposition har gjort sig skyldig i noget Ulovligt. Ved sine øvrige ovenomhandlede Dispositioner maa derimod Tiltalte — der er født i 1826 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — anses at have gjort sig skyldig i et Forhold, der maa paadrage ham Straf efter Straffelovens § 253, og findes Straffen efter Sagens Omstændigheder og under Hensyn til samme Lovs § 23 passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage.

Nr. 8. Grosserer August Ludt (Strøm)

contra

Kjøbmand C. Hauge Thiis af Stavanger (Ingen),

betr. en Handel.

Sø- og Handelsrettens Dom af 17 Mai 1888: Indstævnte, Grosserer August S. Ludt, bor til Citanten, Kjøbmand C. Hauge Thiis af Stavanger, betale 440 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 7 November 1887 indtil Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde under den Del af samme, der efter den skete Indstævning alene foreligger Højesteret til nærmere Prøvelse,

kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses are saalydende: Den 23 August f. A. solgte Citanten, Kjøbmand C. Hauge Thiis af Stavanger, her i Staden til Grosserer August S. Ludt 55 Tdr. blodsaltet Brisling, prima, friske og gode Varer, at leveres i Løbet af September og Oktober s. A., til en Pris af 9 Kr. pr. Td., saaledes at Betalingen af Citanten skulde inddrages ved én Maanedes Tratte. Det blev derhos vedtaget, at dersom Citanten gjorde Indrømmelser eller solgte til billigere Pris til nogen anden, blev saadan Indrømmelse eller billigere Pris ogsaa at beregne Indstævnte. Efter at de omkontraherede 55 Tdr. af Citanten vare blevne leverede Indstævnte i flere Sendinger, trak Citanten paa Indstævnte for Kjøbesummen 495 Kr. og Assuranceudlæg 2 Kr. 25 Øre en Vexel lydende paa 497 Kr. 25 Øre, hvilken Vexel Indstævnte imidlertid nægtede at acceptere, og Citanten har derfor under denne Sag paastaet sig hos Indstævnte tilkjendt 497 Kr. 25 Øre med Renter deraf 6 pCt. p. a. fra Vexlens Forfaldsdag den 7 November f. A. indtil Betaling sker og Sagens Omkostninger skadesløst. Subsidiært har Citanten paastaet Indstævnte domt til at betale 473 Kr. 25 Øre og mere subsidiært et saa stort Beløb, som Retten maatte finde, at der tilkommer Citanten, med Renter heraf og Sagsomkostninger som anført. Indstævnte har paastaet sig frifunden imod at betale Citanten 330 Kr. eller subsidiært 440 Kr., i begge Tilfælde uden Renter, og hos Citanten tillagt skadesløse Sagsomkostninger, og til Støtte for denne sin Paastand har Indstævnte anført, at Citanten har til Kjøbmand eller Delikatessehandler Lauritz Debell her i Staden ultimo August eller først i September f. A. solgt 92 Tdr. blodsaltet Brisling til en Pris af 6 Kr. pr. Td., og at han i al Fald har til bemeldte Debell den 23 August s. A. solgt 200 Tdr.

af samme Vare til en Pris af 8 Kr. pr. Td., og han formener, at han derfor ikke kan være forpligtet til at betale de af ham fra Citanten modtagne 55 Tdr. blodsaltet Brisling med mere end 6 Kr. eller i al Fald 8 Kr. pr. Td. Angaaende de 92 Tdr., som Citanten har solgt til Debell, er det oplyst, at Citanten, efter at han under sit Ophold her i August f. A. havde til forskellige herværende Kjøbere solgt ialt 755 Tdr. blodsaltet Brisling til en Pris af 9 Kr. pr. Td. telegraferede hjem til sin Forretning i Stavanger, og der blev da af hans derværende Folk den 25 August f. A. afskibet hertil 100 Tdr. til delvis Opfyldelse af de af Citanten paatagne Leveringer. Da Varerne et Par Dage efter vare ankomne hertil, sendte Citantens herværende Agent Udleveringssedler paa disse til et Par af Citantens Kjøbere, men da ingen af Kjøberne var forpligtet til at modtage af de købte Varer før i September, vægrede de tvende Kjøbere, der havde modtaget Udleveringsseddel, sig ved at modtage de paagjældende Varer, medens Indstævnte derefter modtog 8 Tdr. af Partiet. Resten af Partiet, altsaa 92 Tdr. blev liggende her i nogle Dage og blev derefter, som det maa antages 5 à 6 Dage efter Ankomsten hertil solgt af Citantens Agent til fornævnte Debell til en Pris af 6 Kr. pr. Td. Naar Citanten først har villet gjøre gjældende, at den i Citantens Bekræftelsesbrev angaaende Handelen mellem Parterne indeholdte Bestemmelse om, at dersom Citanten gjorde Indrømmelser eller solgte til billigere Pris til nogen anden, saadan Indrømmelse eller billigere Pris ogsaa skulde beregnes Indstævnte, ikkun skulde være anvendelig med Hensyn til samtidige Salg eller paa de Salg, der afsluttedes af Citanten, medens han i August f. A. opholdt sig her og solgte sin Produktion, og at Bestemmelsen derfor ikke skulde kunne finde Anvendelse paa Grund af det her omhandlede Salg til Debell, der ifølge Citantens uimodsagte Anbringende først skete den 2 September, efter at Citanten var rejst bort herfra, kan dette ikke gives Medhold. Hensigten med den omhandlede Bestemmelse maatte naturligvis være at forhindre, at Citanten ved at sælge billigere til andre, satte disse i Stand til, til Skade for Indstævnte at kunne sælge den paagjældende Vare til en billigere Pris end den, til hvilken Indstævnte kunde sælge den efter den med ham kontraherede Pris, og naar derhos Hensyn tages til, at det var hele sin Efteraars-Produktion, som Citanten søgte at sælge til herværende Kjøbere, og at Varerne solgtes til alle Kjøberne til Levering i Løbet af September og Oktober eller, som det man antages, efterhaanden som Fangsten gjordes, findes Mening af Bestemmelsen at maatte have været, at Citanten af sin Produktion i forrige Efteraar ikke maatte sælge billigere til nogen anden, i al Fald her paa Pladsen, uden at saadan billigere Pris eller gjort Indrømmelse ogsaa skulde beregnes Indstævnte. Af Citanten er det imidlertid uimodsagt as-

sereret, at det var begrundet paa en Misforstaaelse fra hans hjemmевærende Personales Side, at de 92 Tdr. tillige med de af Indstævnte modtagne 8 Tdr. bleve afskibede med Dampskib allerede den 25 August i Stedet for med det næste afgaaende Dampskib, og at dette var Grunden til, at Varerne ankom her til allerede den 27 August. Naar nu de af Citantens Kjøbere, hvem Udleveringsseddel paa de ankomne 100 Tdr. blev tilstillet, vægrede sig ved at modtage Varerne, fordi de ikke vare pligtige at modtage tidligere end i September, og ikkun Indstævnte var villig til at modtage 8 Tdr. af Partiet, maatte Citanten paa Grund af den pangjældende Vares meget ringe Holdbarhed, og da den, naar den ikke længer var ganske frisk, maatte anses som i al Fald omtrent værdiløs, efter Rettens Formening søgte henvist til strax at søge de resterende 92 Tdr. af Partiet solgte bedst mulig, hvad ikke, som de Indstævnte mene, er for sent gjort gjældende af Citanten i Skriftvexlingen, og det kan da herimod ikke komme i Betragtning, at det af Citanten ikke er bevist, at Varerne, da de den 2 September bleve solgte til Debell ikke vare prima Varer, eller at de ifølge Debells Forklaring vilde have kunnet holde sig som sunde og friske endnu i 8 à 14 Dage ved at opbevares paa et koldt Sted, i hvilken Henseende det maa bemærkes, at det selvfølgelig ikke gik an at vente med at indlede Forhandlinger om Salget indtil den yderste Tid, i hvilken Varerne kunde holde sig sunde og friske, og at Debell gjorde Bud paa Varerne allerede den 30 August, hvorhos Citanten ej heller kunde have Grund til at vente, at de 92 Tdr., efter at have været oplagte her fra i August, vilde blive akcepterede af hans Kjøbere som Del af, hvad der i Følge deres Kontrakter med Citanten skulde leveres dem i September. At der for Varerne skulde have kunnet opnaaes højere Pris end de af Debell betalte 6 Kr. pr. Td., er ikke assereret af Indstævnte. Efter Rettens Formening kan den af de Indstævnte paaberaabte Stipulation imidlertid ikke anses anvendelig, naar Salget har fundet Sted under de omhandlede Forhold, saa meget mindre som de Indstævnte end ikke have assereret, at Prisen paa den pangjældende Være her paa Pladsen er bleven trykket ved det skete Salg, og Indstævntes Paastand om Nedsættelse af Prisen for de af ham købte 55 Tdr. Brisling med 3 Kr. pr. Td. vil derfor ikke kunne tages til Følge. Hvad dernæst angaar 200 Tdr. blodsaltet Brisling, der ifølge Citantens Brev af 23 August f. A. til Hr. Lauritz Debell bleve solgte til denne af Citanten, er Prisen i Brevet fastsat til 9 Kr. pr. Td. fob Stavanger; men det hedder derhos i Brevet: „Som Godtgjorelse for tidligere Differencer sender jeg Dem yderligere $20/1$ & $10/2$ Tønder Brisling af samme gode Vare, hvorfor intet bliver at beregne, og skal med denne Godtgjorelse enhver tidligere Differencé mellem os være hævet. Bemeldte Debell har imidlertid som Vidne i Sagen

forklaret, at han vel ved Kontrakt af 23 August f. A. købte af Citanten 200 Tdr. Brisling til en Pris af 9 Kr. pr. Td., men at det samtidig blev aftalt mellem dem, at Debell skulde yderligere faa 25 Tdr. Brisling af Citanten uden Betaling, og at Prisen for de 200 Tdr. derfor i Virkeligheden blev 8 Kr. pr. Td. Citanten har nu vel anbragt, at de 25 Tdr., der skulde leveres Debell uden Betaling, skulde, overensstemmende med Citantens Brev, være til Udligning af en ældre Difference, der den Gang endnu ikke var fuldt afgjort; men dette, der af Indstævnte er benægtet, maa anses stridende mod Debells nævnte Forklaring, og da Citanten ikke har oplyst, at der, hvad Indstævnte maa anses i Skriftvexlingen tilstrækkelig at have benægtet, da Handelen den 23 August f. A. blev afsluttet mellem Debell og Citanten, bestod nogen ældre, uafgjort Difference mellem disse, og at der ved Handelens Afslutning har været Tale om, at de 25 Tdr. skulde tjene til Udligning af ældre Difference, hvad Citanten ej heller har søgt oplyst under Vidneforselen ved derom at stille Spørgsmaal til Debell, finder Retten, at det maa antages, at de 200 Tdr. Brisling i Virkeligheden ere solgte af Citanten til Debell til en Pris af 8 Kr. pr. Td., og Indstævnte findes derfor ifølge den af ham med Citanten indgaaede Handel, kun at kunne tilpligtes at betale de af ham købte 55 Tdr. Brisling med 8 Kr. pr. Td. Efter det anførte vil Indstævnte være at dømme til at betale Citanten 440 Kr., hvoraf han, der ingen særlig Indsigelse har fremsat imod Citantens Renteberregning, vil have at tilsvare Renter som af Citanten paastaet. Sagens Omkostninger ville være at ophæve. Stempelovertrædelse findes ikke at foreligge under Sagen.

Nr. 85.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Jens Jensen (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens 18de Kapitel.

Rougso m. fl. Herreders Extrarets Dom at 4 September 1888: Tiltalte Jens Jensen bor straffes med 25 Slag Ris, hvorhos han bor udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Jacoby, 12 Kr., og til Defensor, Kancelliraad Brødstrup, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsøverrets Dom af 15 Oktober 1888: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hastrup og Prokurator Fasting, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 24 December f. A. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at den maatte befindes ikke at have en appellabel Gjenstand.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Lunn og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Drengen Jens Jensen — der er født den 29 November 1874, og som ikke tidligere har været tiltalt eller straffet — for Overtrædelse af Straffelovens 18 Kapitel. Efter Sagens Oplysninger opdagede den ca. 7 Aar gamle Dreng Anton Martin Jensens Moder om Morgenen den 10 Juli d. A., medens Drengen, der havde lidt af et Ildebefindende siden han den 8 s. M. havde været ovre paa Tiltaltes Stedfaders Gaard, laa og sov, at der var Blodpletter paa hans Lagener, samt at Drengens Pung var hævet, og da hun, efterat have tilkaldt to andre Koner, nærmere undersøgte Drengen, viste det sig, at der var snoret en ca. 2" lang Sytraad med kort afskaarne Ender omkring Roden af Pungen. Efterat denne Traad samme Dags Eftermiddag var bleven fjernet af en tilkaldt Læge, fandtes ifølge Lægens under Sagen fremlagte Erklæring Drengens Pung i høj Grad opsvulmet, haard og stærk spændt samt af en dyb mørkerød Farve, hvorhos den var meget om ved Berøring, og paa begge Sider af det Sted, hvor Traaden havde været anbragt, var der ca. $\frac{1}{2}$ " bredt, sort Bælte, som tydede paa en fremskredon Koldbrand af Huden, og efter Lægens Erklæring, vilde Koldbranden, dersom Traaden ikke paa det angivne Tidspunkt var

bleven fjernet, have bredt sig mere og mere og hele Pungen med Indhold sandsynligvis være død bort. Drengen maa derefter antages at have været sengeliggende i nogen Tid, idet Læsionen medførte en stærk Suppuration, men ifølge en senere Erklæring af Lægen var Drengen, da Lægen den 30 s. M. tilsaa ham, fuldstændig restitueret, idet der dog var blevet et Ar tilbage paa Pungen, og efter Lægens Formening kunde det med Bestemthed siges, at Drengen ikke vil faa Spor af Ulempe eller Gene i Fremtiden af den ham overgaaede Behandling.

(Fortsættes.)

.

Færdig fra Trykkeriet den 21 Marts 1889.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triors Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1889.

Nr. 2-3.

Tirsdagen den 12 Marts.

Nr. 85.

Højesteretssagfører Luun

contra

Jens Jensen (Def. Asmussen).

Drengen havde strax, da hans Moder og de to ommeldte Koner opdagede at der var snøret en Traad om hans Pung, sagt, at det var Tiltalte, der havde gjort dette, og dette fastholdt han, der den 19 Juli og to Gange senere blev afhort til en Politirapport, saavel under disse Afhøringer som under de over ham den 31 Juli og den 14 August inden Retten optagne Forhør, men iøvrigt vare hans Forklaringer om, hvorledes det var tilgaaet, ikke ganske overensstemmende, og navnlig paastod han først, at foruden Tiltalte en anden Dreng, Christian, havde været tilstede, da Traaden blev snøret om hans Pung, medens han senere i Forhøret den 14 August erkjendte, at dette ikke var Tilfældet. Derimod nægtede Tiltalte, der ogsaa den 19 Juli var bleven afhort til en Politirapport, saavel her, som under de to første over ham, henholdsvis den 20 og den 24 Juli optagne Forhør, at have gjort sig skyldig i det ham paa sigtede Forhold, men endelig vedgik han, der var bleven arresteret den 20 Juli, i et Forhør den 27 s. M., at Sigtelsen var rigtig, og vel paastod han i dette samt i et den 31 næstefter afholdt Forhør, at den af Anton omfoklarede Dreng Christian havde været meddelagtig i Gjærningen, hvilken Sigtelse han fastholdt ligeoverfor Christian, der i førstnævnte Forhør blev arresteret, men i et den 10 August afholdt Forhør indrømmede han, at denne Sigtelse var usand, hvorefter han angaaende det Passerede afgav en Tilstaaelse, der i det Væsentlige stemmer med Drengen Antons Forklaring i

Forhøret den 14 August, og som gaar ud paa at Tiltalte — der tidligere af fornævnte Christian havde hørt omtale, at en ældre Dreng i Aidt havde snøret en Traad om sin yngre Broders Pung, og som vidste at noget Lignende blev gjort ved Væddere, for at de skulde miste Avleevnen — har, da han den 8 Juli sammen med Anton trak sin Stofaders Køer ud paa Marken, besluttet, som han har udtrykt sig, „at snøre Anton“. Efterat de havde været lidt ude i Marken, sagde han derfor til Anton, at nu skulde han snøres, og da Anton var lidt kjed af det, kastede Tiltalte ham omkuld ved Siden af et Dige, knappede hans Benklæder op, og bandt derpaa en Løkke paa en Sytraad, som han havde hos sig og tog op af sin Lomme. Denne Løkke lagde Anton selv om sin Pung, og Tiltalte strammede derpaa Traaden, bandt en Knude paa samme samt afskar Enderne med sin Kniv, hvorefter han sagde til Anton: „Nu kan Du ikke gjøre mere“, hvorved han efter sin Forklaring mente, at Antons Pung vilde visne hen og Anton blive avleudydig. Da Tiltalte trak Knuden til, sagde Anton, at det gjorde lidt ondt, men Tiltalte svarede dertil, at det snart vilde gaa over, hvorhos han han tilføjede, at Anton ikke maa sige det hjemme, og, naar der kom noget op derom, skulde sige, at Drengen Christian havde været med dertil og hjulpen til. Efter Sagens Oplysninger maa det antages, at Drengen Anton Martin Jensen, der, som meldt, kun var 7 Aar gl., var endog efter sin Alder lidet udviklet i aandelig Henseende og ikke har havt nogensomhelst Forestilling om Betydningen af, hvad Tiltalte foretog med ham — hvorved bemærkes, at han efter Moderens Udsagn til en Rapport skal, da hun opdagede hans Tilstand og spurgte ham, hvorfor han ikke havde sagt hende det, have svaret hende, at han troede, at Pungen om 3 Dage vilde falde af af sig selv, ligesom Tilfældet havde været med en Vorte paa hans Haand, som hans Moder kort iforvejen havde snøret af med en Sytraad, og det maa endvidere anses oplyst, at Tiltalte samme Dag, det var blevet opdaget, hvorledes Anton var blevet behandlet, saavel som Dagen for Tiltalte første Gang skulde i Forhør, har indfundet sig hos Anton, der var sengeliggende, og søgt at paavirke ham til at give en urigtig Forklaring om det Passerede og navnlig at angive, at det var den ovennævnte Christian eller ogsaa Anton selv, der havde bragt ham i den Tilstand, hvori han var, men at Tiltalte var uskyldig deri. Derimod maa Tiltalte, efter hvad der er oplyst, antages at være efter sin Alder meget vel udviklet saavel i legemlig som i aandelig Henseende, og det findes efter alt Foreliggende ikke at kunne betvivles, at han ialtfald har indset, at der ved den Anton Martin Jensen overgaaede Behandling vilde, saafremt den ikke i Tide var bleven opdaget, være blevet tilføjet ham en uoprettelig Skade paa hans fremtidige Helbred eller Førlighed, i hvilken Henseende ogsaa bemærkes, at det

maa anses oplyst, at Tiltalte, efterat Antons Tilstand var opdaget, ligeoverfor en anden Dreng har brugt Udladelser om, at den, der havde gjort det, jo nok blev pisket. For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 204, cfr. § 46 sammenholdt endvidere med §§ 36 og 21, og da Straffen efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til 25 Slag Ris, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, være at stadfæste.

Onsdagen den 13 Marts.

Nr. 81. Højesteretsadvokat Lunn
 contra
 Ingvardt Christian Jensen Futtrup (Def. Asmussen),
 der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 284.

Hassing-Refs Herreders Extrarets Dom af 25 Maj 1888: De Tiltalte, Arrestanten Poul Pedersen af Horsfeldt og hans Moder, Enken Cathrine Poulsen af Hillerslev bør hensættes til Forbedringshusarbejde, første i 3 Aar og sidste i 8 Maaneder, samt in solidum hver med $\frac{1}{2}$ udrede i Erstatning til Landets almindelige Brandforsikkring 2598 Kr. 50 Øre og til Thisted Amts Brandforsikkring for rørlige Ejendele 6 Kr. 40 Øre. Tiltalte, Ingvardt Christian Jensen Futtrup af Nykjøbing paa Mors, bør udrede i Erstatning til Thisted Amts Brandforsikkring for Bygninger 3520 Kr. og for Løsore 3172 Kr. og hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 1 Maaned, hvilken Straf dog bortfalder, naar Erstatningen udredes. Samtlige Tiltalte udrede enhver for sit Vedkommende de med deres Arrest forbundne og ellers de øvrige af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salærer til Aktor, Sagfører Vestergaard, 35 Kr., og Defensor, Sagfører Abildhauge, 30 Kr., saaledes at heraf betaler Arrestanten og Tiltalte, hans Moder, in solidum hver med Halvdelen $\frac{1}{3}$ Dele og Tiltalte Futtrup $\frac{1}{3}$ Del. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 August 1888: Tiltalte, Ingvardt Christian Jensen Futtrup, bør for Aktors

Tiltale i denne Sag fri at være, hvorhos der i Erstatning for den ham overgaaede Varetægtsarrest tillægges ham 100 Kr., der udredes af Statskassen. I Henseende til de to Tiltalte Poul Pedersen og Cathrine Poulsdatter idømte Straffe bør Underretsdømmem ved Magt at stande. Saa udrede de to sidstnævnte Tiltalte En for Begge og Begge for En i Erstatning til Landbygningernes almindelige Bradforsikkring 2598 Kr. 50 Øre og til „Landejendomsbesidderes Brandassuranceforening for rørlig Ejendom i Thisted Amt“ 6 Kr. 40 Øre. Disse to Tiltalte udrede derhos ligeledes En for Begge og Begge for En de med deres Arrest forbundne Omkostninger, hvorimod Omkostningerne ved Tiltalte Futtrups Arrest blive at udrede af det Offentlige. Af Aktionens øvrige Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor for Underretten i Sakr 25 Kr., Defensor sammesteds 20 Kr. samt Aktor for Overretten, Justitsraad Neckelmann, og den sammesteds for de Tiltalte Poul Pedersen og Cathrine Poulsdatter beskikkede Defensor, Prokurator Fasting, hver 30 Kr., udredes de to Trediedele af de Tiltalte Poul Pedersen og Cathrine Poulsdatter En for Begge og Begge for En, og den ene Trediedel af det Offentlige. De to Tiltalte idømte Erstatningsbeløb udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og det Idømte iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da der mangler Bevis for, at det af Tiltalte omforklarede Forhold med at færdes med Petroleumslampe i Kostalden har foraarsaget den hans Ejendom overgaaede Ildebrand, maa det billiges, at der ved den indankede Dom er tillagt ham Frifindelse for Aktors Tiltale, ligesom det og maa have sit Forblivende ved, at han er bleven fritaget for at deltage i Udredelsen af Aktionens Omkostninger, i hvilken Henseende bemærkes, at Tiltalte, efter hvad der for Højesteret er oplyst, allerede ved en den 29 Juli 1886 afsagt Politiretsdom blandt Andet for sit ved den paagældende Lejlighed udviste, mod Brandpolitilovgivningen stridende Forhold er anset efter Brandpolitiloven af 2 Marts 1861 § 20.

Derimod findes den af Tiltalte paastaaede Erstatning for under Sagen at have været underkastet Varetægtsfængsel ikke — som ved Overretsdømmen sket — at kunne tilkjendes ham, allerede paa Grund af, at de i § 1 af Lov 5 April f. A. fastsatte Betingelser for Erstatnings Tilkjendelse ikke ere tilstede.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paa-

anket er, ved Magt at stande, dog at den Tiltalte tillagte Erstatning bortfalder. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesterets-sagførerne Lunn og Asmussen hver 50 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Gaardmand Poul Pedersen for Ildspaesættelse, hans Moder Cathrine Poulsdatter, Gaardmand Peder Thomsens Enke, for Meddelagtighed deri samt for Forsøg paa at forlede Andre til at aflægge falsk Forklaring for Retten, og Ingvarde Christian Jensen Futtrup i Henhold til Straffelovens § 284. Natten imellem den 14 og 15 Januar d. A. opkom der Ild i den Tiltalte Poul Pedersens tilhørende Gaard . . . Det maa nu ved Tiltalte Poul Pedersens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han selv har anstiftet den heromhandlede Ildebrand . . . Da der under Undersøgelsen i Anledning af den ovennævnte Ildspaesættelse var hos Forhørsdommeren opstaaet Mistanke om, at en Ildebrand — der Natten imellem den 1 og 2 Maj 1886 opstod i et Tiltalte Ingvarde Christian Jensen Futtrup dengang tilhørende Sted i Møllerup paa Mors, og hvorved Bygningerne, der bestode af to sammenbyggede Længer, nedbrændte paa Murene nær, ligesom ogsaa Tiltalte Futtrups Kvægbesætning og Størstedelen af hans rolige Ejendele bleve fortærede af Ilden — var anstiftet af denne Tiltalte selv, mulig med Bistand af Medtiltalte Poul Pedersen, der er hans Svoger og indtil den 1 Maj 1886 var i hans Tjeneste, blev Undersøgelsen tillige rettet paa at faa de nærmere Omstændigheder ved denne Ildebrand yderligere oplyste, end det var sket ved det i sin Tid optagne Brandforhør. De af Tiltalte Futtrup dels under det sidstnævnte Forhør, dels under Forhøret i nærværende Sag angaaende Ildens Opkomst afgivne Forklaringer gaa i det Væsentligste ud paa Følgende: Tiltalte, der den 1 Maj 1886 havde været i Nykjøbing og først kom hjem derfra om Natten lidt før Kl. 12 i en noget, men dog ikke stærkt beruset Tilstand, gik ved sin Hjemkomst ind i Sovækammeret, hvor hans Hustru, deres lille Barn og en Sy pige havde Natteleje, og tog en der staaende Bordlampe med Petroleum-beholder og rundt Glas, hvilken hans Hustru, da hun kort forud gik til Ro, havde slukket, og efterat have tændt Lampen i Kjøkkenet, gik han derfra gennem Bryggerset, det saakaldte Nederbryggers, Hestestalden og Vandbaasen ud i Kostalden for, saaledes som han altid plejede, inden han gik i Seng, at se til

Kreatureerne, idet han medførte Lampen. Med Kreaturerne var der Intet ivejen, og efterat han havde forrettet et naturligt Ærende, i hvilken Anledning han et Øjeblik havde sat Lampen fra sig paa Stengulvet i Grebningen, gik han ad samme Vej tilbage til Kjøkkenet, hvor han spiste noget Mad og læste lidt i en Avis, indtil han, som han antager, $\frac{1}{2}$ Timestid efter gik ind i Sovekammeret og begyndte at afklæde sig, men medens han var ifærd hermed, hørte han en knagende Lyd og saa en Lysning udenfor Vinduet, og ved nærmere Eftersyn viste det sig, at der var Ild i Huset og at Ilden alt var saavidt fremskreden, at det brændende Tag dryssede ned udenfor Kjøkkenvinduet. Da der ikke var højere til Loftet i Kostalden, end at Tiltalte netop kunde gaa oprejst derinde, og Loftet over samme, saavel som over Vandbaasen bestod af løse Brædder og Stængertræer, hvorpaa der laa endel Hø, hvoraf hist og her mindre Totter hang ned, har Tiltalte erkjendt Muligheden af, at Ilden er foranlediget derved, at Flammen i Lampen, idet han gik med denne i Haanden, har staaet ovenud af Glasset og antændt en af de nedhængende Høtotter, uden han har bemærket det. Om det nu end er antageligt, at Ilden kan være opstaaet paa den anførte eller lignende Maade, kan Tiltalte, der vel var i Besiddelse af en Staldlygte, men maa antages ikke uden Uforsigtighed at have kunnet benytte den ved den paagjældende Lejlighed, idet to af Ruderne i samme efter hans Forklaring var itu, dog ikke ved at begive sig med den ommeldte Petroleumslampe ud i Kostalden ansee at have udvist en saadan Tilside-sættelse af almindelig Forsigtighed, at der herfor kan paalægges ham noget Strafansvar efter Straffelovens § 284, og han vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag. Denne Tiltalte, der under Undersøgelserne i nærværende Sag har været arresteret fra den 1 Marts d. A. til den 12 April næstefter, har ved sin privat engagerede Sagfører for Overretten nedlagt Paastand om, i Henhold til Lov af 5 April d. A. § 3 at tilkjendes en passende Erstatning efter Rettens Skøn for den ham overgnaede Arrest, og efter Omstændighederne findes der at være Foje til at tillægge ham en saadan Etstatning, der findes at kunne bestemmes til 100 Kr., og som i Medfør af den nævnte Lovs § 8 bliver at udrede af Statskassen . . . Omkostningerne ved Tiltalte Futtrups Arrest blive at udrede af det Offentlige.

Torsdagen den 14 Marts.

Nr. 125. Højesteretsadvokat Nellemann
 contra
 Niels Eriksen (Shaw),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Roskilde Kjøbstads Extrarets Dom af 31 December 1888: Arrestanten Niels Eriksen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, hvorunder Salærer til Aktor Prokurator Hude og Defensor Prokurator Jacobsen 13 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 Februar 1889: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 80 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lassen og Bøcher, betaler Arrestanten Niels Eriksen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Roskilde Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Niels Eriksen for Tyveri og Betleri. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse, der bestyrkes ved Sagens øvrige Oplysninger, er det godtgjort at han, der d. 30 Novbr. f. A. om Eftermiddagen havde indfundet sig i Kjøbmand i Roskilde I. P. Rasmussens Kjøkken for at bede om nogle Fødevarer, men var bleven afvist, har, da han derpaa forlod Ejendommen, tiltendt sig et Par bemeldte Kjøbmand tilhørende, til 4 Kr. vur-

derede Benklæder, der hang i en fra dennes Kontor til Gaarden forende Gang, som han skulde forbi for at komme ud af Ejendommen. Benklæderne, som han ved Bortgangen skjulte i en Sæk, hvori han bar nogle hos Bestjaalne købte Kul, og som han Dagen efter solgte til en Marchandisor i Byen, ere under Sagen tilbageleverede Ejeren, der derefter har frafaldet videre Erstatningskrav. I Forbindelse hermed har Arrestanten tilstaaet foruden hos fornævnte Kjøbmand at have betlet flere andre Steder i Roskilde. For disse Forhold vil Arrestanten, som er født d. 14 Oktb. 1824 og som tidligere har været anset ved nærværende Rets Dom af 15 Juli 1887 efter L. 3 Marts 1860 § 3 med simpelt Fængsel i 5 Dage og ved Roskilde Kjøbstads Extrarets Dom af 22 Decbr. s. A. efter Strfs. §§ 228 og 238 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, medens han ved nærværende Rets Dom af 3 Aug. 1886 som sigtet for Tyveri og Betleri blev frifunden for Aktors Tiltale, dog med Paalæg af Aktionens Omkostninger, være at anse dels for 2den Gang begaaet Tyveri efter Strfs. § 230, 1 Led dels for Betleri efter L. 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, der i Medfør af Strfs. §§ 23 og 62 efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage. Underrettsdommen, ved hvilken Arrestanten i Fenhold til de oven citerede Straffebestemmelser er anset med lige Fængsel i 60 Dage, og hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der rettelig ere paalagte ham, billiges, vil saaledes med den anførte Forlængelse af Straffetiden være at stadfæste.

Nr. 106. Højesteretsadvokat Nellemann

contra

Anders Christensen (Def. Hindenburg).

der tiltales for Omgængelse mod Naturen eller i hvert Fald Uterlighed.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 9 November 1888: Arrestanten Anders Christensen, kaldet Lidt i Pose, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Saa bør han og udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Kjelgaard, 12 Kr. og til Defensor,

Sagfører Kristiansen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 December 1888: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hastrup og Hindborg, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne tiltales Arrestanten Anders Christensen, kaldet „Lidt i Pose“, for Omgængelse mod Naturen eller i hvert Fald Uterlighed. Efter Arrestantens Forklaring havde han i Straffeanstalten i Horsens, hvor han afsonede en ham ved Overrettens Dom af 16 Maj f. A. ikjendt Straf af Forbedringshusarbejde i 1 Aar, efterat være kommen til at arbejde paa Fællesstue, jevnlig af de andre Straffefanger hørt Tale om, at man kunde tilfredsstille sin Kjønndrift ved egen Hjælp. Han prøvede dog ikke herpaa, medens han var i Straffeanstalten, idet han efter sit Udsagn under sit Ophold sammesteds var for legemlig svag og afkræftet til at føle nogen Trang dertil; men efterat han i Maj Maaned d. A. var bleven løsladt af Straffeanstalten, og han ved Opholdet i fri Luft og bedre Kost atter var kommen til Kræfter, gjorde hans Kjønndrift sig gjældende, og da han ikke vidste Lejlighed til at tilfredsstille den ved at pleje Omgang med Fruentimmer, og han, som han har udsagt, altid har haft stor Godhed for Børn, fandt han paa at hidse og tilfredsstille sin

Kjønndrift ved Hjælp af Dreng. Det maa i saa Henseende ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han i Lobet af afvigte Sommer har gjort dette med flere Dreng saaledes, at han enten paa selve Stedet, hvor han havde truffet eller befandt sig med den paagjældende Dreng, eller paa et andet mere afsides liggende Sted, til hvilket han havde faaet Drengen til at følge sig, har, efterat have enten sat Drengen op sit Knæ eller knættet ham om paa Jorden, opknappet hans Benklæder og fremtaget hans Lem, hvornæst han i et Tilfælde, efter ligeledes at have fremtaget sit eget Lem, spyttede i begge sine Hænder og med den ene Haand gned Drengens, med den anden sit eget Lem, indtil Sæden gik fra ham, medens han i de øvrige Tilfælde — efterat han enten strax eller efter først at have gnedet Drengens Lem, indtil det var blevet crigeret, havde fremtaget sit Lem — forte det sammen med Drengens, hvorpaa han med sin Haand gned enten dem begge eller sit eget, indtil Sæden gik fra ham. Efterat Arrestanten, der er en stor og stærk Person, og som, forsaavidt det var fornødent, med Magt havde tvunget de paagjældende Dreng til at finde sig i den ommeldte Behandling — paa den anførte Maade havde tilfredsstillet sin Kjønndrift, gik han sin Vej, idet han paa det Strengeste forbød dem at omtale det Passerede for Nogen eller lovede at fornære dem forskjellige Ting, naar de vilde lade være at fortælle det. Efter hvad der er oplyst, har Arrestanten benyttet den ovenommeldte Fremgangsmaade: 1) Den 11 August d. A. overfor Drengen Christian Ludvig Vilhelm Christensen, 10½ Aar gammel, hvem Arrestanten — der den nævnte Aften havde modt Drengen paa Vejen til Vestergaard i Lendum, hvor denne tjente, og under Foregivende af, at det var for mørkt og for sildigt for Drengen at gaa alene, havde tilbudt at følge ham — efterat de havde gaaet et Stykke Vej, samtidig med at foreslaa, at de skulde sætte dem hen i Grøften, med Magt tog og satte op paa sit Knæ, hvorpaa han, efterat have givet ham 5 Øre, behandlede ham som anført, uagtet Drengen bad bønlig om at maatte gaa; 2) i Slutningen af samme Maaned overfor Hyrredreng Anton Ottosen af Riisgaarden, 11 Aar gammel, hvem Arrestanten, der kom hen til Drengen, medens denne var ude paa Gaardens Mark for at flytte Køer, fik til at følge med sig ned i en i Nærheden værende Dal, hvor Arrestanten, efterat være gaaet ned i en derværende Grøft, slog sin Arm om Drengen, satte ham paa sit Knæ og gav sig til at kysse ham, hvorpaa han behandlede ham paa den ommeldte Maade, uagtet Drengen bad om at blive fri; 3) den 22 og den 25 s. M. overfor Tjenestdreng Jens Peter Christensen af Riisgaarden — der er 17 Aar gammel, men som, efter hvad Forhørsdommeren og Retsvidnerne have bemærket til Retsprotokollen, ikke er større end en Dreng

paa 9 à 10 Aar — idet Arrestanten den førstnævnte Dag kom hen til Drengen, medens denne var ude paa Marken for at tilse nogle Faar, og fik ham til at følge sig hen til en i Nærheden værende Lavning, hvor han kastede Drengen om og behandlede ham som ovenanført, medens Arrestanten den sidstnævnte Dag, da han mødte Drengen paa en Landevej, sprang ned i Grøften, hvor han, forinden Drengen kunde undfly, greb ham i hans ene Ben og trak ham ned i Vejgrøften, hvor han derpaa udøvede den omhandlede Uterlighed. Efter Drengens Forklaring medførte den ommeldte Behandling fra Arrestantens Side begge Gange Sædudgydelse ogsaa hos Drengen; 4) samt endelig den 13 September d. A. overfor den fjortenaarige Dreng Anders Christian Andersen, hvem Arrestanten — der den nævnte Dag var kommen ind i Drengens Plejefaders Hus ved Møgelmoose, og efterat have opholdt sig der i nogen Tid, under Forøgivende af, at han ikke var kjendt med Vejen, havde faaet Plejefaderens Samtykke til, at Drengen fulgte ham et Stykke paa Vej — da de vare komne vel et Par Tusinde Alen fra Huset til et Sted, hvor der paa en Grøftevold staar en Vidie, trak hen bag Volden og Vidien, idet han truede Drengen, der vilde skrige og gjøre Modstand, til at tie, hvorefter han kastede Drengen om saaledes, at han kom til at ligge med den øverste Del af sit Legeme op mod Jordvolden. Med Hønsyn til den af Arrestanten i det sidstnævnte Tilfælde udøvede Uterlighed har han under Forhørene erkjendt Rigtigheden af Anders Christian Andersens Forklaring i saa Henseende, der i det Væsentlige gaar ud paa, at Arrestanten, efterat have fremtaget Drengens Lem, tog dette i sin Mund og sugede paa det og derefter forte sit eget erigerede Lem ind i Drengens Mund mellem Tænderne og Kinden, hvor han flere Gange, uden at Drengen, som ikke turde bide deri, kunde frigjøre sig derfor, bevægede dette frem og tilbage, uden at dog Sædudgydelse derved fandt Sted, samt at Arrestanten, da Drengen endelig havde befriet sig for at have hans Lem i Munden, derpaa mod ham anvendte den Fremgangsmaade, som han, som meldt, havde benyttet overfor de andre ovennævnte Dreng, hvorhos han, efter paa denne Maade at have faaet sin Kjønndrift tilfredsstillet, begyndte paa at udøve yderligere Uterlighed, hvori han imidlertid blev afbrudt derved, at Drengen, der kunde se sin Plejefader komme i nogen Afstand, gav sig til at raabe, hvorfor Arrestanten maatte slippe ham og gaa sin Vej. Vel har nu Arrestanten under et i Sagen optaget Reasumtionsforhør benægtet at have gjort sig skyldig i de førstnævnte Uterligheder overfor Anders Christian Anderson, men til denne Fragaelse af, hvad han tidligere under Forhørene har tilstaaet, findes der efter Sagens Omstændigheder og i Medfør af D. L. 1—15—1 ikke at kunne tages noget Hensyn. Arrestanten har derhos tilstaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens

øvrige Oplysninger, at han den 11 August d. A. om Aftenen, da han gik sammen med den femtenaarige Christian Peter Christensen paa Vejen fra Lendum Fattighus — hvorhen Arrestanten havde faaet Drengen til at følge sig under Foregivelse af, at de saa kunde tale med Drengens i Fattighuset boende Moder om hans Anbringelse i Skrædderlære — og tilbage til Lengsholm, hvor Drengen vogtede Kreaturer, har i den Hensigt at tilfredsstille sin Kjønndrift ved Hjælp af Drengen taget fat i denne, hvem han havde faaet til at sætte sig ned paa Grøftkanten, kysset ham og søgt at faa hans Benklæder knappede ned, hvad imidlertid ikke lykkedes, da Drengen, der blev bange, rev sig løs fra ham og undløb, samt at han, da han fra den 5 til den 7 September d. A. havde Daglejerarbejde paa Gaarden Faurholt, lagde sig om Natten i Sengen hos 2 paa Gaarden tjenende Dreng, der ere henholdsvis 13 og 16 Aar gamle, i den Hensigt at tilfredsstille sin Kjønndrift med dem paa den ovenfor ommeldte Maade, hvad dog ikke lykkedes ham, idet de skubbede Arrestanten fra sig, saa at han ikke kom videre end til at befole deres Kjønndele. For sit ovennævnte Forhold vil Arrestanten, der er født i Aaret 1849 og som tidligere har været straffet ifølge Overrettens Dom af 31 August 1868 efter Straffelovens § 163 med simpelt Fængsel i 2 Maaneder samt 6 Gange for Bedrageri, 1 Gang i Forbindelse med Falsk og 2 Gange i Forbindelse med Tyveri, senest ifølge Overrettens foran nævnte Dom af 16 Maj f. A. efter Straffelovens § 230, 1ste Led, og § 253 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, være at anse efter Straffelovens § 177, cfr. § 46, og efter § 185 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 99.

Advokat Hindenburg

contra

Edvard Christian Larsen (Def. Shaw),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 1 December 1888: Arrestanten Edvard Christian Larsen bør straffes med Tugthusarbejde i 4 Aar og i Erstatning til Husejer Ole Christensen

betale 1 Krone. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Petersen og Bøcher, 20 Kroner til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Shaw 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Arrestanten Edvard Christian Larsen, der er født den 30 Januar 1848 og anset blandt Andet: ifølge Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 12 August 1863 efter Forordningen 11 April 1840 § 1, sammenholdt med § 29, med 15 Rottingslag, ifølge nærværende Rets Dom af 7 Januar 1865 efter fornævnte Forordnings § 13 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ifølge samme Rets Dom af 21 April 1866 efter samme Forordnings § 15 med Forbedringshusarbejde i 4 Aar, ifølge samme Rets Dom af 4 Oktober 1870 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ifølge samme Rets Dom af 23 Maj 1876 efter Straffelovens § 232 for 5 Gang begaaet simpelt Tyveri og efter dens § 253 med Tugthusarbejde i 3 Aar, ifølge samme Rets Dom af 3 Februar 1880 efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med lige Straf og senest ifølge Dom, afsagt inden Rettens 1ste Afdeling for offentlige Politisager den 10 August d. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 24 Dage, tiltales under nærværende Sag — saaledes som den foreligger til Paakjendelse — for Tyveri, og er i saa Henseende ved egon Tilstaaelse, hvis Rigtighed for en Del er bestyrket ved Sugens andre Oplysninger, og iøvrigt ikke findes at kunne forkastes, overbevist at have, efter Udtaelsen af den ham ved ovennævnte Dom af 3 Februar 1880 idømte

Straf, begaaet 7 Tyverier, alle fra Steder, hvortil han havde uhindret Adgang, og herved tilvendt sig Beklædningsgjenstande, et Uhr m. m., af Værdi ialt 49 Kroner. Som Følge heraf vil han være at anse efter Straffelovens § 232, for 7 Gang begaaet simpelt Tyveri, efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 4 Aar, og efter derom nedlagt Paastand have at betale i Erstatning til Husejer Ole Christensen, der er en af de ved ovennævnte Tyverier Bestjaalne, 1 Kr.

Fredagen den 15 Marts.

Nr. 76.

Advokat Klubien

contra

**Christian Ludvig Schyth og Frederik Ferdinand
Andersen (Def. Shaw),**

der tiltales for Overtrædelse af Lov om Beskyttelse for Vare-
mærker af 2 Juli 1880.

Kriminal- og Politirettens Dom af 31 Marts 1888:
De Tiltalte, Grosserer Christian Ludvig Schyth og Grosserer
Frederik Ferdinand Andersen, bør hver især til Statskassen bøde
200 Kr. eller, saafremt Bøden ikke fuldt betales, honsøttes i
simpelt Fængsel i 30 Dage og En for Begge og Begge for En
betale Sagens Omkostninger. De idømte Bøder at udrodes inden
3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen
i det Hele at eftorkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger maa det antages, at
de Daaser Hummer, de Tiltalte have solgt, gennem en
Mellemand ere erhvervede fra den samme Fabrikant og
var den samme Vare som den, Firmaet J. D. Beauvais
direkte fra Fabrikanten selv havde erhvervet til Forhand-
ling her, samt at begges Varer af Fabrikanten selv var
forsynede med dennes almindelig benyttede Varemærke,
hvilket er det, som Beauvais har ladet indregistrere her.
Da de Tiltalte saaledes ikke selv have anbragt det om-
handlede Varemærke paa de af dem solgte Daaser og disse

heller ikke kunne anses at være uhjemlet forsynede med det paagjældende Mærke, findes de i Varemærkelov 2 Juli 1880 § 17, 2det Stykke fastsatte Betingelser for Anvendelse af Strafansvar ikke at være tilstede, og de Tiltalte ville derfor være at frifinde for det Offentliges Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Grossererne Christian Ludvig Schyth og Frederik Ferdinand Andersen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag frie at være. Sagens Omkostninger, derunder i Salarium for Højesteret til Advokat Klubien og Højesterets sagfører Shaw 40 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Grosserer Christian Ludvig Schyth og Grosserer Frederik Ferdinand Andersen, der ere fødte henholdsvis den 31 August 1837 og den 15 December 1852 og som ikke ere fundne forhen straffede, for Overtrædelse af Lov om Beskyttelse for Varemærker af 2 Juli 1880. Det er i saa Henseende ved hvad de Tiltalte i Overensstemmelse med Sagens andre Oplysninger have erkjendt, godtgjort, at de Tiltalte, der tilligemed en under Sagen ikke tiltalt Trediemand, drive Næring heri Staden under Firma Guldbransen, Anderson & Co., have i September 1887 solgt nogle Daaser Hummer, som de havde tilforhandlet sig fra Tyskland, og paa hvilke der var anbragt Etiketter, der, afset fra uvæsentlige Lempninger, ganske svarede til Etiketter, hvilke Firmaet J. D. Beauvais — som de Tiltalte bekjendt — i 1886 have erholdt indregistrerede som Varemærke for af dette Firma forhandlede Daaser med Hummer, og da Firmaet J. D. Beauvais ved denne Indregistrering efter Lov om Beskyttelse for Varemærker af 2 Juli 1880 § 12 maa anses at have erhvervet en udelukkende Ret til at bringe de saaledes mærkede Varer i Handelen heri Landet — uanset at det ikke selv anbringer bemeldte Mærker paa de af det forhandlede Varer, men erholder dem tilstillede fra Tyskland forsynede med bemeldt Varemærke — saa findes de Tiltalte, ved at forhandle de paa den ovenanførte Maade mærkede Varer, der dog ikke kunne antages at have været af væsentlig ringere Beskaffenhed end de, der af Firmaet J. D. Beauvais forhandles under det indregistrerede Varemærke, at have gjort sig skyldige i en Overtrædelse af

bemeldte Lovs § 1, og de ville derfor i Medfør af denne Lovs § 17 være at anse efter Straffelovens § 278, 2det Stykke, efter Omstændighederne hver især med en Statskassen tilfaldende Bøde af 200 Kroner eller, saafremt Bøden ikke fuldt betales inden Eksekutionsfristens Udløb, med simpelt Fængsel i 30 Dage.

Mandagen den 18 Marts.

Nr. 77. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Niels Christian Christensen med Tilnavn Rask
(Def. Klubien),

der tiltales for Bedrageri og Overtrædelse af Næringslovgivningen.

Hassing-Refs Herreders Extrarets Dom af 12 April 1888: Tiltalte, Missionær Niels Christian Christensen Rask, født i Næsby, Bjørnsholm Sogn, for Tiden boende i Kjøbenhavn, bør bøde til Statskassen 20 Kr., hvorfor, hvis denne Bøde ikke fuldt betales, træder Hensættelse i simpelt Fængsel i 4 Dage, og til Thisted Amtsfattigkasse 15 Kr. samt udrede alle af Sagen og Aktionen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Schjellerup og Sagfører Eyber, 15 Kr. til hver. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 Juli 1888: Tiltalte Niels Christian Christensen, med Tilnavn Rask, bør til Statskassen bøde 20 Kr. eller i Mangel af fuld Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 4 Dage, hvorhos han til Hassing og Refs Herreders Politikasse bør bøde 20 Kr. og have de ovennævnte hos ham anholdte Skrifter og Bøger forbrudte til Fordel for Anholderen. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor samstedts 10 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Overretssagfører Hastrup, 15 Kr. til hver. De idømte Bøder udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da den Tiltalte ved den indankede Dom for Overtrædelse af Næringslovgivningen paalagte Bøde i Forbindelse med Værdien af de konfiskerede Gjenstande maa antages ikke at udgjøre summa appellabilis for Højesteret, vil Sagen, der alene er indanket efter Tiltaltes Begjæring, forsaavidt være at afvise her fra Retten. Hvad dernæst angaar Sigtelsen for Bedrageri, forsaavidt den efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Prøvelse, bemærkes, at det efter de under denne Del af Sagen foreliggende, tildels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger ikke kan anses bevist, at Tiltalte paa det i Dommen omhandlede Møde i Dokkedal Skole har udtalt, at de Pengebidrag, han opfordrede de Tilstedeværende til at yde, ikke skulde tilfalde ham selv, eller iøvrigt har fremsat urigtige Anbringender om, i hvilket Øjemed de nævnte Bidrag skulde anvendes, i hvilken Henseende bemærkes, at de i Dommen paaberaabte Vidneforklaringers Betydning svækkes ved senere fremkomne modstridende Vidneforklaringer. Han vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale.

Aktionens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Med Hensyn til Sigtelsen for Overtrædelse af Næringslovgivningen afvises Sagen. Iøvrigt bør Niels Christian Christensen med Tilnavn Rask for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Lands-overrettens Dom fastsatte Salaries samt i Salarium til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Klubien for Højesteret 40 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sug tiltaltes Niels Christian Christensen, med Tilnavn Rask, for Bedrageri og Overtrædelse af Næringslovgivningen. Tiltalte, der bor i Kjøbenhavn og kalder sig Missionær, i hvilken Henseende han har opgivet, at han af den indre Missions Bestyrelse i Kjøbenhavn har været antagen til at virke som Missionær paa Færøerne, men at han ikke af den indre Mission er antagen

til at virke her i Landet — rejser omkring og holder gudelige Møder, og i Sommeren 1887 har han saaledes holdt flere saadanne paa forskjellige Steder i Hassing og Refs Herreders Jurisdiktion. Han har vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han ved saadanne Lejligheder har medbragt forskellige, tildels af ham selv udgivne Skrifter og Bøger, som han har falbudt og solgt til de Tilstedeværende, og af saadanne Skrifter og Bøger er en Del, som forefandttes i hans Besiddelse, efter et af ham den 17 August 1887 i Svindbjerg afholdt Møde, anholdt under Sagen. Ved sit ommeldte Forhold maa Tiltalte anses at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af Lovgivningens Bestemmelser om Omløben med Varer. Hvad angaar Sigtelsen mod Tiltalte for Bedrageri, da har denne Hensyn til hans Forhold i Henseende til Pengegaver, der ere indkomne dels ved et i Begyndelsen af August Maaned 1885 i Skjern Kirke under Bolling Nørre Herreders Jurisdiktion afholdt Møde, hvor Tiltalte holdt Foredrag, dels ved et i Slutningen af Maj Maaned 1886 i Dokkedal Skole under Fleskum Herreds Jurisdiktion afholdt Møde. I førstnævnte Henseende er det oplyst, at Pastor Moe i Skjern, med hvis Samtykke Tiltalte holdt det ommeldte Foredrag i Kirken, efter dettes Slutning fra Kordøren opfordrede de Tilstedeværende til at yde Gaver, hvoraf Halvdelen skulde tilfalde Tiltalte og den anden Halvdelen den indre Mission. Efter Tiltaltes Opgivelse indkom der ialt 20 Kr., hvilket ogsaa stemmer med en under Sagen afholdt Deponents Forklaring, medens en anden Deponent — der dog har erkjendt, at han i saa Henseende muligen husker fejl — har udsagt, at det forekommer ham, at der indkom mellem 34 og 35 Kroner. Efter at Tiltalte først havde rettet en Anmodning til Pastor Moe om at indsende Halvdelen af det indkomne Beløb til den indre Mission, blev de enige om, at Tiltalte skulde besørge Beløbet til Pastor Vilhelm Beck i Ørslev som den Ledende i den saakaldte „kirkelig Forening for indre Mission“, og efter Tiltaltes Forklaring, der dog i saa Henseende ikke stemmer overens med Indholdet af en under Sagen fremlagt Skrivelse fra Pastor Moe, var det Mening, at han ikke skulde indsende Pengene til Pastor Beck, men derimod levøre ham dem personlig, naar han traf ham, for at der derved kunde blive knyttet en Tilnærmelse mellem Beck og Tiltalte. Vel maasko en Maanedstid derefter vil Tiltalte have underrettet Beck om, at han havde Pengene, men først i Midten af September Maaned f. A. — efter at Undersøgelsen i nærværende Sag var bleven paabegyndt i August Maaned forud — vil Tiltalte have truffet Beck i Kjøbenhavn, ved hvilken Lejlighed han i Becks Logis lod aflevere 10 Kr. med Tilkjendegivende, at Beløbet var fra et Møde i Skjern, men nogen Tid efter blev Beløbet ved Foranstaltning af Pastor Beck — der maa antages ikke at have villet have Noget at gjøre med

Tiltalte — sendt ham tilbage. Selv om det nu, efter hvad der saaledes foreligger, kunde antages, at det har været Tiltaltes Hensigt at tilegne sig det her omhandlede Beløb, vilde der dog i Medfør af Straffelovens § 254 ikke kunne paalægges ham noget Strafansvar for hans her omhandlede Forhold, da Beløbet, som anført, forinden Dom i første Instants var overgaaet ham, er bleven indbetalt til Pastor Beck, uden at det selvfølgelig kan komme i Betragtning, at denne senere har tilbagesendt Tiltalte Beløbet. Hvad dernæst angaar Tiltaltes Forhold i den sidst anførte Henseende, maa det ved de beedigede Forklaringer, der ere afgivne af 3 under Sagen afhørte Vidner, anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte ved det ovennævnte i Dokkedal Skole afholdte Møde opfordrede de Tilstedeværende til at yde Bidrag efter Behag, idet han erklærede, at Bidragene ikke skulde tilfalde ham selv, men derimod indre Missionselskab, samt at denne Opfordring ogsaa blev efterkommen af Flere, der leverede deres Bidrag paa Kathederet eller henlagde dem i et af Tiltalte betognet Vindue, uden at Vidnerne iøvrigt have kunnet oplyse, hvor stort et Beløb der indkom. Tiltalte — der i det første over ham afholdte Forhør erklærede, at han ikke kunde erindre, hvor meget der indkom, men som senere ved sin Defensor for Underretten har ladet anbringe, at der i Følge Optegnelser i hans Lommebog, som han senere har fundet i Dokkedal Skole, hvor der efter Defensors Anbringende maa antages at være afholdt 2 Møder, kun er indkommet 1 Kr. og nogle Øre ved hvert af Moderno — har nu erkjendt, at han ikke har afleveret Beløbet til den ovennævnte af Pastor Beck ledede „kirkelig Forening for indre Mission“, men at han selv har anvendt Beløbet; men han har villet gjøre gjældende, at han heller ikke havde opfordret til at yde Bidrag til denne Forening, hvorimod han vil have sigtet til en Missionsforening i Kjøbenhavn, som han, efter hvad han ved sin Defensor for Underretten har ladet anføre, selv skal have grundlagt, og at det er som hørende til denne Forening, at han har anvendt Beløbet. Ligesom det imidlertid efter det Foreliggende maa antages, at Tiltalte har maattet indse, at Giverne gik ud fra, at det indkomne Beløb skulde tilfalde den først nævnte Forening — i hvis Tjeneste han ogsaa, efter hvad et af de ovennævnte Vidner har udsagt, overfor dette Vidne angav at staa — saaledes kunde han i hvert Fald, da han, som meldt, udtrykkelig havde erklæret, at Gaverne ikke skulde tilfalde ham, ikke være borettinget til, som sket er, selv at beholde og forbruge Beløbet, og han vil derfor ikke kunne undgaa Strafansvar for sit ommeldte Forhold, som efter Omstændighederne findes at maatte henføres under Straffelovens § 257. I Henhold til Ovenanførte vil Tiltalte, der er født i Aaret 1839 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, hvorimod han i Foraaret 1887 har været underkastet kriminel Undersøgelse ved Kjøbenhavns

Kriminal- og Politiret som sigtet for Bedrageri, hvilken Sag imidlertid med Politidirektørens Samtykke blev afsluttet uden Aktion — være at anse dels efter de nys nævnte Lovbestemmelser med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til en Bøde til Statskassen af 20 Kroner eller i Mangel af fuld Betaling heraf simpelt Fængsel i 4 Dage, dels efter Plakut 27 November 1839 § 1 og Forordningen 13 Februar 1775 § 4 med en Bøde til Jurisdiktionens Politikasse, der findes passende at kunne bestemmes til 20 Kroner, samt Konfiskation til Fordel for Anholderen af de ovennævnte hos ham anholdte Skrifter og Bøger.

Nr. 102. Højesteretssagfører Asmussen
 contra
 Rasmus Hansen (Def. Klubien),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 168, jfr. § 46, eller § 176, § 168 eller § 174.

Fredericia Kjøbstads Extrarets Dom af 8 November 1888: Tiltalte Fiskehandler Rasmus Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa udreder Tiltalte og Aktionens samtlige Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagfører Obel og Kammerraad Prokurator Valeur, henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 December 1888: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Rye og Prokurator Fasting, betaler Tiltalte 15 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
 I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte

til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Fiskehandler Rasmus Hansen sat under Tiltale i Henhold til Straffelovens § 168, kfr. § 46, eller § 176, kfr. § 168, eller samme Lovs § 174. Pigen Jacobine Christiane Elise Jensen, der er født den 13 Juni 1873, har forklaret, at Tiltalte, hos hvem hun tjente, den 10 Oktober d. A. Klokkeren omtrent 6 om Morgenen, fuldt paaklædt, kom ind i Køkkenet, hvor hun laa og sov i sin Seng sammen med Tiltaltes treaarige Barn. Efter at have vækket hende ved at tage hende i Næsen gav Tiltalte sig til at kjærtegne hende, ligesom han ogsaa vilde kysse hende, hvad hun dog modsatte sig, idet hun erklærede, at han skulde lade være med det Svineri. Tiltalte tog derpaa Sengehesten bort, og idet han lagde sin Arm over begge Pigens Arme, som han trykkede ind mod hendes Bryst, saaledes at hun, der nylig havde ligget paa Hospitalet for Difteritis og havde en Fornemmelse, som om hun skulde kvæles, ikke kunde skribe, knappede han med den anden Haand sine Benklæder op og lagde sig i Sengen ovenpaa hende. Medens han vedblivende pressede sin ene Arm mod hendes Bryst, tog han med den anden hendes Natteøj til Side og forsøgte derpaa at skille hendes Ben ad ved at presse sig ned mellem dem. Det Hele varede kun ganske kort Tid, men ligesom Pigen efter sin Forklaring følte, at Tiltalte rørte ved hendes blottede Legeme, midt imellem hendes Ben, saaledes har hun ogsaa forklaret, at han, efter at have grebet hende med begge Arme om Livet, flere Gange, som hun har udtrykt sig — „hoppede op og ned“, medens han laa paa hende. Da han havde sluppet hende og var gaaet, stod hun op og klædte sig paa, og vil hun da for Smerter næppe have kunnet gaa, hvorefter hun skyndte sig hen til en i Nærheden boende Kone, hvem hun fortalte det Passerede, ligesom hun — som det nu antages — strax efter fortalte det dels til en anden Kone, dels til Tiltaltes Hustru, hvilken sidste navnlig under Sagen har bekræftet, at Pigens Forklaring til hende fuldstændig stemmede med den ovenanførte, og derhos forklarede, at Pigen, da hun kom ind til hende, var meget betagen og græd og ytrede sin Væmmelse over, hvad Tiltalte havde gjort. Tiltalte har benægtet Rigtigheden af den af Pigen, som anført, givne Fremstilling, og efter hans Forklaring indskrænker det, der ved den paagjældende Lejlighed er foregaaet, sig til, at han, efter den nævnte Morgen at have vækket Pigen og det lille Barn og givet Sidstnævnte et

Kys, spøgende sagde til Pigen, om hun ogsaa skulde have et Kys, hvorpaa hun rakte Munden frem og kyssede ham — hvad hun dog særlig har benægtet. Han kildrede hende derpaa paa hendes Bryster, og da hun ytrede, at hun ikke var kilden af sig, fortsatte han med sin Kildren ned ad hendes Legeme og mellem hendes Ben, men Andet vil han ikke have gjort ved hende. Efter en af vedkommende Distriktslæge, der har undersøgt Pigen den 11 Oktober dette Aar, afgiven Erklæring frembød Pigens Kjønsele, der endnu kun var ufuldstændig udviklede, ikke udvendig noget Abnormt, hvorimod der paa den indvendige Side af de store og smaa Skamlæber var en tydelig Kongestion, samt nogen Svulst og Vædskning af Slimhinden, der tydede paa, at et fremmed Legeme havde irriteret den; der var ingen Tegn paa Blodning noget Sted og Hymen var uskadet; derimod vare Kjønselelene noget smertefulde, selv ved lettere Berøring, navnlig dog under Gangen, medens der paa det øvrige Legeme ikke fandtes Spor af ydre Vold. Ved Undersøgelse af Pigens Linned samt det Lagen, hun havde under sig, har Distriktslægen med de Undersøgelsesmidler, der stod til hans Raadighed, ikke kunnet finde Spor af mandlig Sæd paa de nævnte Gjenstande. Der er Intet oplyst om, at Pigen skulde være usædelig, medens det vel af forskjellige under Sagen fremkomne Oplysninger synes at fremgaa, at hun er eller har været noget forvildet og ikke er uden Tilbøjelighed til at give sig i Lag med eller, som hun selv har indrømmet, „gjøre Kommers“ med Mandfolk. Efter hvad saaledes er anført, mangler der nu vel Bevis for, at Tiltalte ved den ommeldte Lejlighed har forsøgt Volgtægt mod den paagjældende Pige, men derimod maa det ved hans egen ovenanførte Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder anses tilstrækkelig godtgjort, at han har udvist et uterligt Forhold mod hende, hvilket Forhold, idet det ikke imod Tiltaltes vedholdende Benægtelse kan anses godtgjort, at det har været forbundet med Anvendelse af Vold, maa blive at henføre under Straffelovens § 176 kfr. § 174. Da Pigens Moder derhos har forlangt Tiltalte draget til Ansvar for hans Forhold, vil han, der er født i Aaret 1854 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, efter nysnævnte Lovbestemmelse være at anse med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Ved Underrettsdommen er Straffen fastsat til samme Art Fængsel i 3 Gange 5 Dage, og med den anførte Nedsættelse i Straffetiden vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger billiges, derfor være at stadfæste.

Tirsdagen den 19 Marts.

Nr. 94.

Advokat Klubien

contra

- 1) Rudolph Meyer, 2) Georg Magnus Weirup og
3) Carl Peter Emil Frederiksen (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 184.

Kriminal- og Politirettens Dom af 6 Oktober 1888:
De Tiltalte: 1) Fabrikant Lars Christian Larsen, ogsaa kaldet Laurs Christian Laursen, 2) Fotograf Harald Emil Cohen, 3) Forretningsfører Rudolph Meyer, 4) Fotograf Georg Magnus Weirup, 5) Lithograf Thorvald William Lundgreen, 6) Fabrikant Søren Charles Emil Sørensen, 7) Kontorbud Heinrich Hartvig Ludvig Friedrichsen, 8) Elektriker Joachim Fritz Theodor Madsen, 9) Fotograf Jens Rasmussen, 10) Cigarhandler Carl Christian Hvalsoe, 11) Fotograf Carl Peter Emil Frederiksen, 12) Opvarter Carl Christian Verdich, 13) Lithograf og Kunstmaler Julius Ferdinand Møller, 14) Marskandiser Carsten Lars Ole Olsen, 15) Cigarhandler Ludvig Meyer, 16) Detailhandler Emil Richardt Beber, 17) Fotografmedhjælper Niels Christian Adam Sørensen, 18) Cigarfabrikant Gustav Dietzmann, 19) Uhrmager Christian Emil Handest, 20) Fotograf Otto Vilhelm Christiansen, kaldet Richter, 21) Pantelaaner Lauritz Carl Constantin Philipsen, 22) Bogtrykker Carl Christian Theodor Madsen, bør straffes: De Tiltalte Nr. 1, L. C. Larsen, og Nr. 8, J. F. T. Madsen, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost henholdsvis i 4 Maaneder og i 2 Maaneder, de Tiltalte Nr. 2, H. C. Cohen, Nr. 3, R. Meyer, Nr. 4, G. M. Weirup, Nr. 5, F. W. Lundgreen, Nr. 6, S. C. E. Sørensen, Nr. 7, H. H. L. Friedrichsen, og Nr. 15, L. Meyer, med simpelt Fængsel hver især i 2 Maaneder, de Tiltalte Nr. 9, J. Rasmussen, Nr. 13, J. F. Møller, Nr. 14, C. L. O. Olsen, Nr. 20, O. W. Christiansen, kaldet Richter, og Nr. 21, L. C. C. Philipsen, med simpelt Fængsel hver især i 1 Maaned, de Tiltalte Nr. 10, C. C. Hvalsoe, Nr. 11, C. P. E. Frederiksen, Nr. 16, E. R. Beber, Nr. 17, N. C. A. Sørensen, og Nr. 18, G. Dietzmann, hver især med en Statskassen tilfaldende Bøde af 200 Kr. eller i Mangel af denne Bodes fulde Betaling hver især med simpelt Fængsel i 30 Dage, de Tiltalte Nr. 12, C. C. Verdich, og Nr. 19, C. E. Handest, hver især med en Statskassen tilfaldende Bøde af 100 Kr., eller i Mangel af denne Bodes fulde Betaling hver især med simpelt Fængsel i 15 Dage, og Tiltalte Nr. 22, C. C. T. Madsen, med en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 60 Kr. Saa bør og de under Sagen i Bevaring tagne utugtige Billeder samt

Cigar- og Cigaretror, saavel som de i Bevaring tagne lithografiske Stene og fotografiske Plader med utugtige Billeder konfiskeres. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Engberg og Tvermoes, 80 Kr. til hver, udredes Tiltalte Nr. 1, Larsen, med $\frac{6}{24}$, dog at in solidum heraf tilsvares af de Tiltalte Nr. 2, Cohen, Nr. 3, Meyer, Nr. 4, Weirup, Nr. 5, Lundgreen, Nr. 7, Friedrichsen, og Nr. 13, Møller, hver især $\frac{1}{6}$, af Tiltalte Nr. 8, Madsen, $\frac{6}{24}$, dog at der heraf in solidum med ham tilsvares af de Tiltalte Nr. 5, Lundgreen, Nr. 7, Friedrichsen, Nr. 9, Rasmussen, Nr. 13, Møller, Nr. 14, Olsen, og Nr. 20, Christiansen, kaldet Richter, hver især $\frac{1}{6}$, af Tiltalte Nr. 6, Sørensen, $\frac{1}{24}$, dog at der heraf in solidum med ham tilsvares af Tiltalte Nr. 5, Lundgreen, Halvdelen, og af de Tiltalte Nr. 10, Hvalsøe, Nr. 11, Frederiksen, Nr. 12, Verdich, Nr. 15, Meyer, Nr. 16, Beber, Nr. 17, Sørensen, Nr. 18, Dietzmann, Nr. 19, Handest, Nr. 20, Christiansen, kaldet Richter, Nr. 22, Madsen, hver især $\frac{1}{24}$. De idømte Boder at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til den i den indankede Dom for de tre for Højesteret Tiltaltes Vedkommende givne faktiske Fremstilling maa det billiges, at disse Tiltalte ere ansete efter Straffelovens § 184; men medens det efter Omstændighederne vil kunne have sit Forblivende ved de Rudolph Meyer og Georg Magnus Weirup ikjendte Straffe af simpelt Fængsel i 2 Maaneder for hver, findes den Carl Peter Emil Frederiksen idømte Straf at burde forandres til simpelt Fængsel i 1 Maaned.

I Henseende til Konfiskationen og Aktionens Omkostninger bliver Dommen, forsaavidt den er paaanket, at stadfæste.

Thi kjendes for Ret.

Carl Peter Emil Frederiksen bør hensættes i simpelt Fængsel i een Maaned. Iøvrigt bør Kriminal- og Politirettens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Advokat Klubien og Højesteretssagsfører Asmussen tillægges der i Salarium for Højesteret hver 50 Kroner, hvoraf enhver af de Tiltalte udreder en Trediedel.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Fabrikant Lars Christian Larsen eller Laurs Christian Laursen . . . 2) Fotograf Harald Emil Cohen . . . 3) Forretningsfører Rudolph Meyer, der er født den 20 November 1848 og ikke funden forhen straffet, 4) Fotograf Georg Magnus Weirup, der er født den 17 Juli 1863 og ikke funden forhen straffet . . . 11) Fotograf Carl Peter Emil Frederiksen, der er født den 10 November 1850 og ikke funden forhen straffet . . . tiltales under nærværende Sag Nr. 1—21 i Henhold til Jusitministeriets Resolution af 30 Juni d. A. efter Straffelovens § 6 og Lov om Pressens Brug af 3 Januar 1851 § 16 for Overtrædelse af Straffelovens § 184 og Nr. 22 for Overtrædelse af nævnte Lov af 3 Januar 1851 §§ 1 og 4, og er det i saa Henseende ved de Tiltaltes egne Tiltælsor og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold: Tiltalte Nr. 1, Larsen, har i Løbet af de sidste Par Aar her i Staden forhandlet utugtige Billeder og Spillekort med paatrykte utugtige Billeder. Nogle af de ommeldte Billeder (Fotografier og Lithografier) vare af ham indforskrevne fra Udlandet, men den største Del af dem ere efter hans Bestilling og ved hans Foranstaltning forfærdiget her i Landet efter Billeder, indforskrevne fra Udlandet, eller efter originale Tegninger eller efter levende Modeller. Ved Annoncer i udenlandske Blade og Udsendelse af Kataloger søgte Tiltalte at erhverve sig en saa stor Kundekreds som muligt, og lykkedes dette ham ogsaa saa godt, at han i det sidste Aar før Undersøgelsen i nærværende Sag paabegyndtes, har, mest til Udlandet, solgt for 12000 Kroner utugtige Billeder og derved opnaaet en Avance, der, forsaavidt angaar de her i Byen forfærdigede Billeder, var meget stor. Tiltalte Nr. 3, Forretningsfører Meyer, har i ca. 2 Aar assisteret Tiltalte Nr. 1 under hans ommeldte Virksomhed, idet han — foruden at hjælpe med Billedernes Opklæbning — under Larsens Opsyn, men forøvrigt paa temmelig selvstændig Maade har forestaaet og besorget Afsætningen af de utugtige Billeder og Spillekort, forsaavidt denne Afsætning er foregaaet ved Korrespondance til Udlandet. Til sin Undskyldning har han anført, at han, da Forretningen helt og holdent gik for Larsens Regning, har staaet i den Tro, at Ansvarer alene maatte paaahvile Larsen, hvad denne ogsaa bestandig har bestyret ham i. Tiltalte Nr. 2, Fotograf Cohen, har efter Bestilling af Tiltalte Nr. 1 i de sidste Par Aar udført adskillige Tusinde utugtige Fotografier dels efter Fotografier, Lithografier og Tegninger, som Larsen leverede ham, dels efter levende Modeller (Fruentimmer), som Larsen førte til ham eller som han selv skaffede. Han var bekjendt med, at de Billeder, han saaledes udførte for Larsen, vare bestemte til Salg fra dennes her værende Forretning. Tiltalte Nr. 4, Fotograf Weirup, har i samme Tidsrum, efter Bestilling af Tiltalte Nr. 1, dels hjulpet

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 23 November 1888: Arrestanten Lars Nielsen bør hensættes til Forbedringsahnsarbejde i 2 Aar samt udrede samtlige af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Konnerup, og Defensor, Prokurator Kr. E. Jørgensen, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Januar 1889: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lassen og Lehmann, betaler Arrestanten Lars Nielsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forkortes til 18 Maaneder.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til atten Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Højesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, ved Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extraret mod Arrestanten Lars Nielsen for Tyveri anlagte og efter hans Begjæring hertil indankede Sag, er det ved hans egen, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse bevist, at han den 23 Oktober f. A. henimod Aften paa Vigersløvgård i bemeldte Birk, hvor han tidligere havde tjent, og hvor han efter sit Anbringende gennem den uafslæede Port var gaaet ind for at søge Natteleje, har fra Væggen i Karlekammeret, hvis Dør stod aaben, og som han fundt tomt, stjålet en Jakke, en Vest, et Par Benklæder og et Tørklæde til en samlet Værdi af 12 Kr. 25 Øre, samt en gammel Vadsæk med et Par Bøger og nogle Beklædningsgjenstande m. m. i til en Værdi af ialt ca. 20 Kr., med hvilke Ting, der tilhørte to Karle

paa Gaarden, han derpaa strax forfojede sig bort. Arrestanten, der er født den 17 Maj 1852, og som, foruden tidligere at være straffet tre Gange for bedrageligt Forhold, er ved Bjerger-Aasum Herreders Extrarets Dom af 27 November 1886 anset efter Straffelovens § 243 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 8 September f. A. i Medfør af Straffelovens § 246, dels efter dens § 230, 1ste Led, jfr. dens § 54 og tildels dens § 237, dels efter sammes § 238 som for 2den Gang begaaet Hæleri med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, vil for det af ham nu begaaede Tyveri blive at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Led, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og, da den indankede Dom er kommen til samme Resultat, og dens Bestemmelser om Sagens Omkostninger, der ere paaagte Arrestanten, ligeledes billiges, vil den nævnte Dom saaledes blive at stadfæste i det Hele.

Onsdagen den 20 Marts.

Nr. 91. Højesteretssagfører Hansen
 contra
 Carl Andersen (Def. Klubien),

der tiltales for uberettiget Værtshushold og Brændevinsudskjænkning.

Skanderborg Kjøbstads Politirets Dom af 21 September 1888: Gjæstgiver Carl Andersen af Skanderborg bør til Skanderborg Kjøbstads Kæmnerkasse betale en Bøde af 60 Kr. samt udrede denne Sags Omkostninger. Det Idømte at betaloes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 November 1888: Tiltalte Carl Andersen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Rye og Hindberg, i Salær hver 10 Kr. udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger bestyrke det i Dommen antagne Resultat,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Højesteretssagfører Hansen og Advokat Klubien tillægges der i Salarium for Højesteret hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Gjæstgiver Carl Andersen for uberettiget Værtshushold og Brændevinsudskjækning. Efter Sagens Oplysninger løste Tiltalte — der hidtil havde været Vært for et Svendeherberge i Skanderborg, iøvrigt uden at have erhvervet den dertil fornødne Næringsadkomst, hvorfor Sag rejstes mod ham, under hvilken han den 4 Marts 1887 i Politiretten vedtog for den af ham saaledes udøvede uberettigede Herbergeron, Værtshushold og Udskjækning af Brændevin at erlægge en Bøde til Kjøbstadens Fattigkasse af 20 Kroner — den 3 Oktober 1887 Borgerskab som Gjæstgiver i den nævnte Kjøbstad; iøvrigt har hun udsagt, at det havde været hans Hensigt at løse Borgerskab paa Værtshushold, men at han forhindredes heri derved, at det ifølge den for Kjøbstaden gjældende Vedtægt tilladte Antal af saadanne Borgerskaber var optaget. Tiltalte drev derofter Beværtningsnæring i en Lejlighed, udenfor hvilken var anbragt et Udhængsskilt, lydende paa „Gjæstgiveri“, og som, foruden af Lokaler til Beværtning af Gjæster og til Afbenyttelse for Tiltalte og Familie bestod af 3 til Soverum for Gjæster indrettede Værelser, nemlig 1 Værelse i Forhuset paa ca. 8 Kv.Alen og knap 3 Alen højt, og 2 Værelser i en Bagbygning, det ene paa ca. 30 Kv.-Alen og ca. 3 Alen 4 Tommer højt, det andet paa ca. 9 Kv.-Alen og ca. 3 Alen højt. I de 2 førstnævnte af disse 3 Værelser var Bræddegulv, i det sidstnævnte Stengulv, og der fandtes i det større Værelse 2 dobbelte Senge med Sengeklæder, i hvert af de to mindre en fastslaact Seng med Sengeklæder. Der var endvidere en Stald, hvori der om Dagen kunde staa 6 og om Natten 3 Heste — idet der kun var 3 men temmelig brede Basse — samt en Vognport, som Tiltalte iøvrigt havde givet en Vognmand Ret til at benytte til deri at

indsætte nogle Arbejdsvogne, dog paa Vilkaar, at disse skulde udtages, naar der maatte komme kjørende Gjæster. I indeværende Aars Maj Maaned blev der indledet Undersøgelse mod Tiltalte som sigtet for at drive ulovligt Værtshushold, og den 6 Juni d. A. vedtog han inden Politiretten til Kjøbstadens Kasse at erlægge en Bode af 30 Kr. som for anden Gang begaaet ulovligt Værtshushold. Tiltalte har nu vedgaaet — hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger — at han, efter at han i Juni og Juli Maaneder d. A. havde standset sin Næringsvirksomhed og nedtaget sit Skilt, i den paafølgende Tid og indtil Undersøgelse atter indleddedes imod ham i afvigte September Maaned, atter har drevet Beværtningsnæring i de ovennævnte Lokaler og navnlig for Betaling beværtet Alle og Enhver, saavel af Byens Folk som Rejsende, samt udskjænket Brændevin for Betaling til Enhver, som har forlangt det. Men iøvrigt har han udsagt, at den største Del af den Indtægt, hans Næring giver ham, hidrører fra Fremmede, og at hans Gjæstgiveri navnlig besøges af Haandværkssvonde, Lirekassemænd, Kreaturtrækkere, omrejsende Uldkræmmere og lignende Personer, hvorimod der sjældent kommer kjørende Rejsende til ham. Efter en under Sagen fremlagt Politirapport, hvis Rigtighed Tiltalte har erkjendt, har der ifølge hans Rejsebog logeret hos ham i August Maaned 14 Personer og fra den 1ste til den 17 September 9, medens der ifølge samme Rapport efter Rejsehøgen havde i Maanederne Januar til Maj logeret henholdsvis 10, 5, 12, 19 og 21. Efter det saaledes Oplyste findes der ikke at være Foje til at gaa ud fra Andet, end at Tiltalte i de af ham benyttede Lokaler har drevet Gjæstgiveri som sin egentlige Næring, og idet han herefter ikke kan anses at have gjort sig skyldig i noget Ulovligt, forsaavidt han efter det Oplyste har beværtet Andre end Rejsende, idet Ret hertil maa antages at tilkomme den, der med behørig Adkomst driver Gjæstgiveri i en Kjøbstad, vil han være at frifinde for det Offentliges Tiltale i denne Sag.

Nr. 88.

Advokat Halkier

contra

Jens Christiansen (Def. Hansen),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 Oktober 1888:
Tiltalte, Jens Christiansen, bør straffes med Forbedringshus-

arbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salmører til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Møller og Steinthal, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han rettelig anset efter Straffelovens § 203; men efter samtlige Højesteret forelagte, tildels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger og naar navnlig henses til, at den Overfaldne ikke kan betragtes som sagesløs, findes den idømte Straf at burde forandres til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Jens Christiansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i sex Gange fem Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: De nærmere Omstændigheder ved nærværende Sag, hvorunder Jens Christiansen, der er født den 17 April 1854 og ikke funden forhen straffet, tiltales for Vold, ere ifølge hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste følgende: Den 24 Juli d. A. sent om Aftenen kom Smedesvend Christian Adolf Jørgensen paa Hjørnet af Amagergade og Voldgade i Klammeri og Haandgemæng med Arbejdsmand Jørgen Christiansen, men da Tiltalte, der er en Broder til Sidstnævnte, kom ned til dem fra Ejendommen, Amagergade Nr. 3, hvor han boede, ophørte de med Haandgribelighederne, og Tiltalte gik da atter op i bemeldte Ejendom. Efter hans Bortgang begyndte Jørgen Christiansen imidlertid atter at bruge Mund mod Jørgensen, og denne greb nu paany fat i Jørgen Christiansen og brødes med ham, hvorved de Begge faldt omkuld. Jørgensen kom hurtig paa Benene igjen, og medens han nu stod og holdt Jørgen Christiansen presset ned mod Jorden, uden dog at tilføje ham anden Overlast, kom

Tiltalte, der fra sin Lejlighed havde set det Forefaldne, atter ned til dem, greb fat i Jørgensen, kastede denne, der er en ældre Mand over Rendestenen ud paa Gaden, hvor han faldt paa Ryggen paa Stenbroen, og tildelte ham med sin knyttede højre Haand flere voldsomme Slag i Ansigtet, saa at Jørgensen tabte Bevidstheden, hvorefter han atter lob op i sin Lejlighed. Jørgensen blev samme Nat undersøgt af en Læge, og efter Udvisende af en af denne udstedt Attest var der da tilføjet ham følgende Læsioner, som efter det Oplyste alle hidrorte fra den mod ham af Tiltalte udøvede Vold: Venstre Øjes overste og nederste Øjelaag vare fyldte med Blod som en spændt blaalig Knude af Størrelse som en lille knyttet Barnehaand. Paa det venstre Øjenbryns Plads fandtes et buesformigt, halvanden Tomme langt kontunderet, gabende og blødende Saar, som i Dybden gik til Benhinden. Paa nederste venstre Øjelang fra den indvendige Øjekrog paatvers udad og lidt nedad var et en Tomme langt gabende cirka 2 Linier dybt Saar med mere skarpt afskaarne Rande og stærkt blødende.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 28 Marts 1889.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1889.

Nr. 4-5.

Onsdagen den 20 Marts.

Nr. 83.

Advokat Halkier

contra

Jens Christiansen (Def. Hansen).

Næseryggen var svullen og om og højre Øjes nederste Øjelaag var underløbet med Blod, ligesom der i Næseborene fandtes Blod. Endelig var der paafort ham en Seneforstrækning i højre Fod. Som Følge af disse Læsioner henlaa Jørgensen paa Kommunehospitalet, til han den 10 August d. A. blev udskreven fra samme; han var da imidlertid ikke fuldstændig helbredet, og navnlig folte han sin Synsevne paa venstre Øje svækket. I den Anledning blev han nærmere undersøgt, og i Følge en af Retslægen den 7 September afgiven Erklæring viste det sig, at hans venstre Øje var Sædet for en mere varig Beskadigelse, der efter det Oplyste ogsaa var paafort ham ved den mod ham af Tiltalte udøvede Vold. Paa venstre Øje fandtes nemlig en total Pladsforandring af hans Lindse, hvorved Synet paa dette Øje, navnlig i længere Afstand blev meget mangelfuldt. Ved Hjælp af Stærbriller kunde denne Mangel afhjælpes for Tiden, men der var Fare for, at Læsionen kunde føre til dybere Lidelser af dette Øje, som kunde medføre Tabet af Synet. De øvrige Jørgensen tilføjede Læsioner maan antages at have tabt sig uden at ville efterlade Følger af blivende Betydning, og i Slutningen af August d. A. var Jørgensen atter begyndt paa at arbejde. Tiltalte har forklaret, at han angreb Jørgensen for at hjælpe sin Broder, som han men mente var denne underlegen i Kræfter. Da han slog Jørgensen, sigtede han efter dennes Hoved, men ikke sær-

lig efter Øjnene, og havde kun til Hensigt at tildele ham nogle Slag, der kunde forårsage ham forbigaaende Smerte, men ikke nogen varig Skade, og navnlig laa det udenfor hans Tanke at tilføje ham en saa alvorlig Læsion, som den ovennævnte Øjenbeskadigelse. Til at betvivle Rigtigheden af disse Anbringender giver det iøvrigt Oplyste ikke Føje. Som Følge af det Anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 103. Højesteretssagfører Hansen,
 . contra
 Niels Jensen (Def. Halkier),

der tiltales for Bedrageri.

Vennebjerg Herreds Extrarets Dom af 22 September 1888: Tiltalte Niels Jensen af Lørslev bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Schmidt, 12 Kr. og Defensor, Prokurator Winther, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 November 1888: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Hindberg og Bye, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Nels. Jensen for Bedrageri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse, der bestyrkes ved det iøvrigt Oplyste, er det godtgjort, at han, der dengang havde Arbejde hos Gaardejer Christiansen af Lørslev, af denne den 10 Juni d. A. har laant en Fiskehandler Chr. Thomsen i Hjørring tilhørende og af denne til Christiansen udlaant, til 2 Kr. 25 Øre vurderet Tobakspibe uden Beslag, hvilken Pibe han, da han samme Dag forlod Gaarden, efter hans oprindelige Hensigt dog kun for at blive borte denne Dag, medtog, og derpaa den næste Dag, da hans Penge vare slupne op, solgte til en Værtshusholder i Hjørring for 2 Kr. 25 Øre, hvoraf han fik 1 Kr. udbetalt kontant, medens Resten gik til Betaling for Drikkevarer. Da han en eller to Dage senere kom tilbage til Lørslev og der traf Gaardejer Christiansen, hos hvem han ikke paany tog Arbejde, foregav han overfor denne, at han havde laant Piben ud, men da Christiansen nogen Tid efter atter traf Tiltalte, vil denne efter sin Forklaring have vedgaaet at have solgt Piben og lovet Christiansen senest den 24 s. M. enten at levere Piben tilbage eller erstatte dens Værdi, hvilket Lofte han imidlertid ikke har opfyldt, efter sin Forklaring, fordi han ingen Penge kunde skaffe tilveje. Den paagældende Pibe er bragt tilstede under Sagen og udleveret Christiansen, der har fratrukket Krav paa Erstatning for dens Afsavn. For sit saaledes udviste Forhold er Tiltalte, der efter sin Forklaring er født i Hertugdømmet Slesvig i Aaret 1852, hvilket af Politiretsdommeren er fundet stemmende med Tiltaltes Udseende, og som ikke ses tidligere at være tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 253 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 126.

Advokat Halkier

contra

Peder Christian Pedersen (Def. Nellemann),

der tiltales for Vold.

Hjerm-Ginding Herreders Extrarets Dom af 13 November 1888: Tiltalte, Tjenestekarl Peder Christian Pedersen, bør til Statskassen bøde 40 Kr. eller i Mangel af denne Bødes

fulde Betaling hensættes til simpelt Fængsel i 6 Dage; saa ud reder han og alle af denne Aktion lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Aggerholm, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Brask, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 Januar 1889: Tiltalte Peder Christian Pedersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hastrup og Prokurator Fasting, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Tjenestekarl Peder Christian Pedersen for Vold. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han den 18 Februar f. A., da hans daværende Husbond, Christen Christensen af Store Uglø, i Kostalden, hvor Tiltalte var ifærd med at muge under en Stud, skjændte paa Tiltalte, fordi han ved denne Lejlighed puffede og efter Christensens Forklaring sparkede Studen, hvorhos Christensen, efter hvad Tiltalte har forklaret, men hvad Christensen har benægtet, ved samme Lejlighed tildelte Tiltalte et Ørefigen, har i Vrede herover med en Jernskovl, som han havde i Haanden, bibragt Christensen et Slag i Ansigtet og derved tilføjet denne knap en Tomme under venstre Øje et Saar, der ifølge en under Sagen fremlagt Erklæring fra en Læge, som den 28 s. M. undersøgte Christensen, befandtes at have en Længde af 2 à 3 Tommer med skarpe Rande og i Dybden at gaa ind til Benet. Christensen gav derefter Tiltalte et Par stærke Slag paa Siden af Hovedet, hvorpaa de greb fat i hinanden, saa at de Begge faldt til Jorden, men ved en anden

Karls Tilstedekomst skiltes de ad. Christensen beholdt imidlertid Tiltalte i sin Tjeneste uden at foretage Videre i Anledning af Tiltaltes saaledes udviste Forhold — der ifølge Tiltaltes Forklaring efter Overenskomst mellem ham og Christensen skulde være afgjort ved, at Tiltalte i den ham den 1ste November næstefter tilkommende Løn skulde lide et Afdrag af 5 Kr., medens Christensens Forklaring gaar ud paa, at han til Tiltalte kun udtalte, at han vilde lade Sagen staa hen — men efter at Tyendeforholdet var ophørt i Utide den 4 September f. A. gjorde Christensen Anmeldelse om den ham af Tiltalte tilføjede Vold. Tiltalte har iøvrigt udsagt, at han, da han bibragte Christensen det ommeldte Slag, ikke handlede med Overlæg og ikke gjorde sig nogen Tanke om, at han derved mulig kunde tilføje ham Saar af betydelig Beskaffenhed. Det Christensen ved Slaget tilføjede Saar maa antages at være lægt uden anden Følge, end at det har efterladt et Ar. Om Erstatning er der ikke Spørgsmaal under Sagen. For sit anførte Forhold vil Tiltalte — der er født i Aaret 1865 og ikke ses tidligere at have været straffet — være at anse efter Straffelovens § 203, sammenholdt med Tyendeloven 10 Maj 1854 § 26, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Torsdagen den 21 Marts.

Nr. 114.

Advokat Nellemann

contra

Rasmus Larsen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 5 Oktober 1888: Rasmus Larsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og betale Sagens Omkostninger, deriblandt Salær til Aktor og Defensor, Overretts-sagfører Diechmann og Prokurator Konnerup, med 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 December 1888: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Casse

og Tvermoes, betaler Tiltalte Rasmus Larsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extraret hertil indankede Sag aktioneres Tiltalte Rasmus Larsen for Tyvori eller Hæleri. Efter at Grosserer Langhoff havde anmeldt, at der i Tiden fra den 20 Juli d. A., Eftermiddag, til næste Dags Aften paa Landstedet „Edelslund“ i Gamle Taarbæk var frastjaalet ham en ny sort Sommeroverfrakke, blev en saadan Frakke ved en hos Tiltalte den 20 August anstillet Husundersøgelse fundet i hans Klædeskab. Tiltalte har nægtet at have stjaalet Frakken og forklaret, at han i Slutningen af Juli eller Begyndelsen af August har kjøbt denne, der under Sagen er vurderet til 80 Kr., for 5 Kr. af en ham ubekjendt Person, som han en Morgen henad Kl. 8 traf paa Gaden udenfor Assistentshuset, hvor Personen vilde pantsætte den, men hvis Kontor endnu ikke var aabnet. Han har ligeledes nægtet at have havt Formodning om, at den var stjaalen. Da Tiltalte efter det Anførte er funden i Besiddelse af den omhandlede Frakke, og Grosserer Langhoff, der har gjenkjendt Frakken, edelig har bekræftet, at den er frakommen ham mod hans Vidende og Villie, og derhos har tilvejebragt et ofter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for sin tidligere Besiddelse, og da Tiltalte ikke har oplyst, at han paa lovlige Maade er kommen i Besiddelse af samme, idet der ikke kan tages noget Hensyn til Tiltaltes af Intet bestyrkede Paastand om Maaden, paa hvilken han har erhvervet den, findes Betingelsen for Anvendelsen af det i D. L. 6—17—10 og 11, kfr. Frdn.

8 September 1841 § 6, hjemlede Bevis at være tilstede, men da der ikke med den uhjemlede Besiddelse af Frakken er forbundet særlige Omstændigheder, der vise, at han selv har stjaalet den, vil han alene være at anse som Hæler. Det maa derfor billiges, at Tiltalte, som er født den 1 Juli 1857, og er anset ved Kjobenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 10 August 1880 efter Straffelovens § 247 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og ved Højesteretsdom af 24 December 1883 efter samme Lovs § 229 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, nu ved Underrettsdommen er dømt efter bemeldte Lovs § 238, kfr. § 241, som for anden Gang begaaet Hæleri, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage findes passende og Dommens Bestemmelser med Hensyn til Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, ligeledes bifaldes, vil Dommen i det Hele være at stadfæste.

Nr. 93. Advokat Nellemann
 contra
 Christen Jensen, ogsaa kaldet Aalborg (Def. Lunn),
 der tiltales for Tyveri.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 27 December 1884: Arrestanten Christen Jensen, kaldet Christen Aalborg, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i eet Aar; saa bør han og udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Kjelgaard, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Kristiansen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 3 Oktober 1888: Arrestanten Christen Jensen, kaldet Christen Aalborg, bør hensættes til Tugthusarbejde i 2½ Aar. Saa bør han og udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Kristiansen, 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Kjelgaard, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 12 November 1888: Forsaavidt angaar Sigtelsen mod Arrestanten Christen Jensen, ogsaa kaldet Christen Aalborg, for Natten mellem den 8 og 9 November 1884 at have begaaet Indbrudstyveri i Flade Kirke, afvies Sagen fra Underretten. Løvrigt bør Arrestanten hensættes til

Forbedringshusarbejde i 2 $\frac{1}{2}$ Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Rye, 20 Kr. til hver. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved den af Tiltalte nu afgivne Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses godtgjort, at han har begaaet det i den indankede Overrettsdom omhandlede Indbrudstyveri i Flade Kirke Natten mellem den 8 og 9 November 1884, for hvilket Tyveri der ved Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 27 December 1884 var tillagt ham Frifindelse, og da den ved sidstnævnte Dom paa-kjendte Sag, forsaavidt angaar Sigtelsen for det nævnte Tyveri, ifølge kgl. Reskript af 2 Februar d. A. er indanket umiddelbart for Højesteret for der at paadømmes under Et med de øvrige i Overrettsdommen omhandlede Forbrydelser, bliver han nu for Tyveriet i Flade Kirke at anse efter Straffelovens § 229 Nr. 4 med en efter Grundsætningen i nævnte Lovs § 64 lempet Tillægsstraf til den ham ved Dommen af 1884 ikjendte Straf. Idet Tiltalte derhos for de iøvrigt i Overrettsdommen fremstillede Forbrydelser rettelig er anset efter de deri paaberaabte Lovbestemmelser, findes hans samlede Straf at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Christen Jensen, ogsaa kaldet Christen Aalborg, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i tre Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Lunn 50 Kroner til hver.

I den indankede Overrettsdoms Præmisses hedder det: Arrestanten Christen Jensen, ogsaa kaldet Christen Aalborg — der er født i Aaret 1852 og som, foruden at han, forinden han tyldte 18. Aar, var straffet for Tyveri og Attentat derpaa med 20 Rottingslag, har været anset ifølge Dronninglund Herreds Extra-

rets Dom af 27 December 1884 efter Straffelovens §§ 228, 229, Nr. 4, og 237 samt efter Værnepligtslovens § 48 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar — tiltales under denne Sag for Tyveri. Daglejer Jacob Petersen af Damsgaard har forklaret, at han og Arrestanten havde den 16 August d. A. om Formiddagen, efter i Forening at have nydt endel Brændevin, i en meget beruset Tilstand lagt sig ned paa en Mark ved Thorup for at sove, og havde Petersen efter Foranledning af Arrestanten, der havde sagt til ham, at han skulde passe godt paa sine Penge for ikke at tabe dem, forinden de faldt i Søvn taget sin Portemonnæ — hvori der var ca. 9 Kr., nemlig 3 Tokronestykker, 2 Enkronestykker og nogle Smaapenge samt en paa Petersens Navn lydende Laaneseddel paa et Uhr, som han den 14 August d. A. havde pantsat hos en Pantelaaner i Aalborg — op af Brystlommen i sin Frakke og lagt den i en Tobakspung, som han han puttede i en af Frakkens Yderlommer. Da Petersen, efter at have sovet ca. en Time, vaagnede, var Arrestanten forsvunden, og ved en af Petersen strax foretagen Eftersøgning af sine Lommer viste det sig, at ogsaa hans Portemonnæ med Indhold var borte. Han antog, at Arrestanten havde stjaalet samme, hvorfor han gjorde Anmeldelse desangaaende til Politiet, og da det under en af dette foretagen Undersøgelse oplystes, at Arrestanten samme Dags Aften var bleven set i Besiddelse af Penge, der kunde antages at være de Petersen frastjaalne, samt af en paa Navnet Petersen lydende Laaneseddel paa et Uhr, blev han anholdt. Under det første over ham den 22 August optagne Forhør vedgik han, der iøvrigt til en tidligere samme Dag optagen Politirapport havde nægtet at have begaaet det ham paasigtede Tyveri, at dette dog var Tilfældet, med Tilføjende, at han havde brugt de stjaalne Penge væsentlig til Drik, og vel paastod han under det næste Forhør — hvad han ogsaa senere stadig har fastholdt — at han — der iøvrigt erkjendte, at han den 16 August i Forening med Petersen havde i Thorup drukket endel Brændevin, som Petersen havde kjøbt hos den derværende Kjøbmand, og at Petersen ved denne Lejlighed havde vist ham sin Portemonnæ, hvori der var nogle Tokronestykker og Enkronestykker samt en Laaneseddel — den nævnte Dag havde været saa beruset, at han ikke kan huske, hvad der passerede, efter at han og Petersen havde lagt sig ned paa Jorden for at fortære den indkjøbte Brændevin, og navnlig ikke, hvorledes han var kommen fra Petersen, idet han først atter vil være kommen til Bevidsthed den paafølgende Formiddag, da han fandt sig liggende i Sengen hos et Fruentimmer, der bor ved Allerup Bakker, men ogsaa efter hans senere Forklaringer føler han sig dog overbevist om, at han, forinden han den 16 August forlod Petersen, har bestjaalet denne, idet han, der husker senere samme Dag at have udgivet 1 Kr. for en Æggekage, og den næste Dag, da han atter

kom til Bevidsthed, at have været i Besiddelse af endnu en 1 Krone, ved, at han aldeles ingen Penge havde, da han den 16 August begyndte at drikke med Petersen. Herefter kan der nu ikke være nogen Tvivl om, at Arrestanten har begaaet det heromhandlede Tyveri, og vel var han efter Petersens Forklaring, som meldt, meget beruset, da de den 16 August lagde sig til at sove paa en Mark ved Thorup, men der er dog, efter hvad der iøvrigt er oplyst, ingen Føje til at antage, at han, da han kort efter begik Tyveriet, ikke skulde have vidst, hvad han gjorde. Peteraen har under Forhørene erklæret at ville frafalde Paastand om under Sagen at tilkjendes Erstatning, naar Arrestanten vilde samtykke i, at Petersen hævdede 18 Kr. af et Beløb, som Arrestanten havde tilgode for Arbejde paa Damsgaard, og dette Samtykke har Arrestanten derefter meddelt. Endvidere er det ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han om Aftenen den 19 August d. A. og den paafølgende Nat har gjort Indbrud i 3 forskjellige Kirker for at stjæle, og har han i saa Henseende afgivet Forklaringer, som gaa ud paa Følgende: Den 19 August om Aftenen forlod Arrestanten, der den nævnte Dag havde opholdt sig i Hjørring, og der brugt alle sine Penge til Drikkevarer, bemeldte Kjøbstad og begav sig til den ca. 1 Mil nordvest derfor beliggende Tornby Kirke, idet det efter hans Forklaring maa antages, at han allerede, inden han forlod Hjørring, havde fattet den Plan at skaffe sig Penge ved at stjæle af bemeldte Kirkes Fattigbøsse. Efter at han — som det maa antages om Aftenen mellem Kl. 9—10 — var ankommen til Kirken, udtog han et i sammes søndre Side anbragt Vindue, der sad saa løst i Karmen, at han uden Vanskelighed kunde tage det ud, og steg derpaa gjennem Vinduesaabningen, der ikke sad højere, end at han staaende gaa Jorden kunde klynge sig op i samme, ind i Kirken. Her fandt han uden Vanskelighed Fattigbøssen, der var af Blik og fastgjort paa den øverste Ende af en i Jorden nedrammet Træstamme i den nordre Del af Kirken tæt ved Vaabenhusets Dør, men da han, efter at have aabnet den ved med sin Kniv at sønderskære Laaseblikket, fandt den aldeles tom, forlod han Kirken ad samme Vej, ad hvilken han var kommen ind deri, og begav sig til Vidstrup Kirke. Her ituslog han et Vindue i Vaabenhuset, idet han knuste alle Vinduets 4 Ruder saavel som disses Blyindfatning, og steg derpaa ved Hjælp af en Stige, som laa ved Kirken, gjennem Vinduesaabningen, der var 2 $\frac{1}{2}$ Alen fra Jorden, ind i Kirken, hvor han aabnede Fattigbøssen, der var en almindelig 5" bred og 6" høj Blikbøsse, som plejede at hænge og sandsynligvis ogsaa den Nat hængte paa 2 Kroge over en Kirkestol indenfor Vaabenhusdøren, idet han med Magt afrev den Hængelaas, hvormed den var forsynet. Efter derpaa at have udtaget det i Bøssen værende Pengebeløb, som dog

efter hans Forklaring kun udgjorde 7 Øre, og, som det maa antages, sat Bøssen fra sig paa en lige under de Kroge, hvorpaa Bøssen havde hængt, anbragt Panelkant, hvor den, da Tyveriet nogle Dage efter opdagedes, fandtes hensat, gik han omkring i Kirken for at finde andre Ting, som han kunde stjæle, og da han, som det maa antages i en Fordybning bag Alteret, fandt en Flaske med 1 eller $1\frac{1}{2}$ Pægl Altervin, drak han denne Vin. Derefter forlod han atter Kirken gjennem den samme Vinduesaabning, gjennem hvilken han var kommen ind i samme, idet han ved Udstigningen benyttede en Stige, som han fandt henstaaende i Vaabehuset, og vendte nu tilbage til Hjørring i den Hensigt ved Indbrud i den, i den nordvestlige Udkant af bemeldte Kjøbstad noget afsides beliggende St. Hans Kirke at søge at skaffe sig flere Penge. Efter hans Forklaring maa han antages at være kommen til sidstnævnte Kirke mellem Kl. 11 og 12 om Natten. Han gik først hen til Døren i Kirkens søndre Side for om mulig derigjennem at komme ind i Kirken, men da han fandt Døren forsvarlig aflaaet, gik han rundt om Kirken for at finde et Sted, hvor han kunde bane sig Adgang til denne, og da han bemærkede, at der var ophængt nogle Stiger paa Kirkens nordre Mur under et sammesteds anbragt skraat Trætag, forsøgte han at tage den ene af disse ned for at benytte samme til Indstigning i Kirken. Da Stigerne imidlertid vare sammenlænkede med en Kjæde, saa at han ikke var istand til at frigjøre nogen af dem, steg han op paa den ene. hvis nederste Del var 2 Fod 9" fra Jorden, og kom derfra op paa det over Stigerne anbragte Trætag, hvis øverste Del var 5 Fod 1" over Jorden. Han faldt flere Gange ned af Taget, men tilstdst fik han dog Fodfæste derpaa, og nu ituslog han, staaende paa Taget, en Rude i et 4 Fod over bemeldte Tag anbragt Vindue i Kirken, idet han efter at have stukket sin Haand ind i sin Hue for at beskytte den imod at blive skaaret, jog Haanden ind gjennem Ruden. Derpaa aabnede han Vinduet ved at borttage de indvendig paasatte Hænger, og steg gjennem Vinduesaabningen ned i Kirken, idet han søgte at faa Fodfæste paa en under Vinduet værende Kirkestol, men faldt under dette Forsøg ned mellem Kirkestolene, dog uden at komme til Skade. Efter at være kommen ned i Kirken, afrev han nogle Tændstikker, og efter ved Hjælp af disse at have fundet Fattigbøssen, der var en almindelig $\frac{1}{4}$ — $\frac{1}{2}$ Alen høj Blikbøsse, der, saavidt han mindes, var fastgjort paa Siden af en Kirkestol i Kirkens vestlige Ende, søgte han ved Hjælp af sin Kniv at aabne bemeldte Bøsse, men da han ikke kunde faa Laaget op, vred han Hængelaasen, som fastholdt Laaget, om, hvorved Krampen, hvorigjennem Hængelaasen gik, afreves, og udtog, da Laaget nu kunde aabnes, det i Bøssen værende Pengebeløb, som imidlertid efter hans Forklaring kun udgjorde 24 Øre. Derpaa saa han efter, om der

ikke var flere Fattigbøsser i Kirken, men da han ingen kunde finde, forlod har Kirken gennem Vaabenhuset, idet han, der vil have fundet Døren imellem Kirken og Vaabenhuset aaben, medens Døren, der fra dette fører ud til Kirkegården, derimod efter hans Forklaring var aflaaet, uden Vanskelighed aabnede sidstnævnte Dør, der bestod af 2 Fløje, ved at fratække de Skodder, der indvendig fastholdt den ene af Fløjene i Karmen. Der er ikke under denne Del af Sagen Spørgsmaal om Erstatning. Endelig har Arrestanten vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens andre Oplysninger, at han Natten mellem den 8 og 9 November 1884 har gjort Indbrud i Flade Kirke og ved denne Lejlighed stjaalet de i to derværende Fattigbøsser værende Penge, men da han under den ovennævnte mod ham i 1884 anlagte Justitssag — hvorunder han bl. A. ogsaa sigtedes for dette Tyveri, som han imidlertid dengang nægtede at have begaaet — er ved den inden Dronninglund Herreds Extraret den 27 December s. A. afsagte Dom frifunden, forsaavidt denne Sigtelse angaar, idet det ved Dommen antoges, at der ikke imod hans Benægtelse var tilvejebragt Bevis for samme, vil den heroinhandlede Del af hans Forhold kun kunne tages under Paakjendelse under en Appel af bemeldte Dom, og denne Del af Sagen vil derfor være at afvise fra Underrotten. Derimod vil Arrestanten for sit øvrige ovennævnte Forhold være at anse for 2den Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, samt efter bemeldte §'s andet Stykke, jfr. dels § 229, Nr. 2, dels § 229, Nr. 4, tildels sammenholdt med § 46, med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 2 $\frac{1}{2}$ Aar.

Fredagen den 22 Marts.

Nr. 88.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Lars Christian Sørensen (Def. Asmussen).

der tiltales for Bedrageri og Falsk.

Horns Herreds Extrarets Dom af 4 Juli 1888: Tiltalte Lars Christian Sørensen af Jennet i Raabjerg Sogn bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage samt betale alle af hans Arrest og Aktionen flydende Omkostninger,

derunder i Salær til Aktor, Prokurator Poulsen, 20 Kr. og til Defensor, Prokurator Hesse, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 Oktober 1888: Til Lars Christian Sørensen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 20 Kr., til Defensor sammesteds 15 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hastrup og Prokurator Fasting, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Lunn og Asmussen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Gaardejer og Sogneraadmedlem Lars Christian Sørensen for Bedrageri og Falsk. Efter Sagens Oplysninger paatog Tiltalte sig ved en den 1 Juni 1886 af Raahjerg Sogneraad, af hvilket Tiltalte selv er Medlem, afholdt Licitation over Lyng til Kommunens Bivej Nr. 5 at levere 10 Kubikfavne Lyng, hvorhos han efter Anmodning af Christian Pedersen af Hvims fik denne overdraget Leveringen af 4 Kubikfavne. Han lod dog kun Christian Pedersen levere 2 Kubikfavne, medens han selv eller ved Andre vil have præsteret det øvrige ommeldte Kvantum Lyng, hvis Størrelse iøvrigt ikke forinden det blev udspreedt paa Vejen, var blevet kontrolleret af andre af Sogneraadets Medlemmer, og af Licitationssummen for hele Leverancen, der udgjorde 3 Kr. pr. Kubikfavn eller ialt 42 Kr., blev det derefter til Tiltalte af Kommunens Kasse betalt 30 Kr., nemlig ifølge Kvittering af Peder Pedersen for af ham leverede 2 Kubikfavne, 12 Kr. efter Kvittering fra Anders Christian Jønsen for af ham leverede 4 Kubikfavne og 12 Kr. ifølge Kvittering fra Christian Pedersen, lydende bl. A. paa af ham

leverede 4 Kubikfavne, skjendt Sidstnævnte, som meldt, kun havde leveret 2 Favne. Som Følge af, at der mellem Kommunens Beboere havde ytret sig Misfornøjelse med, at Tiltalte, som i en Aarrække havde leveret Lyng til Kommunen, herved skulde have gjort sig skyldig i Misligheder, hvorover navnlig flere Beboere havde anket i et skriftligt Andragende til Sogneraadet af 25 August 1886, opstod der derimod Vanskeligheder med Hensyn til Udbetalingen af de resterende 12 Kr. af Licitationssummen, idet Formanden for Sogneraadet, Jens Jensen, i den Anledning fik Betænkeligheder mod Beløbets Udbetaling mod Tiltaltes egen Kvittring, og Formanden ligeledes vægrede sig ved at antage en af Tiltalte produceret Kvittring for Beløbet, der var underskrevet af Tiltaltes Søn, Søren Christian Larsen. Tiltalte søgte derfor — ifølge sin Forklaring tildels efter Samraad og Aftale med Jens Jensen — paa forskjellige Maader at erholde bemeldte 12 Kr. af Kommunens Kasse, nemlig dels ved at søge at formaa Gaardmand Niels Sørensen, uagtet denne Mand ikke havde leveret Lyng til Kommunen, til at udstede en Kvittring paa 12 Kr. for leverede 4 Favne Lyng, dels ved, da Niels Sørensen ikke vilde indlade sig herpaa, selv at affatte og til Jensen afsende en med Navnet Anders P. Andersen underskreven Kvittring af dette Indhold, og dels ved, da Tiltalte af Thomas Christian Larsen, som i 1887 havde til Kommunen leveret Lyng for 6 Kr., var bleven bemyndiget til for ham at meddele Kvittring for dette Beløb, at udstede en med Larsens Navn underskreven, den 28 December 1887 dateret Kvittring, lydende paa 4 Kubikfavne Lyng til Beløb 12 Kr., hvilket Beløb han derefter ved Kvittringens Aflevering til Sogneraadsformanden fik godtgjort af denne, saaledes som det Alt vil blive anført nærmere nedenfor. Der er ikke under Sagen fremkommet Noget, som kunde beføje til at antage, at det ovennævnte Kvantum af 14 Kubikfavne Lyng ikke er blevet helt leveret, og da Tiltaltes Forhold med Hensyn til Tilvebringelsen af Christian Pedersens ovenfor ommeldte tildels urigtige Kvittring først er oplyst efter Udfærdigelsen af Aktionsordren i Sagen, og saaledes maa anses at ligge udenfor denne, bliver der kun Spørgsmaal om Tiltaltes Forhold i de andre ovennævnte Henseender, hvorved bemærkes, at der efter Sagens Omstændigheder ikke findes at være tilstrækkelig Føje til enten af den anførte Grund at annullere Underrettsdommen eller til at søge Aktionsordren udvidet til ogsaa at omhandle Tiltaltes Forhold med Hensyn til bemeldte Kvittring fra Chr. Pedersen. Da det, som ovenfor bemærket, ikke var lykkedes Tiltalte ved sin Henvendelse til Niels Sørensen af Hvims at formaa denne til at udstede en urigtig Kvittring, foreslog Tiltalte Sogneraadsformanden Jens Jensen i et under Sagen tilstedekommet Brev af 10 Januar 1887 at denne skulde udbetale ham 12 Kr. efter en medfulgt Kvittring, som Tiltalte havde skrevet

i Anders Peter Andersens Navn, uden dennes Vidende og Villie. Denne Kvittering, der er dateret den 9 Oktober 1886. lød paa, at Lyngen var leveret til Kirkevejen fra Aalbæk, som er en anden Vej end Bivej Nr. 5, hvortil Tiltalte, som ommeldt, havde faaet Leverance, og Tiltalte bemærker udtrykkeligt i sit Brev, at man ved saaledes at lade Kvitteringen lyde paa Lyng, leveret til en anden Vej, lettere vilde undgaa, at Føjlen blev opdaget, enten af vedkommende Revisor eller af Udenforstaaende. Tiltalte foreslog endvidere Formanden, at denne kunde give Sogneraadet og Tiltaltes Modstanders den Besked, at Tiltalte havde renunceret paa Betaling for den til Bivej Nr. 5 leverede Lyng. Sogneraadets formanden gik dog ikke ind paa Tiltaltes Forslag, ligesaa lidt som han efterkom dennes Opfordring til at tilintetgjøre Brevet og den falske Kvittering, hvilke Dokumenter han tvertimod senere udleverede — nærmest, som det maa antages, for at modbevise de mod ham fra enkelte Sider rejste Beskyldninger for at have holdt med Tiltalte. Denne har navnlig under et i Henhold til Overrettens Kjendelse optaget yderligere Forhør bestemt fastholdt, at det var efter Sogneraadets formandens Opfordring, at han henvendte sig til Niels Sørensen af Hvims, samt at hans Brev i det Hele støtter sig til en forudgaaende Aftale mellem ham og Sogneraadets formanden, og denne hans Forklaring, der bestyrkes noget ved det omhandlede Brevs hele Indhold og Form og ved, hvad der iøvrigt er oplyst under det ovennævnte senere optagne Forhør, maa ialtfald lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, forsaavidt Tiltaltes Forhold angaar. Hvad den af Tiltalte paa Thomas Christian Larsens Vegne den 28 December 1887 udstedte Kvittering angaar bemærkes, at Sogneraadet i Aaret 1887 havde overdraget til Tiltalte at anskaffe et Kvantum Lyng efter hans egen Bestemmelse til Bivej Nr. 5, hvilken Lyng Tiltalte derefter havde formaaet bemeldte Larsen til at levere for en Betaling af 6 Kr. Dette Beløb udbetalte Tiltalte, efter, som anført, at have erholdt den her omhandlede Regnings Paalydende 12 Kr. udbetalt af Sogneraadets formanden, til Larsen, medens Tiltalte selv beholdt de andre 6 Kr. Tiltalte har forklaret, at han underrettede Sogneraadets formanden om, at han (Tiltalte) saaledes havde beholdt de 6 Kr., og at Formanden dertil svarede, at det maaske nok kunde gaa an, og denne Tiltaltes Forklaring kan efter Omstændighederne ikke forkastes, uagtet Jens Jensen har benægtet at have udtalt sig som anført samt paastaet, at han ialtfald ikke har forstaaet Tiltaltes paagældende Ytringer saaledes, som af denne angivet, og ikke erindrer, at Sagen har været omtalt mellem dem. For sit ovenomhandlede Forhold, forsaavidt det efter det Foranferte foreligger til Paakjendelse under Sagen, vil Tiltalte, der er født i Aaret 1826 og som ikke ses tidligere at være tiltalt eller straffet, være at anse dels efter Straffelovens § 268, 2det Stykke, dels efter

Analogien af samme Lovs § 274, dels efter § 257, sammenholdt med § 46, med en Straf der efter Sagens Omstændigheder samt under Hensyn til Straffelovens § 23 findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage.

Mandagen den 25 Marts.

Nr. 98. Højesteretsadvokat Luun,
 contra
 Karen Marie Larsen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Frederiksberg Birks Extrarets Dom af 26 Oktober 1888: Arrestantinden Karen Marie Larsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i fem Aar, samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssadvokat Diechmann, og til Defensor, Prokurator Konnerup, 25 Kr. til hver. Hun bør derhos i Erstatning til Indsidder Mads Jensen i Torped betale 8 Kr. 76 Øre. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 December 1888: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at de Overretssadvokater Diechmann og Prokurator Konnerup tilkommende Salærer for Underretten bestemmes til 20 Kr. til hver. I Salær til Aktor og Defensor ved Overretten, Prokuratorerne Hvalsee og Mundt, betaler Arrestantinden Karen Marie Larsen 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom

bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Lunn og Bagger 50 Kroner til hver.

I den indkandede Doms Præmisses hedder det: Arrestantinden Karen Marie Larsen, der er født den 23 Juli 1863 og som — foruden at være straffet 3 Gange for Ejendomsindgreb m. m. inden det fyldte 18 Aar — efter den Tid er anset 5 Gange med Straf dels for Tyveri og Bedrageri m. m., dels for Løsgænger, senest ved Næstved Kjøbstads Extrarets Dom af 22 Maj 1886 ifølge Straffelovens §§ 231, 1ste Led, 251 og 270 samt Lov af 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, hvilken Straf hun havde udstaaet henimod Udgangen af Maj Maaned d. A., er under nærværende, mod hende ved Frederiksberg Birks Extraret for Tyveri og Bedrageri anlagte, hertil indkandede Sag ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist om i den siden hendes seneste Løsladelse indtil hendes Anholdelse paany omtrent midt i September Maaned forløbne Tid at have atter gjort sig skyldig i de omhandlede Forbrydelser. Hun har saaledes under Besøg eller midlertidigt Ophold hos de Efternævnte fra Steder, hvortil hun ved disse Lejligheder havde uhindret Adgang, stjaalet: hos Sømand Danielsens Hustru, Pigen K. M. Danielsen, Ølhandler A. Olson og Urtekræmmer A. B. Holmstrøm, Alle boende i Kjøbenhavn og paa Frederiksberg, 14 Kr. i Penge, en gammel Mønt af Værdi 65 Øre og forskellige Klædningsstykker m. m. til en samlet Værdi af 17 Kr., og hos Husmand Winther i Sengeløse et Tørklæde og Fødevarer til en samlet Værdi af 2 Kr. 60 Øre og hos Indsieder Mads Jensen i Torped under Ringsted Herred Penge og Garn til en samlet Værdi af 4 Kr. 46 Øre. Endvidere har hun i Løbet af samme Tid — for største Delen under urigtige Opgivender af Navn og om sine Forhold iøvrigt samt under urigtige Paaskud — uden Hensigt til at tilbagebetale eller tilbagelevere Pengebeløbene og Effekterne, bevæget de Efternævnte til at laane hende: ovenomtalte Ølhandler Olsen 3 Kr., ovenomtalte Husmand Wintners Hustru en Kurv af Værdi 50 Øre, Enken J. D. Madsen og Pakhuskarl Christiansens Hustru hersteds Klædningsstykker m. m. af Værdi henholdsvis 5 Kr. 75 Øre og 10 Kr. 50 Øre, Gartner Bredsted hersteds 15 à 20 Kr. i Penge og to Lommestørklæder af Værdi 50 Øre, Arbejdsmand Niels Larsens Hustru i Sengeløse Klædningsstykker m. m. af Værdi 6 Kr. 50 Øre og Enken H. Roumers i Glostrup 4 Kr. 50 Øre i Penge og Klædningsstykker af Værdi 8 Kr. 50 Øre, hvilke Pengebeløb og

Gjenstande hun dels forbrugte og beholdt, dels bortgav, hvad ligeledes var Tilfældet med en Kjæde af 3 Kr., som hun havde laant af Banearbejder Nielsens Hustru i Hedehusena, hvem hun dog først noget efterat hun havde modtaget denne Kjæde besluttede at besvige for Samme. Endelig havde hun hos ovennævnte Indsieder Mads Jensen i Torped skaffet sig Kost og Logis i flere Dage uden Hensigt til at betale, hvorfor hun hemmelig bortfjernede sig efter derfor at være bleven dem 5 Kr. skyldig. Derimod vil der, da Extraretsdommen kun er paaanket efter hendes egen Begjæring, ikke blive Spørgsmaal om her for Retten at tage hendes Forhold overfor Lejetjener Andersen under Paakjendelse, da hun i saa Henseende er frifundon ved den indankede Dom. For de Arrestantinden overbeviste Tyverier og Bedragerier vil hun være at anse efter Straffelovens § 232, 1ste Led, for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og efter dens §§ 251 og 253 samt 257 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 5 Aar, og vil Underretsdommen, hvorved hun i det Hele er anset efter de samme Lovbestemmelser og idømt den samme Straf, og hvis Bestemmelser om, at hun vil have at udrede 8 Kr. 76 Øre i Erstatning til fornævnte Indsieder Mads Jensen i Torped og at betale Aktionens Omkostninger, billiges, kun at de Sagførerene for Underretten tilkommende Salærer bestemmes til 20 Kr. for hver, saaledes med denne Forandring blive at stadfæste.

Nr. 117.

Advokat Halkier

contra

Jens Peder Jensen (Def. Bagger),

der tiltales for Kvaksalveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 Januar 1889: Tiltalte Jens Peter Jensen bør til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 200 Kroner og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Petersen og Bøcher, 15 Kroner til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Om Tiltalte Jens Peter Jensen, der er født den 13 August 1840 og anset ifølge Rettens Dom af 4 August 1888 efter Lov 3 Marts 1854, jfr. Forordningen 5 September 1794 § 5, med en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde paa 80 Kr., er det under nærværende mod ham, atter for Kvaksalveri anlagte Sag ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han, efter at ovennævnte Dom var overgaaet ham, har uden nogen Adkomst til at udøve Lægepraxis taget forskjellige Personer under Kur for Gigt, nervøse Sygdomme, Hoved-, Tand- og Ørepine, Tunghørighed, Lamhed, Mavekartarrh, Sukkersyge og Asthma, og som Helbredelsesmiddel anvendt en saakaldet magnetisk Behandling, der fornemlig har bestaaet i, at han med Hænderne har bestroget Patienterne uden paa Klæderne, hvorhos han i enkelte Tilfælde har til indvortes Brug anvendt saakaldet magnetiseret Vand. For sine Kure har Tiltalte taget Betaling. At hans Behandlingsmaade i noget Tilfælde har havt umiddelbart skadelige Følger for de Paagjældende, er ikke oplyst. Som Følge af det Anførte vil Tiltalte paany være at anse efter Lov 3 Marts 1854, jfr. Forordningen 5 September 1794 § 5, efter Omstændighederne med en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde paa 200 Kr.

Onsdagen den 27 Marts

Nr. 34. Underretssagfører Dines Hansen Søegaard
(Asmussen efter Ordre)

contra

Justitsminister, Dr. jur. Nøllemann (Halkier efter Ordre),

betr. Spørgsm. om Fortabelse af Ret til Sagførervirksomhed.

Maribo Bythings Dom af 25 Juli 1887: Indstævnte, Underretssagfører Dines Hansen Søegaard i Maribo, bør være uberettiget til Udøvelse af Sagførervirksomhed; Sagens Omkostninger ophæves, og Citantens, Justitsminister, Dr. jur. Nøllemanns befalede Sagfører, Prokurator Koefoeds Salær, 50 Kr., udredes af det Offentlige.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 Marts 1888: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Til Statskassen betaler Citanten Dines Hansen Søegaard de Retsgebyrer, der skulde have været erlagte og det Stempelpapir, der skulde have været forbrngt, saafremt Sagen ikke for Indstævnte Justitsminister, Dr. juris Nøllemanns Vedkommende for Overretten havde været beneficeret, saa og i Salær til Prokurator Lehmann 30 Kr. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Citanten ifølge de Højesteret forelagte, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvebragte Oplysninger ikke har havt nogen bestemt Udsigt til strax eller dog i en nær Fremtid at kunne erstatte det af ham urettelig forbrugte Beløb — hvilket efter det Foreliggende maa antages at have udgjort noget over 11000 Kr. — og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil denne være at stadfæste, dog saaledes at Processens Omkostninger for Overretten efter Omstændighederne blive at ophæve og det Indstævntes befalede Sagfører sammesteds tillagte Salær at udrede af det Offentlige. Ligeledes ville Processens Omkostninger for Højesteret være at ophæve og de Parternes befalede Sagførere for denne Ret tilkommende Salærer samt Erstatning for havt Udlæg at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Processens Omkostninger for bemeldte Ret ophæves og det den befalede Sagfører sammesteds tilkjendte Salær udredes af det Offentlige. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 2 Kroner. Højesterets-sagfører Asmussen og Advokat Halkier tillægges der i Salarium for Højesteret hver 120 Kroner samt Førstnævnte endvidere for Udlæg 4 Kroner, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Den indanke Doms Præmisser ere saalydende: Efterat Citanten Underrettsagfører Dines Hansen Søegaard, der var bleven sat under Tiltale for Bedrageri ved Rødby Kjobstads Extrarets Dom af 12 Juli 1886 var bleven frifunden for Aktors Tiltale dog med Paalæg af Aktionens Omkostninger, lod Indstævnte Justitsminister Dr. juris Nellemann ham opfordre til at anholde om at erholde den ham i sin Tid meddelte Beskikkelse som Sagfører kasseret, og da han vægrede sig herved, paastod Indstævnte efter meddelt Bevilling til fri Proces under nærværende i 1ste Instans ved Maribo Bything anlagte Sag ham kjendt uberettiget i Medfør af Lov 26 Maj 1868 § 14 til Udøvelse af Sagforervirksomhed, anset med Mulkt for unødige Trætte og paalagt Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager. Citanten paastod sig, efterat en af ham nedlagt Afvisningspaastand var bleven forkastet frifunden, og Sagens Omkostninger i alle Tilfælde hævdede, men ved Bythingets Dom af 25 Juli f. A. blev Indstævntes Paastand tagen til Følge, dog at der ikke fandtes Føje til at paalægge Citanten Mulkt for unødige Trætte, hvorhos Sagens Omkostninger ophævedes. Denne Dom har Citanten indbragt her for Retten, hvor han har gjentaget sin i 1ste Instans nedlagte Frifindelsespaastand samt paastaet Sagens Omkostninger ogsaa for Overretten ophævede. Indstævnte har efter meddelt Bevilling til fri Proces her for Retten ved sin beskikkede Sagfører Prokurator Lehmann paastaet den indankede Dom stadfæstet og Citanten paalagt Appellsagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Prokurator Lehmann, hvilket denne under alle Omstændigheder har

begjært sig tillagt hos det Offentlige. Ved den i ovennævnte Justitsag afsagt Dom, der ikke blev appelleret, blev det Citantens egen Tilstaaelse og de iøvrigt under Sagen fremkomne Oplysninger anset for godtgjort, at han, 11 Marts 1875 havde erholdt Beskikkelse som Sagfører og som samtidig med at han den 24 Marts 1886 indstillede sig til kriminel Undersøgelse, opgav sit Bo til Konkursbehandling, i de sidste Aar i et ikke ringe Omfang havde anvendt betroede Midler til eget Brug, tilsammen ca. 9800 Kr., der dels vare oppebaarne af ham som exekutor testamenti eller Kurator i forskjellige Boer, dels vare modtagne af ham til Forsendelse eller anden Anvendelse for Personer, til hvem han stod i Forretningsforhold, dels vare inkasserede af ham for saadanne Personer. Samtlige de Beløb, der hidrørte fra de paagjældende Boer tilligemed nogle andre af Citanten forbrugte Beløb tilsammen ca. 4460 Kr. bleve imidlertid erstattede under Sagens Behandling for Underretten, og for samtlige øvrige Beløbs Vedkommende, med Hensyn til hvilke det ved Dommen statueredes, at der forelaa et uberettiget Forbrug af fremmede Penge, frafaldt de Paagjældende under Undersøgelsernes Gang kriminel Forfølgning mod Citanten, hvorfor denne som ovenfor nævnt i det Hele blev frifunden ved bemeldte Dom. Der maa nu gives Indstævnte Medhold i, at Citanten ved i saa stort Omfang, som sket er, til eget Brug at anvende fremmede ham til anden Anvendelse betroede Penge, som han ikke, forinden Dommen i den ommeldte Justitsag blev afsagt, havde erstattet, og som han, efter hvad der er in confesso, heller ikke endnu fuldstændig har erstattet, maa siges at have gjort sig skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling, og Indstævntes Paastand om, at Citanten i Henhold til den citerede Lovbestemmelse kjendes uberettiget til Udøvelse af Sagførervirksomhed, findes derfor med Føje tagen til Følge ved den indankede Dom, hvorfor denne vil være at stadfæste, hvorhos Citanten findes at burde udrede Sagens Omkostninger for Overretten efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Prokurator Lehmann med 30 Kr. Sagens Behandling i 1ste Instants, forsaavidt den har været beneficeret og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig. Der foreligger ingen Stempelovertrædelse her for Retten.

Nr. 92.   Advokat Halkier
  contra
Niels Christian Møller (Def. Hindenburg),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Randers Kjøbstads Extrarets Dom af 2 Oktober 1888: Tiltalte Niels Christian Møller bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Langballe, med 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Jacoby, med 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 12 November 1888: Tiltalte Niels Christian Møller bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hastrup og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sng tiltaltes Niels Christian Møller for bedrageligt Forhold, og er Tiltalte sigtet for at have gjort sig skyldig heri ved at vægre sig ved at tilbagegive en ham af Gjæstgiver Anders Hansen i Randers laant Rejsefjedervogn under urigtigt Foregivende af at have købt denne. Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Tiltalte — der bor ved Hobro Jernbanestation — den 5te Juli

d. A. var kommen til Randers og Dagen efter taget ind i ovennævnte Anders Hansens Gjæstgiveri, samt at han under sit Ophold i Randers havde tilforhandlet sig 2 Heste, som han skulde have med tilbage til sit Hjem ved Hobro. Den 8 Juli, da der var Tale om Tiltaltes Hjemrejse, og da det blev omtalt, at Tiltalte paa Grund af Legemsfejl vilde have ondt ved at ride hjem, lovede Anders Hansen i flere Personers Overværelse Tiltalte til Hjemturen at laane denne en Rejsevogn samt Seletøj til 2 Heste, og to af de Personer, som overværede dette, have særlig udsagt, at det bestemtes, at Tiltalte skulde sende Vognen tilbage, saasomt han var kommen hjem. Den følgende Dag tidligt om Morgenen, blev Tiltaltes Heste spændte for den nævnte Vogn, og Tiltalte kjørte derpaa med den til sit Hjem. Seletøjet sendte han den følgende Dag med Jernbanen tilbage til Anders Hansen, men Vognen beholdt han. Da Anders Hansen den 17 s. M. ved en Trediemand lod forhøre hos Tiltalte om den, erklærede Tiltalte, at han havde afkjøbt Anders Hansen Vognen for 110 Kr., som han angav at have betalt Anders Hansen kontant. Under Undersøgelsen i nærværende Sag har Tiltalte fastholdt at have kjøbt og betalt Vognen som anført, og har nærmere forklaret, at Handelen foregik om Morgenen den 9 Juli, lige inden han forlod Anders Hansens Gjæstgiveri, uden at nogen anden Person derved var overværende, idet Anders Hansen ved denne Lejlighed erklærede ikke at ville laane Tiltalte Vognen, men derimod tilbød ham den tilkjobs, hvilket efter nogen Handlen ledede til, at Tiltalte købte Vognen som anført. Ligesom imidlertid Anders Hansen — der iøvrigt i Aaret 1875 har været straffet efter Straffelovens § 257 med simpelt Fængsel i 10 Dage — edelig har benægtet at have solgt Tiltalte Vognen og udsagt, at han om Morgenen, da Tiltalte kjørte, gjentagende paalagde denne at sende Vognen og Seletøjet tilbage samme eller ialtfald den næste Dag, saaledes have ogsaa to andre Vidner edeligt forklaret, at da Tiltalte ved sin Bortkjørsel den omspurgte Morgen holdt stille udenfor det ene Vidnes Hus, der ligger et lille Stykke fra Anders Hansens Gjæstgiveri, og hvor Anders Hansen var fulgt med hen, ligesom ogsaa det andet Vidne var kommen tilstede der, medens Vognen holdt der, yttrede Anders Hansen i deres Paahør til Tiltalte, lige før end denne kjørte bort, og han maatte sende Vognen tilbage næste Dag, eller, som det ene Vidne har gjengivet Anders Hansens Ord: „Ja, nu kan jeg da stole paa, at Du bringer mig Vognen tilbage saa snart som muligt“, samt at Tiltalte lovede dette. Imod Sandsynligheden af Tiltaltes Foregivende taler derhos, foruden det den foregående Dag Passerede, idet der, skjøndt det gjentagende paa forskjellige Tider af Dagen havde været Gjenstand for Samtale mellem Anders Hansen og Tiltalte, at denne skulde laane Vognen, som det maa antages, ikke med et Ord var blevet talt om Kjøb af Vognen,

ogsaa den Omstændighed, at Tiltalte, efter hvad der er oplyst, ikke fik Alt udleveret, der hørte til Vognen, idet navnlig Vognnøglen saavel som et til Vognen hørende Sæt Enspænderstænger og en Agestol, som foruden den, der den Dag var anbragt paa Vognen, hørte til denne, bleve hos Anders Hansen, uden at Tiltalte har kunnet angive nogen Grund, hvorfor han ikke fik disse Sager med. Vognen er bragt tilstede under Sagen og, efter i den Tilstand, hvori Tiltalte havde modtaget den, at være vurderet til 140 Kr., udleveret Ejeren, og om Erstatning er der ikke Spørgsmaal under Sagen. Tiltalte er født den 25 Maj 1828 og har, foruden at han 3 Gange, henholdsvis i 1884, 1885 og 1887, har, dels i Henhold til Forlig, dels til Dom, erlagt Bøder for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskjænkning, ifølge Højesterets Dom af 13 Februar 1862 været straffet efter Frdn. 26 Marts 1841 § 9 andet Punktum, jfr. §§ 5 og 4, med Tugthusarbejde i 8 Aar. Idet det efter det under Sagen Foreliggende ikke vil kunne betvivles, at Tiltaltes Foregivende om at have afkjøbt Anders Hansen den under Sagen omhandlede Vogn er urigtigt, vil han for sit ommeldte Forhold være at anse efter Straffelovens § 252 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder samt under Hensyntagen til Straffelovens § 23 findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

Nr. 134.

Advokat Hindenburg

contra

Adolf Alexander Edvard Hoffmann (Def. Halkier),

der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Roskilde Kjøbstads Politirets Dom af 18 December 1888: Arrestanten Adolf Alexander Edvard Hoffmann bør hen-sættes til Tvangsarbejde i Roskilde Amts Arbejdsanstalt i 180 Dage og udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Februar 1889: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Sælær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Mundt og Herforth, betaler Arrestanten Adolf Alexander Edvard Hoffmann 15 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover samt Hof- og Stadsrettens Dom
bør ved Magt at stande. I Salarium for Højeste-
ret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg
og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmissor hedder det: Under
nærværende fra Roskilde Kjøbstads Politiret indankede Sag til-
tales Arrestanten Adolf Alexander Edvard Hoffmann, som er
født den 1 Marts 1845 og foruden en Gang at være straffet for
Tyveri mangfoldige Gange har været straffet for Løsgænger og
Betleri eller for en enkelt af disse Forseelser, senest ifølge
Højesterets Dom af 7 Maj forrige Aar i Medfør af Lov af 3
Marts 1860 § 1 og § 5 med Tvangsarbejde i Roskilde Amts
Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage, paany for Løsgænger og Betleri,
og er det tilstrækkeligt bevist, at Arrestanten paany har gjort
sig skyldig i disse Forseelser. Da han efter udstaaet Straf den
12 November f. A. blev løsladt, var han i Besiddelse af ca. 17
Kr. og tog herefter til Kjøbenhavn, hvor han allerede om Natton
blev anholdt paa Grund af Drukkenskab, og den 14 s. M. som
blottet for Subsistentsmidler indlagt paa Ladegaarden. Her for-
blev han, indtil han den 24 s. M. under Transport blev hjemsendt
til sin Forsørgelseskommune og anbragt paa Brøndsholmdals
Arbejdsanstalt. Fra denne bortgik han samme Aften og har
senere strejft arbejdsløs omkring og ernæret sig ved Betleri,
indtil han den 3 December f. A. meldte sig til Politiet i Ros-
kilde. Han har vel forklaret, at han under denne sin Omflakken
har spurgt om Arbejde, men tillige erkjendt, at han ikke ønskede
snadant, men kun angav at søge dette, for snarere at indvinde
noget ved Betleri. Det maa derfor billiges, at Arrestanten paany
er anset efter fornævnte Lovbestemmelser, og da den ved Dommen
valgte Straf af 180 Dages Arbejde i bemeldte Tvangsarbejds-
anstalt findes passende, og Dommens Bestemmelser med Hensyn
til Sagens Omkostninger, som vare paalagte Arrestanten, lige-
ledes bifaldes, vil Dommen være at stadfæste.

Torsdagen den 28 Marts.

Nr. 107.

Advokat Halkier

contra

Hans Hansson (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Frd. 8 Juni 1839.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 4 September 1888: Tiltalte, Skipper Hans Hansson, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Højesteret ved kgl. Reskript af 19 Januar d. A. er bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis, og i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Advokaterne Halkier og Hindenburg tillægges der i Salarium for Højesteret hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Tiltalte, Skipper Hans Hansson af Malmø, for Overtrædelse af Forordningen 8 Juni 1839 anlagte Sag er det ved, hvad Tiltalte under Sagen har erkjendt og ved det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han oftere i de senere Aar, naar han med Brændeladning er ankommen her til Staden, har uden at have løst det i bemeldte Forordnings § 4 ommeldte Adgangsbevis personlig henvendt sig til herværende Brændehandlere paa deres Kontorer eller andetsteds i Byen, hvor han tilfældig traf dem, og falbudt Brænde til Salg fra sit i Havnen liggende Fartøj, samt at Handlerne om Brændet i Reglen ere blevne sluttede paa Kjøbernes Kontorer eller paa en Restauration, hvorimod Brændet altid er bleven afhentet af Kjøberne nede ved Fartøjet efter af Tiltalte at være losset sammesteds. Ved sit nævnte Forhold

findes Tiltalte imidlertid ikke at have overskredet Grændserne for den ham ved Næringsloven af 29 December 1857 § 38, jfr. Forordningen 8 Juni 1839 § 3 og Forordningen 4 August 1742 § 8 hjemlede Handelsberettigelse, i hvilken Henseende bemærkes, at han maa antages aldrig at have oversiddet den i forstnævnte Lovbud foreskrevne Frist for Udsalgsretten, og han, der er langt over kriminel Lavalder og ikke funden forhen straffet her i Landet, vil derfor være at frifinde for det Offentliges Tiltale.

Nr. 101. Højesteretssagfører Shaw
 contra
 Clemens Christiansen (Def. Hindenburg),

der tiltales for urigtig Forklaring for Retten.

Silkeborg Birks Extrarets Dom af 22 Oktober 1888: Baadfører af Silkeborg Andreas Christiansen, kaldet Mølbæk, bør hensættes til simpelt Fængsel i 8 Dage og Arbejdsmand Clemens Christiansen til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Erstatning til Brøndgraver Marthurin Sørensen vil fornævnte Andreas Christiansen have at udrede 4 Kr. og for Svie og Smerte 15 Kr Saa udreder de Tiltalte og hver for sig de af deres Anholdelse og Straffens Fuldbyrdelse samt de øvrige med Sagens Undersøgelse lovlig forbundne Omkostninger, samt in solidum En for Begge og Begge for En Salær til Aktor, Prokurator Bjerreguard, 15 Kr., og til Defensor, Sagfører Hammer, 12 Kr. Den Baadfører Andreas Christiansen paalagte Erstatning og Soning udredes inden 15 Dage efter Dommens Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 December 1888: I Henseende til de de Tiltalte Andreas Chrtstiansen, kaldet Mølbæk, og Clemens Christiansen idømte Straffe, bør Underrettsdommen ved Magt at stande I Erstatning betaler førstnævnte Tiltalte til Brøndgraver Marturin Sørensen 25 Kr. Aktionens Omkostninger, og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Hastrup. 15 Kr. til hver, udredes af de Tiltalte, hver med det Halve. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Clemens Christiansens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Shaw og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Baadfører Andreas Christiansen, kaldet Mølbæk, for Vold, og hans Broder, Arbejdsmand Clemens Christiansen for urigtig Forklaring for Retten. Efter Sagens Oplysninger havde Brøndgraver Marturin Sørensen af Silkeborg, i Maj Maaned d. A., anlagt en privat Politisag imod Tiltalte Mølbæk, hvorunder han — der sigtede Mølbæk for den 12 s. M. at have voldelig overfaldet ham og tilføjet ham forskellige Læsioner samt iturevet hans Frakke — paastod Mølbæk dels idømt en alvorlig Straf . . . dels tilpligtet at betale Sørensen . . . Erstatning . . . I den af ham til Politiretten indgivne Klage havde Sørensen nærmere anbragt, at Mølbæk under en Uenighed, der, medens de Begge den nævnte Aften befandt sig i Værtshusholder Andreasens Beværtning i Silkeborg, var opstaaet imellem dem i Anledning af et Pengemølleomværende, havde udskjældt Sørensen, lovet ham en god Dragt Prygl samt taget fat i ham og rusket ham. Efter at Mølbæk derpaa havde forladt Beværtningen, vilde Sørensen ogsaa gaa hjem, men han var neppe kommen ud af Beværtningen, forinden Mølbæk, der havde skjult sig i Andreasens Port, styrtede sig over ham og tilføjede ham forskellige Slag og Rifter i Ansigtet, navnlig et stort Saar under Øjet og en lang Rift i Panden . . . Sørensen rev sig dog . . . los fra ham, og løb nu tilbage til Andreasens Beværtning, hvor han forblev en rum Tid, indtil han troede, at Mølbæk maatte være gaaet hjem; men da han derefter selv vilde gaa hjem, blev han, medens han paa Gaden udenfor Beværtningen søgte efter sin Hat, der var falden af ham under det første Overfald, paany overfaldet af Mølbæk, der atter havde skjult sig i Porten for at passe ham op og nu kom farende over ham, slog ham til Jorden, iturev hans Frakke, samt tilføjede ham med sine Negle eller et skarpt

Redskab et dybt Skaar i Munden paa den indvendige Side af hans Kind . . . Ved sit Møde i Politiretten nægtede Mølbæk Rigtigheden af Sørensens Klage, idet han afgav en Erklæring, som gik ud paa, at Sørensen, medens Tiltalte den paagjældende Aften efter at have forladt Andreasens Beværtning stod og ladode sit Vand i dennes Port, „stak ham en Lussing“, og at han vel derefter skubbede Sørensen fra sig, saa at han faldt ud paa Gaden, ligesom han ogsaa vilde løbe efter ham, men at Sørensen da lob ned i Andreasens Beværtning, og at Mølbæk da ikke saa ham mere den Aften. Sørensen lod derefter flere Vidner afhøre for at bevise den mod Mølbæk fremsatte Sigtelse, men senere blev den private Politisag stillet i Bero, hvorimod den Sagfører, der under Vidneforslen i Politiretten havde givet Møde for Sørensen, paa dennes Vegne indgav et Andragende til Politimesteren om, at der maatte blive indledet en kriminel Undersøgelse imod Mølbæk i Anledning af den ommeldte Sigtelse. Under de derefter optagne Forhør rathaberede Sørensen sin i sin Tid til Politiretten indgivne Klage over Mølbæk, dog med Tilføjende, at det sidste Overfald paa ham fandt Sted i Andreasens Port, saa at det ikke var rigtigt, naar der staar i Klagen, at han, da han anden Gang blev overfalden, ledte paa Gaden efter sin Hat, men Mølbæk nægtede ogsaa under bemeldte Forhør vedholdende Klagens Rigtighed og fastholdt i alt Væsentligt sin under den private Politisag afgivne Erklæring, idet han dog erkjendte, at han, efter at Sørensen efter det første Sammenstød imellem dem var løben ned i Andreasens Beværtning, atter var inde i Andreasens Port, hvor han imidlertid efter sin Forklaring ikke foretog sig andet end at lade sit Vand . . . Ved de ovennævnte Vidneforklaringer i Forbindelse med Mølbæks Erkjendelse af, at han efter det forete Sammenstød med Sørensen paany har været inde i Andreasens Port, samt Sagens øvrige Oplysninger, maa der anses tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at der, som af Sørensen paastaat, den paagjældende Aften har fundet to Sammenstød Sted mellem ham og Mølbæk, hvorunder Sidstnævnte, der iøvrigt maa antages ikke at have brugt andre Vaaben end sine Hænder, har tilføjet Sørensen de i den nævnte Lægeattest ommeldte Læsioner . . . Med Hensyn til Tiltalte Clemens Christiansen er det oplyst, at han, der var støvnet til at afgive Vidneforklaring under den af Sørensen imod Mølbæk anlagte private Politisag, har, efter paa lovbefalet Maade at være forberedt til Ed, i et Retsmøde den 31 Juli afgivet en Forklaring, der gik ud paa, at han — der den 12 Maj om Aftenen havde været tilstede i Andreasens Beværtning og der paahørt den imellem Mølbæk og Sørensen sammesteds stedfundne Samtale om et Pengemellemværende, hvorom han iøvrigt ikke vidste nogen Besked, og som derefter havde set først Mølbæk og senere

Sørensen forlade Beværtningen — havde, da han derpaa selv vilde gaa bort, i Beværtningens Dør mødt Sørensen, som kom tilbage med bart Hoved, men at han, der ikke saa, at Sørensen blødt, ikke gjorde sig nogen videre Tanke herom, hvorimod han, der var noget beruset, efter først at være gaaet en Tur nedad Gaden for, som han udtrykte sig, „at lufte sig“, gik tilbage til det Kammer, som han beboede i Andreasens Gaard, hvorhos han paa nærmere Forespørgsel i saa Henseende tilføjede, at han ikke, da han kom ud af Andreasens Beværtning, saa Mølbæk staa i Nærheden af Døren eller paa Gaden, ligesom han overhovedet ikke saa noget til denne den pængjældende Aften, efterat han, som meldt, havde set ham forlade Andreasens Beværtning, at han ikke erindrer at have set Personer, som han kjendte, paa den Tur, han foretog for at „lufte sig“, at der, da han, for at komme op paa sit Værelse, gik gjennem Andreasens Port og Gaard, ikke var Andre tilstede sammesteds, samt at han nok senere havde hørt, at der den omfoklarede Aften havde fundet et Optrin Sted mellem Sørensen og Mølbæk, men at han ikke kunde afgive anden Forklaring derom end den, han havde afgivet. Denne Forklaring, som han ikke blev opfordret til at beedige, fordi Sørensens Sagfører, efterat Mølbæk havde protesteret imod hans Edfæstelse, forlangte denne udsat, fastholdt han under det første den 13 August optagne kriminelle Forhør, men, efterat han derpaa var sat under Anholdelse, vedgik han i et Forhør den 15 s. M., at den af ham afgivne Forklaring ikke var rigtig, i hvilken Henseende han nærmere udsagde, at Mølbæk, da Tiltalte, der ved denne Lejlighed var i Følge med en Bekjendt, den omfoklarede Aften kom ud fra Andreasens Beværtning, stod ovenfor paa Gaden, men at de ikke talte videre sammen, end at Mølbæk sagde, at han vilde hen at lade sit Vand, at Mølbæk derefter gik ind i Andreasens Port, medens Tiltalte og hans Ledsager gik hen i en Naboport, hvor de traf en tredje dem bekjendt Person, at de, medens de stode her, horte et stærkt Raab, uden at Tiltalte kan erindre, hvad dette gik ud paa, at han, der ikke vilde have noget med det Spektakel at gjøre, ikke gik hen til Porten, hvad han heller ikke tror, at de to Personer, som han var sammen med, gjorde, men at han, der vidste, at Mølbæk var inde i Porten, og at Sørensen var gaaet ned i Andreasens Beværtning, nok kunde tænke, hvad der var i Vejen. Iøvrigt tilføjede han, at Mølbæk ikke havde paavirket ham til at afgive den urigtige Forklaring, og at det ikke havde været hans Hensigt at aflægge Ed paa samme, hvorimod han vilde have forandret Forklaringen, dersom Edfæstelse skulde have fundet Sted, hvorhos han i et senere Forhør, hvorunder han iøvrigt fastholdt Rigtigheden af den af ham i Forhøret den 15 August afgivne Tilstaaelse, bad udtrykkelig bemærket, at han jo ikke i

og for sig kunde vide, hvad der passerede i Andreasens Port, og at han, der var meget beruset, ikke den paagjældende Aften gjorde sig nogen Slutning derom. For deres omhandlede Forhold ere de Tiltalte — af hvilke . . . Clemens Christiansen, der er født i Anret 1850, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — ved Underrettsdommen rettelig ansete . . . Clemens Christiansen . . . efter Straffelovens § 146 med en Straf, som findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Bemeldte Dom vil derfor forsaavidt være at stadfæste.

Færdig fra Trykkeriet den 5 April 1889.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1889.

Nr. 6.

Fredagen den 29 Marts.

Nr. 82.

Advokat Hindenburg

contra

1) Else Marie Nielsen og 2) Birthe Marie Nielsen
(Def. Lunn),

der tiltales: Nr. 1 for Tyveri og Forledelse til falsk Forklaring for Retten, Nr. 2 for falsk Forklaring for Retten og Delagtighed i Tyveri.

Aars og Slot Herreders samt Løgstør Birks Extrarets Dom af 27 Juli 1888: De Tiltalte, Else Marie Nielsen og Birthe Marie Nielsen, Begge af Hemdrup, bør straffes, Førstnævnte med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og Sidstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød i 12 Dage, hvorhos de En for Begge og Begge for En bør udrede alle af Sagen lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salærer til Aktor, Prokurator Mønsted, 20 Kr., og til Defensor, Sagfører Lausen, 16 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 Oktober 1888: Underretsdømmen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten bestemmes til 30 Kr. for den Første og 25-Kr. for den Sidste. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Hindberg og Rye, betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde under den Del af Sagen, som efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakjendelse, maa det billiges, at de Tiltalte ere ansete efter de i Dommen for hver især paaberaabte Lovbestemmelser, men medens det vil have sit Forblivende ved den Else Marie Nielsen idømte Straf, findes Straffetiden for Birthe Marie Niensens Vedkommende efter Sagens Omstændigheder og under Hensyn til Straffelovens § 62, sidste Stykke at burde forkortes til 2 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Birthe Marie Nielsen bestemmes til to Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Lunn 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales ugift Fruentimmer Else Marie Nielsen og hendes Datter, ugift Fruentimmer Birthe Marie Nielsen, for at have gjort sig skyldige, Forstnævnte i Tyveri og Forledelse til falsk Forklaring for Retten og Sidstnævnte i falsk Forklaring for Retten og Delagtighed i Tyveri. Ved Tiltalte Else Marie Niensens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at hun — der tilligemed sin medtiltalte Datter har Ophold i Hemdrup Fattighus, hvor ogsaa Arbejdsmand Christen Nielsen med Hustru bo, — afvigte 23 Marts har tilvendt sig et bemeldte Nielsen tilhørende Brød af Værdi ca. 40 Øre, hvilket Brød, som Tiltalte samme Dag spiste et Stykke af, hun efter sin Forklaring, der ikke vil kunne forkastes, om Morgenen havde taget af en hende og Christen Nielsen til fælles Brug overladt Ovn i Fattighuset, hvis Munding findes i Tiltaltes Kjøkken eller Gang, og i hvilken Christen Nielsen og Hustru den 20 s. M. havde bagt, og har Tiltalte isøvrigt udsagt, at Niensens formentlig med Forsæt havde ladet Brødet — som disse ville have mistet af en paa deres Loft i Fattighuset, der gaar i Et med Tiltattes Loft, henstaaende med noget gammelt Toj dækket Kasse — forblive i Ovnen for at friste hende, da de vidste, at hun var i Trang for Brød. Paa samme Maade er

det godtgjort, at Tiltalte Birthe Marie Nielsen har den ovennævnte Dag sammen med Medtiltalte spist noget af Brødet, uagtet Medtiltalte iforvejen havde sagt hende, at hun havde taget det i Ovnen, og Tiltalte saaledes vidste, at Brødet ikke tilhørte hende og hendes Moder, da de ikke havde bagt. Et Stykke af det stjaalne Brød er under Sagen bragt tilstede og udleveret Christen Nielsen, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning, hvorimod han har begjært de Tiltalte straffede for deres ommeldte Forhold. Med Hensyn til det Forhold, for hvilket de Tiltalte endvidere sigtes, fremgaar det af Sagens Oplysninger, at Tiltalte Else Marie Nielsen, der tidligere har havt Bopæl i Løgstør og navnlig boede sammesteds i Sommeren 1885, paa hvilken Tid en Datter af Sadelmagersvend Andreas Jensen og Hustru i Nibe, som tjente hos Sagfører Jespersen i Løgstør, omkom, har, da hun sammen med sin medtaltalte Datter paa en Rejse til og fra Aalborg henholdsvis den 12 og 14 Januar d. A. var i Nibe, dels hos Sadelmagermester Lars Peter Mikkelsen i Overværelse af ham og Fiskehandler Edvard Hjorth, dels i fornævnte Jensens Bolig for ham og hans Hustru udtalt sig om, hvorledes bemeldte Pige var kommen af Dage, og om, hvad Tiltalte i saa Henseende selv vilde have erfaret, paa en Maade, som om Pigen havde været Gjenstand for en Forbrydelse, og holdes Død var foranlediget herved — i hvilken Henseende bemærkes, at det ved en, strax efter at Pigens Lig var fundet i Løgstør Havn om Morgenen den 7 August 1885, indledet Undersøgelse ved Fogedretten var bleven konstateret, at der ikke paa Liget eller de Klæder, Pigen havde været iført, fandtes Spor af Vold, hvorfor Pigen, hvad ogsaa vedkommende Læges Ligsynsattest gik ud paa, maatte antages at have druknet sig, og at der ved den, tildels i Anledning af en Begjæring fra Pigens Fader, fortsatte omfattende Undersøgelse Intetsomhelst fremkom, der kunde tale mod denne Dodsmaade, som tvertimod yderligere bestyrkedes ved en af Lægen afgiven nærmere Erklæring af 21 s. M. Efter at der af ovennævnte Jensen og, som det maa antages, Andre, var til en den 13 og 15 Januar i Nibe optagen Politirapport afgivet Forklaring om, hvad Tiltalte Else Marie Nielsen skulde have udladt sig med i den omhandlede Henseende under sine ovenmeldte Ophold i Nibe, foranledigede dette Politimesteren i Løgstør Birk til at afhøre saavel hende som Medtiltalte i et Forhør den 24 s. M., og, efter at Andreas Jensen og Hustru derpaa i et Andragende til Aalborg Amt af 27 Januar havde fremsat Begjæring om en fornyet Undersøgelse angaaende Pigens Død, blev en saadan foretagen ved Politiretten, hvorpaa efter Afslutningen af samme, hvorunder de Tiltalte vare blevne afhørte paany, Undersøgelsen i nærværende Sag blev paabegyndt den 19 Maj. Efter hvad der under denne er edelig forklaret dels af Andreas Jensen og hans Hustru, dels af Sadel-

magermester Mikkelsen og Fiskehandler Hjorth, gik de omhandlede Yttringer af Tiltalte Else Marie Nielsen ud paa, at hun Aftenen før end Pigen blev funden som Lig havde hørt Nødskrig fra Sagfører Jespersens Hus, fra hvilket noget senere en Mandsperson bar en tung Byrde ned til Fjorden, samt at der var begaaet Mord paa Pigen i Jespersens Hus, og — efter Mikkelsens og Hjorths Forklaringer — yderligere, at hun troede, at det var Pigen, der skreg inde i Jespersens Hus, og som Mandspersonen bragte ned til Fjorden, og ligeledes troede, at Jespersen eller hans Fuldmægtig havde myrdet Pigen, eller, som Mikkelsen har udsagt, at det stod klart for hende, at Mordet stammede fra de af hende hørte Nødraab, hvorhos Jensen, Mikkelsen og Hjorth udtrykkelig havde tilføjet, at Tiltalte Birthe Marie Nielsen ved de paagjældende Løjligheder fulgte med Moderen og hørte paa, hvad denne fortalte. I det ovennævnte Forhør af 24 Januar forklarede derimod Birthe Marie Nielsen — efter at hendes Moder forud i Forhøret havde påstaaet, at hun i Nibe ikke havde fortalt Nogetsomhelst af, hvad der var tillagt hende i den ovenmeldte, hende i Forhøret forelæste Politirapport af 13 og 15 Januar, hvilket efter det væsentlige Indhold stemmede med de foranførte Vidneforklaringer — at hun ikke havde hørt eller lagt Mærke til, at Moderen under deres Ophold i Nibe enten hos Mikkelsen eller hos Jensens havde talt om Pigens Dødsmaade eller Noget af, hvad der stod i Rapporten, der ogsaa blev hende forelæst; og ved sin Afhøring under den gjentagne Undersøgelse angaaende Pigens Død i et Forhør den 28de Februar forklarede Tiltalte ligeledes, efter at være formanet til Sandhed, at der vel hos Mikkelsen og Jensens var bleven talt om den afdøde Pige, men at hun ikke havde lagt Mærke til Andet heraf, end at Medtiltalte havde sagt, at det var sørgeligt, at Pigen var kommen af Dage paa saadan Maade, samt at Medtiltalte heller ikke andetsteds i hendes Paahør havde udtalt sig om, hvorledes Pigen var kommen af Dage. Denne Forklaring gjentog Tiltalte Birthe Marie Nielsen i det første den 19 Maj optagne Forhør i nærværende Sag og atter i et Forhør den 1 Juni, ligesom hun i et Forhør den 14 s. M. — efter at der var foreholdt hende, at ifølge den ovennævnte Mikkelsen inden Retten afgivne Forklaring havde hun ved et nyt Besøg hos ham sammen med Moderen den 17 April foreholdt denne, at Moderen under Opholdene i Nibe havde udtalt sig i det Væsentlige saaledes, som af Vidnerne forklaret — først udsagde, at hun fra bemeldte Besøg ikke erindrede Videre, end at hun havde sagt til Moderen, at denne skulde passe paa ikke at sige Andet, end hvad hun kunde staa ved. Endnu i sidstnævnte Forhør vedgik Tiltalte imidlertid, at dette ikke var rigtigt, og at ligeledes hendes ovennævnte Forklaringer om Moderens Udtalelser i Nibe i Januar vare urigtige, idet hun om disse Udtalelser afgav en Forklaring, der, forsaavidt Meningen an-

gaar, maa anses stemmende med Vidneforklaringerne desangaaende, hvorhos Tiltalte som Grund til, at hun tidligere havde forklaret Usandhed anførte, at hendes Moder, inden Tiltalte mødte i det første Forhør, havde sagt til hende, at hun ikke maatte forklare om Moderens omhandlede Ytringer i Nibe. Tiltalte erkjendte tillige udtrykkelig, at hun nok vidste, at Sagen ikke angik hende; men der bliver dog, idet hun maa anses at have haft Anledning til at antage, at nærværende Sag gjaldt hende selv, ikkun Spørgsmaal om at paalægge hende Strafansvar for hendes, forinden Undersøgelsen i denne Sag paabegyndtes, afgivne urigtige Forklaringer. Hvad angaar Tiltalte Else Marie Nielsen — hvis Forklaringer suavel under Undersøgelsen angaaende den paagjældende Piges Dødsmaade som i Forhørerne i nærværende Sag i det hele have været i høj Grad afvigende, usikre og til dels meningsløse samt paa sine Punkter aabenbart løgnagtige — tilstod hun ogsaa i Forhøret den 14 Juni, at hun havde sagt til sin medtiltalte Datter, at denno ikke maatte forklare, hvad hun havde hørt Tiltalte fortælle i Nibe, hvilket hun navnlig gjorde, førend Medtiltalte første Gang mødte i Retten, og kun denne ene Gang, og denne Tilstaaelse har Tiltalte derefter gjentaget flere Gange. Efter hvad saaledes er anført, ville de Tiltalte — der ere fødte, Else Marie Nielsen i Aaret 1825 og Birthe Marie Nielsen i 1859, og af hvilke Sidstnævnte tidligere ifølge Aalborg Kjøbstads Extraretsdom af 23 November 1886 har været anset efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, medens Førstnævnte ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — for deres ovenmeldte Forhold være at anse, Else Marie Nielsen efter bemeldte Lovs § 235 og § 146, kfr. § 52, og Birthe Marie Nielsen efter Lovens § 235, kfr. § 55, og § 146 med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder og for Førstnævntes Vedkommende under Hensyn til tidnævnte Lovs § 23 findes passende at kunne bestemmes, for denne til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, og for Birthe Marie Nielsen til Fængsel paa Vand og Brød i 12 Dage. Da Underrettsdommen har samme Straffebestemmelse, og det ved Dommen rettelig er paalagt de Tiltalte in solidum at udrede Aktionens Omkostninger, vil bemeldte Dom saaledes være at stadfæste.

Mandagen den 1 April.

Nr. 86. Advokat Hindenburg
 contra
 Else Marie Nielsen (Def. Klubien),

der tiltales for mundtlige Injurier.

Aars og Slet Herreders samt Løgstør Birks Politirets Dom af 31 Juli 1888: De overfor omhandlede for Klageren, Sagfører Jespersen i Løgstør, ærekrænkende Udladelser om, at Klagerens Pige, Jensine Jensen, var bleven myrdet af ham, efter at han først paa den grusomste Maade havde mishandlet hende, og at Indklagede, Ugift Else Marie Nielsen af Hemdrup Fattighus havde hørt Pigen skrigende inde i Klagerens Hus og derefter set Klageren slæbe afsted med hende til Limfjorden og sammesteds kaste hende i Vandet, bør være døde og magtesløse, og bør Indklagede, Else Marie Nielsen, hensættes i simpelt Fængsel i 6 Uger, hvorhos Indklagede til Klageren bør betale Sagens Omkostninger med 5 Kr. 54 Øre. Det Idømte at udredes inden trede Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 Oktober 1888: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og Sagens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Prokurator Fasting og Overrets-sagfører Hastrup, 20 Kr. til hver. De idømte Sagsomkostninger for Politiretten udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er hun rettelig anset efter Straffelovens § 215, men i Henhold til den allerede af Aktor for Overretten nedlagte Paastand om den idømte Strafs Skærpelse findes efter Sagens Omstændigheder Straffen at maatte forhøjes til simpelt Fængsel i 3 Maaneder. I Henseende til Mortifikationen og Sagens Omkostninger vil det kunne have sit Forblivende ved Overretsdommens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Maaneder.

I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Klubien 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved Politiretsdommen i denne Sag — der i første Instants har været anlagt som privat Sag af Sagfører C. Jespersen i Løgstør mod Tiltalte, ugift Fruentimmer Else Marie Nielsen — er denne for mundtlige Injurier om bemeldte Jespersen anset efter Straffelovens § 215 med en Straf af simpelt Fængsel i 6 Uger, hvorhos forskellige af Tiltalte om Jespersen brugte fornærmelige Udladelser ere mortificerede og hun tilpligtet at erstatte ham Sagens Omkostninger for Politiretten med 5 Kr. 54 Øre, og Sagen er derpaa, efter at Tiltalte havde erklæret ikke at ville akkviescere ved Politiretsdommen, ved det Offentliges Foranstaltning indanket for Overretten paa den i Plakat 23 Maj 1840 § 2 foreskrevne Maade. Ifølge den af ovennævnte Jespersen til Politiretten indgivne Klage har Tiltalte, efter hvad Jespersen ved sin Nærværelse i Retten under et Forhør den 28 Marts sidstleden var kommen til Kundskab om, i Løbet af afvigte Vinter til mange forskellige Personer udtalt, at en hos ham tjenende Pige, som i August 1885 blev funden druknet i Limfjorden, er bleven myrdet af ham, efter at han først paa den grusomste Maade havde mishandlet hende, og at Tiltalte, navnlig ved til forskellige Tider at passere forbi Jespersens Hus om Aftenen forinden Pigen fundtes som Lig, havde hørt hende skrigende inde i hans Hus eller paa hans Grund og derefter set ham slæbe afsted med hende ned til Limfjorden og sammesteds kaste hende i Vandet, hvorhos Tiltalte navnlig ogsaa har fremført disse Beskyldninger for den afdøde Piges Forældre og derved foranlediget, at disse gjorde Anmeldelse om Sagen til Øvrigheden, hvorefter en offentlig Undersøgelse desangaaende blev indledet. Ved Tiltaltes Nærværelse i Politiretten paa Sagens første Tøgtedag, blev hun af Dommeren, der forgjæves mæglede Forlig mellem hende og den ligeledes personlig mødte Klager, gjentagne Gange opfordret til at afgive sit Tilsvær, med Tilføjende, at hvis hun ønskede at tænke over sit Tilsvær, kunde hun hertil erholde Udsættelse, hvorefter Sagen paa hendes Begjæring blev udsat i 8 Dage, idet Dommeren gjentagne tilkjendegav hende, at hun bestemt maatte møde ved Sagens næste Foretagelse i Retten. Tiltalte gav imidlertid ikke Møde paa Sagens næste Tøgtedag, og efter at Klageren da havde erholdt 8 Dages Anstand for at tilvejebringe Klagen, der var forbleven hos Tiltalte, og derpaa i det følgende Retsmode, i hvilket Tiltalte heller ikke mødte, havde tilbageleveret Klagen

og var bleven examineret af Dommeren om Sagens Omstændigheder, uden at der derved fremkom nogen Oplysning af Betydning, blev Sagen efter Klagerens Paastand optagen til Dom. Efter Sagens Indankning for Overretten er der imidlertid efter dennes Foranstaltning tilvejebragt Udskrifter dels af et offentligt Forhør, der var optaget til Oplysning om, hvilke Udladelser angaaende den ovenmeldte Piges Dodsmaade Tiltalte under tvende Ophold i Nibe sammen med en Datter af hende den 12 og den 14 Januar sidstleden var fremkommen med overfor Pigens samstedts boende Forældre og andre derboende Personer, dels af en kriminel Undersøgelse, hvorefter Tiltaltes nævnte Datter sigtedes for at have i Retten afgiven falsk Forklaring om Tiltaltes berørte Udladelser, og Tiltalte for at have forledet Datteren her til. Efter hvad der under den nævnte kriminelle Undersøgelse er edelig forklaret, dels af den paagjældende afdøde Piges Forældre, Sadelmagersvend Andreas Jensen og hans Hustru, dels af Sadelmagermester Lars Peter Mikkelsen og Fiskehandler Edvard Hjorth, gik Tiltaltes ovenfor berørte Yttringer under hendes Ophold i Nibe ud paa, at hun Aftenen forend Pigen blev funden som Lig havde hørt Nødskrig fra Sagfører Jespersens Hus, fra hvilket noget senere en Mandsperson har en tung Byrde ned til Fjorden, samt at der var begaaet Mord paa Pigen i Jespersens Hus og — efter Mikkelsens og Hjorths Forklaringer — yderligere, at hun troede, at det var Pigen, der skreg inde i Jespersens Hus og som Mandspersonen bragte ned til Floden, og ligeledes troede, at Jespersen eller hans Fuldmægtig havde myrdet Pigen eller, som Mikkelsen har udsagt, at det stod klart for hende, at Mordet stammede fra de af hende hørte Nød- raab. Det fremgaar endvidere af de forommeldte Oplysninger, at bemeldte Andreas Jensen, efterat han og, som det maa antages, Andre havde til en i Nibe den 13 og 15 Januar optagen Politirapport afgivet Forklaringer angaaende Tiltaltes omhandlede Udladelser, og Politimesteren i Løgstor Birk heraf havde taget Anledning til at afhøre Tiltalte og hendes Datter, i et Andragende til Aalborg Amt af 27 Januar fremkom med Begjæring om en fornyet Undersøgelse angaaende Pigens Død, som derefter ogsaa blev foretaget ved Politiretten. Efter hvad saaledes er anført, maa nu Sagfører Jespersens ovenanførte Fremstilling af Tiltaltes i nærværende Sag omhandlede Forhold mod ham antages i det Væsentlige at være rigtig, og da Tiltalte efter det under Forhørene Fremkomne maa antages at have manglet ethvert Grundlag for sine Sigtelser imod Jespersen, maa det billiges, at hun, der er født i Aaret 1825, for dette Forhold er ved Politiretsdommen anset efter Straffelovens § 215, og efter Sagens Omstændigheder findes der ikke tilstrækkelig Føje til at nedsætte den Tiltalte ikjendte ovenfor anførte Straf — om hvis Forhøielse der, saaledes som Sagen foreligger Overretten, ikke er Spørgs-

maal — eller til at forandre den ved Dommen givne Mortifikation, hvorhos det maa have sit Forblivende ved Dommens Bestemmelser om Sagens Omkostninger for Politiretten, og bemeldte Dom vil saaledes være i det Hele at stadfæste.

Nr. 138.

Advokat Halkier

contra

Jens Peter Hansen (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af et ham givet Tilhold samt for Løsgænger og Betleri.

Løjre Herreds Politirets Dom af 16 Januar 1889: Arrestanten Jens Peter Hansen bør hensættes til Tvangsarbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 120 Dage og udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Februar 1889: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten Prokuratorerne Kaas og Casse betaler Arrestanten Jens Peter Hansen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Om Arrestanten Jens Peter Hansen, der under nærværende fra Løjre Herreds Politiret hertil indankede Sag tiltales for Overtrædelse af et ham givet Tilhold samt for Løsgænger og Betleri, er det ved hans egen Tilstaaelse, der bestyrkes af det iøvrigt Oplyste, tilstrækkelig godtgjort, at han, som efterat have udstaaet en ham for Overtrædelse af Forordning 10 December 1828 ved Næstved Kjøbstads Politirets Dom af 17 December f. A. idømt Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Dage var bleven hjemsendt og indlagt paa Slagelse Fattiggaard, har mod et ham til bemeldte Kjøbstads Politiprotokol d. 20 December f. A. under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold d. 26 s. M. uden Tilladelse bortfjernet sig fra Fattiggaarden og derefter strejft arbejdsløs omkring uden at søge Arbejde og ernæret sig ved Betleri, indtil han d. 8 Januar d. A. blev anholdt paa St. Jørgensbjerg. Det maa derfor billiges, at Arrestanten, der er født d. 31 Oktober 1861 og foruden at være straffet ifølge den ovenfor nævnte Dom af 17 December f. A. mange Gange har været straffet for Betleri tildels i Forbindelse med Løsgænger, senest ifølge Højesterets Dom af 11 Oktober f. A. i Medfør af Lov om Straffen for Løsgænger og Betleri af 3 Marts 1860 § 1, kfr. § 5 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, paa ny ved den indankede Dom er anset efter nysnævnte Lovbestemmelse, og da den valgte Straf af Tvangsarbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 120 Dage findes passende, vil Dommen, der rettelig har paalagt Arrestanten Sagens Omkostninger, være at stadfæste.

Nr. 100. Højesteretssagfører Shaw

contra

Søren Christian Sørensen (Def. Nellemann),

der tiltales for at have overfaldet tvende Gendarmere med Haan og fornærmelig Tiltale under Udøvelsen af deres Bestilling.

Børglum Herreds Extrarets Dom af 15 September 1888: Tiltalte Søren Christian Sørensen af Børglum Hede bør til Stadkassen erlægge en Bøde, 40 Kr., eller i Mangel af dennes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 5 Dage. Saa udreder han og Aktionsomkostningerne, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Schmidt, 12 Kr., og Defensor, Prokurator

Winther, 10 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 November 1888: Tiltalte Søren Christian Sørensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Rye, 15 Kr. til hver, udrædes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Højesteretssagfører Shaw og Advokat Nellemann tillægges der i Salarium for Højesteret hver 40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltaltes Husmand Søren Christian Sørensen for at have overfaldet tvende Gendarmer med Haan og fornærmelig Tiltale under Udøvelsen af deres Bestilling. Korporal i Gendarmeriet, Hansen, og menig Gendarm S. R. Konge, have forklaret, at da de — der den 2den Juli d. A. havde begivet sig til Tiltaltes Moders Fæstehus paa Børglum Hede, hvor Tiltalte, der efter Overenskomst med sin Moder driver dennes Jord, har Ophold, for efter Ordre af Herredsfogden i Børglum Herred at anstille Undersøgelse i Anledning af en af Gaardbestyrer Lars Jensen af Børglum til Herredskontoret indgiven Anmeldelse om, at Tiltalte uberettiget havde tilegnet sig og bortført $1\frac{1}{2}$ Kubikfavne slaaede Sten, der tilhorte Anmelderen og havde ligget paa dennes Mark — vare komne ind paa Tiltaltes Moders Mark, kom Tiltalte dem imøde med et Plougjern i Haanden og raabte til dem, idet han truede ad dem med Haanden, at de strax skulde fjerne dem, de havde ikke Noget der at gjøre, hvorhos han begyndte at udskjælde Lars Jensen, der var fulgt med Gendarmerne. Da disse derpaa bed Tiltalte forholde sig rolig og spurgte ham, om han havde solgt de ovennævnte Sten, svarede han Ja, han havde solgt dem til en Husmand for en Ko, der

havde en Værdi af mellem 30 og 40 Kr., men at det forresten ikke vedkom enten Gendarmerne eller Herredsfogden, med hvem han ikke havde noget at gjøre, idet han havde været berettiget til at disponere over Stenene, der, efter hvad han anbragte, havde ligget paa hans Mark — hvad efter Sagens andre Oplysninger ogsaa maa antages virkelig at have været Tilfældet — og vel tidligere af ham, som det maa antages, i Januar eller Februar Maaned 1884, vare solgte til Lars Jensen, men uden at han havde faaet Betaling derfor. Korporal Hansen stod nu af Hesten og gik med Tiltalte hen ad Vejen til en af dennes Naboer for at forhøre, om det forholdt sig, som af Tiltalte for Gendarmerne foregivet, at bemeldte Nabo skulde have Plougjernet, som Tiltalte havde i Haanden, men da Tiltalte paa denne Vandring fremkom med forskjellige fornærmelige Udladelser imod Herredsfogden, erklærede Corporal Hansen ham for anholdt, og de vendte derefter om, uden at have været inde hos Naboen, og gik tilbage til Tiltaltes Moders Hus. Tiltalte fulgte godvillig med ind i Huset for at klæde sig om, men forinden han begyndte herpaa, slog han i Bordet for Gendarmerne og erklærede med en Ed, at disse ikke havde Ret til at anholde ham og ikke kunde det, hvis han vilde følge med dem. Da Corporal Hansen imidlertid tilkjendegav ham, at han eventuelt vilde tage ham med Magt, faldt han til Ro, og under hans senere Transport til Arresten forefaldt der Intet. Iøvrigt have Gendarmerne udsagt, at Tiltalte ikke ved den ommeldte Leilighed brugte Ukvemsord eller Skjældsord imod dem, ligesom han heller ikke stillede sig iveien for dem eller lagde dem Hindringer iveien for Udforelsen af deres Hverv, men hans Optræden var uhøflig og uartig, idet han — der strax var noget hidsig og vel senere blev roligere, men derpaa atter hidsig — stadig i en højrestet Tone gjentog, at de ikke havde noget med ham at gjøre, at hans Sag med Lars Jensen var privat og ikke vedkom Gendarme. Tiltalte — der har erkjendt, at han nok vidste, at Gendarmerne, der vare i Uniform, vare Gendarmere, og at de vare i Politiets Tjeneste — har under Forhørerne fastholdt, at det var tilfældigt, at han havde et Plougjern i Haanden, da han gik dem imøde, idet han allerede, forinden han blev dem var, havde taget Jernet, som han vilde bære hen til sin Nabo for at faa denne til at hjælpe sig med at rette Jernet, der havde en Bøjning, og at han, der først holdt det i sin højre Haand, men senere, da han løftede denne, idet han raabte til Gendarmerne, at de skulde fjerne sig, tog det i venstre Haand ikke havde til Hensigt at brugt det som Vaaben mod Nogen, men iøvrigt har han ikke fundet noget mod Gendarmernes Forklaringer at erindre. Han har imidlertid til sin Undskyldning anbragt, at han — der ansaa sit Mellemværende med Lars Jensen som rent privat og Gendarmerne uvedkommende, idet han

efter sin Formening havde været berettiget til eller i alt Fald ikke havde gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold ved at sælge de i Lars Jensens Anmeldelse til Herredskontoret omhandlede Sten — blev, som han har udtrykt sig „forbauset“ og i saa høj Grad opbragt, da han saa Gendarmerne komme i Følge med Lars Jensen, at han ikke ret vidste, hvad han gjorde, hvorhos han under et efter Foranledning af hans Defensor for Underretten den 30 August optaget Reassumptionsforhør har tilføjet, at Corporal Hansen, medens de gik sammen for at begive dem hen til Tiltaltes Nabo, har sagt til Tiltalte „De holder Deres Mund“, „De er en næsvis Slyngel“ og „De holder Deres beskidte Kjæft,“ hvorover Tiltalte, der allerede var forbitret, fordi Gendarmerne vare komne med Lars Jensen og ikke vare gaaede bort, efter at han havde givet dem Besked om Stenene, blev endnu mere vred, men Rigtigheden af denne Forklaring har Corporal Hansen ikke villet erkjende, idet han har erklæret, at han vel synes, at han, inden han med Tiltalte, gik hen imod dennes Nabos Hus, bad Tiltalte holde sin Mund et Øjeblik, for at Hansen selv kunde komme til Orde, men at han er fuldstændig overbevist om, at han ikke har brugt de andre af Tiltalte omfinklede Ytringer, hvortil han dog atter har føjet, at han efter saa lang Tids Forløb ikke ganske bestemt tør benægte det. Iøvrigt gaar Tiltaltes Forklaring ud paa, at han ikke har havt i Sinde at fornærme Gendarmerne, som han Intet havde imod, og at der Intet vilde være sket, dersom de vare komne alene, men at det var Lars Jensens Nærværelse, der opbragte ham, og at det, da han bad denne og Gendarmerne om at fjerne sig, egentlig kun var ham om at gjøre at fna Lars Jensen bort. Da ingen af de Udladelser, som Tiltaltalte efter det Ovenanførte har brugt ligeoverfor Gendarmerne, kunne anses som haanlig eller fornærmelig Tiltale imod disse, og han efter sin Forklaring, der efter Omstændighederne ikke kan forkastes, overhovedet ikke har havt til Hensigt at fornærme dem, men kun har villet protestere imod deres formentlig uberettigede Indblanding i hans, som han antog, rent private Mellemværende med Lars Jensen, findes han ikke at have gjort sig skyldig i noget Forhold, der kan paadrage ham Strafsvar efter Straffelovens § 101, og han vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag.

Nr. 139. Højesteretssagfører Bagger
 contra
 Ole Hansen (Def. Shaw),

der tiltales for Betleri.

Hillerød Kjøbstads Politirets Dom af 12 Januar 1889: Arrestanten Ole Hansen født i Slagstrup, St. Mikkel's Landsogn ved Slagelse, bør at hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, saa bør han og at udrede samtlige af denne Sag lovlig flydende Omkostninger. At efterkommes ved Øvrighedens Foranstaltning under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Februar 1889: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Kalko og Kaas betaler Arrestanten Ole Hansen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Bagger og Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Ole Hansen, der er født den 28 December 1830, og som foruden at være anset ved Højesterets Dom af 8 December 1873 efter Straffelovens § 202 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage og ved nærværende Rets Dom af 24 Juli 1888 efter Straffelovens § 101 med samme Fængsel i 3 Gange 5 Dage, er dømt 10 Gange for Betleri, er under nærværende fra Hillerød Kjøbstads Politiret hertil indankede Sag paany sigtet for Betleri. Og da han ved egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig er overbevist at have gjort sig skyldig i den nævnte Lovovertrædelse, idet han en Dag i Slutningen af forrige Aar og den 3 Januar d. A. har betlet hos Forskjellige,

hvor han tilbød sig Penge, findes han ved den indankede Politirets Dom rettelig at være anset efter Lov af 3 Marts 1860 § 3, og da ogsaa den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage efter Omstændighederne findes passende, og det ligeledes billiges, at der er paalagt ham at udrede samtlige af Sagen lovligt flydende Omkostninger, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Nr. 140. Højesteretssagfører Asmussen
 contra
 Hans Sørensen Hansen (Def. Bagger),

Grenaa Kjøbstads, Nørre- og en Del af Sønderherreds Extrarets Dom af 16 Januar 1889: Tiltalte Hans Sørensen Hansen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fængselkost i 3 Maaneder, hvorhos han vil have at udrede Undersøgelsens og Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Møller, og Defensor, Sagfører Hansen 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 Februar 1889: Tiltalte Hans Sørensen Hansen bør hensættes i simpelt Fængsel i tre Maaneder. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Hastrup og Hindberg, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Asmussen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Skomager Hans Sørensen Hansen for Overtrædelse af Straffelovens § 245. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han — der i afvigte Efteraar af Fattigvæsenet havde været indlagt paa Arbejdsanstalten i Korsør, hvorfra han den 31 Oktober f. A. var bleven hjemsendt til Grenaa — herfra har tilstillet Inspektør paa nævnte Anstalt, Schmidt, et af Tiltalte skrevet og underskrevet, Grenaa, d. 1—12—88 dateret Brev, der er stilet til Schmidt og lyder saaledes:

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 12 April 1889.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1889.

Nr. 7.

Mandagen den 1 April

Nr. 140. Højesteretssagfører Asmussen
contra
Hans Sørensen Hansen (Def. Bagger).

der tillaes for Overtrædelse af Straffelovens § 245.

„De anmodes om at sende mig det Beløb, som jeg har tilgode for den Søndag, jeg sad Vagt over den Dreng, hvilket var den 9 September, da de ikke skal tro, at jeg har nødig at spille 14 Timers Arbejde i deres Tjeneste, i min Fritid, og nu fordrer jeg Beløbet tilsendt samt min Portoudgift i Løbet af en 3 a 4 Dage, saafremt de vil undgaa andre Ubehageligheder, det kunde muligvis være, at det kunde gaa saa galt, at jeg kunde skaffe dem af med deres Virksomhed som Inspektør, jeg ved meget mere end de muligvis selv aner, enskjont det var jo slet ikke mere end de havde fortjent for længe siden; men jeg er nu ikke af den Slags, der holder af at gjøre Fortræd, som dem, de erindre nok at de skaffe mig 3 Uger mere Tvangsarbejde hvilket nu er bleven bedre opklaret, en deres Løgnehistorie, men det har de jo brugt over saa mange; men det skal jeg lade dem vide, jeg staar i en saadan Forbindelse fra Korsør, at bliver de ved at fremture med Folk som de plejer og det kommer til min Kundskab, skal Sløret blive taget fra, det kan de sikkert stole paa, de skal komme til at huske at jeg har været paa Korsør, de kan være vis paa jeg havde et Vaagent Øje med dem; naa ikke mere, det er ikke vær at komme alt for tidlig med, de løber nok selv i Fællen. Altsaa en 3—4 Dage venter jeg Beløbet som jeg ved jeg har tilgode og Sigarmager Larsen maa have hans Betaling med. H. S. Hansen Skomager. forhend Korsør. jeg sad Vagt uafbrudt fra 6 Morgen til 8 Aften altsaa 14 Timer“. Tiltalte har til sin

Undskyldning anført, at han ikke vidste rettere, end at der tilkom ham Vederlag i den i Brevet ommeldte Anledning — hvorved han maa antages at have sigtet til en Vagt, som han efter Sagens Oplysninger under sit Ophold paa den nævnte Anstalt var sat til at holde ved en syg Dreng — og at han ansaa det for ubilligt, at saadant Vederlag ved hans Afrejse fra Anstalten var bleven ham nægtet, samt at dette var Grunden til, at han lod sig forlede til i det omhandlede Brev, som han vil have skrevet i Overilelse og hvis Afsendelse han strax vil have fortrudt, at bruge de deri fremsatte Trusler. Iøvrigt har han villet gjøre gjældende, at det egentlig ikke har været hans Mening med disse Trusler, som han selv ansaa for tomme, idet der Intet var ham bekjendt om, at Schmidt skulde have foretaget sig noget utilbørligt, at afstvinge denne den i Brevet krævede Betsling, men at han kun ved Brevet har villet advare Schmidt, der efter Tiltaltes Mening behandler Lemmerne paa Anstalten for haardt. Efter Indholdet af det omhandlede Brev lader det sig imidlertid ikke betvivle, at det har været Tiltaltes Hensigt ved at true Schmidt navnlig med at ville foranledige, at denne mistede sin Stilling som Inspektør paa bemeldte Anstalt, at bevæge ham til at yde Tiltalte et Vederlag i den i Brevet nævnte Anledning, og idet der, efter hvad derom er oplyst, maa antages ikke at tilkomme Tiltalte saadant Vederlag, hvad han efter det Foreliggende ejheller har havt Foje til at tro, vil Tiltalte — der er født i Aaret 1857 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — for sit anførte Forhold være at anse efter Straffelovens § 245 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 3 Maaneder.

Tirsdagen den 2 April

Nr. 108. Højesteretssagfører Hansen
 contra
 Hans Hansen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Kolding Kjøbstads Extrarots Dom af 3 November 1888. Arrestanten Hans Hansen bør hensættes til Tugthusarbejde i to Aar og udrede alle af Aktionens flydende Om-

kostninger, derunder Salær til Anklageren, Sagfører Sørensen, og Forsvareren, Prokurator Seidelin, med 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 31 December 1888: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten bestemmes til 12 Kr. til den Første og 10 Kr. til den Sidste. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hastrup og Hindberg, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke, vil Dommen være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden efter Omstændighederne bliver at forlænge til 3 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Hansen og Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Hans Hansen for Tyveri. Efterat Gjæstgiver Eskildsens Hustru i Kolding den 10 September d. A. havde anmeldt for Politiet sammesteds, at Arrestanten, der den forogaaende Nat havde logeret i hendes Mands Gjæstgiveri, ved sin Bortgang derfra den paafølgende Morgen tidlig uberettiget havde medtaget nogle hende og hendes Mand tilhørende Gjenstande, navnlig Klædningsstykker og deriblandt et Par sorte Benklæder, der, efter hvad hun senere udsagde under Forhørene, havde hængt i et Skab, som stod i det Kammer, hvor Arrestanten havde tilbragt Natten, samt et Par Læderako, der havde staaet ovenpaa Skabet, blev Arrestanten, der tjente hos en Gaardejer i Taps, den 11 s. M. anholdt, og fandtes da i Besiddelse af et Par sorte Benklæder, med Hensyn til hvilke Gjæstgiver Eskildsen har aflagt Tilhjemlingsæd, ligesom han ved Vidner har godtgjort sin Ejendomsret til Samme. Vel har nu

Arrestanten paastaet, at han, medens han om Aftenen den 9 September opholdt sig i Eskildsens Gjæstgiveri, har kjøbt de ommeldte Benklæder og et Par Strømper, som han ved sin Anholdelse var iført, af Eskildsens Hustru for 5 Kr., i hvilken Henseende han nærmere har anbragt, at han ved den ommeldte Lejlighed havde spurgt hende, om hun ikke havde et Par Benklæder at sælge, og at hun da, efter først at have faldt ham et Par gamle Benklæder, som han imidlertid ikke vilde købe, har overladt ham de sorte Benklæder og de ovenmeldte Strømper for den nævnte Pris, idet hun iøvrigt først havde forlangt 8 Kr. for disse Gjenstande, men Eskildsens Hustru, der erkjender den paagjældende Aften at have handlet med Arrestanten om et Par gamle Benklæder, som han dog ikke vilde købe til den af hende forlangte Pris, har edelig benægtet at have solgt ham de sorte Benklæder og Strømperne, hvorhos hun under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør i Hønhold til den af hende tidligere aflagte Ed særlig har bekræftet, at Benklæderne ere komne ud af hendes og hendes Mands Besiddelse uden hendes Vidende og Villie. Det er derhos under det nævnte yderligere Forhør oplyst, at Arrestanten, der under sit Ophold i Eskildsens Beværtning havde faaet udleveret en Pakke Tøj, som han tidligere havde pantsat til Eskildsen, ved sin Bortgang fra Beværtningen har medført to Pakker, samt at der, da Politiet den 7 December fik hans Tøj udleveret af Avlskarlen paa den Gaard i Taps, hvor Arrestanten forinden sin Anholdelse tjente, blandt dette Tøj fandtes nogle Stykker blaastribet Bomuldstøj, der var af samme Slags Tøj som en Kjole, Eskildsens Hustru var iført, da hun den 8 December mødte i Retten til Forhør, og efter hendes Forklaring bortkommen fra hende samme Dag, Benklæderne skulde være stjaalne, uden at Arrestanten har kunnet give nogen Besked om dette Tøj, som han nægtede at have været i Besiddelse af. Under det yderligere Forhør have to Deponenter derhos forklaret, at de, efterat Arrestanten den 10 September var hjemkommen fra Kolding, have i Karlekammeret, hvor han logerede, set henstaa et Par smaa spidse Sko, vistnok forsynede med Knapper, og et Par Galoscher, der begge vare itu paa Hælene, og efter den ene Deponents Forklaring ligeledes vare temmelig smaa, hvilke Sko og Galoscher derefter maa antages at være forsvundne og navnlig ikke bleven fundne ved den Undersøgelse af Arrestantens Tøj, der foretoges ved hans Anholdelse; Eskildsens Hustru har derefter forklaret, at de Lædersko, om hvis Bortfalden hun i sin Tid gjorde Anmeldelse, tilhørte hende, og vare forsynede med Knapper, ligesom hendes Datter Tømrer Lindgrens Hustru, har forklaret, at hun ved samme Lejlighed mistede et Par gamle Galoscher, der vare itu paa Hælene, og som vare henlagte ovenpaa det ommeldte Klædeskab. Herefter, samt idet det i og

for sig er lidet sandsynligt, at Eskildsens Hustru skulde have afhændet tidtævnte Benklæder — der, efter hvad der er oplyst, hører til den Klædning, som hendes Mand benytter til Stads, og som under Sagen ere vurderede til 8 Kr. — for en Kjøbesum, der var langt under deres Værdi, vil der ikke kunne tages Hensyn til Arrestantens ommeldte Anbringende, hvorimod han, idet Betingelserne for Anvendelsen af det i D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. 8 September 1841 § 6, omhandlede indirekte Tyvsbevis, i nærværende Tilfælde maa anses at være tilstede, for sin uhjemlede Besiddelse af Benklæderne vil være at straffe, efter Omstændighederne som Tyv. Benklæderne ere tilbageleverede Bestjaalne, der ikke under Sagen har nedlagt nogen Erstatningspaastand. Forsaavidt Arrestanten endvidere sigtedes for at have stjaalet de øvrige Eskildsen tilhørende Klædningsstykker, /der savnedes efter hans Bortgang fra dennes Gjæstgiveri den 10 September, er han ikke ved Underrettsdommen funden skyldig i dette Tyveri, og da denne Dom alene er paaanket ifølge Domsældtes Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, bliver der ikke her for Retten Spørgsmaal om at idømme ham Straf under denne Del af Sagen. Derimod vil Arrestanten, der er født i Aaret 1835, og som tidligere har været straffet ifølge Vallø Birks Extraretsdom af 30 Januar 1868 for Tyveri efter Straffelovens § 228, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge Bregentved-Gisselfeld Birks Extraretsdom af 3 Maj 1869 for forsøgt roverisk Overfald efter Straffelovens § 243, jfr. § 46, med samme Art af Fængsel i 6 Gange 5 Dage, ifølge Vallø Birks Extraretsdom af 4 Februar 1871 for Tyveri efter Straffelovens § 230, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ifølge Ringsted Herreds Extraretsdom af 27 Marts 1878 for Tyveri efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med samme Art af Straffearbejde i 18 Maanedere, ifølge den kgl. Landsøver- samt Hof- og Stadsrets Dom af 15 Juli 1881 for Tyveri efter Straffelovens § 232, 2det Led, med Tugthusarbejde i 2 Aar, samt ifølge Ramso-Thune Herreders Extraretsdom af 4 Juni 1884 for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods efter Straffelovens § 232, 1ste Led, og § 247 med samme Art af Straffearbejde i 3 Aar — for sit Tyveri af de sorte Benklæder være at anse for 6te Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, 1ste Led, med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes ved Underretten passende bestemt til Tugthusarbejde i 2 Aar, og bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Arrestanten at udrede Aktionens Omkostninger, vil derfor være at stadfæste.

Nr. 105. Højesteretssagfører Lunn
 contra
 Jens Christian Laustsen, Jens Christian Hansen,
 Knud Knudsen og Mads Clausen (Def. Klubien),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 185.

Lunde-Skam Herreders Extrarets Dom af 25 August 1888: Tiltalte Jens Christian Lausten bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i fem Dage. De Tiltalte Jens Christian Hansen, Knud Knudsen og Mads Clausen bør hver især at bøde 20 Kroner til Jurisdiktionens Politikasse, men iøvrigt for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Kjørbo, og til Defensor, Prokurator Kramer, med 10 Kr. til hver, udredes af Tiltalte Jens Christian Laustsen, dog saaledes, at de 3 Medtiltalte in solidum med ham deraf tilsvare en Fjerdedel. De idømte Boder at udredes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 November 1888: Forsaavidt angaar Sigtelsen mod de Tiltalte, Tjenestekarlene Jens Christian Laustsen, Jens Christian Hansen, Knud Knudsen og Mads Clausen, for Overtrædelse af Tyendelovens § 26, afvises Sagen fra Underretten. Iøvrigt bør de Tiltalte for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor for Underretten, Sagfører Kjørbo og Prokurator Kramer, 10 Kr. til hver, og til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lange og Gottschalck, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Forsaavidt angaar Sigtelsen for Overtrædelse af Tyendelovens § 26, er den af det Offentlige til Højesteret instituerede Appel frafalden.

Det af Tiltalte Jens Christian Laustsen udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold mod den deri nævnte Pige findes efter dets Beskaffenhed at maatte henføres under Straffelovens § 185 og Straffen for samme at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage. Han vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger. Derimod findes der ikke at kunne paalægges de Medtiltalte

Ansvar efter den nævnte Lovbestemmelse for deres ved denne Lejlighed udviste Forhold.

Thi kjendes for Ret:

Jens Cristian Laustsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i tre Dage samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium til Højesteretssagfører Lunn og Advokat Klubien for Højesteret 30 Kroner til hver. Iøvrigt bør bemeldte Dom ved Magt at stande.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærstående fra Lunde og Skam Herreders Extraret hertil indankede Sng ere de Tiltalte, Tjenestekarlene Jens Christian Laustsen, Jens Christian Hansen, Knud Knudsen og Mads Clausen, som ere fødte henholdsvis 16 Januar 1861, 15 Maj 1869, 28 Juli 1868 og 2 Januar 1842 og ikke findes tidligere straffede, aktionerede for Overtrædelse af Straffelovens § 185 og Tyendelovens § 26, og er Tiltalte Laustsen ved den indankede Dom anset efter begge disse Lovbestemmelser med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, medens de andre Tiltalte ere ansete efter Tyendelovens § 26 med en Bøde af 20 Kr. hver til Jurisdiktionens Politikasse, men iøvrigt frifundne for Aktors Tiltale, hvorhos Aktionens Omkostninger ere paalagte samtlige Tiltalte. Da Overtrædelse af sidstnævnte Lovbestemmelse ifølge samme Lovs § 64 ikke er Gjenstand for Pantale af det Offentlige, vil Sagen forsaavidt være at afvise fra Underretten. Hvad dernæst angaar Sigtelsen for Overtrædelse af Straffelovens § 185, ere de med Sagen forbundne Omstændigheder ifølge Tiltaltes Forklaring og det iøvrigt Oplyste i det Væsentlige følgende: Natten mellem den 22 og 23 Juni d. A. begav de Tiltalte, som Alle dengang tjente paa Hovedgaarden „Einsiedelsborg“, efter at have drukket endel Brændevin, sig op i Mejeripigernes fælles Sovestue, hvis Dør ikke var aflaaet, og hvor 6 Piger, 2 i hver Seng, laa og sov. Det var paa Grund af Aarstiden saa lyst, at Pigerne strax kunde kjende de Tiltalte. Her steg Tiltalte Laustsen, idet han lod en Yttring falde om, at han havde Ord for at gjøre Kommers, og at han nu ogsaa vilde gjøre det, først op i den ene Seng og derefter op i den anden Seng, hvor

Pigen Marensine Laurine Christine Hansen laa, og gik derfra over i den tredje Seng. Da Marensine Hansen, som han havde udskjældt for en sort Tingest, og i hvis Seng han for anden Gang gik op, forlangte, at han skulde gaa bort, for at hun kunde komme op, trak han hende ud af den og satte hende i det blotte Linned midt paa Gulvet, hvor han dog rakte hende et Skjært, som hun iførte sig. Hun begav sig derefter ned til Mejersken, der kom tilstede og opfordrede de Tiltalte til at forlade Kammeret, hvilket de nægtede. Mejersken hentede derfor Mejeribestyrelsen og Ladefogden, og, efterat disse havde opfordret de Tiltalte til at forlade Værelset, forføjede de, som efter et enkelt Vidnes Forklaring antoges at have opholdt sig i Kamret en Timestid, efter nogen Parlamentaren sig bort. Der foreligger Intet i Sagen om, at Pigerne ved deres Adfærd havde givet de Tiltalte Anledning til at tro, at de saaledes ved Nattetid turde trænge ind i deres Soveværelse. Imidlertid er der ikke fra nogen af de Tiltalte sket nogen utugtlig Henvendelse til Pigerne, som heller ikke havde opfattet deres Indtrængen paa denne Maade, og de have ogsaa med Undtagelse af Marensine Hansen erklæret, at de ikke forlangte dem staffede. Da der ikke af nogen af de Tiltalte er udvist noget Forhold, der kan betegnes som uterligt, og de Tiltalte følgelig ikke ved et saadant Forhold have krænket Pigerne Blufærdighed, ville de, forsaavidt de ere aktionerede for Overtrædelse af Straffelovens § 185, være at frifinde for Aktors Tiltale.

Torsdagen den 4 April.

Nr. 6. Birkedommer **Olrik** som Skifteforvalter i afdøde Gaardejer **Niels Christensens** og tidligere afdøde Hustrus Dødsbo (Hindenburg efter Ordre)

contra

Jacob Nielsen (Bagger efter Ordre),

betr. Spørgsm. om et Skjødes Gyldighed.

Frijsenborg-Faurskov Birks Skifterets Decision af 24 April 1885: Uden Hensyn til det af Afdøde Dagen for sin Død oprettede Skjøde, vil den den Afdøde tilhørende Gaard Matr.-Nr. 9 a med Andel i Matr.-Nr. 46 i Lyngaa af Hartkorn

respektive 4 Td. 4 Sk. 1 Fdkr. $\frac{1}{4}$ Alb. og 1 Fdkr., samt Avl og Afgrøde, den paa Gaarden værende Besætning, Ind- og Udbo, være at inddrage under Behandling paa Boet efter Afdøde og at registrere.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 Juni 1887: Den paaankede Skiftedecision saavel som den ligeledes paaankede Registreringsforretning ophæves, hvorhos Citanten, Gaardejer Jakob Nielsen, bør være berettiget til at erholde den ovenomhandlede Ejendom med Besætning, Inventarium, Ind- og Udbo og alt andet Tilbehør udleveret til fri Randighed. Processens Omkostninger for Overretten ophæves, hvorhos der tillægges Prokurator Jacoby i Randers, der har været beskikket til at varetage Indstævnte, Birkedommer og Skifteforvalter i Frijsenborg-Faurskov Birk Orløks Tarv under et af Citanten ved Randers Kjøbstads Bytting til Oplysning i Sagen optaget Thingsvidne, i Salær 20 Kr., der udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve og de Parternes befalede Sagførere her for Retten tilkommende Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 2 Kroner. Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Bagger tillægges der i Salarium for Højesteret hver 120 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indanke Doms Præmisser ere saalydende: Efterat den tidligere Ejer af Ejendommen Matr.-Nr. 9 a af Lyngaa, Gaardejer Niels Christensen, der hensad i uskiftet Bo efter sin — som det maa antages for omtrent 17 Aar siden — afdøde Hustru, ved et d. 28 December 1882 udstedt og den 30 Januar næstefter thingløst Skjøde havde, tildels som Gave, overdraget sin ældste Søn Christen Laursen Nielsen en Parcel af den nævnte

Ejendom, hvilken Parcel ved Udstykningen er betegnet med Matr.-Nr. 9 c og skyldsæt for Hartkorn 2 Tdr. 1 Skp. 2 Fdkr. $\frac{1}{4}$ Alb., saaledes at Sønnen samtidig med Skjødets Udstedelse gav skriftligt Afkald for sig og Efterkommere paa anden Arv efter sine Forældre samt paatog sig til sin umyndige Søster Eline Nielsine Kirstine Nielsen at udrede en Sum af 4000 Kr. og til Sikkerhed herfor gav sin nævnte Søster første Prioritets Panteret i den ham overdragne Ejendom, udstedte fornævnte Niels Christensen d. 1 April 1885 — paa hvilken Tid han var sengeliggende paa Grund af en kronisk Lungebetændelse og Bronchitis — et andet Skjøde, ved hvilket han tilstod at have solgt samt skjødeto og overdrog til sin anden Søn, Citanten Jacob Nielsen, den tilbageværende for 4 Tdr. 4 Skpr. 1 Fdkr. $\frac{1}{4}$ Alb. skyldsatte Del af sin ovennævnte Ejendom med Bygninger og Jorder og tilhørende Andel i Matr.-Nr. 46, af Hartkorn 1 Fdkr. samt Avl, Afgrøde, den paa Gaarden værende Besætning og Inventarium, Ind- og Udbo, Intet undtaget, hvor hos det i Skjødet bl. A. hedder, at Ejendommen er tiltraadt af Citanten, der udreder alle deraf gaaende Skatter og Afgifter og betaler alle Omkostninger ved Overdragelsen, samt at Kjøbesummen, der angives at være for den faste Ejendom 12000 Kr. og for den solgte Besætning, Inventarium, Avl samt Ind- og Udbo 4000 Kr. foruden en aarlig Aftægt til Niels Christensen af Kapitalværdi 4000 Kr. — er berigtiget. Samtidig hermed udstødte Citanten i Overensstemmelse med det vedtagne Arrangement en Obligation, ved hvilken han forpligtede sig til at udrede 8000 Kr. til sin ovennævnte Søster Eline Nielsen samt til Sikkerhed herfor gav hende 1ste Prioritets Panteret i den ham tilskjødede Ejendom, hvorhos der imellem Citanten og hans Fader endvidere blev oprettet en Aftægtskontrakt, ved hvilken Citanten forpligtede sig til at yde Faderen, saalænge denne levede, dels 400 Kr. kontant aarlig, dels efter Faderens Valg enten Ophold og Underhold m. v. paa Gaarden samt i Sygdomstilfælde Pasning og Pleje m. m. eller andre 400 Kr. aarlig, samt til Sikkerhed for Opfyldelsen af denne Forpligtelse pantsatte bemeldte Ejendom med Prioritet næstefter 8000 Kr. Den paafølgende Dag, d. 2. April 1885, afgik Niels Christensen ved Døden, og da Skifteretten, for hvilken Dødsfaldet samme Dag blev anmeldt — som det maa antages, uden at der tillige blev meddelt den Oplysning om den den foregaaende Dag truffene Ordning — den 13 s. M. indfandt sig paa Gaarden for at foretage en Begyndelses- og Registreringsforretning i Niels Christensens Dødsbo, gav Citanten, der blev truffen tilstede, Skifteforvalteren Underretning om den stedfundne Overdragelse til ham af Faderens Ejendom m. v. med Tilføjende, at hans Fader saaledes aldeles Intet havde efterladt, hvorfor der bemeldte Dag intet Videre blev foretaget. Den 21 næstefter mødte imidlertid

Indstævnte Gaardejer Niels Sørensen af Bøstrup, hvis tidligere afdøde Hustru var en Datter af Niels Christensen, for Skifteretten og begjærede som Værge for sin afdøde Hustrus 3 umyndige Børn, Cicilie Simonson Petersen, Søren Sørensen og Ane Marie Sørensen, Boet efter Niels Christensen taget under Skiftebehandling uden Hensyn til den ved det ovennævnte Skjøde af 1 s. M. — hvilket imidlertid d. 7 s. M. var bleven thinglæst — stedfundne Overdragelse af den afdødes Guard og øvrige Ejendele til Citanten, idet denne Overdragelse efter hans Anbringende i Virkeligheden var en Døds gave, i hvilken Hensende han meddelte Skifteretten, at Citanten nogle Dage før Faderens Død havde talt med den Læge, der havde tilset Faderen under dennes Sygdom og spurgt Lægen, om Faderen kunde leve, med Tilføjende, at der ellers skulde træffes Arrangementer med Hensyn til hans Faders Ejendele, samt at Lægen da havde erklæret Niels Christensen for uehvelbredelig og tilføjet, at han vel ikke kunde sige, hvorlænge denne kunde leve, men at Niels Christensen i ethvert Fald ikke mere kom oven Senge, hvorhos Indstævnte Sørensen endvidere opgav for Skifteretten, at den Afdødes Ejendom og øvrige Ejendele, der, som meldt, i Skjødet til Citanten vare ansatte til en Værdi af henholdvis 12000 Kr. og 4000 Kr. foruden den kapitaliserede Værdi af Aftægten, efter hans Skjøn havde en Værdi af omtrent 34000 Kr. og at Overdragelsen saaledes var foregaaet efter en aldeles urigtig Værdiangivelse. I denne Anledning blev der af Skifteforvalteren berammet et Skiftemøde til den 24 s. M., ved hvilket efter Tilsigelse gav Møde afdøde Niels Christensens 3 Børn, nemlig Citanten, dennes Broder Chr. Laursen Nielsen og Datteren Eline Nielsen samt Indstævnte Sørensen som Værge for Aflødes ovennævnte tre Datterbørn, og efterat de tre Forstnævnte vare gjorte bekendte med den af Indstævnte Sørensen d. 21 s. M. gjorte Anmeldelse, erklærede Citanten, ifølge Tilførslen til Skifteprotokollen, at han ikke havde Andet dertil at bemærke, end at hans Fader Dagen før sin Død i Overværelse af Gaardmændene Jens Nielsen og Niels Knudsen af Lyngna, Prokurator Langballe i Randers og Citantens Broder tilskjødede ham Gaarden, og at Faderen brugte de Udtryk, at Citanten skulde have Gaarden, om han — Faderen — skulde falde væk, hvorhos Citanten — næst at bemærke, at han ikke havde Skjødet, da Prokuratøren tog det i Bevaring for at besørge det thinglæst — i Henhold til Skjødet protesterede imod, at den i samme ommeldte Ejendom med Besætning, Inventarium, Ind- og Udbo inddrogés under Skiftet; men denne Protest blev ved en strax afsagt Skiftedecision forkastet, idet Skifteretten deciderede, at den afdøde Niels Christensen tilhørende faste Ejendom med Avl og Afgrøde, den paa Gaarden værende Besætning samt Ind- og Udbo vilde uden Hensyn til det af ham Dagen før hans Død oprettede

Skjøde være at inddrage under Behandling paa Boet efter den Afdøde og at registrere, og i Henhold til denne Kjendelse blev der samme Dag foretaget en Registrering, ved hvilken den faste Ejendom vurderedes til 27600 Kr. og de øvrige Ejendele til ialt lidt over 2400 Kr. Citanten har derefter indanket Sagen for Overretten, idet han har indvarslet — foruden Indstævnte Sørensen i dennes Egenskab af Værge for afdøde Niels Christensens tre ovennævnte Datterbørn — endvidere Skifteforvalteren, Birke-dommer Olrik af Hammel paa Boets Vegne samt ovennævnte Gaardejer Christen Laursen Nielsen, dels paa egne Vegne, dels som født Værge for sin Søster Eline Nielsine Kirstine Nielsen, og Citanten har her for Retten nedlagt Paastand om, at den paankede Skiftedecision og den i Henhold til samme afholdte Registreringsforretning og Inddragning under Boet af den til ham solgte Ejendom med Besætning og Inventarium o. s. v. annulleres eller ophæves, samt at Citanten kjendes berettiget til at erholde bemeldte Ejendom m. v. udleveret til fri Raadighed, hvorimod de Indstævnte have procederet til den paankede Skiftedecisions samt Registreringsforretningens Stadfæstelse. Medens Citantens Fremstilling gaar ud paa, at det i lang Tid og navnlig længe, inden hans Fader — som det maa antages i Februar Maaned 1885 — blev syg, havde været Faderens Hensigt at overdrage Citanten sin Ejendom med Besætning o. s. v. samt sine øvrige Ejendele og selv at gaa paa Aftægt hos ham, og at det saaledes var en virkelig Overdragelse til ham af Gaarden m. v., der fandt Sted ved Skjødet af 1 April 1885, samt at Grunden til, at denne Ejendomsoverdragelse ikke tidligere havde fundet Sted, var den, at Citanten først var bleven fuldmyndig i Efteraaret 1884, have de Indstævnte villet gjøre gjældende, at Skjødet var et Proformaværk, der var oprettet med Udstederens nær forestaaende Død for Øje og i det Øjemed at berøve Udstederens 3 umyndige Datterbørn den Arveret som Livsarvinger, som ikke kunde fratages disse igjennem en testamentarisk Disposition, idet de til Støtte herfor navnlig have paaberaabt sig dels Citantens ovennævnte den 24 April 1885 til Skifteprotokollen afgivne Erklæring, der maatte anses at indeholde en Erkjendelse af, at hans Fader ved Udstedelsen af Skjødet havde udtalt, at Citanten skulde have Gaarden, om Faderen skulde falde væk, hvilket nærmest maatte forstaaes saaledes, at Citanten skulde have Ejendommen i Tilfælde af Faderens Død, medens alt skulde forblive som hidtil, saafremt Faderen maatte overstaa den Sygdom, hvoraf han dengang var angreben, dele den Omstændighed, at Skjødet først blev udstedt, efter at Citanten havde forespurgt sig hos sin Faders Læge angaaende Udsigterne til Faderens Helbredelse og af Lægen faaet den Besked, at hans Fader sandsynligvis ikke mere vilde komme op af Sengen, og at Sygdommen efter Lægens Mening vilde ende med Døden, dels endelig

at Skjødet indeholder forskellige Bestemmelser, der skulde være i Strid med de faktiske Forhold. Citanten har imidlertid paa-
 staaet, at det maa bero paa en Misforstaaelse, naar det efter
 Tilførselen til Skifteprotollen ser ud, som om han ved sit Mode
 i Skifteretten den paagældende Dag skulde have sagt, at hans
 Fader havde brugt den af ham ommeldte Yttring den 1 April
 1885, da Skjødet blev udstedt, idet den paagældende Udladelse
 var falden langt tidligere, og der kan i ethvert Fald ikke af
 denne Yttring drages den Slutning, at det ikke skulde have
 været Niels Christensens Hensigt strax og uden Hensyn til,
 hvilken Udgang den Sygdom, hvoraf han dengang led, maatte
 faa, at overdrage Citanten Ejendomsretten over sin faste Ejend-
 om og øvrige Ejendele. Til Oplysning om, at en virkelig
 Ejendomsoverdragelse har været tilsigtet, har Citanten ladet op-
 tage et Thingsvidne, hvorunder blandt Andet Prokurator Lang-
 balle har afgivet og beediget en Forklaring, der navnlig gaar
 ud paa, at han et Par Dage for den 1 April 1885 blev af
 Citantens Broder, Indstævnte Chr. Laursen Nielsen anmodet om
 at tage ud til Lyngaa for at skrive Skjødet paa Niels Christen-
 sens Gaard, der skulde tilskjødes Citanten, hvilket Vidnet da
 lovede at gjøre den 1 April, samt at han ved sin Ankomst til
 Gaarden den nævnte Dag traf Niels Christensen, hvis Bryst var
 noget angrebet, liggende i Sengen, uden at der imidlertid efter
 Vidnets Skjøn var nogen Grund til at antage, at Døden var
 nær forestaaende. Niels Christensen meddelte nu Vidnet, paa
 hvilke Vilkaar Citanten skulde have Gaarden, og efterat Vidnet
 derpaa havde skrevet Skjødet samt Aftægtskontrakten og den
 ovenommeldte Obligation paa 8000 Kr. til Citantens Søster og
 der fra Byen var hentet et Par Mænd, nemlig de ovennævnte
 Gaardmænd Jens Nielsen og Niels Knudsen, som skulde være
 Vidner paa Papirernes Underskrift, gik Vidnet med disse 2 Mænd
 ind i Sovokammeret, hvor han tydeligt og langsomt oplæste
 Dokumenterne for Niels Christensen og de Andre og derhos
 efter Oplæsningen kortelig refererede Indholdet for at være sikker
 paa, at Niels Christensen havde forstaaet det, hvorefter Doku-
 monterne, hvis Indhold denne paa Vidnets Spørgsmaal desan-
 gaaende godkendte, bleve underskrevne, idet Niels Christensen,
 der erklærede ikke at kunne skrive — uden at Vidnet ved, om
 det var paa Grund af Uskrivkyndighed eller paa Grund af hans
 ubekvemme Stilling i Sengen — underskrev Skjødet og Aftægts-
 kontrakten med ført Pen ved Bistand af Vidnet. Da Vidnet
 kort efter skulde forlade Gaarden og i den Anledning tog Af-
 sked med Niels Christensen, anmodede denne Vidnet om at
 bringe Alt i Orden, hvorfor Vidnet medtog Dokumenterne for
 at foranstalte dem stemplede og thinglæste, hvilket Vidnet der-
 efter har besørget, idet Vidnet dog har undladt at lade Aftægts-
 kontrakten thinglæse, fordi han forinden havde faaet Underretning

om Niels Christensens Død. Vidnet har derhos udsagt, at der ikke ved den omforklarede Lejlighed var Tale om, at Overdragelsen ikke skulde være virkelig, men kun proforma, og at navnlig Dokumenterne ikke skulde gjælde, hvis Niels Christensen blev rask igjen, at Vidnet ej heller hørte nogen Udtalelse om, at Citanten skulde have Gaarden „om Faderen skulde falde væk“, ligesaa lidt som Vidnet hørte eller mindes at have hørt Udladelser, som tydede paa, at Niels Christensens Død ansaas nær forestaaende, eller at der blev talt om Lægen eller om, hvad denne havde udtalt om Sygdommen, samt at der vel ikke blev betalt eller var Tale om nogen kontant Kjøbesum, men at Vidnet antog, at hvad Gaarden var mere værd end Aftægten og de 8000 Kr., hvorfor der udstedtes Obligation, afgjordes ved Citantens Krav paa Arv og tilgodehavende Vederlag for at have arbejdet hjemme hos Faderen. I det Væsentlige ovennævnte stemme med dette Vidne have derhos de 2 ovennævnte som Vitterlighedsvidner tilkaldte Mænd, der ligeledes ere afhorte som Vidner under Sagen, og hvis Forklaringer ligeledes ere beedigede, udtalt sig angaaende det ved Dokumenternes Oprettelse den 1 April Passerede, idet de endvidere have forklaret, at Niels Christensen, saavidt Vidnerne kunde skjønne, var ved sin Fornufts fulde Brug, og at Vidnerne stod i den Formening eller opfattede det Passerede saaledes, at Citanten skulde være Ejer af Faderens Ejendom, hvad Udfald end Niels Christensens Sygdom fik, og navnlig ikke ved den paagjældende Lejlighed hørte nogen Udtalelse om, at de Dokumenter, der bleve oprettede, ikke skulde gjælde, hvis Niels Christensen kom sig igjen. Vidnet Niels Knudsen har derhos udsagt, at Vidnet vel ikke mindes, at Niels Christensen har talt til ham om, at Citanten skulde have hans Gaard imod at svare ham Aftægt, men at Vidnet havde hørt det af andre, idet Talen, som Vidnet har udtrykt sig, gik saadan, samt at Vidnet, da det efter Tilkaldelse kom tilstede i Niels Christensens Bolig den 1 April, strax gik ind til ham og spurgte om „Børnene i Bøstrup ikke skulde have noget,“ men at Niels Christensen hertil svarede, „det vilde han ikke have med at gjøre,“ hvilket Svar Vidnet opfattede som en Udtalelse om, at disse Børn havde faaet, hvad der tilkom dem, og Vidnet Jens Nielsen har tilføjet, at det af Niels Christensen selv under dennes Sygdom saa vel som, førend han blev syg, har hørt, at Citanten skulde have Gaarden imod at yde Faderen Aftægt, samt at Vidnet ved Dokumenternes Oprettelse hørte Niels Christensen udtale, at dennes Børnebørn i Bøstrup havde faaet, hvad de skulde have, og ikke skulde have mere. Endelig har Birthe Jensen, der i de sidste 10 Aar for Niels Christensens Død har været Husholderske hos ham, og som ligeledes er fort som Vidne under Sagen, blandt Andet edelig forklaret, at Vidnet, der var tilstede ved de her omhandlede Dokumenters

Oprettelse, overværede at Skjødet og Aftægtskontrakten blev oplæste for og underskrevne af Niels Christensen — der var ved sin Fornufts fulde Brug — i Nærværelse af de 3 ovennævnte Vidner, samt saa, at Prokuratoren tog Dokumenterne med sig, hvilket hun har antaget var for at lade dem stemple og thinglæse, idet hun kort forinden havde hørt Niels Christensen sige til Sagforen, om denne vilde tage Dokumenterne med og bringe dem i Orden, samt at Vidnet antager, at Citanten ved Skjødningen ubetinget blev Ejer af Gaarden, idet Niels Christensen om Aftenen udtrykkelig og af egen Drift udtalte til Vidnet, der da var ene med ham i Værelset, at Citanten nu var Ejer af Gaarden, hvad enten Niels Christensen levede eller døde, samt bad hende om at blive i Gaarden, indtil han var kommen sig, og Vidnet ligeledes hørte Niels Christensen sige til Citanten, at nu var Gaarden hans og at Ingen skulde tage den fra ham, ligesom Niels Christensen særlig i det sidste Aar før sin Død nu og da havde talt om, at Citanten skulde have hans Gaard imod at give ham Aftægt og 8000 Kr., samt flere Gange paa en Bemærkning af Vidnet om, at det vel ikke blev til Noget, at Citanten fik Gaarden, havde svaret, at det havde jo ingen Hast, da Citanten ikke var 25 Aar endnu, og at ingen Andre skulde have den end Citanten. Vidnet har derhos endvidere udsagt, at Citanten den Dag, da Dokumenterne blev oprettede, uopfordret gik ind til sin Fader og spurgte denne, om der ikke skulde noget „over til Bostrup“ — ved hvilket Udtryk formentlig sigtedes til Niels Christensens Datterbørn — da det jo ellers blev galt, hvis Niels Christensen skulde dø, naar de ikke gav Afkald, men at Niels Christensen hertil svarede: „Du skal ikke bryde Dig om nogen Ting, for Gaarden er Din, og de i Bostrup have faaet, hvad de skulde have“, samt at Niels Christensen havde udtalt til Vidnet, at han havde givet saameget til Bostrup, at der ikke skulde mere dertil, for ikke at gjøre de Andre Uret. Iøvrigt har Vidnet ikke kunnet give anden detailleret Oplysning om, hvad Niels Christensen havde givet sin afdøde Datter og dennes Mand, Indstævnte Sorensen, end at Vidnet 3 Gange havde set Niels Christensen give Sørensen Pengebeløb, hvis Størrelse hun dog Intet havde erfaret om, samt at Niels Christensen havde fortalt hende, at han, da hans Datter blev gift med Indstævnte Sorensen, havde givet hende 2 Køer og Værdien af en Hest med omtrent 400 Kr. Efter de af disse Vidner — der alle maa anses habile — afgivne Forklaringer maa der gaas ud fra, at det var overensstemmende med en, længe forinden Niels Christensen blev syg, fattet Beslutning om, naar Citanten var bleven fuldmyndig, at overlade denne sin Gaard og øvrige Ejendele og gaa paa Aftægt hos Citanten samt i den Hensigt strax og uigjenkaldelig at effektuere denne Ejendomsoverdragelse, at han den 1 April 1885 udstedte det her under Sagen om-

handlede Skjode til Citanten, og ligesom denne Disposition ikke findes at kunne blive ugyldig, alene fordi Niels Christensens Sygdom og Frygten for, at denne skulle ende med Døden, mulig har foranlediget, at Realisationen af det engang besluttede Arrangement er bleven fremskyndet, saaledes kan det ej heller af Skjodets Indhold udledes, at Skjødet skulde være et Proforma-værk. Naar de Indstævnte i saa Henseende have villet gjøre gjældende, at det skulde være urigtigt, naar det i Skjødet hedder, at Ejendommen var tiltraadt af Citanten, bemærkes, at da Citanten opholdt sig hjemme hos Faderen og maa formodes under dennes Sygdom i det Væsentlige at have haft Bestyrelsen af Ejendommen, kan der ikke antages at have været nogen Anledning til at lade en formelig Tiltrædelse af Ejendommen finde Sted, hvilket ogsaa Prokurator Langballe efter den af ham afgivne Vidneforklaring gik ud fra, idet han derom har udsagt, at han af det Foreliggende maatte antage, at Citanten bestyrede Gaarden i Faderens Sygdom og saaledes alt maatte betragtes som Besidder af Gaarden, saa at Overgangen af Ejendomsretten til Citanten maatte ske ved selve Skjødningen.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 19 April 1889.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1889.

Nr. 8.

Torsdagen den 4 April.

Nr. 6. Birkedommer Olrik som Skifteforvalter i afdøde Gaardejer Niels Christensens og tidligere afdøde Hustrus Dødsbo (Hindenburg efter Ordre)

contra

Jacob Nielsen (Bagger efter Ordre).

Derimod er det vel mindre korrekt, naar det i Skjødet siges, at Kjøbesummen var berigtiget, idet det maa anses in confesso, at der ikke havde fundet nogen Udbetaling Sted af nogen Del af den angivne Kjøbesum, og at Citanten i Virkeligheden ikke gav eller kunde give mere for Ejendommen med Tilbehør end den betingede Aftægt til Faderen og den Kapital af 8000 Kr., som han ved den samtidig med Skjødet udstedte Panteobligation forpligtede sig til at tilsvare sin Søster, men der maa gives Citanten Medhold i, at Meningen med den paagjældende Passus i Skjødet maa antages kun at have været, at give Kvittering for det betingede Voderlag og at tilkjendegive, at der i saa Henseende ikke var videre at berigtige, hvorved bemærkes, at Skjødningen af Gaarden m. m. til Citanten maa antages i Lighed med den tidligere stedfundne Overdragelse af Parcellen Matr.-Nr. 9 c, til Citantens ældre Broder, tildels at have været en Gave, der skulde træde i Stedet for Arv efter Forældrene, og forsaavidt de Indstævnte endvidere have paaberaabt sig det formentlige Misforhold mellem Ejendommens virkelige Værdi og den Værdi, hvortil den i Skjødet er ansat, kan denne Forskjel efter Sagens Oplysninger ikke antages at andrage mere end et snadant Beløb, hvormed det maa antages, at en Gaardmand ofte forøger Arven for det af sine Børn, som efter hans Ønske skal overtage hans

Gaard efter ham, for at sætte den Paagjældende i Stand hertil, naar de andre Børn have faaet deres Arv eller ere komne i selvstændig Stilling, hvorved bemærkes, at Niels Christensens ovenomtalte afdøde Datter maa antages at være bleven gift senest i 1875. Ligesom derhos den af de Indstævnte endvidere paa-beraabte Omstændighed, at den af Niels Christensen betingede Aftægt ikkun blev sikkret i Ejendommen med anden Prioritets Pantoret, næst efter de 8000 Kr. til Datteren, maa blive uden videre Betydning ved Afgjørelsen af det heromhandlede Spørgsmaal, navnlig da Prokurator Langballe har forklaret, at det vistnok var ham, der foreslog, at Aftægten skulde sættes i anden Prioritet, da der var Sikkerhed nok, og han fremfor Alt vilde stille Datteren saa fordelagtig som mulig, saaledes kan det ej heller — saaledes som de Indstævnte have forment — antages at være abnormt, at en Gaardmand gaar paa Aftægt i en Alder af 62 Aar, hvilken Alder Niels Christensen havde ved Dokumenternes Oprettelse. Efter det Anførte — samt idet de Indstævntes Formening om, at Niels Christensen, der, som meldt, hensad i uskiftet Bo, af den Grund skulde have været uberettiget til i levende Live at disponere over sine Ejendele paa den her omhandlede Maade, maa anses ubeføjet — vil den paaankede Skiftedecision samt den ligeledes paaankede Registreringsforretning være at ophæve og Citanten at kjende berettiget til at erholde den ovenomhandlede Ejendom m. v. udleveret til fri Raadighed. Forsaavidt Citanten har paaastaaet forskjellige af de Indstævntes Sagfører for Overretten under Proceduren samstedts bragte Udtalelser mortificerede og Sagføreren mulkteret for usømmelig Skrivemaade, findes der ikke at være tilstrækkelig Føje til at tage denne Paastand til Følge. Processens Omkostninger for Overretten vil efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos der vil være at tillægge Prokurator Jacoby i Randers, der har været beskikket til at varetage den indstævnte Skifteforvalters Tarv under et af Citanten til Oplysning i Sagen ved den nævnte Kjøbstads Bything optaget Thingsvidne, i Salsør 20 Kr., der blive at udrede af det Offentlige. Under Optagelsen af det ovenommeldte Thingsvidne i Randers har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Tirsdagen den 9 April.

Nr. 111. Højesteretssagfører Lunn
contra

Niels Pedersen, med Tilnavn Gjæssø (Def. Overretssagfører Høgsbro),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Thyrsting-Vrads Herreders Extrarets Dom af 20 Oktober 1888: Tiltalte, forhenværende Husmand i Nørre-Arreskov Niels Pedersen med Tilnavnet Gjæssø, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og bør Tiltalte derhos udrede alle af Aktionen og denne Sag lovligt flydende Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor, Sagfører Hammer, og til Defensor, Prokurator Bjerregaard, 20 Kr. til hver især. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrettsdom af 24 December 1888: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten bestemmes til 15 Kr. til den Første og 12 Kr. til den Sidste. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann, og Overretssagfører Hastrup, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Lunn og Overretssagfører Høgsbro 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Niels Pedersen med Tilnavn Gjæssø for bedrageligt Forhold. Efter Sagens Oplysninger havde Tiltalte, efter at han i Aaret 1885 havde købt sin Faders Ejendom Matr.-Nr. 2 b

og 2 c paa Nørre-Arreskov Mark af Hartkorn 5 Skpr. „ Fdkr. 1 $\frac{1}{2}$ Alb., blandt Andet paa Vilkaar, at han skulde overtage sin Faders Gjæld, ved en den 4 Juli 1885 udstedt, den 15 s. M. thinglæst Obligation givet Landmandsbanken i Kjøbenhavn til Sikkerhed for et Laan, stort 2500 Kr., som han optog i den nævnte Bank til Afvikling af Gjælden, første Prioritets Panteret i bemeldte Ejendom, der ved en den 13 Maj 1885 afholdt Taxationsforretning var vurderet til 6500 Kr., med Bygninger, mur- og nagelfaste Appertinentier, Bygningernes Assurancesum, Besætning og Inventarium, saaledes som samme i den ommeldte Taxationsforretning — hvor Besætningen, som det maa antages angaves at bestaa af 2 Stude, 3 Køer, 7 Faar med Yngel og en Griseso, medens Inventariet var vurderet til 300 Kr. — er anført, eller senere maatte blive forøget og forbedret, Sæd og Afgrøde, hostet eller vindhostet, paa Marken eller i Husene, tærsket eller utærsket, samt Gjødning m. m., blandt Andet paa Vilkaar, at hele Gjælden, — som Tiltalte forpligtede sig til at forrente og afdrage med 5 $\frac{1}{2}$ pCt., at erlægge med Halvdelen hvert Aars 11 Januar og Halvdelen hvert Aars 11 Juli — dersom nogen efter Obligationen skyldig Præstation udeblev over 1 Maaned efter Forfaldsdagen, strax og uden Opsigelse forfaldt til skadesløs Betaling, saaledes at Banken, der skulde være berettiget til at beregne sig 6 pCt. p. a. af det forfaldne Beløb fra Forfaldsdagen, indtil Betalingen fandt Sted, kunde ved Fogden gjøre Udlæg i Pantet og derefter lade samme bortsælge ved offentlig Auktion eller i fornødent Fald udlægge Banken til Ejendom, Alt uden forudgaaende Forligsmægling, Rettergang eller Dom. De til 11 Januar 1888 forfaldne Renter og Afdrag blev imidlertid ikke betalte i rette Tid, og Banken lod sig derfor i Henhold til Obligationens Bestemmelser den 19 April s. A. give Udlæg til Forauktionering for den resterende Del af sin Fordring med paaløbne Renter og Omkostninger, der tilsammen opgjordes til 2643 Kr. 64 Øre, samt yderligere paaløbende Renter og Omkostninger i Pantet, der under Forretningen vurderedes til 2500 Kr., og lod derefter det Udlagte stille til offentlig Auktion; men da der ved den den 12 Juli afholdte 4de Auktion kun opnaaedes et Bud af 1600 Kr., maa Banken antages at have ladet sig samme udlægge til Ejendom for det nævnte Bud. Ved den den 19 April afholdte Fogedforretning var der ikke paa Tiltaltes Ejendom forefundet nogen Besætning og heller ikke nogen Sæd, Avl eller Afgrøde af Værdi, hvori Udlæg kunde gjøres, hvorhos der af Inventarium kun fandtes nogle enkelte Gjenstande, der tilsammen vurderedes til 13 Kr. 50 Øre, idet det dog maa antages, at Tiltalte dengang, foruden de ommeldte Gjenstande, samt nogle Høns, endvidere ejede en gammel Vogn af Værdi 5 à 10 Kr., som imidlertid ikke medtoges under Udlæget, fordi den ikke ved Forretningens Afholdelse var tilstede

ved Ejendommen, og Tiltalte har nu vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens andre Oplysninger, at han den 9 April, altsaa kun 10 Dage før Forretningens Afholdelse, og paa en Tid, da han, der 2 Gange forinden var af Banken eller dennes Sagfører skriftlig bleven krævet for de til 11 Januar forfaldne Renter og Afdrag, uden at have været istand til at betale samme, efter hvad han har erkjendt, forudsaa, at Banken i en nær Fremtid vilde lade gjøre Udlæg hos ham, har afhændet hele sin Besætning, der dengang bestod af en Hest, to Køer, fire Faar samt 2 Grisesøer, og saa godt som hele sit Inventarium, Avl og Afgrøde, i hvilken Henseende han nærmere har forklaret, at han, da Stenbugger Frands Andersen og dennes Fader, Husmand Anders Frandsen, Bogge af Arreskov, der efter deres Forklaringer vilde forhandle med ham om Dækning af en Gjæld, hvori han stod til dem, samt Gaardejerne Laust Mikkelsen og dennes Broder Christen Mikkelsen, der efter deres Forklaringer vilde købe hans Hest, den nævnte Dag havde indfundet sig paa hans Bopæl, har solgt Laust Mikkelsen sine fire Faar, en Vogn, en Ploug samt et Læs Fourage, bestaaende af Rughalm og noget utærsket, men stærkt museskaaren Havre for 85 Kr., Christen Mikkelsen sin Hest og sine to Køer for 220 Kr., Frands Andersen en af sine Grisesøer, en gammel Slæde og nogle gamle Brædder — hvilke sidste dog maa antages, ikke at have henhørt til det Tilbehør, der var pantsat til Landmandsbanken i Forbindelse med Tiltaltes Ejendom — for 40 Kr., samt Anders Frandsen ca. 31 Lpd. Fourage, bestaaende af Rughalm og noget utærsket, men stærkt museskaaren Havre, for 10 Kr., hvorhos han — der samme Dags Eftermiddag var gaaet til Løve med den anden af sine Grisesøer, som han vilde have bedækket af en Orne, og som efter at have udrettet sit Ærende var gaaet ind i Detaillist Jørgen Jens Jørgensens der værende Butik — sammesteds har solgt Jørgensen sin ovenmeldte Grisesø for 28 Kr., idet Jørgensen dog forpligtede sig til at betale ham yderligere 5 Kr., dersom det viste sig, at Soen var drøgtig. Efter den mellem Tiltalte og Jørgensen truffne Aftale skulde denne betale Mølleren i Løve 11 Kr. 28 Øre, som Tiltalte skyldte Mølleren, men beholde Resten af Kjøbesummen for Soen som Afdrag paa sit Tilgodehavende hos Tiltalte, stort 45 Kr. 61 Øre. Ligeledes skulde Frands Andersen beholde Kjøbesummen for de ham solgte Gjenstande som Dækning for et Tilgodehavende, stort 40 Kr., som han havde hos Tiltalte, og Anders Frandsen Kjøbesummen for den ham solgte Fourage som Dækning for, hvad han havde tilgode hos Tiltalte, hvorved dog bemærkes, at dette Tilgodehavende efter Tiltaltes Forklaring udgjorde i det Højeste 6 à 6 Kr., men at det maa antages, at Anders Frandsen i Henhold til den ved Kjøbet af Fouragen truffne Aftale senere har leveret Mælk og Smør for Resten af

Kjøbesummen. Derimod fik Tiltalte efter Fradrag af 125 Kr., som Christen Mikkelsen, der tilligemed sin Broder Laust Mikkelsen var gaaet i Kaution for en i December 1887 forfalden Gjæld, som Tiltalte skyldte Horsens Sparekasse, tilbageholdt til Dækning af denne Gjæld; Kjøbesummerne for de to sidstnævnte Personer solgte Gjenstande, kontant udbetalt, men heraf har Tiltalte efter sin Forklaring brugt 140 Kr. til Dækning af en Gjæld, som han vil have staaet i til sin Broder, samt anvendt 10 Kr. til Afdrag paa sin Gjæld til en Murer i Arreskov, og 11 Kr. 50 Øre til Afdrag paa en ham paahvilende Vexelgjæld. Med Hensyn til den ene af de Laust Mikkelsen solgte Køer er det iøvrigt oplyst, at denne ved en den 16 December 1887 efter Rekvisition af en Sagfører af Sognefogden foretagen Udpantning er udlagt til Dækning af en Gjæld, stor 21 Kr. 51 Øre, med paaløbne Omkostninger, der skyldtes for noget Korn m. m., som Tiltaltes Broder, der dengang drev Tiltaltes Ejendom i Forening med Tiltalte, havde paa en Auktion den 9 April 1887 kjøbt til Brug paa bemeldte Ejendom, men Tiltalte har paastaet, at denne Gjæld alene vedkom hans Broder, der længere Tid før Udpantningsforretningen havde ophørt at være i Fællig med Tiltalte om dennes Ejendom, samt at det var uden Tiltaltes Samtykke, at der i hans Fraværelse var gjort Udpantning i Koen for den nævnte Gjæld, og dette Anbringende, der stemmer med Tiltaltes Broders Forklaring, findes efter Omstændighederne ikke at kunne forkastes. Tiltalte — der iøvrigt har erkjendt, at han, da han foretog de ovennævnte Afhændelser, godt vidste, at hans Besætning var pantsat til Landmandsbanken i Forbindelse med hans Ejendom — har imidlertid villet gjøre gjældende, at han mente, at Ejendommen ogsaa uden Besætning var tilstrækkelig til at dække Bankens Fordring, og at han derfor ansaa sig berettiget til at sælge samme og sit Inventarium, for derved at blive istand til at dække den Gjæld, hvori han stod til forskellige Folk paa sin Egn, hvorhos han har tilføjet, at det ogsaa var hans Bestemmelse, som han har udtrykt sig, „atter at besætte“ sin Ejendom, idet han tænkte, at skaffe de dertil fornødne Penge ved Hjælp af et Laan, som han haabede at kunne gjøre, naar han, der havde Lofte af 5 Personer om, at de vilde gaa i Kaution for ham, hver for 25 Kr., kunde skaffe sig nogle flere Kautionister, men efter samtlige Omstændigheder kan det dog ikke betvivles, at han, da han solgte sin Besætning og Inventarium m. m., har været paa det Rene med, at han derved forringede Landsmandsbankens Pant i en væsentlig Grad, og efter hvad ovenfor er anført har det ogsaa vist sig, at Pantet i sin forringede Tilstand end ikke var tilstrækkelig til Dækning af to Trediedele af Bankens Tilgodehavende. Der er ikke under Sagen Spørgsmaal om Erstatning. Idet nu Tiltalte ved paa den ovennævnte Maade at sælge sin pantsatte

Besætning og Inventarium m. m. maa anses at have overtraadt Straffelovens § 253, og forsaavidt han ved disse Afhændelser, der, som meldt, fandt Sted paa en Tid, da han forudsaa, at Landmandsbanken i en nær Fremtid vilde lade gjøre Udlæg hos ham, har forskaftet sig Penge og Fødemidler til egen Brug, endvidere Konkurslovens § 168, jfr. Straffelovens § 260, vil han, der er født i Aaret 1858, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at anse efter bemeldte Lovbud med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Aktionens Omkostninger, vil derfor være at stadfæste.

Nr. 118. Højesteretssagfører Hansen
 contra
 John Harris (Def. Asmussen),

der tiltales for Manddrab.

Christiansteds kriminelle Extrarets Dom af 23 November 1888: Arrestanten John Harris bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 5 Aar samt efter udstaaet Straf ved Politiets Foranstaltning udføres af Landet. Saa udreder han og de af Aktionen lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsøverrets Dom af 17 December 1888: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
 I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til

Højesteretssagførerne Hansen og Asmussen 12 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende i 1ste Instants af Underdommeren i Christiansted med tiltagne Meddomsmænd paakjendte, og af det Offentlige hertil Retten indankede Sag, tiltales Arrestanten John Harris, der er Arbejder paa Plantagen „Blessing“, og er født i Demerara, skjønned at være 22 Aar gammel og ikke tidligere fundet straffet her paa Øerne, for Manddrab. Arrestanten, der levede i Konkubinatsforhold med et paa Plantagen „Blessing“ boende Fruentimmer, Louise Morris, som tidligere havde ført Samliv med Arbejderen Frank Francis af Plantagen „Spanishtown“, men paa Grund af Uenighed havde forladt denne, har forklaret, at han den 11 August d. A., om Eftermiddagen havde sendt Louise med 40 Cents til Plantagen „Cliftonhill“ for at købe Fødevarer, og at hun ved sin Hjemkomst om Aftenen havde fortalt ham, at Francis paa Vejen havde frataget hende Pengene, saa hun maatte gaa efter ham til „Spanishtown“, for at faa dem tilbage; da Francis kort efter indfandt sig hos hende, og Arrestanten bebrejdede ham hans Adfærd, var det kommet til Skjænderi mellem dem, og var Arrestanten for Freds Skyld gaaet bort, ligesom han ogsaa, da Francis tog Louises Værelse i Besiddelse, efter Andres Raad flyttede sine Ejendele fra Louises til Arbejderen Baites Værelse, hvor han efter dennes Indbydelse i den følgende Tid sov om Natten, men dog jævnlig besøgte Louise om Dagen, ligesom han ogsaa af og til tilbragte endel af Natten hos hende. Den 22 August d. A. var det imidlertid hans Agt at tilbringe hele Natten hos hende, men da han kom i Tanker om, at Francis maaske vilde komme ind i Huset og forstyrre dem, gik han om Aftenen, da Klokken var over 7, ud i Negerbyen for at laane en Kniv, som han først forgjæves henvendte sig til Arbejderen Ferris om og derpaa fik hos Arbejderen Gillian; da han vidste, at han i legemlige Kræfter ikke kunde maale sig med Francis, var det nemlig hans Hensigt, ifald denne kom ind til ham og Louise, og indlod sig i Slagsmaal med ham, at benytte Kniven mod ham i Selvforsvar. Efter derpaa at være gaaet tilsængs i Louises Værelse, var han lidt efter staaet op igjen for at drikke en Snaps, han havde staaende i Baites Værelse, og medtog han Kniven, som han holdt i sin højre Haand, for at forsvare sig med den, hvis det skulde komme til et Sammenstød mellem ham og Francis, som han vidste hver

Aften kom til Plantagen „Blessing“ paa Vejen til Plantagen „Castle Coaklay“, hvor hans Hustru boede. Paa Tilbagevejen fra Baites Værelse saa han Francis tilhest udenfor Arbejderen James Williams Dør, og uden iøvrigt at tiltale ham, gik han til Louises tæt ved beliggende Værelse, idet han kun gjorde den Bemærkning, „at den Mand, der ikke kan regjere hjemme, kan ikke heller regjere ude“; ved disse Ord havde han vel sigtet til Francis, men da det ikke var hans Hensigt at yppe Strid med ham, havde han, da Francis red hen til ham og spurgte, om det var ham, han talte til, svaret benægtende. Francis udfordrede ham derpaa til at komme ud paa Landevejen og slaas med ham, hvortil han imidlertid svarede, at han boede paa Plantagen „Blessing“ og ikke paa Landevejen, og da Francis uu huggede efter ham med en Græskniv eller strakte sin Haand med Græskniven ud efter ham, greb Arrestanten, for at undgaa at blive ramt, fat i denne, hvorved han fik et ubetydeligt Saar paa den indvendige Side af den venstre Haands Pegefinger, og idet han hævede sin Haand, hvori han bar den omtalte Kniv, op i Højde med Hovedet, stødte han Kniven med Kraft ind i Francis's Legeme; efter Gjerningen løb han strax til Plantagens Ejer, hvem han fortalte det Forefaldne, og anmeldte sig derpaa selv Kl. 9 om Aftenen paa Kingshills Politistation. Francis blev samme Nat tilset af Plantagens Læge, som forbandt Saaret, og blev den paafølgende Dag af Ejeren af Plantagen „Spanishtown“ flyttet til denne Plantage, hvor han under et kort Politiforhør forklarede, at Arrestanten den foregaaende Aften med en Kniv havde tilføjet ham et Saar i højre Side, hvoraf fulgte Frømfald af Tarmene i Saaret, uden at han den Aften havde haft nogetsomhelst Klammeri med Arrestanten, med hvem han derimod havde haft noget Skjænderi 3 Uger tidligere. Den 25 s. M. om Morgenen afgik Francis derefter ved Døden paa Plantagen „Spanishtown“, og fremgaaer det af de obducerende Lægers visum repertum, at Dødsaaarsagen var en akut Underlivsbetændelse, frembragt som Følge af det ham paa højre Side i forreste Axellærline mellem 8de og 9de Ribben tilføjede penetrerende Underlivssaar og det derved forvoldte Tarmfrømfald. Med Hensyn til den af Arrestanten benyttede Kniv bemærkes, at det var en almindelig træskaftet Kniv, bestaaende af et 5 Tommer langt Skaft og et $5\frac{1}{2}$ langt og $1\frac{1}{4}$ Tomme bredt, temmelig spidst og skarpt Blad. Af de under Sagen afhørte Vidner har Arbejderen William James, der var tilstede i Ferris's Hus, da Arrestanten bad denne om en Kniv, udsagt, at han, da Arrestanten forlod Huset, hørte ham yttre, at han vilde gjøre Skade den Aften og derefter overgive sig til Loven, og har Arbejderen Richard Rock forklaret, at Arrestanten den paagjældende Aften, efterat være kommen tilbage fra Negerbyen med den af ham laante Kniv, var gaaet op og ned i

Negerbyens Gade med den, havde skærpet den paa en Sten og udtalte til sig' selv, at han ikke vilde tilgive Nogen, ikke engang hans egen Moder, og at han vilde skjære Indvoldene ud paa En eller Anden den Nat, men uden at nævne noget Navn; Vidnet har derhos paastaet, at da Francis spurgte Arrestanten, om han talte til ham, havde Arrestanten svaret bekræftende, og lagde Vidnet vel Mærke til, at Francis udfordrede Arrestanten til at komme ud og slaas med ham paa Landevejen, og ligeledes, at han tog en Græskniv, som hang om hans Skulder, ned og holdt den fremfor sig, men vil Vidnet derimod ikke have set, at han huggede med den efter Arrestanten, hvorimod denne tog fat i Græskniven og holdt fast paa den, medens han samtidigt stak Francis i den højre Side med sin Kniv. Arrestanten har imidlertid bestemt benægtet at have brugt de ham af de nævnte Vidner tillagte Ord, og om end hans under Forhøret afgivne Forklaringer ikke i alle Henseender have været sandferdige, idet han navnlig saaledes først har villet give det Udseende af, at han havde laant Kniven for dermed at aabne Baites Dør, findes der dog ikke tilstrækkelig Grund til i det Væsentlige at forkaste dem, ogsaa forsaavidt som han har paastaet, at han, uagtet han ikke nærrede nogen god Følelse for Francis efter Sammenstødet mellem dem den 11 August, dog ikke havde tænkt paa at hævne sig paa ham eller at tilføje ham noget Ondt, og at det først var efterat have besluttet sig til at tilbringe hele Natten den 22 August hos Louise Morris, at han laante Kniven for at forsvare sig mod Francis, ifald denne skulde komme ind i Værelset til dem og indlade sig i Slagsmaal med ham, men at han selv i saa Fald ikke havde havt til Hensigt at dræbe Francis, men kun at stikke ham med Kniven, idet han ikke havde gjort sig nogen Tanke om, hvad Følgen deraf kunde blive; ligesom der heller ikke foreligger aldeles tilstrækkelig Grund til at tilsidesætte hans Forklaring om, at han, da han gik med Kniven i Haanden fra Louise Morris til Baites Hus, ikke vidste, hvorvidt Francis allerede var ankommen paa Plantagen, og at han, hvis Francis ikke var redet op til ham og havde hugget efter ham med Græskniven, ikke vilde have brugt sin Kniv imod ham. Det maa herefter vel anses som godtgjort, at Arrestanten havde været forberedt paa at bruge Kniven mod Afdøde for det Tilfælde, han skulde komme i Strid eller Slagsmaal med ham den paagældende Aften, uden at det dog kan antages at have været hans Hensigt i saa Fald at dræbe ham; men om end de af ham brugte Ord, „at den Mand, der ikke kan regjere hjemme, kan ikke heller regjere ude“ sigtede paa Afdøde og muligen kunde være egnede til at irritere denne, kan Arrestanten dog ikke siges derved at have søgt Strid med ham, hvorimod Afdøde nærmest maa siges at have været den, der ved at udfordre Arrestanten til Slagsmaal

og ved at rette Græskniven mod ham og saaledes give ham Grund til at tro, at han vilde angribe ham, har foranlediget Sammenstødet mellem dem. Arrestanten vil derfor ikke kunne anses for at have handlet efter foregaaende Overlæg, hvorimod hans Forhold vil være at henføre under Forordningen af 4 Oktober 1833 § 2, 2det Led, sammenholdt med § 4, og da den ham i Underrettsdommen i Henhold til disse Bestemmelser idømte Straf af Forbedringshusarbejde i 5 Aar findes passende, og Underrettsdommens Bestemmelser angaaende Aktionens Omkostninger og om, at Arrestanten efter udstaaet Straf udføres af Landet, bifaldea, vil den saaledes i det Hele være at stadfæste.

Torsdagen den 11 April.

Nr. 29. Ringkjøbing Byraad (Halkier efter Ordre)

contra

Redaktør R. O. Lind (Hansen efter Ordre),

betr. Spørgsm. om Valgret.

Ringkjøbing Kjøbstads Gjæsterets Dom af 28 Juni 1887: De Indstævnte, Ringkjøbing Byraad, bør for Tiltale af Citanten, Redaktør Rasmus Carl Lind af Ringkjøbing, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Sagfører Frølund i Ringkjøbing et Salær af 30 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 Juli 1888: Citanten, Redaktør C. Lind, bør uanset den ham overgaaede Højesteretsdom af 29 Marts *) 1886 anses valgberettiget til Rigsdagens Folkething og Landsting. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves, hvorhos det Salær, der ved Gjæsteretsdommen er tillagt den for de Indstævnte, Ringkjøbing Byraad, beskikkede Sagfører for Gjæsteretten, saavelsom det de Indstævntes beskikkede Sagfører for Overretten, nu afdøde Kancelliraad Møllers Bo tilkommende Salær, der bestemmes til 50 Kr., udredes af det Offentlige.

---

*) skal være: 30 Marts.

Højesterets Dom.

Det af Indstævnte udviste, i den indankede Dom nærmere fremstillede Forhold, for hvilket han ved Højesterets Dom af 30 Marts 1886 efter Straffelovens § 90 under Hensyn til samme Lovs § 39 blev anset med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder, findes efter samtlige Omstændigheder at maatte medføre, at han ikke kan anses at fyldestgjøre den i Grundlovens §§ 30 og 35 jfr. Lov om Valgene til Rigsdagen af 12 Juli 1867 §§ 1, 2 og 47 opstillede Betingelse for Valgretten, at være uberygtet. Som Følge heraf vil Gjæsteretsdommen, ved hvilken Citanterne ere frifundne for Indstævntes Tiltale, i Henhold til den derom for Højesteret nedlagte Paastand kunne stadfæstes. Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve og de de befalede Sagførere for disse Retter tilkommende Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Gjæsteretsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner. Advokat Halkier og Højesteretssagfører Hansen tillægges der i Salarium for Højesteret hver 100 Kroner, der tilligemed det Kancelliraad Møllers Bo ved Landsoverrettens Dom tillagte Salarium udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Efterat de Indstævnte, Ringkjøbing Byraad, ved en den 21 Marts f. A. i Henhold til § 14 i Lov om Valgene til Rigsdagen af 12 Juli 1867 afgiven Kjendelse havde nægtet at optage Citanten, Redaktør C. Lind i Ringkjøbing paa de over de for Aaret 1 April 1887 til 31 Marts 1888 til Rigsdagens Folkething og Lands-thing i Ringkjøbing Valgberettigede forfattede Lister, idet det antoges, at Citanten paa Grund af, at han ved Højesteretsdom af 29 Marts 1886 *) var bleven anset med Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder efter Straffelovens § 90,

---

*) skal være: 30 Marts 1886.

sammenholdt med § 39, blandt Andet for at have kaldt Hs. Majestæt Kongen en Meneder, maatte siges at være funden skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling og saaledes ikke kunne antages at fyldestgjøre den i Grundlovens § 30 og § 35, jfr. ovennævnte Lov af 12 Juli 1867 §§ 1, 2 og 47, opstillede Betingelse for Valgretten, at være uberygtet, har Citanten under nærværende mod de Indstævnte, ovennævnte Byraad, anlagte Sag i første Instants ved en Gjæsteret paastaet sig kjendt valgberettiget til begge Rigsdagens Thing, og de Indstævnte som Følge deraf tilpligtede under en Dagbøde at medoptage ham paa de nævnte Lister, idet han har begrundet sin Paastand paa, at den nævnte Dom formentlig ikko berøver ham Karakteren af Uberygtethed. Ved Gjæsteretsdommen ere de Indstævnte imidlertid frifundne for Citantens Tiltale, og denne Sag er derefter af Citanten indanket her for Retten, hvor han har gjentaget sin for Gjæsteretten nedlagte Paastand, dog med den Modifikation, at de Indstævnte, da den 31 Marts d. A. er overskreden, tilpligtes at optage ham paa Valglisterne for Aaret fra den 1 April d. A. til den 31 Marts 1889 saavel som paa fremtidige Valglistes. Derimod have de Indstævnte paastaet Gjæsteretsdommen stadfæstet. Af den under Sagen fremlagte Højesteretsakt i den ovennævnte imod Citanten i sin Tid anlagte, af Højesteret den 29 Marts 1886 paadomte Sag, fremgaar det, at Citanten — der i Tiden efter Udstedelsen af den foreløbige Bovillingslov af 1 April 1885 hvor Dag paa første Side af det af ham udgivne Blad „Ringkjøbing Amts Avis“ lod optage et Stykke, hvori der under Overskriften „Provisoriet“ var aftrykt dels bemeldte Lov, dels den gennemsete Grundlovs § 7, 1ste Punktum samt §§ 25 og 49 — har Paaskø Søndag den 5 April 1885 i en Beværtning i Ringkjøbing, hvor han i Forening med to andre Personer havde indfundet sig, om Formiddagen mellem Kl. 10 og 11 i flere Andres Overværelse under Henvisning til de foran nævnte i hans Avis — hvoraf et Exemplar var fremlagt paa Bordet i Beværtningen — aftrykte Grundlovsparagrafer 2 Gange udtalt, at Kongen var en Meneder, samt at han har gjentaget denne Udtalelse først, medens han samme Dag Kl. henimod 1 sad i 3die Klases Ventosal paa Ringkjøbing Jernbanestation sammen med Flere og talte om Politik, og navnlig om provisoriske Finantslove, som han kaldte skjændige, og senere om Eftermiddagen noget før Kl. 4, da han paany havde indfundet sig i den ovennævnte Ventosal og der sat sig ved et Bord, hvor der sad 2 andre Personer, hvorhos han ligeledes samme Dags Eftermiddag har paa Jernbanehotellet i Ringkjøbing, hvor han havde indfundet sig med 2 andre Personer, dels spurgt den ene af disse Personer, om denne ikke mente, at man, naar Konseilspræsidenten Estrup blev domt ved Rigsretten, kunde kalde Kongen en Meneder, og om det saa ikke blev Konseils-

præsidentens Skyld, at Kongen blev en Meneder, dels i Fleres Overværelse udtalt, at Folk ikke forstod at læse mellem Linierne i de ovennævnte Aftryk af Grundlovsparagraferne, der vare optagne i hans Avis, men at han næste Dag med fede Typer vilde skrive over det paagjældende Stykke i Avisen: „Er Kongen en Meneder?“ ligesom han under sit Ophold paa det nævnte Hotel har spurgt en der tilstedeværende Annonceagent for Bladet „Jyllandsposten“, om han ikke vilde melde til dette Blad, at Citanten havde sagt, at Kongen var en Meneder. Iøvrigt er det i Højesteretsdommen udtalt, at det vel, efter hvad der i to under Sagen fremlagte Lægeærklæringer var oplyst angaaende Citantens tidligere mentale Tilstand, fandtes betænkeligt ved Fastsættelsen af hans Straf efter Straffelovens § 90 ikke at tage Hensyn til Straffelovens § 39, men at Straffen — der ved Overrettens Dom i Henhold til bemeldte Paragraf og under Henvi- ning til de ommeldte Lægeærklæringer og Sagens øvrige Op- lysninger, hvoraf det navnlig fremgik, at Citanten i Gjærnings- øjeblikket dels paa Grund af Nydelse af Drikkevarer, dels ved Modsigelser og Drillerier fra forskellige Tilstedeværendes Side havde befundet sig i en ophidsset Tilstand, var bleven bestemt til simpelt Fængsel i 4 Maanedor — dog ikke fandtes at burde sættes lavere end til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i samme Tidsrum. Da det efter Indholdet af § 2 i Lov om Valgene til Rigsdagen af 12 Juli 1867, sammenholdt med bemeldte Lovs §§ 1 og 47 samt Grundlovens §§ 30 og 35, maa antages, at den Uberytthed, der efter de nævnte Lovbestemmelser er en Be- tingelse for Udøvelsen af Valgret til Rigsdagens Folkething og Landsting, kun bortfalder i de Tilfælde, hvor Nogen ved Dom er funden skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Hand- ling, hvorved maa forstaaes en Handling af den Beskaffenhed, at den ikke blot formindsker den Paagjældendes borgerlige Agtelse, men i det Hele gjør ham uværdig til hans Medborgeres Agtelse, og en saa- dan Virkning ikke findes at kunne tillægges det af Citanten udviste Forhold, i Særdeleshed da han efter det Ovenanførte maa antages ikke i Gjærningsøjeblikket at have været fuldt tilregnelig, maa de Ind- stævntes Vægning ved at optage ham paa Listerne over de til Rigs- dagens Folkething og Landsting Valgberettigede anses for ubefojet. Der vil derfor være at give ham Dom for, at der tilkommer ham saadan Valgret, men ligesom der, da Valglisterne for 1887—88 nu have tabt deres Gyldighed, ikke bliver Spørgs- maal om at tilpligte de Indstævnte under Dagmulkat at optage Citanton paa disse Lister, saaledes vil der heller ikke kunne tages Hensyn til hans for Overretten fremsatte Paastand om, at der skulde gives de Indstævnte et saadant Paalæg med Hensyn til de nugjældende Valglistor, eftersom denne Paastand ligger udenfor hans Underretsprocedure. Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve,

hvorhos det de Indstævntes beskikkede Sagfører for Gjøsteretten ved Gjøsteretsdommen tillagte Salær, der findes passende bestemt til 30 Kr., og det Salær, der vil være at tillægge den for de Indstævnte her for Retten beskikkede Sagfører, nu afdøde Kancelliraad Møllers Bo, hvilket Salær findes at kunne bestemmes til 50 Kr., ville være at udrede af det Offentlige. Under den befalede Sagførelse for begge Retter har intet Ophold, som vil bevirke Ansvar, fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter er ingen Stempelovertrædelse begaaet.

Mandagen den 15 April.

Nr. 95. Højesteretsagfører Bagger
 contra
 Hans Lauritz Buch Mølgaard (Def. Asmussen),

der tiltales for bedrageligt Forhold samt for at have tilsneget sig og til egen Fordel anvendt Embedsattester af urigtigt Indhold.

Viborg Kjøbstads Extrarets Dom af 13 August 1888: Arrestanten, forhenværende Sagfører Hans Lauritz Buch Mølgaard, bør hensættes til 1 Aars Forbedringshusarbejde. Saa udreder han og alle af hans Arrest og nærværende Sag flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Hindberg, 100 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 26 November 1888: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Overretssagfører Hindberg, betaler Arrestanten 120 Kr. til den Første og 60 Kr. til den Sidste. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Bagger og Asmussen 150 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales forhenværende Sagfører Hans Lauritz Buch Mølgaard for bedrageligt Forhold samt for at have tilsneget sig og til egen Fordel anvendt Embedsattester af urigtigt Indhold. Arrestanten, der er født i Aaret 1844 og som siden sin Konfirmation havde været beskjæftiget paa Retsbetjentes Kontorer, blev i Aaret 1862 ansat som Kontorist paa Byfogedkontoret i Viborg, og efter at have underkastet sig juridisk Examen for Ustuderede, blev han i Sommeren 1868 antagen som Fuldmægtig paa dette Kontor, i hvilken Stilling han forblev indtil den 1 Januar 1876, da han, hvem der i 1873 var meddelt Beskikkelse som Sagfører, hvilken Beskikkelse han kort efter Paabegyndelsen af Undersøgelsen i nærværende Sag har afgivet til Kassation, nedsatte sig som Sagfører i Viborg.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 26 April 1889.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1889.

Nr. 9-10.

Mandagen den 15 April.

Nr. 95. Højesteretssagfører Bagger

contra

Hans Lauritz Buch Mølgaard (Def. Asmussen).

Den af ham saaledes paabegyndte Sagførervirksomhed — ved Siden af hvilken han beklædte forskjellige offentlige Tillidshverv, navnlig som Medlem af Viborg Byraad, hvorhos han fra Efteraaret 1878 fungerede som Repræsentant i Nye jydsk Kjøbstad-Kreditforening — fortsatte han, indtil hans Bo ifølge en af ham indgiven Begjæring af 2 Januar d. A. blev taget under Konkursbehandling, og da han samtidig tillige anmeldte, at han havde misbrugt flere af sine Kommittenters Tillid ved at forbruge betroede Midler, blev der indledet kriminel Undersøgelse imod ham. I den af Kuratorerne i Arrestantens Konkursko i Henhold til Konkurslovens § 78 forfattede Statusoversigt er der paaregnet et Underskud i Boet af ca. 73000 Kroner, idet Aktiverne — blandt hvilke de udestaaende Bogfordringer, der tilsammen udgjøre et Beløb af over 60000 Kr., kun ere beregnede at ville bringe en Indtægt for Boet af 9000 Kr. — ere anslaaede til imellem 71 og 72000 Kr. og Passiverne til imellem 144 og 145000 Kr., og der vilde herefter kun blive en Dividende af ca. 24 pCt. til de personlige, uprivilegerede Fordringshavere. Aarsagerne til, at der er fremkommet en saa betydelig Underbalance i Arrestantens Bo, uagtet han — der efter sit Opgivende, da han etablerede sig som Sagfører, ejede en Formue paa ca. 10000 Kroner, bestaaende foruden af hans Indbo af nogle udestaaende Fordringer og en af ham i 1872 kjøbt Gaard i Viborg — efter sin Formening i Aarene 1876—80 har

havt et aarligt Overskud af 2—4000 Kr., medens der efter det Foreliggende ikke er Grund til at antage, at Udgifterne til hans og hans Families Underhold i de derpaa følgende Aar have oversteget hans Indtægter, maa efter hans Forklaringer, der i saa Henseende i det Væsentlige ere overensstemmende med den af Kuratorerne i Henhold til Konkurslovens § 79 afgivne Indberetning, hvoraf en Afskrift er fremlagt under Sagen, fornømmelig søges dels i, at Arrestanten i Aaret 1881 foretog en Ombygning af sin ovennævnte Gaard, der efter hans Opgivende kostede 35,000 Kroner, og hvorved Ejendommen kom til at staa ham i ca. 45,000 Kroner, medens den i den nysnævnte Statusoversigt kun er opført med 31,000 Kroner, dels i, at han i de senere Aar led betydelige Tab, bl. A. ogsaa ved at yde Laan til og indgaa Kautions- og andre Garantiforpligtelser for Slægtninge og Andre samt ved, at han i sin Forretning gav en altfor udstrakt Kredit, hvortil endnu kommer, at Arrestanten, hvis egen Tid var stærkt optagen af hans offentlige Virksomhed som Byrådsmedlem og paa andre Omraader, paa Grund heraf har havt betydelige Udgifter til Folkehold. Alt i 1884, da en Kredit, som Arrestanten i Aaret 1877 havde forskaffet sig hos et daværende Vexelererfirma i Kjøbenhavn, og hvorved det hidtil havde været ham muligt at dække de omhandlede alt den Gang tildels paaløbne Tab, blev standset, maatte han, for at kunne betale sin Gjæld til bemeldte Firma, der i Begyndelsen af det nævnte Aar var voxet til ca. 36,000 Kroner, søge Støtte hos en Broder af sig og en anden Sagfører, ved hvis Hjælp han opnaaede en Vexelkredit, først i Aarhus og senere i Holstebro, ligesom denne store Udbetaling, efter hvad der af Kuratorerne er udtalt i deres ovennævnte Indberetning, ogsaa forte til, at bl. A. Midler, der vare ham betroede som Kurator i Konkursboer, efterhaanden bleve angrebne og anvendte i eget Øjemed. Arrestanten, der nød en udstrakt Tillid, og hvem det navnlig i betydeligt Omfang blev overdraget at ordne det Fornødne med Hensyn til Prioritetslaans Optagelse, fornømmelig i Nye jyske Kjøbstad-Kreditforening, hvori han, som meldt, var Repræsentant, men ogsaa i andre Instituter, saasom i Overformynderiet, Landkreditforeningen i Viborg og Husmandskreditforeningen i Aalborg, lod samtlige Pengesummer, der bleve ham betroede af hans Kommittenter, eller som han modtog paa deres Vegne, indflyde i sin almindelige Kassebeholdning, og dette var ogsaa Tilfældet med Beløb, som kom ham ihænde i hans Egenskab af Kurator i Konkursboer. I Arrestantens Forretning blev der forført dels Kassebøger eller Kassejournaler, dels særlige Bøger over Auktionsvæsenet og Journaler over Inkassationer og Expeditioner af Dokumenter og Laanesager m. m., dels endelig Hovedbøger, i hvilke Enhver, med hvem Arrestanten stod i Forretningsforbindelse, fik sin Konto, hvor hver Post eller hver Sag efterhaanden

som den blev berigtiget, skulde overføres fra Journalerne. Medens Kuratorerne i deres ovennævnte Indberetning have udtalt, at Arrestantens Insolvents maa være mindst nogle Aar gammel, i hvilken Henseende de dog have tilføjet, at de ikke tør paastaa, at han før til Slutningen havde nogen klar Opfattelse deraf, har Arrestanten anført, at han vel ikke har foretaget nogen egentlig Statusopgjørelse, men at han dog med kortere eller længere Mellemlum ved Gjennemgaaelse af sine Bøger har optaget summariske Statusoversigter, af hvilke en, som han optog i Begyndelsen af 1884, og en anden, som han optog i Efter-sommeren 1886, udviste en beholden Formue henholdsvis af 20 à 30000 Kroner og af ikke under 20000 Kroner, og han har derhos forsikret, at han i hvert Fald havde staaet i den Formening, at hans Forretning, om den end ikke var gaaet frem i de senere Aar, dog heller ikke kunde siges at være gaaet tilbage, og at han var i Stand til at betale Enhver sit, samt at han først i Slutningen af forrige Aar, da han atter gav sig til at gjøre Uddrag og Notitser af sine Bøger, opdagede, at han var gaaet betydeligt tilbage og ikke mere kunde holde det gaaende. I Efteraaret 1875, nogle Maaneder forinden han begyndte sin Sagførervirksomhed, var det ved en mellem Viborg Byraad og Arrestanten indgaaet Overenskomst blevet overdraget ham for en Betaling af 3000 Kr. at udarbejde nye Realgistro til Skjøde- og Panteprotokollerne for den nævnte Kjøbstad i Stedet for de tidligere førte Personalregistre. Medens dette Arbejde — der ifølge bemeldte Overenskomst skulde have været udført inden Udgangen af Aaret 1878, men som, da nærværende Under-søgelse paabegyndtes, endnu ikke var tilendebragt — stod paa, havde Arrestanten Panteregistrene i sit Hjem, og samtlige Dokumenter, som bleve begjærte thinglæste ved Viborg Bything, bleve da, efterat Thinglæsningen havde fundet Sted, og efterat de derpaa paa Byfogedkontoret, hvor de, indleveredes til Thinglæsning, vare blevne indførte i Skjøde- og Panteprotokollerne og Kopier tagne af dem, fra det nysnævnte Kontor overleverede til Arrestanten for at noteres i Panteregistrene. De bleve derefter paa Arrestantens Kontor og ved hans Foranstaltning noterede i de gamle Register samt tillige i de af ham udarbejdede nye Konzeptregistre, forsaavidt Tiden tillod dette og vedkommende Folium i disse Register var færdigt eller samtidigt kunde gjøres færdigt, hvorhos Arrestanten forsynede Dokumenterne med Paategninger om Thinglæsningen og med de Retsanmærkninger om tidligere Hæftelser m. m., som han fandt burde gives dem. Dokumenterne bleve derpaa sendte tilbage til Byfogedkontoret, hvor de efterat være blevne sportulerede, bleve forelagte Byfogeden, som tillige er Byskriver, til Underskrift, hvormæst de fra Kontoret bleve sendte Vedkommende. Ligesom Arrestanten under Forhørene har udsagt, at der med Hensyn til det her

omhandlede Arbejde — som iøvrigt kun tildels blev udført af ham selv personlig, idet han navnlig i de senere Aar lod det udføre ved En af sit Kontorpersonale — bestod et fuldstændigt Tillidsforhold mellem ham og Byfogeden, idet det var umuligt for denne, naar han ikke selv vilde expedere Dokumenterne til Registrerne, i Et og Alt at kontrollere de af Arrestanten udførte Expeditioner, saaledes har Byfoged Bruhn i Viborg i en under Sagen fremlagt Erklæring udtalt, at det, efter den lange Øvelse, Arrestanten havde i de omhandlede Forretninger, og den Maade, hvorpaa Arrestanten udførte de ham i hans Egenskab som Byraadsmedlem paahvilende Arbejder, ikke faldt ham ind at betvivle Korrektheden af Arrestantens Paategninger paa Dokumenterne. Det Forhold, som under nærværende Sag lægges Arrestanten til Last, bestaar nu dels i, at han har misbrugt sin ovennævnte Stilling til Panteregistrerne og de vedkommende Thinglæsningsdokumenter til at forskaffe sig Panteobligationer læste uden Retsanmærkning om ældre, den paagjældende Ejendom paahvilende Forhæftelser, og derefter benyttet deslige Obligationer til egen Fordel; dels i, at han til egen Brug har anvendt Konkursboers Midler, som han havde modtaget som Kurator i Boerne, samt andre ham betroede Midler. I I førstnævnte Henseende bemærkes Følgende: Efter Arrestantens Forklaring blev af de thinglæste Dokumenter de saakaldte Terminsobligationer 3: Obligationer udstedte for Laan, som optages i selve Terminerne, expederede forlods, nemlig hurtigst muligt og som oftest faa Dage, efterat de vare thinglæste, medens de øvrige Dokumenter bleve expederede efter den Orden, hvori de vare indkomne til Thinglæsning, og i Almindelighed saaledes, at Expeditionen var tilendebragt ved eller kort efter Kvartalets Udløb. Arrestanten har erkjendt, at han havde givet en almindelig Ordre paa sit Kontor om, at alle Obligationer af den nævnte Art, som vare udfærdigede for Laan, hvis Ordning var ham betroet — hvilke maa antages at have udgjort den langt overvejende Del af de Terminsobligationer, der thinglæstes ved Bythinget — skulde expederes uden Retsanmærkning, idet han som Grund hertil angav, at de paa Ejendommene hvilende ældre Forhæftelser om kortere eller længere Tid vilde blive udslettede, og han har tilføjet, at det gjerne kan være, at han, naar han under Expeditionen af deslige Dokumenter særlig blev spurgt, om et Dokument skulde have Retsanmærkning, har besvaret dette Spørgsmaal benægtende, uagtet han har vidst, at der paa Ejendommen hvilede præjudicerende Forhæftelser. Arrestanten har i saa Henseende udsagt, at han har anset det som en almindelig Praxis, som ogsaa blev fulgt paa Byfogedkontoret i Viborg — uden at han dog nogensinde har talt med Byfogeden derom — at nye Obligationer kunde expederes uden Retsanmærkning om ældre Forhæftelser, naar blot Forhæftelsesdokumenterne forinden

i kvitteret Stand vare indleverede til Udslettelse paa Kontoret, selv om de først en senere Retsdag blev læste til Udslettelse i Retten, og Arrestanten vil derfor ogsaa efter derom til ham rettede Anmodninger have undladt at forsyne andre end sine egne Terminsobligationer med Retsanmærkning om ældre Forhæftelser, i hvilket Fald han har leveret Obligationen tilbage til Byfogedkontoret med en Seddel, hvorpaa de paagældende Forhæftelser vare noterede, for at det paa Kontoret kunde blive paaset, at Obligationen ikke udleveredes, før de ældre Forhæftelsesdokumenter vare fremkomne til Udslettelse. Efter fra Byfogedkontoret at have modtaget sine egne Terminsobligationer forsynede med Byfogedens Underskrift under Thinglæsningspaategningerne, afsendte han strax til vedkommende Laaneinstitut — som oftest Nye jyske Kjøbstad-Kreditforening — de Obligationer, som vare i Orden, idet der ikke paahvilede de paagældende Ejendomme ældre Forhæftelser, og modtog derefter Laanenes Paalydende, hvorimod han i Regelen vil have ventet nogen Tid med Afsendelsen af de Obligationer, som burde have havt Retsanmærkning om ældre Forhæftelser, for at se, om ikke de paagældende Forhæftelsesdokumenter skulde fremkomme i kvitteret Stand. Arrestanten har imidlertid vedgaaet, at han jævnlig og navnlig siden Aarene 1883 og 84 har benyttet Obligationer, der, som anført, burde have været forsynede med Retsanmærkning, til at indkassere Obligationernes Paalydende, nagtet de ældre præjudicerende Forhæftelser ikke vare blevne indfrie, og at han derefter enten har benyttet en Del af Laanet til hermed at indfri de paagældende Forhæftelser, eller i Tilfælde, hvor dette ikke eller i alt Fald ikke uden særlig Bekostning lod sig gjøre, fordi Kapitalen ikke var bleven Kreditor opsagt, har i kortere eller længere Tid beholdt og benyttet de Penge, som skulde have været anvendte til Dækning af de ældre Forhæftelser. De Tilfælde, hvor det under Sagen ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Fremkomne er oplyst, at han har benyttet en saadan Fremgangsmaade som anført, ere følgende: 1. Sadelmager H. Jørgensen i Viborg — paa hvis Ejendom Matr.-Nr. 253 sammesteds der hæftede en første Prioritetsgjæld til Nye jyske Kjøbstad-Kreditforening paa 15000 Kroner ifølge tvende af ham udstedte Panteobligationer, af hvilke den ene er dateret 9 og thinglæst 10 December 1879 og den anden er dateret 4 og thinglæst 5 *) December 1883 — havde henvendt sig til Arrestanten med Anmodning om at være ham behjælpelig med istedet for den nævnte Gjæld at faa et Prioritetslaan i Overformyndriet, og efterat dette derpaa havde bevilget ham et Laan paa 10000 Kroner, underskrev han den 26 Maj f. A.

---

*) skal være 4.

dels en Panteobligation til Overformynderiets udenbys Afdelings almindelige Masse for dette Beløb med første Prioritet i den nysnævnte Ejendom, dels en Fuldmagt for Arrestanten til at modtage og kvittere for Laanet, hvortil han endvidere, efterat Arrestanten ved en Opsigelse, dateret 6 Juni f. A., som han havde underskrevet paa Jørgensens Vegne, havde opsagt den ovennævnte Kreditforeningsgjæld til kontant Indfrielse i 11 December Termin f. A., men Kreditforeningen havde forlangt Jørgensens Bemyndigelse for Arrestanten til at underskrive Opsigelsen indsendt, under 27 Juni f. A. underskrev en Paategning paa Opsigelsen om, at han havde givet Arrestanten en saadan Bemyndigelse. Nogle Dage forinden Obligationens og Fuldmagtens Underskrift havde Jørgensen betalt Arrestanten 5000 Kr., for at han hermed i Forbindelse med Overformynderilaanet skulde indfri Kreditforeningsgjælden. Senere anmodede Jørgensen Arrestanten om at fna Overformynderilaanet forhøjet, og da der derpaa af Overformynderiet blev bevilget ham et Til-lægslaan paa 2000 Kroner, underskrev han den 5 Juli s. A. en Panteobligation til samme Kreditor for dette Beløb, hvorved der gaves første Prioritet jævnsides med de ovennævnte 10000 Kr. i Ejendommen, samt en Fuldmagt for Arrestanten til at modtage Laanet paa de 2000 Kroner. De saaledes af Jørgensen udstedte to Obligationer blev henholdsvis under 8 Juni og 6 Juli f. A. thinglæste, uden at der blev givet dem Anmærkning om Kreditforeningsgjælden, og Laanenes Paalydender, 10000 Kr. og 2000 Kr., ere derpaa af Overformynderiet henholdsvis den 1 og 15 Juli f. A. blevne tilsendte Arrestanten; men medens han under 27 næstefter har udbetalt Jørgensen de 2000 Kr., har han derimod uden dennes Samtykke og uden at underrette ham derom, forbrugt saavel de 5000 Kroner, som Jørgensen havde betalt ham, som de fra Overformynderiet modtagne 10000 Kroner, og da Arrestantens Bo i Begyndelsen af Januar Maaned d. A. blev taget under Konkursbehandling, havde han ikke betalt Gjælden til Kreditforeningen, hvorfor Jørgensen i Begyndelsen af Februar d. A. har maattet indfri denne Gjæld. Arrestanten har under Forhorene erkjendt, at det, da han indsendte Obligationen paa de 10000 Kr. til Overformynderiet, var hans Hensigt at benytte Kapitalen indtil den følgende Termin, til hvilken Kreditforeningsgjælden, som meldt, var opsagt; men han har fastholdt — hvad ogsaa efter det Foreliggende maa antages — at det havde været hans Hensigt at indfri Gjælden i December, men at han blev forhindret deri, derved, at han saa sig nødsaget til at opgive sit Bo til Konkursbehandling. Efter Jørgensens Forklaring stod han, uagtet han efter det Ovenanførte maa antages at være bleven gjort bekjendt med, at Kreditforeningsgjælden var opsagt til Udbetaling i December Termin, i den Formening, at Arrestanten strax efter Modtagelsen af de 10000 Kr.

fra Overformynderiet havde indfriet Kreditforeningsgjælden, hvori han ogsaa vil være bleven bestyrket ved, at Arrestanten efter Jørgensens Forklaring gjentagne Gange og sidste Gang i December Maaned f. A., naar Jørgensen mindede ham om endelig Opgjørelse af Laanesagen, svarede ham, at hans Laan var i Orden. Jørgensen, der har anmeldt sit Erstatningskrav paa Arrestanten i dennes Konkursbo, hvor det er anerkjendt med 14591 Kr. 22 Øre har begjært Arrestanten straffet for hans her omhandlede Forhold. — 2. Efterat der ved Arrestantens Medvirkning var blevet bevilget Kjøbmand N. Samson i Viborg et Laan paa 17000 Kr. i Nye jydsk Kjøbstad-Kreditforening, udstedte Samson under 6 December 1881 en Panteobligation for dette Beløb til bemeldte Kreditforening med første Prioritet i hans Ejendom Matr.-Nr. 166 i Viborg, og ved en samme Dag dateret Fuldmagt bemyndigede han Arrestanten til at modtage og kvittere for Laanet. Denne Obligation blev den 7 s. M. thinglæst uden Anmærkning om, at Viborg Byes- og Omegns Sparekasse ifølge en af Samson udstedt Obligation af 28 November 1873, thinglæst 3 December næstefter, havde første Prioritets Panteret i samme Ejendom, for en Fordring, stor oprindelig 8000 Kr., og Arrestanten modtog derefter Obligationens Paalydende i Kreditforeningsobligationer. Efter hans Forklaring var det hans Hensigt strax efter Modtagelsen af disse at indfri Samsons nysnævnte Gjæld til Sparekassen, men da denne forlangte en Provisionsgodtgjørelse for at modtage Kapitalen, som ikke var opsagt, lagde han det til Indfrielsen fornødne Beløb i Nye jydsk Kjøbstad-Kreditforeningsobligationer i sit Pengeskab som et Slags Depositum for Sparekassens Tilgodehavende. Da han imidlertid senere — efter hvad han antager, i 1883 eller 84 — kom i Pengeforlegenhed, solgte han Obligationerne og anvendte det herved indkomne Beløb til egen Brug. Arrestanten, som ikke senere har opsagt Sparekæsegjælden og som af sin egen Kasse og uden at debitere Samson derfor betalte de Sparekassen ifølge dens Obligation tilkommende Renter og Afdrag, har aldrig underrettet Samson om det saaledes Passerede, og denne, der havde forudsat det som en Selvfølge, at den ommeldte Gjæld var betalt, fik først den 10 December f. A. tilfældigt at vide, at han endnu var Debitor for samme. Efterat han derpaa gjentagende havde henvendt sig til Arrestanten om Sagens Ordning, har Arrestanten under 24 December f. A. — efter hvad der er oplyst, ved Hjælp af Midler, som vare ham betroede af Andre — indfriet Gjælden med ialt 6719 Kr. 96 Øre, og Obligationen er under 11 Januar d. A. udslettet. — 3. Avlsbruger Jørgen Nielsens Enke, Birgithe Nielsen, hvem der ved Arrestantens Medvirkning var bleven bevilget et Laan paa 11000 Kroner af Overformynderiet, underskrev den 7 Juni f. A. dels en Panteobligation for denne Gjæld med 1ste Prioritet

i hendes Ejendom Matr.-Nr. 74 af Viborg Kjøbstads Bygrund og Matr.-Nr. 309 m. fl. af Kjøbstadens Markjorder, dels en Fuldmagt for Arrestanten til at modtage og kvittere for Laanet, dels endelig en Opsigelse, hvorved Enkens Gjæld til Viborg Kommune ifølge tre henholdsvis i 1869, 1871 og 1881 udstedte og thinglæste Panteobligationer, stor ialt 5775 Kr. 51 Øre, hvorfor der var givet første Prioritet i Matr.-Nr. 74 og for en Del af Gjælden tillige Panteret i fornævnte Matr.-Nr. 309. m. fl., opsagdes til Indfrielse i 11 December Termin f. A. Obligationen til Overformynderiet blev den 8 Juni f. A. thinglæst uden Retsanmærkning om den sidstnævnte Gjæld, og Arrestanten fik derpaa den 23 s. M. Obligationens Paalydende 11000 Kr. tilsendt af Overformynderiet. Af det saaledes modtagne Beløb har Arrestanten tilbageholdt og til egen Brug anvendt den til Indfrielse af Gjælden til Kommunen fornødne Sum uden hertil at have erhvervet Tilladelse fra Enken, der efter sin Forklaring antog, at Arrestanten uanset den ovennævnte Opsigelse, havde indfriet Gjælden i Juni f. A., idet denne paa en Opgjørelse, som hun, saavidt hun mindes, i November f. A. modtog fra Arrestanten, stod anført som betalt. Da hun imidlertid i December f. A. tilfældig paa Kæmnerkontoret fik at vide, at Gjælden ikke var betalt, henvendte hun sig desangaaende til Arrestanten, som derefter den 28 December f. A. — efter det Oplyste ved Benyttelse af fremmede, ham betroede Penge — har indfriet de paagjældende Obligationer, hvilke under 11 Januar d. A. ere afæstede, og som efter sin Forklaring ogsaa har betalt Renterne af Gjælden for Halvaaret til 11 December f. A. —

4. En af Kjøbmand Th. Christensen i Viborg for et Laan paa 35000 Kr. til Nye jydsk Kjøbstad-Kreditforening, der blev ham ydet i Juni Termin 1881 og hvis Ordning var overdraget til Arrestanten, udstedt Obligation, hvorved der for Laanet gaves første Prioritets Panteret i hans Ejendom Matr.-Nr. 152 i Viborg, blev den 15 Juni s. A. thinglæst uden Bemærkning om en paa Ejendommen ifølge Obligation af 16 November 1875, thinglæst 24 s. M. hæftende første Prioritetsgjæld til Overformynderiets udenbys Afdeling paa 16000 Kr., der først blev indfriet den 17 December 1881 og afæst den 21 s. M., efterat Gjælden af Christensen ved Opsigelse af 1 Juni s. A. var opsagt til Udbetaling i 11 December Termin næstefter. Arrestanten, der paa en Christensen tilstillet Regning af 3 Juli 1881, vedrørende den ovennævnte Laanesag, havde debiteret Christensen for Kapitalen 16000 Kroner samt Renter 320 Kroner, som han maa antages at have betalt forud til Overformynderiet for et halvt Aar til 11 December 1881, har erkjendt at have anvendt Kapitalen til egen Brug i det nysnævnte Halvaar uden hertil at have havt Christensens Tilladelse, idet denne efter sin Forklaring tænkte sig, at Gjælden til Overformynderiet uden Hensyn til

den stedfundne Opsigelse til en senere Termin kunde indfries i 11 Juni Termin 1881, naar der blev betalt Renter for det følgende Halvaar, og at den i Virkeligheden ogsaa var bleven indfriet i denne Termin. — 5. Den for et til Borger- og Haandværkerforeningen i Viborg af Nye jydsk Kjøbstad-Kreditforening i December Termin 1881 ydet Laan paa 25000 Kroner udstedte Obligation, hvorved der gaves første Prioritet i den førstnævnte Forenings Ejendom Matr.-Nr. 147 i Viborg, blev den 14 December s. A. thinglæst, uden at der blev givet Retsanmærkning om, at Ejendommen ifølge Obligation til da afdøde Herredsfoged Jespersen, thinglæst 10 Januar 1872, i Forvejen var behæftet med en første Prioritetsgjæld paa 12000 Kr. Den sidstnævnte Obligation blev først indfriet den 16 Juni 1882 og aflæst den 21 s. M., og Arrestanten, hvem Ordningen af det ovennævnte Laan for Borger og Haandværkerforeningen var betroet, maa anses at have erkjendt, at han til egen Brug har anvendt det til denne Gjælds Indfrielse fornødne Beløb i det halve Aar, der efter Laanets Optagelse forløb, indtil Indfrielsen fandt Sted, hvorved iøvrigt bemærkes, at det efter de i saa Henseende foreliggende Oplysninger maa antages, at det oprindeligt var paatænkt at indfri Gjælden alt i December Termin 1881, men at Herredsfoged Jespersens Enke, der ejede Obligationen, nægtede at modtage Kapitalen, da den ikke var hende opsagt, hvorfor Indfrielsen først kunde finde Sted i den paafølgende Termin. — 6. Den 6 December 1882 blev en af Blikkenslager C. Nielsen i Viborg til Ny jydsk Kjøbstad Kreditforening den 5 s. M. udstedt Obligation, stor 10000 Kr., hvorved der gaves første Prioritets Panteret i hans Ejendom Matr.-Nr. 269 sammesteds, thinglæst uden Retsanmærkning om en den 15 Oktober 1875 udstedt, den 27 s. M. thinglæst Panteobligation fra en tidligere Ejer af bemeldte Ejendom til Enkemadame Harthimmer stor til Rest 4200 Kr., med første Prioritet i Ejendommen, hvilken Obligation først blev kvitteret den 17 December 1883 og aflæst den 19 s. M., ligesom der ej heller blev givet Retsanmærkning om to andre Obligationer paa henholdsvis 1000 Kr. og 2800 Kr. med Pant i Ejendommen, hvilke bleve udslettede den 10 Januar 1883 i Henhold til Kvitteringer henholdsvis af 23 og 29 December 1882. Medens Arrestanten, der har ordnet denne Laanesag for Nielsen, med Hensyn til de to sidstnævnte Obligationer har udsagt, at det kan være rimeligt nok, at han har benyttet Kreditforeningslaanet paa 10000 Kr. til Indfrielse af disse to Forhæftelser, gaar hans Forklaring med Hensyn til Obligationen til Enkemadame Harthimmer ud paa, at denne Obligation ikke strax blev indfriet paa Grund af, at Kreditrix paa den Tid, da Kreditforeningslaanet effektueredes, var indlagt paa en Sindsygeanstalt, og at Arrestanten derfor efter Anmodning af en opgivet Mand, der varetog hendes Tarv, først indkjøbte Nye

jydske Kjøbstad-Kreditforeningsobligationer for det til Gjældens Indfrielse bestemte Beløb og senere ombyttede disse Obligationer med Land-Kreditforeningsobligationer. I December 1883 bleve disse sidste solgte og Gjælden betalt af det derved indkomne Beløb, uden at Arrestanten, der indtil Indfrielsen fandt Sted, betalte Kreditrix den i Obligationen bestemte Rente af Gjælden, har kunnet give nogen fyldestgørende Forklaring om Grunden til, at Indfrielsen først skete paa den anførte Tid, uagtet Kreditrix alt i Marts 1883 havde givet den ovennævnte Mand Fuldmagt til at kvittere for Gjælden. — 7. En af Kjøbmand Hans Munch i Viborg den 12 December 1882 til Nye jydske Kjøbstad-Kreditforening udstedt Obligation, stor 28000 Kr., med første Prioritet i Ejendommen Matr.-Nr. 173 sammesteds blev den 13 næstefter thinglæst uden Retsanmærkning bl. A. om, at der ifølge Obligation af 30 December 1854, thinglæst 10 Januar 1855, paahvilede Ejendommen en første Prioritetsgjæld til Skomager J. G. Kypper paa 2400 Kr., hvilken Obligation først blev aflæst den 21 December 1887 ifølge Kvittering fra Viborg Kjøbstads Skifteret af 7 April 1884. Arrestanten har i saa Henseende forklaret, at Kypper, da han vilde betale ham hans Tilgodehavende i 11 December Termin 1882 — hvorom der tidligere havde været Tale mellem dem — gjorde Vanskeligheder og forlangte Opsigelse til den paafølgende Termin, og at Kyppers Død i eller kort efter denne Termin var Aarsag til, at Gjælden heller ikke blev indfriet i samme. Da Kyppers Bo derefter blev taget under Behandling af Skifteretten, underrettede Arrestanten denne om, at han skulde indfri Obligationen, hvilket derefter, som meldt, skete i April 1884, medens den ved en Forglemmelse fra Byfogedkontorets Side først blev aflæst i December 1887. I Tiden fra Kreditforeningslaanets Udbetaling indtil Gjældens Indfrielse har Arrestanten benyttet Kapitalen, 2400 Kr., hvoraf han dog efter sin Forklaring betalte Renter i Henhold til Obligationen til Skifteretten. — 8. I Juni Termin 1883 optog Avlsbruger Christen Mehlesen Alstrup i Viborg et Laan paa 10500 Kr. i Nye jyske Kjøbstad-Kreditforening, for hvilket han ved Obligation af 5 Juni s. A. gav første Prioritet i sin Ejendom Matr.-Nr. 282 i Viborg. Denne Obligation blev den 6 næstefter thinglæst uden Anmærkning bl. A. om, at Alstrup ved en den 20 Juli 1876 udstedt, den 2 August næstefter thinglæst Obligation havde givet første Prioritets Panteret i bemeldte Ejendom for en Gjæld til Viborg Amtsfattigkasse paa 2800 Kr. Den sidstnævnte Obligation blev først indfriet den 6 December 1883 og aflæst den 12 næstefter, og Arrestanten, der ordnede det ommeldte Kreditforeningslaan for Alstrup, har erkjendt at han, da Gjælden til Amtsfattigkassen ikke kunde indfries i 11 Juni Termin 1883, idet der forlangtes et halvt Aars Opsigelse, har uden Alstrups Samtykke benyttet det til

Gjældens Indfrielse bestemte Beløb, indtil Betalingen skete. Med Hensyn til, at Alstrup paa en ham af Arrestanten tilsendt Regning af 10 Juli s. A. blandt Andet ogsaa er debiteret for Renter af den ommeldte Gjæld for Halvaaret til 11 December 1883, har Arrestanten udsagt, at dette beroede paa en Fejltagelse, hvorfor han — hvad ogsaa er bekræftet ved den af Alstrup afgivne Forklaring — da Alstrup efter at være gjort bekendt med, at Gjælden først var bleven betalt i sidstnævnte Termin, forlangte sig den for bemeldte Halvaar betalte Rente refunderet, betalte Alstrup et Beløb, hvormed denne erklærede sig tilfreds. — 9. En af Marchandiser Christensens Enke, Anna Christensen af Viborg den 8 Januar 1884 til Nye jyske Kjøbstad-Kreditforening udstedt Obligation, stor 2500 Kr., med første Prioritet i hendes Ejendom Matr.-Nr. 224 sammesteds blev den 9 s. M. thinglæst uden Anmærkning om, at der ifølge Obligation af 26 Marts 1873, thinglæst s. D., var givet første Prioritet i Ejendommen for en Gjæld til Overformynderiets udenbys Afdelings almindelige Masse paa 1200 Kr., hvilken Gjæld først blev indfriet den 28 Marts 1885 og aflæst den 27 Maj næstefter, og Retsanmærkning herom blev ej heller givet tvende andre henholdsvis den 9 Januar 1884 og den 19 November s. A. thinglæste Forhæftelsesdokumenter, for hvilke den nys nævnte Gjæld var præjudicerende. Arrestanten maa anses at have erkjendt, at han, som ordnede denne Sag for Enken, uden dennes Samtykke har havt disse 1200 Kr. til Benyttelse fra den Tid, da Kreditforeningslaanet blev udbetalt, indtil Gjælden til Overformynderiet blev indfriet, og som Grund til, at dette først skete i Marts 1885, har han under Forhørene kun kunnet angive, at han ikke tidligere har kunnet afse de fornødne Penge hertil. Medens han saaledes benyttede Kapitalen, betalte han af sin egen Kasse og uden at debitere Enken herfor Renterne af samme til Overformynderiet. — 10. En af Landpostbud Chr. Pedersen Kjær i Viborg den 30 Juni 1885 til Nye jyske Kjøbstad Kreditforening udstedt Obligation, stor 3500 Kr., med første Prioritet i hans Ejendom Matr.-Nr. 98 a og 480 c i Viborg Bymark blev den 1 Juli næstefter thinglæst uden Retsanmærkning om, at Ejendommen ifølge Obligation af 8 Januar 1885, thinglæst 14 s. M., var behæftet med en første Prioritetgjæld til den danske Landmandsbanks Hypothekafdeling, stor oprindelig 3000 Kr., hvilken Gjæld først blev indfriet den 22 Januar 1886 og aflæst den 3 Februar næstefter. — Arrestanten har erkjendt, at han, efter at han ved Skrivelse fra Landmandsbankens Hypothekafdeling af 21 Juli 1885 havde faaet Meddelelse om, at den sidstnævnte Gjæld vilde kunne indfries den 18 Januar 1886 eller tidligere ved Betaling af Restgjælden, 2984 Kr. 81 Øre og halvaarlig Ydelse indtil den nævnte Dag, 82 Kr. 50 Øre, altsaa ialt 3067 Kr. 31 Øre, har uden Samtykke af Kjær — der efter sin Forklaring

antog, at Gjælden blev indfriet, da han indtraadte som Interessent i Kreditforeningen — beholdt og brugt det til nævnte Gjælds Indfrielse fornødne Beløb indtil den 18 Januar 1886, da han indsendte samme til Landmandsbanken. I en Kjær af Arrestanten tiltillet Regning af 25 Juli 1885 er Kjær kun debiteret for det ovenanførte Beløb af 3067 Kr. 31 Øre med Fradrag af et halvt Aars Rente af 3000 Kr., hvilken Arrestanten maa antages at have villet betragte som Vederlag til Kjær for sin nævnte Benyttelse af Kapitalen. — 11. Den 8 December 1886 blev en af Malermester Skou til Nye jydsk Kjøbstad-Kreditforening den 7 s. M. udstedt Obligation, stor 3200 Kr. med første Prioritet i Skous Ejendom Matr.-Nr. 30 i Viborg, thinglæst uden Retsanmærkning om to ældre forud hæftende Obligationer til den ældre Kjøbstad-Kreditforening, lydende paa henholdsvis 1800 Kr. og 800 Kr., hvilke Obligationer ere kvitterede den 23 s. M og aflæste den 12 Januar 1887. Arrestanten har erkjendt, at han har indsendt den førstnævnte Obligation til Kreditforeningen og modtaget dens Paalydende, uagtet den ældre Prioritetsgjæld ikke var betalt, og at han derefter har benyttet Laanet til denne Gjælds Indfrielse. — Forsaavidt det endvidere er oplyst, at en af nu afdøde Avlsbruger Johan Klinge i Viborg til Nye jydsk Kjøbstad-Kreditforening udstedt Obligation, stor 1500 Kr., med Pant i Ejendommen Matr.-Nr. 36 sammesteds, den 14 December 1881 er bleven thinglæst uden Retsanmærkning om to ældre Obligationer til en Broder af Johan Klinge paa henholdsvis 500 og 250 Kr. med Pant i samme Ejendom, har Arrestanten forklaret, at han havde staaet i den Formening, at disse to Obligationer vare indfrieede, og efter at det under Undersøgelsen var blevet oplyst, at dette ikke er Tilfældet, men at Kreditor dog i sin Tid ifølge Johan Klinges Anmodning havde erklæret sig villig til at rykke tilbage for det ovennævnte Laan i Kreditforeningen paa 1500 Kr., hvorom dog hans Obligationer ikke den Gang havde faaet nogen Paategning, har Arrestanten indrømmet, at det er en Forsømmelse fra hans eller hans Folks Side, at Kreditforeningens Obligation ikke har faaet Retsanmærkning; men han har benægtet herved at have tilsigtet at tilvende sig nogensomhelst Fordel, og der findes, efter hvad der saaledes foreligger, ikke Føje til at paalægge ham noget Strafansvar for hans Forhold i saa Henseende. Det samme maa ogsaa gjælde, forsaavidt den foran under Nr. 7 ommeldte Obligation fra Kjøbmand H. Munch til Nye jydsk Kjøbstad-Kreditforening samt det samtidig med denne thinglæste Skjøde til Munch paa den ved bemeldte Obligation pantsatte Ejendom og en af ham senere, den 7 December f. A., udstedt Obligation til Overformynderiet for et Laan, stort 22,000 Kr., med Pant i samme Ejendom, henholdsvis den 13 December 1882 og den 14 December 1887 ere blevne thinglæste uden Retsanmærkning om en den 16 December

1868 thinglæst Obligation til Enkemadame Mehlesen, stor 1000 Kr., med Pant i samme Ejendom, og Obligationen til Overformynderiet tillige uden Anmærkning om den foran under Nr. 7 omhandlede Obligation til Skomager J. G. Kyper, idet sidstnævnte Obligation, som sammesteds anført, alt blev indfriet i April 1884 og kun paa Grund af tilfældige Omstændigheder først blev aflæst den 21 December 1887, og det efter det Foreliggende er sandsynligt, at Enkemadame Mehlesens Obligation — der endnu henstaar uudslettet i Pantebogen, og som ikke har kunnet skaffes tilstede under Sagen — er bleven indfriet forinden Kreditforeningens Obligation blev thinglæst. Ejheller vil der kunne paalægges Arrestanten noget Strafansvar, forsaavidt en af Smed J. C. Knudstrup i Viborg den 15 Juni 1885 til Nye jydsk Kjøbstad-Kreditforening udstedt Panteobligation, stor 4500 Kr. med Pant i Knudstrups Ejendom Matr.-Nr. 488 sammesteds den 17 s. M. er bleven thinglæst uden Retsanmærkning om et af Knudstrup den 18 Januar 1878 udstedt, den 17 April s. A. thinglæst Skadesløsbrev, hvorved der var givet Smedemeester J. Andersen, den Gang i Viborg, der havde været Knudstrup behjælpelig med at rejse et Laan paa Vexel, Panteret i samme Ejendom, for hvad han til enhver Tid maatte faa tilgode hos Knudstrup, dog ikke over 600 Kr., hvilket Skadesløsbrev — der ikke har kunnet skaffes tilstede under Sagen — endnu henstaar uudslettet i Pantebogen. Arrestanten har nemlig forklaret, at han anser Skadesløsbrevet for indfriet derved, at han alt i Maj 1885 for Knudstrup havde betalt, hvad der røstede paa den paagældende Vexelgjæld, samt at han, uagtet Skadesløsbrevet ikke var fremkommet i kvitteret Stand, i Henhold til, hvad Andersen den Gang skal have tilkjøndegivet, gik ud fra, at denne ogsaa var enig heri; og vel har Andersen under Sagen erklæret, at han ikke anser sig fuldt ud fyldestgjort for sit Krav efter Skadesløsbrevet, idet han vil have en ikke fra det ommeldte Vexelforhold hidrørende Fordring paa Knudstrup, som efter hans Formening er indbefattet under den ved Skadesløsbrevet givne Sikkerhed, men der findes dog efter Alt, hvad der i saa Henseende foreligger, ikke tilstrækkelig Føje til at forkaste Arrestantens ovenanførte Forklaring. — Arrestanten har under Forhørene udsagt, at han ikke kan mindes flere Tilfælde end de foran anførte, hvor han har forskaffet sig de paagældende Laan udbetalte, uagtet de ældre Forhæftelser, hvorom Obligationerne burde have været forsynede med Retsanmærkning, ikke vare indfrie, og derefter i kortere eller længere Tid benyttet en Del af de modtagne Laanesummer eller af Laanenes Proventer til egen Fordel, og han har erklæret, at han er sikker paa, at der ikke findes flere saadanne Tilfælde. Ved en efter Forhørsdommerens Foranstaltning foretagen Undersøgelse af Viborg Kjøbstads Panteregistre har det vel vist sig, at ældre Hæftelses-

dokumenter i en talrig Række af Tilfælde først ere blevne udslettede en eller to, sjældnere tre Retdage efter Thinglæsningen af nye Obligationer, og at navnlig saa godt som alle Laanene i Nye jydsk Kjøbstad-Kreditforening i de sidste 5—6 Aar ere expederede paa denne Maade; men efter det Foreliggende kan det dog ikke med Sikkerhed heraf udledes, at Laanene ere blevne udbetalte, forinden de ældre Forhæftelser vare indfrieede, hvad navnlig ejheller kan anses godtgjort at være sket i flere under Sagen særligt fremdragne Tilfælde af den nysanferte eller lignende Beskaffenhed. Byfoged Bruhn — med hvem Arrestanten, efter hvad han under Forhørene har erkjendt, ingensinde har talt om den stedfundne Expedition af thinglæste Dokumenter uden Retsanmærkning om ældre Forhæftelser — har i sin ovennævnte Erklæring udtalt, at han altid, naar et thinglæst Dokument blev ham forelagt til Underskrift uden Retsanmærkning, har forudsat, at Læsning af Kvitteringer eller Moderationspaategninger paa de præjudicerende Dokumenter forinden eller samtidigt havde fundet Sted. Nye jydsk Kjøbstad-Kreditforening og Overformyndetiet have under Sagen afgivet Erklæringer, der gaa ud paa, at de ved at modtage de paagjældende Obligationer i thinglæst og protokolleret Stand uden Retsanmærkning gik ud fra, at den ved Obligationen givne Panteret ikke præjudiceredes af andre Forhæftelser, og at Arrestanten ikke vilde have erholdt Laanene udbetalte, saafremt det havde været dem bekjendt, at der fandtes saadanne præjudicerende Hæftelser. Efter hvad Arrestanten under Forhørerne har udsagt, tør han ikke benægte, at han muligen ved Expeditionen af de paagjældende Obligationer har tænkt paa eventuelt at benytte dem, saaledes som det senere virkelig skete, men han vil dog ikke allerede paa dette Tidspunkt have haft den bestemte Hensigt at benytte dem til egen Fordel. Arrestanten har iøvrigt vedblivende fastholdt, at han ikke i noget af de Tilfælde, hvor han har anvendt Dele af Laanesummerne til egen Brug, har havt til Hensigt at tilvende sig de paagjældende Beløb eller at bedrage Laantagerne, i hvilken Henseende han ogsaa har henvist til, at han selv har betalt Ronterne af de paagjældende ældre Forhæftelser, medens han har brugt de til deres Indfrielse bestemte Beløb. — II. Med Hensyn til Sigtelsen mod Arrestanten for at have forbrugt fremmede, ham betroede Midler, er ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Fremkomne Følgende oplyst: 1. Arrestanten, der henholdsvis den 9 Marts 1885 og den 3 Januar 1887 var valgt til Kurator i Kjøbmændenes Valdemar Lunds og B. C. Knudstrups Konkursboer, der henstaa under Viborg Kjøbstads Skifterets Behandling, og som i Henhold til de i saa Henseende i de paagjældende Skiftesamlingertagne Beslutninger ikke i sine nævnte Egenskaber har stillet nogen Sikkerhed, har forbrugt Beholdningerne i disse Boer, hvis Indtægter han, som ovenfor antydet, havde ladet indflyde i sin al-

mindelig Kassebeholdning, hvorved dog bemærkes, at han i Valdemar Lunds Konkursbo havde indsat et Beløb af 11,000 Kr. paa Folio i en Bank, men at der heraf ved Begyndelsen af Arrestantens Konkurs kun var tilbage ca. 540 Kr., idet Arrestanten havde udtaget den øvrige Del af det indsatte Beløb til Udbetalinger i Boet, uagtet disse, efter hvad han har erkjendt, kunde have været afholdte af de Summer, som vare indkomne ved Inkassationer af Boets udestaaende Fordringer, men som Arrestanten havde anvendt til egen Brug. Paa Grund af de saaledes stedfundne Forbrug af Boernes Midler har Skifteretten i Boerne maattet anmelde deres Fordringer i den Anledning i Arrestantens Konkursbo, hvor disse ved Decisioner, afsagte af Skifteretten i sidstnævnte Bo ere anerkjendte med 12789 Kr. 97 Øre for Valdemar Lunds og 4411 Kr. 49 Øre for B. C. Knudstrups Konkursbo. Arrestanten, der selv var Inkassator ved de i de nævnte Boer afholdte Auktioner og ligeledes besørgede Inkassationen af deres udestaaende Fordringer, havde ikke, da hans Bo blev taget under Konkursbehandling, aflagt endeligt Regnskab over disse Inkassationer, og de ved dem indkomne Beløb vare paa det angivne Tidspunkt endnu ikke ført til Indtægt i Kassebøgerne over Boets Indtægter og Udgifter. Arrestanten har indrømmet, at han ikke i Overensstemmelse med Konkurslovens § 77 har forevist de nævnte Kassebøger for Kreditorudvalgene i Boerne og for Skifteretten, hvad dog ejheller er blevet forlangt; men han har i saa Henseende paastaaet, at han ved hver Skiftesamling har havt Kassebogen i det paagjældende Bo med til Eftersyn, saafremt Nogen maatte ønske at se den. Der er ikke i Knudstrups Bo, medens Arrestanten var Kurator i samme, foretaget Udlodning til Kreditorerne, naar en saadan i Medfør af Konkurslovens § 124 skulde have fundet Sted, og som Grund hertil har han angivet, at han ventede, at dette Bo snart kunde slutes, saaledes at Kreditorerne paa én Gang kunde faa, hvad der tilkom dem. I Valdemar Lunds Bo har Arrestanten udbetalt til de Kreditorer, hvis Fordringer vare anerkjendte og som forlangte saadant, en — som han udtrykte sig — à conto-Dividende paa ca. 40 pCt., men ejheller i dette Bo er der sket nogen egentlig Udlodning, og Arrestanten har under Forhørerne erkjendt, at Grunden hertil har været den, at han navnlig til Opfyldelse af Forpligtelser, som paahvilede ham personlig eller til anden privat Brug havde anvendt saa mange Penge af Boets Midler, at han ikke var i Besiddelse af de fornødne Kontanter til at betale Dividende. Paa Skiftesamlinger, som i dette Øjemed ere afholdte i de omhandlede Boer, have i Lunds Bo to af Kreditorerne og i Knudstrups Bo én ladet fremsætte Begjæring om, at Arrestanten bliver tiltalt for sit Forbrug af Boets Midler. — 2. Arrestanten — der, som meldt var Repræsentant i Nye jydsk Kjøbstad-Kreditforening, men som ikke i denne Egenskab havde

nogen Bemyndigelse til paa Foreningens Vegne at modtage og kvittere for de Interessenterne paahvilende Renter m. m. af deres Laan — havde i tidligere Terminer for en stor Del Interessenter i Viborg, som derom henvendte sig til ham modtaget deres Renter til Indsendelse til Kreditforeningen i Aarhus, hvorefter han i Slutningen af Terminsmaaneden havde indsendt de saaledes indkomne Penge under Et, medens han indtil da havde brugt og benyttet dem som sine egne. Arrestanten vil nærmest have modtaget og indsendt Pengene for at imødekomme Folks Ønsker; men han har dog erkjendt, at han, ihvorvel han ikke beregnede sig noget Vederlag for sin Ulejlighed, dog havde Fordel af saaledes at faa Renterne indbetalte, da han derved i Begyndelsen af Terminen kom i Besiddelse af en Del Penge. I December Termin f. A. og de nærmeste derefter modtog han paa samme Maade af ialt 41 Interessenter deres Renter ialt til Beløb af 6737 Kr. 50 Øre, og efter hans Forklaring havde det været hans Hensigt at indsende dette Beløb til Kreditforeningen den 30 December f. A., hvilket dog ikke skete, da han dengang manglede de fornødne Resourcer dertil, og Beløbet var ikke indsendt, da hans Bo kort efter blev taget under Konkursbehandling. Efter Arrestantens Forklaring havde han nærmest brugt Pengene til Indfrielse af Kjøbmand Samsøns og Jørgen Nielsens Enkes Obligationer, som foran under I. Nr. 2 og 3 anført. Af de ovennævnte 41 Interessenter have 13, som have indbetalt Rentebeløb af ialt 1870 Kr., forlangt Arrestanten tiltalt og straffet for hans heromhandlede Forhold, medens 27 have frafaldet Tiltale og 1 har nægtet at afgive Erklæring i saa Henseende. — 3. I følgende Tilfælde har Arrestanten, efter ifølge Bemyndigelse fra vedkommende Leantagere, hvem der i forskellige Kreditforeninger var bevilget Laan, hvis Ordning var betroet Arrestanten, at have modtaget de Kreditforeningsobligationer, hvori Laanene bleve udbetalte, og efterat have foranstaltet disse Obligationer realiserede i det Hele eller tildels, forbrugt de ham saaledes ihændekomne Kapitaler uden at erstatte de Vedkommende det uretteligt Forbrugte for sin Konkurs. — a. Af et Laan paa 2800 Kr., som Jomfru Petrea Sophie Jespersen i Viborg i December Termin f. A. optog i Nye jydsk Kjøbstad-Kreditforening, har Debitrix der af Laanets Provenu har modtaget et Forskud paa 500 Kr., ifølge en under Sagen fremlagt, af Kuratorerne i Arrestantens Konkursbo forfattet Opgjørelse endnu tilgode et Beløb af 1878 Kr. 22 Øre, som saaledes er forbrugt af Arrestanten. — b. Af et Laan paa 2000 Kr., som Husejer Anders Chr. Laustsen af Christianshaab paa Viborg Mark i samme Termin har optaget i Kreditforeningen af jydsk Landejendomsbesiddere, har han — der har modtaget Forskud paa ialt 500 Kr., hvorhos en Gjæld, hvori han stod til Kæmnerkassen, er bleven indfriet af Laanet — ifølge de

nævnte Kuratorers Opgjørelse endnu tilgode et Beløb af 563 Kr. 96 Øre. — c. Husejer Christian Peter Jacobsen af Almind, der i samme Termin har optaget et Laan paa 1000 Kr. i Husmandskreditforeningen i Aalborg, har Intet modtaget af Laanets Provenn, som saaledes i det Hele er forbrugt af Arrestanten. Ifølge Opgjørelse af de ovennævnte Kuratorer har Jacobsen paa Grund deraf et Tilgodehavende i Arrestantens Bo af 965 Kr. 58 Øre. — d. Af et Laan paa 2500 Kr., som Husmand Anders Mouritzen Meilgaard af Rødding samme Termin optog i Kreditforeningen af jydsk Landejendomsbesiddere, har Arrestanten indfriet en ældre Forhæftelse paa Debtors Ejendom med 612 Kr., medens Sidsnævnte iøvrigt Intet har modtaget af Laanet. Ifølge de tidtnevnte Kuratorers Opgjørelse udgjør Meilgaards herfra hidrørende Tilgodehavende i Arrestantens Bo 1764 Kr. 64 Øre. — I de nys nævnte 4 Tilfælde have de Besvegne forlangt Arrestanten tiltalt og straffet for hans ommeldte Forhold. Det er endvidere under Sagen oplyst, at Arrestanten paa samme Maade som foran under Nr. 3 anført har forbrugt en Del af Provenuet af et Laan paa 4000 Kr., som Slagter Hasse i Viborg i December Termin f. A. ved Arrestantens Medvirkning havde optaget i Nye jydsk Kjøbstad-Kreditforening saaledes, at Hasse ifølge Opgjørelse af Kuratorerne i Arrestantens Bo har faaet 977 Kr. 95 Øre tilgode i Boet, at Arrestanten efterat Kartemager Tonny Larsen i Viborg i Begyndelsen af December f. A. havde indleveret til ham 3000 Kr. i Nye jydsk Kjøbstad-Kreditforeningsobligationer, som vare opsagte til Udbetaling i 11 December Termin f. A., med Anmodning om at besørge dem omsatte i konverterede nye Obligationer, har forbrugt det Beløb, hvormed Obligationerne bleve udbetalte, og senere kun betalt Larsen 200 Kr., saa at denne har faaet 2800 Kr. tilgode i Arrestantens Bo, at han ligeledes har forbrugt ca. 3000 Kr. af en Kapital med Renter tilsammen 6150 Kr., som han efter Anmodning af Cand. pharm. Scherning af Frederiksberg i December Termin f. A. havde modtaget af en i Højbjerg [Sogn boende Mand, som skyldte Scherning Kapitalen og havde opsagt samme til Udbetaling i den nævnte Termin, samt at Arrestanten, hvem det af de selvskiftende Arvinger efter den i Maj 1884 afdøde Smed Rasmus Møller i Viborg var overdraget at ordne de dette Bo vedkommende Anliggender, har forbrugt en Del af Boets ham af Arvingerne betroede Penge, nemlig dels et Beløb af 41 à 4200 Kr., som var bestemt til Betaling af Arveafgiften i Boet, dels 31 à 3200 Kr., som endnu tilkom Arvingerne i Restarv; men da samtlige de i de her omhandlede Tilfælde Besvegne have erklæret, at de ikke ønske Arrestanten tiltalt eller straffet, vil der allerede af denne Grund i Medfør af Straffelovens § 254 ikke kunne paalægges ham nogen Straf for hans Forhold i disse Retninger. De Personer, som ved Arrestantens

ovenommeldte Forhold have fnaet Fordringer paa ham, have anmeldt deres Krav i hans Konkursbo, og der er ikke under Sagen Spørgsmaal om Erstatning. For sit ovenommeldte Forhold, forsaavidt det efter det Anførte bliver at belægge med Straf, vil Arrestanten, der ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 251, hvorunder der tillige bliver at tage Hensyn til § 133, samt efter § 253 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Tirsdagen den 16 April.

Nr. 124.

Advokat Klubien

contra

Rasmus Rasmussen (Def. Lunn),

der tiltales for Vold.

Lollands Nørre Herreds Extrarets Dom af 27 Oktober 1888: Husmand Rasmus Rasmussen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede denne Sags Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Zwick og Fasting, hver 12 Kr., og i Erstatning til Indsiddet Christen Jørgensen 12 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen forøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 Januar 1889: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Engberg og Kalko for Overretten betaler Tiltalte, Husmand Rasmus Rasmussen af Skovbølle, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom
bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret
betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Højeste-
retssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær-
værende fra Lollands Nørre Herreds Extraret hertil indankede
Sag er Tiltalte, Husmand Rasmus Rasmussen af Skovbølle, der
er født den 12 Oktober 1844 og ikke forhen tiltalt eller straffet,
aktioneret for Vold, og ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Op-
lyste er det ogsaa bevist, at Tiltalte har gjort sig skyldig i
denne Lovovertrædelse, idet han den 26 August f. A. har over-
faldet Indsiddet Christen Jørgensen og tilføjet ham 2 Slag i
Hovedet med en Stok, saa at han faldt til Jorden og blodte
stærkt. Ifølge en under Sagen fremlagt Lægeattest fik Christen
Jørgensen ved nævnte Lejlighed, foruden en mindre Svulst i
venstre Tinding, i bageste Del i højre Isseregion et tværløbende
ca. 1½ Tomme langt overfladisk Saar med betydeligt kontun-
derede Rande. Christen Jørgensen maatte holde Sengen 1 à 2
Dage, men var Trodiedagen efter Overfaldet atter nogenlunde
istand til at arbejde. Volden, der tilføjedes med en Stok, som
var ca 1½ Alen lang, ca. ¾ Tomme i Gjennemsnit og for-
synet med en Jerndupsko, var, efter hvad der foreligger, over-
lagt, og der havde den nævnte Dag ikke været nogen Uenighed
mellem Tiltalte og Christen Jørgensen. Det maa derfor billiges,
at Tiltalte ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens
§ 203, og da Straffen passende er bestemt til Fængsel paa Vand
og Brød i 2 Gange 5 Dage, og Bestemmelserne om Erstatning
og Aktionens Omkostninger ligeledes tiltrædes, vil Underrets-
dommen være at stadfæste.

Nr. 131. Højesteretssagfører Shaw
 contra
 Jens Thomas Jensen (Def. Klubien).

der tiltales for Forsøg paa Bedrageri.

Grenæ Kjøbstads, Nørre- og en Del af Sønder-
 Herreds Extrarets Dom af 5 December 1888: Tiltalte
 Jens Thomas Jensen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig
 Fangekost i 8 Dage, samt udrede alle af Undersøgelsen og
 Aktionen lovlige flydende Omkostninger, derunder Salærer til
 Aktor, Prokurator Møller, og Defensor, Sagfører Hansen, med
 henholdsvis 10 Kr. og 8 Kr. At efterkommes under Adfærd
 efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 Januar 1889: Til-
 talte Jens Thomas Jensen bør hensættes i simpelt Fængsel i
 4 Dage. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger, og
 derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor
 sammesteds 10 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten,
 Overretssagfører Hastrup og Prokurator Fasting, 15 Kr. til
 hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
 I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til
 Højesteretssagfører Shaw og Advokat Klubien
 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under
 denne Sag tiltales Jens Thomas Jensen for Forsøg paa Bedra-
 geri, og ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Fremkomne
 er i saa Henseende Følgende oplyst: Efterat have modtaget
 Indkaldelsesordre til at møde til Militærtjeneste i Aarhus den
 2 September f. A., indfandt Tiltalte sig kort før den nævnte
 Dag paa vedkommende Herredskontor og fik udbetalt Rejse-
 penge, som det maa antages, 2 Kr. 25 Øre. Mødetiden blev

imidlertid forandret til den 12 September, hvorom offentlig Bekjendtgjørelse fandt Sted, og nogle faa Dage før den nævnte Dag indfandt Tiltalte — som havde læst bemeldte Bekjendtgjørelse og ikke var tagen til Aarhus efter den første Indkaldelse — sig paany paa Herredskontoret og bad om at faa Rejsopenge udbetalte uden samtidigt at omtale, at han allerede en Gang havde modtaget saadanne. Da en af Kontorpersonalet derpaa sagde, at han havde jo faaet Rejsepenge en Gang, svarede han hertil „ja“, og da der videre blev spurgt, om han havde været i Aarhus eller havde meldt sig ved Bataillon, svarede han — som han har vedgaaet — bekræftende paa, at han havde været i Aarhus. Efter hvad der er forklaret af den Fuldmægtig paa vedkommende Herredskontor, som expederede Tiltalte, gik dennes Svar udtrykkelig ud paa, at han havde været i Aarhus den 2 September, medens en anden Fuldmægtig, som var tilstede paa Kontoret og paahørte Samtalen, har udsagt, at han ikke bestemt husker at have hørt Tiltalte sige, at han den 2 September var rejst til Aarhus og havde meldt sig, men at dette efter hele Samtalens Sammenhæng maatte forstaaes at være Meningen, idet den Fuldmægtig, med hvem Tiltalte forhandlede, efter Tiltaltes Svar paa Spørgsmaalet om hans Rejse tilføjede, at han ikke fik Rejsepenge, for de hørte fra hans Chef, at han havde meldt sig. Disse Forklaringers Rigtighed har Tiltalte orklæret ikke at turde benægte, men han har udsagt, at han ikke handlede som sket i noget bedragerisk Øjemed, men fordi han dengang ikke vidste bedre, end at der tilkom ham Rejsepenge for hver Indkaldelse, uanset at han kun mødte en Gang, samt at han — der ved den omhandlede Lejlighed vil have været i mindre ædru Tilstand — ved sit Angivende om at have været i Aarhus sigtede til, at han havde været der engang i Sommer før den 1 August. De begjærte Rejsepenge bleve ikke udbetalte Tiltalte, saaledes som de ovennævnte to Fuldmægtige have forklaret, fordi hans Foregivende om at have været i Aarhus den 2 September formodedes at være urigtigt, hvorimod der anstilledes Undersøgelse om, hvorvidt Tiltalte ved det nævnte Tidspunkt havde været fraværende fra Egnen, samt rettedes en Forespørgsel til vedkommende militære Myndighed om, hvorvidt Tiltalte havde meldt sig ved den paagældende Afdeling den 2 September, hvilke Skridt førte til, at nærværende Sag indlededes. Efter alt Foreliggende findes det ikke at kunne betvivles, at Tiltalte ved den i Sagen omhandlede Lejlighed har for at tilvende sig dobbelte Rejsepenge, som han indsaas ikke kunde tilkomme ham, i Strid med Sandheden overfor vedkommende Herredsfoged søgt at give det Udseende af, at han havde begivet sig til Aarhus i Anledning af den første Indkaldelsesordre, og det Oplyste giver ikke Anledning til at antage, at Tiltalte ved den paagældende Lejlighed skulde have været

beruset i en saadan Grad, at det kunde have Indfydelse paa Bedømmelsen af hans Forhold. For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte — der maa antages at være født i 1862, og som, bortset fra, at han, efter at bemeldte Forhold var udvist, under sin Militærtjeneste har været belagt med Disciplinærstraf for en Tjenesteforseelse, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — være at anse efter Straffelovens § 257 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 4 Dage.

Nr. 129. Højesteretssagfører Asmussen
 contra
 Frederik Christian Petersen (Def. Shaw),
 der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 2 Februar 1889: Arrestanten Frederik Christian Petersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Møller og Steinthal, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt er at bemærke, vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forkortes til 1 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til eet Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Asmussen og Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Frederik Christian Petersen for Tyveri eller Hæleri anlagt Sag ere de nærmere Omstændigheder følgende: Da Overpolitibetjent, Nr. 4, R. Petersen, den 22 September f. A. traf Arrestanten paa Gaden, bærende en Pakke, anmodede han Arrestanten, der hører til Politiets Protokol over mistænkelige Personer og til hvem han fattede Mistanke, om at følge med ham til Politistationen Nr. 1, hvilken Opfordring Arrestanten efterkom. Ved en paa Stationen foretaget Undersøgelse viste Pakken sig at bestaa af to Jakker, en Væst, et Par Benklæder, samt et Lagen, der var svøbt om Klæderne, hvorhos der i Arrestantens Lommer fandtes et Interimsbevis fra et af Assistenthusets Indleveringskontorer, lydende paa et Tæppe og to Lagener, og da Arrestantens Forklaring om hans Adkomst til disse Gjenstande var ufyldestgjørende, blev han anholdt, og Undersøgelse derefter indledet mod ham ved et af Rettens Kriminelkamre. Under denne Undersøgelse have Kontorist Andreas Frederik Voigt og stud. mag. Jens Frederik Sophus Beck vedkjendt sig Klæderne som deres Ejendom og forklaret — at disse have boroet i et af dem i Fællesskab beboet Værelse i Ejendommen Ahlefeldtsgade Nr. 18 og ere stjaalne derfra i September Maaned f. A., og med Hensyn til det Lagen, hvori Klæderne vare svøbte, samt Tæppet og de to Lagener efter Interimsbeviset, har Julie Emma Nicolino Muus, Grosserer Jensens Enke forklaret, at disse ere hende tilhørende og tillige med nogle andre Gjenstande stjaalne fra hendes aflaaede Lejlighed i Ejendommen, Nørrevoldgade Nr. 19 i Tiden fra den 22 Juli til den 11 Oktober f. A., da hun var fraværende paa Landet og hendes Lejlighed stod ubeboet. Arrestanten har nu vel nægtet sig skyldig i de ham paasigtede Tyverier og forklaret, at han i god Tro har modtaget Pakken og Interimsbeviset af en ham ubekjendt Mandsperson, hvem han kort for sin Anholdelse traf paa Gaden, og som anmodede ham om at pantsætte Klæderne paa Assistentshuset, og i paagjældende Indleveringskontor at ombytte Interimsbeviset med to Assistentshusedler samt hæve Restbeløbet af Laanesummen, men da Voigt, Beck og Jensens Enke have aflagt Tilhjemlingsed og fort Bevis for deres Ejendomsret med Hensyn til de ommeldte Gjenstande, og da der fremdeles ikke kan tages noget Hensyn til Arrestantens af det iøvrigt Oplyste ganske ubestyrkede Anbringende om, hvorledes han er kommen i Besiddelse af Pakken og Interimsbeviset, skjønnes der at foreligge et efter Danske Lovs 6—17—10 og 11, jævnfør Forordningen 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse ikke blot af Klæderne og det Lagen, hvori de vare svøbte, men ogsaa af de to Lagener og Tæppet, hvorpaa Interimsbeviset led, idet der i sidstnævnte Henseende efter de foreliggende Omstæn-

digheder ikke kan tages noget Hensyn til Arrestantens Forebringende om aldrig at have set disse Gjenstande. Dog vil Arrestanten, da der ikke er fremkommet Noget, som bestemt tyder paa, at han er Gjærningsmand til de begaaede Tyverier, ikkun kunne anses for Hæleri. De anførte Gjenstande ere vurderede til ialt 63 Kr. Arrestanten er født den 22 Juni 1841 og anset blandt Andet ved Højesterets Domme af 20 Februar 1879 og 28 Juli 1887 efter Straffelovens § 229 Nr. 4 og § 253 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og efter Straffelovens § 230 II, jfr. § 46, med lige Arbejde i 8 Maaneder. Senest har Arrestanten, der under begge de nævnte Sager blev dømt mod sin Benægtelse, i afvigte Aar været under Tiltale for Tyveri, men blev af Mangel paa Bevis frifunden ved nærværende Rets Dom af 28 August f. A. Som Følge af det Anførte vil hun være at anse efter Straffelovens § 238, jfr. § 241, 1ste Led, som for 2den Gang begaaet Hæleri, efter Omstændighedernes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Onsdagen den 17 April.

Nr. 122. Højesteretsagsfører Shaw
 contra
 Frederik Anton Hansen (Def. Asmussen),
 der tiltales for Hæleri og bedrageligt Forhold.

Vordingborg Kjøbstads Extrarets Dom af 1 Oktober 1888: Tiltalte, Tjenestekarl Frederik Anton Hansen i Nyraad, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder Salarium til Aktor, Sagfører Schwensen, og Defensor, Prokurator Petersen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 Januar 1889: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lehmann og Kaas, betaler Tiltalte, Tjenestekarl Frederik Anton Hansen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Det af Tiltalte udviste Forhold ved — efterat det var fortalt ham, at det i den indankede Dom omhandlede, af ham i god Tro erhvervede Uhr vistnok var stjaalet — aabenlyst at bortbytte Uhret til en anden Person der paa Stedet, findes under de foreliggende Omstændigheder ikke at kunne betragtes som en hælerisk Virksomhed, hvorimod han maa anses ligeoverfor den, til hvem han bortbyttede Uhret, at have udvist et svigagtigt Forhold, som maa henføres under Straffelovens § 257, og for hvilket Straffen vil kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 4 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Frederik Anton Hansen bør hensættes i simpelt Fængsel i fire Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium til Højesteretssagførerne Shaw og Asmussen for Højesteret 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Vordingborg Kjøbstads Extraret hertil indankede Søg, hvorunder Tjenestekarl Frederik Anton Hansen, der er født den 11 Marts 1869 og ikke funden tidligere tiltalt eller straffet, er aktioneret for Hæleri og bedrageligt Forhold, er det ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste bevist, at han, der i Juli Maaned f. A. havde i god Tro af en anden Karl tilbyttet sig et under Sagen til 16 Kr. vurderet Sølvankergangsuhr, om hvilket det er godtgjort, at det tilhørte en Handelslærling Andreas Peter Jensen i Præsto og i Slutningen af Juni f. A. var stjaalet fra denne af en Bagersvend Johan Frederik Burscho Christensen, som kort efter afhændede det i Vordingborg, har, efter at det den 27 Juli var blevet meddelt ham af en af dem, i hvis Besiddelse det nævnte Uhr i Mellemtiden havde været, at Uhret vistnok var stjaalet, og at han kunde komme til at give det tilbage uden at fna Erstatning, samme Aften igjen bortbyttet det til en Tredtemand, for hvem han opgav at have ejet det i et Aarstid uden at omtale, at det skulde være stjaalet, og hos hvem det derefter blev fundet af Politiet, der søgte efter

Uhret. For dette Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 238, medens det ikke findes tillige at kunne tilregnes ham som bedrageligt, og da den ham ved Underretsdommen, ved hvilken han er anset efter Straffelovens §§ 238 og 256, ifundne Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage findes passende og ligeledes dens Bestemmelse om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, billigtes, vil bemeldte Dom i det Hele blive at stadfæste.

Nr. 121.   Højesteretssagfører Lunn
  contra
  Niels Peder Christian Jespersen (Def. Hindenburg),
der tiltales for Tyveri.

Skive Kjøbstads og Sallingland Herreders Extra-
rets Dom af 27 December 1888: Arrestanten Niels Peder
Christian Jespersen bør straffes med 8 Maaneders Forbedringshus-
arbejde. Saa bør han og udrede alle af denne Sag lovlig flydende
Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Munks-
gaard, 12 Kr. og Defensor, Prokurator Pasbjerg, 10 Kr. At
efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 Januar 1889:
Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor
og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hastrup og Pro-
kurator Fasting, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes
under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til
Højesteretssagfører Lunn og Advokat Hinden-
burg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte Niels Peder Christian Jespersen, der er født i Aaret 1867 og tidligere har været straffet ifølge Nykjøbing Kjøbstads Extrarets Dom af 23 Januar 1884 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 21, 37 og 54 med 10 Rottingslag, ifølge Overrettens Dom af 6 Oktober s. A. ifølge samme Lovs §§ 228, 235 og 247, sammenholdt med §§ 37 og 21, med 20 Rottingslag, ifølge Nykjøbing Kjøbstads Extraretsdom af 17 September s. A. efter samme Lovs § 235 med simpelt Fængsel i 8 Dage, ifølge samme Kjøbstads Politiretsdom af 11 November 1886 for Løsgængereri med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage, ifølge Hellum og Hindsted Herreders Extraretsdom af 29 September 1887 efter Straffelovens §§ 228 og 247 med samme Art af Fængsel i 3 Gange 5 Dage, ifølge Viborg Kjøbstads Extraretsdom af 20 Februar f. A. efter samme Lovs § 230 samt for Løsgængereri og Betleri med samme Art af Fængsel i 6 Gange 5 Dage, samt ifølge Nykjøbing Kjøbstads Politiretsdom af 25 April f. A. for Løsgængereri med samme Art af Fængsel i 8 Dage — sigtes under denne Sag paany for Tyveri. Den 17 November f. A. anmeldte Ejeren af Hovedgarden Eskjær til Herredkontoret i Skive, at der den 15 s. M. tidlig paa Eftermiddagen var frastjålet hans Tjenestedreng Christen Christensen et Par Støvler, som Drengen, da der bemeldte Aften blev ringet til Nadver, havde staaet ifærd med at pudse, men som var borte, da han, efter mod de andre Folk at have været oppe for at spise, kom tilbage til sit Kammer, hvis Dør han ved sin Bortgang havde lukket, dog, som det maa antages uden at afluase den, men ved Tilbagekomsten fandt staaende aaben, og i hvilket ingen af Guardens Folk i Mellemtiden havde været tilstede, idet Drengen havde været den sidste af Folkene, der havde forladt Kammeret, og den første, der efter Spisningen var kommen tilbage dertil; det udtaltes derhos i Anmeldelsen, at Mistanken for at have stjålet det heromhandlede Par Støvler, var bleven rettet imod Tiltalte, der paa den Tid opholdt sig hos en Kone i Sonder Thise og, kort forend Tyveriet blev begaaet, havde været inde paa Eskjær, hvor han formentlig havde set, at Christen Christensen pudsede Støvlerne. Efter at Tiltalte, der Dagen efter at Støvlerne vare savnede, var tagen til Mors, hvor han er hjemmehørende, derpaa var foranlediget anholdt sammesteds og transporteret til Skive, fandtes han ved sin Ankomst dertil, den 23 s. M. om Aftenen, ifort et Par Støvler, med Hensyn til hvilke Christen Christensen har aflagt Tilhjemlingsed, idet han i det Hele har godkjendt den ovennævnte af hans Husbond i Anmeldelsen givne Fremstilling, ligesom hans Ejendomsret til Støvlerne maa anses tilstrækkelig godtgjort ved to Vidners beedigede Forklaringer. Tiltalte, der kan erkjendt, at han til det ovennævnte Tidspunkt havde været i Besøg inde paa Eskjær, har benægtet at have tilvendt sig det heromhandlede

17 April 1889.

Par Støvler, idet han med Hønsyn til samme først forklarede, at han et Aarstid før sin Anholdelse havde tilbyttet sig dem af en ham ubekjendt Person paa et Marked i Nykjøbing og senere i lang Tid havt Støvlerne, som han ikke havde villet fore omkring med sig, da han den Gang havde et Par Sko staaende hos en ham ubekjendt Mand i Durup, hvis Bolig han erklærede at kunne paavise, og hos hvem han havde afhentet Støvlerne den 15 eller 16 November f. A. Da Tiltalte derpaa den 21 s. M. var af en Gendarm bleven udfolgt til Durup for at paavise det Sted, hvor Støvlerne havde henstaaet, vedgik han imidlertid for Gendarmen, at hans ovennævnte Anbringende om, hvorledes han var kommen i Besiddelse af det ommeldte Par Støvler, var usand, og paastod nu, at han den Dag, da han fra Thise begav sig til Mørs, altsaa den 16 November f. A., havde paa sin Vandring fra Thise til Grinderslev truffet en ham ubekjendt Person, der falbød ham Støvlerne, og da Tiltalte sagde, at han ingen Penge havde, forærede ham dem, og dette Anbringende har Tiltalte derefter gjentaget og senere fastholdt under Forhørene i Sagen. Det ommeldte Par Støvler, der maa antages, da det blev Chr. Christensen frastjaalet, at have haft en Værdi af omtrent 4 Kr., men senere havde lidt forskjellig Overlast, idet navnlig Hælene og de underste Saaler vare tagne af dem, saaledes at det af Retsvidnerne er skjønneth at være omtrent værdiløst, er under Sagen udleveret Bestjaalne, der har erklæret, at han kun gjorde Krav paa Erstatning hos Tiltalte, saafremt denne havde Penge dertil. hvad Tiltalte imidlertid har erklæret ikke at have. Tiltaltes ovennævnte af Intet bestyrkede og i og for sig aldeles usandsynlige Anbringende om at have faaet det heromhandlede Par Støvler, som, efter hvad han selv har erkjendt, havde en Værdi af 3 à 4 Kr., da han kom i Besiddelse af dem, som Gave af en Ubekjendt, findes nu saa meget mindre at kunne komme i nogen Betragtning, som Tiltaltes Forklaringer under Sagen ogsaa i andre Retninger have vist sig at være lognagtige, og da, som meldt, Betingelserne for det i D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frd. 8 September 1841 § 6 hjemlede indirekte Bevis iøvrigt ere tilstede, og Sagens Omstændigheder i det Hele tale for, at Tiltalte selv har stjaalet Støvlerne, vil han være at anse for tredje Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med en Straf, der findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 8 Maanedere.

Nr. 120. Højesteretssagfører Bagger
 contra
 Anders Peter Jensen (Def. Lunn),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Arts- og Skippinge Herreders Extrarets Dom af 14 September 1888: Tiltalte, fhv. Gaardejer Anders Peter Jensen af Bjergsted, bør straffes med 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød og derhos udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Buch, og Defensor, Prokurator Nissen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Januar 1889: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Kaas og Hvalsee, betaler Tiltalte, fhv. Gaardejer Anders Peter Jensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forkortes til 3 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Bagger og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hoder det: Under nærværende fra Arts-Skippinge Herreders Extraret hertil indankede Sag aktioneres Tiltalte, forhenværende Gaardejer Anders Peter Jensen, der er født den 3 Maj 1845, og som ikke er funden forhen tiltalt eller straffet, for bedrageligt Forhold. Ved Tiltaltes egen med det iøvrigt Fremkomne stemmende Tilstaelse er det godtgjort, at han ved Obligation af 3 December 1875, thinglæst den 4 s. M., for et af den danske Landmandsbank

modtaget Laan af 10,000 Kr. med Prioritet næstefter Arveføsteafgift og en Gjæld af 4350 Kr. har pantsat den ham tilhørende Ejendom, Matr.-Nr. 10 a af Bjergsted By, med Besætning, Inventarium m. m., efter at Ejendommen ved en den 22 Juli s. A. afholdt Taxationsforretning var vurderet til 40,000 Kr., og Besætningen, der den Gang bestod af 4 Heste, 1 Plag, 9 Køer, 1 Tyr, 4 Unghøveder, 10 Faar, 10 Lam, 1 Vædder og 18 Svin, var ansat til en Værdi af 5090 Kr. Ved Obligation af 9 Maj 1882, thinglæst den 20 s. M., for et af samme Bank modtaget yderligere Laan af 6000 Kr. med Prioritet næstefter de foranævnte Behæftelser pantsatte han derefter de samme Gjenstande, efter at Ejendommen ved en den 11 Januar 1882 afholdt Taxationsforretning var bleven ansat til en Værdi af 45,000 Kr., medens Besætningen, der da bestod af 6 Heste, 10 Køer, 1 Tyr, 5 Stykker Ungkvæg, 10 Faar, 6 Svin og 2 Grisesøer, vurderedes til 5000 Kr. Ved en den 9 August 1887 efter bemeldte Banks Rekvisition for Tiltaltes Gjæld i Ejendommen paabegyndt Exekutionsforretning fandtes der af Besætning tilstede 3 Hopper, hvoraf 2 med Føl, 6 Køer, 2 Kvier, 2 Søer og 4 Faar, der tilsammen vurderedes til 2115 Kr., men da der den 18 Maj f. A. gaves Banken Udlæg i Ejendommen med Besætning m. m., bestod denne kun af 3 Heste, 2 Køer og 1 Faar, der ved denne Forretning vurderedes til ialt 356 Kr., medens samme Besætning til Auktionsefterretning kun taxeredes til en Værdi af 280 Kr. Ved den over Ejendommen derefter den 31 Juli f. A. afholdte Trangsauktion var Landmandsbanken eneste Bydende med 18,000 Kr., for hvilket Bud den forbeholdt sig Udlæg ved Fogden, hvorhos den maa antages at være udækket for et Beløb af 3050 Kr. 52 Øre med paaløbne Renter, ligesom der intet indkom til Dækning af sekundære Prioritetshavere for et Beløb af 9000 Kr., saavelsom af en Ejendommen paahvilende Aftægt. Tiltalte har forklaret, at han allerede for en 5 à 6 Aar siden, da han havde økonomiske Vanskeligheder, begyndte at forringe Besætningen, og at han navnlig i Tidsrummet mellem den 9 August 1887 og den 18 Maj f. A. dels har bortsolgt, dels mod Kreaturer af ringere Værdi har bortbyttet 3 Hopper, 6 Køer og 1 Kvie samt slagtet 1 Kvie, 1 Faar og 1 Svin, saaledes at han, da 2 Faar og 1 So i den nævnte Tid vare døde, den sidstnævnte Dag kun havde 1 Faar tilbage af den Besætning, der havde været tilstede den 9 August 1887. Tiltalte vil have foretaget disse Dispositioner for at kunne blive ved Ejendommen, indtil han, som han haabede, kunde fna denne solgt saaledes, at han kunde dække hele den paa Ejendommen hvilende Gjæld og Aftægt. For sit anførte Forhold findes Tiltalte ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 253, og da den valgte Straf af 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød findes passende, ligesom Dommens Bestemmelser om Aktionens

Omkostninger, der rettelig ere paalagte Tiltalte, bifaldes, vil denne Dom i det Hele være at stadfæste.

Torsdagen den 25 April.

Nr. 89. Højesteretssagfører Bagger
 contra
 Ole Larsens Enke og Peder Christiansen (Def. Shaw),
 der tiltales for Overtrædelse af Lov om Mark- og Vejfred af 25
 Marts 1872 § 8.

Kronborg vestre Birks Politirots Dom af 1 Marts 1887: De Tiltalte, Gaardmand Ole Larsens Enke i Kaalsbæk og Gaardmand Peder Christiansen i Bakkebjerg, bøde hver især til Blidstrup Sogns „de Fattiges Kasse“ 4 Kr., saa bør de og hver med Halvdelen udrede alle med denne Sags Forfølgning lovligt forbundne Omkostninger. Det Idømte at udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 Januar 1888: Citanterne, Gaardmand Ole Larsens Enke i Kaalsbæk og Gaardmand Peder Christiansen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag frie at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Ved kgl. Reskript af 2 November f. A. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Vel have de Tiltalte erkjendt, at de have borttaget Tang fra Stranden ud for den en af Klagerne tilhørende Strandlod, men da det ikke med Sikkerhed kan antages, at de have færdedes over nogen af Klagernes Lodder udenfor de offentlige Veje eller bjerget Tang paa Lodderne indenfor den daglige Vandstandslinie, kunne de ikke anses skyldige i Overtrædelse af Loven om Mark- og Vejfred af 25 Marts 1872 § 8. Det maa derfor have sit Forblivende

ved den dem ved den indankede Dom tillagte Frifindelse, uden at det bliver fornødent at undersøge, hvorvidt der, som i Dommen antaget, maatte tilkomme de Tiltalte som Beboere af Sognet en Ret til at bjerge Tang paa selve den paagældende Strandlod. Dommen vil derfor kunne stadfæstes.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Højesteretssagførerne Bagger og Shaw tillægges der i Salarium for Højesteret hver 40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 3 Maj 1889.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1889.

Nr. 11-12.

Torsdagen den 25 April.

Nr. 89.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Gaardmand Ole Larsens Enke og Gaardmand Peder
Christiansen (Def. Shaw).

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Anledning af en fra nogle Gaardejere i Hesselbjerg, Blidstrup Sogn, fremkommen Klage over, at Citanterne, Gaardmand Ole Larsens Enke i Kaalsbæk, og Gaardmand Peder Christiansen af Bakkebjerget, begge ligeledes af Blidstrup Sogn, i December Maaned 1886 og Januar Maaned 1887 flere Gange havde kjørt Tang fra Klagernes Strandlodder, uagtet Klagernes havde forbudt saadan Kjørsel ved en i Maj 1881 i Frederiksborg Amts Tidende indrykket Bekjendtgørelse, bleve Citanterne, der ikke benægtede at have ladet Tang bjerge og hjemkjøre fra den paagjældende Strand, men forment, at Ret til saadan Tangbjergning tilkom samtlige Sognets Beboere, ved Kronborg vestre Birks Politiret satte under Tiltale for Overtrædelse af Lov om Mark- og Vejfred af 25 Marts 1872, og ved bemeldte Rets Dom af 1 Marts f. A. bleve de i Henhold til nysnævnte Lov § 8 ansete hver især med en Bøde af 4 Kr. til Blidstrup Sogns de Fattiges Kasse samt tilpligtede hver med Halvdelen at udrede Sagens Omkostninger. Denne Dom have Citanterne derefter ved Stævning af 26 Marts f. A. til Amtmanden over Frederiksborg Amt, Kammerherre Baron Wedell Wedellsborg paa det Offentliges Vegne indanket for nærværende Ret, der ved allerhøjeste Reskript af 9 Maj f. A. er bemyndiget til at tage Sagen under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand ej maatte befindes at udgjøre summa appel-

labilis, og gaar Citanernes Paastand ud paa, at de frifindes for det Offentliges Tiltale i denne Sag, og at Indstævnte paa det Offentliges Vegne tilpligtes at udrede Sagens Omkostninger skadesløst. Da det nu ved de edelige Vidneforklaringer, som ere afgivne under et af Citanterne efter Sagens Indbringelse her for Retten optaget Thingsvidne, maa anses tilstrækkelig oplyst, at Blidstrup Sogns Beboere, saa langt den menneskelige Erindring rækker, have kjørt ned til den til Sognet hørende Strandbred og bjerget og afhentet Tang, og at dette altid har været betragtet som en almindelig Ret for bemeldte Sogns Beboere, maa den ommeldte Tangbjergning anses hjemlet ved Alderstidshævd, og Citanterne ville derfor være at frifinde for det Offentliges Tiltale i denne Sag. Sagens Omkostninger villø efter Omstændighederne være at ophæve. Her for Retten foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 110.

Advokat Klubien

contra

Axel Christensen (Def. Hansen),

der tiltales for ulovlig Medikamenthandel.

Rønne Kjøbstads Politirets Dom af 27 December 1888: Tiltalte, Kjøbmand Axel Christensen, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Foruden den i den indankede Dom nævnte Skrivelse fra Sundhedskollegiet er der forelagt Højesteret en Skrivelse fra bemeldte Kollegium af 27 Februar d. A. hvori det udtales, at saakaldet »Engelsk Lakrits« saavel efter sin Tilberedningsmaade som efter sin Sammensætning maa henregnes til de extracta medicata, der ifølge Justitsministeriets Bekjendtgjørelse af 13 November 1886 for Tiden ere undtagne fra den almindelige Detailhandel. Ligesom imidlertid den nævnte Vare ikke udtrykkelig findes opført i denne Bekjendtgjørelse, medens Lakritsextrakt i den tidligere Bekjendtgjørelse af 23 Mai 1871 udtrykkelig anføres som Exempel paa extracta medicata og engelsk

Lakrits i Bekjendtgjørelsen af 12 Juli 1862 ikke er henført under *extracta medicata*, men opført særlig, saaledes kan i hvert Fald den paagjældende Vare, saavel ifølge hvad der iøvrigt efter Politiretsdommens Afsigelse er oplyst om dens fabrikmæssige Tilvirkningsmaade og om dens Bestanddele, som naar henses til, at den for en væsentlig Del ikke benyttes som Lægemedel, ikke antages at henhøre til de Medicinalvarer, som ifølge Lov og Anordning ere forbeholdte Apothekerne.

Som Følge heraf maa det billiges, at Tiltalte ved Politiretsdommen er frifunden og Sagens Omkostninger paalagte det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Klubien og Højesteretssagfører Hansen hver 40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ifølge Amtets Ordre tiltales under nærværende Sag Kjøbmand Axel Christensen, født i Kjøbenhavn den 30 Oktober 1850 og i Oktober 1878 meddelt Borgerskab som Detailhandler her i Byen, for ulovlig Medikamenthandel. Tiltalte har den 17 Maj 1886 og 4 Januar 1887 i Retten her vedtaget at erlægge Boder af henholdsvis 25 Kr. og 50 Kr. for ulovlig Medikamenthandel, hvilke Bøder ere betalte, men er ved Højesterets Dom af 27 Juni d. A. frifunden under en for dette Forhold mod ham anlagt Sag og har ej forøvrigt været tiltalt eller straffet. Under nærværende Sag er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse, som stemmer med det iøvrigt under Sagen Oplyste, tilstrækkeligt bevist, at Tiltalte i det heri Byen udkommende Blad „Bornholms Tidende“ har averteret til Salg „Engelsk Lakrits“, og at han i sin Butik har forhandlet denne Vare, hvoraf han i de sidste Aar har solgt en Del. Ifølge det kongelige Sundhedskollegiums Skrivelse af 17 Februar d. A. bestaar den her omhandlede Lakrits af *Extractum Glycyrrhizæ compositum*, som fremstilles af *Glycyrrhizæ crudum* ved en pharmaceutisk Operation og benyttes navnlig som Lægemedel, hvorfor den bør forhandles alene af Apothekerne. Men da den her omhandlede Lakrits ikke findes opført i den af Justitsministeriet under 13 November 1886 bekjendtgjorte

Fortegnelse over præparerede Medicinalvarer, der ere undtagne den almindelige Detailhandel, skjønner Retten ikke, at Tiltalte ved dens Forhandling har paadraget sig Straffeansvar. Tiltalte vil derfor være at frifinde.

Fredagen den 26 April.

Nr. 136. Advokat Klubien
 contra
 Niels Olsen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Ramso-Thune Herreders Extrarets Dom af 7 Januar 1889: Arrestanten Niels Olsen bør straffes med Tugthusarbejde i 2½ Aar samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Hude og Jacobsen, henholdsvis 20 og 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Februar 1889: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Aar og at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten nedsættes til henholdsvis 15 Kr. og 12 Kr. I Salær til Aktor for Overretten Prokurator Nissen betaler Arrestanten Niels Olsen 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltalte — foruden ved de i den indankede Dom anførte Domme — bl. A. tidligere er anset ved Højesteretsdom af 30 Juli 1877 efter Straffelovens § 230, § 251, jfr. § 46, og § 257 med 8 Maaneders Forbedringshusarbejde og ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 April 1879 efter Straffelovens § 251, tildels sammenholdt med § 46, med saadant Strafarbejde i 1 Aar, maa det i Henhold til det iøvrigt i Dommen Anførte billiges, at Tiltalte er anset efter de deri paaberaabte Lovbestemmelser med Tugthusarbejde; men efter Omstændig-

hederne findes det at burde have sit Forblivende ved den i Underrettsdommen valgte Straffetid af $2\frac{1}{2}$ Aar.

Overrettsdommens Bestemmelser med Hensyn til Aktionens Omkostninger tiltrædes.

Thi kjendes for Ret:

I Henseende til Straffen bør Herredthingsdommen, iøvrigt Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende for Ramsø-Thune Herreders Extraret hertil indankede Sag, er Arrestanten Niels Olsen, der er født den 18 Maj 1845 og senest er anset ved Hjerin-Ginding Herreders Extraretsdom af 19 April 1881 efter Straffelovens §§ 251, 257 og 231 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 5 December 1885 efter Straffelovens § 275, jfr. § 268, med samme Straf i 18 Maaneder, sat under Tiltale for Tyveri og Bedrageri. Det er i saa Henseende ved Tiltaltes egen, af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse bevist, at han den 22 November f. A. for at faa Midler til sit Underhold, saalænge han opholdt sig i København for at søge om en Plads, har ved falske Foregivender om sine personlige Forhold og Løfte om Tilbagebetaling næste Dag formaaet Komtesse Henriette Knuth af Frederiksberg, hos hvem han indfandt sig, til at laane ham 20 Kr., som det ikke var hans Hensigt at tilbagebetale, samt at han den 27 s. M. under et Ophold hos Træskoemand Søren Pedersen paa Greve Mark har frastjaalet denne et paa Væggen i dennes Stue hængende Uhr med Kasse og Nøgle tilsammen af Værdi 20 Kr. 25 Øre. For sit ovenanførte Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 1ste Led for fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri og efter dens § 251 med en Straf, der findes at kunne bestemmes til Tugt- husarbejde i 3 Aar, og Underrettsdommen, der har anset Arrestanten med lige Arbejde i $2\frac{1}{2}$ Aar, vil derfor forsaavidt være at forandre, medens den, som rettelig har paalagt Arrestanten at udrede Sagens Omkostninger, iøvrigt vil være at stadfæste, dog at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten ville være at nedsætte til henholdsvis 15 Kr. og 12 Kr. I Salær

til Aktor for Overretten, Prokurator Nissen, vil Arrestanten derhos have at betale 15 Kr., medens der ikke vil kunne tillægges Defensor, Overretsprokurator Petersen noget Salær, idet han vel har fremmet Defensionen med behørig Hurtighed, men han iøvrigt ikke ved det fremlagte Defensionsindlæg findes ilberlig at have varetaget Arrestantens Tarv.

Nr. 109.   Advokat Nellemann
  contra
  Jesper Andersen (Def. Lunn),

der tiltales for Forsøg paa Voldtægt eller for Uterlighed mod et 10-Aar gammelt Pigebarn.

Odense Herreds Extrarøts Dom af 23 November 1888: Arrestanten Jesper Andersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, samt udrede og betale alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Jørgensen, 16 Kr., og til Defensor, Kammer-assessor, Prokurator Jespersen, 12 Kr.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Januar 1889: Arrestanten Jesper Anderson bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen fastsatte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Hvalsøe og Tvermoes, 20 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium tillægges der Prokurator Kr. E. Jørgensen som subsidær Defensor 8 Kroner og Advokat Nellemann og Højeste-

retssagfører Lunn for Højesteret hver 40 Kroner, hvilke Salarier udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Odense Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Jesper Andersen for Forsøg paa Voldtægt eller for Uterlighed mod et 10 Aar gammelt Pigebarn under følgende nærinere Omstændigheder. Husmand i Gundestrup, Mads Chr. Pedersen, kaldet Mads Fisker's den 22 Juli 1878 fødte Datter, Gjertrud Pedersen, blev den 22 Oktober f. A. noget efter Middag af den i Tommerup stationerede Gendarm paa Landevejen mellem Brylle og Tommerup ud for den nye Kirkegaard paa den ene og Præstegaardens Have paa den anden Side antruffen grædende, gaaende ad Tommerup til. Paa Gendarmens Forespørgsel om, hvorfor hun græd, afgav Pigebarnet en Forklaring, der senere gjentagen og suppleret for Retten gaar ud paa Følgende: Da hun, der den nævnte Dag fra sit Hjem var sendt et Ærende til Apotheket i Vemminge og til Mejeriet i Tommerup, var kommen ud for Tommerup Præstegaards Have, mødte hun en hende ubekjendt Mandsperson, der efter under en med hende indledet Samtale at have foræret hende et To-Øre-Stykke, opfordrede hende til at vende lidt om med ham, idet han lovede at ville sige eller vise hende Noget, som hun dog ikke maatte omtale til Andre, ligesom hun isaafald skulde yderligere faa en Ti-Øre. Pigebarnet fulgte da ogsaa efter ham, der, efterat de vare naaede hen til et Sted, hvort Vejen til Tommerup Nørremark gaar af tilvenstre, drejede ind ad et Led, som findes paa højre Side af Landevejen tæt op til Præstegaardens Have og fører ind til dennes Mark. Efterat de vare komne derind og havde fulgt Høgnsvolden nogle Skridt, satte Mandspersonen sig paa denne og trak Pigen, der, da hun intet Ondt anede, ingen Modstand gjorde, hen til sig, hvorpaa han med den ene Haand tog hende om Livet, medens han med den anden begyndte at løfte hendes Klæder op; men da hun i det Samme gjorde ham opmærksom paa, at der gik Nogen inde i den nærliggende Præstegaardshave, slap han hende og lod hende gaa, efterat have givet hende Løfte om en Ti-Øre, naar hun vilde lade være at omtale det Passerede til Nogen. Pigen gav sig nu grædende til at løbe ud af Marken og ad Vejen til Tommerup, hvor hun kort efter traf Gendarmen, der efter det af hende opgivne Signalement strax eftersøgte Arrestanten, hvem han senere hen paa Dagen ogsaa antraf paa Nørremark, og som for Gendarmen opgav, at han ganske vist paa Vejen mellem

Brylle og Tommerup havde mødt en lille Pige og foræret hende en 2 Øre, men at han ikke havde gjort sig skyldig i det ham af Pigen iøvrigt paasigtede Forhold. Denne Forklaring har Arrestanten ogsaa under de ved Retten senere optagne Forhør med Bestemthed fastholdt, idet han under disse vel har indrømmet, at han, da han mødte Gjertrud Petersen, der gik ad Tommerup til, fik hende til at vende om med sig, idet han anmodede hende om at vise ham Vejen til Nørremarken, skjøndt han har maatte erkjende, at han godt kjendte denne, men paa den anden Side stadig har fastholdt, at han skiltes fra Pigen ved det til Nørremarken førende Led, og at han ikke er fulgt med hende ind af det paa den modsatte Side af Vejen værende Led, som danner Indgangen til den bag Præstegaardshaven liggende Mark. Han har som Følge heraf trods gjentagen Examination vedblivende benægtet at have opfort sig paa nogen usædelig Maade overfor Pigen eller at have forsøgt paa noget Saadant, hvorhos han til Forklaring af, at Gendarmen kort efter, at de vare skiltes, traf Pigebarnet grædende, har anført, at dette formentlig hidrørte fra, at han, da de vare naaede Indgangen til Nørremarken, paa en barsk Maade havde afvist hendes yderligere Ledsagelse. Som i den indankede Dom fremhævet er nu Pigebarnet Gjertrud Pedersens ovenanførte Forklaring forsaavidt bleven bestyrket ved flere af de under Sagen fremkomne Oplysninger, som det dels af Vidnet, Frøken Dagmar Jørgensen, er forklaret, at hun, der paa det Tidspunkt, da det af Pigebarnet Omfinklede skal være passeret, opholdt sig i Enden af Præstegaardshaven, saa baade Arrestanten og Pigen passere gjennem Ledhullet ind paa Præstegaardens Mark langs hen med Hegnsvolden, ligesom hun kort efter iagttog, at Pigen atter grædende forlod Marken, og at ligeledes Arrestanten gik bort derfra, dels af Forhørsdommeren efter egen Iagttagelse er konstateret, at der paa det Sted af Hegnsvolden ved Præstegaardsmarken, hvor Arrestanten efter Pigens Forklaring skal have sat sig, forinden han begyndte at løfte hendes Klæder op, endnu en Ugestid efter saas tydelige Spor i det nedtrykkede Græs af, at et Menneske havde siddet der, ligesom det endelig af forskjellige Vidners samstemmende Forklaringer fremgaar, at Arrestanten, der ved nærværende Rets Dom af 20 Angt 1886 for uterligt Forhold overfor et 9-aarigt Pigebarn efter Straffelovens § 176, cfr. § 173, blev anset med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, efter at han havde erfaret, at hans Forhold mod Gjertrud Pedersen var bragt frem, har gjort ivrige Bestræbelser for at formaa hendes Fader til at tage sin gjorte Anmeldelse tilbage og til Opnaaelsen heraf endog betalt denne 6 Kr. med Løfte om yderligere Levering af et Kvantum Pølse. Men ihvorvel det herefter maa erkjendes, at der under Sagen er tilvejebragt en ikke ringe Grad af Formodning for, at Arrestanten har forsøgt at behandle

Pigebarnet Gjertrud Pedersen paa uterlig Maade, kan der dog efter Rettens Formening imod hans bestemte Benaegtelse ikke anses at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis herfor, og Arrestanten, der ved Underretsdommen under Paaberaabelse af Straffelovens § 176 cfr. § 46 er anset med Fængsel paa Vand og Bred i 3 Gange 5 Dage samt paalagt at udrede Aktionens Omkostninger, vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale.

Mandagen den 29 April.

Nr. 119. Højesteretssagfører Asmussen
 contra
 Frederik Christian Mouritzen (Def. Shaw),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Hellum-Hindsted Herreders Extrarets Dom af 4 December 1888: Arrestanten Frederik Christian Mouritzen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Saa bør Arrestanten og at udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Andersen, 20 Kroner, og til Defensor, Prokurator Bredstrup, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 Januar 1889: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 1 Aar. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Overretssagfører Hindberg, betaler Arrestanten 25 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Asmussen og Shaw 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Frederik Christian Mouritzen for Tyveri eller Hæleri, og saaledes som Sagen foreligger for Overretten, er der under samme alene Spørgsmaal om Arrestantens Forhold med Hensyn til 7 Faar, som han, saaledes som det er godtgjort ved hans egen Vedgaaelse og Sagens øvrige Oplysninger, havde i sin Besiddelse om Morgenen den 8 August f. A. og som han er sigtet for at have stjaalet den forudgaaende Nat paa Marken ved Vebbestrup, der ligger ved Landevejen, som forer fra Hobro til Aalborg. Arrestanten kom den nævnte Dags Morgen Kl. noget over 8 drivende med bemeldte 7 Faar ad nysnævnte Landevej Syd fra til Svenstrup Station, som ligger ca. 4 Mil Nord for Vebberup, og solgte dem der til Kroforpagter Andersen af Svenstrup for 103 Kroner, samt drev dem derefter efter Aftale med Andersen videre ad Landevejen til Aalborg for at aflevere dem ved Havnen sammesteds; umiddelbart efterat han ved Middagstid var ankommen her og havde afleveret Faarene til Andersen, blev han anholdt i Henhold til en til Politiet indløben Anmeldelse om, at 7 Faar Natton forud vare stjaalne i Vebbestrup. Af de 7 Faar, som Arrestanten saaledes er overbevist om at have haft i sin Besiddelse, have Husmand Peder Jensen Grøn og Gaardmændene Peder Sørensen Bach og Niels Christian Andersen, Alle af Vebbestrup, gjenkjendt hver især som ham tilhørende, Grøn 2, Sørensen 3 og Andersen 2 Stykker, og disse Mænd have derhos hver for sit Vedkommende aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til de Faar, som de saaledes have gjenkjendt som deres Ejendom, Sørensen tillige med Hensyn til Grøns 2 Faar, som, efter hvad der er oplyst, vare paa Græs hos ham. Der er, navnlig ved forskjellige Vidners beedigede Forklaringer, tilvejebragt Bevis for Peder Jensen Grøns Ejendomsret til de 2 af ham vedkjendte Faar saavel som for, at disse vare i Peder Sørensens Besiddelse, og ligeledes er paa samme Maade Bevis tilvejebragt for Peder Sørensens Ejendomsret til et af de 3 Faar, han har vedkjendt sig. For de øvrige 4 Faars Vedkommende foreligger ikke fuldt Bevis henholdsvis for Peder Sørensens og Niels Christian Andersens Ejendomsret til samme; men iøvrigt er denne væsentlig bestyrket ved de tilvejebragte Oplysninger; navnlig er P. Sørensens

Ejendomsret til de to andre af ham vedkjendte Faar bekræftet dels af et uforkasteligt Vidne, dels af en, dengang han afhørtes under Sagen, 13 à 14 Aar gammel Tjenestdreng, som plejede at flytte Sørensens Faar og ogsaa efter sin Forklaring havde flyttet dem den 7 August om Aftenen, og som i det Enkelte har gjort Rede for de Kjendemerker, hvorpaa han gjenkjendte de tre Faar, som han af de 7 udpegede som tilhørende hans Husbond, men paa Grund af sin Alder ikke har kunnet edfæstes; ligeledes har en anden Tjenestdreng under Ed forklaret, at han tror at gjenkjende et af disse 2 Faar; og noget nær ligesaa stærke Bevisdata ere tilvejebragte med Hensyn til det ene af de 2 Faar, som Andersen har vedkjendt sig. Efter hvad der er oplyst, stod de Grøn og Sørensen frakomne Faar tillige med nogle andre Sørensens tilhørende Faar — ialt syv Stykker — tøjrede paa Sørensens Mark, der ligger omtrent 1000 Alen Nord for Vebbestrup By og 7 à 800 Alen Vest for Hobro.—Aalborg Landevej. N. C. Andersen havde en Del Faar — imellem hvilke de to, han har vedkjendt sig, angives at have været — staaende paa en ham tilhørende Mark, der støder op til Sørensens Mark. Arrestanten har nægtet at have stjaalet de omspurgte 7 Faar og paastaet, at han har kjøbt dem den omspurgte Morgen Kl. 5¹/₂ ved Støvring Kro — som ligger ved ovennævnte Landevej, efter Sagens Oplysninger godt 2¹/₂ Mil Nord for Vebbestrup og ca. 1¹/₂ Mil Syd for Svenstrup — af en Mand ved Navn Jens Pedersen fra Skjellerup ved Hobro. Hans Forklaring gaar nærmere ud paa, at han den 3 August traf bemeldte Jens Pedersen i Hobro og sluttede Handel med ham om 3 à 4 Faar, som Pedersen angav at have staaende i Hjedsbæk og som Pedersen, efter hvad de blev enige om, skulde levere Arrestanten den 8 om Morgenen Kl. 5¹/₂ à 6 ved Støvring Kro og have betalt med en Pris af 16 Øre pr. Pd. levende Vægt, samt at Pedersen ved Handelens Afslutning ytrede, at han maaske kom med 5 Faar. I Henhold hertil bogav Arrestanten sig efter sin Forklaring den 8 om Morgenen Kl. 2¹/₂ fra sit Hjem ved Arden Station til Støvring Kro, hvor han ankom Kl. ca. 5¹/₂, og fandt ved sin Ankomst Jens Pedersen staaende paa Vejen udenfor Kroen med 7 Faar; disse afkjøbte Arrestanten ham derpaa for en Pris af 95 Kroner, der bestemtes, som Arrestanten har udtrykt sig, „paa Slump“, idet han fandt, at Faarene vare magre og derfor ikke vilde købe dem efter Vægt; af det nævnte Beløb betalte han kun Pedersen de 93 Kroner, idet han ikke havde flere Penge hos sig, medens det aftaltes, at han skulde betale Pedersen de resterende 2 Kr., „naar de igjen traf sammen“. Han opholdt sig efter sin Forklaring et Kvarters Tid udenfor Kroen. Efter hvad der er oplyst, maa det antages, at der ikke i Skjellerup ved Hobro findes nogen Mand af Navnet Jens Pedersen eller et lignende Navn,

med hvem Arrestanten kan have handlet, og Arrestanten har heller ikke — bortset fra et Signalement, som han paa Anledning har opgivet — kunnet give nogen nærmere Oplysning, som kunde lede til at udfinde den Paagjældende, og navnlig har han, uagtet han oftere vil være truffen sammen med den Paagjældende dels i Hobro dels paa Markeder i Aars, ikke kunnet nævne nogen tredie Person, som nogensinde har set ham sammen med ham. Heller ikke har det ved Efterforskninger, der ere anstillede dels i Hobro dels i Støvring og Hjedebæk, vist sig muligt at udfinde Nogen, der kunde tænkes at være identisk med den Person, af hvem Arrestanten vil have kjøbt Faarene, eller har havt Faar opstaldede i Hjedebæk i den nærmeste Tid for den 8 August, eller i det Hele at tilvejebringe nogen Oplysning, der kunde bestyrke Rigtigheden af Arrestantens ommeldte Opgivende. Derimod er der tilvejebragt en Række Oplysninger, som dels vise, at Arrestantens nys berorte Forklaring om hans Bevægelser om Morgenen den 8 August saavel som den Forklaring, han har afgivet om, hvor han havde opholdt sig den foregaaende Dags Eftermiddag, ere usandfærdige, dels pege hen paa, at han den 7 om Eftermiddagen har begivet sig hen i Nærheden af det Sted, hvorfra Faarene ere borttagne og ikke er vendt tilbage derfra inden den paafølgende Nat, og alt Foreliggende gjør det sandsynligt, at hans nys ommeldte usandfærdige Forklaringer ere fremsatte i det Øjemed at dølge hvor han har været. Arrestanten havde, efter hvad der er oplyst, den 7 om Formiddagen været paa Arbejde i en Mose ca. $\frac{1}{2}$ Fjerdingvej fra sit Hjem og var gaaet hjem derfra henad Middagstid. Efter sin Forklaring begav han sig efterat have spist til Middag igjen om Eftermiddagen Kl. ca. $2\frac{1}{2}$ til sit Arbejde i Mosen, kom hjem derfra ved Aftentid, gik i Seng sammen med sin Hustru Kl. mellem 9 og 10, og gik, som tidligere omtalt, næste Morgen Kl. $2\frac{1}{2}$ fra sit Hjem for at træffe Jens Pedersen ved Støvring Kro. Han har udsagt, at da han forlod sit Hjem var hans Kone vaagen, men stod ikke op, samt at han havde fortalt hende, at han havde afsluttet den ommeldte Handel og agtede sig hen for at modtage Faarene. Forpagter Fønnesbech paa Mylenberg Ladegård, for hvem Arrestanten arbejdede i Mosen, har nu til en Politirapport udsagt, at Arrestanten ikke har været paa Arbejdspladsen i Mosen siden den 7 om Formiddagen. Arrestantens Hustru har dernæst edelig forklaret, at Arrestanten den 7 August om Eftermiddagen Kl. 2 à $2\frac{1}{2}$ forlod deres Hjem og ved sin Bortgang ytrede, at han vilde til Ravnkilde og Fyrkilde og — paa hendes Spørgsmaal om, hvad han vilde der — at han vilde hen til en Gaardmand i Fyrkilde for at formaa ham til at være Kautionist for ham i Hobro Sparekasse for, saavidt hun husker, 200 Kr.; hun spurgte ham, da han gik, om han kom hjem om Aftenen, og han

svarede hertil Ja, hvorfor hun sad oppe og ventede paa ham indtil Kl. 11; men han kom ikke hjem om Natten, og hun hørte ikke siden noget til ham, indtil det den 9 August blev meddelt hende, at han var bleven anholdt. Arbejdsmand Anders Peter Pedersen som ved det omhandlede Tidspunkt beboede et Værelse i Arrestantens Hus, har edelig udsagt, at han den 7 August Kl. ca. 2, da han stod udenfor Huset, saa Arrestanten komme ud fra sin Bopæl iført en Dragt, der ikke var hans Arbejdsdragt, hvorfor Vidnet spurgte ham, hvor han agtede sig hen, hvortil Arrestanten svarede noget lignende som, at han vilde ud at spadserere. Vidnet saa ham gaa bort, men lagde ikke Mærke til, i hvilken Retning han gik, men ved dog efter sin Forklaring, at han hverken gik Øst eller Nord paa og navnlig, at han ikke gik ad den sædvanlige Vej til Mosen, hvor han havde haft Arbejde, idet Vidnet fra det Sted, hvor han opholdt sig, maatte have lagt Mærke til, at Arrestanten gik den Vej. Vidnet har efter sin Forklaring ikke mærket noget til, at Arrestanten senere var hjemme den Dags Eftermiddag eller den paafølgende Nat, og Andendagen derefter, da Arrestantens Hustru fik Meddelelse om, at hendes Mand var arresteret, hørte han hende sige, at Arrestanten ikke havde været hjemme siden den 7de om Eftermiddagen. Den Dragt, Arrestanten, som berørt, var iført, var efter Vidnets Forklaring den samme, som han havde paa, da Vidnet konfronteredes med ham under Forhøret, hvilket efter det Oplyste er en graalig Dragt, som Arrestanten var iført ved sin Anholdelse og som han har erkjendt at han aldrig har haft paa, naar han gik ud paa Arbejde. Tjenestekarl hos Gjæstgiver Wilson ved Arden Jernbanestation, Jens Thomsen Jensen — om hvem det vel er oplyst, at han ulovligt har tilvendt sig noget Korn paa en Gaard, som han bestyrede eller tilsaa, men som dog efter de hermed forbundne Omstændigheder ikke kan betragtes som et aldeles utroværdigt Vidne — har edeligt forklaret, at da han den omspurgte Dags Eftermiddag Kl. ca. 3 befandt sig noget Syd for Arden Jernbanestation, passerede Arrestanten ham og gik Syd paa iført en graa Dragt, som han ikke plejede at have paa, naar han var paa Arbejde, hvorfor det var Vidnet klart, at han ikke agtede sig paa Arbejde; paa Vidnets Spørgsmaal om, hvor han skulde hen, yttrede han, at han skulde en Tur i Byen. Gaardmand Anders Laursens Hustru, Karen Christensen har edeligt udsagt, at hun den 7 August om Eftermiddagen Kl. 3 à 4, da hun sammen med sin Broder, Husmand Jens Christian Eriksen kjørte Nord paa ad Aalborg-Hobro Landevej, Nord for Gandrupgaard mødte en Person, der gik ad Landevejen Syd paa og som hun er temmelig sikker paa var Arrestanten, hvem hun kjender; dog lagde hun efter sin Forklaring ikke saa noje Mærke til den Paagjældende, at hun aldeles bestemt tør sige, at det var Arro-

stanten; hun bemærkede, at den Paagjældende var iført lyst Tøj. Bemeldte Jens Christian Eriksen har edeligt forklaret, at han og hans Søster til anførte Tid tæt Nord for Gandrup — der efter det Oplyste ligger $\frac{1}{2}$ à 1 Fjerdingvej Nord for Vebbestrup og ca. $\frac{1}{2}$ Mil i sydvestlig Retning fra Arden Jernbanestation — mødte en Person, som han ikke kjendte og som, saavidt han husker, var iført graat Tøj, og at hans Søster, da de havde passeret ham, yttrede, „at det var Bendix-Frederik“, ved hvilket Navn hun ikke kan antages at have sigtet til nogen Anden end Arrestanten, der gaar under Navnet „Bendtz-Frederik“. Efterat have havt Lejlighed til at tage Arrestanten i Øjesyn har Eriksen udsagt, at han ligner den af ham omforklarede Person, men at han dog ikke med Bestemthed tør sige, at det er den samme Mand. Detaillist af Hvarrehusene Niels Michael Christensen Husum — der bor umiddelbart ved Aalborg-Hobro Landevej lidt Nord for Vebbestrup, idet hans Ejendom støder op til ovennævnte Gaardmand Peder Sorensens Ejendom — har edeligt forklaret, at han den 7 August i Mørkningen vistnok Kl. ca. 9 fra et Vindu i sit Hus saa en Person iført graat Tøj, hvem han vel paa Grund af Mørket ikke kunde kjende, men som i Bygning, Gang og Holdning saavel som i Paaklædning lignede Arrestanten, hvem han tidligere har kjendt og som under et Forhør har været fremstillet for ham. Ovennævnte Gaardmand Peder Sorensens Tjenestekarl Christen Pedersen har til en Politirapport forklaret, at han den omspurgte Dags Aften efterat det var begyndt at blive mørkt, vistnok henad Kl. 10, saa en Munds-person gaa mellem nogle Faar, som stod tojrede paa hans Husbonds Mark Østen for Landevejen, men at han paa Grund af Mørket og Afstanden, hvori den Paagjældende var fra ham, ikke kunde skjelne denne saa bestemt, at han vilde kunne beskrive eller gjenkjende ham. Efter hvad der er oplyst, har Arrestanten ikke, som han efter hans Hustrus Forklaring til hende opgav, at det var hans Agt, været i Ravnkilde eller Fyrkilde den omhandlede Eftermiddag. Endvidere har Skrædder Jens Andersen af Rold forklaret, at han om Natten mellem den 7 og 8 August var gaaet en Tur Nord ud af Rold By — der efter Sagens Oplysninger ligger ved Aalborg-Hobro Landevej, som det maa antages, ca. 3 Fjerdingvej Nord for Vebbestrup — og at han paa Tilbagevejen, efter hvad han har udsagt til en Politirapport, Kl. noget over 1 i den nordlige Del af Byen mødte en Person, der trak Nord paa ad bemeldte Landevej med nogle Faar, efter hans Skjøn en 6 à 8 Stkr. Paa Grund af Mørket kunde Andersen ikke se, hvem den Paagjældende — der efter Forklaringen til Politirapporten gik paa den modsatte Side af Vejen — var, navnlig heller ikke skjelne hans Dragt, men hans Højde kunde efter Deponenten Forklaring passe med Arrestantens, hvem Andersen godt kjender; da Andersen hilsede Godatten,

svarede den Paagjældende ikke; men indskrænkede sig til at af- tage sin Hovedbedækning, idet han, efter hvad Andersen yderligere har udsagt til ovennævnte Politirapport, saa til den mod- sætte Side. Træskomand Peder Mikkelsen af Støvring har forklaret, at da han den 8 August tidligt om Morgenen — efter hvad han antager, ikke over Kl. 6 — befandt sig udenfor det Hus, han bor i, hvilket ligger umiddelbart ved Aalborg-Hobro Landevej ca. 1 Fjerdingvej Syd for Støvring By, saa han en Person komme trækkende forbi Nord paa ad Landevejen med 6 à 7 Faar; den Paagjældende var varm og saa ud til at have Hastværk. Modens han til en Politirapport har udsagt, at han ikke troede, at hun vilde kunne gjenkjende den Paagjældende, da han ikke havde agtet videre paa hans Udseende, har han, efter i Politiretten at have havt Lejlighed til at tage Arrestanten i Øjesyn, udsagt, at han med Bestemthed kan sige, at han har set Arrestanten tidligere, men derimod ikke tør sige, hvor og naar han har set ham og navnlig ikke, om Gjenkjendelsen hidrører fra, at Arrestanten har været den af ham omfklarede Person; han saa trække forbi med Faar om Morgenen den 8 August; men Arrestantens Højde og Forelse stemmer ganske med det Indtryk, som han har bevaret af den nævnte Person. Murer Søren Jørgensen af Hjeds har forklaret, at da han om Morgenen den 8 August Kl. knap 5 paa Vejen til sit Arbejde kom gaaende paa en Sidevej, som stoder til Hobro-Aalborg Landevej noget Syd for Støvring Kro, saa han i en Afstand af ca. 100 Alen fra sig en Person trække forbi Nord paa ad bemeldte Landevej med 6 à 7 Faar; han kunde efter Stedet, hvor han var, ikke se den Paagjældende, lige da denne passerede Kroen; men han saa ham saa hurtigt igjen med Faarene paa Landevejen Nord for Kroen, at det efter hans Skjøn ikke er muligt, at han kan have gjort noget Ophold i eller ved Kroen; den Paagjældende havde; da han passerede ham, tilsyneladende Hastværk, idet han havde Tøjrene over Skulderen og sled i Faarene for at faa dem hurtigt fremad. Den af ham omfklarede Person havde efter hans Udsagn Frakke eller Jakke paa, og hans Paa- klædning var, som det forekommer ham, graalig; efter under Forhøret at have taget Arrestanten i Øjesyn har han udsagt, at denne godt kan ligne den paagjældende Person. Ved Arrestantens Anholdelse forefandtes i hans Besiddelse et Jernlegind, om hvilket han har forklaret, at det sad ved Tøjret paa et af Faarene, da han modtog disse ved Støvring Kro, og at han skar det af og puttede det i Lommen, fordi det var temmelig langt. Ovennævnte Gaardmand Peder Sørensen har edelig udsagt, at han ikke har nogen Tvivl om, at dette Legind er hans og har paapeget en Ejendommelighed, som det skal have tilfælles med nogle andre Legind, som han efter sit Angivende har af samme Slags. P. Sørensens Tjenestdreng Niels Christian Sørensen

har ogsaa i sin edelige Forklaring udsagt, at det ommeldte Jernleging ganske ligner de Leginder, som hans Husbond benytter; og ligeledes har den ovenomtalte 13 à 14-aarige Tjenestedreng, som plejede at flytte Sørensens og Grøns Faar, forklaret, at det omspurgte Legind har ganske samme Udseende som et, der er forsvundet med en Del af et af Tøjrene. Det bemærkes herved, at efter de afgivne Forklaringer var den forreste Del af Tøjrene forsvundne i alt Fald med de fleste af de borttagne Faar, idet Tøjrene vare enten leste op eller overskaarne. De Stykker Tøjr, som de 7 Faar havde paa, da Arrestanten kom med dem til Aalborg, har ingen af Depo- nenterne kunnet gjenkjende. Med Hensyn til det Pengebeleb, hvormed Arrestanten vil have betalt de 7 Faar, har han forklaret, at han efterhaanden havde sparet 90 Kr. sammen og havt dette Beløb, bestaaende i 9 Tikronesedler, liggende i et nærmere betegnet Gjemme i sit Hjem. Han havde efter sin Forklaring sparet det op for dermed at betale Gjæstgiver Wilson, af hvem han havde kjøbt det Hus, han boede i, 100 Kr. af Kjøbesummen for dette, hvilket Beløb skulde have været betalt allerede ved Indflytningen den 1 Maj f. A. Saavel efter de Oplysninger, Arrestanten har kunnet give om sin Fortjeneste i afvigte Sommer, som af de øvrige Oplysninger, der foreligge om hans Formuesforhold, er det imidlertid ikke antageligt, at Arrestanten — der ernærede sig som almindelig Arbejdsmand, havde Hustru og et Barn at forsørge og havde en forholdsvis betydelig Gjæld, derimellem en hel Del forfaldne Gjældsposter, for flere af hvilke han oftere var bleven krævet — skulde have kunnet lægge det nævnte Beløb tilside. Det fortjener derhos at bemærkes, at navnlig ovennævnte Wilson — hvem Arrestanten foruden de ovenomtalte 100 Kroner endvidere skyldte forfaldne Renter af Kjøbesummen for Huset samt yderligere mindst ca. 40 Kr. for Varer — kort før Arrestantens Anholdelse havde krævet ham for sit forfaldne Tilgodehavende eller i alt Fald for Renterne og de 100 Kr., og at Arrestanten — efter Wilsons Forklaring til en Politirapport, imod hvilken Forklaring Arrestanten ikke forsaavidt har havt Noget at erindre — havde lovet at betale samme den 8 August eller maaske nogle Dage senere. Det er derhos oplyst, at Arrestanten nogle faa Dage før sin Anholdelse havde gjort en Del forgjæves Bestræbelser for at opnaa et Laan af 100 Kr. i en Sparekasse i Hobro. Arrestantens Hustru har ogsaa forklaret, at hun flere Gange i Sommerens Løb har spurgt ham, hvornaar de 100 Kr. til Wilson skulde betales, og at han hertil har svaret, at de skulde betales, naar han kunde faa Penge i Hobro Sparekasse, samt at han flere Gange i Løbet af Sommeren har været i Hobro, men stadig har sagt hende, at der ingen Penge var at faa i Sparekassen; han har derhos efter hendes Forklaring aldrig sagt

til hende, at han lagde Penge op for dermed at betale Wilson. Arrestanten er født i 1860 og ses ikke tidligere at have været tiltalt eller straffet, hvorved dog bemærkes, at der under en Undersøgelse, som i sin Tid indlededes mod ham som sigtet for i Begyndelsen af 1886 at have begaaet et større Penge-tyveri i Haderslev, fremkom vægtige Data til Bestyrkelse af den mod ham rejste Sigtelse. De 7 Faar, som Arrestanten har været i Besiddelse af, ere under Sagen vurderede til 104 Kr. og udleverede til de ovennævnte tre Mænd, der have vedkjendt sig dem som deres Ejendom. Der er ikke under Sagen Spørgsmaal om yderligere Erstatning. Efter det Ovenanførte maa Betingelserne for det i D. L. 6—17—10 og 11 jfr. Frdn. 8 September 1841 § 6 hjemlede Bevis anses at være tilstede med Hensyn til de 2 af Peder Jensen Grøn og et af de af Peder Sørensen Bach vedkjendte Faar. Idet derhos Sagens Omstændigheder bestemt henpege paa, at Tiltalte selv har stjaalet de nævnte 3 Faar paa den Mark ved Vebbestrup, hvor de stod tøjrede, og idet der efter Sagens Oplysninger ikke findes at kunne være nogen grundet Tvivl om, at han ved samme Lejlighed har stjaalet de øvrige 4 Faar, som han den 8 August f. A. havde i sin Besiddelse og af hvilke han ogsaa efter sin egen Forklaring vil være kommen i Besiddelse under et med de tre førstnævnte Faar, maa han anses i det Hele overbevist om at have begaaet det ham paasigtede Tyveri. Det maa som Følge heraf billiges, at han ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 229 Nr. 1, men Straffen, der ved Dommen er bestemt til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til samme Art af Strafarbejde i 1 Aar. Med den berørte Forandring i Straffetiden vil saaledes bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger billiges, være at stadfæste.

Tirsdagen den 30 April.

Nr. 128.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Svenning Toft Christensen (Def. Bagger),

der tiltales for Ildspasættelse.

Morsø Herreders Extrarets Dom af 10 Oktober 1888: Arrestanten Svenning Toft Christensen: bør straffes med 1 Aars Forbedringshusarbejde, hvorhos han bør udrede i Erstatning til Thisted Amts Landbygningers Brandforsikkring 2665 Kr. og i Brandassuranceforeningen for rørlige Ejendele paa Mors 2780 Kr. 75 Øre og endelig bør han at tilsvare alle af denne Aktion lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Schiellerup, og til Defensor, Sagfører Gamborg, 10 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Januar 1889: Arrestanten, Svenning Toft Christensen, bør af Øvrigheden sættes i Forvaring. Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor for Underretten i Salær 12 Kr., Defensor samme- steds 10 Kr., samt Aktor og Defensor for Overretten, Overrets- sagførerne Hindberg og Rye, hver 15 Kr., udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved bemærkes, at den deri ommeldte Erklæring fra Sindssygeanstalten ogsaa taler for det i Dommen antagne Resultat,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Højesteretssagførerne Lunn og Bagger tillægges der i Salarium for Højesteret hver 40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Svenning Toft Christensen, der er født den 26 Februar 1870 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, for Ildspasættelse, og maa det i saa Henseende ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han er Gjærningsmand til tvende den 24 Januar og den 4 Marts f. A. stedfundne Ildebrande, ved hvilke henholdsvis Ladebygningen paa hans Fader Christen Olesen Dahls Gaard i Vester Assels og en Udlænge til den Søren

Jensen Kudsk tilhørende Gaard sammesteds nedbrændte. Med Hensyn til den førstnævnte Ildspaaættelse har Arrestanten forklaret, at han — som med Undtagelse af, at han i Sommeren 1887 tjente hos en Gaardmand i Agger, bestandig har opholdt sig hjemme — var kjed af at være der og af det ham anviste Arbejde, navnlig Kreaturvogtningen, hvorimod han ønskede at komme i Skrædderlære, og da hans Fader stadig modsatte sig dette, og det blev Arrestanten mere og mere imod at arbejde paa Gaarden, faldt det ham ind, at naar Laden brændte, vilde Kreaturerne blive anbragte omkring hos Naboer og Slægtinge, og at Faderen, naar der saaledes ikke blev Noget for Arrestanten at gjøre med at passe Kreaturerne, mulig vilde blive mere tilbøjelig til at føje hans Ønske om at komme i Skrædderlære. Han vilde imidlertid ikke bringe Nogen af Gaardens Beboere eller Besætningen i Fare for at indebrænde, hvorfor han besluttede at paasætte Ilden engang midt paa Dagen, naar Alle vare oppe og hjemme, og overensstemmende hermed tog han den 24 Januar om Formiddagen i Stuehuset en Æske Tændstikker, som han puttete i Lommen, og da han henad Middag var ene i Tørskeleen, gik han ind i den tilstødende Lade og satte ved Hjælp af en Tændstik Ild i en derliggende Halmbunk, hvorefter han atter gik ind i Loen, og efterat han derfra havde set, at Ilden havde grebet saaledes om sig, at den ikke kunde slukkes, løb han over i Stuehuset og gjorde Anskrig. Iøvrigt har Arrestanten udsagt, at ihvorvel han langt fra var sikker paa, at Ilden ikke kunde forplante sig til Stuehuset, var han dog forvisset om, at Ingen af Gaardens Folk vilde være udsat for at indebrænde, hvad ejheller kan antages at have været Tilfældet, hvorimod der efter Arrestantens Forklaring brændte 12 Faar og en Hund. Hvad angaar Ildebranden hos Soren Jensen Kudsk, gaar Arrestantens Forklaring ud paa, at han i lang Tid havde baaret et Slags Nag til Soren Kudsk og dennes Familie, fordi han mistænkte Soren Kudsk for at have ved Trolddomskunster forgjort Arrestanten, hans Moder og Søster samt deres Kreaturer, og navnlig at være Skyld snavel i en Sygdom, hans Søster havde havt for nogle Aar siden, og som en saakaldet klog Kone skal have sagt hidrørte fra, at Søsteren var forgjort, som i en ham selv for et Par Aar siden paakommen Sygdom og hans Moders langvarige Svagelighed, og ligeles i, at Arrestantens Fader en Vinter for nogle Aar siden i ganske kort Tid mistede 4 Kalve. Da han vilde hævne sig herfor paa Soren Kudsk, hvis Gaard kun ligger ca. 300 Alen fra Arrestantens Faders, bestemte han sig, efter i længere Tid at have tænkt paa at afbrænde hans Lade, om Eftermiddagen den 4 Marts, da han vilde til Øster-Assels, til at foretage Ildspaaættelsen, naar han gik hjem om Aftenen, og forsynede sig til den Ende, inden han gik hjemmefra, med en Æske Tændstikker, og da han paa

Hjemvejen om Aftenen Kl. 11—12 kom til Søren Kudsk Gaard, gik han hen ved et Hjørne af Laden og antændte med en Tændstik en Tot Halm, som han trak ud af Tægkjægets indvendige Del, hvorefter han, da Ilden fra Halmtotten strax greb fat i Taget, forføjede sig bort og gik hjem. Arrestanten har hertil føjet, at han, førend han paasatte Ilden, havde set, at der var Lys i Søren Kudsk Sovekammer, og derfor med Sikkerhed antog, at Ilden vilde blive bemærket saa betimelig, at hverken Gaardens Beboere eller Besætningen udsattes for at indebrænde, hvad han, som han har udtrykt sig, ikke paa nogen Maade vilde have havt, men ansaa for stor Synd, og det fremgaar ogsaa af Sagens Oplysninger, at Søren Kudsk paa den Tid, da Ildspaesættelsen skete, nylig var kommen hjem og havde havt Lys tændt, ligesom det maa antages, at Ilden fra Laden, der laa ca. 40 Alen fra Stuehuset, ikke forplantede sig til andre Bygninger, naar undtages, at en ubetydelig Plet paa Stuehusets Tag blev sveden, samt at ingen af Beboerne kom tilskade ved Branden, og at ligeledes alle Kreaturerne bleve reddede. Iøvrigt har Arrestanten erkjendt, at han ikke har noget bestemt at støtte den Mistanke paa, som han nærer om, at Søren Kudsk ved Trolddomskunster har forgjort Mennesker og Kreaturer, medens han dog vil have lagt Mærke til, at Søren Kudsk „gik saa underlig og glimtede med Øjnene“, og endvidere har anført, at „der ikke er noget Godt i de Folk“, med Hensyn til hvilken Forklaring af Arrestanten hans Fader har udsagt, at han slet Intet ved om, at nogen af Søren Kudsk's Familie paa nogen Maade skulde have forulempet eller drillet Arrestanten, samt at der i den Tid af en Snes Aar, hvori han og Søren Kudsk have været Naboer, bestandig har været et godt og venskabeligt Forhold imellem begge Familier, hvad ligeledes er forklaret af Søren Kudsk. De Arrestantens Fader og Søren Kudsk tilkommende Erstatninger for deres nedbrændte Bygninger, som vare forsikrede i Thisted Amts Landbygningers Brandforsikringsforening, udgjøre henholdsvis 1340 Kr. og 1325 Kr., og deres Assurance-godtgørelser for ved Ildebranden ødelagt Løsore, der var forsikkert i Brandassuranceforeningen for rørige Ejendele paa Morse, respektive 1584 Kr. 75 Øre og 1196 Kr., for hvilke Beløb de Vedkommende under Sagen have paastaet sig Erstatning tilkjendt hos Arrestanten, hvorimod dennes Fader og Søren Kudsk, som ved Ildsvaaderne endvidere ville hver have lidt et Tab af ca. 500 Kr., have frafaldet Krav paa Erstatning herfor. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Arrestantens Tilregnelighed har hans Fader forklaret, at Arrestanten, der tidligere havde været en fiink Dreng, men i en Alder af ca. 13 Aar standsede i Væxt, samtidig jevnlig fik Anfald af Hovedpine og fik noget Sært og Underligt i sit Væsen, saa at Faderen blev bange for, at han skulde fejle Noget paa Forstanden, og ligeledes har den Skolelærer,

hos hvem Arrestanten har nydt Undervisning, betegnet hans Væsen som sært eller aparte; men ligesom Faderen tillige har udsagt, at han, skjøndt Arrestanten stadig har været tilbage i legemlig og aandelig Udvikling, ingenlunde tør karakterisere ham som sindssyg eller idiotisk, saaledes gaar bemeldte Lærers Forklaring i samme Retning. Ifølge en af vedkommende Distriktslæge, der paa Foranledning af Forhørsdommeren har tilset og undersøgt Arrestanten under hans Fængsling, afgivne Erklæring, ser Arrestanten ud som en Drøng paa 13 til 14 Aar, og ligesom hans legemlige Udvikling i flere Henseender er som et Barns, saaledes har han ogsaa et barnagtigt Væsen med nogen Uro over sig og skjærer ofte besynderlige Grimacer, hvorhos han, skjøndt han svarer klart og fornuftigt paa alle Spørgsmaal, samt indser og erkjender at have gjort Uret ved de af ham begaaede Ildspaaættelser, undertiden ytrer, at han, da han forøvede disse, var „forstyrret“, uden at kunne give nærmere Forklaring herom, samt fuldt og fast tror paa, at Søren Kudsk har forsat ham i Væksten og gjort hans Familie meget Ondt; og gaar Distriktslægens Skjøn ud paa, at Arrestanten ikke kan anses for sindssyg, men kun saavel i legemlig som i aandelig Henseende staar paa et Barns Standpunkt, samt at medens hans Tilregnelighed med Hensyn til de begaaede Forbrydelser ikke kan antages udelukket, kan han ikke anses at være i Besiddelse af voxne og sjælsunde Personers Tilregnelighed. Hermed stemmer ogsaa, hvad der er udtalt i en Erklæring af den fungerende Overlæge for Sindssygeanstalten ved Aarhus, hvor Arrestanten har været indlagt til Observation i 3 Maaneder, hvilken Erklæring bl. A. gaar ud paa, at Arrestanten, skjøndt han ikke kan henregnes til de Sindssyge, er stærkt disponeret til Sindssygdom, baade ved Arv og ved erhvervet Defekt, samt at han maa antages at have i 16 Aars Alderen været sindssyg et Aars Tid. I en det kongelige Sundhedskollegium af Overretten aføstet Erklæring har Kollegiet udtalt, at Arrestanten lider af Sindssvaghed og maa anses for utilregnelig samt af Hensyn til Retssikkerheden ikke kan overlades til sig selv, hvorfor han efter Kollegiets Formening bør gjøres uskadelig for Samfundet ved Indsættelse i en Plejestiftelse eller Tvangsanstalt. Efter den af Sundhedskollegiet saaledes afgivne bestemte Erklæring maa der gaas ud fra, at Arrestanten er utilregnelig med Hensyn til de ovenomhandlede Ildspaaættelser, og der vil derfor ikke kunne paalægges ham Strafansvar i Anledning af samme, hvorimod han som færlig for den offentlige Sikkerhed findes i Medfør af Straffelovens § 38 at maatte dømmes til af Øvrigheden at sættes i Forvaring.

Nr. 153. Højesteretssagfører Asmussen
 contra
 Niels Christian Jensen (Def. Overretssagf. Liebe),
 der tiltales for Bedrageri.

Horns Herreds Extrarets Dom af 29 November 1888: Tiltalte, Niels Chr. Jensen af Tversted Rimmer, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt betale alle af Aktionens flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Hesse, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Poulsen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 Marts 1889: Tiltalte Niels Christian Jensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at han udreder Aktionens Omkostninger, og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Hastrup, 15 Kr. til hver. Det idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Asmussen og Overretssagfører Liebe 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Niels Christian Jensen for Bedrageri. Den 16 Juni f. A. blev der efter Rekvisition af Prokurator Hesse i Frederikshavn som Mandatarius for Firmaet P. J. Kall sammesteds afholdt en Fogedforretning hos Tiltalte, hvorunder der i Henhold til et for Forligskommissionen indgaaet Forlig til Fyldestgjørelse for en Kall tilkommende Fordring hos Tiltalte, stor 33 Kr., med Omkostninger, der opgjordes til ialt 16 Kr. 78 Øre, blev gjort Udlæg, foruden i et Tiltalte dengang tilhørende Hus i Terp med Besætning og Inventarium m. m. tillige i 4 Gæs og 2 Gæs-

linger, der vurderedes de førstnævnte til 3 Kr. og de sidstnævnte til 1½ Kr. pr. Stk., og blev Tiltalte under Forretningen af Fogden gjort bekendt med dens Betydning og Følger. Efterat der derpaa under 16 August næstefter af Husmandskreditforeningen, der havde Panteret i den nævnte Ejendom med Besætning var bleven gjort Udlæg i samme, og der efter Kreditforeningens Begjæring var berammet en Aktion over Ejendommen til Afholdelse den 13 Oktober, lod Prokurator Hesse den 30 September bekendtgjøre ved Kirkestævne i Tversted, at de 6 Gæs, hvori der, som meldt var gjort Udlæg den 16 Juni, vilde blive bortsolgte ved den nysnævnte Aktion. Tiltalte har nu erkjendt, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han i September Maaned har solgt en af Gæssene for 3 Kr., og at han i Begyndelsen af Oktober ca. 8 Dage, forinden Aktionen skulde afholdes, har solgt de øvrige 5 Gæs for ialt 15 Kr. Han har imidlertid anbragt, at han — der ikke vil have erfaret det Mindste om, at Gæssene skulde sælges ved den ommeldte Auktion, idet han navnlig ikke havde hørt Noget om den ovennævnte ved Kirkestævne læste Bekjendtgjørelse desangnaende — ikke antog, at det gjorte Udlæg i Gæssene havde nogen Betydning, da den Sagfører, der under den ovennævnte den 16 August hos Tiltalte afholdte Udlægsforretning mødte for Kreditforeningen, ikke medtog Gæssene under Udlæget til samme i den faste Ejendom med Besætning, idet han ved denne Lejlighed yttrede til Tiltalte, at „Gæssene maatte han godt beholde“, hvorhos han endvidere har paaberaabt sig, at han, da der var gaaet 3 à 4 Maaneder, siden der blev Udlæg i Gæssene, ogsaa antog, at Udlæget efter saa lang Tids Forløb ikke længere kunde gjælde. Under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør har Tiltalte nærmere forklaret, at han vel ikke af bemeldte Sagførers Erklæring om ikke at ville gjøre Udlæg i Gæssene havde draget den Slutning, at vedkommende Fordringshaver under Udlægsforretningen den 16 Juni skulde have været uberettiget til at lade gjøre Udlæg i dem, men at han antog, at Gæssene ligesaa vel som Kreaturerne maatte henføres til Ejendommens Besætning — altsaa til Kreditforeningens Pant — uden at han iøvrigt vil have haft nogen Mening om, hvorvidt den ovenomtalte Yttring af Kreditforeningens Sagfører viste, at Udlæget i Gæssene ikke gjaldt mere. Under det ommeldte Forhør har den titnævnte Sagfører udsagt, at den af Tiltalte omforklarede Yttring, som han bekræfter at have brugt under Forretningen den 16 August, vistnok fremkom som Svar paa et Spørgsmaal fra Tiltalte, om Sagføreren ogsaa vilde have Udlæg i Gæssene, og at han selvfølgelig ved denne Yttring kun sigtede til, at han ikke vilde begjære Gæssene inddragne under det Udlæg, som skulde gives Kreditforeningen, af den Grund, at han forment, at Gæssene ikke henhørte under det bemeldte Forening givne

Pant, men at han dog, efter hvad han bestemt tror, Intet udtalte til Tiltalte om denne Grund. Efter Alt, hvad der saaledes foreligger, findes det betænkeligt at forudsætte, at Tiltalte, da han solgte de ommeldte Gæs, har forbundet nogen svingagtig Hensigt dermed, og navnlig været sig bevidst, at han derved krænkede Udlægshaverens Ret, og han — der er født i Aaret 1846 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger.

Nr. 141. Højesteretssagfører Lunn
 contra
 Julius Madsen, ogsaa kaldet Jensen (Def. Hindenburg),
 der tiltales for bedrageligt Forhold og Tyveri.

Thisted Kjøbstads Extrarets Dom af 14 December 1888: Tiltalte Julius Madsen, ogsaa kaldet Jensen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Bendixsen og Johansen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 Februar 1889: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Overretssagfører Hindberg, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Lunn og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Bagersvend Julius Madsen, ogsaa kaldet Jensen, for bedrageligt Forhold og Tyveri. Med Hensyn til den førstnævnte Sigtelse fremgaar det af Sagens Oplysninger, der tildels ere erhvervede under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør, at en Gang i afvigte Efteraar, da Bagersvend Dissing, der arbejdede sammen med Tiltalte hos en Bagermester i Thisted, for Tiltalte havde omtalt sit Ønske, at anskaffe sig en Overfrakke, og Tiltalte, der lovede at skaffe ham en Frakke, derefter først havde overladt ham en Tiltalte selv tilhørende Overfrakke for 15 Kr., som han strax fik betalt af Dissing for at indløse Frakken hos en Pantelaaner, hvor den var pantsat, men Dissing efter Modtagelsen af denne Frakke havde erklæret sig misfornøjet dermed, tilbød Tiltalte — efter Dissings Forklaring med en Bemærkning om, at han bedre end Dissing selv forstod sig paa at købe Frakker, hvad Dissing var enig i — denne at skaffe ham en anden Frakke, og Tiltalte — der med en Marskandiser deri Byen havde købslaaet om en Frakke og efter sin Forklaring under Handelen navnlig havde havt to Frakker at vælge imellem — præsenterede nu Dissing, som det man antages, disse to Frakker til Valg. Tiltalte har nu erkjendt, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han, medens han med den ommeldte Marskandiser var bleven enig om, at han skulde have den, han maatte vælge af disse Frakker, der vare til ons Pris, for en Betaling af „omkring ved 20 Kr.“, har, da han præsenterede Frakkerne for Dissing, for denne foregivet, først, at bemeldte Marskandiser havde forlangt 35 Kr. for hver af Frakkerne, og derpaa, efterat han havde fjernet sig, en Stund efter var vendt tilbage, at Prisen nu af Marskandiseren var nedsat til 32 Kr. Dissing — der efter sin Forklaring havde opfattet Aftalen med Tiltalte, hvorefter denne skulde skaffe ham en anden Frakke istedetfor den ham først overladede, saaledes, at Tiltalte vel skulde købe Frakken i sit eget Navn, men i Virkeligheden for Dissing, og at denne for Frakken kun skulde give, hvad Tiltalte selv kom til at give, dog med Tillæg af 2 Kr., som Tiltalte skulde have dels for sin Ulejlighed med Frakkekjøbet, dels som Vederlag for at have hjulpet Dissing med hans Svendestykke — indgik da ogsaa paa at købe den ene af de ham saaledes forelagte Frakker for 32 Kr., hvoraf han strax afgjorde 27 Kr. ved at give Tiltalte — der beholdt de 15 Kr., han, som meldt, havde oppebaaret for den Dissing først overladede Frakke — denne tilbage samt at betale ham 12 Kr. kontant, medens han skulde skyldte Tiltalte Resten, og Tiltalte betalte derefter ved Hjælp af det modtagne kontante Beleb den ommeldte Marskandiser 10 Kr. i Afdrag paa denne Frakke, hvis Pris da af Marskandiseren fastsattes til 17 Kr. Dissings Forklaring med Hensyn til bemeldte Frakke gaar iøvrigt ud paa, at han, der

havde modtaget den ved Aftenstide og derfor ikke dengang havde kunnet nærmere undersøge den, men af Tiltalte havde faaet opgivet, at den var slet ikke eller meget lidt brugt, da han nogle Dage efter besaa den, fandt den at være meget brugt, samt at Tiltalte, da Dissing derefter opfordrede ham til at skaffe ham en anden, udtalte, at han nok hos den ommeldte Marskandiser kunde bytte den mod en anden Frakke, men at denne var dyrere, og at den købte Frakke, da Tiltalte var kjed af, at have saa meget paa Kredit hos Marskandiseren, maatte betales først. Tiltalte har nu villet gjøre gjældende, at han havde købt den omhandlede Frakke og igjen solgt den til Dissing for sin egen Regning, og at de 2 Kr., han, som ovenfor berørt, yderligere skulde have af Dissing, alene var Betaling for at have hjulpet denne med Svendestykket, og han har navnlig under det ovenommeldte yderligere Forhør paaستاet, at han fra først af havde købt Frakken til sit eget Brug istedetfor den ham tidligere tilhørende, men, som meldt, Dissing overladte Frakke, og vel har han erkjendt, at han allerede da var bekjendt med, at Dissing var utilfreds med denne Frakke og ønskede at blive af med den igjen, men Tiltalte har benægtet, at Dissing dengang havde stillet en direkte Opfordring til ham om at skaffe ham en anden Frakke. Idet Tiltalte imidlertid, efter sin egen Erkjendelse, dengang han, som meldt, præsenterede Dissing de to Frakker til Valg, har bibragt Dissing den falske Foresstilling, at den af Tiltalte opgivne Pris for Frakkerne var den, som den paagjældende Marskandiser selv krævede, samt lod sig den Frakke, som Dissing valgte, betale af ham med denne Pris, skjøndt det maatte staa Tiltalte klart, at Dissing — der efter det mellem ham og Tiltalte i den omhandlede Henseende Passerede ved den nævnte Lejlighed med Føje kunde gaa ud fra, at Tiltalte paa hans Vegne skulde afkøbe Marskandiseren Frakken til billigste Pris — indgik paa Kjøbet med den nævnte Forudsætning for Øje, maa Tiltalte ved paa den anførte Maade at have skaffet sig Fordeel ved Salget af den omhandlede Frakke til Dissing anses at have gjort sig skyldig i et svingtigt Forhold, der maa paadrage ham Straf. Forsaavidt Tiltalte dernæst er sigtet for Tyveri, maa det ved hans egen Tilstaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han, medens han indtil nærværende Sags Begyndelse tjente den ovenfor ommeldte Bagermester, flere Gange har fra dennes Bageri tilvendt sig og hjembragt mindre Kvantiteter af Smør og Sukker, hvis Værdi han har ansat til ialt c. 2 Kr. Om Erstatning er der ikke Spørgsmaal under Sagen. Tiltalte, der er født i Aaret 1855, har tidligere — foruden at han i sin militære Tjeneste flere Gange har været straffet arbitrært for Disciplinærforseelser — i 1874 og 1879 erlagt Bøder dels for fredsforstyrrende Forhold, dels for Overtrædelse af Værnepligtsloven, og er i 1881 anset skyldig i

Betleri, hvorhos han ifølge Højesteretsdom af 15 October 1879 er anset efter Straffelovens § 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage samt ifølge Hads Herreds Extraretsdom af 20 September 1884 efter Straffelovens § 228, sammenholdt med § 241, 2det Led, og § 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage. For sit Forhold i de ovenanferte Henseender vil Tiltalte nu være at anse dels efter Straffelovens § 257, dels for 2den Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 230, 1ste Led, eller i Medfør af bemeldte Lovs § 241, 2det Led, efter samme Lovs § 238 som for tredie Gang begaaet Hæleri med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Da Underrettsdommen har samme Straffebestemmelse, vil bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger det ligeledes vil kunne have sit Forblivende, saaledes være at stadfæste.

Nr. 2. Mathilde Møller og Nicoline Sønnichsen
(Hansen)
contra

Grosserer **Steen Møllers Enke, Vilhelmine Marie Steen Møller**, født **Olsen**, og Overretsprokurator **C. Alberti** som Executor i hendes og hendes afdøde Mands Fællesbo (Ingen),

betr. Spørgsm. om et Underholdningsbidrag.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissions Decision af 22 November 1887: Den ovenanferte af Overretssagfører Schierbeck paa Frøknerne Mathilde Møllers og Nicoline Sønnichsens Vegne nedlagte Paastand kan ikke tages til Følge.

Højesterets Dom.

Ved de Højesteret forelagte, for en væsentlig Del efter den indankede Decisions Afsigelse tilvejebragte Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at afdøde Grosserer Steen Møller som Vederlag for Citantindernes Overtagelse af Bestyrelsen af hans Husvæsen og Tilsynet med hans Børn samt den deraf følgende Opgivelse af deres hidtilværende Hjem havde forpligtet sig til at yde dem livsvarig Forsørgelse, og at denne Forpligtelse — som der efter

Sagens Oplysninger ikke er nogen Føje til at anse betinget af, at han overlevede dem — var traadt i Virksomhed og bestod i usvækket Gyldighed, da han i Aaret 1885 afgik ved Døden, idet Afdøde, efterat Citantinderne ved hans Hustrus Hjemkomst atter med hans Minde vare fraflyttede hans Hus, indtil sin Død udbetalte hver af dem 50 Kr. den 1ste i hver Maaned.

Som Følge heraf og da det af Citantinderne paastaaede Livrentebeløb af 600 Kr. aarlig til hver, at udbetale med 50 Kr. forud for hver Maaned, ikke blot stemmer med, hvad Afdøde saaledes selv udbetalte til dem, saalænge han levede, men tillige skjønnes ikke at overskride, hvad en efter Citantindernes Livsforhold afpasset, tarvelig Forsørgelse maatte udkræve, vil deres Paastand for Højesteret om at kjendes berettigede til en saadan Livrente fra Oktober 1885 at regne og at tillægges Renter af de forfaldne Beløb være at tage til Følge.

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve, medens det Citantindernes beskikkede Sagfører tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Den af Citantinderne i afdøde Grosserer Steen Møllers og efterladte Enkes Fællesbo nedlagte Paastand om en aarlig Livrente, stor 600 Kroner for hver, at betale den 1ste i hver Maaned med 50 Kroner, første Gang forfalden den 1ste Oktober 1885 med Rente 5 pCt. aarlig af de forfaldne Beløb fra de enkelte Forfaldsdage, indtil Betaling sker, bør tages til Følge. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte Steen Møllers Enke 10 Kroner. Højesteretssagfører Hansen tillægges der i Salarium for Højesteret 200 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Decisions Præmisses er saalydende: I Fællesboet efter afdøde Grosserer Jørgen Steen Møller og efterlevende Hustru Vilhelmine, født Olsen, — hvilket Bo, der oprindelig behandledes af tvende executores testamenti, nu behandles af Overretsprøkurator Alberti som Eneexecutor — have Afdødes Søster Frøken Mathilde Møller og Frøken Nicoline Sennichsen ved Overretssagfører Schierbeck anmeldt en Fordring paa en

aarlig Livrente til hver af dem á 600 Kr., saaledes at disse Ydelser blive dem udbetalte den 1ste i hver Maaned med 50 Kr. hver indtil deres Død, første Gang den 1 Oktober 1885, og at de behørigt sikredes dem ved Anbringelse af en Kapital til Rentenydelse eller ved Kjøbet af en Livrente eller paa anden betryggende Maade. Da imidlertid en af Arvingerne i Boet, fornævnte Enkefru Møller, ikke har villet erkjende disse Fordringers Berettigelse, har Overretssagfører Schierbeck paa Fordringshavernes Vegne forlangt Skiftekommissionens Afgjørelse i saa Henseende, idet han har paastaaet Fordringerne anerkjendte i Overensstemmelse med den forommeldte Anmeldelse, eller at der dog i alt Fald tildeles Fordringsbaverne en af Retten eller Skjønsmænd fastsat aarlig Understøttelse, i begge Tilfælde kapitaliseret som foromtalt. Det maa anses in confesso, at afdøde Grosserer J. St. Møller i Aaret 1879 formaade de nævnte Frøkner Møller og Sønnichsen, som dengang havde deres Ophold hos en Broder til Afdøde, til at flytte i Huset hos ham, hvor de saa forbleve indtil hans Hustrus Hjemkomst i Sommeren 1883, og at han imedens ydede dem fuldstændigt Underhold og 20 Kr. maanedlig til Smaaudgifter, samt at han i de derpaa følgende ca. 2 Aar indtil sin Død gav dem hver en Pengeunderstøttelse af 50 Kr. maanedlig, og har nu Overretssagfører Schierbeck hævdet, at disse Præstationer vare begrundede i, at Afdøde til Erstatning for, at de nævnte to Damer opgave deres tidligere Hjem og toge i Huset hos ham for at overtage Styrelsen af dette, havde forpligtet sig til at forsørge dem saaledes for deres Livstid, hvorfor en lignende Forpligtelse formentligen nu maatte paahvile hans Bo og Arvinger. Imod Enkefru Møllers Benægtelse skjønnes der imidlertid ikke ved det til Oplysning i Sagen optagne Tingsvidne at være tilvejebragt Bevis for, at Afdøde har paataget sig nogen Forsørgelsespligt i Forhold til de oftomtalte tvende Damer, og da dette ei heller paa anden Maade findes godtgjort — i hvilken Henseende der efter Omstændighederne navnlig ikke kan lægges videre Vægt paa, at de øvrige Arvinger i Boet ikke for deres Vedkommende har villet modsætte sig de her ommeldte Fordringer, eller paa, at der af Boets Exekutorer i Henhold til underhaanden givne Bemyndigelse er i to Maaneder efter Grosserer Møllers Død udbetalt bemeldte Frøkener Møller og Sønnichsen hver et Beløb af 50 Kr. maanedlig — vil allerede paa Grund heraf den af Overretssagfører Schierbeck nedlagte Paastand ikke kunne tages til Følge, uden at det saaledes bliver nødvendigt at undersøge, hvad der iøvrigt herimod fra Modpartens Side er anført.

Overtrædelse af Stempelovgivningen har ikke fundet Sted.

Fredagen den 3 Mai.

Nr. 13. Sognefoged **Andersen** m. Fl. (Nellemann)
 contra
 Skolelærer **Poulsen** i Fjeldsø (Asmussen efter Ordre),

betr. Spørgsm. om Ejendomsretten til en Jordlod.

Rinds-Gislum Herreds Extraretsdom af 4 Marts 1886: Skolelærer Poulsen i Fjeldsø bør for Tiltale af Citanterne A. Andersen, N. Kristiansen og V. Byrialsen, som Medejere af Fjeldsø Kirke og Befuldmægtigede for dennes øvrige Ejere, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Indstævntes beskikkede Sagfører Schibbye tillægges i Salær 50 Kr., der udredes af det Offentlige.

Viborg Landsoverretsdom af 8 August 1887: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves, og der tillægges den sammesteds for Indstævnte, Skolelærer Paulsen, beskikkede Sagfører, Prokurator Fasting, i Salær 60 Kr., der udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det med Føje antaget, at det i samme omhandlede Gavebrev af 18 Marts 1818 er blevet udstedt af den daværende Kirkeejer og strax traadt i Virksomhed, saaledes at vedkommende Skolelærer i Kraft af samme fra den Tid af har udøvet Brugen af Kirketoften. Om nu end Gavebrevet fra først af havde lidt af en relativ Ugyldighed eller maatte have tabt sin Betydning ved de i 1826 og 1842 foregaaede Overdragelser af Kirken til nye Ejere, maa det i hvert Fald i Henhold til de i Dommen herfor anførte Grunde antages, at den af Indstævnte paa-staaede Brugsret over Kirketoften ved den i Medfør af Gavebrevet i over 20 Aar fra 1818 af Skolelærerne fortsatte Besiddelse er hævdet for Embedet. Det maa derfor billiges, at der ved Dommen er tillagt Indstævnte Frifindelse, hvorhos dens Bestemmelser om Processens Omkostninger tiltrædes.

Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve og det Indstævntes befaledede Sagfører tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 10 Kroner. Højesteretssagfører Asmussen tillægges der i Salarium for Højesteret 200 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Skjøde, dateret den 27 August 1842 og thinglæst den 8 September s. A. overdrog Stiftsovrigheden over Viborg Stift, under Paaberaabelse af en af det kongelige danske Kancelli under 21 Juli s. A. meddelt Sanktion, til et Interessentskab, bestaaende af Fjeldsø Sogns i Skjodet med Navn anførte tiendeydende Hartkornsbrugere, Fjeldsø Kirke, tilligemed dennes Korn- og Kvægtiende samt tilliggende Jordegods, derimellem bl. A., som det hedder i Skjodet: „Kirketoften (overdraget til Skolelæreren for 3 Rdlr. 2 Mk. aarlig og Skatterne) af Ager og Engs Hartkorn 3 Skpr.“, og i Henhold til dette Skjøde have Citanterne, Sognefoged Anders Andersen, Niels Christiansen og Vogn Byrialsen, Alle af Fjeldsø Sogn, som Mødejere af bemeldte Kirke og Befuldmægtigede for dennes øvrige Ejere, efter Stævning, som de tillige have ladet forkynde for Skoledirektionen for Rinds og Nørlyng Herreder ved Stiftamtmanden over Viborg Stift, under nærværende Sag i første Instants paastaet Indstævnte, Skolelærer Poulsen af Fjeldsø, der siden sin Tiltrædelse af Skolelærerembedet i 1883 har havt Besiddelsen og Brugen af ovennævnte, saakaldte Kirketoft, kjendt pligtig under Dagmulkt at fravige og til Citanterne afstaa Besiddelsen af bemeldte Lod samt erkjende, at saavel han for sin Embedstid som Lærereembedet i Almindelighed er uberettiget til Brugen og Besiddelsen af bemeldte Jordlod, og tilpligtet at tilsvare Kirkøjerne eller Citanterne paa disses Vegne en passende Erstatning for det Tab, de fra hans Tiltrædelse af Lærereembedet have lidt og fremdeles maatte lide ved Afsavnet af Lodden indtil dennes Fravigelse. Ved Underrettsdommen er Indstævnte overensstemmende med sin derom nedlagte Paastand bleven frifunden for Citanternes Tiltale, og disse have derefter indanket Sagen her for Retten, hvor de have gjengtaget deres i første Instants nedlagte Paastand. Indstævnte har paastaet Underrettsdommen stadfæstet. Det er in confesso, at

den omhandlede Toft i en lang Aarrække og navnlig fra et Tidspunkt, der ligger længere tilbage i Tiden end 1818, unbrudt har været besiddet og brugt af Skolelærerne i Fjeldsø, imod at disse svarede Skatterne af Toften samt et aarligt Beløb, der siden Aaret 1818 har udgjort 3 Rdl. 2 Mark, og Indstævnte, der formener sig berettiget til i sin Egenskab af Skolelærer i Fjeldsø fremdeles at beholde Besiddelsen og Brugen af den paa-gjældende Toft, har i saa Henseende nærmere paaberaabt sig, at Krigskommissær Søren Testrup ved Gavebrev af 18 Marts 1818 skal som daværende Ejer af Fjeldsø Kirke have overdraget den ommeldte Toft eller dog en vedvarende Brugeret over samme til Skolelærerembedet i Fjeldsø, samt at Skolelærerembedet i ethvert Fald ved Hævd har erhvervet enten Ejendomsret eller dog en sliq Brugeret over Lodden, hvorhos han til Oplysning i først-nævnte Henseende har fremlagt:

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 10 Mai 1889.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesterets Tidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1889.

Nr. 13.

Fredagen den 3 Mai.

Nr. 13. Sognefoged Andersen m. Fl. (Nellemann)

contra

Skolelærer Poulsen i Fjeldsø (Asmussen efter Ordre).

1. Afskrift af en af Sognepræsten i Gjedsted, Winther, den 19 Marts 1818 bekræftet og af denne til den daværende Skolelærer i Fjeldsø, til Opbevaring blandt Skolens Papirer, afgiven Kopi af et af ovennævnte Testrup den 18 s. M. udstedt originalt Gavebrev, hvori det hedder, at Udstederen „til Gavn og Bedste for Fjeldsø Skole og dens Lærere i Fremtiden . . . fastsætter for sig og tilkommende Ejere af Fjeldsø Kirke, at . . . Kirketoften . . . skal for bestandig være henlagt til Brug og Afbenyttelse af Skolelæreren i Fjeldsø uden at kunne dem af nogen af Kirkens tilkommende Ejere fratages eller deri af dem nogen Forandring gjøres, mod at nuværende eller tilkommende Lærere i Fjeldsø i al Eftertiden udræder de af Toftens Areal nu gaaende eller tilkommende Skatter og ligeledes svarer Lysepengene, saaledes som samme nu ere eller herefter bestemte blive“. 2. En Extrakt-Udskrift af Gjedsted-Fjeldsø Skolekommissions Forhandlingsprotokol, hvori findes under 19 Marts 1818 med fornævnte Sognepræst Winthers Underskrift indført en med den foran ommeldte ligelydende Kopi med Bemærkning, at det originale Gavebrev under nævnte Dato er indsendt til Amtsprovsten og at en ligelydende, af bemeldte Præst verificeret Gjenpart er leveret Skolelæreren i Fjeldsø for at opbevares iblandt Skolens Papirer. 3. En Extrakt af en Bog, der angives at være Embedsbogen for Skolelæreren i Fjeldsø, og hvori er indført en af Sognepræst i Gjedsted, Jacobsen, den 9

December 1844 atteret Afskrift af fornævnte Gavebrev med en paa dette tegnet, den 25 Marts 1818 dateret Paategning af Amtsskoleledningen om, at denne har læst samme, samt: 4. En Extrakt-Udskrift af Gjedsted Fjeldsø Sogneforstanderskabs Forhandlingsprotokol for den 29 Februar 1848, hvori ogsaa den foranførte, af Sognepræst Winther attesterede Gjenpart af samme findes indført, og hvori Gavebrevet findes paaberaabt som Grundlag for en Ret for Skolelærerembedet til Kirketoften. — Vel er nu Originalen til det i de forommeldte Gjenparter ommeldte Gavebrev ikke fremlagt under Sagen og maa antages ikke at have kunnet skaffes tilstede, men efter de foreliggende Oplysninger findes det dog ikke at kunne betvivles, at et saadant Gavebrev har været udstedt. Imidlertid maa der gives Citanterne Medhold i, at der, idet dette Gavebrev ikke er bleven thinglæst, og der ei heller ses at være enten ved kongelig Konfirmation paa dette eller paa anden Maade erhvervet allerhøjeste Tilladelse til den deri ommeldte Disposition over den paagjældende, til Kirken hørende Jordlod, ikke ved samme kan være stiftet Ejendomsret for Skolelærerembedet over den omhandlede Lod; men efter de i Gavebrevet brugte Udtryk er det iøvrigt — som berørt — ej heller nødvendigt at antage, at dette har været Testrups Mening, hvorimod Hensigten nærmest maa anses kun at have været at overdrage Skolelærerembedet en saadan vedvarende Brug af den paagjældende Lod imod en ringe aarlig Afgift, som lod sig forene med Loddens Egenskab af Kirkegods. Forsaavidt Citanterne derhos til Støtte for deres Paastand om, at den Skolelærerembedet ved det ommeldte Gavebrev overdragne Ret med Hensyn til Kirketoften ialfald senere er bortfalden, have fremlagt to Udskrifter af Rinds og Gislum Herreders Skjøde- og Panteprotokol — indeholdende: den ene, en af fornævnte Krigskommissær Søren Testrup den 8 Januar 1818 udstedt og den 15 s. M. thinglæst Panteobligation, ved hvilken han for en under Viborg Stifts offentlige Midler bestyret Legatkapital af 1800 Rdlr. gav Stiftsøvrigheden for bemeldte Stift som Direktører for de nævnte Midler Pant i Fjeldsø Kirke tilligemed dens Korn- og Kvægtiende samt iblandt Andet noget til Kirken hørende Jord, derunder, som det hedder, i Pantebrevet: „Kirketoften . . . Hartkorn 3 Skpr. . . lejet til Skolelæreren for 3 Rdlr. 2 Mk. „ Sk. aarlig“, og den anden en den 27 November 1826 afsagt og den 2 August 1827 thinglæst Skiftekjendelse i Proprietær Christian Michael Testrups Opbuds- og Dødsbo, ved hvilken Kjendelse det nævnte Pant, over hvilket der, efter hvad der anføres i Kjendelsen, maa antages at have været afholdt 4 Auktioner, uden at der er opnaaet et til Dækning af Pantefordringen tilstrækkeligt Bud, blev udlagt Direktørerne for Stiftsmidlerne til Ejendom, — bemærkes, at den Skolelærerembedet ved Gavebrevet overdragne Brugret vel maatte staa tilbage for den Panteret,

som herefter ses kort forinden Gavebrevets Udstedelse at være givet Stiftsøvrigheden, ligesom denne selvfølgelig, da den i 1826, havde faaet Kirken m. v. udlagt til Ejendom, havde været berettiget til at annullere den Brugsret over Lodden, som den daværende Skolelærer udøvede, men at saadant ikke ses at være sket, idet denne tværtimod maa antages at have haft Besiddelsen og Brugen af Toften uanfægtet, indtil sin Afgang fra Embedet i 1835, og der ej heller ses ved denne Lejlighed at være gjort noget Forsøg paa at inddrage Lodden eller at give Eftermanden i Embedet særlig Lejekontrakt paa den. Vel have nu Citanterne gjort gjældende, at Gavebrevet i ethvert Fald var bleven ugyldigt ved det i 1842 stedfundne Salg af Kirken m. v. til Tiendeyderne, idet de i Skjødet af 27 August s. A. om Kirketoften brugte Udtryk, at den var overdragen til Skolelæreren for 3 Rdlr. 2 Mk. aarlig og Skatterne, efter deres Formening maatte forstans som sigtende alene til den daværende Skolelærer, og Stiftamtmanden desuden, da Skjødet ved et Møde i Fjeldsø Skole en Dag i samme Aar blev udleveret til Kjøberne efter deres Anbringende udtrykkelig skal have udtalt, at et Gavebrev til Skolelærerembedet paa Kirketoften var ugyldigt, samt truffet Aftale med Kjøberne om, at den daværende Skolelærer og hans Søn, hvis denne maatte faa Embedet efter sin Fader, skulde beholde Brugsretten til Toften, hvorhos de i sidstnævnte Henseende have henvist til et af dem til Oplysning i Sagen fremlagt Thingsvidne, hvorunder bl. A. et Par af de Mænd, til hvilke Kirken med Tilbehør blev solgt, have afgivet Forklaringer, der gaa ud paa, at de vare tilstede ved den paagjældende Lejlighed i Fjeldsø Skole og paahorte, at Stiftamtmanden brugte den ovennævnte eller en lignende Yttring, samt at der var Tale om eller blev udtalt, at den daværende Skolelærer og eventuelt hans Søn skulde beholde Brugen af Toften; men selv om der efter disse Vidners Stilling til Sagen overhovedet maatte kunne tages noget Hensyn til deres Forklaringer, findes det i ethvert Fald betænkeligt at tillægge Vidnernes Udsagn angaaende mundtlige Yttringer, der skulle være faldne over 40 Aar, førend Thingsvidnet blev optaget, nogen afgjørende Betydning, saameget mere som Vidnernes Forklaringer i det Hele tyde paa, at de kun ufuldkomment kunne erindre, hvad der er passeret saalangt tilbage i Tiden, og hvad angaar de ovenanførte Udtryk i Skjødet, lader det sig ikke af disse med Sikkerhed udlede, hvorvidt det har været Mening med samme at reservere Brugsretten til Toften for den til enhver Tid ansatte Skolelærer eller kun for den daværende. Selv om imidlertid Gavebrevet af 18 Marts 1818, naftet Alt, hvad der efter det Ovenanførte taler for, at det har været Stiftsøvrighedens Mening at opretholde det, maatte anses bortfaldet ved den ovennævnte Skifteskjendelse i Proprietær Chr. M. Testrups Opbuds- og Dødsbo eller dog ved Skjødet af

27 August 1842, maa der i ethvert Fald gives Indstævnte Medhold i, at der maa anses vundet Hævd for Skolelærerembedet paa den stedsevarende Brug af Kirketoften paa de ovenfor anførte Betingelser, at Skolelæreren svarer Skatterne af Toften og en aarlig Afgift af 3 Rdlr. 2 Mk., hvilket maa antages at være det Beløb, hvortil de i Gavebrevet ommeldte saakaldte Lysopenge i sin Tid i Medfør af Pl. 29 April 1740 § 5 maa være ansatte. Vel mangler der nemlig nærmere Oplysninger under Sagen angaaende den Besiddelse og Brug af Lodden, der, som meldt, er udeøvet af Skolelæreren, førend Gavebrevet af 18 Marts 1818 blev udstedt, og navnlig om denne Besiddelse og Brug er udeøvet i Henhold til særlig til hver enkelt Skolelærer for hans Embedstid eller anden begrændset Tid stedfunden Overdragelse, men efter Alt, hvad der er fremkommet under Sagen, maa der gaas ud fra, at Skolelærerne i det Mindste siden 1818 have besiddet og brugt Kirketoften i Henhold til og uden anden særlig Adkomst end Krigskommissær Søren Testrups ovennævnte Gavebrev, der maa forudsættes ialtfald indtil Salget af Lodden i 1842 at være bleven anset som fuldgyldigt saavel af vedkommende Skolelærere selv, som af disses Foresatte og Sogneforstanderskabet, og ligesom Citanternes Formening om, at den saaledes i Foraaret 1818 begyndte Hævdserhvervelse maatte betragtes som afbrudt ved Udfaldet af de Auktioner, der, som meldt, bleve afholdte over Fjeldsø Kirke m. v., forinden den udlagdes Stiftsøvrigheden til Ejendom, maa anses ubegrundet, saaledes bliver det, idet Brugsretten efter det Anførte maa anses hævdet for Skolelærerembedet allerede i 1838, uden videre Betydning, at den Skolelærer, der beklædte Embedet i 1842, skal have overværet det ovennævnte Møde i Fjeldsø Skole uden at tage til Gjenmæle enten overfor de Udtalelser, som Stiftamtmanden ved denne Lejlighed, som meldt, skal være fremkommet med, eller overfor de i Skjødet brugte Udtryk, samt at Indstævntes Formand i Embedet, Skolelærer Kaugaard, der tiltraadte Embedet i 1847, i det følgende Aar indgik en Overenskomst med Kirkeejerne om, at han for Brugen af Kirketoften skulde foruden det hidtil erlagte aarlige Vederlag yde Sognebeboerne Bistand med forskjelligt Skriveri. Efter det Anførte maa det billiges, at Indstævnte ved Underrettsdommen er frifunden for Citanternes Tiltale i denne Sag, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger for Underretten ere ere ophævede, og der er tillagt den sammesteds for Indstævnte beskikkede Sagfører i Salær af det Offentlige 50 Kr., vil saaledes være at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten ville ligeledes være at ophæve, hvorhos der vil være at tillægge den sammesteds for Indstævnte beskikkede Sagfører i Salær 60 Kr., der blive at udrede af det Offentlige. Under Sagens Behandling i 1ste Instants og den befalede Sagførelse

for begge Retter har intet Ophold, der vil bevirke Ansvar, fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Mandagen den 6 Mai.

Nr. 137.   Advokat Nellemann
                                      contra
                                      Jens Larsen (Def. Asmussen),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 November 1888: De Tiltalte Christine Jensine Pedersen, Lassens Enke, og Jens Larsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Lassens Enke i 6 Gange 5 Dage og Larsen i 4 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Leth og Møller, 20 Kr. til hver, udredes af Tiltalte Lassens Enke, dog saaledes, at Tiltalte Larsen heraf in solidum med hende udreder Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Jens Larsens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod de Tiltalte Christine Jensine Pedersen, Lassens, Enke, og Jens Larsen for Bedrageri anlagte Sag ere de ved deres egne Tilstaelser og det iøvrigt Oplyste overbeviste at have gjort sig skyldige i følgende Forhold: Den 15 Januar d. A. døde Tiltalte Christine Pedersens Ægtefælle, Værtshusholder Jacob Peter Lassen, og efterlod sig af et tidligere Ægteskab 3 myndige Born. Den paafølgende Nat bleve de Tiltalte enige om at underslaa en Boet tilhørende Kontrabog med Biku-bens Sparekasse, hvorefter der indestod 2300 Kroner med Renter, for at Tiltalte Lassens Enke kunde tilvende sig bemeldte Beløb. Hun udtog derfor Bogen af dens Gjemme, overgav den til Tiltalte Larsen, som modtog den og beholdt den i sit Værge, og undlod under den i Boet den 4 Februar dette Aar foretagne Registreringsforretning at opgive, at Boet ejede bemeldte Bog. Hun hævdede derefter 500 Kroner af Beløbet, og efterat de Tiltalte i Marts dette Aar havde aftalt at indgaa Ægteskab sammen, bleve de enige om, at den tiloversblevne Del af Beløbet skulde anvendes til fælles Fordel, og dette er derefter blevet hævet af Tiltalte Larsen. Lassens Enke har endvidere underslaaet nogle Boet tilhørende Pletsager m. m. af samlet Værdi 36 Kroner, idet hun i den Hensigt at tilvende sig dem unddrog dem fra at blive optagne i den ommeldte den 4 Februar dette Aar foretagne Registreringsforretning. Tiltalte Lassens Enke er født den 5 Januar 1847 og senest anset ifølge Rettens Dom af 3 September 1870 efter Straffelovens § 230, første Led, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Tiltalte Larsen er født den 3 Marts 1842 og ikke funden forhen straffet. Som Følge af det Anførte ville de være at anse efter Straffelovens § 252, jævnfør for Lassens Vedkommende § 47, første Led, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød, Lassens Enke i 6 Gange 5 Dage og Larsen i 4 Gange 5 Dage.

Nr. 143.

Advokat Hindenburg

contra

Jens Olsen (Def. Nellemann),

der tiltales i Henhold til Straffelovens §§ 100 og 245.

Horns Herreds Extrarets Dom af 3 December 1888:
Tiltalte Arbejdsmand Jens Olsen af Skuldelev bør straffes med

Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt udrede alle af Aktionen lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Wodschow, 15 Kr., og til Defensor, Prokurator Langkilde, 12 Kr. I Erstatning til Gendarm Andreassen betaler Tiltalte 1 Kr. 35 Øre. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Februar 1889: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden fastsættes til 6 Gange 5 Dage. I Salær til Defensor ved Overretten, Prokurator Hvalsøe, betaler Tiltalte Jens Olsen af Skuldelev 15 Kr. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Horns Herreds Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Jens Olsen af Skuldelev, der er født den 2 eller 5 Juni 1843 og tidligere er anset ved Højesterets Dom af 5 Februar 1875 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Frederikssunds Kjobstads Extrarets Dom af 16 August 1877 efter Straffelovens § 108, 2 Membrum med lige Fængsel i 5 Dage samt desuden for Tyveri og gjentagne Gange for Betleri, senest ved Lejre Herreds Politirets Dom af 15 August 1881 med samme Fængsel i 5 Dage, sat under Tiltale i Henhold til Straffelovens §§ 100 og 245. Det fremgaar af Sagen, at Tiltalte, der havde havt Høstarbejde hos Gaardmand Chr. Jensen i Skuldelev, men mente sig forurettet ved den Afregning, Chr. Jensen efter Arbejdets Ophør gjorde med ham, den 28 September f. A. begav sig til Chr. Jensens

Gaard, medhavende sin Bøsse, der var ladet med en Blanding af Krudt og Hagel, men ikke forsynet med Fænghætte, i den Hensigt at fremtvinge sit formentlige Tilgodehavende, idet han, som han under Forhøret har forklaret, tænkte, at Chr. Jensen vilde blive bange, naar han saa Tiltalte komme med sin Bøsse, og naar Tiltalte lod, som om han vilde skyde ham, og at Jensen saaledes vilde blive mere villig til at efterkomme Tiltaltes Fordring. Om hvad der videre passerede, efter at Tiltalte var kommet ind i Gaarden har Fisker Niels Knudsens Kone, Elisabeth Hansen, og bemeldte Gaardmand Chr. Jensen i det Væsentlige overensstemmende forklaret, at Tiltalte spurgte Chr. Jensen, om de saa kunde blive forligte, og, da Chr. Jensen hertil svarede, „nej, det bliver ikke anderledes denne Gang“ sagde „saa gjælder det Liv og Blod mellem os“ eller en lignende Ytring, tog sin Bøsse og sigtede efter Chr. Jensen, der imidlertid slap ind ad Døren og lukkede denne efter sig, hvorpaa Tiltalte, der i nogen Tid forgjæves ledte efter Chr. Jensen paa Gaarden, forlod denne. Tiltalte har nu vel under Forhøret vedblivende forklaret, at han paa Grund af sin berusede Tilstand ikke kan mindes, hvad der passerede i Gaarden, og har derhos gjort gjældende, hvad der ogsaa maa antages støttende med Sandheden, at han i al Fald ikke har havt til Hensigt at udføre Truslen om at skyde Chr. Jensen. Men ved de ovennævnte Vidners Forklaringer maa det dog anses tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte ved den omhandlede Lejlighed har gjort sig skyldig i et Forhold, der falder ind under Straffelovens § 245. Efter at Tiltalte havde forladt Chr. Jensens Gaard, sendte denne Bud efter Sognefogden, og denne tilligemed en tilkaldt Gendarm eftersøgte derpaa Tiltalte og fandt ham efter nogen Søgning liggende i en Høstak med sin Bøsse ved Siden. Ifølge Sognefogdens og Gendarmens beedigede Forklaringer vægrede Tiltalte sig ved at følge Sognefogdens Opfordring til at gaa med ham, ogsaa efter at Sognefogden havde erklæret ham for anholdt og da Sognefogden derpaa tog fat paa ham for at føre ham afsted, spændte Tiltalte Ben for ham, hvorefter Sognefogden og Gendarmen med Magt maatte slæbe ham til Førstnævntes Gaard. Tiltalte, som her teede sig saa rasende, at han maatte bindes paa Hænderne, blev nu sat paa en Vogn for at føres til Arresten i Frederikssund, men ankommen paa Færgedæmningen over Fjorden saa han Lejlighed til at befri sine Hænder for det Reb, hvormed de vare bundne, og ifølge Gendarmens og Fragtkjører Chr. Simonsens beedigede Forklaring greb han fat i Gendarmen, med hvem han gav sig til at brydes, idet han sparkede og slog omkring sig og saa under Kampen Lejlighed til at rive Gendarmens Sabel ud af Skeden og kastede den ud i Fjorden. Gendarmen maatte endelig anmode Fragtkjørereren om at tilkalde Brovægteren, ved hvis Hjælp Tiltalte blev overmandet og paa ny bundet. Tiltalte,

hvis Forklaring under Forhøret gaar ud paa, at han paa Grund af sin berusede Tilstand ikke er i Stand til at mindes, hvad han foretog sig ved den heromhandlede Lejlighed, maa ved de ovennævnte Vidners Forklaringer anses overbevist om at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af Straffelovens § 100. Forsaavidt Tiltalte har forklaret, at han den omhandlede Dag var meget beruset, saa at han ikke var sig bevidst, hvad han foretog sig, har hans Kone vel udsagt, at han var meget beruset, saa at det var netop, han kunde gaa, men samtlige foreliggende Forklaringer gaa iovrigt ud paa, at Tiltalte vel ikke var ædru, men dog meget vel vidste, hvad han gjorde, og der findes herefter ikke tilstrækkelig Grund til at antage, at han ikke skulde have været fuldt tilregnelig. Den Straf, Tiltalte herefter har forskyldt, findes at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte efter de nævnte Straffebestemmelser under Hensyn til Straffelovens § 39 er anset med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage og hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger og om, at Tiltalte bør udrede 1 Kr. 35 Øre i Erstatning til Gendarmen for Reparation af hans Sabel, billiges, vil saaledes med den anførte Modifikation med Hensyn til Straffetiden i det Hele være at stadfæste. I Salær til Defensor ved Overretten vil Tiltalte have at udrede 15 Kr., hvorimod der ikke vil kunne tillægges Aktor noget Salær, da han har indskrænket sig til at henvise til det af Aktor for Underretten fremlagte Indlæg, uagtet der, efter at dette var bleven afgivet, er optaget et Reassumptionsforhør af Underdommeren, hvorved Sagens Stilling tildels er bleven forandret.

Nr. 123.

Advokat Hindenburg

contra

Søren Jensen, med Tilnavnet Sloth (Def. Klubien),

der tiltales for Ildspasættelse samt Løsgænger og Betleri.

Grenaa Kjøbstads, Nørre- og en Del af Sønder-Herreds Extrarets Dom af 24 December 1888: Arrestanten Søren Jensen, kaldet Sloth, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 4 Aar; saa bør Arrestanten og i Erstatning betale til Landbygningernes almindelige Brandforsikkring 2281 Kr., til de mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikkring for rørlig Ejen-

dom i Nørrejyland 2236 Kr. 75 Øre og til Karl Rasmussen Bloch 100 Kr., samt udrede alle af Undersøgelsen og Aktionens lovligt flydende Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Sagsfører Hansen, og Defensor, Prokurator Møller, med henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 Januar 1889: Arrestanten Søren Jensen, med Tilnavn Sloth, bør hensættes til Togthusarbejde i 4 Aar. I Henseende til Erstatningen samt Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretts-sagsfører Rye, i Salær hver 15 Kr., bør Underretsdommen ved Magt at stande. De idømte Erstatningsbeleb udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Klubien 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Søren Jensen, med Tilnavn Sloth, for Ildspasættelse samt Løsgænger og Betleri, og er det ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold: Arrestanten, der, efter at han havde udstaaet en ham ved Mols og en Del af Sønder Herreds Politiretsdom af 21 Juni f. A. for Løsgænger og Betleri idømt Straf af Tvangsarbejde i 90 Dage, var bleven anbragt paa Fattiggaarden i Aalsø og som derefter noget for November Maaned f. A. af vedkommende Sogneraad var bleven sat i Tjeneste hos en Mand i Aalsrode, forlod, da Arbejdet hos denne forekom ham for strengt, den

14 November f. A. om Morgenen sin Tjeneste og begav sig til Ebeltoft, efter sin Forklaring for at hente sin Skudsmaalsbog paa Herredskontoret sammesteds, og tilbetlede han, der, da han forlod sin Tjeneste, var i Besiddelse af ca. 38 Øre, sig paa Vejen dels Penge, dels Mad, saaledes at han først om Aftenen naaede Ebeltoft. Da Herredskontoret den næste Dag var lukket, forlod han atter Byen uden at have faaet sin Skudsmaalsbog og naaede om Aftenen Klokken omtrent 6 Trustrup, idet han undervejs paany betlede. Efter her at have været inde hos en Høker sammesteds, hvor han foruden noget Brændevin vil have kjøbt en Cigar og en Æske Tændstikker, hvilket han alt tog med sig, begav han — der efter sin Forklaring alene havde kjøbt Tændstikkerne for dermed at tænde sin Cigar — sig, følgende Landevejen ad Grenna til, og efter hvad han under Forhorene har udsagt, fattede han nu, da han var kommen lidt ud paa Vejen, den Beslutning at sætte Ild paa et Gaardejer paa Vejlbjby Mark, Jørgen Johnsen, hos hvem han tidligere havde tjent, tilhørende i Lund Syd for Landevejen beliggende straatækket Sted, der bestod af 2 i en Vinkel sammenbyggede Længer og beboedes af Carl Rasmussen Bloch med Hustru og to smaa Børn. Klokken var lidt over 7, da han naaede Lund, og efter at være kommen til Huset, gik han fra Landevejen østen om Bygningerne om paa den søndre Side af dem ind i Haven, idet han steg over Havediget, og da han strax indenfor Diget i Hjørnet mellem dette og den søndre Side af Huset fandt noget sammenblæst Halm, tændte han ved Hjælp af en Del af de medbragte Tændstikker Ild i Halmen, hvorfra Luen derpaa slog op i Taget, der var ca. 1½ Alen derfra, hvorefter han strax forføjede sig bort. Han har forklaret, at han ikke har set Lys i den ud mod Vejen vendende Stue, og at han ikke kunde se, om der var Lys i Sovekammeret, hvis Vindu vendte ud mod Haven, samt at han, der antog, at Stedet var ubeboet, eftersom Jørgen Johnsen ikke ret ofte havde Stedet udlejet, ikke troede, at der var Folk i Huset og i hvert Fald ikke antog, at Beboerne, hvis saadanne fandtes, vare gaaede tilsengs, da det var tidligt paa Aftenen. Da Ildspnæsættelsen fandt Sted, var Carl Rasmussen Bloch ifærd med at gaa tilsengs, og Ilden opdagedes af hans Hustru gennem Sovekammervinduet, hvorpaa de begge tillige med Børnene begav sig ud af Huset, uden at der for dem ses at have været nogen egentlig Fare tilstode. Huset, der laa isoleret, nedbrændte aldeles, ligesom ogsaa noget Jørgen Johnsen tilhørende utærsket Rug og Boghvede samt noget Kloverfrø brændte, hvorimod Carl Rasmussen Bloch fik en ham tilhørende Ged, det meste af sit Indbo samt nogle Jørgen Johnsen tilhørende Faar, der stod i Faarestien, reddede. Arrestanten, der havde fortsat sin Vej, besluttede derefter strax ogsaa at stikke Ild paa Jørgen Johnsens paa Veilby Mark beliggende Gaard, og naaede han denne efter sin For-

klaring omtrent Kl. 8 eller, som det maa antages, noget senere. Gaarden beboedes kun af Ejeren og en Tjenestekarl, der begge vare fraværende ved den omhandlede Lejlighed. Arrestanten kom Syd fra til Gaarden — der bestod af tre Længer, af hvilke de to vare byggede sammen i en Vinkel, medens den østlige laa alene — og da han ved at gaa ind i Gaarden intet Lys saa i Bygningerne og navnlig heller ikke i en mod Gaardspladsen vendende Stue, hvor han vidste, at Jørgen Johnsen plejede at sidde, naar han var hjemme, vidste han, som han har udtrykt sig, ikke, om Jørgen Johnsen var gaaet i Byen eller om han var gaaet tilsengs, i hvilken Henseende han dog har udsagt, hvad Johnsen ogsaa har bekræftet, at denne, da Arrestanten tjente hos ham, i Regelen ikke gik i Seng før Kl. 10 og i alt Fald ikke før Kl. 9. Da det blæste for stærkt paa Gaardspladsen og for ikke at blive set i Tilfælde af, at der var Nogen i Gaarden, gik Arrestanten ud af Gaarden vesten om Bygningerne, og ved Hjælp af Tændstikker satte han derpaa Ild paa Taget over den vestlige Længe, hvori Kostalden og Hestestalden fandtes, nærmest hen mod Længens nordlige Ende, hvor den var bygget sammen med Stuehuslængen. Det var let at naa Taget, men da det, som ommeldt, blæste temmelig stærkt, gik mange Tændstikker ud, forinden Taget fængede; da dette var sket, forlod Arrestanten strax Brandstedet og gik bort ad Veilby til. De 2 sammenbyggede Længer nedbrændte aldeles, og der indebrændte 3 Heste, 3 Køer, 1 Kat og en Del Høns, hvorimod det østlige Hus, der er indrettet til Torvohus, Vognport og Halmloft, forblev urørt af Ilden. Ogsaa den her omhandlede Gaard var isoleret beliggende, saaledes at Branden ikke har medført Fare for andre Bygninger. Arrestanten, der har benægtet, at det var hans Hensigt ved at antænde Gaarden paa Veilby Mark at indebrænde Jørgen Johnsen eller tilføje ham legomlig Skade, idet han vil have tænkt, at Johnsen, hvis han var hjemme og i Seng, vilde vnaagne, har som Motiv til de af ham iværksatte Ildspaaættelser angivet, at han, siden han for ca. 3 Aar siden en kort Tid havde tjent hos Johnsen, havde baaret Nag til denne, fordi Johnsen dels havde forholdt ham 2 Kr., som han formentlig skyldte ham, dels ved Politiets Bistand havde ladet ham sætte ud af Tjenesten, hvilket efter Johnsens Forklaring imidlertid var sket, fordi Arrestanten stadig drak sig fuld og havde truet ham med en Kniv. De nedbrændte Bygninger vare forsikkrede i Landbygningernes almindelige Brandforsikkring for ialt 2320 Kr., og den ved Branden forarsagede Skade er for Bygningernes Vedkommende ansat til ialt 2277 Kr., hvilket Beløb med Tillæg af 4 Kr., der udgjør Omkostningerne ved Brandskadens Vurdering, bemeldte Brandforsikkring under Sagen har paastaet sig tilkjendt i Erstatning hos Arrestanten. Endvidere er der af de mindre Landejendomsbesidderes Brand-

forsikringsforening for rorlig Ejendom i Nørrejylland, i hvilken Jørgen Johnsen havde sit Løsøre forsikkret, nedlagt Paastand om hos Arrestanten at tilkjendes en Erstatning af ialt 2236 Kr. 75 Øre, hvortil den ham hos bemeldte Forening tilkommende Brandskadeserstatning er ansat, og endelig har Carl Rasmussen Bloch, der ikke havde sit Løsøre, hvoraf en Del brændte, forsikkret, paastaet sig tilkjendt en Erstatning af 100 Kr., medens der iøvrigt ikke af de Brandlidte under Sagen er gjort Fordring paa Erstatning. Mod de ovennævnte Paastande har Arrestanten Intet havt at crindre. Arrestanten er født i Aarot 1836 og har tidligere været straffet ifølge Overrettens Dom af 25 Marts 1878 for ulovlig Omgang med Hittegods med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ifølge Højesteretsdomme af 2 April 1879 og 19 April 1880 henholdsvis efter Straffelovens §§ 100 og 101 og efter denne Lovs § 98 med samme Art Fængsel i henholdsvis 2 Gange 5 og 4 Gange 5 Dage, ifølge Overrettens Dom af 19 Februar 1883 for Overtrædelse af Straffelovens § 203 med samme Art Fængsel i 4 Gange 5 Dage og ifølge Randers Kjøbstads Extraretsdom af 13 Oktober 1887 efter Straffelovens § 185, samt efter Lov 3 Marts 1860 § 2, jfr. § 1 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvorhos han 4 Gange har været anset for Betleri tildels i Forbindelse med Løsgænger, sidste Gang ved den ovennævnte inden Mols og en Del af Sønder Herreds Politiret den 21 Juni f. A. afsagte Dom mod Tvangsarbejde i 90 Dage. For sit her under Sagen omhandlede Forhold er Arrestanten ved Underretsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 281 samt Lov af 3 Marts 1860 § 3 — hvorved bemærkes, at der, da han ved bemeldte Dom ikke er funden skyldig i Løsgænger og Sagen kun er appelleret efter hans egen Begjæring, ikke her for Retten bliver Spørgsmaal om at anse ham med Straf for den nævnte Lovovertrædelse — men Straffen, der ved Underretsdommen er bestemt til Forbedringshusarbejde i 4 Aar, findes efter Sagens Omstændigheder at burde fastsættes til Tugthusarbejde i samme Tidsrum. I Henseende til Erstatningen — — — vil Underretsdommen være at stadfæste.

Tirsdagen den 7 Mai.

Nr. 127. Højesteretssagfører Hansen
 contra
 Anders Jensen, med Tilnavn Mærkdal eller Oddershede
 (Def. Halkier),

der tiltales for Bedrageri.

Holstebro Kjøbstads Extrarets Dom af 28 September 1888: Tiltalte Anders Jensen Oddershede bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorimod Tiltalte Jacob Christoffer Jansen eller Jantzen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Denne Sags Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Brask, 20 Kr., og til Defensor, Sagfører Aggerholm, 15 Kr., ville være at udrede af Anders Jensen Oddershede med $\frac{2}{3}$ og af Johan Christopher Jantzen med $\frac{1}{3}$. Kontorist Petersens Ret til Erstatning hos de Tiltalte forbeholdes. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 December 1888: De Tiltalte Anders Jensen, med Tilnavn Mærkdal eller Oddershede og Johan Christoffer Jansen eller Jantzen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Hastrup, 25 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Anders Jensens Vedkommende anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Højesteretssagfører Hansen og Advokat Halkier tillægges der i Salarium for Højesteret hver 50 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Gaardmand Anders Jensen, med Tilnavn Mærkdal eller Oddershede og Kommissionær Johan Christopher Jansen eller Jantzen, Førstnævnte for Bedrageri og Sidstnævnte for Meddelagtighed heri. Efter Sagens Oplysninger var Tiltalte Jensen ved en Handel i Efteraaret 1886 med Kontorist A. C. Petersen om en denne tilhørende Ejendom paa Holstebro By-mark, kaldet Bisgaard, bleven bemeldte Petersen 1600 Kr. skyldig, for hvilket Beløb, som han dog til December Termin s. A. efterhaanden havde afdraget med ialt 100 Kr., han, foruden i en ham tilhørende Ejendom i Thy, gav Kreditor Pant i Bisgaard næstefter det i samme indestaaende Kreditforeningslaan paa 10000 Kr. Allerede i Begyndelsen af 1887 afhændede Tiltalte atter Bisgaard og indgik navnlig, som det maa antages den 30 Januar, en saakaldet Slutseddell om et Mageskifte af Ejendommen med et Niels Jacobsen tilhørende Sted i Rødding — som Tiltalte skulde overtage for det Beløb af 5000 Kr., hvormed Bisgaards ved Mageskiftehandelen ansatte Værdi oversteg Kreditforeningens Prioritet i Gaarden — og den følgende Dag afkjøbte han, efter først gennem Medtaltte og derpaa selv tilligemed ham paa hans Bopæl at have forhandlet desangaaende med Kontorist Petersen, denne hans ovennævnte Obligation, stor til Rest 1500 Kr., for et Bebeløb af 750 Kr., som han betalte Petersen den 20 Februar næstefter, og Sigtelsen mod de Tiltalte gaar nu ud paa, at Petersen er af dem svingagtig holdt i Uvidenhed om den af Tiltalte Jensen forinden Kjøbet af Obligationen foretagne Afhændelse af Bisgaard og derved bevæget til at afstaa Jensen den ommeldte Obligation for ikkun Halvparten af dens Paalydende. Det maa i saa Henseende antages, at Tiltalte Jensen ved den endelige Berigtigelse af Mageskiftehandelen med Niels Jacobsen af denne fik kontant udbetalt Beløbet af en i Stedet i Rødding, der ifølge Mageskiftet skulde overdrages Jensen gjældfrit, indestaaende Prioritet paa 1300 Kr. og samtidig solgte Stedet mod en yderligere kontant Udbetaling af 1700 Kr., og Tiltalte — som herefter ved Fuldbyrdselen af Handelen med Jacobsen og Salget af Stedet i Rødding fik Raadighed over en Kapital paa 3000 Kr. — har erkjendt, at han ikke dengang, da han kjøbte den ommeldte Obligation af Petersen, meddelte denne Noget om sin Handel med Jacobsen, men har tillige vedholdende paastaaet, at han ikke hermed forbandt nogen bedragerisk Hensigt. Hans nærmere Forklaring gaar derhos ud paa, at det, saaledes som hans økonomiske Stilling var, idet der bl. A. var overgaaet ham en Udlægsforretning og en Arrestforretning, vilde have været ham umuligt at gennemføre Handelen med Jacobsen, medmindre han erholdt Petersens Obligation for en billig Betaling, og da Petersen oftere havde tilbudt ham Obligationen for Halvparten af dens Paalydende, gik han ved Handelen med Jacobsen ud

fra, at det vilde lykkes ham at fna den for en billig Pris. Han vil ikke kunne huske bestemt, om han omtalte denne sin Forudsætning for Handelen ved Oprettelsen af den ovenmeldte Slutseddel desangaaende, og har paastaet, at da han næste Morgen i en Beværtning i Holstebro talte i Fleres Paaher om sit Salg af Bisgaard, gik hans Yttringer angaaende Kjobet af Obligationen ikkun ud paa, at samme var en Betingelse for et heldigt Salg af Gaarden, eller at han nu havde solgt denne, forsaavidt han kunde rette for sine Sager, hvorved han sigtede til Obligationens Erhvervelse for en billigere Pris, men han yttrede ikke, at Handelen om Gaarden skulde holdes hemmelig for Petersen, og omtalte ikke Handelen for Tiltalte Jansen, der kom tilstede i Beværtningen og da af Medtiltalte fik det Hverv at forhandle med Petersen om at afstaa Obligationen billigst muligt.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 17 Mai 1889.

Universitetsboghander G. E. O. Gads Forlag.

Triors Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1889.

Nr. 14.

Tirsdagen den 7 Mai.

Nr. 127.

Højesteretsagfører Hansen

contra

Anders Jensen, med Tilnavn Mærkdal eller Oddershede,
(Def. Halkjær).

Efter hvad der er forklaret af Exam. jur. M. Brodersen, som affattede den mellem Tiltalte Jensen og Niels Jacobsen oprettede Slutseddel om Bisgaard og Stedet i Rodding, var der ved den Lejlighed Tale om, at Tiltalte ikke kunde gjøre Handelen, medmindre han kunde tjene Noget ved at kjøbe Petersens Prioritet for det Halve, samt at Tiltalte Jansen, der ikke var tilstede ved Handelen, havde det Hverv at handle med Petersen og allerede havde kjøbt Obligationen; og Tiltalte Jansen, efter hvis Forklaring Petersen mindst en halv Snes Gange inden 31 Januar f. A. havde villet have ham til at sælge Obligationen, som han dengang forlangte 1000 Kr. for, har ligeledes overensstemmende med Medtiltalte udsagt, at denne, dengang han anmodede ham om at kjøbe Obligationen, ikke havde underrettet ham om, at Bisgaard var solgt. Angaaende det ved Slutsedlens Oprettelse Passerede har Niels Jacobsen edelig udsagt, at Tiltalte Jensen da yttrede, at nu var det om at gjøre, at Petersen ikke fik at vide, at Bisgaard var solgt, da Tiltalte vilde akkordere med ham om hans Prioritet i Gaarden, og med Hensyn til Tiltaltes Yttringer i den ovenmeldte Beværtning have vedkommende Gjæstgiver eller Værtshusholder, en Arbejdsmand hos denne og to tilstedeværende Kommissionærer — af hvilke den ene havde overværet Slutsedlens Oprettelse, men ikke vil kunne huske, om Tiltalte Jensen da udtalte sig som af Niels Jacobsen forklaret

— i det Væsentlige overensstemmende edelig forklaret, at Jensens Yttringer gik ud paa, at nu gjaldt det om at faa Petersens Obligation kjøbt, inden denne fik at vide, at Bisgaard var handlet bort. Den af Kontorist Petersen — der iøvrigt først den 30 Januar d. A. og, som det maa antages, efterat han var bleven sagsøgt af Tiltalte Jansen for en Sigtelse imod denne for Bedrageri ved Handelen om Obligationen, ved en Skrivelse til Politimesteren i Holstebro har foranlediget Undersøgelsen i nærværende Sag, men ikke har været nærmere afhort under samme — afgivne skriftlige Fremstilling af det mellem ham og de Tiltalte ved Handelen om Obligationen Passerede, gaar endelig, foruden hans Benægtelse af nogensinde før 31 Januar 1887 at have tilbudt at sælge Obligationen under dens paalydende Beløb, ud paa, at de Tiltalte ikke omtalte det stedfundne Salg af Bisgaard, men at tværtimod Jansen vedholdende forestillede ham, at først naar han gik ind paa at sælge Obligationen for 500 Kr., vilde de Tiltalte forsøge at faa Gaarden solgt, og at Petersen, hvis dette ikke lykkedes, vilde miste hele sin Prioritet i Ejendommen, der nemlig i saa Fald maatte komme til Tvangsauktion, hvorhos Jensen, da han kom tilstede, erklærede, at det ikke kunde nytte ham at sælge Gaarden eller forsøge herpaa, naar Petersen ikke vilde sælge Obligationen for Jansens Bud, idet han saa maatte lade Gaarden gaa til Auktion. Selv afset fra, om det ved Oprettelsen af den ovenmeldte Sluttedel maatte være kommet til en endelig og forbindende Handel mellem Tiltalte Jensen og Niels Jacobsen, hvad iøvrigt Begge ifølge deres Forklaringer under Sagen forudsatte, samt at Jensen maa antages først nogen Tid efter Kjøbet af Petersens Obligation at have faaet Stedet i Rødding solgt som ovenfor ommeldt — uden hvilket det efter de foreliggende Oplysninger om Jensens økonomiske Stilling er lidet antageligt, at han vilde have været istand til at gennemføre Handelen med Niels Jacobsen og hjemle denne Bisgaard — findes der imidlertid — naar henses til, at Petersens Prioritet efter Vilkaarene for bemeldte Handel maatte dækkes af Tiltalte, forinden denne kunde fuldbyrdes, og følgelig ikke afficeredes af Handelen — ikke at have paahvilet Tiltalte nogen saadan Forpligtelse til at underrette Petersen om Sluttedlens Oprettelse, for hvis Tilside sættelse han kunde paadrage sig Ansvar for Bedrageri, og efter samtlige foreliggende Omstændigheder findes der heller ikke Foje til at antage, at han iøvrigt har handlet svingagtig ligesoverfor Kontorist Petersen, hvorom navnlig Intet kan udledes af de ovenanførte Vidneforklaringer, der tilmed ikke harmonere med M. Brodersens ovenfor ommeldte Forklaring om det ved Sluttedlens Oprettelse Passerede. . . . Efter det Anførte ville saaledes de Tiltalte — der ere fødte, Jensen i 1846 og Jansen i 1842, og af hvilke Førstnævnte har været straffet i 1871 for Tyveri og derefter 3 Gange

for Bedrageri, senest i 1877, og de to første Gange i Forbindelse henholdsvis med Falsk og med Vold . . . begge være at finde for Aktors Tiltale i denne Sag, hvorhos Aktionens Omkostninger, og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, 25 Kr. til hver, ville være at udrede af det Offentlige. Med Hensyn til Sagens Behandling fra Underdommerens Side bemærkes, at den for Overretten fremlagte Beskrivelse af det under Undersøgelsen Passerede, ikke kan anses at fyldestgøre de Fordringer, der efter D. L. 1—5—13 og 1—6—12 med Føje kunne stilles med Hensyn til Domsakters Beskrivelse, idet der istedetfor en samlet fuldstændig Udskrift af Jurisdiktionens Politiprotokol, indeholdende hvad der Retsdag efter Retsdag er foregaaet i Politiretten vedkommende Sagen er fremlagt en Række særlige Udskrifter af, hvad der til forskellige Tider er passeret, hvilke Udskrifter derhos ere uordentlig sammenblandede og sammenheftede med de under Sagen fremlagte talrige Bilage, hvorved ikke ringe Tidspilde og ufornoden Vanskelighed ved Sagens Gjennemlæsning foraarsages. Den saaledes fulgte Fremgangsmaade med Hensyn til Sagens Beskrivelse maa vel misbilliges, men der findes dog efter Omstændighederne ikke tilstrækkelig Føje til i denne Anledning at paalægge Underdommeren, Borgmester samt Byfoged og Byskriver d'Auchamp, Ansvar.

Onsdagen den 8 Mai.

Nr. 135. Højesteretssagfører Hansen
 contra
 Ane Cathrine Pedersdatter, Jensens fraskilte Hustru
 (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri, Løsgænger og Betleri.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 7 Januar 1889: Arrestantinden Ane Kathrine Pedersen bør hensættes til Tugthusarbejde i 6 Aar. Saa bør hun og udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Kristiansen, 12 Kroner, og til Defensor, Prokurator Kjeldgaard, 10 Kroner. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 Februar 1889: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hastrup og Prokurator Fasting, betaler Arrestantinden 15 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Hansen og Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Ane Cathrine Pedersdatter, Drejersvend Jensens fraskilte Hustru, der er født i Aaret 1835 — og som tidligere gjentagne Gange har været straffet for Tyveri og andre Ejendomsindgreb, en enkelt Gang tillige for Overtrædelse af Polititilhold, senest ifølge Højesterets Dom af 30 Juni 1884 for sjette Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232 eller i Medfør af § 241 andet Led, som for ottende Gang begaaet Hæleri efter § 238 med Tugthusarbejde i 4 Aar — tiltales under nærværende Sag for Tyveri, Løsgænger og Betleri. Ved Arrestantindens egen Tilstandelse og Sugens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at hun — der den 12 Juli f. A. var fra Straffeanstalten paa Christianshavn, hvor hun havde udstaaet den hende senest idømte Straf, bleven hjemsendt til sin Forsørgelseskommune Aalborg, og som efter sin Forklaring i den nærmeste Tid derefter havde haft Ophold paa forskjellige Steder, idet hun for det meste levede af et fra Straffeanstalten medbragt Pengebeløb, medens hun dog ogsaa en kort Tid havde Arbejde paa en Gaard i Tolstrup — har i de sidste 6 Uger for hun den 31 Oktober næst efter anholdtes af Politiet, drevet om paa mange forskellige Steder i Vendsyssel uden at søge Arbejde, hvilket hun efter sin Forklaring ikke kunde paatage sig paa Grund af et daarligt Ben, samt at hun i den Tid har levet foruden af, hvad hun indvandt ved Tyveri — hvorom nærmere

nedenfor — af de Fødevarer, som Beboerne omkring paa Landet gav hende, og af hvad hun fik ind ved Salget af Uld, som hun tilbetlede sig. Paa samme Maade er det godtgjort, at hun under denne sin Omflakken har begaaet følgende Tyverier: Da hun engang i Slutningen af September var kommen til Aalborg, fik hun, da hun manglede Subsistensmidler den Tanke at forskaffe sig saadanne ved at stjæle Lam paa Marken, og efterat hun derpaa den 26 September havde henvendt sig til en der i Byen boende Slagter med Forespørgsel, om han vilde købe et Lam, som hun foregav at have staaende paa Græs hos en Søster, og han havde stillet hende i Udsigt, at han vilde afkjøbe hende Lammets, stjal hun — der efter sin Forklaring ikke havde taget nærmere Bestemmelse om, hvor hun vilde begaa det paaatænkte Tyveri, og ikke før havde fundet Lejlighed til at udføre det — den 28 s. M. om Aftenen, da hun ved at passere en Vej i Nærheden af Aalborg opdagede nogle Faarekreaturer inde paa en Mark, et Lam, der gik løs paa Marken, og som hun efter sin Forklaring tilvendte sig ved at trække en Bede og et Faar, der stod tøjrede sammen paa Marken, hen bag en Forhøjning i Terrænet, hvor hun, da Lammets fulgte efter, satte sig i Besiddelse af dette. Det stjaalne Lam, der tilhørte en Kjøbmand i Aalborg, og under Sagen af ham er ansat til en Værdi af 15 Kroner, trak Arrestantinden ved Hjælp af et Stykke Reb, som hun afskar af det, hvormed Beden og Faaret vare sammen-tøjrede, til Aalborg og solgte det til den ommeldte Slagter for 10 Kroner. Den 18 Oktober næstefter om Morgenen stjal Arrestantinden fra en Mark bag Skandsebakken ved Nørre Sundby et Faar, der stod tøjret der sammen med et andet Faar, og som hun satte sig i Besiddelse af ved at overskære en Del af Tøjret. Det staaende Faar, der tilhørte en Gaardmand i Lindholm, og af ham er ansat til en Værdi af 25 Kr., solgte Arrestantinden til en Husmand fra Nørre Uttrup, som hun traf paa Landevejen, men som hun efter sin Forklaring ikke kjendte, for 14 Kr. Endelig stjal Arrestantinden den 31 s. M. om Morgenen fra en Mark i Tolstrup, som hun paa sin Vandring kom forbi, 2 Lam, der stod sammentøjrede der, og som hun tilvendte sig ved at trække Tøjrepælen op. Hun trak derefter Lammene hen til en ca. 1/2 Mil derfra liggende Mølle, hvor hun solgte dem til Mølleforpagteren for 20 Kr., som hun fik betalt, men da Kjøberens, strax efter at Arrestantinden havde forladt Møllen, fattede Mistanke om, at de mulig vare stjaalne, indhentede han Arrestantinden og fik, efter at hun for en Politibetjent havde tilstaaet at have stjaalet Lammene, Kjøbesummen for disse tilbage. Disse 2 Lam, der tilhørte en Gaardejer i Tolstrup, ere under Sagen bragte tilstede og udleverede til Besidderne, hvorimod Kjøberne af de øvrige ovennævnte af Arrestantinden stjaalne Faarekreaturer have slagtet disse, men om

Erstatning er der ikke Spørgsmaal under Sagen. For sit Forhold i de anførte Henseender vil Arrestantinden være at anse dels for syvende Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232 andet Led, jfr. § 229 Nr. 1, eller i Medfør af § 241 andet Led som for niende Gang begaaet Hæleri efter Straffelovens § 238, dels efter Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 3, jfr. § 5, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underretsdømmen passende bestemt til Tugthusarbejde i 6 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseender til Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Torsdagen den 9 Mai.

Nr. 22. Kjøbmand **Marcus J. Glückstadt** (Nellemann)

contra

Grosserer **M. A. Warburg**, Firma: **Millian Meyers Eftf.**
(Arntzen),

betr. Spørgsm. om en Konventionalstraf.

Sø- og Handelsrettens Dom af 9 Februar 1888: Indstævnte, **Marcus Glückstadt**, bør til Citanten, Grosserer **M. A. Warburg**, Firma: **Millian Meyers Efterfølger**, betale 5561 Kr. 09 Øre med Renter deraf, 5 pCt. p. a., fra den 4 Marts 1887 indtil Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretsprokurator, Appellationsretsraad **Juel** en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af de af ham den 10 Marts, 28 April, 17 November, 15 December og 22 December f. A. fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

Efterat Citanten havde ladet en af ham den 1 Marts f. A. i denne Sag, hvorunder han paaanker Sø- og Handelsrettens Dom af 9 Februar s. A., udtagen Højesteretsstævning forkynde for Indstævnte, men forsømt efter Varselets Udløb at gjøre Anmeldelse i Overensstemmelse

med Plakat 2 Juni 1819 § 1, og der derefter, da Citanten undlod at give Møde ved Sagens Paaraab i Højesteret den 28 Maj f. A., var afsagt Udeblivelsesdom i Sagen, har Citanten ved en ny Stævning af 15 Juni f. A. under Paabe- raabelse af Forordning 19 August 1735 § 10 og Reskript 19 December 1749 § 2 atter indanket Sagen som anticiperet Sag. Denne Højesteretsstævning har Indstævnte, under den efter hans Begjæring med Rettens Indvilligelse foretagne særskilte Procedure af Sagens Formalitet for Højesteret, paastaaet afvist, idet han har gjort gjældende, at den er udtagen efter Udløbet af den i Lov 19 Februar 1861 § 53 foreskrevne Appelfrist, og at en Forlængelse af denne efter det Foreliggende ikke kan støttes paa de i Stævningen paaberaabte Bestemmelser.

Selv om nu Forskrifterne i Forordning 19 August 1735 § 10, jfr. Reskript 19 December 1749 § 2, ikke maatte anses uanvendelige paa den skete Indstævning allerede af den Grund, at der ikke, som i de nævnte Bestemmelser fore- skrevet, her foreligger en Afvisningsdom, maa den om- spurgte Forlængelse af Appelfristen i alt Fald anses udeluk- ket derved, at de ovennævnte Forskrifter ikke kunne finde Anvendelse paa et Tilfælde som det foreliggende, hvor den først udtagne Stævning er bleven uefterrettelig som Følge af, at Citanten har forsømt at iagttage en Forskrift, hvis Øjemed netop er at bidrage til de anticiperede Sagers hurtigst mulige Fremme. Stævningen vil derfor være at afvise fra Højesteret, hvorhos Citanten efter Indstævntes Paastand vil have at betale denne Kost og Tæring, som bestemmes til 100 Kr.

Thi kjendes for Ret:

Den udtagne Højesteretsstævning afvises. I Kost og Tæring betaler Citanten til Indstævnte 100 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den fremlagte Højesteretsstævning er saalydende: Justi- tarius og øvrige Tilforordnede i Højesteret gjøre vitterligt: At for os har andraget Kjøbmand Marcus J. Glückstadt her af Staden, hvorledes han — i Henhold til Forordningen af 19 August 1735 § 10 og Reskript af 19 December 1749 § 2 finder sig beføjet til, enten til at kjendes uefterrettelig at være — med eller uden Hjemvisning — eller til Underkjendelse, Tilsidesæt- telse og Forandring, samt bedre Rets Nydelse, at indanke en

inden Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn den 9 Februar d. A. afsagt Dom i en Sag mellem Appellanten paa den ene Side og Grosserer M. A. Warburg, Firma Millian Meyers Efterfølger paa den anden Side betræffende Betalingen af en Konventionalstraf af 6000 Kr. m. v., hvilken Dom af Appollanton indankedes for Højesteret ved Stævning af 1 Marts d. A. uden at Stævningen førte til endelig Paakjendelse fra Højesterets Side, da Appellanten, fordi Stævningen ikke var anmeldt i Overensstemmelse med Plakaten af 2 Juni 1819, udeblev fra Højesteret, hvorefter der den 28 Mai afsagdes Udeblivelsesdom i Sagen. . . . Thi indstævnes herved . . . . til at møde for os i den for indeværende Aar holdende Højesteret, ... naar denne Sag, der som Skiftesag er anticiperet efter det lovbestedte Varsels Udløb strax til Paakjendelse vorder foretagen . . . . Dets til Bekræftelse under Højesterets Segl.

Kjøbenhavn den 15 Juni 1888.

(L. S.)

Under D. D. er den i Pl. 2 Juni 1819 § 1 ommeldte Meddelelse afgiven paa Justitskontoret. Højesterets Justitskontor den 29 Juni 1888.

Mandagen den 13 Mai.

Nr. 64. Gaardmand Niels Larsen (Jensen)

contra

Slagter Carl Møllers Enke (Halkier efter Ordre),

betr. Spørgsm. om en Forpligtelse til at udrede 400 Kr.

Sunds-Gudme Herreders Rets Dom af 17 Mai 1888: Saafremt Kontracitanten, Gaardmand Niels Larsen af Tvede, inden 3 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, efter foregaaende lovlig Omgang inden Retten, med sin Ed bekræfter, at det af ham den 16 December 1861 afgivne Lofte, om at give Hovedcitantinden, Slagter C. Møllers Enke, Restudstyr med 400 Kr., har været knyttet til den Betingelse, at begge hans Forældre vare døde, inden han tiltraadte Gaarden, bør han for Hovedcitantindens Tiltale i denne Sag fri at være. Trøster han sig derimod ikke til saadan Ed at aflægge, bør han til Hovedcitantinden betale 400 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 29 November 1886, indtil Betaling sker. Hovedcitantinden bør for Kontracitantens Tiltale i Kontrasagen fri at

være. Saa vel Hoved- som Kontrasøgsmaalets Omkostninger ophæves, og der tillægges de boskikkede Sagførere, Prokurator Hansens Bo, et Salær af 20 Kr., og Overretssagfører Knudsen et Salær af 30 Kr., hvilke Salærer ville være at udrede af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 December 1888: Indstævnte, Gaardmand Niels Larsen af Tved, bør til Citantinden, Slagter Carl Møllers Enke, Karen, født Larsen, af Tvede Mark, betale de paastævnte 400 Kr. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 29 November 1886 til Betaling sker. I Henseende til Kontrasagen bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Der tillægges Prokurator M. Hansens Dødsbo, Overretssagfører J. Knudsen og Overretsprokurator Wolff i Salær hver 50 Kr., hvilke Beløb udredes af det Offentlige. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det med Føje antaget, at Hovedcitanten — hvis forskellige Indsigelser mod Søgsmålet ikke kunne anses for sent fremsatte -- ved det af ham i Familiesammenkomsten den 16 December 1861 afgivne Løfte om, naar han tiltraadte Gaarden, at udrede til Kontracitantinden i Restudstyr 200 Rdlr. eller nu 400 Kr., saafremt hun ikke alt tidligere herfor var fyldestgjort, har paataget sig en retlig Forpligtelse i denne Henseende. Da det imidlertid ikke af Kontracitantinden, hvem Bevisbyrden maa paahvile, fuldt er godtgjort, at dette Løfte ikke, saaledes som Hovedcitanten i Forbindelse med sin Vedgaaelse af samme har anbragt, var betinget af, at begge hans Forældre vare døde, inden han tiltraadte Gaarden, medens der dog maa anses tilvejebragt en i Henhold til L.s 1—14—6 til Eds Paalæg tilstrækkelig Formodning for, at en saadan Betingelse ikke var knyttet til Løftet, maa det, idet Hovedcitantens øvrige Indsigelser mod at dømmes til at betale de paastævnte 400 Kr. ved Overrettsdommen rettelig ere forkastede, billiges, at Hovedcitantens Forpligtelse til at udrede dette Beløb ved Underrettsdommen er gjort afhængig af, hvorvidt han aflægger den ved denne foreskrevne Ed. Da det derhos maa billiges, at der ved begge de afsagte Domme ikke er tilkjendt Kontracitantinden Renter fra et tidligere Tidspunkt end Forligsklagens Dato, da der endvidere ikke for Højesteret er Spørgsmaal om at forandre Underrettsdommen, forsaavidt angaar det i første Instants

anlagte Kontrasøgsmaal, og da endelig sidstnævnte Doms Bestemmelser om Processens Omkostninger i første Instants, derunder Salærerne, ville kunne tiltrædes, bliver samme Dom i det Hele at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve og de Kontracitantindens befalede Sagførere for disse Retter tilkommende Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Herredsthingsdommen bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Edens Aflæggelse regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Hovedcitanten 10 Kroner og Kontracitantinden 2 Kroner. I Salarium tillægges der Prokurator Wolff for Overretten 50 Kroner og Advokat Halkier for Højesteret 100 Kroner, hvilke Salarier udredes af det Offentlige.

Den indankode Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag paastod i 1ste Instants ved Sunda-Gudme Herreders Ret, efter meddelt fri Proces, Slagter Carl Møller af Svendborg Hømark og, efterat han under Sagen var afgaaet ved Døden, hans i uskiftet Bo hensiddende og i Sagen indtraadte Enke, Citantinden, Karen Larsen — under Anbringende af, at der med Indstævnte, Gaardmand Niels Larsen af Tved, der er Citantindens Broder, den 16 December 1861, da Sagens Parter vare samlede med deres nu afdøde Forældre i Anledning af disses Testaments Oprettelse, var bleven indgaaet en Overenskomst om, at Indstævnte, naar han tiltraadte Forældrenes Gaard, skulde betale Citantinden, der da allerede var gift med nævnte Møller, men ikke havde faaet tilstrækkeligt Udstyr, for det manglende Udstyr 200 Rdlr. — Indstævnte tilpligtet at betale nævnte 200 Rdlr. eller nu 400 Kr. med Renter 5 pCt. aarlig fra den 29 Februar 1864, da Indstævnte tiltraadte bemeldte Gaard, og Sagens Omkostninger efter Reglerne for befættede Sager, derunder Salærer til de for Citantinden og hendes Mand beskikkede Sagførere, Prokurator M. Hansen og efter dennes under Sagen indtrufne Død Overretssagfører J. Knudsen, hvilke Salærer disse i ethvert Tilfælde paastod sig tilkjendt

hos det Offentlige. Ved fornævnte Rets den 17 Mai d. A. afsagte Dom blev Citantinden, som af Indstævnte var kontrasagsøgt til Udlevering eller Erstatning af endel ham formentlig tilhørende, men af Parternes Moder — der, efterat have afstaaet Gaarden til Indstævnte, indtil sin Død i 1878 havde været paa Aftægt hos denne — til Citantinden borttestamenteret, ved Registreringen til ialt 327 Kr. 40 Øre ansat Bohave, i saa Henseende frifunden, medens Indstævnte ligeledes frifandtes for hendes Tiltale, saafremt han inden den ham forelagte Frist inden Retten med sin Ed bekræftede, at det af ham den 16 December 1861 afgivne Lofte om at give Citantinden Restudstyr med 400 Kr. var knyttet til den Betingelse, at begge hans Forældre vare døde, inden han tiltraadte Gaarden, men derimod, hvis han ikke aflagde Eden, tilpligtedes at betale Citantinden 400 Kr. med Renter 5 pCt. aarlig fra Hovedforligsklagens Dato den 29 November 1886, hvorhos saavel Hoved- som Kontrasagens Omkostninger ophævedes og der tillagdes Prokurator Hansens Bo og Overretssagfører Knudsen i Salærer henholdsvis 20 og 30 Kr. hos det Offentlige. Denne Dom har Citantinden efter Stævning af 8 September d. A. indanket her for Retten, og har hun, hvem der ligeledes her for Retten er meddelt fri Proces, ved sin beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Wolff, paastaaet Dommen stadfæstet i Hensende til den hende i Kontrasagen tillagte Frifindelse, men iøvrigt forandret, saaledes at Indstævnte ubetinget tilpligtes at betale bemeldte 400 Kr. og med Renter efter hendes Paastand for Underretten samt tilpligtes at betale Sagens Omkostninger i begge Instantser efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder passende Salærer til de beskikkede Sagførere, hvilke Salærer ialtfald paastaas udrædede af det Offentlige. Indstævnte har, skjøndt lovlig varslet, ikke givet Møde her for Retten. Indstævnte, der for Underretten paastod sig frifunden, har i saa Henseende anbragt, at han ved den ommeldte, den 16 December 1861 stedfundne Familiesammenkomst ikke paatog sig nogen retlig Forpligtelse til at give Citantinden det resterende Udstyr, men paa Anledning alene til sine Forældre erklærede, at han vilde være villig til at give Citantinden Udstyrsgjenstande til Beløb 400 Kr. under Betingelse af, at Forældrene, uden selv at have givet Citantinden mere Udstyr, begge vare døde, inden han tiltraadte Gaarden, hvilken Betingelse, som anført, ikke indtraadte for Moderens Vedkommende. Indstævnte har yderligere gjort gjældende, at, da hans nævnte Erklæring, som af ham anbragt, alene var afgiven til Forældrene, af hvilke Faderen var afgaaet ved Døden før hans Tiltrædelse af Gaarden i 1864, kunde hans Forpligtelse til at give Citantinden Udstyr i ethvert Fald kun kræves opfyldt af hans da efterlevende Moder, men at denne ikke blot ingensinde har stillet noget Krav til ham i saa

Henseende, men derhos ogsaa ved dels i levende Live at give Citantinden Udstyrsgjenstande, dels ved at testamentere Citantinden alt det Bohave, hun havde udtaget af Gaarden til sin Benyttelse, da hun gik paa Aftægt, og senere havde erhvervet, maa antages selv at have villet fyldestgjøre Citantindens Krav paa resterende Udstyr, saa at der ikke længere skulde paahvile Indstævnte nogen Forpligtelse i saa Henseende. Endelig har Indstævnte under Anbringende af, at der for nærværende Sags Anlæg heller ikke af Citantinden eller hendes afdøde Mand har været rettet noget virkeligt Pankrav til ham om Opfyldelse af bemeldte Forpligtelse, gjort gjældende, at denne under alle Omstændigheder man anses bortfalden ifølge Lovens 5—14—4. Selv om nu Indstævnte ikke, som af Citantinden hævdede, maatte have afskaaret sig fra at fremsætte andre Indsigelser mod Søgemaal et end Præskriptionsindsigelsen derved, at han i sit første Tilsvær for Underretten alene fremdrog denne Indsigelse og iøvrigt, uagtet det af Forligsklagen og Stævningen tilstrækkeligt fremgik, hvilken Overenskomst det paastævnte Krav støttedes paa, i bemeldte Tilsvær indskrænkede sig til at benægte, at han var Citantinden eller hendes Mand noget Beløb skyldig, „efter Overenskomsten“, kunne ialtfald ingen af de af ham fremsatte Indsigelser anses beføjede. Ligesom det nemlig i sig selv findes mindre sandsynligt og heller ikke efter Indstævntes Fremstilling er antydnet ved nogen ved den paagjældende Lejlighed brugt Yttring, at det ikke var noget retlig bindende Løfte, som Parternes Forældre ved den ommeldte Sammenkomst, hvor foruden Citantinden og hendes Mand ogsaa en Morbroder af Parterne samt to andre Mænd, der nu ere døde, vare tilstede, tog af Indstævnte, og ligesom der ikke af Indstævnte er anført nogen Grund for den ligeledes i og for sig mindre sandsynlige Ordning af Forholdet, at Citantindens anerkjendte Krav paa resterende Udstyr skulde bortfalde uden Fyldestgjørelse, naar ikke begge Forældrene vare døde, forinden Indstævnte tiltraadte Gaarden, saaledes har ogsaa Parternes nævnte Morbroder som Vidne under Sagen bestemt forklaret, at der ikke var knyttet saadan Betingelse til Løftet. Samme Vidne har derhos forklaret, at han — som det efter Forklaringen i det Hele maa antages, i et Tidsrum, der ligger efter Indstævntes Tiltrædelse af Gaarden og ikke over 10 Aar tilbage fra nærværende Sags Anlæg — oftere har paahørt, at Citantindens afdøde Mand har krævet Indstævnte for det omhandlede Beløb, og at Indstævnte overfor Samme har anerkjendt sin Forpligtelse i saa Henseende, hvorhos et andet Vidne ligeledes har forklaret, at han ved en af ham nærmere betegnet Lejlighed — som det maa antages, i Aaret 1873 — har hørt Citantindens afdøde Mand kræve Indstævnte for bemeldte Beløb og denne herpaa i flere andre Personers Overværelse svare, at det skulde blive betalt inden ret længe. Medens det herefter

fra Citantindens Side findes tilstrækkelig godtgjort, at Indstævnte ved Gaardens Tiltrædelse har paadraget sig Forpligtelse til at udrede det omhandlede Beløb, og at denne Forpligtelse ikke er bortfalden ved Præskription, har paa den anden Side Indstævnte ikke bevist Rigtigheden af sit Anbringende om, at hans Moder ved i levende Live eller ved Testament at bortgive Bohave til Citantinden, har opfyldt hans her ommeldte Forpligtelse eller iøvrigt, forsaavidt hun kunde antages at have haft Kompetence dertil, har frigjort ham for samme, i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at der ikke i det omtalte, af Moderen oprettede Testament, findes nogensomhelst Udtalelse i denne Retning. Idet der endelig heller ikke i og for sig deraf, at Citantindens afdøde Mund i 1877 til Indstævnte til Sikkerhed for Opfyldelsen af nogle af Indstævnte for ham indgaaede Vexelforpligtelser har udstedt Panteobligation for 650 Kr., kan udledes nogen Erkjendelse fra Førstnævntes Side af, at han dengang Intet havde tilgode hos Indstævnte, vil denne være at tilpligte at betale det paastævnte Beløb; men heraf findes der kun at burde tilkjendes Citantinden Renter fra Forligsklagens Dato, idet Indstævntes Indsigelse imod Rontornes Beregning fra det af Citantinden først senere under Sagen bestemt angivne Tidspunkt, den 29 Februar 1864, efter Omstændighederne ikke kan anses for sent fremsat. I Henseende til Kontrasagen ved Underretten vil dennes Dom være at stadfæste, Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves for begge Retter, og vil der være at tillægge de for begge Retter beskikkede Sagførere, fornævnte Prokurator Hansen eller nu hans Dødsbo, Overretssagfører Knudsen og Overretsprokurator Wolff, Salærer hos det Offentlige, hvilke Salærer bestemmes til 50 Kr. for hver. Sagens Behandling i 1ste Instants, forsaavidt samme har været beneficeret, og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Onsdagen den 15 Mai.

Nr. 7. Tobaksfabrikant J. F. Grass (Alberti)
 contra
 Grosserer F. Zachariae (Asmussen),

betr. Spørgsm. om en Udsættelsesforretnings Lovmedholdelighed.

Kjøbenhavns Fogedrets Kjendelse af 18 Mai 1885:
Den begjærte Udsættelsesforretning vil kun være at fremme paa Betingelse som foranført.

Kjøbenhavns Fogedrets Kjendelse af 23 Mai 1885:
Den begjærte Udsættelsesforretning vil være at fremme i Overensstemmelse med Rekvirentens Paastand.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 Juni 1887: Den paaankede Udsættelsesforretning ophæves, og bør Indstævnte, Fabrikant J. F. Crass, til Citanten, Grosserer F. Zachariae, i Erstatning for det denne ved bemeldte Forretning tilføjede Tab, Tort og Kreditpilde betale et saadant Beløb, som tvende uvillige af Retten udmeldte Mænd maatte bestemme, dog ikke udover 25000 Kr., med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 20 Juni 1885 til Betaling sker. Saa bør og Indstævnte til Citanten betale Sagens Omkostninger med 150 Kr. Overretssagfører Charles Lund bør til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 20 Kr. samt derhos betale lige saa meget til Justitskassen. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagførerne C. A. Olsen og Charles Lund hver en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af de af dem hver, henholdsvis den 14 Februar og 28 Marts d. A. fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret af Citanten forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret findes Citanten at maatte betale til Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Citanten til Indstævnte med 200 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Lejekontrakt af 1 April 1881 udlejede Indstævnte, Fabrikant J. F. Crass, fra April Flyttedag s. A. for en halvaarlig Leje af 1150 Kr. en Stue og Kjælderlejlighed i sin Ejendom, Frederiksborggade Nr. 7, til „Kjøbenhavns billige Beklædningsoplæg“, hvilket Firma den 31 Marts næstforud var anmeldt ved en hos Citanten, Grosserer F. Zachariac, ansat Bogholder ved Navn Rasmus Pedersen som eneste ansvarlig Deltager i samme, medens Citanten, som det fremgaar af en til ham af bømeldte R. Pedersen uder 9 April s. A. udstedt Deklaration, var den virkelige Indehaver af Firmaet og Ejer af Forretningen, der som snadnn udelukkende skulde have Raadighed over dennes Aktiver og tilsvare sammes Forpligtelser, og blev Lejekontrakten, hvorefter Lejemaalet fra Ejerens Side ikke kunde opsiges til Ophør før April Flyttedag 1886, underskrevet af nævnte Rasmus Pedersen som Lejer og af Citanten som Kautionist og Selvskyldner. Lejemaalet blev tiltraadt til den fastsatte Tid og blev, efter at fornævnte Rasmus Pedersen, der end ikke assisterede Citanten i den herommeldte Forretning, men udelukkende arbejdede i en anden Citanten tilhørende Forretning ved Holmens Kanal, kort efter var borttrømt af Landet, fortsat uden Indsigelse fra Indstævntes Side, indtil denne, der først i Foraaret 1883 vil være kommen til Kundskab om Rasmus Pedersens Forsvinden, den 23 December 1884 opsaugde Lejligheden til Fraslytning til April Flyttedag 1885. Da denne Opsigelse, der var rettet til og forkyndt for dem, der boede i eller afbenyttede Lejligheden samt Citanten, ikke blev efterkommet, begjærede Indstævnte under Anbringende af, at Citanten uden hans Vidende og Villie havde sat sig i Besiddelse af de nævnte til Rasmus Pedersen udlejede Lejligheder, hvilke det udtrykkelig i Kontrakten var forbudt at fremleje, den 24 April 1885 Citanten udsat af disse ved Kongens Foged, hvilken Udsættelsesforretning paabegyndtes den 28 s. M. Imod denne Forretning fremsatte Citanten Indsigelse, men efter at den i Anledning heraf opstaaede Procedure var sluttet, eragtede Kongens Foged ved Kjendelse af 18 Mai næstefter, at den rekvirerede Forretning vilde være at fremme, imod at Indstævnte stillede Sikkerhed for sammes Følger for et Beløb af 5000 Kr., og efter at denne Sikkerhed var stillet og en af Citanten paa senere fremkomne Oplysninger støttet Paastand om, at Forretningen ganske skulde nægtes Fremme eller ialtfald Sikkerheden forhojes, ved Fogdens Kjendelse af 23 s. M. var bleven forkastet, blev Citanten den 26 s. M. erklæret for udsat af de ommelte Lokaler, idet der iøvrigt af Indstævnte indrømmedes ham en Frist til at fraslytte og ryddeliggjøre disse. Denne Udsættelsesforretning og de nævnte under samme afsagte Kjendelser, har Citanten nu paaanket her for Retten, hvor han har paaanaet Forretningen ophævet og Indstævnte tilpligtet at betale Erstatning

for det ham ved samme paaførte Tab, Tort og Kreditspilde med 25000 Kr. eller efter uvillige Mænds Skjen, tilligemed Renten af Belobet, 5 pCt. aarlig, fra Stævningens Dato den 20 Juni 1885 og Sagens Omkostninger skadesløst, medens Indstævnte har paastaaet Forretningen stadfæstet og sig frifunden for Citantens Tiltale samt tillagt Sagens Omkostninger skadesløst. Til Støtte for sin Paastand har Citanten anbragt, at det var ham, der indledede Forhandling med Indstævnte om Lejemaalet, samt at han berunder meddelte Indstævnte, at den Forretning, der under ovennævnte Firmanavn agtedes etableret i Lejligheden, skulde føres af ham og for hans Regning og Lejligheden altsaa lejes af ham, men at han af Hensyn til sine andre Forretninger her i Staden ikke ønskede at navngive sig som Ejer af hin Forretning, og spurgte Citanten derfor Indstævnte, om denne havde Noget imod, at der opstilledes en anden Person som nominal Indehaver af Forretningen og Lejer af Lokalerne, naar dog Citanten forpligtede sig som den virkelige Lejer og underskrev Kontrakten som Kautionsist og Selvskyldner, hvortil Indstævnte gav sit Samtykke.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 24 Mai 1889.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1889.

Nr. 15.

Onsdagen den 15 Mai.

Nr. 7.   Tobaksfabrikant J. F. Crass (Alberti)

contra

Grosserer Zachariae (Asmussen).

Efter at derpaa først et Bud ved Navn H. Christiansen var foreslaaet og antaget af Indstævnte som den, der skulde anmelde Firmaet og underskrive Kontrakten, men senere havde trukket sig tilbage, blev Citantens Bogholder, ovennævnte Rasmus Pedersen, foreslaaet til at indtræde i Christiansens Sted og Indstævnte antog ligeledes ham. Ligesom derfor Indstævnte formentlig fra først af har været vidende om, at Citanten var den virkelige Indehaver af nævnte Firma og Lejer af Lejlighederne, saaledes har ogsaa Indstævnte — der selv boede i den paagjældende Ejendom og saa meget mindre kan have været uvidende om, hvem der benyttede Lokalerne — i den hele Lejetid indtil den 23 December 1884, da han, som anført, opsigde Lejemaalet, ikke blot fundet sig i Citantens Brug af Lejlighederne, men ogsaa iøvrigt anerkjendt Citanten som Lejer, bl. A. ved jævnlig, efter et herom af Citanten fremsat Ønske, at minde denne om Lejens Forfaldstid nogle Dage forud, samt ved at henvende sig til Citanten, naar han havde Noget at klage over i Henseende til Opfyldelsen af de øvrige Lejeren efter Kontrakten paahvilende Forpligtelser og paa anden Maade. Indstævnte har nu vel benægtet Rigtigheden af, hvad der saaledes af Citanten er anført om Forhandlingerne imellem dem ved Lejemalets Indgaaelse, og i Modsætning hertil gjort gjældende, at han er gaaet ud fra, at fornævnte H. Christiansen, saavel som den istedetfor denne indtraadte R. Pedersen, virkelig skulde være Lejer og Bruger af

de ommeldte Lejligheder, og forsaavidt Indstævnte erkjender oftere at have henvendt sig til Citanten angaaende Lejeforholdet, vil han herved alene have betragtet Citanten som Selvskyldnerkautionist eller som den, der muligvis benyttede Lokalerne i Egenskab af Befuldmægtiget eller Bestyrer for oftnævnte Rasmus Pedersen, men efter samtlige Sagens Omstændigheder, navnlig naar henses til, at han i saa lang Tid efter at han, ialtfald senest i Begyndelsen af 1883, havde erfaret R. Pedersens Bortrømning, har uden nogen Indsigelse fundet sig i, at Citanten benyttede det Lejede, og til, hvad af flere Vidner er forklaret om, at Indstævnte i Aarene 1883 og 1884 gjentagne Gange har forhandlet med Citanten om dennes Samtykke til en paa-tænkt Ombygning af de lejede Lokaler samt om Fortsættelse og Fornyelse af Lejemaalet efter endt Ombygning, findes det at maatte anses tilfulde godtgjort, at Indstævnte i ethvert Fald efter Lejeforholdets Stiftelse har anerkjendt Citanten som Lejer og Bruger af de ommeldte Lejligheder i Henhold til den oprettede Kontrakt. Idet Indstævnte saaledes maa anses at have været uberettiget til at lade Citanten udsætte af det Lejede og han ikke under denne Forudsætning har fremsat nogen Indsigelse mod Citantens Paastand om Udsættelsesforretningens Ophævelse, vil denne Paastand være at tage til Følge, og i Medfør af det Anførte samt da det findes tilstrækkelig oplyst, at Citanten foruden Tort og Kreditspilde tillige har lidt yderligere Tab ved bemeldte Udsættelsesforretning, vil ligeledes Citantens Erstatningspaastand være at tage til Følge, saaledes at Erstatningen i Overensstemmelse med Indstævntes subsidiære Paastand vil være at fastsætte ved uvillige af Retten udmeldte Mænds Skjøn, dog ikke udover 25000 Kr., hvorhos der vil være at tilkjende Citanten Renter af det fastsatte Beløb efter Paastanden. Sagens Omkostninger findes Indstævnte derhos at burde erstatte Citanten med 150 Kr. Indstævntes Sagfører, Overretssagfører Charles Lund, vil for de af ham i Indlæg af 14 September 1885 fremsatte usømmelige Udtalelser om Kongens Foged ifølge Lovens 1—12 være at anse med en Bøde af 20 Kr. til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse, hvorhos han i Medfør af Frdn. af 23 December 1735 § 3 vil have at betale et lige Beløb til Justitskassen. Der vil være at forelægge Overretssagførerne C. A. Olsen og Charles Lund hver en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afgivelse til at berigtige Stemplingen af de af dem henholdsvis den 14 Februar og 28 Marts d. A. fremlagte Indlæg; iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Mandagen den 20 Mai.

Nr. 53. Konsul, Grosserer C. A. Broberg (Overretssagfører Høgsbro)

contra

Kjøbenhavns Magistrat ved Borgmester Borup (Shaw),

betr. et Skattesporgsmaal.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 Juni 1888: De Indstævnte, Kjøbenhavns Magistrat, bør for Tiltale af Citanten, Konsul, Grosserer C. A. Broberg, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Selv om Citanten ikke maatte anses i de 5 $\frac{1}{2}$ Maaneder af Aaret 1884, hvori han boede i Hørsholm Kommune, til lige at have havt fast Ophold i Kjøbenhavn, har han i hvert Fald i det paagjældende Skatteaar havt skattepligtigt Ophold i begge disse Kommuner. Da nu Lov om Landkommunernes Styrelse m. v. af 6 Juli 1867 § 21, 2det Punktums sidste Del ogsaa omfatter Ophold i flere Kommuner til forskjellige Tider af et Skatteaar, navnlig hvor der, som her, ikke er foregaaet en saadan Frallytning, som omhandles i bemeldte Lovs § 25, sidste Punktum, og da den Fordeling af Citantens Skattepligt, som i Medfør af førstnævnte Lovbestemmelse, sammenholdt med Lovens § 22, er foretaget af Indenrigsministeriet, ikke kan underkjendes af Domstolene, maa det have sit Forblivende ved, at Citantens Paastand om Tilbagebetaling af de paastævnte 462 Kr. 91 Øre ved den indankede Dom er forkastet. Denne Dom vil derfor efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende af Citanten, Konsul, Grosserer C. A. Broberg, imod de Indstævnte, Kjøbenhavns Magistrat, anlagte Sag har Citanten anbragt, at han med Familie i Tiden fra 7 Mai til 25 Oktober 1884 havde Bopæl og fast Ophold paa et under Hørsholm Kommune beliggende Landsted, og at han for disse $5\frac{1}{2}$ Maaneder derfor ogsaa betalte Formue- og Lejlighedsskat til nævnte Kommune, paa hvis Hovedskatteligningsliste han var optagen, men at Kjøbenhavns Magistrat ligeledes mente at være berettiget til at afkræve ham Indkomstskat for nævnte Tidsrum, fordi han — efter hvad der er in confesso — stadig drev og tilsaa sin Forretning samt bevarede en Lejlighed her i Byen, og at denne Opfattelse blev tiltraadt af Indenrigsministeriet, idet samme under 28 Mai 1885 resolverede, at der skulde indtræde en Fordeling af Skatten, saaledes at Citanten for det ommeldte Tidsrum af $5\frac{1}{2}$ Maaneder burde svare til Hørsholm Kommune $\frac{2}{3}$ og til Kjøbenhavns Kommune $\frac{1}{3}$ af den ham paa hvert Sted paaliggende personlige Kommuneskat. I Henhold til denne Resolution er der for det anførte Tidsrum afkrævet Citanten som Skat til Kjøbenhavns Kommune 462 Kr. 91 Øre, og dette Beløb er af ham betalt, tildels under Reservation. Da Citanten imidlertid anser den af Kjøbenhavns Magistrat og Indenrigsministeriet hævdede Opfattelse for urigtig, idet han for de nævnte $5\frac{1}{2}$ Maaneder kun antager sig skattepligtig til Hørsholm Kommune, har han paastaet de Indstævnte tilpligtede at tilbagetale ham det nævnte Beløb af 462 Kr. 91 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 1 December 1885 til Betaling sker og Sagens Omkostninger. De Indstævnte have, efterat en af dem nedlagt Afvisningspaastand er bleven forkastet ved Rettens Kjendelse af 2 Mai f. A., paastaet sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger. Da Citanten i Skatteaaret fra 1 April 1884 til 31 Marts 1885 maa anses at have havt sit Hovedopholdssted i Kjøbenhavn, og han i Tiden fra 7 Mai til 25 Oktober 1884, i hvilket Tidsrum han boede under Hørsholm Kommune, bevarede sin Lejlighed i Kjøbenhavn og stadigt kom hertil Byen og besørgede sine Forretninger hersteds, er han med Føje af de Indstævnte anset skattepligtig til Kjøbenhavns Kommune i sidstnævnte Tidsrum, og de Indstævnte ville derfor være at frifinde for Citantens Tiltale. Sagens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 156. Højesteretsagfører Shaw
 contra
 Jokum Otto Jensen Nørgaard (Def. Halkier),

der tiltales for Falsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 30 Marts 1889: Arrestanterne Anders Jensen og Jokum Otto Jensen Nørgaard bør straffes med Forbedringshusarbejde, Jensen i 18 Maaneder og Nørgaard 1 Aar. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Casse og Winther, 20 Kr. til hver, udredes af Arrestanten Jensen, dog at Arrestanten Nørgaard in solidum med ham deraf tilsvare en Trediedel. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Jokum Otto Jensen Nørgaards Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretsagfører Shaw og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Anders Jensen . . . og Arrestanten Jokum Otto Jensen Nørgaard, der er født i Januar Maaned 1866 og ikke funden forhen straffet, tiltales under nærværende Sag for Falsk, . . . og er det i saa Henseende ved deres egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold: . . . Arrestanten Jensen . . . Højskoleforstander Folkethingsmand Claus Berntsen . . . Den 4 December f. A. skrev Arrestanten, der vidste, at sidstnævnte Folkethingsmand stod i Bekjendtskabsforhold til Gaardejer Niels Hansen i Højby, paa Sct. Peders Gjestehjem, i den Hensigt at fravende Berntsen nogle Penge, et Brev, som han falskeligt underskrev med den nævnte Gaardejers Navn, og i hvilket den foregivne Udsteder

meddeler, at han er rejst herind for at købe en Vogn og nu har faaet Lyst til ogsaa at købe Seletøj, hvad han imidlertid ikke har været forberedt paa, og derfor anmoder Berntsen om et Laan af 50 Kr., hvorhos det i Slutningen af Brevet hedder: „Jeg sender min Karl med Brevet, om Du vil sende Pengene med ham“. Dette Brev overleverede han i lukket Konvolut til Arrestanten Nørgaard med Anmodning om at aflevere det til Berntsen, fortalte Nørgaard Hovedindholdet af det og navnlig, at han ved falskelig at benytte Gaardejer Niels Hansens Navn vilde fravende Berntsen 50 Kr., samt instruerede Nørgaard, der var villig til at udføre den ham tildelte Rolle, til overfor Berntsen at optræde som Niels Hansens Karl. Nørgaard afleverede ogsaa samme Dag Brevet til Folkethingsmand Berntsen, der imidlertid allerede af Skriften i Brevet kunde slutte sig til, at det var falsk, og foranledigede Nørgaard anholdt. Mellem Arrestanterne havde der ikke været Tale om, hvorvidt Nørgaard skulde have Andel i det eventuelle Udbytte af Forbrydelsen, og denne har paastaet ikke at have gjort Regning derpaa. Som Følge af det Anførte ville Arrestanterne være at anse: Jensen efter Straffelovens . . . § 268 og Nørgaard efter sidstnævnte Paragraf, sammenholdt med § 47, første Led, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde henholdsvis i 18 Maaneder og 1 Aar.

Tirsdagen den 21 Mai.

Nr. 90. Højesteretssagfører Asmussen
 contra
 Anders Nielsen (Def. Hansen),

der tiltales for ulovlig Medicinalhandel.

Kjøge Kjøbstads Politirets Dom af 28 Mai 1888: Tiltalte, Materialist Anders Nielsen af Kjøge bør bøde 200 Kr. til Kjøge Kjøbstads Kæmnerkasse. Saa bør han og udrede alle af Sagen flydende Omkostninger. Den dømte Bøde at udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 September 1888: Tiltalte, Materialist Anders Nielsen, bør

for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor for Overretten Prokuratorerne Kaas og Herforth 20 Kr. til hver udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Ligesom Tiltalte ikke kan antages at have falholdt den under Sagen omhandlede Bitteressents som Lægemediel, saaledes findes den heller ikke efter de Højesteret forelagte, tildels efter den indankede Doms Afsigelse fremkomne Oplysninger at kunne betragtes som et arcanum medicatum eller overhovedet som et Lægemediel. Vel udtales det i en Skrivelse fra det kgl. Sundhedskollegium af 27 Februar d. A., at af Fabrikatets Bestanddele finder idetmindste Rhabarberextrakten ikke nogen anden Anvendelse end som Medikament, men naar henses til det forsvindende Forhold, hvori denne Extrakt efter det Oplyste maa antages at staa til Fabrikatets øvrige Bestanddele, skjønnes denne Omstændighed ikke at kunne give Føje til at henføre dette under de Apothekernes Eneret forbeholdte Medicinalvarer.

Det maa derfor billiges, at Tiltalte ved Overretsdommen er frifunden for det Offentliges Tiltale.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Højesteretssagførerne Asmussen og Hansen tillægges der i Salarium for Højesteret hver 40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Kjøge Kjøbstads Politiret hertil indankede Sagsigtes Tiltalte Materialist Anders Nielsen for ulovlig Medicinalhandel, og er det i den Anledning ved Tiltaltes egen Forklaring i Forbindelse med det iøvrigt Fremkomne oplyst, at han under Navnet „Sybilles Livsvækker“ har forhandlet en Bitteressents, med hvis Sammensætning han har erklæret sig ubekjendt. Efter en af det kgl. Sundhedskollegium i Sagen afgiven Erklæring bestaar det ommeldte Præparat af et Udtræk af bitre aromatiske Urter med Tilsætning af en spirituos Opløsning af Rhabarber-

Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Klubien
30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Om Tiltalte Villiam Albert Nielsen, der er født den 25 Februar 1858 og anset ifølge Rettens Dom af 2 Oktober 1888 efter Lov 3 Marts 1854, jfr. Frdn. 5 September 1794 § 5 med en Bøde paa 100 Kr., er det under nærværende mod ham atter for Kvak-salveri anlagte Sag ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han, efter at bemeldte Dom var overgaaet ham, har uden nogen Adkomst til drive Lægepraxis taget forskellige Personer i Kur, blandt Andet for Gigt, Hovedpine, Tandpine, Tunghørighed, Nervesvækkelse, Øjenbetændelse, Krampe og St. Veits Dands, og som Helbredelsesmidler anvendt en saakaldet magnetisk Behandling, der formentlig har bestaaet i, at han har lagt sine Hænder paa de angrebne Dele af Patienternes Legemer og bestroget disse med Hænderne, samt aanded og pustet paa de Syge, hvorhos han ogsaa til udvortes Brug har anvendt Papir, som han iforvejen havde gjort til Gjenstand for saakaldede magnetiske Bestrygninger. For sine Kure vil Tiltalte have modtaget, hvad Patienterne af sig selv tilbød ham som Betaling. At Tiltaltes Behandling i noget Tilfælde har havt umiddelbart skadelige Følger for de Paagjældende, er ikke oplyst. Som Følge af det Anførte vil Tiltalte paany være at anse efter de ovennævnte Lovbestemmelser, efter Omstændighederne med en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde paa 200 Kroner.

Fredagen den 24 Mai.

Nr. 35. Besidderinden af det Gersdorffske Fideikommiss,
M. M. L. R. v. Gersdorff, med Kurator, Højesteretssag-
fører **Bagger** (Bagger efter Ordre)

contra

Hertha v. Gersdorff og **Marie v. Gersdorff** m. Fl.
(Hindenburg efter Ordre),

betr. Spørgsm. om Besiddelsesretten til et Fideikommiss.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Februar 1888: Indstævnte, Frøken Magdalene Margaritta Louise Rosenørn Gersdorff, bør for Tiltalte af Citantinderne, Hertha v. Gersdorff, Julie v. Gersdorff, Antoinette Fløy, født v. Gersdorff, med Mand og Værge, Assistent Emil Fløy, og Marie v. Gersdorff, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Efterat Kongen paa Grundlag af de ham af Kancelliet forelagte Oplysninger ved Resolution af 25 Februar 1812 havde forundt det i den indankede Dom ommeldte Barn, i Daaben kaldet Jens Peter, Legitimation som ægtefødt Søn af Kammerjunker Kaptajn Gersdorff, og denne Søn derefter i Kraft af den ovennævnte Resolution havde tiltraadt og uanfægtet besiddet det Gersdorffske Fideikommis fra 1826 til 1872, hvorefter Besiddelsen gik over først til hans Søn og derpaa til dennes Datter, Hovedcitantinden, maatte det, naar Kontracitantinderne ville omstøde den kgl. Resolution, i hvert Fald paaligge dem at godtgjøre, at den hviler paa en urigtig Forudsætning, naar den gaar ud fra, at det ovennævnte Barn virkelig var en Søn af Kammerjunker Gersdorff og ikke af Moderens daværende Ægtefælle; noget saadant Bevis have Kontracitantinderne imidlertid ikke paa nogen Maade set sig i Stand til at føre.

Som Følge heraf og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde, mod hvilke intet Væsentligt findes at erindre, maa det billiges, at Hovedcitantinden er frifunden for Kontracitantindernes Tiltale, ligesom ogsaa Dommens Bestemmelser med Hensyn til Sagens Omkostninger tiltrædes.

Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve og de Parternes befalede Sagførere tilkommende Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betale Kontracitantinderne 2 Kroner. Højesteretssagfører Bagger og Advokat Hindenburg tillægges der i Salarium for Højesteret hver 200 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende: Ved et den 19 August 1808 oprettet, den 23 September s. A. ad mandatum konfirmeret Testamente, bestemte Geheimekonferentsraad Poul Rosenorn Gersdorff bl. A., at der af hans Søn, Kammerjunker og Kaptajn Christian Gersdorffs Arvelod, skulde oprettes et Fideikommis, der efter Sønnens Død skulde tilfalde „hans i lovlig Ægteskab avlede Børn og Afkom“. Det bestemtes derhos i Testamentets Post 7, at „kun Afkom af lovlige Ægteskaber kan blive Pretendentere til Fideikommisset. Børn avlede udenfor Ægteskab og Deres Descendenter, endskjøndt de siden lyses i Kuld og Kjøen ved paafølgende Ægteskab eller Erkjendelse til Thinge, maa ingensinde komme i Besiddelse deraf“. Efterat Geheimekonferentsraad Gersdorff den 10 Juni 1810 var afgaaet ved Døden, affattede Executores testamenti i hans Dødsbo en med Testamentet overensstemmende Fundats for det Gersdorffske Fideikommis, der efter Faderens Død var tiltraadt ovennævnte Kammerjunker Christian Gersdorff, og paa Fundatsen blev der under 22 April 1814 ad mandatum meddelt kgl. Konfirmation. Under 14 December 1810 havde bemeldte Kammerjunker Gersdorff for Voer-Nim Herreders Ret fremstillet et den 7 August 1805 af Christine Margaretha Magdalene Jacobine Munding, dengang i Ægteskab med Skriverkarl Jens Peter Mørch, født Barn, som ved Daaben var kaldet Jens Peter, og kuldlyst dette Barn under Navnet Jens Peter Gersdorff, idet han erklærede, at det var hans Barn, af ham avlet med fornævnte Christine Munding. Endvidere blev der efter Kammerjunker Gersdorffs Ansøgning under 25 Februar 1812 udfærdiget en kgl. Resolution, hvorefter Kongen vil have „den af Os elskelig Kammerjunker og Kaptajn Christian Gersdorff og Christine Margrete Munding udenfor Ægteskabet avlede Søn Jens Peter forundt Legitimation, saaledes at han skal nyde alle et Ægtebarns Rettigheder, uden at det af Farfaderen, afdøde Geheimekonferentsraad Gersdorff under 19 August 1808 oprettede og under 23de September næstefter efter Vor allernaadigste Befaling konfirmerede Testamente derude skal være ham til Hinder“. I Henhold til en kongelig Bevilling af 11 Mai 1811 ægtede Kammerjunker Gersdorff derpaa den 23 Januar 1813 oftnævnte Christine Munding, der under 20 Januar 1810 var bleven separeret fra sin tidligere Ægtefælle: ovennævnte Jens Peter Mørch. Da Kammerjunker Gersdorff den 26 August 1826 afgik ved Døden, tiltraadte ovennævnte Jens Peter Gersdorff Besiddelsen af Fideikommisset, hvorpaa dette i 1872 tilfaldt Sidstnævntes Søn: Kaptajn Chr. R. v. Gersdorff, der det næste Aar succederedes af sin den 28 Januar 1869 fødte Datter: den nuværende Besidderinde, Indstævnte Frøken Magdalene Margaritta Louise Rosenorn Gersdorff. Citantinderne, Hertha v. Gersdorff, Julie v. Gersdorff, Antoinette Floy, født v. Gersdorff, gift med Assi-

stent Emil Fløy, og Marie v. Gersdorff, der ore Døttre af en i Ægteskabet mellem Kammerjunker Christian Gersdorff og Christining den 19 Oktober 1816 fødte Søn Anton Joachim Christoffer v. Gersdorff, som er afgaaet ved Døden i 1884, formene imidlertid, at Indstævnte er uberettiget til at besidde Fideikommisset, idet de gjøre gjældende, at dette ved Kammerjunker Gersdorffs Død burde være gaaet over paa deres fornævnte Fader og efter hans Død paa hans Descendenter. De have derfor efter meddelt Bevilling til fri Proces, men efter deres Ønske uden at der er beskikket dem nogen Sagfører, under nærværende Sag paastaet Indstævnte ved sin daværende Væge: Højesteretssagfører Bagger, tilpligtet at fratræde Besiddelsen af det omtalte Fideikommis, Citantinderne eller nogle eller en af dem kjendte berettigede til fra Forligsklagens Dato, den 19 Januar 1886, at være Besiddere af Fideikommisset, med samtlige dets Revenuer samt endelig Sagens Omkostninger sig tillagte efter Reglerne for beneficerede Sager og Salær til deres engagerede Sagfører skadesløst. Indstævnte, der ligeledes har erholdt Bevilling til fri Proces uden Beskikkelse af Sagfører, har paastaet sig frifunden og Citantinderne tilpligtede at udrede dels samtlige Sagens Omkostninger her for Retten efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder de af Højesteretssagfører Bagger havde Udlæg af i alt 37 Kr. 37 Øre, hvilke denne i alt Fald har begjært sig tillagte af det Offentlige, dels Salær til bemeldte Sagfører skadesløst. Til Støtte for deres Paastand have Citantinderne først anført, at den ovennævnte Jens Peter, der den 14 December 1810 blev lyst i Kuld og Kjøen af Kammerjunker Gersdorff, aldeles ikke er bevist at være dennes Barn, eftersom Barnets Moder paa den Tid, da Barnet fødtes, var i Ægteskab med en anden Mand, nemlig den ovennævnte Skriverkarl Jens Peter Mørch, der ogsaa i vedkommende Daabsprotokol findes antegnet som Barnets Fadet. Overfor dette Faktum formenes det at være betydningsløst, at Kammerjunker Gersdorff har lyst det i Kuld og Kjøen som sit Barn, ligesaa lidt som den kgl. Resolution, hvorved der tillægges bemeldte Barn alle Ægtebarns Rettigheder, antages at kunne komme i Betragtning, eftersom den formentlig hviler paa den Forudsætning, at Gersdorff var Fader til Barnet. Da det imidlertid er in confesso, at Kammerjunker Gersdorff og Christine Munding saavel før som efter deres Ægteskab have anerkjendt det ommeldte Barn som deres samavlede Barn, og der Intet er oplyst, som strider imod Rigtigheden heraf, hvorimod meget mere hendes egen tidligere Ægtefælle ifølge hans Erklæring under Forhandlingerne om Separationen i Januar 1810 ikke da i 6 Aar havde havt ægteskabeligt Samkvem med hende, findes der, uanset Anførslen i Kirkebogen, ikke at være Feje til at betvivle Rigtigheden af Resolutionens Forudsætning i saa Henseende. Selv om man imidlertid maa gaa ud fra, at

Jens Peter Gersdorff virkelig var en Søn af Kammerjunker Gersdorff, have Citantinderne forment, at Resultatet maa blive det af dem paastaaede. Testamentet af 1808 bestemmer nemlig, som ovenfor anført, i Post 7 udtrykkelig, at kun Bern, avlede i lovligt Ægteskab, kunne være Prætendenter til Fideikommisset, samt at hverken Lysning i Kuld og Kjøen ved paafølgende Ægteskab eller ved Erkjendelse til Thinge skal kunne gjøre nogen Forandring heri. Heri findes der imidlertid heller ikke at kunne gives Citantinderne Medhold. Den nævnte Bestemmelse i Testamentet ses nemlig ikke at have udelukket et Barn, der maatte blive legitimeret „ved kongeligt Reskript“, fra at blive betragtet som avlet i lovtigt Ægteskab og arveberettiget til Fideikommisset, og der kan derfor ikke siges ved Reskriptet af 25 Februar 1812, der tillagde Jens Peter Gersdorff alle et Ægtebarns Rettigheder, at være sket nogen Forandring i Testamentet af 1808, ligesaa lidt som Resolutionen kan antages at staa i Strid med den under 22 April 1814 ad mandatum meddelte Konfirmation paa Fundatsen. Da det endelig maa anses som en Følge af den Jens Peter Gersdorff ved den nævnte Legitimationsbevilling tillagte Retsstilling som ægte Barn, at hans da endnu ikke fødte ægte Desendenter, uden at nogen udtrykkelig Omtale heraf var fornøden, erhvervede den samme Arveret til Fideikommisset som den Legetimerede, findes Søgsmålet i det Hele at mangle Beføjelse, uden at det vil være nødvendigt at komme ind paa, hvad der af Indstævnte iøvrigt og særlig overfor de tre første Citantinder er anført derimod. Indstævntes Frifindelsespaastand vil saaledes være at tage tilfølge, medens Sagens Omkomstninger dog efter Omstændighederne findes at burde ophæves, og vil der som Følge heraf ikke kunne tilkjendes Højesteretssagfører Bagger Erstatning for de af ham hafte Udlæg, som der savnes Føje til at paalægge det Offentlige. Stempelovertrædelse ses ikke at foreligge under Sagen.

Torsdagen den 6 Juni.

Nr. 78.

Advokat Halkier

contra

- 1) Ane Cathrine Caroline Johansen, Groths Enke,
- 2) Johan Thomas Bertelsen og 3) Johan Constantin Hooge, (Def. Klubien, Nellemann og Asmussen),

der tiltales: Nr. 1 for Delagtighed i Tyveri samt for Hæleri og Nr. 2 og 3 for Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 Juli 1888: De Tiltalte Fritz Hee, Carl Otto Hansen, Sigurd Olaf Rye Michaelsen og Frantz Anders Vilhelm Christensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Arrestantinden Henriette Mathilde Frederikke Jensen, Sørensens separerede Hustru og de Tiltalte Anna eller Ane Cathrine Caroline Johansen, Groths Enke, Johan Thomas Bertelsen, Johan Constantin Hooge, Else Hansdatter, Kraghs Hustru, Georg Julius Valdemar Jensen, Eduard Olinius Severin Nymann og Ellen Pedersdatter, Jensens Hustru bør straffes: Arrestantinden, Tiltalte Groths Enke og Tiltalte Kraghs Hustru med Forbedringshusarbejde, Arrestantinden og Groths Enke hver især i 2 Aar, Kraghs Hustru i 1 Aar, de Tiltalte Bertelsen, Hooge, Jensen og Nymann med Fængsel paa Vand og Brød, Bertelsen og Hooge hver især i 4 Gange 5 Dage og Jensen og Nymann hver især i 5 Dage, samt Tiltalte Jensens Hustru med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Mundt, 400 Kr. og til den for Arrestantinden samt de Tiltalte, Hee, Hansen, Christensen, Kraghs Hustru, Jensen, Nymann og Jensens Hustru beskikkede Defensor, Prokurator Bøcher 200 Kr., udredes af Arrestantinden, dog saaledes, at heraf in solidum med hende tilsvares $\frac{1}{4}$ af Tiltalte Kraghs Hustru, $\frac{1}{16}$ af Tiltalte Jensens Hustru, $\frac{1}{32}$ af Tiltalte Jensen $\frac{1}{32}$ af Tiltalte Nymann, $\frac{5}{16}$ af Tiltalte Groths Enke, $\frac{3}{32}$ af Groths Enke og Tiltalte Hooge, En for Begge og Begge for En, og $\frac{3}{32}$ af Groths Enke og Tiltalte Berthelsen, En for Begge og Begge for En. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Den af Tiltalte Bertelsen under det i den indankede Dom omtalte Forhør af 29 December 1886 afgivne Forklaring, hvis Protokollation ikke blev fuldført, vil der efter de foreliggende Oplysninger ikke kunne tillægges Betydning som en Tilstaaelse om, at han havde en saadan Mistanke om, at de Medtiltalte Groths Enke afkjøbte Varer vare stjaalne, at han ifølge samme maatte betragtes som Hæler, og de Højesteret forelagte, tildels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger findes heller ikke i deres Helhed at give aldeles tilstrækkelig Føje til imod Bertelsens Benægtelse at anse ham skyldig i Hæleri. Han bliver derfor at frisinde for Aktors Tiltale, hvorhos han som Følge heraf maa fritages for at deltage i Udredelsen af Aktionens Omkostninger.

For de to andre for Højesteret Tiltalte, Groths Enkes og Hooges Vedkommende vil derimod Dommen i Henhold

til de deri under denne Del af Sagen anførte Grunde, der i det Væsentlige tiltrædes, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til at bedømme deres Forhold anderledes end i Dommen sket, være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Johan Thomas Bertelsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. For Ane Cathrine Caroline Johansen, Groths Enkes og Johan Constantin Hooges Vedkommende bør Kriminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Halkier 400 Kroner og Advokaterne Klubien og Nellemann samt Højesteretssagfører Asmussen hver 300 Kroner, hvilke Salarier udredes af fornævnte Groths Enke, saaledes at Tiltalte Hooge in solidum med hende deraf tilsværer Halvdelen.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestantinden Henriette Mathilde Frederikke Jensen, Sorensens separerede Hustru for Tyveri, Anna eller Ane Cathrine Caroline Johansen Groths Enke for Delagtighed i Tyveri samt for Hæleri. Johan Thomas Bertelsen og Johan Constantin Hooge for Hæleri. . . . Groths Enke har opgivet at være født i Aaret 1827 eller 1830 og er skjønned at være 60 Aar gl. og har været anset bl. A. ifølge nærværende Rets Dom af 31 Juli 1860 i Medfør af Frdn. 11 April 1840 § 79 efter dens § 13 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar; ved allerhøjeste Reskript af 26 September s. A. blev Straffen formildet til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og denne Straf har hun udstaaet den 16 December 1860. Senere er hun ifølge Højesteretsdom af 6 November 1866 anset efter Straffelovens § 248 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Hun har herefter været tiltalt dels for Bedrageri, dels for Overtrædelse af Straffelovens § 182, men blev i disse Sager henholdsvis ved Højsteretsdom af 9 Oktober 1871 og 27 Oktober 1874 frifundne for Aktors Tiltale, dog med Paalæg af Aktionens Omkostninger. Bertelsen er født den 12 Februar 1865 og ikke funden forhen straffet ifølge Dom. Hooge er født den 10 Juni 1862 og ikke funden forhen straffet. . . .

Arrestantinden og Tiltalte Kraghs Hustru ere ved deres egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste overbeviste at have, dels i Forening, dels hver for sig begaaet en Række Tyverier fra Firmaet Alfred Benzons Fabrik og Lagerbygning i Ejendommen Ny Stormgade Nr. 95, hvor de havde Arbejde. Arrestantinden har saaledes i Tiden mellem April 1885 og indtil Undersøgelsen i nærværende Sag i August 1886 begyndte, fra Lokaler i bemeldte Bygning, hvortil hun havde uhindret Adgang, i mange Gange stjaalet Vanille, Staniol, Safran, Daa-ser med Kinin samt Flasker med Sprit og Glycerin. Hvormeget af disse Varer hun har stjaalet, har vel ikke nøjagtig kunnet konstateres, men som Sagen foreligger oplyst bl. A. ved hendes egne Udsagn, maa der gaas ud fra, at hun har stjaalet Flasker med Sprit og Glycerin til Værdi ca. 20 Kr., ca. 204 Kilo Vanille, henved 600 Kilo Staniol, ca. 12 Kilo Safran, 36 Kilo svovlsur og 7 Kilo saltsur Kinin.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 7 Juni 1889.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1889.

Nr. 16.

Torsdagen den 6 Juni.

Nr. 78.

Advokat Halkier

contra

1) Ane Cathrine Caroline Johansen, Groths Enke, 2) Johan Thomas Bertelsen og 3) Johan Constantin Hooge, (Def. Klubbien, Nellemann og Asmussen).

Efter de foreliggende Oplysninger har den almindelige Markedspris i dette Tidsrum for Vanille særlig efter Stængernes større eller mindre Længde været 35 à 65 Kr. pr. Kilo, for Staniol ca. 2 Kr. 40 Øre pr. Kilo, for Safran 80 à 90 Kr. pr. Kilo; for svovlsur Kinin har Firmaet Alfred Benzons en gros Udsalgspris været fra 110 Kr. til 65 Kr. pr. Kilo, medens Prisen paa saltsur Kinin maa antages at have været noget højere. Herefter bliver Værdien af de af Arrestantinden ved disse Tyverier stjaalne Varer mindst ca. 14000 Kr. Arrestantinden og Kraghs Hustru have endvidere dels i Forening, dels hver for sig i det sidste Aarstid, før Undersøgelsen i nærværende Sag begyndte, fra Lokaler hørende til bemeldte Bygning, hvortil de havde uhindret Adgang, stjaalet i mange Gange Flasker med Petroleum, Lærred, Jaconet, Krukker med Kjødextrakt, Svampe, Fedt, Skind, Daaser med Knivpulver, Flasker med Soya og lugtende Vande, Sæber, Glas med Lemoner, Krukker og Glas med Honning, Flasker med Provenceolie og amerikansk Olie, Flasker med Frugtsaft, Krukker med syltet Ingefær, Flasker med Bitteressents, Chokoladepastiller og brændte Mandler, Sodakager, Sejl garn, Glas med Maltsirup, Gryder, Lakrits. Forsaavidt bemeldte Gjenstande bleve stjaalne af dem i Forening, erholdt ordentligvis enhver af dem sin Andpart af dem, og efter det Foreliggende maa det antages, at

Værdien af de Varer, Arrestantinden og Tiltalte have erholdt ved de omhandlede Tyverier, har udgjort henholdsvis noget over 400 Kr. og noget over 200 Kr. Arrestantinden har endvidere, som det maa antages, i sidste Halvaar af 1884 og i første Halvaar af 1885 stjaalet Lakrits af Værdi 2 Kr. 50 Øre. Arrestantinden og Kraghs Hustru have fremdeles i Tiden fra Sommeren 1885, til Undersøgelsen i denne Sag begyndte, i Forening fra et aflaaet Lagerum i Bygningens 1ste Etage, til hvilket de altid om Dagen i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang ved Hjælp af falske Nøgler, i 12 Gange stjaalet Biscuit, Sukker, Daaser med Sardiner og henkogte Sager, Krukker med Ingefær og nogle Svampe. Af Udbyttet af disse Tyverier orholdt ogsaa hver af dem Anpart, og maa det efter det Foreliggende antages, at Værdien af, hvad Arrestantinden og Kraghs Hustru ved disse Indbrudstyverier have erholdt, har udgjort henholdsvis cirka 120 Kr. og cirka 50 Kr. For deres Forhold i disse Henseender ville Arrestantinden og Kraghs Hustru være at anse efter Straffelovens § 228 og 229 Nr. 4 . . . Den betydeligste Del af de af Arrestantinden staaene Sager overlod Arrestantinden til Tiltalte Groths Enke, og efter de i saa Henseende tilvebragte Oplysninger maa det navnlig antages, at denne Tiltalte af de af Arrestantinden stjaalne Gjenstande har modtaget i ethvert Fald Størstedelen af den stjaalne Kinin, Vanille, Staniol, samt endvidere en Del Saffran, Sprit, Glycerin, Sækkelærred, finere Lærred, Jaconet, Biscuit, Sukker, Sardiner, henkogte Sager, Svampe, Kjødextrakt, Fedt, Skind, Knivpulver, Soya, Flasker med lugtende Vande, Sæbe, Lemoner, Honning, Provenceolie, Frugtsaft, Ingefær, Bitteressents, Sodakager, Sejlgarn, Lakrits. Den samlede Værdi af de Varer, Groths Enke saaledes modtog af Arrestantinden, maa efter alt det Foreliggende antages at have udgjort mindst ca. 12000 Kr. Som et Slags Vederlag for, at Arrestantinden overlod Groths Enke disse Varer, har hun, der da drev en Slags Marschandiserforretning, givet hende nogle Løseregjenstande og betalt hende nogle kontante Beløb, men hvad Groths Enke saaledes har ydet Arrestantinden, har efter det Oplyste haft en en langt ringere Værdi end de Varer, Arrestantinden overlod hende. Arrestantinden og Groths Enke have under de i Sagen først optagne Forhør, efter Forhørsprotokollens Udvisende, overensstemmende forklaret, at Arrestantinden først af sig selv bragte Groths Enke en Pakke Vanille, som denne derefter modtog, skjendt hun blev gjort bekendt med, at den var stjaalen fra Alfred Benzons, at det derefter blev aftalt mellem dem, at Arrestantinden skulde til fælles Fordel stjæle Varer fra Benzons Lager, at Groths Enke var fuldstændig bekendt med, at disse Varer tildels bleve stjaalne fra et aflaaet Lagerum, hvortil Arrestantinden skaffede sig Adgang ved Hjælp af falsk Nøgle, og at det var i Henhold til denne Aftale, at Arrestantinden

stjal, og at Groths Enke modtog de nævnte Varer. Rigtigheden af disse Forklaringer har Arrestantinden ogsaa stadig fastholdt, hvorimod Tiltalte senere har paastaet, at hun kun har gjort sig skyldig i hælerisk Virksomhed med Hensyn til de stjaalne Varer, idet hun har nægtet, at der har været truffet nogen Af-tale mellem hende og Arrestantinden om, at denne skulde stjæle til fælles Fordel, ligesom hun ogsaa har nægtet at have været vidende om, at Tyverierne tildels bleve begaaede indbrudsvis, og udsagt, at hun ikke mindes under de tidligere Forhør at have forklaret anderledes. Efter de af Forhørsdommeren under de tidligere Forhør og af det under samme fungerende øvrige Retspersonale afgivne Erklæringer kan der imidlertid ikke tages Hensyn til Tiltaltes sidstnævnte Paastand, og idet der maa gaas ud fra, at hun under Forhørene har afgivet de ovennævnte Til-staenelser, findes Tiltaltes Tilbagetagelse af disse ikke at kunne tillægges nogen Betydning, da Rigtigheden af de afgivne Til-staaelser er i høj Grad bestyrket af Sagens øvrige Oplysninger, og disse Tilstaaelser ville derfor være at lægge til Grund for Sagens Afgjørelse for Tiltaltes Vedkommende. Som Følge heraf, og idet den hende overgaaede Dom af 31 Juli 1860 ikke vil kunne tillægges Gjentagelsesvirkning under denne Sag, vil Groths Enke være at anse efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4, jævnførte med § 54, og efter dens § 238. Om Tiltalte Hooge er det oplyst, at han, der drev Urtekrammerforretning her i Byen, i det sidste Aarstid, for Undersøgelsen i denne Sag begyndte, har i mange Gange afkjøbt Tiltalte Groth en stor Del af de af hende modtagne, fra Firmaet Alfred Benzon stjaalne Varer, nemlig 280 à 290 Pd. Vanille, ca. 1000 Pd. Staniol, 2 Pd. Saffran, 4 Krukker Ingefær, 5 Deger Skind og mindst 33 Pd. dels svovlsur, dels saltsur Kinin, hvilke Varer efter de da gjældende Markedspriser maa antages at have haft en Værdi af mindst 8000 Kr., og Hooge har i et den 16 September 1886 afholdt Forhør, efter Forhørsprotokollens Udvisende, med Hensyn til disse Varer — Skindene dog undtagne — erkjendt, at det paa Grund af de billige Priser, hvorfor han fik Varerne, og paa Grund af Groths hele Stilling og Personlighed og den hele Maade, hvorpaa Varerne bleve ham tilbudte, ikke har kunnet være Andet, end at han strax fra første Færd har haft Mistanke om, at Varerne vare erhvervede paa ulovlig Maade, og at denne Mistanke senere er bleven bestyrket ved Alt, hvad der passerede mellem dem. Han vilde vel have tænkt sig Muligheden af, at Groth kunde have erhvervet Varerne paa lovlig Maade, og stræbt at faa sig til at tro derpaa for at døve sin Samvittighed, men erkjendt, at dette dog kun lykkedes ham højst ufuldstændig, og at han, skjøndt han saaledes har haft Mistanke om, at Varerne vare ulovligt erhvervede, dog købte dem af hende og forhandlede dem videre. Hooge har vel senere erklæret, at han

ikke mindes at have afgivet en saadan Tilstaelse, og paastaet, at denne i ethvert Fald ikke er rigtig, men ligesom der efter de af Undersøgelingsdommeren, Protokolforeren, Retsvidnet og en i Forhøret tilstedeværende Politifunktionær afgivne Forklaringer ikke kan være i Tvivl om, at Tiltalte har afgivet en saadan Tilstaelse, saaledes er dens Rigtighed paa en saadan Maade bestyrket ved Sagens andre Oplysninger, at der intet Hensyn findes at kunne tages til Tiltaltes Tilbagekaldelse af den. I den Henseende maa først fremhæves, at Groths Enke har forklaret, at hun vel ikke udtrykkeligt har sagt ham, at Varerne vare stjaalne, men at hun dog flere Gange har udtalt sig til ham om dem paa en saadan Maade, at han umuligt kan have været i god Tro, at han ogsaa til hende er fremkommet med nærmere angivne Ytringer, der bestemt tydede paa, at han var paa det Rene med, at hun var i ulovlig Besiddelse af Varerne, og særlig ved en enkelt Løjlighed, da hun vægrede sig ved at tilbagetage et Parti Kinin, som han havde afkjøbt hende og igjen solgt, men faaet tilbagesendt af Kjoberen, ligefrem har truet med at melde hende til Politiet, hvortil hun svarede, at skulde hun komme i Skidt, skulde han komme med, at hans øvrige Opræden ogsaa var af den Art, at den viste, at han gik ud fra, at hun ikke var i lovlig Besiddelse af de paagjældende Varer, idet han dels bestræbte sig for, at Afslutningen af Handlerne imellem dem foregik i Hemmelighed, dels behandlede hende paa en raa og brutal Maade, samt at han betalte hende saa lave Priser for Varerne — saaledes gjennemsnitlig kun 30 Kr. pr. Kilo Kinin, i Reglen 10 à 11 Kr. pr. Pd. Vanille, 25 Øre pr. Pd. af Staniol, mellem 2 à 3 Kr pr. Pd. Saffran — at det maatte staa ham klart, at hun lod ham faa Varerne for disse Priser, fordi hun ikke havde erhvervet dem ad lovlig Vei. Rigtigheden af disse Udsagn fra hendes Side har Hooge nu vel benægtet, men hans Forklaringer i modsat Retning bære ingenlunde Troværdighedens Præg. Han har saaledes benægtet, at Groths Enke har ladet ham forstaa, at Varerne vare ulovlig erhvervede, og paastaet, at hun overfor ham paa en tilforladelig Maade har angivet, at hun havde dem fra udenlandske Rejsende, fra Auktioner o. desl., men hans Forklaringer i denne Henseende have været vaklende og usandsynlige. Han har endvidere benægtet, at have udtalt sig til Groths Enke paa en Maade, der kunde vise, at han gik ud fra, at Varerne vare ulovlig erhvervede, men dog erkjendt, at han ved den af hende omfinklede Løjlighed truede med at melde hende til Politiet, hvorhos han ogsaa en Tidlang under Sagen har erkjendt, at hun svarede ham som af hende forklaret, og hans Udsagn om, at han ved at true hende med Anmeldelse til Politiet kun havde for Øje, at hun ved denne Løjlighed havde brugt Skjældsord mod ham, er nabenbart kun en Udflugt. Han har fremdeles benægtet at

have bestræbt sig for, at Afslutningen af Handlerne mellem ham og Groths Enke foregik hemmelig, og at han har behandlet hende paa en raa og brutal Maade, men Rigtigheden af Groths Enkes Udsagn i saa Henseende bestyrkes ved den af hendes Tjenestekarl Jørgen Julius Petersen afgivne edelige Forklaring. Endelig har han paastaet, at han i Virkeligheden har betalt Groths Enke højere Priser for de Varer, han købte af hende, end hun har angivet, men ogsaa i denne Henseende have hans Forklaringer været i ikke ringe Grad vaklende og upaalidelige, og selv om hans senest i saa Henseende afgivne Forklaringer lægges til Grund, hvorefter han bl. A. vil have betalt Vanillen i Reglen med 15 Kr. pr. Pd., Staniolen med 70 Øre pr. Pd., Saffranen med 25 eller 30 Kr. og den største Del af Kininen med 50 à 55 Kr. pr. Kilo, have de Priser, han har betalt Groths Enke for bemeldte Varer, dog været saa billige, at det, naar til lige henses til, at Tiltaltes Indkjøb ikke angik et enkelt Parti af en bestemt Vare, som Groths Enke ved et heldigt Træf kunde antages at være kommen i Besiddelse af, men drejede sig om flere forskelligartede i den almindelige Handel tildels sjældent forekommende Varer, om hvilke han maatte vide, at Groths Enke først efterhaanden fik dem i sin Besiddelse, ikke kunde undgaa hans Opmærksomhed, at hans Sælgers Hjemmel til disse Varer maatte være af særdeles mistænkelig Beskaffenhed. Efter alt det saaledes Foreliggende maa det herefter anses godtgjort, at Hooge har havt al Anledning til at antage og i Virkelighed, ogsaa vel har forstaaet, at de Varer, han købte, vare ulovligt erhvervede, og han vil derefter være at anse efter Straffelovens § 238. Med Hensyn til Tiltalte Hansen er det oplyst, at han efter Anmodning af Tiltalte Bertelsen skaffede sig Underretning om, at det var Groths Enke, der forsynede Hooge med den billige Vanille, at han derefter engang i Efteraaret 1885 har ført Bertelsen op til Groths Enke, anbefalet ham som Kunde, og overværet, at de afsluttede Handel om et mindre Parti Saffran og Vanille, at han derefter har modtaget en Dusør af Bertelsen for at have givet ham Anvisning paa Groths Enke, samt at han, da de forlod denne, bar Saffranen hjem til Bertelsen. Tiltalte har erkjendt at have fattet stærk Mistanke om, at de omhandlede Varer ikke vare erhvervede paa lovlig Maade af Groths Enke, men da han efter sin Forklaring, som ikke kan forkastes, først fattede denne Mistanke, medens Bertelsen handlede med Groth, altsaa efterat han havde bragt Forbindelsen istand med dem, og han efter Omstændighederne ikke kan antages at have forbundet nogen ulovlig Tanke med sin herefter udviste Adfærd, findes han ikke ved sin Handlemaade at have gjort sig skyldig i noget Forhold, der kan paadrage ham Strafansvar for Hæleri, og han vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale. Med Hensyn til Tiltalte Bertelsen er Følgende oplyst. Efterat Tiltalte,

der drev Urtekramforretning her i Byen — som meldt — i Efteraaret 1885 var kommen i Forbindelse med Groths Enke ved Tiltalte Hansens Hjælp, har han, indtil Undersøgelsen i nærværende Sag begyndte, i mange Gange af de fra Alfred Benzon stjaalne Varer afkjøbt hende 100 Pd. Staniol eller noget mere, 45 Pd. dels svovlsur, dels saltsur Kinin, 8 Krækker Ingefær, 9 Deger Skind, 6 Daaser Sardinor, 6 à 7 Glas Lemoner, samt endel Vanille og Saffran, efter hvad han senest har udsagt ca. 75 Pd. Vanille og ca. 8 Pd. Saffran, hvilke Varer maa antages at have havt en Værdi af mindst ca 3800 Kr. I et den 29 December 1886 afholdt Forhør erkjendte Tiltalte efter Forhørsprotokollens Udvisende, at han havde havt Mistanke om, at at de omhandlede Varer vare stjaalne, men nægtede dorefter i samme Forhør ved sine i dette afgivne Forklaringer, at have havt til Hensigt at afgive en saadan Tilstaaelse og paastod, at han i Virkeligheden ikke havde nærret nogen Mistanke om, at Varerne vare ulovligt erhvervede af Groths Enke. Efter hvad der er oplyst om de fra Tiltaltes Side i bemeldte Forhør fremkomne Udtalelser, findes der imidlertid ikke at kunne tages Hensyn til hans Paastand om ikke at have havt til Hensigt at afgive den ommeldte Tilstaaelse, og at denne er rigtig, bestyrkes da ogsaa væsentligt ved det iøvrigt Foreliggende. Groths Enke har saaledes ogsaa overfor Tiltalte Bertelsen med Bestemthed fastholdt, at hun vel aldrig ligefrem har sagt ham, at Varerne vare stjaalne, men at hun flere Gange har udtalt sig til ham paa en saadan Maade, at han umuligt kan have troet, at Varerne vare lovligt erhvervede, og jevnlig paalagt ham ikke at omtale, hvorfra han fik Varerne, og at han altid har været ængstelig for, at deres Forbindelse skulde blive opdaget, hvorhos hun har paastaaet, at han dels antydningvis, dels den 27 August 1886 med rene Ord har ladet hende forstaa, at han formodede, at Varerne vare stjaalne fra Alfred Benzon. Endelig har hun ogsaa gjort gjældende, at hun lod Bertelsen faa Varerne for saa billig Kjøb — Kinin for 20 à 35 Kr. pr. Kilo, Vanillen i Reglen fra 10 à 11 Kr. pr. Pd., Saffranen for ialt ca. 16 Kr., Staniolen for højst 30 Øre pr. Pd., Skindene for 3 Kr. pr. Deger, Ingefæren for højst 6 Kr. ialt, Lemonerne for 25 Øre pr. Glas, Sardinerne for højst 50 Øre pr. Daase — at han maatte indse, at hun ikke havde erhvervet Varerne paa lovlig Maade. Rigtigheden af denne Fremstilling af Forholdet er nu vel bestridt af Bertelsen, der saaledes først har nægtet, at der hverken fra hans eller fra Groths Enkes Side er faldet Udtalelser eller Antydninger om, at Varerne vare ulovligt erhvervede, og paastaar, at hun overfor ham har foregivet, at hun havde dem fra en Slægtning, der var Sømand, fra Auktioner o. deel., paa hvilke Anbringender han vil have troet, men hans Forklaringer om bemeldte Anbringender have været usikre og lidet fyldest-

gjørende, og at han skulde have fæstet nogen Lid til dem, er i sig selv lidet rimeligt og ikke bestyrket ved det iøvrigt Oplyste; tværtimod har Tiltalte Hansen forklaret, at da han og Bertelsen ved den tidligere ommeldte Lejlighed forlod Groths Enke, fremkom Bertelsen med en Yttring, der tydelig viste, at han ikke skjænkede Groths Foregivender om sin Adkomst til Varerne nogen Tiltro, hvorfor Hansen ogsaa har udsagt, at det forekommer ham ganske utroligt, at Bertelsen ikke skulde have havt stærk Mistanke om, at det var Tyvekoster, han købte. Naar Bertelsen endvidere har benægtet, at have lagt an paa, at Handlerne imellem ham og Groths Enke foregik i Hemmelighed, er hendes Forklaring i denne Henseende bestyrket ved det af hendes ovennævnte Tjenestekarl afgivne Vidnesbyrd. Hvad endelig angaar de Priser, han vil have betalt Groths Enke for Varerne, have hans Opgivender herom været højt vaklende og upaalidelige. Selv om hans seneste Anbringender herom lægges til Grund, hvorefter han vil have betalt Kinin med 20 à 35 Kr. pr. Kilo, Vanille i Reglen med 10 Kr. pr. Pd., men stundom med 12 til 15 Kr. pr. Pd., Staniolen med 70 Øre pr. Pd., Saffranen med 16 Kr. pr. Pd., for Skind 3 Kr. pr. Deger, for Ingefær, Sardinere og Lemoner ialt ca. 28 Kr., har han dog faaet Varerne saa billigt, at han — naar tillige henses til, at hans Indkjob strakte sig ud over et længere Tidsrum og angik Varer af meget forskjellig Beskaffenhed, som tildels sjældent forekom som almindelige Handelsvarer, og som han vidste Groths Enke først efterhaanden forskaffede sig — maatte være paa det Rene med, at hun efter al Rimelighed ikke kunde have erhvervet dem paa lovlig Maade. Efter alt det saaledes Foreliggende findes det ikke at kunne betvivles, at Tiltalte Bertelsen vel har forstaaet, at de Varer, han købte, vare erhvervede paa ulovlig Maade, og han vil derfor være at anse efter Straffelovens § 238 . . . Arrestantinden og de øvrige Tiltalte ville være at anse . . . Tiltalte Groths Enke efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4 jævnførte med § 54 og efter dens § 238 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, de Tiltalte Hooge og Bertelsen efter Straffelovens § 238 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød hver især i 4 Gange 5 Dage. . . .

Nr. 145.

Advokat Nellemann

contra

Christian Nielsen (Def. Klubien),

der tiltales for Falsk og Overtrædelse af Straffelovens § 245.

Skive Kjøbstads og Sallingland Herreders Extra-
rets Dom af 8 Januar 1889: Arrestanten Christian Nielsen
bør straffes med 1 Aars Forbedringshusarbejde. Saa bør han
og udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, der-
under Salær til Aktor, Prokurator Pasbjerg, 12 Kr. og Defensor,
Prokurator Munksgaard, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd
efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 Marts 1889: For-
saauidt angaar Sigtelsen for Overtrædelse af Straffelovens § 245,
bør Arrestanten Christian Nielsen for Aktors Tiltale i denne
Sag fri at være. Iøvrigt bør Arrestanten hensættes til For-
bedringshusarbejde i 1 Aar Saa udreder han og Aktionens
Omkostninger efter Underretsdømmens Bestemmelser, og der-
under i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator
Fasting og Overretssagfører Hindberg, 15 Kr. til hver. Det
Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Idet den af Tiltalte allerede i Forhøret den 8 Decem-
ber f. A. afgivne Forklaring om, at Peder Sørensen, efterat
have vedgaaet sit Forhold til Tiltaltes Hustru, af sig selv
lovede Tiltalte at betale ham 1000 Kr., maa lægges til
Grund for Sagens Paadømmelse, forsaavidt den angaar
Sigtelsen for Overtrædelse af Straffelovens § 245, findes der
efter de foreliggende Oplysninger ikke tilstrækkelig Føje
til at anse ham skyldig i et efter denne § strafbart For-
hold.

Som Følge heraf og i Henhold til de i den indankede
Dom under den øvrige Del af Sagen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til
Advokaterne Nellemann og Klubien 40 Kroner
til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Christian Nielsen for Falsk og Overtrædelse af Straffelovens § 245. Ved Arrestantens egen Tilstaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der den 15 December 1885 i Salling Herreders Spare- og Laanebank havde med Boelsmand Peder Jensen Poulsen, som er gift med Arrestantens Stedmoder, og en anden Mand som Garanter kontraheret et Vexellaan paa 100 Kr., hvilket han efter at det efterhaanden ved Afdrag var nedbragt til 60 Kr., i Slutningen af 1886 ønskede forhøjet til 150 Kr., har, da Banken som Betingelse herfor forlangte en ny Garant istedetfor den foran ommeldte anden Mand, og efterat Arrestanten havde formaaet Gaardejer Peder Sørensen af Mollerup til at garantere for et saadant Laan, den 15 December 1886 udstedt en egen Vexel for Beløbet til bemeldte Poulsen og afgivet denne Vexel til Banken, efterat Peder Sørensen havde paategnet den som Endossent, og Arrestanten selv — uden nogen ham dertil meddelt Bemyndigelse af Peder Poulsen, hvem han hverken da eller senere talte til om Sagen — havde paaført Vexlen Navnet Peder Poulsen, som Endossent foran Sørensen, samt at han derefter paa samme Maade har falskeligt anført Peder Poulsen som Endossent for 6 af Sørensen endosserede, af Arrestanten udstedte egne Vexler til Poulsen, hvorved Laanet med forskjellige Afdrag fornyedes, indtil det, som det maa antages i September f. A. blev indfriet af Sørensen. Arrestanten, der ikke, naar han paategnede Vexlerne Peder Poulsens Navn, vil have bestræbt sig for at efterligne dennes Haadskrift, har særlig erkjendt, at han vidste, at Banken forlanger to Endosserer paa Laanvexler, men iøvrigt til sin Undskyldning anført, at han skrev Poulsens Navn som Endossent paa Vexlen i Tillid til, at Sørensen vilde klare denne, saa at den ikke vilde falde Poulsen til Last, i hvilken Henseende Sørensen har forklaret, at han ikke, da han paaskrev Vexlen for de 150 Kr., havde givet Arrestanten noget Løfte om at klare Vexlen for ham, medens han vel senere lovede at indfri Vexlen med dens da paalydende Beløb, men at han har sagt til Arrestanten, at det var ligegyldigt, hvilket andet Navn der kom bag paa Vexlen, samt at han — hvem det var bekjendt, at Banken kræver 2 Endosserer — ganske har overladt Arrestanten, hvem han fik med som anden Endossent, men at Arrestanten aldrig til ham har talt om, at han selv vilde skrive Poulsens Navn paa Vexlerne. Da Laanet, som meldt, blev indfriet af Sørensen, udgjorde det til Rest 70 Kr. og Sørensen har efter sin Forklaring endvidere to Gange maattet betale Afdrag 20 Kr. paa Laanet foruden Renter, men der er under Sagen ikke Spørgsmaal om Erstatning. Hvad angaar Sigtelsen for Overtrædelse af Straffelovens § 245 erkjendte Arrestanten — efterat han under en Afhøring i Retten den

8 December f. A. angaaende det ovenmeldte Vexelfalskneri havde anført, at ovennævnte Peder Sørensen havde staaet i utugtigt Forhold til Arrestantens Hustru, og Peder Sørensen, som vedgik dette, derpaa havde forklaret, at Arrestanten engang ifjor Sommer havde meddelt ham, at han var bleven bekjendt med dette Forhold, samt forlangt at Sørensen skulde betale ham 2000 Kr., da han i modsat Fald vilde gjøre dennes Hustru bekjendt med hans Utroskab — i samme Forhør Rigtigheden af Sørensens Forklaring og navnlig, som det i Forhørsudskriften hedder, at han under Trusler om, at ville meddele Sørensens Hustru Sammenhængen, forlangte 2000 Kr. af Sørensen, idet han yderligere udsagde, at han dog lod sig nøje med Løfte om 1000 Kr., der skulde betales strax. I to senere, den 15 og den 18 December optagne Forhør, forklarede Arrestanten derimod, at Peder Sørensen efter at have for ham vedgaaet sit Forhold til hans Hustru, selv tilbød at betale Arrestanten 1000 Kr., imod at denne ikke maatte fortælle Sagen til Sørensens Hustru, men at Arrestanten vægrede sig ved at gaa ind herpaa og forlangte 2000 Kr., samt, da Sørensen ikke vilde give saa meget, yttrede, at saa skulde hans Hustru have det at vide, hvorefter de fulgtes ad til Sørensens Hjem, hvor da dennes Hustru blev gjort bekjendt med Sammenhængen; og denne Forklaring har Arrestanten fastholdt i et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør, i hvilket han endvidere har udsagt, at han mener at have forklaret paa samme Maade i det ovenmeldte Forhør af 8 December, uden at det er blevet rigtig forstaaet. Under bemeldte yderligere Forhør har nu vel Peder Sørensen edelig forklaret, at Arrestanten — der som af ham selv udsagt ved den paagjældende Lejlighed, da Peder Sørensen var kommen kjørende forbi hans Hus, havde kaldt ham ind og underrettet ham om, at han kjendte det utugtige Forhold mellem ham og Arrestantens Hustru, hvilket Sørensen da vedgik — derpaa i sin Hustrus Overværelse yttrede til Sørensen, at naar denne vilde betale ham 2000 Kr., skulde Ingen faa Sagen at vide, og navnlig heller ikke Sørensens Hustru blive bekjendt dermed, men at Sørensen gav et bestemt Afslag paa dette Forslag, og ligeledes da Arrestantens Hustru, med Bemærkning, at Sørensen saa ofte havde lovet hende Penge, foreslog sin Mand at lade Sørensen give dem 1000 Kr., vægrede sig ved at gaa ind herpaa, hvad Arrestanten heller ikke vilde, hvorimod Sørensen opfordrede dem begge til at følge med til hans Hustru, og da Arrestanten gjorde dette, i hans Nærværelse meddelte sin Hustru Sagen, uden at der da ligesaalidt som undervejs til Sørensens Bolig var Tale om, at han skulde betale Arrestanten Penge, medens de ved en senere Lejlighed enedes om, at Sørensen skulde klare den ovenmeldte Vexel uden videre gjensidigt Krav. Men selv efter denne Forklaring — som Arrestanten vedblivende har modsagt, uden at

hans Hustrues under Sagon afgivne Forklaringer kunne anses at bestyrke enten hans eller Sørensens Forklaringers Rigtighed — findes der ikke at være Feie til at betragte Arrestantens omhandlede Forhold som Pengeafpresning eller Forsøg herpaa, og Arrestanten vil folgelig under denne Del af Sagen være at frifinde for Aktors Tiltale. Derimod vil Arrestanten, der er født i Aaret 1855 og med Undtagelse af, at han i sin Militærtjeneste har været straffet arbitrært for Disciplinærforseelser, ikke ses tidligere at have været straffes, for sit øvrige ovenfor ommeldte Forhold være at anse efter Straffelovens § 269 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 166.

Advokat Nellemann

contra

Augustus Sewer eller Pickering (Def. Bagger),

der tiltales for Overtrædelse af Plakat 19 April 1805.

St. Thomæ Bythings Extrarets Dom af 7 Marts 1889: Arrestanten Augustus Sewer eller Augustus Pickering bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 4 Aar og efter udstaaet Straf paany ved Politiets Foranstaltning være at bringe ud af Landet. Saa bør Arrestanten og udrede Aktionens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 20 Marts 1889: Underretsdommen bør ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til

Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Bagger 8 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Augustus Sewer eller Pickering, der er skjønnat at være 38 Aar gammel, og som tidligere ved deno Rets Dom af 7 April 1886 er anset efter Fdg. 11 April 1840 § 12, 1ste Stykke med Forbedringshusarbejde i 2 Aar samt dømt til efter udstaaet Straf at udføres af Landet, tiltales under nærværende fra St. Thomæ Extraret indankede Sag for Overtrædelse af Plakat 19 April 1805. Det er i saa Henseende godtgjort ved Arrestantens egen Tilstaaelse, hvis Rigtighed bestyrkes af det iøvrigt Oplyste, at han, der den 14 April, f. A. ved sin Hjemsendelse fra St. Thomas til den engelske Ø Tortola i Medfør af den ovennævnte Dom blev advaret til Politiets Løsgængerprotokol om Virkningen af ulovlig Tilbagevenden her til Landet, uden Tilladelse er vendt tilbage til St. Thomas 4 Gange, nemlig 2 Gange i afvigte December, atter i Januar og senest i Februar, da han blev anholdt. Hans Ophold i December varede henholdsvis ikkun 2 og 1 Dag, og han kom ved disse Lejligheder for at sælge Kul og Fisk. I Januar var han paa Øen i ca. 8 Dage, i Februar omtrent lige saa lang Tid, begge Gange i det Øjemed at skaffe sig Hyre med et derfra afgaaende Skib, hvad dog ikke lykkedes ham. Under sine Ophold har han ikke foretaget sig noget ulovligt, og, om han end ses at have været mistænkt for Forsøg paa Tyveri, er aldeles Intet forekommet til Begrundelse af denne Mistanke. Som Følge heraf vil Arrestanten ikke kunne undgaa i Medfør af Slutningsbestemmelsen i Pl. 19 April 1805 at anses med Straf af Forbedringshusarbejde i 4 Aar, og vil derhos efter udstaaet Straf paany være at udbringe af Landet ved Politiets Foranstaltning. Da Underretsdommen er kommen til samme Resultat samt endvidere rettelig har paalagt Arrestanten at udrede Aktionens Omkostninger, vil bemeldte Dom altsaa i det Hele være at stadfæste.

Fredagen den 7 Juni.

Nr. 79. Højesteretssagfører Bagger,
 contra
 Jens Christensen, med Tilnavn Smed (Def. Nellemann),

der tiltales for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevins-
 udskjænkning.

Hellum-Hindsteds Herreders Politirets Dom af 12 Juli 1888: Tiltalte Jens Christensen, kaldet Smed, af True bør til Aalborg Amts Fattigkasse bøde 200 Kroner, hvorhos han bør at udrede Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden trede Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 September 1888: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Sælær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Overretssagfører Hastrup, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at det efter Tiltaltes Forklaringer under de efter den indankede Doms Afsigelse optagne Forhør i Forbindelse med de øvrige Højesteret forelagte Oplysninger maa anses utvivlsomt, at det af ham udviste Forhold ikke har Hjemmel i Næringslovens § 61, og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Nellemann 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Hus-
 ejer Jens Christensen, med Tilnavn Smed, — der er født

i Aaret 1852, og som tidligere ifølge to, henholdsvis i 1884 og 1885 indgaaede Retsforlig, der vedtoges i Gjentaagelsestilsfælde at skulle have Domsvirkning, har for ulovlig Brændevidsudskejnkning erlagt Bøder til Amtets Fattigkasse af henholdsvis 15 Kr. og 30 Kr., hvorefter han har været anset ifølge Overrettens Dom af 21 November f. A. dels efter Næringslovens § 75, jfr. § 82, som for tredje Gang begaaet uberettiget Næringsbrug, dels efter samme Lovs § 78 for tredje Gang begaaet ulovligt Brændevidsudskejnkning. — tiltales under nærværende Sag paany for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevidsudskejnkning. Ved den ovenommeldte Dom blev Tiltalte kjendt skyldig i de anførte Forseelser med Hensyn til, at han, uden at have nogen Adkomst til Beværtningsnæring, havde i Aarets Løb oftere i sit Hus i True for Betaling beværtet Medlemmer af den saakaldte „Landboforening for Vebbestrup Sogn og Omegn“, af hvilken Forening han angav at være antagen som Vært, med Spise- og Drikkevarer, derunder ogsaa Brændevid, idet navnlig bemeldte Forening, efter hvad derom var oplyst, ikke antoges at kunne betragtes som et saadant sluttet Selskab, som Tiltalte i Medfør af Næringslovens § 61 kunde være berettiget til at beværte. Tiltalte har nu til to under Sagen, henholdsvis den 25 Mai d. A. og den 6 Juni næstefter, optagne Politirapporter vedgaaet, at han, efter at nysnævnte Dom var overgaaet ham, er vedbleven i sit Hus for Betaling at beværte Medlemmer af den ommeldte Forening, navnlig ogsaa med Brændevid, samt at han særlig ogsaa ved to den 5 Februar d. A. og den 8 April næstefter i hans Hus afholdte Baller, der efter hans Anbringende afholdtes af Medlemmer af bemeldte Forening, har for Betaling beværtet Deltagerne med Kaffe, baiersk Øl og Punsch. Til de nævnte Rapporter erkjendte han derhos, at der ikke siden Dommens Afsigelse var sket nogen Forandring i den ommeldte Forenings Love, undtagen forsaavidt at Optagelsen af Medlemmer — der, efter det i den foregaaende Sag Oplyste, allerede tidligere faktisk foretoges af Tiltalte — nu udtrykkelig af Foreningens Bestyrelse er bleven ham overdraget, medens iøvrigt — som Tiltalte udtrykte sig — Alt er vedblevet at gaa som hidtil. Vel har nu Tiltalte ikke derefter givet Møde ved Sagens Foretagelse for Politiretten, men da han ses at have været behørig stævnet under Meddelelse af den mod ham rejste Sigtelse samt med Tilkjendegivelse af, at han i Udeblivelsestilsfælde vilde blive dømt i Medfør af Analogien af D. L. 1—4 . 30 og Frdn. 3 Juni 1796 § 2, ville de af ham saaledes afgivne Forklaringer, som han iøvrigt man anses i det Væsentlige at have fastholdt i en for Overretten fremlagt Skrivelse af 8de f. M., og som ogsaa stemmer med, hvad der forøvrigt er oplyst til de to ovenommeldte Rapporter, af hvilke den førstnævnte er ratihaberet i Politiretten af den Føldmægtig, som har optaget den, være at lægge til Grund for Sagens Paadømmelse, og idet den af Tiltalte

saaledes vedgaaede Virksomhed, efter hvad der er oplyst om bemeldte Forøning og Betingelserne for at blive betragtet som Medlem af samme, maa anses at savne Hjemmel i Næringslovens § 61, maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte paany har gjort sig skyldig i ovenfor nævnte Forseelser. Det maa derfor billigges, at Tiltalte ved Politiretsdommen er anset, dels efter Næringslovens § 75, jfr. § 82, som for fjerde Gang begaaet uberettiget Næringsbrug, dels efter samme Lovs § 78, for fjerde Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjænkning med en Bøde til Aalborg Amts Fattigkasse, og da Bøden efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til 200 Kr., vil bemeldte Dom, ved hvilken det derhos rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Sagens Omkostninger, saaledes være at stadfæste.

Nr. 113.   Advokat Hindenburg
  contra
  Per Nilsson (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Bornholms nordre Herreds Extrarets Dom af 17 Januar 1889: Arrestanten Per Nilsson bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Dage. Saa bør han og udrede samtlige af Undersøgelsen og Aktionen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Lund, 20 Kr., og til Defensor, Sagfører Petersen, 14 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne,

kjendes for Ret:

Herredsthingsdommen bør ved Magt at stande. Til Advokaterne Hindenburg og Nellemann for Højesteret betaler Tiltalte i Salarium 40 Kroner

til hver og til Førstnævnte endvidere for havt Udlæg 5 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ifølge Bornholms Amts Ordre af 28 December f. A. tiltales Arrestanten Per Nilsson under nærværende Sag for Tyveri. Den 19 Juni f. A. anmeldte Tjenestekarl Märten Svensson af Ladegaard i Klemensker Sogn til Politiet, at der Natten imellem den 17 og 18 s. M. var frastjaalet ham et Sølvcylinderuhr, en gul Metal-kasse, hvori Uhret var anbragt, samt en Staalkjæde, som var fastgjort til Uhret. Bemeldte Uhr med Tilbehør havde han den 17 Juni f. A. om Aftenen hængt op paa Væggen indenfor sin Seng i Gaardens Karlekammer, men savnede det den paafølgende Morgen Kl. omtrent 3.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 14 Juni 1889.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1889.

Nr. 17.

Fredagen den 7 Juni.

Nr. 113.

Advokat Hindenburg.

contra

Per Nilsson (Def. Nellemann).

Ifølge Márten Svenssons Beskrivelse af de stjaalne Gjenstande bestod Staal kjæden afvexlende af store og smaa Led og havde en Stang i den ene og en Fjeder i den anden Ende, hvorhos der ved samme var hæftet et Kompas. Natten imellem den 26 og 27 September f. A. blev der i Karlekammeret paa Gaarden Brogaard i Klemensker Sogn frastjålet Tjenestekarl Nils Månssens et Solvcylinderuhr tilligemed en Messingkasse, hvori Uhret var anbragt, samt en Staaluhrkjæde med en Fjeder i den ene og en Staalstang og en Messinguhrnogle i den anden Ende, og samme Nat blev der stjaalet nogle Fruentimmerklæder, der hængte ude i Gaardens Have. Ved de angaaende Tyveriet paa Ladegaard anstillede Undersøgelser blev Mistanken henledet paa Arrestanten Per Nilsson, ogsaa kaldet Peter Røv, og denne blev strax efterlyst, men først anholdt i i Ronne den 5 Oktober f. A. Ved sin Anholdelse fandtes Arrestanden bl. A. i Besiddelse af en Staaluhrkjæde, der lignede den paa Brogaard stjaalne, og under det i Ronne Kjobstads Politiret, over ham optagne Forhør oplystes det, at Arrestanten omtrent 5 Uger før sin Anholdelse til Arbejdsmand Håkon Bengtson havde solgt en Staaluhrkjæde med vedhængende Kompas, hvilken Kjæde derefter blev bragt tilstede. Bestjaalne Márten Svensson har vedkjendt sig Staaluhrkjæden med Kompasset som den ham ved Tyveriet Natten imellem den 17 og 18 Juni f. A. frastjaalne og har med Ed bekræftet, at samme var ham

frakommen imod hans Vidende og Villie. Han har med Hensyn til denne Kjæde nærmere forklaret, at han havde kjøbt den paa et Marked i Ystad for et Par Aar siden, og at der rundt omkring Kompasset dengang var anbragt smaa Stifter, som allerede vare frabrækkede dengang Kjæden med videre blev ham frastjaalen. Tjenestekarl Johannes Persson, som tjente sammen med Bestjaaln paa Ladegaard, dengang Tyveriet blev begaaet, har forklaret, at den tilstedebragte Staaluhrkjæde med Kompas lignede den Mårten Svensson frastjaalne, men han har ikke turdet paastaa, at det var den samme Kjæde. Han har iøvrigt forment, men dog ikke bestemt turdet paastaa, at Kompasset ved den stjaalne Kjæde var lidt større end Kompasset ved den tilstedebragte Kjæde, hvorhos han har bemærket, at der omkring den Slags Kompasser i Almindelighed findes anbragt Stifter, men at disse Stifter vare afbrækkede paa Kompasset ved den stjaalne Kjæde. Dag-lejer Mårten Andersson, som ogsaa tjente paa Ladegaard, da Kjæden blev stjaalen, har forklaret og med Ed bekræftet, at den tilstedeværende Kjæde i den Grad lignede den stjaalne, at han folte sig overbevist om, at det var den samme, hvorhos han har fremhævet, at det vilde være besynderligt, om de Stifter, som pleje at findes paa Kompasser af den heromhandlede Slags, skulde være afbrækkede paa samme Maade paa den stjaalne Kjæde som paa den Kjæde, Arrestanten havde havt. Endelig har Tjenestekarl Anthon Marker, som ligeledes tjente paa Ladegaard, da Tyveriet blev begaaet, forklaret og med Ed bekræftet, at den tilstedebragte Kjæde med Kompasset i enhver Hensende lignede den Stjaalne, men han har dog ikke turdet paastaa, at det var denne. Tjenestekarl Nils Månsson af Brogaard har vedkjendt sig Staaluhrkjæden med Messinguhrnøglen som den ham Natten imellem den 26 og 27 September f. A. frastjaalne og har edelig bekræftet, at den var frakommen ham imod hans Vidende og Villie. Han havde kjøbt denne Kjæde i Rønne i uvigte Sommer og senere hæftet Messinguhrnøglen til den. Derhos have Rogter Jöns Nilsson og Tjenestekarl Anders Persson, som begge tjente paa Brogaard, da Tyveriet blev begaaet, forklaret og med Ed bekræftet, at de gjenkjende nysnævnte Kjæde som den Nils Månsson Natten imellem den 26 og 27 September f. A. frastjaalne. Anders Persson dog med den Begrændsning, at han ikke kunde gjenkjende Messinguhrnøglen ved Kjæden. Endvidere har den paa Brogaard tjenende 13-aarige Dreng Gustaf Jönsson forklaret, at han Aftenen for Tyveriet blev begaaet om Natten traf Arrestanten paa Vejen, der fra Hasle fører ud forbi Brogaard, og at han fulgtes et Stykke med Arrestanten henad denne Vej, men forlod ham, før de kom udfor Brogaard. Arrestanten Per Nilsson har under det optagne Forhor vedholdende paastaet, at han var uskyldig i de foran nævnte Tyverier, og med Hensyn til de paagjældende

Kjæder har han foregivet, at han har købt Kjæden med Kompasset paa Torvet i Ystad i Slutningen af Juni Maaned f. A. under et Ophold i Sverrig, og Kjæden med Messinguhrnøglen af en Handelsmand ved Navn Andersson paa Markedspladsen i Cimbrishamn i Sverrig i Marts Maaned f. A. Han har angivet, at Kjæden med Kompasset var ganske i samme Stand, da han købte den som ny, som den nu er i, og at navnlig Kompasset ikke dengang var forsynet med Stifter. Han har derhos benægtet, at Drengen Gustaf Jönssons Forklaring om deres Møde paa Vejen, der fører forbi Brogaard, var rigtig, samt forklaret, at han den 26 September f. A. om Aftenen havde opholdt sig i sit Hjem i Rønne. Denne hans Forklaring staar imidlertid i Strid med Arrestantens Kones Forklaring om, at hendes Mand en Dag i den sidste Uge af September Maaned f. A., der efter de under Sagen foreliggende Oplysninger maa antages at have været den 26 September, havde forladt Hjemmet ved Middagstid og først var kommen tilbage dertil ud paa Aftenen, efterat Konen var gaaet tilsengs og havde sovet. Kort efterat Tyveriet paa Ladegaard var begaaet, rejste Arrestanten, som var kommen til Bornholm i Maj Maaned f. A., tilbage til Sverrig, hvorfra han dog allerede i Begyndelsen af Juli Maaned f. A. vendte tilbage til Bornholm, ledsaget af sin Familie. Under det første over ham optagne Forhør forklarede Arrestanten, at han ved sin Hjemkomst til Sverrig kun medførte et Uhr, som han havde haft i længere Tid, men da hans Kone var bleven afhørt og havde forklaret, at hendes Mand, da han den 23 Juni f. A. kom hjem til hende, havde haft 2 Uhre, nemlig et lille Sølvuhr og et andet noget større, og dette var foreholdt Arrestanten, gav denne, dog først efterat have benægtet, at han medbragte mere end 1 Uhr til Sverrig, sin Forklaring den Vending, at han ikke bragte mere end 1 Uhr med sig fra Bornholm til Sverrig, men at han efter sin Ankomst dertil, men før han kom hjem til Konen, havde købt et Spindeluhr, samt at det var dette samt det fra Bornholm medbragte Uhr, som hans Kone havde set. Da Arrestantens Kone under et Forhør havde forklaret, at hendes Mand havde været borte fra Hjemmet fra den 28 September til den 1 Oktober f. A., og at han ved sin Hjemkomst havde fortalt hende, at han havde været i Aker og besøgt hendes derboende Søster, blev der anstillet Undersøgelser i Aker og Aakirkeby til Oplysning om, hvorvidt han der maatte have afhændet det paa Brogaard stjaalne Uhr. Ved disse Undersøgelser oplystes det, at Arrestanten Natten imellem den 28 og 29 September f. A. havde ligget først i Stenhugger Peter Larsens Have i Aakirkeby og senere i samme Mands Kostald, og at der paa det Sted i Haven, hvor Arrestanten havde ligget, var funden en Messinguhrkasse, der lignede den Tjenestekarls

Nils Månsson frastjaalne. Da Arrestanten afæskedes Forklaring om, hvor han havde været i Dagene fra 28 September til den 1 Oktober f. A., paastod han først med stor Bestemthed, at han kun havde været borte fra Hjemmet fra den 29 til den 30 September f. A., men efterat det var ham foreholdt, at han allerede den 28 September f. A. havde været i Aakirkeby og at han Natten imellem den 28 og 29 s. M. havde ligget i Stenhugger Peter Larsens Have og Kostald, erkjendte han, at dette var rigtigt og foregav, at hans første Forklaring beroede paa, at han ikke havde kunnet huske, hvilken Dag han gik hjemmefra. Han fastholdt dog fremdeles, at han var kommen til Hjemmet den 30 September f. A., og først efterat hans Kone paany havde været i Forhør og fastholdt sin Forklaring om, at han var borte fra Hjemmet i 4 Dage, indrømmede han dette. Hvor Arrestanten har været i disse 4 Dage, foruden de ovenfor angivne Steder, har der ikke kunnet erholdes synderlig Oplysning om. Han foregiver selv, at han ikke har været inde nogetsteds, og at han har tilbragt Natten under aaben Himmel. Den i Haven i Aakirkeby fundne Uhrkasse nægter Arrestanten nogen- sinde at have havt i sin Besiddelse. Bestjaalne, Nils Månsson, og den forannævnte Røgter, Jöns Nilsson, have begge forklaret, at bemeldte Uhrkasse aldeles ligner den Nils Månsson ved Tyveriet Natten imellem den 26 og 27 September f. A. frastjaalne og have anført forskellige Kjendetegn, der tyde paa, at det er den samme, men have dog ikke turdet aflægge Ed paa, at den fundne Kasse er den stjaalne. Ved de fremkomne Oplysninger i Forbindelse med den Omstændighed, at Arrestanten paa flere Punkter har givet usande Forklaringer, er der vel tilvejebragt en stærk Formodning for, at Arrestanten har begaaet Tyverierne paa Ladegaard og Brogaard, men mod hans Benægtelse findes der dog ikke at være tilvejebragt Bøvis, og han vil derfor ikke kunne straffes for Tyveri. Derimod skjønnes Betingelserne for Anvendelsen af D. L. 6—17—10 og Frdn. af 8 September 1841 § 6 at være tilstede med Hensyn til den i Arrestantens Besiddelse forefundne Staaluhrkjæde med Messinguhrnøglen, og Arrestanten vil, da dette Forhold antages at være indbefattet under Aktionsordren, skjonndt denne kun lyder paa Tyveri, være at anse som Tyvhæler, idet der ikke vil kunne tages Hensyn til hans Forklaring om, at han allerede, for Tyveriet blev begaaet, har kjøbt bemeldte Kjæde i Sverrig. Bestjaalne, Nils Månsson, har paa- staaet sig Kjæden, som Rettens Vidner have vurderet til 35 Øre, tilbageleveret, men har ikke gjort Paastand paa at erholde nogen Erstatning hos Arrestanten. I Henhold til Foranførte vil Arrestanten, som er født i Wallby i Sverrig den 24 Juni 1848, og som ikke er funden tidligere tiltalt eller straffet heri Landet, være at anse efter Straffelovens § 238, og findes Straf-

fen efter samtlige foreliggende Omstændigheder at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Dage.

Mandagen den 17 Juni.

Nr. 15. Baron F. Rosenkrantz paa sin Hustru Baronesse Oluffa Rosenkrantz, født Krabbes Vegne (Nellemann)

contra

Højesteretsadvokat C. Liøbe som executor testamenti i Konferentsraadinde Kiellerups Bo paa dette Bos Vegne m. Fl. (Overretssagfører Liøbe),

betr. Spørgsm. om Testationsrettens Grændser.

Landsover- samt Hof- og Statsrettens Skiftekommissions Decision af 21 August 1888: Den af Overretssagfører Liøbe nedlagte Paastand kan kun tages til Følge, forsaavidt den Baronesse Oluffa Rosenkrantz, født Krabbe ved afdøde Konferentsraadinde Kiellerup, født Lindos Testament af 29 Marts 1886 tillagte $\frac{1}{14}$ af den efter Sidstnævntes øvrige Dispositioner tiloversblevne Formue i Forbindelse dels med, hvad der iøvrigt er skjænket hende ved bemeldte Testamento, dels med den Lod, der udlagdes hendes afdøde Moder, Kammerherreinde Krabbe, født Kiellerup, ved Repartitionen af 29 September 1869 paa det efter Konferentsraad Kiellerups Død afholdte Skifte, maatte ækvivalere eller overstige den hendes Linie tilkommende $\frac{1}{4}$ af de $\frac{3}{4}$ af Konferentsraad Kiellerups og Hustrus efterladte Formue, dog at det Beløb, der ved den endelige Opgjørelse bliver at udlægge Baronesse Rosenkrantz, ikke maa overstige, hvad en Beregning efter den af Advokat Nellemann paa hendes Vegne nedlagte principale Paastand vil føre til.

Højesterets Dom.

Hverken af Indholdet af den i den indankede Decision omtalte facultas testandi af 18 November 1841, særligt den deri gjorte Henvisning til Reskript 15 November 1765 og den kgl. Resolution af 9 Juli 1802, eller af Forholdets Natur kan det med Føje udledes, at den nævnte kgl. Bevilling, skjönt derom Intet i samme udtales, skulde tabe

sin Betydning, fordi Testatorerne ophørte at have Hjemsted og Gods paa de dansk-vestindiske Øer. Ligesaa lidt kan Bevillingen antages at være ophævet ved Frdg. 21 Maj 1845. Som Følge heraf maa ikke blot det under Opholdet i Vestindien oprettede Testament af 15 April 1842, men ogsaa de dette supplerende, efter Fraflytningen fra Vestindien udfærdigede Kodociller, særligt den af 22 Marts 1847, ved hvilke Testatorerne ikke kunne anses at have overskredet Grændserne for den dem bevilgede Testationsret, antages at have fuld Hjemmel i den ommeldte facultas testandi.

Naar det nu i Slutningen af Kodocillen af 1847 udtales, at Testator saavel som Testatrix skal være berettiget til ved Testament at disponere over den sidste Fjerdedel af vor Formue, maa herved efter hele Indholdet af Testationsakterne være sigtet til den Fjerdedel, der ifølge Testamentet, forsaavidt Testator ikke som Længstlevende blev hensiddende i uskiftet Bo med fuld Raadighed over sammes Midler, skulde udlægges den Længstlevende til Ejendom, og om hvilken der nu gives den nærmere forklarende Bestemmelse, at Ejendomsraadigheden omfattede Retten til at testere.

Af det Anførte følger, at afdøde Konferentsraadinde Kiellerup som Længstlevende allerede i Testamentet af 1842 og Kodocillen af 1847 har haft Hjemmel til ved det af hende oprettede Testament af 29 Marts 1886 frit at raade over den hende ifølge de nævnte testamentariske Bestemmelser tillagte Fjerdedel af Fællesboet.

Vel udgjør nu den af hende efterladte Formue, som i Decisionen omtalt, et langt større Beløb, end den hende paa Skiftet efter hendes Mands Død udlagte Fjerdedel af Boet nominelt udgjorde, men det er uomtvistet, at Værdiforøgelsen alene hidrører fra, at de hende som en Del af hendes Fjerdedel af Fællesboet i Medfør af selve Kodocillen af 1847 overdragne faste Ejendomme senere ere udbragte til større Beløb end dem, til hvilke de overensstemmende med denne paa Skiftet blev ansatte, og idet der allerede i den Maade, hvorpaa Fjerdedelen saaledes beregnedes, laa en Mulighed for dens Værdiforøgelse saavel som for dens Værdiforringelse, maa det være den større eller mindre Formue, hvortil det paa Skiftet definitivt Udlagte tilsidst udbringes, som maa være Gjenstanden for den Længstlevendes frie testamentariske Raadighed. Testatrix har derfor haft Ret til, som ved Testamentet af 1886 sket, ogsaa at raade over den ommeldte Tilvæxt.

Som Følge af det Anførte vil der ikke kunne gives

nogen af de af Hovedcitanten for Højesteret nedlagte Paa-stande Medhold.

Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Hovedcitantens Indsigelse mod, at det ovenomhandlede Testament af 29 Marts 1886 lægges til Grund for Delingen af Konferentsraadinde Kiellerups Dødsbo, kan ikke tages til Følge. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betaler Hovedcitanten 10 Kroner.

Den indankede Decisions Præmisser ere saalydende: Under 18 November 1841 blev der meddelt daværende Garnisonsauditor, advocatus regius og Brandmajor paa St. Thomas, Anders Andersen Kiellerup og Hustru Almira, født Lindo, en allerhøjest facultas testandi, hvorefter „de over deres Midler og Formue ved Testament, Kodiciel eller anden Forskrivelsesmaade saaledes maa disponere og derom saadan Anordning gjøre, som de selv lyste og godt synes“, dog at de „for det Tilfælde, at de maatte efterlade sig Børn eller Livsarvinger, ville have at tage vedborligt Hensyn til de Bestemmelser, som indeholdes i det allerhøjeste Reskript af 15 November 1765 til den daværende Generalguvernør over de danske vestindiske Øer og i den allerhøjeste Resolution af 9 Juli 1802“. I Henhold hertil oprettede Ægtefællerne den 15 April 1842 i Forening et samme Dato notarialiter attesteret Testamente, som, efter i § 1 at have givet Testator, om han maatte blive den Længstlevende, Ret til at forblive hensiddende i uskiftet Bo indtil sin Død eller indtil han maatte indlade sig i nyt Ægteskab, da der saa skulde foretages Samfrændeskifte, „hvorunder Boet deles i 4 lige Dele, saaledes og paa den Maade, som herefter i 2den § vil blive foreskrevet“, i nysnævnte § bestemmer, at Testatrix som Længstlevende strax efter Testators Død skal foranledige Samfrændeskifte, hvorefter det hedder: „Naar Samfrændeskifte bliver at afholde enten efter nærværende eller forestaaende 1ste Paragraf, udtager den Længstlevende Indboet eller Losørerne som sin Ejendom, derefter deles Boets øvrige Ejendele i fire lige Dele, hvoraf To udlægges til vore fælles Børn, En overtages af den Efterlevende som sin Ejendom, og den sidste Fjerdedel udlægges ligeledes til Børnene, men saaledes, at den Længstlevende af os ene og alene skal

nyde Indkomsterne deraf indtil sin Dødsdag . . .“ Testamentet indeholder derhos i § 5 en Bestemmelse om, at samtlige Testatorernes fælles Børn uden Hensyn til Kjen skulle gaa lige i Arv. Til dette Testamente slutter sig først en af Testatorerne den 22 Marts 1847 oprettet Kodiciel, i hvis Post 2 det med Hensyn til alle deres Børn bestemmes, „at Halvdelen af al den Formue, som vil tilfalde dem efter os, skal med Hensyn til Arvekapitalen aldeles være unddragen deres Raadighed, saaledes at den ikke maa udbetales, men skal indsættes i Overformynderiet . . .“ „Den Halvdel“ — hedder det videre — „som saaledes bliver at sætte fast, skal i alle Tilfælde være den, der først falder i Arv, saaledes, at vore Børn ikke, før nærværende Bestemmelse er opfyldt, maa faa Raadighed over nogen Del af den Formue, der tilfalder efter os“. Kodicillens Post 3 udtaler dernæst, at „det er vort Ønske, at den Længstlevende under stedfindende Samfrændeskifte skal have Ret til at tage Boets faste Ejendomme, eller hvilkesomhelst af disse for den Pris, hvorfor de ere indkjøbte, uden at give Vederlag for de Forbedringer og Omkostninger, som muligens derpaa have været anvendte. Endelig hedder det i Kodicillens Slutning efter nogle Bestemmelser om exekutores og Værge for Børnene: „og skal denne (o: Testator) saavel som Testatrix være berettiget til ved Testament at disponere over den sidste Fjerdedel af vor Formue“. Ved senere Kodiciel af 3 Juli 1852 bestemte Testatorerne derhos, „at foruden den Halvdel eller de to Fjerdedele af vor Formue, som efter Bestemmelserne i vor forrige Kodiciel af 22 Marts 1847 § 2 unddrages vore Børns Raadighed, skal endvidere dette ske med En Fjerdedel mere, saa at tre Fjerdedele af al den Formue, som vil tilfalde vore Børn i Arv, skal med Hensyn til Arvekapitalen, aldeles være unddragen deres Raadighed . . .“ I Overensstemmelse med Foranstaaende udtog paa det Skifte, der afholdtes efter Konferentsraad Kiellerups den 2 Oktober 1868 indtrufne Død — hans Enke „til fri Raadighed“ — som det hedder i Repartitionen — dels forlods Løsoret til en Værdi af 10000 Rdl., dels $\frac{1}{4}$ af Boets beholdne Formue eller 212314 Rdl. 4 Mk. 6 Sk., der bl. A. udlagdes hende i Boets 3 faste Ejendomme til disses Indkjøbspris, tilsammen 167500 Rdl.; Resten af Formuen deltes lige mellem Testatorernes fire Børn, nemlig Sonnen, Jægmester Chr. A. Kiellerup, og Døttrene, Anna Dorothea, i Ægteskab med Oberst Krabbe, Mathilde Eleonora, i Ægteskab med Kammerjunker, Intendant Hedemann, og Almira Andrina, i Ægteskab med daværende Premierløjtenant Chr. H. Arendrup, og bleve Kapitalerne indsatte i Overformynderiet, til Rentenydelse for Børnene, saaledes at der forbeholdes Enken $\frac{1}{3}$ af den aarlige Renteindtægt af hver af de 4 Arvingers Kapitaler. Ved sin Død i Begyndelsen af Aaret 1887 efterlod nu Enkefru Kiellerup et under 29 Marts

1886 oprettet, og s. D. notarialiter attesteret Testamente, hvorved hun „i Henhold til de af min afdøde Mand og mig i sin Tid oprettede testamentariske Dispositioner“ træffer forskellige Bestemmelser med Hensyn til sin efterladte Formue. Efter ved Testamentets § 1 at have bortskjænket til Fremmede forskellige Legater til et samlet Beløb af 42600 Kr., og ved dets § 2 at have disponeret over forskellige rørlige Gjenstande til Fordel for hendes tvende efterladte Døtre og hendes Børneborn, Baronesse Oluffa Rosenkrantz, født Krabbe, i Ægteskab med Baron F. Rosenkrantz til Liselund og Etatsraadinde Agnes Hansen, født Hedemann, fastsætter hun i § 3: „Ethvert af mine Børneborn — 14 i Tallet — tillægges der et Beløb af 15000 Kr., der ved min Død udbetales dem til fri Raadighed efter Lovgivningens almindelige Grundsætninger . . .“, og dernæst i § 4: „Alt hvad jeg iøvrigt maatte efterlade mig, skal — efterat fornøden Arveafgift og Testamentsefterstempling i Anledning af de i foranstaaende §§ indeholdte Bestemmelser er afholdt — tilfalde mine Arvinger efter Loven. Da jeg imidlertid maa ønske, at samtlige mine Børneborn — som jeg omfatter med lige Kjærlighed og Interesse — ogsaa i Tiden skulle tage lige Del i Arven efter mig, bestemmer jeg herved, forsaavidt mulig at sikkro dem dette, at en Fordeling skal finde Sted i 14 lige store Dele, saaledes at: $\frac{5}{14}$ Dele tilfalder min Datter Mathilde i Ægteskab med Kammerjunker Hedemann, $\frac{5}{14}$ min Datter Almira i Ægteskab med Gouvernør, Oberst Arendrup, $\frac{3}{14}$ min afdøde Søns 3 Born til lige Deling samt $\frac{1}{14}$ min afdøde Datter, Kammerherreinde Krabbes eneste Barn, Oluffa Rosenkrantz, Arven tilfalder de Vedkommende til fri Raadighed i enhver Henseende . . .“. Sidstnævnte testamentariske Bestemmelse har givet Anledning til en Disput i Boet, der behandles af Højesteretsadvokat Liebe som exekutor testamenti, idet Baronesse Rosenkrantz og hendes Mand ved Højesteretsadvokat Nellemann under Protest mod Konferentsraadinde Kiellerups Berettigelse til at forandre den Bestemmelse i Fællestestamentet af 1842 om, at hendes og hendes Mands fælles Born skulle gaa lige i Arv, have paastaet, at der ved en eventuel Repartition i Boet udlægges hende, der som sin Moders eneste Barn træder i hendes Sted, $\frac{1}{4}$ af hvad den beholdne Formue udgjør, efterat de i Fru Kiellerups Testamente §§ 1 og 2 omhandlede Legater ere udredede forlods af Boet, eller subsidiært, at hun kjendes berettiget til at faa udlagt som Arv $\frac{1}{8}$ af den beholdne Formue (o: $\frac{1}{4}$ af samme, efterat Fru Kiellerups Testamentsret i Medfør af Lov 29 December 1857 er respekteret). Overretssagfører Liebe, der repræsenterer de øvrige Arvinger, nemlig foruden ovennævnte Fru Hedemann og Fru Arendrup, afdøde Jægermester Kiellerups 3 Børn, Fru Harriet Nebelong, i Ægteskab med Professor, Hofmedikus Nebelong, Assistent i Indenrigsministeriet, cand. polit. A. Kiel-

lerup og den umyndige Kai Hjalmar Kiellerup med Broderen som Værge, har derimod nedlagt Paastand paa, at Konferentsraadinde Kiellerups Testamente af 29 Marts 1886 som gyldigt i alle dets Ord og Punkter lægges til Grund ved Boets videre Behandling og Deling. Denne Disput, i hvilken Forlig forgjæves er forsøgt, er af Exekutor begjært afgjort ved nærværende Skifterets Decision. Foreløbig bemærkes, at forsaauidt Overretssagfører Liebe har inhæreret, at Advokat Nellesmann har været uberettiget til at fremsætte sin principale Paastand paa Grund af, at han i en Skrivelse til Exekutor af 21 April f. A., fremlagt i Boet 7 Mai næstefter, ene protesterede mod Fru Kiellerups testamentariske Disposition, „forsaavidt den gaar ud over, hvad Lovgivningen, særlig Frdn. 21 Maj 1845 § 23 hjemler“, og derfor ogsaa paastod Baronesse Rosenkrantz „tillagt Arv i Boet i Overensstemmelse med Lovgivningens almindelige Regler“, medens hans Søgemaalsgrund nu er, at Fru Kiellerup har forandret Bestemmelsen i Fællestestamentet af 1842 om, at Fællesbørnene skulle gaa lige i Arv, findes der ikke at kunne tages Hensyn hertil, da Advokat Nellesmanns Indlæg af 27 Maj f. A., hvori hans principale Paastand er fremsat, maa anses for det egentlige Procesgrundlag, paa hvilket de almindelige processuelle Regler om Eventualmaxime m. v. ere anvendelige. En væsentlig Del af Parternes Realitetsprocedure har nu drejet sig om den Testatrix og hendes afdøde Mand i Aaret 1841 meddelte facultas testandi, hvis Betydning for Gyldigheden af den testamentariske Bestemmelse qu. Advokat Nellesmann har bestridt som Følge dels af, at den kun kan antages given for Vestindien og under den Forudsætning, at Testatorerne ved deres Død havde Hjemsted der, hvilken Forudsætning ikke er indtraadt for nogen af dem, dels af den formentlige derogerende Indflydelse, som Emationen af Frdn. 21 Maj 1845, særlig dens § 33, maa have øvet paa den, dels endelig som Følge af, at den angik Testatorernes Raadighed over Fællesformuen, men ikke kan anføres som Hjemmel for Testatrix til ensidig at oprette testamentariske Dispositioner over den hende tilfaldne Formue. Efter Advokat Nellesmanns Mening er derfor Frdn. 21 Maj 1845 den afgjørende Norm, hvorefter Gyldigheden af den omstridte Bestemmelse bliver at bedømme. Overretssagfører Liebe har derimod hovedsagelig støttet sin Paastand paa den ovenangivne, i Kodiccillen af 22 Marts 1847 — der tilkjendegiver sig som affattet i Continuation af Testamentet af 1842 — indeholdte Slutningsbestemmelse om den Længstlevendes Testationsret over $\frac{1}{4}$ af Formuen, samt paa, at Gyldigheden af denne Bestemmelse skal være anerkjendt af Arvingerne. Ved Konferentsraad Kiellerups Død blev nemlig disse gjort bekendte med de trufne Dispositioner, der selvfølgelig lagdes til Grund ved Fællesboets Behandling og Deling, hvorhos Repartitionen udtrykkelig i sin

Begyndelse henviste til Testamentet af 1842 med tilhørende Kodiciiller, men imod disse Bestemmelser var det saa langt fra, at der fra Arvingernes Side blev rejst nogen Indsigelse, at de — derunder ogsaa Baronesse Rosenkrantz's Forældre -- tvertimod udtrykkelig ved Tilførsel til Skifteprotokollen erkjendte Repartitionens Gyldighed i enhver Henseende. Foruden at Motivet til saadan Anerkjendelse lod sig søge dels i et Hensyn til Arveladerens Ønske, dels i den Anskuelse, at der overhovedet ikke kunde gjøres nogen Indsigelse mod Testamentets Affattelse, finder Overretssagfører Liebe den naturlige Forklaring af den, allerede deri, at Enkefru Kiellerup ved de oprettede Dispositioner havde renunceret til Fordel for sine Børn paa en Del af det hende efter Loven Tilkommende, og naar der da til Gjengæld var betinget hende en fuldstændig fri Testationsret over den Del af Formuen, hun forbeholdt sig, kunde Arvingerne selvfølgelig ikke protestere mod denne sidste Bestemmelse, uden samtidig at løse hende fra den skete Renunciation og derigjennem berøve sig selv de i Testamenterne hjemlede betydningsfulde Fordele. Herefter tillægger Overretssagfører Liebe den ommeldte facultas testandi kun en sekundær Betydning for Opretholdelse af Testamentet af 1886, i hvilken Henseende han forøvrigt under en detailleret Imodgaaen af Advokat Nellemanns Argumenter har hævdet, at Bevillingen har afgivet fuld Hjemmel for Konferensraadende Kiellerup til, aldeles bortset fra Bestemmelsen i Kodiciillen af 1847, efter eget Forgodtbefindende at disponere mortis causa over sin efterladte Formue. Endelig er det under Proceduren sat under Ventilation, om den Forøgelse i Værdi af 292800 Kr., som den Enkefru Kiellerup i sin Tid udlagte Fjerdedel har faaet gennem de faste Ejendommers Salg, falder ind under den ved Kodiciillen af 1847 hjemlede Testationsret, hvad Advokat Nellemann har bestridt, idet han forøvrigt har søgt at gøre gjældende, at naar Kodiciillen af 1847 i. f. nævner den „sidste“ Fjerdedel, er herved sigtet til „sidste“ Fjerdedel, som omtales i Testamentet af 1842, § 2, altsaa til den Fjerdedel, som udlagdes Bornene i Arv, saaledes at Fru Kiellerup til sin Død skulde have Rentenydelsen, men ikke til den Fjerdedel, som udlagdes hende til Ejendom. Retten kan nu for det Første ikke give Overretssagfører Liebe Medhold i, at den omtvistede testamentariske Disposition fuldt er hjemlet ved den Testatorerne i sin Tid meddelte allerhøjeste facultus testandi, allerede af den Grund, at Bevillingen — som af Advokat Nellemann gjort gjældende — ifølge dens udtrykkelige Henvisning til de for Vestindien givne specielle Bestemmelser kun kan antages at være meddelt med den samme Begrænsning i Henseende til Omraade, som gjælder for de nævnte Bestemmelser, og derfor ikke kan paaberaabes i et Tilfælde som det foreliggende, hvor Testatorerne ved deres Død hverken havde Hjemsted eller Gods

paa det vestindiske Retsomraade. Men heller ikke Overretssagfører Liebes Hovedargument for Gyldigheden af den oftnævnte testamentariske Disposition af 1886 kan Retten finde fyldestgjørende. Argumentet søges — som alt bemærket — i den ved Slutningsbestemmelsen i Kodicillen af 1847 Testatrix givne Testationsret over $\frac{1}{4}$ af Formuen, og i Arvingernes Anerkjendelse af denne Disposition. Anerkjendelsen udledes af den Tilførsel, som blev givet Skifteprotokollen i det Møde i Boet, der afholdtes den 29 September 1869, da Repartitionen fremlagdes, og som gaar ud paa, „at de Tilstedeværende — s: Konferentsraadinde Kiellerup og samtlige Arvinger — erklærede, at de forinden Mødet idag havde gjort dem bekendt med saavel Repartitionen, som det under 26 Juli fremlagte Regnskab og Intet fundet ved samme at erindre“, men af denne Erklæring findes der ikke med Føje at kunne udledes noget bindende Samtykke til hvilket som helst fremtidige Dispositioner, som Konferentsraadinde Kiellerup maatte finde for godt at træffe over den Fjerdedel af Formuen, som udlagdes hende. Dette skjønnes at være grundet i den Kontinuitet, der bestaar mellem Testatorernes Fællesdispositioner, og ifølge hvilken den ved Kodicillen af 1847 Testatrix hjemlede Testationsret nødvendig synes at maatte bestemmes og begrænses ved det øvrige Indhold af Fællesdispositionerne. Henset nemlig til de i disse forekommende Udtryk, findes det med tilstrækkelig Tydelighed at fremgaa, at Testatorerne have forudsat, at Gjenstanden for disse var den fælles Formue som en Enhed eller et samlet Hele. Det hedder saaledes i Kodicillen af 1847 om Buandlæggelsen af en Del af Børnenes Arv: „Halvdelen af al den Formue, som tilfalde dem efter os“ og „den Halvdel, som saaledes bliver at sætte fast, skal i alle Tilfælde være den, der først falder i Arv“, og fremdeles i Kodicillen af 3 Juli 1852: „Foruden den Halvdel eller de to Fjerdedele af vor Formue, som efter Bestemmelserne i vor forrige Kodiciel unddrages vore Børns Raadighed, skal endvidere dette ske med $\frac{1}{4}$ mere, saa at $\frac{3}{4}$ af al den Formue, som vil tilfalde vore Børn, skal med Hensyn til Arvekapitalen være unddragen deres Raadighed“, hvornæst samme Kodiciel gjentagne Gange betegner Børnenes Arv som „ $\frac{3}{4}$ af vor Formue“ eller „ $\frac{3}{4}$ af vort Efterladenskab“. En Følge heraf er det da, at den ved Konferentsraad Kiellerups Død stedfundne Udlodning ikke kan betragtes som den endelige Løsning af deres Arvingers Forhold til Fællesformuen, men at saavel den Kvotadel eller de $\frac{3}{4}$ af denne, hvortil de ifølge Dispositionerne havde en ubetinget Ret, som den Fjerdedel, hvorover den Længstlevende frit kan disponere mortis causa, uden at anfægte Arvingernes nysnævnte tilsikrede Kvota, først vil kunne beregnes, naar Størrelsen af den samlede Formue eller „vor efterladte Formue“ ved den Længstlevendes Dod kan opgjøres. Denne Opfattelse af

den Testatrix ved Slutningsbestemmelsen i Kodiccillen af 1847 tillagte Testationsret findes saameget mere at burde fastholdes, som den nævnte Bestemmelse foruden Testatrix ogsaa opfatter Testator, uden Hensyn til; om denne maatte blive hendsiddende i uskiftet Bo eller ikke, og der under førstnævnte Forudsætning kun kan være Tale om den ovenfor hævdede Forstaelse af Ordene „den sidste Fjerdedel af vor Formue“. Efter det saaledes Anførte har den Linie, som Baronesse Rosenkrantz efter sin Moders Død repræsenterer, en testamentarisk Ret til $\frac{1}{4}$ af den Testatorernes Børn ifølge Fællesdispositionerne tilkommende $\frac{3}{4}$ af Testatorernes hele efterladte Formue, saaledes som den nu bliver at opgjøre efter den Længstlevendes Død, og kun forsaavidt denne Ret, der saaledes hviler paa en af Testatorerne i fuld Overensstemmelse med Lovgivningens Testationsregler truffen Disposition, ikke er bleven berørt ved de af Testatrix i Testamentet af 1886 trufne Dispositioner, ville disse ved Boets endelige Opgjørelse kunne opretholdes, eller med andre Ord Overretssagfører Liebes Paastand om, at den omtvistede Bestemmelse, hvorefter der er tillagt Baronesse Rosenkrantz $\frac{1}{14}$ af den efter Konferentsraadinde Kiellerups øvrige Dispositioner tiloversblevne Formue skal lægges til Grund for Boets videre Behandling og Deling, kan kun tages til Følge, fersaavidt denne Andel i Forbindelse med, hvad der iøvrigt er skjænket Baronesse Rosenkrantz samt med den Lod, der udlagdes hendes afdøde Moder, Kammerherreinde Krabbe, paa Skiftet i 1869, maatte ækvalere eller overstige den hendes Linie efter Testatorerne tilkommende $\frac{1}{4}$ af $\frac{3}{4}$ af deres efterladte Formue. Det er imidlertid en Følge af Parternes Procedure, at forsaavidt Advokat Nellemanns principale Paastand, der har taget den ved Konferentsraadinde Kiellerups Død beholdne Formue til Udgangspunkt, maatte vise sig at gaa ud paa et mindre Beløb, end det, som Baronesse Rosenkrantz efter det Foranførte har Ret til ifølge Testatorernes Fællesdispositioner — hvad Retten ikke efter de under Proceduren fremkomne Oplysninger kan endeligen decidere — vil i hvert Fald efter de gjældende processuelle Regler kun dette være at udlægge hende ved den endelige Opgjørelse. Efter alt Foranstaaende bliver det unødvendigt at undergive enten de øvrige under Proceduren fremdragne Spørgsmaal eller Advokat Nellemanns subsidfære Paastand nogen nærmere Drøftelse. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Disputen.

Nr. 52. Fabrikant **Valdemar Nedahl** (Ingen)
 contra
Christine Landau (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Tirsdagen den 18 Juni.

Nr. 154. Højesteretssagfører **Lunn**
 contra
Leopold Vilhelm (Hansen) Bressendorff (Def. Nullemann),
 der tiltales for Bedrageri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 22 Februar 1889: Arrestanten **Leopold Vilhelm Hansen Bressendorff** bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar og betale Sagens Omkostninger, deriblandt Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører **Diechmann** og Prokurator **Kornerup**, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 April 1889: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 $\frac{1}{2}$ Aar. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne **Nygaard** og **Kaas**, betaler Arrestanten **Leopold Vilhelm (Hansen) Bressendorff** 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Lunn og Advokat Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende ved Københavns Amts nordre Birks Extraret med Arrestanten Leopold Vilhelm (Hansen) Bressendorff for Bedrageri og Overtrædelse af Polititilhold anlagte, hertil indankede Sag er det ved hans egen, med det iøvrigt Oplyste stemmende, Tilstaaelse godtgjort, at han, siden han i Begyndelsen af Oktober Maaned f. A. løslodes fra Straffeanstalten i Horsens, har i de under Sagen under Nr. 1, 3, 4, 5, 6, 7, 9 og 10 oplyste Tilfælde under tildels urigtige Foregivender om sine personlige Forhold og ved at gjøre opdigtede Bestillinger paa Haandværks- og andet Arbejde til sig selv eller navngivne Personer, paa hvis Vegne han uden Beføjelse angav at handle, dels formaat forskjellige i fornævnte Jurisdiktion og heri Staden bosiddende Personer til at give ham Fortæring eller rede Penge i Beløb fra 50 Øre til 2 Kr, hvilke sidste han begjærede tillaans under Foregivende af øjeblikkelig Pengeforlegenhed, dels forsøgt at forskaaffe sig Laan paa lignende Maade. Ligesom Arrestanten ikke har tilbagebetalt noget af de modtagne Laan, saaledes har han ogsaa erkjendt, at han hverken havde Evne eller Hensigt til at gjøre dette. Endelig er det godtgjort, at Arrestanten har overtraadt et ham den 6 Oktober f. A. til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold om hver Uge at melde sig ved bemeldte Protokol, ved indtil sin Anholdelse den 30 December f. A. ganske at undlade at melde sig for bemeldte Politis for at godtgjøre lovligt Erhverv. For de af Arrestanten saaledes udviste Forhold, vil han, der er født den 20 September 1846 og oftere har været straffet for lignende Forhold, senest ved Københavns Kriminal- og Politiretsdom af 10 Juli 1883 efter Straffelovens §§ 251 og 253 samt efter Loven 3 Marts 1860 § 1 med Tugthusarbejde i 2 Aar og ved nærværende Rets Dom af 24 September 1886 efter Straffelovens § 251, jfr. tildels § 46, samt efter fornævnte Lov af 3 Marts 1860 § 1 med samme Straf, nu være at anse efter Straffelovens § 251, jfr. tildels § 46 og § 257, samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1, og findes Straffen efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Tugthusarbejde

i 2½ Aar. Underrettsdommen, hvorved Arrestanten i Medfør af Straffelovens § 251, jfr. tildels § 46, og Lov 3 Marts 1860 § 1, er anset med Tugthusarbejde i 3 Aar vil saaledes forsaavidt være at forandre.

Nr. 12. Boghandler **C. M. V. Schönemann** (Nellemann efter Ordre)

contra

Oversergent **Rasmussen** (Lunn efter Ordre),

betr. Spørgsm. om Eftertryk.

Aarhus Kjøbstads ordinære Rets Dom af 2 September 1886: Det af Indstævnte Oversergent Rasmussen udgivne, ovenfor nærmere betegnede Skrift vil være at konfiskere, hvorhos Indstævnte i Erstatning til Citanten Boghandler Schönemann af Nyborg vil have at udrede et saadant Beløb, hvortil uvillige, inden Retten paa Indstævntes Bekostning udmeldte Mænd maatte fastsætte den Citanten ved Udgivelsen forarsagede Skade, dog ikke ud over 1250 Kroner. Søgsmaalets Omkostninger ophæves. I Salær tillægges der Overretssagfører Kjør 30 Kr., der ville være at udrede af det Offentlige. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 Mai 1887: Citanten Oversergent Rasmussen bør for Tiltale af Indstævnte Boghandler Schönemann i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves, hvorhos der tillægges de for Citanten henholdsvis for Overretten og Underretten beskikkede Sagførere, Justitsraad Neckolmann og Overrettsagfører Kjør i Salær hver 50 Kr. samt den førstnævnte tillige for udlagt Porto 24 Øre, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 28 Juni 1889.

Universitetsboghandler **G. E. O. Gads** Forlag.

Tryks Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1889.

Nr. 18-19.

Tirsdagen den 18 Juni.

Nr. 12. Boghandler C. M. V. Schönemann (Nellemann
efter Ordre)

contra

Oversergent Rasmussen (Lunn efter Ordre).

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvortil føjes, at det for Højesteret er oplyst, at det omhandlede Gymnastikreglement er udarbejdet ifølge Krigsministeriets Bestemmelse som Tjenestesag, vil Dommen være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve og de Parternes befalede Sagførere tilkommende Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 2 Kroner. Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Lunn tillægges der i Salarium for Højesteret hver 120 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Citanten Oversergent Rasmussen i Aarhus, der i Aaret 1880 havde udgivet et „Udtog af Gymnastikreglementet, som omfatter Mandskabets Uddannelse ved Fodfolket“, rettede under 3 Februar 1885 en Skrivelse til Indstævnte, Boghandler Schönemann i Nyborg — paa hvis Forlag der i Aaret 1882 var udkommet et Gymnastikreglement, der efter en forrest i Bogen trykt Tilkjendegivelse fra Krigsministeriet af Hans Majestæt Kongen er stadfæstet til i Fremtiden at tjene til Rettesnor for alle Vedkommende — i hvilken det hedder, at da Citanten agtede at udgive et Udtog af Gymnastikreglementet for Fodfolket, men havde erfaret, at Indstævnte som Forlægger for Gymnastikreglementet ikke tillod, at et saadant Udtog udgaves ved privat Foranstaltning, tillod Citanten sig at forespørge, om Indstævnte for det nævnte Udtog vilde overtage en Forlæggers Rettigheder; det tilføjedes derhos blandt andet, at Udtoget, der særlig var beregnet for Befalingsmandselever og yngre Befalingsmænd, sikkert ikke i mindste Maade vilde skade Afsætningen af det egentlige Gymnastikreglement, og at det antoges at kunne afsættes i 500 Exemplarer aarlig. Indstævntes Svar, der er dateret d. 5 s. M., gik ud paa, at Indstævnte som Forlægger af det ved Krigsministeriets Foranstaltning udgivne Gymnastikreglement ikke kunde tillade Citanten eller Nogen — Krigsministeriet undtagen — at lade trykke og udgive et Uddrag af dette Reglement, og at han eventuelt vilde gjøre sin Forlæggeret gjældende mod Citanten. En Forespørgsel, som Citanten derefter rettede til Krigsministeriet, blev under 27 s. M. besvaret derhen, at Krigsministeriet, der havde overladt Forlaget af Gymnastikreglementet af 1882 til Indstævnte, antog, at dette Reglement ikke — som Citanten havde forment — henhørte til de i Lov om Eftertryk m. m. af 29 December 1857 § 16 omhandlede Aktstykker, til hvis Offentliggjørelse Ingen kan erhverve udelukkende Ret uden ved særlig Lov, men at Spørgsmaalet om Citantens Berettigelse til at lade trykke det af ham udarbejdede Udtog af Reglementet i det Hele henhørte under Domstolenes Afgjørelse, og da Citanten desuagtet lod sælge Exemplarer af det af ham udarbejdede Skrift, der paa Titelbladet kaldes „Udtog af Gymnastikreglementet 1882, som omfatter Mandskabets og Befalingsmandselevernes Uddannelse ved Fodfolket“, hvilket Titelblad dog paa et Antal Exemplarer er ombyttet med et andet, paa hvilket Skriftet kaldes „Ledetraad ved Undervisningen i Gymnastik og Vaabenbrug paa Fodfolkets Rekrut- og Befalingsmandselevskoler“, har Indstævnte, efter at Citanten har frafaldet sit militære Værnething, anlagt nærværende Sag, under hvilken han i første Instants har paastaat den tilbageværende Del af Oplaget af bemeldte Skrift konfiskeret og Citanten tilpligtet at udrede Erstatning til Indstævnte for det

ham ved Skriftets Udgivelse forvoldte Tab efter uvillige Mænds Ansættelse. Ved Underrettsdommen er denne Paastand tagen til Følge saaledes, at Erstatningen ikke overstiger 1250 Kroner, til hvilket Beløb Indstævnte under Proceduren for Underretten med Henviſning til ovennævnte Lovs § 20 beregnede sit Tab, og Sagen er nu af Citanten indanket her for Retten, hvor han har gjentaget sin i første Instants nedlagte Frifindelsespaaſtand. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten. Til Støtte for sin Frifindelsespaaſtand har Citanten anført, at Indstævnte formentlig har manglet Kompetence til at anlægge nærværende Søgmaal, at det af Indstævnte forhandlede Reglement formentlig ikke henhører til de Værker, som ved Lovgivningen ere beskyttede mod Eftertryk samt at Citantens i Aaret 1885 udgivne Udtog i Virkeligheden kun er en ny Udgave af det af ham tidligere udgivne Udtog og ikke har optaget mere af Gymnastikreglementet af 1882, end Eftertrykslovens § 13 vilde hjemle. I først nævnte Henseende har Citanten gjort gjældende, at Indstævnte ifølge en under Sagen i Gjenpart fremlagt, den 20 Marts 1870 dateret Kontrakt mellem ham og Forplejningskorpset paa Krigsministeriets Vegne om Forlag og Forhandling af Skrifter, som Ministeriet lader udgaa i Trykken — i Henhold til hvilken Kontrakt Indstævnte, efter hvad der er in confesso, forhandler det ovenomhandlede Reglement — ikke kan betragtes som egentlig Forlægger af bemeldte Reglement og derfor heller ikke kan være berettiget til at paatale Eftertryk af samme. Men heri kan der ikke gives Citanten Medhold, da de Indskrænkninger, som de af ham i saa Henseende udhævede Bestemmelser i Kontrakten gjøre i Indstævntes Raadighed over Forhandlingen af de af ham foranstaltede Opſlag af de Skrifter, Kontrakten angaar, ikke kunne bevirke, at han ikke rettelig skulde kunne anses som Forlægger af samme. Derimod maa der gives Citanten Medhold i, at han, selv om det af ham udgivne Skrift maatte kunne betragtes som et Udtog af Gymnastikreglementet af 1882, ikke ved sammes Udgivelse har overtraadt Eftertrykloven, idet bemeldte Reglement, der ikke er forsynet med Angivelse af Forfatternavn eller med nogen Underskrift, men efter Indstævntes Anbringende er forfattet af Krigsministeriet, som emaneret fra samme og bestemt til — overensstemmende med den ovenfor berørte, forrest i Bogen trykte Udtalelse — at give bindende Forskrifter angaaende visse Grene af den militære Tjeneste, maa henregnes til de offentlige Aktsstykker, til hvis Offentliggjørelse ifølge den nævnte Lovbestemmelse Ingen kan erhverve udelukkende Ret uden ved en særlig Lov, som in casu ikke foreligger. Efter det Foranførte vil Citantens Frifindelsespaaſtand være at tage til Følge uden at det bliver fornødent at undersøge, hvad han endvidere har anført til Støtte for samme. Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Sagens

Omstændigheder at burde ophæves, hvorhos der bliver at tillægge de for Citanten for Over- og Underretten beskikkede Sagførere i Salær hver 50 Kr. og den Første endvidere for udlagt Porto 24 Øre, hvilke Beløb ville være at udrede af det Offentlige. Under Sagens Behandling i første Instants og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Fredagen den 21 Juni.

Nr. 87.

Advokat Nellesmann

contra

1) Marie Sophie Pedersen og 2) Peter Oscar Petersen
(Def. Hansen),

der tiltales: Nr. 1 for Barnemord og Nr. 2 for Delagtighed i denne Forbrydelse.

Kriminal- og Politirettens Dom af 30 Oktober 1888: Arrestantinden Marie Sophie Pedersen og Arrestanten Peter Oscar Petersen bør straffes: Arrestantinden paa Livet, og Arrestanten med Tugthusarbejde i 8 Aar. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne, Overauditor Wolf og Bøcher, 30 Kroner til hver, udredes af Arrestantinden, dog at Arrestanten in solidum med hende deraf tilsvare Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse have begge de Tiltalte for deres Defensor for Højesteret og derefter under de optagne Forhør tilbagekaldt de af dem tidligere afgivne. i Dommen anførte Tilstaaelser. Angaaende det af Marie Sophie Pedersen den 5 December 1882 fødte Barns Dødsmaade har hun nemlig nu forklaret, at hun ikke havde indgivet Barnet Polervand, men at det var hendes den 5 April f. A. afdøde Fader, der havde ombragt Barnet ved

i hendes Paasyn, men uden at hun turde forhindre det, at indgive Barnet nogle saakaldte Sovedraaber; og hvad den i December 1887 foregaaede Barnefødsel angaar, har Peter Oscar Petersen nu benægtet at have forledet eller søgt at forlede Medtaltte til at føde i Dølgemaal og derefter skaffe Barnet af Vejen eller tage det af Dage, medens Marie Sophie Pedersen vel har fastholdt Forklaringen om, at han havde foreslaaet hende dette, men paastaaet, at hun ikke gik ind paa hans Forslag, og at det ikke var hendes Mening at føde i Dølgemaal, endsige skaffe Barnet af Vejen, hvis det fødtes levende. Ligesom de Tiltalte imidlertid ikke have kunnet fremføre rimelige Grunde for, at de havde afgivet usandfærdige Tilstaaelser og at de først efter Dommens Afsigelse tilbagekaldte disse, saaledes er der Intet under Sagen fremkommet, som kunde svække Paalideligheden af Tilstaaelserne, der inden Dommens Afsigelse gjentagne Gange ere fastholdte af de Tiltalte og hvis Rigtighed i det Væsentlige maa anses bestyrket ved Sagens Oplysninger. Disse Tilstaaelser ville derfor i Medfør af Lovens 1—15—1 være at lægge til Grund for Sagens Paadømmelse.

Efter det Anførte maa det antages, at Marie Sophie Pedersen efter foregaaende Overlæg den 21 December 1882 har indgivet sit den 5 s. M. fødte Barn Polervand i den Hensigt at ombringe det, men det findes dog efter de foreliggende Oplysninger ikke med tilstrækkelig Sikkerhed at kunne statuere, at hun derved virkelig har foraarsaget Barnets Død, i hvilken Henseende fremhæves, at den af en autoriseret Læge efter forudgaaet Undersøgelse af Barnets Lig udfærdigede Dødsattest som sandsynlig Dødsårsag nævner daarlig Pleje og svag Udvikling, og at det efter saa lang Tids Forløb ikke sikkert har kunnet oplyses, at Dødsårsagen skulde være en anden end den da antagne. Denne Tiltalte vil derfor under denne Del af Sagen alene være at anse for forsøgt Mord efter Straffelovens § 190, jfr. § 46. Det af hende i Henseende til Barnefødselen i 1887 udviste Forhold er ved Dommen rettelig henført under Straffelovens § 192, sidste Led, sammenholdt med § 53, 2det Stykke, 1ste Punktum, ligesom Peter Oscar Petersen for det af ham udviste Forhold rettelig er dømt efter § 190, sammenholdt med § 52, 2det Punktum.

Straffen findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes for hende til Tugthusarbejde i 10 Aar og for ham til Forbedringshusarbejde i 6 Aar. Aktionens Omkostninger ville de have at udrede overensstemmende med Dommens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Marie Sophie Pedersen bør hensættes til Tugthusarbejde i ti Aar, Peter Oscar Petersen til Forbedringshusarbejde i sex Aar. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Advokat Nellesmann og Højesteretssagfører Hansen 120 Kroner til hver, udredes af Marie Sophie Pedersen, saaledes at Peter Oscar Petersen in solidum med hende deraf tilsvare Halvdelen.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Marie Sophie Pedersen og Arrestanten Peter Oscar Petersen, der ere fødte henholdsvis den 23 September 1859 og den 1 April 1861 og ikke funden forhen straffede ifølge Dom, tiltales under nærværende Sag, Arrestantinden for Barnemord og Arrestanten for Delagtighed i denne Forbrydelse. Ifølge de af dem afgivne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger ere de nærmere Omstændigheder i det Væsentlige følgende: Medens Arrestantinden tjente i Vester-Skjerninge, stiftede hun Bekjendskab med Skibstømrer Jens Christian Rasmussen Hoffmann, med hvem hun traadte i utugtig Forbindelse og blev, ifølge hendes Forklaringer, som ikke kan forkastes, i Foraaret 1882 besvangret af ham. Efter at hendes Madmoder var bleven bekjendt med hendes Tilstand, hvilken hun paa Forehold ikke lagde Dølgemaal paa, bleve hun og Madmoderen enige om, at Arrestantinden skulde forblive i sin Tjeneste, indtil Fødselen var umiddelbart forestaaende, derefter tage hjem til sine Forældre, som boede i Nærheden, og efter overstaaet Fødsel atter vende tilbage i Tjenesten. Noget Ondt overfor det Barn, som Arrestantinden skulde føde, pønsede hun fra første Færd ikke paa, men da Hoffmann, der mente, at Arrestantinden ikke kunde være bleven besvangret af ham, henimod den Tid, da hun skulde føde, skrev til hende, at hun ikke maatte udlægge ham som Barnefader, og da nogle Dage efter en Pige, med hvem Hoffmann havde forlovet sig, henvendte sig til Arrestantinden med Spørgsmaal om, i hvilket Forhold Hoffmann havde staaet til hende, og Arrestantinden hertil havde svaret, at Pigen ikke af Hensyn til hende skulde afbryde Forbindelsen med Hoffmann, følte Arrestantinden sig saa fortvivlet, at hun besluttede, naar Barnet var født, at tage Livet af det, og i dette Øjemed tilvendte hun sig

en Dag, da hun var beskjæftiget med at polere for sin Madmoder, en lille Flaske med Polervand for dermed at forgive Barnet. Da Arrestantinden mærkede, at Fødselen var umiddelbart forestaaende, blev hun bragt til sine Forældre og nedkom her den 5 December 1882 med et fuldbaarent Pigebarn. Arrestantinden, der i den nærmeste Tid efter Fødselen forblev i Forældrenes Hjem, havde, da hun bragtes dertil, taget Flasken med Polervand med sig, men kunde nu ikke bringe over sig at iværksætte den af hende fattede Plan, og skjøndt hun ikke troede, at det vilde fore til Noget, skrev hun to Gange til Hoffmann og bad denne om at vedkjende sig Barnet og hjælpe hende, idet det var hendes Tanke at afstaa fra sit Forsæt, hvis Hoffmann skulde forandre sin Optræden. I sine Svar paa disse Breve nægtede imidlertid Hoffmann vedblivende at vedkjende sig Paterniteten, og Arrestantinden bestemte sig da til at skride til Udførelsen af sit Forsæt. I Overensstemmelse hermed indgav hun Barnet den 21de næstefter om Formiddagen, da hun var alene ved dets Vugge, en Theskefuld Polervand, blandet med Mælk; umiddelbart efter blev Barnet heftig sygt, og ud paa Natten afgik det ved Døden. Da der ved det foretagne Ligsyn over Barnet ikke fremkom Mistanke mod Arrestantinden, blev det begravet, og nogen Obduktion af Liget har ikke fundet Sted, men ifølge on af Retslægen afgiven Erklæring, til hvilken det kongelige Sundhedskollegium i Skrivelse til Retten af 26 Oktober d. A. har sluttet sig, maa det antages, at Polervand af den under Sagen omhandlede Beskaffenhed og i den angivne Mængde har, ved at virke ætsende paa Slimhinderne (Munden, Svælget, Spiserøret og Mave) og derved fremkalde Forgiftning, kunnet foraarsage Døden, saaledes at der ikke er Grund til at betvivle, at Arrestantinden paa den af hende omforklarede Maade har skilt Barnet ved Livet. I Aaret 1887, medens Arrestantinden tjente her i Staden, stiftede hun Bekjendtskab med Arrestanten og havde, fra Slutningen af Marts Maaned eller Begyndelsen af April Maaned nævnte Aar, oftere legemlig Omgang med ham. Efter det første Samleje mellem dem udeblev hendes Menstruationer, og hun antog sig derfor besvangret af Arrestanten, hvad hun allerede inden Juni Maaned samme Aar meddelte denne. Efterhaanden som Tiden skred frem, kom de Begge til Vished om Arrestantindens Tilstand, og i Begyndelsen af Oktober Maaned samme Aar fremkom Arrestanten, der var gift, og som havde tænkt over, at det vilde blive kostbart at yde Bidrag til et Barn, med det Forslag, at Arrestantinden skulde føde i Hemmelighed. Hun svarede ikke herpaa, men da hun var paa det Rone med, at Arrestanten vilde forlade hende, i Fald hun ikke føjede sig efter hans Villie, besluttede hun dog at efterkomme Arrestantens nævnte Opfordring, hvorfor hun ogsaa søgte at bibringe forskellige Personer urigtige Forestillinger om sin Tilstand og

ikke beredte sig paa at sørge for Barnet. Hvad der skulde gøres med dette, havde der ikke været udtrykkelig Tale om mellem Arrestanten og Arrestantinden; men under en Samtale, som fandt Sted mellem dem i sidste Halvdel af November Maaned samme Aar, foreslog Arrestanten, at Arrestantinden skulde føde i Hemmelighed paa et Hotel og ombringe Barnet, forsaavidt dette kom levende til Verden. Dette Forslag gik Arrestantinden ind paa, og aftalte de derefter med hinanden, at Arrestanten, naar Arrestantinden havde udført Gjærningen, skulde hente Barnet og skaffe det tilside. I Overensstemmelse med den saaledes fattede Plan indlogerede Arrestantinden sig den 1 December samme Aar paa et herværende Hotel, og da hun den paafølgende Nat mærkede, at Fødselen var forestaaende, stod hun op af Songen. Hun lænede sig med den ene Arm til en Stol og mod den anden til Sengen og fødte derefter i staaende Stilling et Barn, som, idet Navlestrengen uden nogen Virksomhed fra hendes Side gik over, faldt ned paa Træppet, der laa foran hendes Seng. Hun hørte ikke Barnet græde eller paa anden Maade give Livstegn fra sig og saa det, uagtet der var Lys i Stuen, ejheller røre sig, hvorfor hun antager, at det har været dødfødt, men nogen Undersøgelse i saa Henseende foretog hun ikke, hvorimod hun lod det ligge og gik i Seng. Først hen paa Formiddagen den følgende Dag stod hun, der havde aflaaet Døren til Værelset, op og svøbte, efter at være bleven befriet for Efterbyrden, det døde Barn ind i nogle Klædningsstykker og lagde det, tilligemed Efterbyrden, i sin Haandkuffert. Arrestantinden sendte derpaa gjentagne Gange Bud efter Arrestanten, som ogsaa indfandt sig hos hende paa Hotellet, men vægrede sig ved at skaffe Barnet til Side, hvorfor Arrestantinden den 5te næstefter selv besorgede dette, idet hun fra Langebro kastede Barnet ud i Vandet. Medens de Foranstaltninger, der fra paa-gjældende Kriminelkammers Side ere blevne truffene for at skaffe Liget tilstede, forinden nærværende Sag den 7 August d. A. optoges til Dom, ikke havde ført til noget Resultat, blev der den 16de næstefter i Strømlobet ud for Christiansholms Fabriksbygninger fundet et Barnelig i stærk forraadnet Tilstand, og efter de under et Reassumptionsforhør erhvervede Oplysninger kan det ikke betvivles, at det er identisk med det af Arrestantinden fødte Barn. Af den foretagne legale Sektion af det saaledes fundne Lig fremgaar det som Resultat, at Barnet har været ontrent fuldbaarent, samt at det har været dødfødt, og har Arrestantindens Forklaring saaledes derigjennem fundet en væsentlig Bestyrkelse. Som Følge af det Anførte ville Arrestantinden og Arrestanten være at anse: Arrestantinden efter Straffelovens § 190 med Livsstraf, hvorved absorberes den Straf, som hun endvidere har forskyldt efter Straffelovens § 192, sidste Led, sammenholdt med § 53, 2det Stykke, 1ste Punktum, og Arre-

stanten efter Straffelovens § 190, sammenholdt med § 52, 2det Punktum, efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 8 Aar.

Nr. 49. Sølvpletterer Jens Peder Larsen (Hindenburg)
c o n t r a

Polyteknisk Kandidat Jens Nielsen Johansen (Ingen),

betr. Spørgm. om Indstævntes Forpligtelse ifølge et skriftligt Bevis.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 Marts 1888: Indstævnte polyteknisk Kandidat Jens Nielsen Johansen bør for Citanten Sølvpletterer Jens Peter Larsens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Prokurator Salomonsen tillægges i Salær 50 Kr., der udredes af det Offentlige. Der forelægges Overretssagfører F. C. Nielsen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at forsyne de af ham den 13 Juni, 19 September og 14 November f. A. fremlagte Indlæg med Stempel.

Højesterets Dom.

Efter det Oplyste maa det antages, at Citanten, som ved det i den indankede Dom anførte Bevis forpligtede sig til ikke at forulempe Indstævnte i Anledning af dennes Forhold til Citantens Hustru, ikke har overholdt denne Forpligtelse; da nu dette ifølge Beviset var en udtrykkelig Betingelse for Indstævntes Forpligtelse til at yde Bidrag til det omhandlede Barns Ophold, og den Omstændighed, at Indstævnte misligholdt denne Forpligtelse, ikke kunde befoje Citanten til at tilsidesætte den af ham selv indgaaede Forpligtelse og desuagtet forlange den af Indstævnte betingelsesvis indgaaede opfyldt, vil Indstævnte, selv om Beviset maatte anses for gyldigt, være at frifinde for Citantens Tiltale. Da Dommen har det samme Resultat og dens Bestemmelser om Sagens Omkostninger tiltrædes, vil den være at stadfæste. Det Citantens befalede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen be-

taler Citanten 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Hindenburg 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Citanten Solvpletterer Jens Peter Larsen søger under nærværende Sag, under hvilken der er meddelt ham Bevilling til fri Proces, Indstævnte polyteknisk Kandidat Jens Nielsen Johansen til at betale Citanten et ved uvillige Mænds Skjøn fastsat Underholdningsbidrag til det af Citantens Hustru den 20 Maj 1886 fødte Drengbarn Karl Marius Nikolai Larsen fra dets Fødsel indtil dets fyldte 18de Aar, subsidiært indtil Forligsklagens eller dog indtil Forligsprovens Datum, henholdsvis den 3 og 18 November s. A. samt til at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Citantens beskikkede Søgfører Prokurator Salomonsen, hvilket ialfald paastans udredet af det Offentlige. Søgsmålet er støttet paa, at Indstævnte skal være Fader til det nævnte Barn og at Indstævnte ved et i Januar 1886 udstedt skriftligt Bevis har forpligtet sig til at betale Citanten 150 Kr. i Anledning af dennes Hustrus da forestaaende Nedkomst og derefter efter en rimelig Maalestok at bidrage til Barnets Ophold, imod at Citanten forpligtede sig til ikke at forulempe Indstævnte i den Sag, saafremt Fordringen blev opfyldt. Indstævnte har principaliter paastaaet Sagen afvist paa Grund af Mangler ved Forligsmæglingen, men da det af ham til Støtte herfor Anførte er uden Betydning, bliver Sagens Realitet at paakjende. I Realiteten har Indstævnte principaliter paastaaet sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger skadesløst, idet han har benægtet at være Fader til det ommeldte Barn og derhos bl. A. gjort gjældende, at den indgaaede Forpligtelse er stridende mod Ærbarhed. Det er in confesso, at Barnet er avlet medens Citanten levede i ægteskabeligt Samliv med dets Moder, og at Barnet saavel ved dets Fødsels Indførelse i vedkommende Kirkebog som ved dets Daab er opgivet at være en Son af Citanten og dennes Hustru. Det kan herefter ikke statuere, at Indstævnte er Barnets Fader, og som Følge heraf maa den Forpligtelse, Indstævnte ved det skriftlige Bevis har paataget sig, nærmest opfattes som et Vederlag til Citanten, fordi Indstævnte — saaledes som denne under Sagen har erkjendt — har staaet i et utugtigt Forhold til Citantens Hustru under hendes Ægteskab med denne. Og da en saadan Forpligtelse findes at være i Strid med Lov 5—1—2, vil Indstævntes Frifindelsespanstand være at tage til Følge. Sagens

Omkostninger blive efter Omstændighederne at hæve og der vil være at tillægge Prokurator Salomonsen, hvis Sagførelse har været forsvarlig, et Salær af 50 Kr., som blive at udrede af det Offentlige. Der vil være at forelægge Overretssagfører F. C. Nielsen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at forsyne de af ham den 13 Juni, 19 September og 14 November f. A. fremlagte Indlæg med Stempel. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Fredagen den 28 Juni.

Nr. 80. Højesteretssagfører Lunn
contra

1) Simon Andersen, 2) Jacob Jacobsen Tylkjær, 3) Jens Christian Henriksen, 4) Forbedringshusfange Poul Hansen Kyhl, 5) Rasmus Nielsen Præst, 6) Niels Christian Nielsen, 7) Nils Andersson, 8) Johan Enoch Nordling, 9) Peerlene Elise Pedersen, Mortensens Hustru, 10) Felix Hartmann, 11) Rasmus Pedersen Allermann, 12) Theodor Vilhelm Marius Høeg og 13) Anders Sørensen,

der tiltales: Nr. 1, 2, 3, 4, 5, 6 og 7 for Brandstiftelse, Nr. 6 tillige for Bedrageri (Konkurslovens § 168) og Nr. 7 tillige for Assurancesvig, Nr. 8 for Brandstiftelse eller for ved Tilsidesættelse af almindelig Forsigtighed at have afstedkommet Ildsvaade samt for Assurancesvig, Nr. 9 for Delagtighed i Forsøg paa Brandstiftelse, Nr. 10 for Bedrageri (Konkurslovens § 168), Nr. 11 og 12 for Assurancesvig og Nr. 13 for falsk Forklaring for Retten.

Kommissionsdom af 3 August 1888: Arrestanterne 1, Anders Nielsen eller Qvist, 2, Peter Fedderson Kruckow, 3, Hans Peter Jensen, 4, forhenværende Gaardmand Simon Andersen, 5, Rasmus Jensen Juul, 6, Jens Peder Bang Pedersen, 7, Jacob Jacobsen Tilkjær eller Tylkjær, 8, Jens Christian Henriksen, Tiltalte 9, Forbedringshusfange Poul Hansen Kyhl og Arrestanterne 10, Niels Nielsen Præst, 11, Rasmus Nielsen Præst, 12, Niels Christian Nielsen, samt 13, Smed Simon Andersen, bor straffes med Forbedringshusarbejde: Nr. 5, Ras-

mus Jensen Juul i 6 Aar; Nr. 6, Jens Peder Bang Pedersen, Nr. 7, Jacob Jacobsen Tilkjer eller Tylkjær, Nr. 8, Jens Christian Henriksen, Nr. 10, Niels Nielsen Præst og Nr. 12, Niels Christian Nielsen hver især i 3 Aar; Nr. 3, Hans Peder Jensen, Nr. 4, forhenværende Gaardmand Simon Andersen og Nr. 11, Rasmus Nielsen Præst, hver især i 2 Aar. Nr. 15, Arrestanten Johan eller Johannes Enoch Nordling bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, dog at Straffen bortfalder, naar han tilsvarende nedenauførte ham idømte Erstatningsbeløb Arrestanterne Nr. 14, Niels Anderson, de Tiltalte Nr. 16, Slagter Poul Mortensen, Nr. 17, Peerlene Elise Pedersen, Mortensens Hustru, og Nr. 18, Bodker Felix Hartmann, Arrestanterne Nr. 19, Laurs Peder Nielsen Præst, Nr. 20, Rasmus Pedersen Allermann, og Nr. 21, Theodor Vilhelm Marius, Høeg, de Tiltalte, Nr. 22, Detailhandler Christen Hansen, Nr. 23, Gaardejer Mikkell Danielsen og Nr. 26, Gaardejer Anders Sørensen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød hver især i 2 Gange 5 Dage. De Tiltalte Nr. 24, Mette Marie Sørensen, Danielsens Hustru og Nr. 25, Ungkarl Søren Mikkelsen bør straffes med simpelt Fængsel hver i 14 Dage. I Erstatning udredes af Arrestanten Nr. 1, Anders Nielsen Qvist, til den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger 844 Kr., til de mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikkring for rørlig Ejendom i Nørrejylland 229 Kr. 28 Øre, og til nye dansk Brandforsikkringselskab 431 Kr. 1 Ø., af Arrestanten Nr. 2, Peder Feddersen Kruckow, til den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger 3476 Kr. 20 Øre, til Brandforsikkringen Jylland 618 Kr. og til nye dansk Brandforsikkringselskab 494 Kr. 25 Øre, af Arrestanterne Nr. 3, Hans Peter Jensen, og Nr. 4, forhenværende Gaardmand Simon Andersen, En for Begge og Begge for En, til den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger 4057 Kr. 23 Øre og til Brandforsikkringselskabet „Danmark“ 1284 Kr. 50 Øre, Arrestanten Nr. 5, Rasmus Jensen Juul, til den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger 14424 Kr. 11 Øre, til Brandforsikkringselskabet „Danmark“, 1705 Kr. 55 Øre til de mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikkringsforening for rørlig Ejendom i Nørrejylland 2272 Kr. 28 Øre, til Hjerm Ginding Herreders Brandassuranceforening 2286 Kr. 20 Øre, af Arrestanterne Nr. 6, Jens Peder Bang Pedersen, Nr. 7, Jacob Jacobsen Tilkjer eller Tylkjær, og Nr. 8, Jens Christian Henriksen, samt Tiltalte Nr. 9, Forbedringshusfange Poul Hansen Kyhl, En for Alle og Alle for En, til den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger 11,111 Kr. 25 Øre, af Arrestanterne Nr. 10, Niels Nielsen Præst, og Nr. 11, Rasmus Nielsen Præst, En for Begge og Begge for En, til den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger 48 Kr. 40 Øre og til de mindre Landejendomsbesidderes

Brandforsikkring for rørlig Ejendom i Nørrejylland 101 Kr. 50 Øre, af Arrestanten Nr. 12, Niels Christian Nielsen, til den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger 279 Kr. og til Brandforsikkringselskabet „Danmark“ 1081 Kr. 55 Øre af Arrestanten Nr. 13 Smed Søren Andersen til den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger 492 Kr., samt endvidere in solidum med Jens Christian Jensen ogsaa kaldet Niels Dreier 6 Kr., af Arrestanten Nr. 15, Johan eller Johannes Enoch Nordling, til den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger 1100 Kr., og til de mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikkringsforening for rørlig Ejendom i Nørrejylland 1108 Kr. 4 Øre. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Mundt, 600 Kr. og til Defensor, Prokurator Lange, 500 Kr., udredes saaledes, at Arrestanterne: 1, Anders Nielsen eller Qvist, og 2, Peter Feddersen Kruckow, udrede hver $\frac{1}{32}$, Arrestanterne 3, Hans Peter Jensen og 4, forhenværende Guardmand Simon Andersen, En for Begge for En $\frac{1}{32}$, Arrestanten 5, Rasmus Jensen Juul, $\frac{1}{4}$, Arrestanterne 6, Jens Peder Bang Pedersen, og 7, Jacob Jacobsen Tilkjer eller Tylkjer, En for Begge og Begge for En, $\frac{1}{16}$, saaledes at Halvdolen heraf tilsvares in solidum med Førstnævnte af Arrestanten 8, Jens Christian Henriksen, og in solidum med Sidstnævnte af Tiltalte 9, Forbedringshusfange Poul Hansen Kyhl, Arrestanten 10, Niels Nielsen Præst, $\frac{2}{32}$, hvoraf in solidum med ham tilsvares af Arrestanten 11, Rasmus Nielsen Præst, $\frac{2}{3}$, og af de Tiltalte, 16, Slagter Poul Mortensen, og 17, Peerlene Elise Pedersen, Morteusens Hustru, En for Begge og Begge for En $\frac{1}{3}$; Arrestanten 12, Niels Christian Nielsen, og 13, Smed Simon Andersen, hver $\frac{1}{16}$; Arrestanten 14, Niels Andersson, og 15, Johan eller Johannes Enoch Nordling, 19, Laurs Peder Nielsen Præst, 20, Rasmus Pedersen Allermænd, og 21, Theodor Vilhelm Marius Høeg, hver $\frac{1}{32}$; de Tiltalte 18, Bødker Felix Hartmann, og 22, Detailhandler Christen Hansen, ligeledes hver $\frac{1}{32}$; Tiltalte 23, Gaardejer Mikkil Danielsen $\frac{1}{32}$, hvoraf in solidum med ham tilsvares af hans Hustru, Tiltalte 24, Mette Marie Sørensen, $\frac{1}{2}$, og af Tiltalte 25, Ungkarl Søren Mikkelsen, $\frac{1}{2}$; og ondelig Tiltalte 26, Gaardejer Anders Sørensen, $\frac{1}{32}$. De idømte Erstatningsbeløb at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da Tiltalte Peerlene Elise Pedersen, Mortensens Hustru, efterat have erklæret sig utilfreds med den indankede Dom, har forladt Landet, uden at Indstævningen til Højesteret er

bleven forkyndt for hende, vil Sagen for hendes Vedkommende være at afvise fra Højesteret.

Efter den indankede Doms Afsigelse have en Del af de Tiltalte dels fragaaet de af dem tidligere af givne Tiltalser dels ikke villet erkjende, at de have forklaret under Forhørene som i Protokollen anført; men hertil vil der, efter de Højesteret forelagte Oplysninger, intet Hensyn kunne tages.

Forsaavidt Tiltalte Nils Andersson ved Dommen er anset skyldig i Assurancesvig med Hensyn til en Slagbænk, et Bord og 2 Stole, findes det efter de foreliggende Oplysninger betænkeligt at statuere, at den retstridige Undladelse af at meddele Assuranceselskabet, at han før Branden havde solgt disse Gjenstande, og hans Modtagelse af hele den beregnede Erstatning har været forbunden med svigagtig Hensigt; han vil derfor, da han ved Dommen rettelig er frifunden under den øvrige Del af Sagen mod ham, være i det Hele at frifinde, dog med Forpligtelse til at deltage i Udredelsen af Aktionens Omkostninger.

Ligeledes findes det betænkeligt at anse de Tiltalte Allermann og Høeg som skyldige i Assurancesvig ved de af dem udviste, i Dommen nærmere omhandlede Forhold, og disse Tiltalte ville derfor ogsaa være at frifinde, hvorhos Aktionens Omkostninger for deres Vedkommende ville være at udrede af det Offentlige.

Hvad endvidere Tiltalte Anders Sørensen angaar, vil den af ham den 12 September 1884 inden Retten afgivne urigtige Forklaring i Medfør af Straffelovens § 147, 1ste Membr. ikke kunne tilregnes ham til Straf, da han under dette Forhør havde Grund til at antage, at Sagen gjaldt ham selv, hvorfor han bliver at frifinde, dog med Forpligtelse til at deltage i Udredelsen af Aktionens Omkostninger.

For de 8 øvrige for Højesteret Tiltaltes Vedkommende vil Dommen i Henhold til de i den anførte Grunde være at stadfæste, dog at Straffetiden nedsættes for Tiltalte Kyhl — for hvis Vedkommende Citatet af Straffelovens § 48 udgaar — til 18 Maaneder, for Niels Christian Nielsen til 2½ Aar og for Tiltalte Nordling til 4 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

For Peerlene Elise Pedersen, Mortensens Hustrus Vedkommende afvises Sagen. Nils Andersson, Rasmus Pedersen Allermann, Theodor Vilhelm Marius Høeg og Anders Sørensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag frie at være. For-

saavidt angaar de forhenværende Gaarmand Simon Andersen, Jacob Jacobsen Tylkjær, Jens Christian Henriksen, Poul Hansen Kyhl, Rasmus Nielsen Præst, Niels Christian Nielsen, Johan Enoch Nordling og Felix Hartmann idømte Straffe, bør Kommissariernes Dom ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Kyhl bestemmes til atten Maaneder, for Niels Christian Nielsen til to og et halvt Aar og for Nordling til fire Gange fem Dage. I Henseende til Erstatningerne og Aktionens Omkostninger bør bemeldte Dom, forsaa vidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at de Allermann og Høeg paalagte Andele af Omkostningerne udredes af det Offentlige. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Lunn 500 Kroner, Højesteretssagfører Bagger 400 Kroner og Højesteretssagfører Hansen 300 Kroner, af hvilke Salarier de Tiltalte Tylkjær, Henriksen og Kyhl En for Alle og Alle for En udrede en Fjerdedel, de Tiltalte Simon Andersen, Rasmus Nielsen Præst, Niels Christian Nielsen, Nils Andersson, Nordling, Hartmann og Anders Sørensen hver for sig en Tolvtedel og det Offentlige en Sjettedel.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Efterat det ved allerhøjeste Kommissorium af 9 September f. A. var paa lagt undertegnede Assessor i den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsret, Jensen, at anstille Undersøgelse i Anledning af nogle i Norre- og en Del i Sønder Herred i Randers Amt stedfundne Ildebrande, er det i Anledning af de Oplysninger, der under den nævnte Undersøgelse ere fremkomne, ved allerhøjeste Kommissorialbefaling af 14 Februar d. A. paa lagt undertegnede Assessorer i fornævnte Ret yderligere at undersøge og paakjende nærværende Sag, under hvilken efternævnte Personer tiltales for de ved hver især anførte Forbrydelser . . . 3) Arrestanten Hans Peter Jensen, og 4) Arrestanten forhenværende Gaardmand Simon Andersen, der tiltales for Brandstiftelse, ere — ved deres egne af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelser — overbeviste om at have gjort sig skyldige heri. Ved forskellige uheldige Omstændigheder var Arrestanten Andersen efterhaanden bragt i saa-

dan Pengeforlegenhed, at han indsaar, at det var umuligt for ham at blive ved den Gaard i Mastrup, han Aaret forud havde tilbyttet sig, og da alle Forsøg paa at afhænde den glippede, opstod den Tanke hos ham, at Gaardens Brand hunde bringe ham ud af hans fortvivlede Stilling ved den Fordel, han kunde vente ved at hæve Assurancen, eller i alt Fald skaffe ham Hensstand med de Pengebetalinger, han havde at udrede, eller mulig lede til Gaardens Salg. Da han imidlertid ikke selv turde paa-sætte Ilden, kom han til at tænke paa, at han nok kunde formaa Arrestanten Jensen, der er hans Svoger og netop dengang opholdt sig paa Gaarden, dertil. I denne Hensigt fulgte han den 4 Marts 1886 om Formiddagen med Arrestanten Jensen, da denne forlod Gaarden for at gaa hjem, og forestillede ham undervejs Familiens trykkende Pengeomstændigheder, og hvilket Held det vilde være, om Gaarden brændte, hvorefter han anmodede Jensen om at sætte Ild paa Gaarden og tilføjede, at han gjerne betalte ham et Par Hundrede Kroner derfor. Jensen, der først var uvillig hertil, men dog har erkjendt, at der ikke behøvedes megen Overtalelse fra Andersens Side, lovede da at paa-sætte Ilden, hvorved han dog efter sin Forklaring ikke tog noget Hensyn til den tilbudte Betaling, og som Følge af den saaledes truffne Aftale opgav Jensen sin Hjemrejse og vendte med Andersen tilbage til Gaarden. Efterat de havde spist til Middag der, gik Arrestanterne sammen til Ørum, hvor Andersen vilde gjøre nogle Indkjøb, og paa denne Vandring erklærede Jensen, at han helst vilde være fri for at have med Branden at skaffe, at han ikke troede sig istand til at gjøre det, og at han var bange for at blive opdaget. I Anledning af disse Indvendinger forestillede Andersen ham imidlertid, at det var let gjort med en Svovlstik at tænde Halmen i et af Udhusene, at han sagtens kunde gjøre det ubemærket om Aftenen, og at Ingen vilde tro ham til det, hvorhos Andersen tilføjede, at det skulde ske inden Søngetid. Jensen maatte herefter atter love at opfylde Andersens Forlangende, og da de ommeldte Indkjøb vare besørgede og nogle Besøg aflagte, gik Jensen med det Indkjøbte tilbage til Andersens Gaard, medens Andersen — der efter sin Forklaring paa Grund af den truffne Aftale ikke turde vende tilbage til Gaarden, førend han erfarede, at Ilden var igang — blev i Ørum. Efterat Jensen Kl. lidt over 6 var kommet tilbage til Gaarden, tilbragte han en Del af Aftenen med at spille Kort og tænkte under Spillet stadig, hvad han havde lovet Andersen, men opsatte Udførelsen, idet han efter sin Forklaring ikke følte sig dristig derved. Da Klokkeren var bleven mellem 9 og 10, troede han dog ikke at turde opsætte det længere og gik derfor fra Stuen gennem Gangen ud i Gaarden samt tversover denne til den Indgang til Ladebygningen, som findes i det nordøstre Hjørne af Gaardspladsen. Herfra kom han ind i en Tærskelo

og gennem en Aabning i Skillerummet tilvenstre ind i Laden, hvor der laa løst Halm over hele Gulvet og sammenbundet Halm i Midten. Han lyste her for sig ved en afreven Tændstik og holdt den samme Tændstik, medens den endnu brændte, til et af Halmknipperne i Midten af Laden, et Par Alen fra Gulvet. I det Øjeblik Halmen fængede og begyndte at blusse, fortrød han, hvad han havde gjort, og forsøgte at slukke Ilden ved at rive i den brændende Halm. Da dette imidlertid ikke lykkedes, skyndte han sig den samme Vej tilbage, idet han lukkede Lødorren efter sig, og offerat have forrettet sin Nødtørft gik han ind i Stuen og fortsatte Spillet, indtil hans Søster, Andersens Hustru, kort efter ved at se ud af Vinduet bemærkede Ilden, som dengang slog ud af Tagrygningen over Laden. Medens Stuehuset ikke blev berørt af Ilden, da Vinden bar derfra, brændte Udhusbygningerne med Indhold af Fourage, samt Gaardens eneste Hest, 5 Køer og 3 Kvier, hvorimod en Ko og Faarene reddedes. Ligesom Andersen ikke havde givet Jensen nogen nærmere Anvisning om, hvor i Udhusene Ilden skulde paasættes, saaledes havde han heller ikke yttret noget Ønske om, at Besætningen skulde indebrænde, og efter sin Forklaring tænkte Jensen ikke paa, om Besætningen vilde blive reddet eller indebrænde. Derimod ansaa begge Arrestanterne det for en Selvfølge, at Gaardens 3 sammenbyggede Udhuslænger maatte brænde, naar der opstod Ild i et af Udhusene; om Stuehuset var udsat for at brænde, vil ingen af Arrestanterne have tænkt paa; men der var ialtfuld efter de foreliggende Omstændigheder ingen Fare for Menneskeliv og heller ikke nogen Rimelighed for, at Ilden kunde forplante sig til Nabosteder. Om de 200 Kr., Andersen havde lovet Jensen for Ildspausettelsen, har der ikke senere været Tale mellem Arrestanterne, i hvilken Henseende Andersen havde forklaret, at han var ude af Stand til at udrede dem og, da Jensen aldrig krævede ham, antog, at denne gav Afkald derpaa. Efter det Anførte ville Arrestanterne, der ere fødte . . . Andersen den 19 Marts 1846, og af hvilke . . . ingen er fundet forhen straffet, være at anse efter Straffelovens § 281, for Andersens Vedkommende jfr. med § 52, og lides Straffen efter Omstændighederne for hver af Arrestanterne at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 2½ Aar. Arrestanterne ville derhos være at tilpligte in solidum at udrede i Erstatning efter de derom nedlagte Paastande til den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger 4057 Kr. 23 Øre og til Brandforsikkringselskabet „Danmark“ 1284 Kr. 50 Øre. . . . 6) Arrestanten Jens Peder Bang Pedersen, 7) Arrestanten Jacob Jacobsen, Tilkjer eller Tylkjer, 8) Arrestanten Jens Christian Henriksen, og 9) Tiltalte, Forbedringshusfange Poul Hansen Kyhl, der Alle tiltales for Brandstiftelse, ere ved deres egne, af det iøvrigt Oplyste bestrykkede Tilstaaelser overbeviste om at have gjort sig skyldige

heri. Efterat Arrestanten Henriksen i Fornæret 1885 havde bortbyttet sin Gaard i Farre med Stenvad Mølle, der tilhorte Arrestanten Bang Pedersen, beklagede Henriksen sig ofte til denne over den daarlige Handel, han havde gjort, og over den ringe Udsigt han havde til at klare den Prioritet af 4700 Kr., Bang Pedersen havde staaende i Ejendommen. Ved en saadan Lejlighed kom det paa Tale mellem dem at afbrænde Møllen, der var forsikret højt, og medens det ikke bestemt er oplyst, fra hvem af dem Forslaget om Ildspasættelsen først fremkom, have de begge vedgaaet, at de snart bleve enige om Planen, og at det navnlig, da Møllen ved en den 11 Juli s. A. paa Brandforsikringens Foranstaltning foretagen Vurdering var sat lavere end ved den Taxation, der laa til Grund for Forsikringen, og det herefter var at forudse, at Brandforsikringen vilde nedsætte Assurancesummen, blev vedtaget mellem dem, at Møllen skulde afbrændes efter nærmere Bestemmelse med Hensyn til Tiden. Bang Pedersen paatog sig derhos at skaffe en Mand til at besørge Ildspasættelsen, i hvilken Anledning Henriksen til Brug for Brandtifteren leverede Bang Pedersen en Nogle, der kunde aabne Mølledøren, og tillige efter Bang Pedersens Opfordring lovede i Forvejen at hensætte et passende Kvantum Stenolie i Møllen til Brug ved Ildspasættelsen. I Overensstemmelse med denne Aftale anskaffede Henriksen en Tid efter 4 Potter Stenolie i en Dunk, som han, for at undgaa Mistanke, købte i Aarhus, og derefter henstillede først fornedet i Møllen og senere efter Bang Pedersens Paalæg paa det mellemste Loft i Møllen. I Anledning af den trufne Aftale forhandlede Bang Pedersen med forskellige Personer om Møllens Afbrænding. Bang Pedersen henvendte sig derefter til Arrestanten Tylkjer. Mellem denne og Bang Pedersen var der allerede i den Tid, Sidstnævnte selv var Ejer af Stenvad Mølle, faldet Yttringer om Møllens Afbrænding, men efter Bang Pedersens Forklaringer vare disse Ytringer for hans Vedkommende ikke alvorlig mente, og efter det Oplyste kan der ialtfald ikke antages dengang at være taget nogen endelig Bestemmelse om Møllens Afbrænding. Efterat Bang Pedersen og Arrestanten Henriksen havde vedtaget, at Møllen skulde brændes, henvendte Bang Pedersen sig imidlertid gjentagne Gange til Tylkjer med Anmodning om at sætte Ild paa Møllen, idet han forestillede Tylkjer, at de begge vare tjente hermed, Tylkjer derved, at han vilde faa Betaling derfor, og Bang Pedersen derved, at hans Pantesikkerhed vilde blive forbedret, hvorimod han ikke for Tylkjer omtalte, at Henvendelsen skete efter Aftale med Henriksen, lige saa lidt som han senere bragte Henriksen i Forbindelse med Tylkjer. Bang Pedersens første Henvendelse til Tylkjer var foranlediget ved en Meddelelse fra Henriksen om, at denne vilde rejse til Silkeborg og ønskede, at Møllen blev afbrændt under hans Fraværelse. Tylkjer var

imidlertid dengang uvillig dertil. Senere gik Tylkjer dog ind paa Bang Pedersens Forslag, efter sin egen Forklaring under megen Modstræben, efter Bang Pedersens derimod, uden at der behøvedes synderlig Overtalelse. Da Tylkjer imidlertid, som han har forklaret, ikke var videre dristig derved, raadførte han sig med ovenanførte Medtaltede Kyhl, der boede tilleje hos ham. Efter Tylkjers Forklaring yttrede Kyhl vel engang under de Samtaler, de i den Anledning havde, at 100 Kr. var for lidt for et saadant Stykke Arbejde, og at Bang Pedersen burde betale mere; men iøvrigt tilskyndede han stadig Tylkjer dertil og erklærede, at det var en simpel Ting, samt at han selv vilde være halvt med ham derom, hvilket Tilbud Tylkjer modtog, idet han folte sig mere rolig, naar de vare to derom. Kyhls Forklaring gaar derimod ud paa, at han vel overfor Tylkjers Betænkkeligheder ved Ildspaaættelsen erklærede, at det var en simpel Ting, samt at han indvilgede i at følge Tylkjer til Gjærningsstedet, dog at han ikke vilde være med i Gjærningen selv; men iøvrigt vil han hverken have tilskyndet eller fraraadet Ildspaaættelsen, ligesom han ikke forud udtrykkelig vil have betinget sig Halvdelen af Betalingen for Ildspaaættelsen, medens han dog gjorde Regning paa, at Tylkjer desuagtet vilde dele med ham. Den 7 August 1885 blev der opsagt Henriksen en Prioritet paa 3500 Kr. i hans tidligere Ejendom i Farre, for hvilken han endnu stod inde, da Adkomsterne paa denne Ejendom og Stenvad Mølle endnu ikke vare thinglæste. I Anledning af denne Opsigelse tog Henriksen den 8 August ind til Grenaa for at forhandle med Bang Pedersen herom, da det var denne, der skulde udrede det opsagte Beløb, og ved denne Lejlighed blev det paa Grund af den nævnte Opsigelse, samt da det tillige maatte antages, at en Nedsættelse af Møllens Assurancesum — som Henriksen kort forud i Anledning af en Forespørgsel fra Brandforsikringen havde vægret sig ved at nedsætte i Henhold til den tidligere omtalte Omvurdering — var nærførestaaende, bestemt mellem dem, at Branden skulde ske den paafølgende Nat. Bang Pedersen gjorde derefter endelig Aftale med Tylkjer om, at denne skulde sætte Ild paa Møllen den paafølgende Nat imod en kontant Betaling af 100 Kr., samt Estergivelse af en Gjæld paa ca. 18 Kr., hvori han stod til Bang Pedersen. Denne underrettede derhos Tylkjer om, at en Dunk med Stenolie var hensat i Møllen til Brug ved Ildspaaættelsen, og at han senere paa Aftenen skulde levere Tylkjer en Pakke Blaar eller Hamp, som denne skulde fordele rundt langs den indvendige Side af Møllen og derefter overhælde med Petroleum og antænde. Om den saaledes truffne Aftale underrettede derefter Bang Pedersen Henriksen, som paa Førstnævntes Forlangende indvilgede i at udrede de 100 Kr., og de hævdede derefter i Forening Beløbet hos Henriksens Sagfører. Henad Aften samme Dag vare de efter For-

slag af Bang Pedersen begge inde hos en Rebslager, hvor Bang Pedersen købte en Rulle Hamp, idet han angav for Rebslageren, at den skulde bruges til hans Pumpe, medens Henriksen vidste, at den skulde benyttes ved Ildspaaættelsen. Herfra fulgtes de til Tylkjers Bopæl, hvor Bang Pedersen, medens Henriksen ventede udonfor paa Gaden, til Tylkjer afleverede den indkjøbte Hamp samt en Nøglo til Mølleøren og derhos viste Tylkjer en Hundredkroneseddél med Løfte om at give ham den, naar han den følgende Dag meldte, at Møllen var brændt. Efterat Bang Pedersen var gaaet fra Tylkjer, kom Kyhl, hvem Tylkjer meddelte, at Ildspaaættelsen skulde ske til Natten og at de den næste Dag vilde faa 100 Kr. derfor. Omtrent Kl. 10 begav de sig begge paa Vejen, og inden de forlod Byen, købte Kyhl en Æske Tændstikker, samt — uden Foranledning fra Tylkjers Side — et Lys til Brug ved Ildspaaættelsen. Da de nærmede sig Møllen — hvad efter Tylkjers Mening skete omtrent Kl. 2 — erklærede Kyhl, at han nu vilde hvile sig lidt, medens Tylkjer kunde gaa alene ind i Møllen og antænde den, i hvilken Anledning han overgav Tylkjer Æsken med Tændstikkerne, men selv beholdt Lyset, som Tylkjer erklærede ikke at have Brug for. Tylkjer begav sig derpaa alene til Møllen, hvor han fandt Mølleøren staaende paa Klem, saa at han ikke brugte Nøglen. I Mørket fandt han op ad Trappen til det mellemste Loft, og ved at lyse for sig med en afreven Tændstik, fandt han her Dunken med Stenolien. Istedetfor først at brede Blaarene ud og derpaa hælde Stenolie over dem, lagde han nu Blaarpakken paa Gulvet for at overhælde hele Pakken med Stenolie og derefter brede den; men, idet han herved atter lyste for sig med en afreven Tændstik, kom han ved Uforsigtighed til at antænde den overhældte Pakke Blaar, og da han ikke — som han prøvede paa — kunde slukke den, idet hele Pakken et Øjeblik efter stod i Brand, lod han den ligge, satte Dunken fra sig ved Siden af Pakken og forlod skyndsomt Møllen, hvis Dor han lod staa aaben. Han traf Kyhl, hvor han havde forladt ham, og de begave sig nu hjemad samme Vej, som de vare komne. Undervejs bemærkede de, at Møllen brændte. Næste Dag meldte Tylkjer Bang Pedersen, at Møllen var brændt, men fik ved den Lejlighed kun 2 Kr. af Bang Pedersen, idet der dengang var Flere tilstede hos ham. Dagen efter fik Tylkjer 30 Kr. og senere efterhaanden Smaasummer, ialt til et Beløb af ca. 50 Kr. Af de første 30 Kr. fik Kyhl kun 5 Kr., idet Tylkjer efter sit Anbringende — hvis Rigtighed Kyhl dog ikke har villet erkjende — havde 40 Kr. tilgodo hos denne for Husleje. Af de senere modtagne Beløb fik Kyhl stadig Halvdelen. Efter sin Forklaring var Tylkjer uvidende om, at Henriksen havde Del i Møllens Brand, idet Henriksen aldeles ikke blev nævnt under hans Forhandling med Bang Pedersen. Imidlertid var det Tylkjer paa-

fuldende, at Doren til Møllen den Nat, Ildspaaesættelsen skete, stod paa Klem, og at der var hensat Stonolie i Møllen, hvilket efter hans Formening ikke kunde gjøres uden af Ejeren eller dog med hans Vidende. Paa den anden Side var saavel Henriksen som Bang Pedersen uvidende om, at Kyhl havde nogen Del i Ildspaaesættelsen. Ved denne nedbrændte Møllen totalt. Efter det Oplyste har Branden ikke medført Fare for Menneskeliv eller andre Ejendommens Antændelse . . . Arrestanterne Bang Pedersen og Henriksen ere fødte henholdsvis . . . og den 12 September 1849 og ikke forhen funden straffede. Tylkjer, der er født den 20 April 1857, er ved Nørre- og en Del af Sønderherreds Extrarets Dom af 2 Juli 1863 i Medfør af Straffelovens § 198 anset med en Bøde til Statskassen af 50 Kr., eller i Mangel af dennes Betaling 11 Dages simpelt Fængsel. Hvad ondtelig Kyhl angaar, er denne født den 8 Oktober 1830 og — foruden i 1881 og 1882 at være anset med Bøder henholdsvis for Overtrædelse af Brandpolitiloven af 2 Marts 1861 § 14 og af Grenaa Kjøbstads Politivedtægt, endvidere ved ovennævnte Rets Domme af 6 Juni 1883 og 8 Oktober 1883 anset henholdsvis i Medfør af Straffelovens § 101 med en Bøde til Stadskassen af 15 Kr., eller i Mangel af dennes Betaling 4 Dages simpelt Fængsel og i Medfør af bemeldte Lovs § 100 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, samt fremdeles ved Højesteretsdom af 15 December f. A. i Medfør af Straffelovens § 268 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, hvorhos han ved Rougsø m. fl. Herreders Extraretsdomme af 28 Juli 1873 og 16 December 1879 under to mod ham henholdsvis for bedragerisk Forhold og for Bedrageri samt Falsk, anlagte Sager er frifunden for Aktors Tiltale, dog med Paalæg af Aktionens Omkostninger. Endelig blev en i 1885 mod ham for Falsk eller svigagtig Forhold, med Hensyn til Udfærdigelsen af en skriftlig Fuldmagt indledet Undersøgelse sluttet, uden at der beordredes Aktion imod ham. I Henhold til Foranførte ville Arrestanterne Bang Pedersen, Tylkjer og Henriksen være at anse efter Straffelovens § 281, for . . . Henriksens Vedkommende sammenholdt med § 54, og findes Straffen for hver især af dem at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar. Tiltalte Kyhls Forhold vil være at henføre under samme Lovs § 281, sammenholdt med §§ 47 og 48, men da det er begnæet inden ovenanførte Højesteretsdom af 15 December f. A. overgik ham, vil han i Henhold til samme Lovs § 64 være at anse med en Tillægsstraf til den ham ved sidstnævnte Dom ikjendte Straf, og findes denne Tillægsstraf passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar. De nævnte Arrestanter og Tiltalte Kyhl ville derhos efter den derom nedlagte Paastand, have at udrede i Erstatning til Landbygningernes almindelige Brandforsikkring 11111 Kr. 25 Øre. 10) Arrestanten Niels Nielsen

Præst, 11) Arrestanten Rasmus Nielsen Præst, 16) Tiltalte Slagter Poul Mortensen af Randers og 17) hans Hustru, Tiltalte Peerlene Elise Pedersen tiltales, de tvende Førstnævnte for Brandstiftelse, Tiltalte Mortensen for Delagtighed i Forsøg paa Brandstiftelse eller for falsk Forklaring for Retten og Tiltalte Mortensens Hustru for Delagtighed i Forsøg paa Brandstiftelse, i hvilken Henseende der ved deres egne, af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelser er godtgjort Følgende: Efterat Arrestanten Niels Nielsen Præst i Slutningen af Juni 1886 havde taget Ophold hos de Tiltalte Mortensen og dennes Hustru, søgte han, der var blottet for Alt, Hjælp hos sin Broder Arrestanten Rasmus Nielsen Præst, der var Ejer af Lem Mølle, og efter flere Forhandlinger herom laante Rasmus ham i Slutningen af Juli s. A. 150 Kr. for at sætte ham i Virksomhed, af hvilket Beløb Niels Præst anvendte en Del til Indkjøb af en Hest. Dagen efter, den 31 Juli, vare Brodrene i Forening inde hos en Marschandiser i Randers, hvor Niels Præst købte sig et Sæt nyt Toj, og de gik derfra ned paa en Beværtningskjælder, hvor de, efterat Rasmus i Anledning af Broderens Begjæringer om yderligere Understøttelse havde klaget over de store Udgifter, hans Mølle i Lem krævede, — bleve enige om, at Niels den følgende Nat skulde afbrænde Møllen. Efter Niels's Forklaring var det Rasmus, der først talte om, at Møllen skulde afbrændes, og opfordrede ham til at paasætte Ilden, ligesom han ogsaa, da Niels uden Betænkning erklærede sig villig hertil og Udførelsen var bestemt til den følgende Nat, gav Niels Anvisning paa, at han kunde lukke sig ind i Møllon ved Hjælp af Nøglen, der hang i Møllersvendens, den Nat ubenyttede Kammer, at Ilden lettest kunde antændes i Kjælderens, idet Brohesten under Pillekværnen som gjennemtrængt med Fedtsmørelse formentlig let vilde fænge, samt at han, naar Ilden var paasat, skulde afaase Mellemporten og atter hænge Nøglen paa dens Plads. Rasmus's Forklaring gaar derimod ud paa, at det var Niels, der først bragte Ildspaaansættelsen paa Bane, idet han tilraadde Rasmus selv at afbrænde Møllen, og da denne fremkom med Indvendinger og Betæneligheder og tilsidst erklærede ikke at ville befatte sig med Saadant, — uden nogen udtrykkelig Opfordring fra Rasmus's Side tilbød at afbrænde Møllen for ham, hvorefter Rasmus modtog dette Tilbud og med Niels blev enig om, at Udførelsen skulde ske samme Nat. Efter Rasmus's Forklaring var det derhos Niels, der fremkom med de ovennævnte Udtalelser om Udførelsesmaaden. Efterat den ovennævnte Aftale var truffen, skiltes Brodrene. Niels, der tilbragte Aftenen paa et Værtshus og Begyndelsen af Natten udenfor Byen, tog midt om Natten sin Hest ud af Stalden og red — uden at have forsynet sig med Andet end en Æske Tændstikker — ud til Møllen, hvor han bandt Hesten til et Træ i Nærheden. Da han ikke gjerne

vilde ind i Møllegaarden, hvis saadant kunde undgaas, gik han forst op til selve Møllen, til hvilken det derefter lykkedes ham at bane sig Adgang ved at stikke Armen gennem et Hul, som han opdagede paa Mølleøren, og derefter ved Hjælp af en medbragt Stok aftage en løst paast Jernstang, hvormed Døren — som han vidste — var lukket indvendig fra. Efter saaledes at være kommet ind i Møllen paa Broloftet, begav han sig derfra ned i Kjældøren, hvor det efter forskellige Forsøg paa at antænde Brohesten ved Hjælp af Tændstikker viste sig, at den ikke vilde brænde. Ligesaa lidt lykkedes de Forsøg, han gjorde paa ved Hjælp af Tændstikker at antænde Bunden af Pillekværnen, Floret paa Rugsigten og Dækslet paa Grynsorteren. Han begav sig derefter op paa Broloftet, hvor han, efterat have nedtaget den ene Petroleumslampe, hældte Indholdet af Beholderen ud ved den ene Brostolpe, hvorefter han hentede den anden Lampe fra Kværnloftet og tomte dens Indhold ud ved den anden Stolpe. Han antændte derpaa de overhældte Stolper, ligesom han ogsaa forsøgte at antænde Floret i Bygsigten efter at have lukket Lemmen op. Den ene Brænder med tilhørende Væge anbragte han paa en Kornsæk, der stod ved Siden af Trappen fra Broloftet til Kværnloftet, hvorefter han tændte Vægen. Hvor han anbragte den anden Brænder, vil han ikke kunne erindre. Alle disse forskellige Antændelser vare udforte i kort Tid, og da han saa den ene Brostolpe i god Brand forlod han Møllen ad samme Vej, han var kommen, og red hjem, idet han lod Døren til Møllen staa aaben. Rasmus Præst, der efterat have truffet den ovenanførte Aftale med Broderen var taget hjem om Eftermiddagen, tilbragte efter sin Forklaring en urolig Nat. Han var oftere oppe for at se efter Møllen og vil — efter hvad han har forklaret — ved saadanne Lejligheder have tænkt paa, at hvis han saa sin Broder der i Nærheden, vilde han hindre ham i Ildspasættelsen. Inidlertid faldt han i Søvn henad Morgenstunden og vaagnede forst ved, at en Nabo, der omtrent Kl. 4 om Morgenen havde set Røg staa ud af Hatten paa Møllen, bankede paa Vinduerne i hans Soveværelse og raabte, at der var Ild i Møllen. Ilden, som derefter blev slukket af Rasmus med den omtalte Nabo og Folkenes Hjælp, viste sig at have taget fat adskillige Steder. Der var saaledes brændt Hul i Floret paa Rugsigten og i Dækslet paa Grynsorteren, ligesom der var brændt 2 sorte Pletter i Bunden af Pillekværnen og svedet noget Korn paa Brohesten. Paa Broloftet var den nordvestre Brostolpe og en Bjælke, der stod ved Siden af denne ikke ubetydelig forkullede. Ligesom ogsaa den sydvestre Brostolpe var noget forkullet, om end i mindre Grad, og i Gulvet ved denne var der brændt et lille Hul. Endelig var Kornet i endel paa Broloftet liggende Sække noget forbrændt eller svedet. Efterat Rasmus Præst Dagen efter

Branden var blevet arresteret som mistænkt for at have paasat den, kom Niels Præst dels af Hensyn til den tidligere omhandlede Aftale med Broderen. dels i Betragtning af, at det muligvis kunne afdede Mistanken fra hans Broder, paa den Tanke atter at sætte Ild paa Møllen . . . Den 5 August meddelte Niels . . . Mortensen og dennes Hustru, at han om Natten vilde gjentage Forsøget . . . denne Gang . . . ordentlig forsynet med Stenolie og . . . Redskaber til at opbryde Mølledeoren med. . . . Senere paa Aftenen begav Niels Præst sig tilfods ud til Møllen, der er beliggende ca. $\frac{1}{2}$ Mil fra Randers, og forsøgte her . . . at udtrække Krampen af Kjælderporten, men da han, medens han var ifærd hermed, troede at høre Nogen komme løbende fra Mollegården, tog han Flugten og ventede noget bag et nærliggende Dige paa, at den Person, som han mente at have hørt atter skulde fjerne sig, saa at han kunde komme til uforstyrret at paasætte Ilden. Da han imidlertid ikke horte Nogen gaa bort fra Møllen, frygtede han for, at Personen mulig kunde være blevet staaende ved Møllen, og han opgav derfor videre Forsøg og gik hjem, idet han med Villie efterlod de medbragte Ting ved Diget, for at det heraf kunde ses, at en Ildspaaættelse paa Møllen var paatænkt, hvilket efter hans Formening kunde være hans Broder tjenligt. Efter sin Forklaring opgav Niels Præst derefter enhver Tanke om atter at sætte Ild paa Møllen . . . Eterat Rasmus Præst var løsladt af Arresten, har han undertiden paa Anmodning af Niels givet denne større eller mindre kontante Beløb fra 2 til 50 Kr., hvilke Understøttelser Niels imidlertid efter sin Forklaring, der er tiltraadt af Rasmus, ikke har betragtet som Vederlag for hans Forsøg paa at afbrænde Møllen, men alene som begrundede i, at han ellers ikke havde Noget at leve af. Efter det Oplyste har den stedfundne Ildspaaættelse paa Møllen ikke medført Fare for Menneskeliv, ligesom Ildspaaættelsen heller ikke kan antages at have været forbundet med nogen Fare for andre Ejendommers Antændelse. Møllen var forsikkret i Landbygningernes Brandforsikkring for 8220 Kr. . . . Efter at der var beordret Aktion i Sagen, har Rasmus Præst for Defensor og derefter under det i den Anledning ved Kommissionen optagne Reassumptionsforhør tilbagekaldt sin ovenanførte Tilstaaelse, idet han har udsagt, at han ikke havde opfordret eller tilladt Broderen at sætte Ild paa Møllen, men betydet denne, at han ikke ønskede det gjort. Denne Tilbagekaldelse har han dog ikke fastholdt, men under samme Forhør paany erkjendt, at hans tidligere afgivne Tilstaaelse i det Hele er rigtig . . . Arrestanten Rasmus Nielsen Præst og de Tiltalte Poul Mortensen samt dennes Hustru Peerlene Elise Pedersen, der ere fødte henholdsvis den 4 September 1851 . . . ere — bortset fra, at Førstnævnte to Gange er anset med Bøder for uberettiget Næringsbrug — ikke funden

forhen straffede. I Henhold til Foranførte ville samtlige de nævnte Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 281, sammenholdt, . . . for Rasmus Nielsen Præsts Vedkommende med § 52 . . . Straffen findes efter Omstændighederne passende at kunne bestemmes for . . . Rasmus Nielsen Præst til Forbedringshansarbejde i 2 $\frac{1}{2}$ Aar . . . De tvende fornævnte Arrestanter ville derhos være at tilpligte in solidum at udrede Erstatning efter de derom nedlagte Paastande til den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger 48 Kr. 40 Øre og til de mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikkringsforening for rørlig Ejendom i Nørrejylland 101 Kr. 50 Øre. 12) Arrestanten Niels Christian Nielsen tiltales for Brandstiftelse og Bedrageri (Konkurslovens § 168). Forsnavidt Sigtelsen for Brandstiftelsen angaar, har Arrestanten tilstaaet forsættelig at have paasat den Ild, hvorved det hans Svigermoder Niels Nielsens ogsaa kaldet Svenskers Enke tilhørende, af denne og Arrestanten i Forening beboede Hus i Ginnerup Sogn den 3 April f. A. nedbrændte. Da Arrestanten efterhaanden var kommen i Gjæld til mange forskellige Personer og ikke saa Udvej til at komme ud heraf, idet han selv havde maattet tage Tjeneste som Karl og ikke havde anden Indtægt end sin Lon, faldt det ham ind, at han, hvis Løsoreassurance til Beløb 1345 Kr. var høj, vilde have Fordel af at afbrænde sine Ejendele. Medens Tanken herom var opstaaet hos ham allerede længere Tid tilbage, tog han først ot Par Dage for Branden endelig Beslutning herom. Lørdag Morgen den 2 April f. A. gik han efterat have tilbragt Natten i sit Hjem tilbage i sin Tjeneste paa Asgaard med den Bestemmelse, snarest muligt, naar Lejligheden var gunstig, at paasætte Ilden, og næste Morgen stod Arrestanten, der havde tilbragt den sidste Nat paa Asgaard, op i Dagningen og gik, uden at Nogen paa Gaarden mærkede hans Bortgang, til sit nærliggende Hjem hvor han, medens hans Hustru og Svigermoder samt Bornene, hvoraf det ældste var 5 Aar, endnu — efter hvad han forment — sov, udtog Torvehusvinduet paa Siden af Huset ved at fraboje de Stifter, hvormed Vinduet var fastgjort, og derefter gennem Vinduesaabningen gik ind i Torvehuset og op ad en der staaende Stige. Idet han traaede op paa det øverste Trin af Stigen, anbragte han et halvt Stearinlys, som han i den Hensigt havde medbragt fra Gaarden, i en Torv, som han satte paa Loftet ved Siden af Skorstenen, hvorefter han skjød noget paa Loftet liggende løs Halm hen over og omkring Tørv, saaledes at Halmen ikke kom i Berøring med Lyset, men maatte antændes, naar det var nedbrændt, og derpaa forplante Ilden til Taget, idet der ikke laa anden Halm i Nærheden af Lyset end den af ham omkring Tørv anbragte, og Ilden derfor efter hans Beregning ikke strax kunde brede sig over Loftet, men først maatte angribe Taget. Han antændte

derefter Lyset, — efter hans Formening var Klokken da omtrent 5, — forlod Huset ad samme Vei, han var kommet, lukkede Vinduet og begav sig tilbage til Gaarden, fra hvilken han kun havde været ca. 20 Minuter borte, og hvor hans Fraværelse ikke var bleven bemærket. Da det omhandlede Lys var temmelig langt, antog han, at Husets Antændelse ikke vilde kunne ske for en god Tid, efterat Beboerne vare komne op. Nogen Fare for Indebrænding af Mennesker kunde der derfor efter hans Formening ikke være, og det saameget mindre, som Ildpaasættelsen skete over den Del af Loftet, der laa længst fra Sovkammeret. Efter Husets Beliggenhed kunde der ikke være Fare for andre Ejendommers Antændelse. Ilden blev opdaget omtrent Kl. 9, paa hvilken Tid Beboerne af Huset var oppe, og Huset, der var forsikkert for 280 Kr., nedbrændte aldeles, medens en Del af Indboet blev reddet. Arrestanten har endvidere vedgaaet, at han under 2 Udpantningsforretninger, der foretoges hos ham den 10 Oktober 1884 og den 11 Juni 1885 for resterende Underholdningsbidrag hvert til Beløb 24 Kr., har i den Hensigt at unddrage sig Betalingen og forholde vedkommende Barnemoder hendes Ret for Sognefogden — der begge Gange begyndte Forretningen paa den Gaard, hvor Arrestanten tjente, og derhos i alt Fald den første Gang tillige medtog Arrestanten til dennes Hjem — opgivet, at han ikke kunde betale de omhandlede Bidrag og ikke var i Stand til at paavise Noget til Dækning af dem, uagtet han hver Gang havde rigeligt Gods til Fyldestgjørelse af de nævnte Fordringer. I Henhold til Foranførte vil Arrestanten, der er født den 3 Juli 1856 og ved Grenaa Kjobstads, Nørre og en Del af Sonder Herreds Extraretsdom af 1 April 1884 i Medfør af Straffelovens § 296, jfr. § 47, er anset med simpelt Fængsel i 8 Dage, — nu være at anse efter samme Lovs § 281 og 260 sammenholdt med Konkurslovens § 168, og findes Straffen passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar. Arrestanten vil derhos være at tilpligte at udrede i Erstatning efter de derom nedlagte Paastande til den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger 279 Kr. og til Brandforsikkringselskabet „Danmark“ 1081 Kr. 55 Ore. . . . 14) Arrestanten Niels Andersson tiltales for Brandstiftelse og Assurancesvig. Natten mellem den 20 og 21 Oktober 1884 udbrød der Ild i det Arrestanten tilhørende Hus i Dystrup, som herved aldeles nedbrændte. Efter sin Forklaring havde Arrestanten, der boede alene i Huset, tilbragt Begyndelsen af den nævnte Nat hos en Kjøbmand i Ørum og ved sin Hjemkomst derfra, tændt en Petroleumslampe for at faa sig Noget at spise, hvorefter han gik ud for at hente Vand i Dammen til at drikke. Da han paa Tilbagevejen fra Dammen var kommen til Haven ved Huset, hørte han en Rude klirre og saa i det Samme Røg komme ud af Vinduet mod Haven. Han

kastede nu Spanden fra sig og ilede ned i Huset, hvor han fundt Lampen, som han ved sin Bortgang havde stillet paa en Kommode umiddelbart ved Sengen, liggende knust paa Gulvet, der var Stengulv — og den paa Gulvet udslydte Stenolie brændende i Lue. Ligeledes brændte det efter Arrestantens Forklaring allerede dengang i Sengestedet og Sengklæderne, hvorimod han ikke vil kunne erindre, om Ilden havde naaet Loftet. Arrestanten forsøgte nu at slukke Ilden, men da Røgen blev ham for stærk, snappede han 2 Stole, der stod lige ved Døren, og ilede ud for at tilkalde Naboerne. Efterat være kommet et lille Stykke bort fra Huset, huskede han imidlertid paa sine Papirer, som laa i den nederste Kommodeskuffe i en Kasse, og han gik derfor tilbage for at redde dem, hvad ogsaa lykkedes ham, hvorefter han tilkaldte Naboerne Angaaende Oprindelsen til Ilden har Arrestanten ikke afgivet anden Forklaring, end at han antager, at Katten har væltet Lampen, og at der derved er gaaet Ild i Stenolien og Sengestedet, hvorfra Ilden saa har udbredt sig til Loftet, i hvilket nogle af Loftsfjællene vare meget gamle og som laa saa lavt, at Arrestanten flere Steder knap kunde staa oprejst. Af flere Vidner, der kort efter Brandens Udbrud kom tilstede paa Brandstedet, er det imidlertid forklaret, at der dengang var Ild i Loftet og Taget over hele Huset, at det, efterat der var stødt Hul paa Væggen og derved den Røg, som opfyldte Stuen, havde fordelt sig, viste sig, at der ingen Ild var i Stuen, navnlig heller ikke i Sengestedet, samt at Ilden først efterhaanden udbredte sig til Stuen, navnlig den i Sengestedet værende Dyne og Halm, derved at Ilden fra Loftet drysede ned gennem Loftsfjællene. Trods Forehold af disse Vidneforklaringer og det Usandsynlige i, at det med Branden skulde være gaaet til som af Arrestanten forklaret, har denne vedblivende fastholdt sin ovenanførte Forklaring, og skjøndt det ved det Fremkomne maa anses godtgjort, at Arrestantens Forklaring er urigtig, og der efter Omstændighederne i det Hele er en stærk Formodning for, at han selv har paasat Ilden, findes der dog mod hans Benægtelse ikke at være tilvejebragt et til at dømme ham for Brandstiftelse tilstrækkeligt Bevis, hvorfor han under denne Del af Sagen vil være at frifinde for Aktors Tiltale. Hvad dernæst Sigtelsen for Assurancesvig angaar, har Arrestanten vedgaaet, at han, der havde sit Løsøre forsikkret for 1116 Kr. i de mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikkringsforening for rørlig Ejendom i Nørrejyland, under den til Brandskadeerstatningens Fastsættelse afholdte Forretning har undladt at opgive, at han af de forsikkrede Effektor inden Branden havde solgt en Slagbænk, et Bord og 2 Stole henholdsvis for 6, 9 og 4—5 Kr. Nogle Dage efter talte Arrestanten med forhenværende Detailhandler Rasmus Madsen af Ørum, til hvem han havde solgt Slagbænken, og gjorde denne, da han af

Arrestanten havde hørt, at Sidstnævnte ikke for Vurderingsmændene havde opgivet, hvad der var solgt, Arrestanten opmærksom paa, at han ved saadanne Fortielser gjorde sig skyldig i Assurancesvig. Heller ikke derefter anmeldte Arrestanten Salget for Vurderingsmændene. Da han nogle Dage senere kom i Brandforhør, og der herunder særlig blev Spørgsmaal om hans Løsøre, vilde han af Hensyn til, at han til den ovennævnte Mand havde omtalt, at en Del Løsøre var solgt inden Branden, ikke lægge Dølgemaal paa Saadant i Retten, og han opgav derfor, at han havde solgt Slagbænken, et Bord og nogle Stole, idet han dog tillige anbragte, at han til Gjengjæld havde anskaffet flere Haveredskaber, end han havde paavist ved Indtegningen. Ogsaa ved denne Lejlighed blev det betydet Arrestanten, at dette burde have været opgivet for Vurderingsmændene; men heller ikke derefter foretog han Noget for at oprette den begnaede Fejl ligeoverfor Forsikkringen, idet han vil have slaaet sig til Ro dels med, at han, som anført, havde anskaffet flere Arbejdsredskaber end ved Assurancens Tegning paavist — hvorved dog bemærkes, at de af Arrestanten først i saa Henseende opgivne Redskaber efter det senere Oplyste heller ikke var tilstede ved Branden, og at derhos Forsikkringsvilkarene ikke tilstede at optage uanmeldte Gjenstande blandt dem, for hvilke der beregnes Erstatning — dels ved, at han nu havde omtalt Sagen for Underdommeren, saa at denne kunde berigtige Fejlen, hvis han vilde. Arrestanten har endelig erkjendt, at han uagtet det Passerede senere hævdede den fulde Sum, hvortil hans Brandskade den første Dag efter Branden var ansat, og at han heraf indsaa, at der ikke paa Grund af hans Forklaring i Retten var sket nogen Berigtigelse. Det er endvidere af Arrestantens Hustru forklaret, at der, da Branden fandt Sted, af de forsikkrede Ting henstod en Rok og nogle Tørveredskaber hos Arrestantens Svigerforældre, og at heller ikke dette blev anmeldt for Forsikkringen, skjøndt Arrestanten godt vidste, at de nævnte Ting beroede hos Svigerforældrene, og, hvad Rokken angaar, endogsaa under den efter Branden foretagne Vurdering af hende var gjort opmærksom derpaa. Arrestantens Forklaring i saa Henseende gaar derimod ud paa, at han ikke vidste, at Rokken stod hos hans Svigerforældre, og ikke husker, at hans Hustru har talt til ham derom, ligesom han heller ikke under Branden vil have havt Tørveredskaber staaende hos Svigerforældrene, eller i hvert Fald ikke vil have husket dette. For-saaavidt Arrestanten endnu har erkjendt under Branden at have havt en Trillebør og nogle andre Haveredskaber staaende hos Kjøbmand Madsen i Ørum, bemærkes, at disse Effekter efter Arrestantens Forklaring vare anskaffede efter Assurancens Tegning og derfor ikke kunne antages at være indbofattede i den ham udbetalte Branderstatning. Arrestanten, der efter sin

Forklaring er født i Sverrig 1859 — hvilken Aldersoppgivelse er skjønnet at stemme med hans Udseende — men siden 1876 har havt Ophold her i Landet, er ikke funden forhen straffet. Medens han efter det Anførte ikke findes overbevist om Assurancesvig, forsaavidt angaar ovonnævnte Rok, Trillebor og Havesaant Torveredskaber, vil han for det af ham med Hensyn til Slagbænken, Bordet og de 2 Stole udviste Forhold være at anse efter Straffelovens § 259 efter Omstændighederne med Straf af Fængsel paa Vand og Brod i 2 Gange 5 Dage. 15) Arrestanten Johan eller Johannes Enoch Nordling tiltales for Brandstiftelse eller for ved Tilsidesættelse af almindelig Forsigtighed at have afstedkommet Ildsvaade samt for Assurancesvig. Den 22 April 1886 udbrod der Ild i det af Arrestanten beboede, Kammerjunker Lützen tilhørende Smediehus i Ginnerup, hvorved dette aldeles nedbrændte. Efter Arrestantens Forklaring var Smedieskorstenen fra Essen til Loftet opført af brændte Sten, men fra Loftet indtil Tagryggen af rau Sten. Paa dette sidste Stykke var Skorstenen opført i skraa Retning i ringe Afstand fra den indvendige Side af Taget og hvilede paa Træstole. Da der ikke var Møntorv paa Huset, regnede det gennem Taget ved Skorstenspipen, og herfra drev Regnvandet ned ad den skraa Skorsten, saa at der ofte skylledes Revner i den. Den 21 April 1886, Dagen før Branden, havde det om Eftermiddagen regnet meget stærkt, saa at der endog faldt Lerstykker fra Skorstenen ned paa Esen, og Arrestanten vidste som Følge heraf, at der nu var Hul eller Utæthed i Skorstenen. Desuagtet undlod Arrestanten at undersøge Skorstenen eller foretage Noget for at tætte Hullet, saaledes som han ellers plejede at gjøre, naar der var Revner i Skorstenen. Næste Morgen lod han sin Medhjælper hente noget Halm til at fyre op med paa sædvanlig Maade, hvorved Fremgangsmaaden var den, at han lagde Halmen paa Fyrstedet, tændte den og derefter lagde Kul paa. Da Medhjælperen brugte Halmen, yttrede Arrestanten — efter hvad Medhjælperen har forklaret — til denne, at Skorstenen rigtignok var revnet, men at han vilde prøve den alligevel. Arrestanten vil dog ikke kunne erindre at have brugt en saadan Yttring, men har efter sin Forklaring ved den nævnte Lejlighed sagt til Medhjælperen, at der var temmelig meget Halm, hvorved han tænkte paa, at Skorstenen, saaledes som den nu var, ikke kunde taale Flammen af saameget Halm, idet Ilden, naar Halmen blussede op, let kunde forplante sig gennem Hullet i Skorstenen til det bagved liggende Tag. Alligevel tog Arrestanten ikke noget Halm fra, men lagde det Hele tilrette paa Fyrstedet, hvorefter han sendte Medhjælperen bort for at hente en Spand Vand i en ca. 100 Alen derfra værende Kanal, antændte Halmen og lagde i det Samme Kul paa. Idet han derpaa begyndte at puste med Bælgen, slog Halmen op i en høj Flamme, og et Øjeblik

efter horte han Medhjælperen, der kom tilbage, raabe, at der var Ild i Taget. Efter Arrestantens Formening er Antændelsen bevirket derved, at Luen fra Halmen, der laa paa Essen, er slaaget saa højt op i Skorstenen, at den er gaaet igjennem det daværende Hul, hvilket let kunde ske, dels fordi der benyttedes mere Halm end sædvanlig, dels fordi Hullet i Skorstenen rimeligvis har været lige over Fyrstedet, saa at Flammen slog lige op derimod. Dette Sted, hvor Skorstenen efterat have naaet Loftet gjorde en Bugt, var nemlig det, som sædvanlig var det svageste paa Skorstenen efter en Regn, idet Regnvandet strømmede ned ad den skraa, mod Taget vendende Side og samledes forneden. Efter sin Forklaring har Arrestanten indset, at den af ham fulgte Fremgangsmaade medførte Fare for Tagets Antændelse, men ligesom han ikke forsættlig vil have foranlediget Antændelsen eller indset, at Taget nødvendigvis maatte antændes ved en saadan Opfyring i en revnet Skorsten, saaledes har han benægtet at have havt noget bestemt Ønske om, at Huset skulde brænde. Paa den anden Side havde han efter sin Forklaring heller ikke Noget imod, at det brændte, da Huset var gammelt og hans Losoreassurance høj. Han vilde derfor — som han har forklaret — ganske overlade det til Tilfældet, om Ilden ved Opfyringen vilde antænde Huset eller ikke. Som Følge heraf gjorde han Intet for at tætte Revnerne og tog heller ikke Noget fra af den Halm, der bragtes ham til Opfyringen, skjøndt en mindre Del deraf vilde have været tilstrækkelig til at tænde Kullene og efter hans Formening næppe vilde have medført Antændelse af Taget. Hvad dernæst angaar Sigtelsen for Assurancesvig, har Arrestanten tilstaaet, at der under hans til 25 Kr. forsikkrede Solvtojs var, foruden en Solvspiseske, en Solvkjæde og nogle Naale og Knapper af fransk Guld, indbefattet et Lommeuhr, som han fik erstattet af Forsikkringen ved under den til Brandskadeerstatningens Fastsættelse afholdte Forretning at fortie, at han allerede nogle Aar for Branden havde bortbyttet det nævnte Uhr. Endvidere har Arrestanten tilstaaet, at da den ovennævnte Solvske, der var bleven borte under Branden, en længere Tid derefter atter fandtes, undlod han, skjøndt den var erstattet ham som brændt, at aflevere den til Forsikkringen eller at anmelde den. Om Naalene og Knapperne, der ikke vare af videre Værdi, reddedes eller gik tabt ved Branden, vil Arrestanten ikke kunne erindre. Derimod reddedes Solvkjæden, og der afkortedes ham herfor i Vurderingen 1 Kr., medens Resten af Vurderingssummen udbetaltes ham med 24 Kr. Efterat der var beordret Aktion i Sagen, har Arrestanten imidlertid for sin Defensor og senere under et ved Kommission optaget Reassumptionsforhør udsagt, at han efter det ovennævnte Uhres Afhændelse havde anskaffet sig et Stueuhr, som blev reddet ved Branden, og at der vel ikke af Hensyn til dette ved Brandskadeerstat-

ningens Fortsættelse skete noget Fradrag under Rubrikken „Sølvtoj“, men at dets Værdi derimod, efter hvad han antager, blev fradraget under Rubrikken „Møbler“, hvorfor han mente, at han ikke behøvede for Forsikringen at opgive, at Lommeuhret ikke var brændt. Ligeledes er efter hans til Reassumtionsforhøret afgivne Forklaring den ovennævnte Solvske først anskaffet efter Assurancens Tegning, hvorfor han ikke ansaa sig pligtig til at indlevere den, da den efter Branden blev funden. Arrestanten, der er født i Sverrig i 1844 — hvilken Aldersangivelse skjønnes at stemme med hans Udseende — men siden 1867 har opholdt sig heri Landet, er — bortset fra, at han har erlagt en Bode for Polituorden — ikke funden forhen straffet. Medens det efter det Foreliggende findes betænkeligt at statuere, at Arrestanten forsætlig har sat Ild paa Smodien eller handlet svigagtig med Hensyn til Assurancon, vil Arrestanten, hvem den ovennævnte Brand findes at maatte tilregnes som en af ham ved Tilsidesættelse af almindelig Forsigtighed afstedkommet Ildsvaade, være at anse efter Straffelovens § 284 efter Omstændighederne med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og derhos blive at tilpligte at betale efter de derom nedlagte Paastande, i Erstatning til den almindelige Brandforsikring for Landbygninger 1100 Kr., og til de mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikring for rørlig Ejendom i Nørrejylland 1108 Kr. 4 Ore, dog at den idømte Straf bortfalder, saafremt han udreder de nævnte Erstatningsbeløb.

18) Tiltalte Bødker Felix Hartmann af Lyngby, tiltales for Bedrageri (Konkurslovens § 168). Under en den 7 August 1884 hos Tiltalte til Dækning for et Alimentationsbidrag til Beløb 16 Kr., af Sognefogden foretagen Udpantningsforretning blev Tiltaltes Ejendele — idet saavel Sognefogden som Tiltalte gik ud fra, at denne foruden Seng og Gangklæder var berettiget til at udtage Værktøj — kun vurderede til 54 Kr., og da Tiltalte i Henhold til Konkurslovens § 160 gjorde Fordring paa at beholde de saaledes vurderede Effekter, blev Forretningen sluttet uden Resultat. Tiltalte har imidlertid vedgaaet, at han for at unddrage sig Fyldestgjørelsen af det ommeldte Alimentationsbidrag, dels har anmodet Sognefogden om at lade hans Møbler vurdere saa lavt som muligt — til hvilken Anmodning der dog efter Sognefogdens Forklaring ikke skal være taget noget Hensyn — dels overfor den af Sognefogden til ham rettede Opfordring om at paavise flere Ting, hvori Udpantning kunde gjøres, har erklæret, at han Intet videre ejede af Værdi, skjøndt han, selv efter Fradrag af de Gjenstande, han efter det Ovenanførte ansaa sig berettiget til at udtage, havde rigeligt Gods til Fyldestgjørelse af den Fordring, for hvilken Udpantningen foretoges. Tiltalte, der er født den 10 Marts 1850 og — foruden en Gang at være anset med en Bode for Gadeuorden —

3 Gange er straffet for Betleri, senest ifølge Korsør Politirets Dom af 9 Marts 1882 med 30 Dages Tvangsarbejde, vil i Henhold til Foranførte være at anse efter Straffelovens § 260, sammenholdt med Konkurslovens § 168, efter Omstændighederne med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

20) Arrestanten Rasmus Petersen Allermænd tiltales for Assurancesvig. Efterat et Arrestanten tilhørende Hus paa Stenvad Hede, der brændte Natten mellem den 16 og 17 September 1885, var blevet gjenopført, udbrød der Natten mellem den 30 og 31 August 1886 atter Ild i Huset, som Arrestanten en Maanedstid forinden var fraflyttet med en Del af sit Indbo. Arrestanten har nu vedgaaet, at han paa den af ham efter sidstnævnte Brand til vedkommende Forsikkringselskab afgivne Specifikation over brændte Effekter til Værdi 199 Kr. — i Henhold til hvilken Specifikation der af Forsikringen foreløbig udbetaltes Arrestanten et Erstatningsbeløb af 98 Kr., medens Udbetalingen af den øvrige Del af den fordrede Erstatning stilledes i Bero — blandt Andet har optaget en Overdyne, en Hængelampe og en Klædning, tilsammen ansat til Værdi 93 Kr., skjøndt Arrestanten ikke kunde vide, om de vare brændte, og efter sin Forklaring end ikke ansaa det for rimeligt, at dette var Tilfældet, i hvilken Henseende han nærmere har forklaret, at han vel ikke ansaa dette for rigtigt, men gjorde det, fordi de nævnte Ting efter Branden savnedes, medens de vare tilstede, da han sidste Gang før Branden, nemlig den 29 August, forlod Huset.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 5 Juli 1889.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1889.

Nr. 20-21.

Fredagen den 28 Juni.

Nr. 80.

Højesteretsagfører Lunn

contra

1) Simon Andersen, 2) Jacob Jacobsen Tylkjær, 3) Jens Christian Henriksen, 4) Forbedringshusfange Poul Hansen Kyhl, 5) Rasmus Nielsen Præst, 6) Niels Christian Nielsen, 7) Nils Andersson, 8) Johan Enoch Nordling, 9) Peerlene Elise Pedersen, Mortensens Hustru, 10) Felix Hartmann, 11) Rasmus Pedersen Allermann, 12) Theodor Vilhelm Marius Høeg og 13) Anders Sørensen.

Arrestanten har derhos erkjendt, at han, skjøndt Overdynen 3 Aar forinden var kjøbt fra ny af for 30 Kr., overfor Forsikringen opgav Værdien til 45 Kr., hvorved han dog har bemærket, at han, da Opgivelsen til Assurancen fandt Sted, ikke erindrede Indkjøbsprisen. Arrestanten, der er født den 4 December 1832, og bortset fra, at han en Gang er anset med Bøde for Overtrædelse af Brandpolitiloven, ikke er funden forhen straffet, vil efter det Anførte være at anse efter Straffelovens § 259 efter Omstændighederne med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. 21) Arrestanten Theodor Vilhelm Marius Høeg, der tiltales for Assurancesvig, har vedgaaet, at han, hvis Gaard paa Ulstrup Hede er brændt 2 Gange, nemlig Natten mellem den 8 og 9 Maj 1885 og Natten mellem 9 og 10 Oktober 1886, under Forhandlingen med vedkommende Forsikringsforening om den Erstatning, der skulde gives ham i Anledning af den sidstnævnte Brand, svigagtig har opgivet sin Avl af alle Slags for højt. Han opgav saaledes, at de 12¹/₂ Traver, hvortil hans Byghøst var optalt, bestod af Neg, som

vare opbundne med Halmbaand og derfor vilde give dobbelt saameget, som hvis Opbindingen var sket med Straaet. I Henhold hertil blev Bygafgrøden — der efter de foreliggende Oplysninger højest kan antages at have udgjort 15 Tdr. — beregnet til 25 Traver Byg, og da en Trave ikke fuldt giver en Tønde Sæd, blev Tøndemaalet i Erstatningsforretningen ansat til 20 Tønder, hvormed Arrestanten erklærede sig sig tilfreds. Han har imidlertid erkjendt, at hans Opgivelse om Opbindingen ikke var rigtig for alle Negenes Vedkommende, idet en mindre Del af dem var opbundet med Straaet, og at det Overdrevne i Bygavlens Beregning var ham saameget klarere, som hans Udsæd kun udgjorde ca. 2 Tønder, hvilken Udsæd under almindelige Forhold der paa Egnen giver 10 Tønder i Afgrøde og under de gunstigste Forhold 15 Tønder. Hvad angaar Rughøsten, udgjorde denne, som af ham opgivet, $39\frac{1}{2}$ Trave, beregnet til 1 Tønde pr. Trave, eller $39\frac{1}{2}$ Tønde, hvoraf imidlertid til Saasæd og Svinefoder var gaaet $9\frac{1}{2}$ Tønde, saa at Beholdningen blev 30 Tønder. Ikkedestomindre opgav han den overfor Forsikringen til 32 Tønder. Hans Havrehost udgjorde $49\frac{1}{2}$ Trave, hvoraf der til Hestene var brugt 7 Traver, saa at der var i Behold $42\frac{1}{2}$ Trave à $1\frac{1}{2}$ Tønde pr. Trave eller $63\frac{3}{4}$ Tønde i Stedet for, som af ham til Forsikringen opgivet, 66 Tønder. Ovenanførte Tilstaaelse har Arrestanten under et, offerat der var beordret Aktion i Sagen, optaget Reassumtionsforhør forsaavidt tilbagekaldt, som han har anbragt, at hans Opgivelser til Forsikringen af Rug og Havrebeholdningens Størrelse ikke ere for høje, i hvilken Henseende han nærmere har forklaret, at han af Rughøsten til Saasæd og Svinefoder kun havde tærsket $7\frac{1}{2}$ Trave, der imidlertid var af bedre Beskaffenhed end den øvrige Del af Rughøsten og derfor gav 10 Skp. af Traven, samt at han til Hestefoder ikke havde brugt 7, men kun 4 Traver Havre. Til denne aldeles ubestyrkede og tildels i Strid med det iøvrigt Oplyste staaende Tilbagekaldelse findes der imidlertid ikke at kunne tages noget Hensyn. I Henhold til Foranførte vil Arrestanten, der er født den 10 Mai 1859 og ikke funden forhen straffet, være at anse efter Straffelovens § 259 efter Omstændighederne med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. . . 23) Tiltalte Gaardejer Mikkil Danielsen af Glæsborg, 24) Tiltalte Mette Marie Sørensen, Danielsens Hustru, sammesteds, 25) Tiltalte Ungkarl Søren Mikkelsen sammesteds og 26) Tiltalte Gaardejer Anders Sørensen af Astrup, der Alle sigtes for falsk Forklaring for Retten, ere ved deres egne, af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelser, overbeviste om at have gjort sig skyldige heri. Efter at der i Anledning af nogle i Glæsborg Natten mellem den 3 og 4 September 1884 begaaede Gadeuordener, hvorunder en Del Ruder bleve slaaede ind i Detaillist Christensens Hus og to Sten

kastede ind af Vinduet — af hvilken den ene traf Christensen — var indledet Undersøgelse imod den i nærværende Sag under Nr 10 Tiltalte Niels Nielsen Præst, nægtede Tiltalte Gaardejer Anders Sørensen under det den 12 September 1884 i Sagen optagne Forhør at have været udenfor Christensens Hus den paagjældende Nat, hvorhos han forklarede, at han den omspurgte Nat var sammen med Niels Præst til Kl. 12, da de skiltes ad i den ca. $\frac{1}{4}$ Mil fra Glæsborg beliggende By Hemmed. Denne Forklaring fastholdt Tiltalte Sørensen, nægtet Christensen, med hvem han i samme Forhør blev konfronteret, forklarede bestemt at kunne gjenkjennde ham som den ene af de Personer, der havde kaldt ham op den nævnte Nat Kl. 1 à $1\frac{1}{2}$; men efterat den saaledes indledede Undersøgelse, der sluttedes uden noget Resultat, var gjenoptaget af Kommissionen, erkjendte Tiltalte Sørensen den ommeldte Forklaring for urigtig, i hvilken Henseende han afgav følgende, ialt Væsentligt af de ovennævnte Medtiltalte tiltraadte nærmere Forklaring. Da Sørensen og Niels Præst, der havde tilbragt den omspurgte Aften sammen hos Medtiltalte Mikkel Danielsen, forlod dennes Gaard for at følges til Hemmed, hvor de Begge boede, fulgte Danielsen og de Medtiltalte Danielsens Hustru samt deres Søn Søren Mikkelsen de Fremmede gennem Gaarden ud i Porten. Her leverede Danielsens Hustru Sørensen et Par Ænder, som han havde kjøbt af hende, men da Sørensen gjerne vilde have noget Sukker med hjem og skjøndt det var over Midnat, vilde forsøge at faa dette hos Christensen, hvis Hus laa i Nærheden, lod han foreløbig Ænderne blive liggende i Danielsens Port og gik sammen med Niels Præst hen til Christensens Hus, medens de Andre bleve staaende i Porten. Efterat Sørensen og Niels Præst gjeunem Vinduerne havde kaldt Christensen op, men faaet Afslag paa deres Anmodning om at faa nogle Bøjere og noget Sukker tilkjøbs, vare de ifærd med at begive sig tilbage forbi Danielsens Gaard; men imidlertid havde Danielsen, fulgt i nogen Afstand af sin Søn, nærmet sig Christensens Hus, og Danielsen kastede nu to Sten, som han tog fra Diget, ind imod Ruderne, hvoraf nogle bleve splintrede. De gik derpaa alle 4 tilbage til Danielsens Port, hvor Danielsens Hustru endnu stod, men kort efter vendte Niels Præst, efter at have forsynet sig med en Stok, paany tilbage til Christensens Hus og slog endnu endel Ruder ind, hvorefter Niels Præst og Sønnen gik hjem, medtagende Ænderne Næste Morgen kom Danielsen sammen med Niels Præst til Sørensen og bad ham om endelig at tie stille med det Passerede, og i Henhold hertil afgav Sørensen imod bedte Vidende samt nægtet han — efter hvad han har erkjendt — forinden i Retten var formanet til Sandhed under Forehold af, at han kunde komme til at beedige sit Udsagn, den ovenanførte urigtige Forklaring, hvilken han dog efter sit Anbringende

ikke vilde have beediget, dersom Sandant var blevet forlangt af ham. . . . Tiltalte Sørensen, der er født den 2 November 1838, er ved Krigsretsdøm af 13 Oktober 1863 for Disciplinærforseelser anset med strængt Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, men ikke iøvrigt funden straffet. I Henhold til Foranførte ville samtlige de Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 146 . . . og findes Straffen passende at kunne bestemmes for . . . Sørensen til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. . . . *)

Nr. 70. Gaardejer Jens Gravgaard (Ingen)
 contra
 Pastor Riis-Lowson og Sagfører Eyber (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv moder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 71. Maskinbygger Jørgen Pedersen (Ingen)
 contra
 Gaardejer Jens Christian Eriksen (Jensen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved

*) I Kommissionsdømmens Text pag. 284, 6te Linie f. o. er efter Ordene: „hver især i“ udfaldet: „2 $\frac{1}{2}$ Aar; Nr. 1 Anders Nielsen eller Qvist, Nr. 2 Peder Feddersen Kruckow, Nr. 9 Forbedringshusfange Poul Hansen Kyhl og Nr. 13 Smed Simon Andersen hver især i“

Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Kost og Tæring betaler han til Indstævnte, som har ladet møde, 200 Kroner.

Nr. 133. Broderihandler V. E. Martini (Selv)

contra

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommission, der behandler afd. Sparekassedirektør Exam. jur.
H Jansens Bo (Ingen),

betr. Spørgm. om Fortrinsret i et Bo.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissions Decision af 8 December 1888: Den ovennævnte af Overretssagfører Henriksen paa Broderihandler V. E. Martini's Vegne nedlagte Paastand kan ikke tages til Følge.

Højesterets Dom.

Naar henses til, at det ifølge Skifteloven af 30 November 1874 § 83 er i Kraft af en af det Offentlige foretagen Udnævnelse, at Testamentsexekutorer overtage et Dødsbos Behandling, ligesom denne i det Hele foregaar efter Forskrifterne om offentligt Skifte og er lignende Kontrol underkastet som de ordinære Skifteforvalteres, se Frdn. om Kancelliets Kasse- og Regnskabsvæsen af 8 Juli 1840 § 14 og Skiftelovens § 89, findes Testamentsexekutorer med Hensyn til de dem som saadanne betroede Midler at maatte henregnes til de i Frdn. om det offentlige Kasse- og Regnskabsvæsen i Almindelighed af 8 Juli 1840 § 50 omhandlede Personer, der ifølge en dem af det Offentlige paalagt Pligt oppebære og forvalte Andres Midler.

Som Følge heraf maa den i den indankede Decision omhandlede, fra afdøde Sparekassedirektør Jansens Stilling

som Testamentsexekutor hidrørende Fordring, stor 5661 Kr. 89 Øre med Renter 5 pCt. aarlig fra den 19 November 1884, indtil Betaling sker, anerkjendes som fortrinsberettiget i Boet i Henhold til Konkurslovens § 33 Nr. 1.

Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Den ovennævnte Fordring paa afdøde Sparekassedirektør Jansens Bo bør i dette nyde Fortrinsret efter Lov om Konkurs m. v. af 25 Marts 1872 § 33 Nr. 1. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Decisions Præmisses ere saalydende: Eftor at Sparekassedirektør, exam. juris Jansen, som i Henhold til allerhøjest Bevilling af 27 April 1883 som exekutor testamenti havde overtaget Behandlingen af Boet efter afdøde forhenværende Proprietær Sylvest Anthon Thorsøe og tidligere afdøde Hustru Eliase Mariane, født Petersen, den 19 November 1884 er afgaaet ved Døden uden at Boets Behandling var sluttet, blev denne i Medfør af allerhøjest Bevilling af 19 December samme Aar fortsat af Overretssagfører Henriksen som Exekutor. Af denne er der nu i Jansens af Skiftekommissionen behandlede Bo, i hvilket Bo Arv og Gjæld ikke er vedgaaet, anmeldt en Fordring, hvis Størrelse efter stedfundne Forhandlinger nu er anerkjendt at være 5661 Kr. 89 Øre med Rente 5 pCt. p. a. fra den 19 November 1884, og da det fordrede Beløb er kommen i afdøde Jansens Besiddelse i Anledning af at han som exekutor testamenti har behandlet Thorsøe og Hustrus Fællesbo, har Overretssagfører Henriksen paastaet, at dette Bo eller Arvingen i samme, Broderihandler V. E. Martini heraf Staden, anses som privilegeret Fordringshaver for det nævnte Beløb i nærværende Bo i Henhold til Konkurslovens § 33 Nr. 1. Denne Paastand er bleven bestridt af Skiftekommissionens i nærværende Bo antagne Medhjælper, Sagfører Haar, som har nedlagt Paastand paa, at Fordringen med Renter kun anerkjendes som upriviligeret Gjæld. Det skjønes nu ikke rettere end at der maa gives den sidstnævnte Paastand Medhold. Afgjørelsen af hvorvidt det ommeldte Krav — om hvilket det er in confesso, at det rejser sig

fra Midler, der have været afdøde Jansen betroede som Exekutor i Thorsøes og Hustrus Bo — skal nyde det paastaaede Privilegium eller ikke, vil nemlig — som af Sagfører Haar gjort gjældende — bero paa, om Afdøde i sin fornævnte Egenskab falder ind under de i Frdn. angaaende det offentlige Kasse- og Regnskabsvæsen i Almindelighed af 8 Juli 1840 § 50 omhandlede Personer, „der ifølge ham af det Offentlige paalagt Pligt har at oppebære eller forvalte nogen Del af Statens, Kommunens, Stiftelsers eller enkelte Personers Midler“, men en Testaments- exekutors Virksomhed overfor det til hans Behandling overlade Bo findes ikke med Foje at kunne betegnes som udøvet „ifølge ham af det Offentlige paalagt Pligt“, om end denne Virksomhed har til Forudsætning en af det Offentlige meddelt Bevilling. Exekutors Forvaltning og Oppebørsel af Boets Midler hviler nemlig — afset fra de Afgifter til det Offentlige, for hvis rigtige Erlæggelse han i Henhold til Lovgivningens Bestemmelser (jfr. Lov om Betalingen for de til Skiftevæsenet hørende Forretninger m. v. af 30 November 1874 § 4, Frdn. af 12 September 1792 § 8 og 8 Februar 1810 § 8 samt Stempeloven af 19 Februar 1861 § 27 in fine) er ansvarlig — umiddelbart paa private Personers Villie, hvad enten nu en saadan, som in casu, findes udtalt i en Afdøds testamentariske Disposition, eller fremtræder i Form af Begjæring fra anden Side (jfr. Skifteloven af 30 November 1874 § 83), medens der gennem Bevillingen alene tilsigtes den fornødne Autorisation for den som Exekutor udpegede Person og de Privates Adgang til ved et Bo's Forvaltning og Deling at benytte Andre end de af det Offentlige hertil beskikkede Myndigheder derigjennem nærmere kontrolleres. I Henhold hertil vil derfor Overrettsagfører Henriksens nedlagte Paastand ikke kunne tages til Følge. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Disputen.

Nr. 161.

Advokat Halkier

contra

Christian Mortensen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri, Løsgjænger og Betleri og i det i Straffelovens § 225 omhandlede Forhold.

Meerløse-Tudse Herreders Extrarets Dom af 4 Marts 1889: Arrestanten, Christian Mortensen, bør hensættes

til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og derhos udrede samtlige Aktionens Omkostninger, hvorunder i Salærer til Aktor, Prokurator Christensen, og til Defensor, Sagfører Ohlmann, 10 Kr. til hver. Dommen at fuldbyrde under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 April 1889: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Engberg og Wolff, betæler Arrestanten Christian Mortensen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Christian Mortensen, der er født den 23 Juni 1854, og som er straffet mange Gange for Løsgjængeri og Betleri, og tillige gjentagende for forskellige Ejendomsindgreb, senest ifølge Højesteretsdom af 23 Mai 1887 i Henhold til Straffelovens § 230, 1ste Led og dens § 256, jfr. § 253 samt Lov 3 Marts 1860 § 5, jfr. §§ 1 og 3, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og ifølge Holsteinborg Birks Politirets Dom af 31 Oktober 1888 i Henhold til nysnævnte Lov 3 Marts 1860 §§ 1, 3 og 5 med Tvangsarbejde i 60 Dage, er under nærværende fra Meerløse-Tudse Herreders Extraret hertil indankede Sag tiltalt for Tvveri og det i Straffelovens § 225 ommeldte Forhold samt Løsgjængeri og Betleri. I sidstnævnte Henseende er det ved hans egen, med det iøvrigt Fremkommne stemmende Tilstaaelse oplyst, at han, som den 31 December f. A. undveg fra Korsør Arbejdsanstalt — to Dage før han var færdig med dersteds at udstaa den ovenfor nævnte sidste, ham ved Holsteinborg Birk idømte Straf af Tvangsarbejde — derefter har strejft om uden at søge

lovligt Erhverv, idet han tildels har ernæret sig ved Betleri, indtil han den 21 Januar d. A. om Morgenen blev anholdt i Elverdams Kro, hvor han da havde opholdt sig et Par Dage. Anledningen til hans Anholdelse var, at det samme Morgen af en Indsieder Lauritz Frandsen var blevet anmeldt, at Arrestanten selve Natten mellem den 20 og 21 Januar havde begaaet to da hos Gaardejer Hans Jespersen af Lunderød forøvede Tyverier, hvorved der fra en Kasse med Staaltraadslaag, som denne havde henstaaende i sin Hestestald, der var uafsaaset og til at aabne udvendig fra ved at dreje en Vrider om paa den øverste Hulvder og derpaa aftage en indvendig Krog paa den nederste, var, idet Laaget var frabrudt, stjaalet en deri opbevaret levende Hare og en levende Kanin, der under Sagen ere vurderede tilsammen til 4 Kr. Den af Indsieder Frandsen derom afgivne nærmere Forklaring gaar i det Væsentlige ud paa, at Arrestanten om Aftenen havde truffet Frandsen, som ikke tidligere vil have kjendt denne, i Elverdam Kro, og da Frandsen henad Midnat gik bort derfra, fulgte med ham, at Arrestanten, efterat de kort fra Kroen vare truffet paa en Tjenestekarl August Andersen, var begyndt at tale om, at det kunde være rart at faa en Steg, og at han, naar de vilde vente, kunde skaffe en Hare, at Arrestanten, der havde laant en Kniv af nævnte Andersen, derpaa havde fjernet sig ad en Markvej, ad hvilken man kunde komme til Hans Jespersens omtalte Gaard, og efter en $\frac{3}{4}$ Times Forløb var kommen tilbage, bærende en dræbt Hare, der endnu var varm og som han viste til dem og til en Tjenestekarl Frederik Sørensen, der umiddelbart forinden var stødt til, idet han yttrede, at den havde hans Hund taget, at Arrestanten endvidere, da Frandsen dertil svarede, at det kunde han nok have Lyst til at se, sagde, at det godt lod sig gjøre, at Arrestanten saa atter gik bort, fulgt af Frandsen — medens de to omtalte Karle fjernede sig — og hen til Hans Jespersens Gaard, hvor Stalddøren da stod aaben, og hvor Arrestanten gik ind i Stalden og, idet han tændte Svoilstikker i den udenfor staaende Frandsens Puasyn, af den foromtalte Kasse stjal en Kanin, som han dræbte, samt at Arrestanten derpaa med Frandsen vendte tilbage til Kroen, hvor han faldt Haren og Kaninen til Kromanden, som dog afslog at kjøbe dem, idet Frandsen, medens Arrestanten et Øjeblik havde fjernet sig, havde meddelt Kromanden, at de vare stjaalne, hvorpaa Frandsen kjøbte Kaninen, som han afleverede samtidig med Anmeldelsen. Den saaledes af Frandsen afgivne Forklaring stemmer i alt Væsentligt saavel med Kromandens Udsagn under Forhøret som med de af Tjenestekarlene Andersen og Sørensen aflagte beedigede Vidnesbyrd, hvorefter Frandsen havde befundet sig uafbrudt hos og stod sammen med Andersen, da Arrestanten kom gaaende alene med den dræbte Hare i Retningen fra Hans Jespersens Gaard. Den

af Arrestanten med Hensyn til disse tvende Tyverier afgivne første Forklaring gik derimod ud paa, at, da han sammen med Indsidder Frandsen, som han vil have kjendt tidligere, fulgtes fra Elverdams Kro den omhandlede Nat tilligemed Karlen Andersen, blev der vel talt mellem dem om, at en Steg (en And) kunde smage godt, og leverede Andersen ham den ovenomtalte Kniv, men, efterat sidstnævnte Karl derpaa var skiltes fra dem, gik Frandsen alene hen til den Gaard, der er omtalt som Hans Jespersens og ind i denne, hvorfra han bragte en levende Hare ud, som han derpaa kvalte i Arrestantens Paasyn, hvorved Karlen Andersen kom tilstede, men saaledes at han atter snart forlod dem, og at Frandsen og Arrestanten derpaa samlede gik hen til den omhandlede Gaard og ind i den Staldbygning, hvorfra Frandsen havde taget Haren ud, og hvor Frandsen da, medens Arrestanten lyste for ham, med afstrogen Tændstik, stjal Kaninen, som ligelodes blev dræbt, hvorpaa de bragte baade Haren og Kaninen til Kroen, hvor Arrestanten forgjæves falbød dem til Kromanden. Og vel har Arrestanten senere forandret denne Forklaring noget, idet han har tilstaaet, at han var inde med i Stalden, baade da Haren og da senere Kaninen blev stjålne af den paagjældende Trækasse, men han har vedblivende fastholdt, at Frandsen begge Gange var med derinde, at det var denne, der første Gang, som kjendt med Lokaliteterne, aabnede Døren ind til Stalden, og at det var denne, der frabrød Staaltraadtaget fra Kassen og tog Haren og Kaninen, medens Arrestanten kun begge Gange lyste for ham med en Tændstik. Men, ligesom Arrestanten allerede efter denne sin egen Fremstilling vil blive at domme som Gjerningsmand med Hensyn til begge de omhandlede Tyverier, saaledes maa det, bortset fra Usandsynligheden iøvrigt efter alt det Foreliggende af, at Frandsen overhovedet skulde have taget nogen Del i disse Tyverier, ialtfald ved Tjenestekarlene Andersens og Sørensens Vidnesbyrd siges at være godtgjort, at han ikke kan have taget nogen Del i Tyveriet af Haren, og Arrestanten vil derfor ikke kunne undgaa at drages til Ansvar for den af ham i saa Henseende mod Frandsen fremsatte Sigtelse. Arrestanten vil følgelig blive at anse efter Straffelovens § 225, efter dens § 231, 1ste Punktum — hvorimod der ikke findes Grund til, som ved Underrettsdommen sket, at anføre dens §§ 240 og 47 — og efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, og da den ved Underrettsdommen valgte Straf af Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder findes passende og dens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Arrestanten, billiges, vil den nævnte Dom kunne stadfæstes.

Par Støvler af Værdi 3 Kr., og Tjenestepige Ingrid Pehrsson en Kjole af Værdi 8 Kr., og under et Ophold i Kjøbenhavn sin Logisværtindes Datter Elise Marie Petersen et til 4 Kr. vurderet Par Støvler. Forsaavidt Arrestantinden sigtes for Bedrageri, er det oplyst, at Arbejdskarl Peter Pehrsson paa Selso den 5 Januar d. A. laante hende et til 10 Kr. vurderet Sølvuhr, og at hun, som Dagen efter uden Husbondens Vidende og Tilladelse og uden at gjøre Pehrsson bekendt dermed forlod Tjenesten og rejste bort fra Egnen, ved sin Anholdelse den 18 s. M. ikke havde tilbageleveret Pehrsson Uhret, men trods det Voklende i Arrestantindens Forklaringer findes det ikke aldeles tilstrækkelig godtgjort, at det har været hendes Hensigt at tilegne sig Uhret, saa at der under denne Del af Sagen ikke kan paalægges hende Strafansvar. I Henhold til det Anførte vil Arrestantinden, der er født den 29 Marts 1859, ved Højesteretsdom af 27 Oktober 1884 anset for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Straffelovens § 232 med Forbedringehusarbejde i 18 Maaneder, og senest ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 20 November 1886 efter samme Lovbestemmelse for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med lige Arbejde i 2 Aar, paany være at anse efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med lige Arbejde i 3 Aar. Overensstemmende hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken Arrestantinden er anset efter Straffelovens § 232 og § 253, kfr. § 62, med samme Straf, være at forandre.

Hermed endte Højesterets første ordinære Session.

Iste extraordinære Session.

Mandagen den 29 Juli.

Nr. 142. Højesteretssagfører Shaw
 contra
 Niels Christian Christensen Vilberg (Def. Halkier),
 der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Straffelovens § 101.

Lunde og Skam Herreders Extrarets Dom af 12 November 1888: Arrestanten Niels Christian Christensen Vilberg bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa bør han og at udrede alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Kjørboe, 40 Kr., og til Defensor, Prokurator Kramer, 30 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 Marts 1889: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Petersen og Jacobsen for Overretten, betaler Arrestanten Niels Christian Christensen Vilberg 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Shaw og Advokat Halkier 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Niels Christian Christensen Vilberg, som under nærværende, fra Lunde-Skam Herreders Extraret hertil indankede Sag tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Straffelovens § 101, er født den 27 Januar 1842 i Østrup i Lunde-Skam Herreders Jurisdiktion og har tidligere gjentagne Gange været straffet, nemlig ifølge Højesterets Dom af 20 Oktober 1871 i Henhold til D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. 8 September 1841 § 6, efter Straffelovens § 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage, ifølge Tybjerg Herreds Extrarets Dom af 14 September 1876 i Medfør af Straffelovens §§ 240 og 241, 2 Stk., jfr. § 234, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og ifølge Ramse-Thune Herreders Extrarets Dom af 7 Oktober 1885 i Medfør af Straffelovens § 230, 2det Stykke, sammenholdt med § 241, 2det Stykke, og Lov 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, medens han under en mod ham for Indbrudstyveri og Betleri ved Kjobenhavns Amts søndre Birks Extraret anlagt Sag ved Rettens Dom af 21 Juni 1882 i Medfør af Straffelovens § 38 blev frifunden for Aktors Tiltale. Efterat Arrestanten, som fra den 12 August 1887 havde havt Tjeneste paa Tybjerggaard paa Sjælland, den 29 Oktober s. A. havde forladt denne Tjeneste med et godt Skudsmaal, rejste han samme Dag til Odense og tog herfra om Eftermiddagen ud for at besøge sine, paa forskellige Steder i Egnen Nord for Odense og navnlig i Lunde-Skam Herreders Jurisdiktion, boende Sødskende, hos hvilke han opholdt sig, indtil han den 5 November, efter at have modtaget af en Søster som Gave 2 Kr. og af hendes Mand laant 4 Kr., vendte tilbage til Odense, hvor han logerede sig ind hos en Værtshusholder Madsen. Hos denne boede Arrestanten derpaa til henimod den 20 November, da han forlod ham, efterladende sig en Pose med Klædningsstykker, og uden at han kan antages at have været i Besiddelse af ret mange Penge, og efter denne Tid har det ikke lykkedes under Sagen at faa oplyst, hvor Arrestanten har opholdt sig. Natten mellem den 21 og 22 November blev der imidlertid begaaet Tyveri i Karlekammeret paa den Gaard i Daugstrup, som Arrestantens Broder, Christen Christensen, bestyrer, og hvor Arrestanten havde besøgt Broderen, hvorved der blev frastjaalet Broderen og dennes Søn, hvilken sidste laa og sov i Kammeret, forskellige Klædningsstykker og andre Smaating samt noget over 12 Kr. i rede Penge; Natten mellem den 3 og 4 December næstefter blev der begaaet Indbrud i Gaardejer Peder Andersens Enkes Spisekammer i Lunde og stjaalet en Del Fodevarer og et Par Tørklæder, og fremdeles blev der i Vinterens Lob i Lunde-Skam Herreders Jurisdiktion, hvor Arrestanten er godt kjendt, jævnlig begaaet Tyveri i Spisekamre og paa lignende Steder, samt i Karlekamre, senest Natten mellem den 21 og 22 Marts

f. A., da der blev forøvet Tyveri 2 Steder i Vedby, nemlig i Gaardejer Jesper Jensens Enkes Kostald, hvortil Tyven maa antages at have skaffet sig Adgang gennem den aflukkede Bagdør, dog uden Anvendelse af egentlig Vold, og hvor der blev stjaalet et Par Skaftestøvler, og i Gaardejer Claus Nielsens Enkes Ølkammer og Spisekammer, hvortil Tyven havde skaffet sig Adgang ved at udtage de med Søm fastholdte Vinduer, og hvor der var stjaalet nogle Fødevarer — indtil Arrestanten, der i lang Tid af Politiet havde været eftersøgt, den 27 Marts f. A. blev anholdt af en Politiassistent paa Vejen mellem Lumby og Daugstrup og hensat i Arrest. Han var da i en paa Grund af Kulde, Sult, Utoij og Sygdom saa forkommen Tilstand, at han strax maatte under Lægebehandling og først den 13 April kunde underkastes et egentlig Forhør. Arrestanten har under Undersøgesforhørene vedblivende nægtet at have gjort sig skyldig i noget Tyveri, og forklaret, at han, efter i Midten af November 1887 at have forladt Værtshusholder Madsen i Odense, er rejst til Kjøbenhavn og derfra vandret Syd paa gennem Kjøge, stadig søgende Arbejde, som han dog ikke kunde faa, og levende af, hvad Folk uanmodet gav ham, indtil han i første Halvdel af Januar Maaned f. A. vendte tilbage til Odense, at han derefter har søgt Arbejde i Egnen mellem Nyborg og Assens, og at han først den 27 Marts, efter Natten forud at have logeret i Kirkendrup, er kommen ind i Lunde Skam Herreders Jurisdiktion, hvor han ved sin Anholdelse var paa Vej til at besøge sin foran nævnte Broder i Daugstrup. Blandt de Klædningsstykker, som Arrestanten ved sin Anholdelse dels var iført, dels forte med sig i en Bylt, ere imidlertid en Mængde forskellige Stykker blevne gjenkjendte af Gaardejer i Lunde, Jørgen Madsens Røgter, Hans Olsen, som ham frastjalne ved et Natten mellem den 2 og 3 Marts f. A. i Gaardens uafsaasede Kostald og Karlekammer begaaet Tyveri, et Par Skaftestøvler er bleven gjenkjendt af Tjenestekarl hos Jesper Jensens Enke i Vedby, Hans Knudsen, som ham frastjålet Natten mellem den 21 og 22 Marts f. A., ved det foran ommeldte Tyveri i Gaardens Kostald, en Klædeborste er bleven gjenkjendt af Arrestantens fornævnte Broder, Christen Christensen, og en Portemonnaie af dennes Søn af samme Navn, som dem frakomne ved det ovenomtalte Tyveri i Daugstrup Natten mellem den 21 og 22 November 1887, og endelig er en Barberkniv bleven gjenkjendt af Røgter Jens Gydesen, som ham frastjålet ved et Natten mellem den 7 og 8 Januar f. A. begaaet Tyveri i Gaardejer Hans Rasmussens Enkes Karlekammer i Kirkendrup. Af Indholdet af den Pose med Klædningsstykker, som Arrestanten havde henstaaende hos Værtshusholder Madsen i Odense, har derhos Arrestantens oftnævnte Broder, Christen Christensen, gjenkjendt et Par Bælgyvanter og dennes fornævnte Søn to Skjortor, som dem frastjalne

ved det tidnævnte Tyveri, Natten mellem 21 og 22 November 1887, og endelig er der under Undersøgelsen fremkommet en Del forskellige Klædningsstykker og et Par tomme Flasker, som ere fundne henkastede og hengjemte i Sønder sø Skov, hvor de tilfældig ere blevne fundne, og deraf ere bl. A. af Arrestantens fornævnte Brodersøn gjenkjendte en Strømpe og en sort Krave som ham yderligere frastjaalne ved Tyveriet i Daugstrup, af Røgter Jens Gydesen en Skjorte, et Par Benklæder, et Par Strømper og en sort Krave, som ham frastjaalne ved det ommeldte Tyveri Natten mellem 7 og 8 Januar f. A., af Tjenestekarl Rasmus Hansen et Par Træskostøvler, som ham frastjaalet ved Tyveriet i Jørgen Madsens Gaard i Lunde, Natten mellem 2 og 3 Marts f. A., og af Gaardejer Peder Andersens Enke i Lunde to Tørklæder, som hende frastjaalne ved det foran omtalte Tyveri i hendes Spisekammer Natten mellem den 3 og 4 December 1887, ligesom endelig Skomager Jens Peter Krag i Lunde har ment at gjenkjende en tom Flaske som ham frastjaalet Natten mellem den 16 og 17 Januar f. A. ved et i hans Hus forevot Tyveri af Fødevarer og Brændevin. Arrestanten har benægtet, at de i Sønder sø Skov fundne Koster have været i hans Besiddelse, og saadant er heller ikke under Sagen blevet godtgjort, og hvad de øvrige Koster angaar, da have vel samtlige Bestjaalne, med Undtagelse af Jens Gydesen, aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til de Gjenstande, som hver især har gjenkjendt som sine, men der er kun tilvejebragt fuldt Ejendomsbevis for to af disse Gjenstande, nemlig for det Par Skaftestøvler, som Hans Knudsen har gjenkjendt som sig frastjaalet Natten mellem 21 og 22 Marts f. A., idet Skomager Jørgen Christensen Rasmussen i N-Lyndelse og Skomager Petersen i Frøltofte edelig have bevidnet, at Støvlerne tilhøre Hans Knudsen, og for et Par graa, stampe de Vadmels Benklæder, som Røgter Hans Olsen har gjenkjendt som sig frastjaalne Natten mellem den 2 og 3 Marts f. A. i Jørgen Madsens Gaard i Lunde, idet Husmand Rasmus Jens Rasmussens Hustru, Maren Kirstine Hansen af Ørindslev og Skræder Joseph Petersen af Hessum edelig have bevidnet, at de tilhøre Hans Olsen. Støvlerne ere vurderede til 4 Kr. og Benklæderne til 6 Kr. og begge ere tilbageleverede de Bestjaalne, der ikke have gjort Krav paa Erstatning. Arrestanten har uanset disse Bevisligheder vedblivende fastholdt, at saavel de heromhandlede to Gjenstande, som hvad han iøvrigt er funden i Besiddelse af, er hans lovlige Ejendom, og at navnlig de Koster, som angives at skulle være stjaalne, ere kjøbte af ham paa forskellige Steder i Kjøbenhavn, Roskilde og Ringsted, dels forend han den 29 Oktober kom til Odense, dels paa hans foregivne Tur til Kjøbenhavn i November og December 1887. Medens der imidlertid ikke ved den derom anstillede Undersøgelse er fremkommet

Nogetsomhelst, der kan bestyrke Rigtigheden af denne Angivelse af Arrestanten, er det forklaret af Værtshusholder Madsen og flere Vidner, at Arrestanten har indfundet sig en eller to Gange i Madsens Beværtning i Odense, formentlig i Midten af Decem-Maaned 1887, af Detaillist Nielsen i Fremmeløv, at han formener i Arrestanten at gjenkjende en Person, som to Gange i Vinterens Løb, formentlig en Gang i Januar og en Gang i Februar har været i hans Butik og købt Brøndevin, og af Tjenestekarl Jørgen Jørgensen i Vedby, at Arrestanten en Aften i Marts Maaned, førend Tyveriet i Vedby Natten mellem 21 og 22 Marts f. A. blev begaaet, har indfundet sig i hans Husbonds Gaard og begjært Natteløgis, ligesom Skytten Schmidt paa Nislevgaard har troet i Arrestanten at gjenkjende en Person, som han en Dag i Begyndelsen af Februar Maaned f. A. traf i Røgterhuset paa Gaardens Mark, og efter hvis Bortgang der i bemeldte Hus fandtes nogle tomme Flasker, som bleve gjenkendte af Sognefoged Mads Hansen i Otterup, som stjaalne fra hans Spisekammer ved et dersteds Natten mellem den 2 og 3 Februar f. A. begaaet Tyveri. Det er dog ikke ved det saaledes Fremkomne godtgjort, at Arrestanten i det paagjældende Tidsrum har opholdt sig paa de Steder, hvor Tyverierne ere begaaede, ligesom der heller ikke iøvrigt er oplyst tilstrækkeligt til at godtgjøre, at Arrestanten ved Tyveri er kommen i Besiddelse af nogen af de Koster, der ere forefundne hos ham. Da han imidlertid ikke har kunnet skaffet Hjemmel for sin Besiddelse af de forommeldte Støvler og Benklæder, der ere godtgjorte at tilhøre Hans Knudsen og Hans Olsen, og med Hensyn til hvilke disse have aflagt Tilhjemlingsed, vil han i Medfør af D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. 8 September 1841 § 6 for sin uhjemlede Besiddelse af samme være at anse skyldig i Hæleri, saaledes som ogsaa i den indankede Dom antaget. Forsaavidt Arrestanten er tiltalt for Overtrædelse af Straffelovens § 101, sigtes herved til, at Arrestanten i det af Herredsfogden i Lunde-Skam Herreder den 23 Juli f. A. afholdte Forhør, da der var Spørgsmaal om til Bestjaalne Hans Knudsen at udlevere de ham frastjaalne Støvler, og Dommeren spurgte Arrestanten, om han havde Noget at erindre imod den paa Støvlerne satte Værdi af 4 Kr., svarede, at „det kommer ikke ham ved, hvad Støvlerne vurderedes til, og forresten er det jo ligemeget, hvad han siger, da det, han har at sige, ikke bliver tilført Protokollen, det gaar til med Kjeltringestreger“. Efter at Herredsfogden i denne Anledning havde vejet sit Sæde, blev Forhøret fortsat af en Sættedommer, for hvilken Arrestanten har forklaret som Grunden til, at han fremkom med den anførte Udtalelse, at han dels ved et Par Lejligheder havde protesteret imod Rigtigheden af den Maade, hvorpaa et Vidnes Forklaring var bleven tilført Retsprotokollen, uden at Dommeren havde taget noget Hensyn til hans Bemærk-

ning, dels var bleven opirret over, at hans Tøj var blevet udleveret til forskjellige Personer, navnlig at den tidligere omtalte Barberkniv i det foregaaende Forhør den 21 Juli var bleven udleveret til Jens Gydesen, hvorfor Arrestanten havde ladet sig henrive af sin Hidsighed til at komme med Fornærmelser mod Dommeren, som efter Arrestantens Formening med Urette havde udleveret hans Tøj. Ligesom Arrestantens Indvending med Hensyn til Retsprotokollens Førelse imidlertid maa anses aldeles ubeføjet, hvad Arrestanten ogsaa selv tildels under Forhøret har erkjendt, idet den i det Væsentllge beror paa en Misforstaaelse fra Arrestantens Side, saaledes var der, da den fornærmelige Yttring faldt, ikke udleveret andre af de i Arrestantens Besiddelse forefundne Koster, end den til 60 Øre vurderede Barberkniv, og om der end ikke mod Arrestantens Benægtelse var tilvebragt noget Bevis for Jens Gydesens Ejendomsret til samme, kunde Udleveringen af den, der foregik i Arrestantens Nærværelse, uden at han dengang fremsatte nogen Indsigelse derimod, dog ikke give Arrestanten berettiget Anledning til senere at fremkomme med en Beskyldning mod Forhørsdommeren for Kjeltringsregter. Arrestanten vil derfor for dette sit Forhold være at anse efter Straffelovens § 101, medens han ved den indankede Dom er anset efter samme §, sammenholdt med § 102. Med Hensyn til, at der under Sagens Procedure har været rejst Tvivl om Arrestantens Tilregnelighed, har Overretten foranlediget indhentet en Erklæring fra Stadslægen i Odense, der har tilset Arrestanten i hans Arrest, og gaar den af bemeldte Embedsmand den 29 Januar d. A. afgivne Erklæring ud paa, at Arrestanten, da han indkom i Arresten, vel var i en yderst forkommen og forsulten Forfatning med store Frostskaar paa Tærne, saa at han maatte ligge en 14 Dages Tid og have dobbelt Ration Mad, inden han kom saavidt, at han kunde være oppe, men at hans mentale Tilstand forøvrigt var og er at anse som normal, og der findes herefter ikke Føje til at betvivle, at Arrestanten har været fuldt tilregnelig, da han begik de Lovovertrædelser, for hvilke han nu vil være at anse med Straf. Arrestanten bliver herefter i det Hele at straffe efter Straffelovens § 238, jfr. § 241, 2det Stykke, som for fjerde Gang begaaet Hæleri og efter Straffelovens § 101 med en Straf, der passende findes at kunne bestemmes, som i Underretsdommen sket, til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og bemeldte Dom, hvis Forskrifter om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Arrestanten, billiges, vil derfor være at stadfæste.

Tirsdagen den 30 Juli.

Nr. 164. Højesteretssagfører Shaw
 contra
 Hans Christian Vilhelmsen (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri, Bedrageri og Falsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 30 April 1889: Arrestanten Hans Christian Vilhelmsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Steinthal og Petersen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Shaw og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Hans Christian Vilhelmsen, der er født den 23 Januar 1852 og anset ved Rettens Dom af 9 Februar 1878 efter Straffelovens §§ 228, 251 og 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, og ved Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 21 Maj 1887 efter Straffelovens §§ 230, første og andet Led, og 253 med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder, tiltales under nærværende Sag for Tyveri, Bedrageri og Falsk, og er det i saa Henseende ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold: I Efteraaret f. A. og i Februar Maaned d. A. har han svingagtigt pantsat 3 Uhre af Værdi tilsammen 52 Kr., som han havde lejet af Forlagsboghandler Eduard Møller paa Vilkaar, at de skulde være hans Ejendom, naar han i Lejefgift havde erlagt visse nærmere aftalte Beløb, hvilket Vilkaar imidlertid ikke var opfyldt af ham, da Pantsætningerne skete. Angaaende

Lejemalet af de tvende Uhre, af Værdi tilsammen 28 Kr., blev der den 27 September f. A. oprettet en skriftlig Kontrakt, og denne underskrev Arrestanten falskelig med det opdigtede Navn H. Christesen, fordi han, der ved Lejeforholdets Indgaelse havde til Hensigt at disponere over Uhrerne saaledes som sket, paa den Maade vilde sikre sig mod Opdagelse. I Januar og Februar Maaneder dette Aar har Arrestanten fremdeles begaaet tre Tyverier, ved hvilke han har fravendt Detailhandler Jens Andreas Christensen et Par Benklæder af Værdi 3 Kr. 50 Øre, Manufakturhandler Harald August en Rulle Toj til Møbelbetræk af Værdi 35 Kr. og Manufakturhandler Harald Vilhelm Jensen en Rulle Tæppetøj af Værdi 10 Kr., hvilke Gjenstande beroede som Skilt udenfor de Bestjaalnes Butiker og endelig har han i Februar Maaned d. A. svingagtigt pantsat et til 14 Kr. vurderet Uhr, som han havde laant af Emma Emilie Olsen. Som Følge af det Anførte vil han være at anse efter Straffelovens § 231, første Led, § 253 og § 275, jfr § 268, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 180.   Højesteretssagfører Shaw
                               contra
Hermann Valdemar Johan Becker (Nellemann),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 7 Januar 1889: Arrestanten Hermann Valdemar Johan Becker bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, deriblandt Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Konnerup og Jørgensen, med 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.   e

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Mai 1889: Arrestanten Hermann Valdemar Johan Becker bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Nyegaard og Tvermoes, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltalte ikke kan anses skyldig i noget strafbart Forhold med Hensyn til det i den indankede Dom nævnte Bordtæppe, for hvis Vedkommende et tilstrækkeligt Ejendomsbevis ikke er tilvejebragt, men iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretsadvokat Shaw og Advokat Nellemann 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extraret hertil indankede, mod Arrestanten Hermann Valdemar Johan Becker for Tyveri eller Hæleri anlagte Sag, er det ved Gendarmene 76 Bülow's og 15 Rasmussens edelige Vidnesbyrd godtgjort, at de — efterat der i August forrige Aar var anmeldt et betydeligt Antal Tyverier af Gardiner, Bordtæpper m. m., begaaede ved Nattetid fra Lysthuse og lignende Steder i Ordrup og paa Strandvejen med tilstødende Veje — under deres Patrouille-tjeneste paa Strandvejen den 28 s. M. Kl. 12¹/₄ Morgen saa Arrestanten passere Charlottenlunds Strandport i Retning ad Kjøbenhavn til, og at de, da de fandt ham mistænkelig, i nogen Afstand fulgte efter Arrestanten, hvem de et Kvarter efter saa komme fra Taffelbayvejen ud paa Strandvejen. Paa Grund af Mærket tabte de ham af Syne, men traf ham en Time efter kommende fra den ca. 1000 Alen Syd for Taffelbayvejen liggende Lille-Strandvej ud paa Strandvejen med et hvidt Bændel stikkende frem under Frakken. Paa Gendarmernes Spørgsmaal opgav han falskeligt sit Navn at være Hermann Hansen og søgte at undvige, men blev anholdt, og under hans Frakke fandtes indstukket 5 Gardiner, som han dog nægtede at have været i Besiddelse af, ligesom han nægtede at have været inde paa nogen af de to nævnte til Strandvejen stødende Veje. I det første over Arrestanten optagne Forhør fastholdt han sin Benægtelse af at have været i Besiddelse af Gardinerne, men forklarede derefter, at han den anførte Nat havde fundet dem paa en Bæk

ved Charlottenlund og var undervejs til Kjøbenhavn hvor han vilde aflevere dem til Politiet, hvilken Forklarings Rigtighed ikke er bestyrket ved Nogetsomhelst. Arrestanten har under Sagen vedholdende nægtet at have gjort sig skyldig i nogen Ulovlighed, men om tre af de hos ham forefundne Gardiner er det af Grosserer Salomons Hustru, Hansine Jensen, edelig forklaret, at disse til ialt 3 Kr. vurderede Gardiner i Lobet af de sidste Uger før den 5 September f. A. ere frakomne hende og hendes Mand mod deres Villie og uden deres Vidende fra et til deres Ejendom paa Lille-Strandvei hørende Lysthus, hvorhos deres Ejendomsret er godtgjort, medens de to andre til 2 Kr. vurderede Gardiner ifølge de af Sagfører Vang og Hustru aflagte edelige Vidnesbyrd og det af disse førte Ejendomsbevis maa antages at være dem frastjaalne den Nat, Arrestanten blev anholdt, fra et Lysthus ved Hjørnet af Strandvejen og Taffelbayvejen. Arrestanten har endvidere erkjendt at have været i Besiddelse af to til 3 Kr. vurderede Olietrykshilleder, et Bordtæppe af Værdi 3 Kr. og et Oliemaleri af Værdi 50 Kr., der efter Sagens Oplysninger maa antages at være frastjaalne henholdsvis Glarmøster Møller fra dennes Landsted i Ordrup Natten mellem 18 og 19 August f. A., Partikulier F. Moltke Møller fra et Lysthus i Taarbæk Natten mellem den 9 og 10 Juli f. A. og Agent Kornerup fra dennes Bopæl i Roskilde Natten mellem den 18 og 19 Juli f. A. De respektive Bestjaalne have aflagt Tilhjemlingsed og tilvebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for deres tidligere Besiddelse, medens Arrestanten ikke har kunnet givet nogen antagelig Forklaring om sin Hjemmel til disse Koster. I Henhold til det Anførte findes der med Hensyn til samtlige under Sagen omhandlede Gjenstande at være tilvejebragt et efter Frdn. 8 September 1841 § 6, jfr. D. L. 6—7—10 og 11, tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten har erhvervet dem paa ulovlig Maade, og, da Omstændighederne tyde paa, at han har stjaalet de 5 Gardiner, bliver han forsaavidt at dømme som Tyv, uden at noget af disse tvende Tyverier efter de foreliggende Oplysninger dog kan tilregnes ham som grovt, medens han for de øvrige Kosters Vedkommende bliver at anse som skyldig i Hæleri. Arrestanten, der er født den 17 Marts 1850, er ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Domme af 30 Mai 1885 og 5 Marts 1887 anset efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød henholdsvis i 4 Gange 5 og 3 Gange 5 Dage og senest ved Bogensø Kjøbstads Extrarets Dom af 17 September 1887 efter Straffelovens §§ 228 og 253, jfr. 62, med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, vil nu være at anse efter samme Lovs § 230, 1ste Led, og efter dens § 238, jfr. § 241, som for anden Gang begaaet Hæleri — efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Overensstemmende hermed bliver Underrettsdommen,

hvorved Straffen er bestemt til lige Arbejde i 8 Maaneder, at forandre.

Onsdagen den 31 Juli.

Nr. 163. Højesteretsagfører Hansen
 contra
 Niels Peder Rasmussen Pedersen Beck (Def. Shaw),

der tiltales for Bedrageri og Falsk samt for Undladelse af at have berigtiget sine Flytninger overensstemmende med Værnepligtsloven og gjentagen Udeblivelse efter Indkaldelse uden lovlig Forfald.

Grenaa Kjobstads, Nørre- og en Del af Sønder-Herreds Extrarets Dom af 7 Februar 1889: Arrestanten Niels Peter Rasmussen Petersen Beck bor straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt udrede alle af Undersøgelsen og Aktionen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Sagfører Hansen, med 12 Kr. og Defensor, Prokurator Møller, med 10 Kr. Saa bør Arrestanten og til Sagførerfuldmægtig Henckel i Aarhus og Arbejdsmand Peder Pedersen Østermand af Farnæs betale i Erstatning henholdsvis 110 Kr. og 151 Kr. 85 Øre. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 April 1889: Foraauidt Arrestanten Niels Peder Rasmussen Pedersen Beck er sigtet for Udeblivelse fra Militærtjeneste efter Indkaldelse, afvises Sagen for Underretten. Iøvrigt bor Arrestanten hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt til Statskassen bøde 10 Kr. I Henseende til Erstatningen samt Aktiøns Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Hindberg, i Salær hver 15 Kr., bør Underretsdommen ved Magt at stande. Den idømte Bøde og Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Tiltalte er sigtet for Undladelse af at have berigtiget sine Flytninger overensstemmende med Værnepligtsloven, vil Sagen være at afvise fra Højesteret som manglende summa appellabilis, jfr. Værnepligtslov 6 Marts 1869 § 48. Forøvrigt vil den indankede Dom være at stadfæste i Henhold til de deri anførte Grunde, ved hvilke dog bemærkes, at Tiltaltes Forhold ligeoverfor Gaardejer Bøstrup og Fuldmægtig Henckel henføres under Straffelovens § 257.

Thi kjendes for Ret:

Med Hensyn til Sigtelsen for Undladelse af at have berigtiget Flytning afvises Sagen. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Hansen og Shaw 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Niels Peder Rasmussen Pedersen Beck for Bedrageri og Falsk samt for Undladelse af at have berigtiget Flytning og for gjentagen Udeblivelse fra Militærtjeneste efter Indkaldelse. Forsaavidt Arrestanten, der har ligget inde til Tjeneste ved 3die Artilleriafdeling fra 10 Mai til 3 Oktober 1884, er sigtet for uden lovligt Forfald at være udebleven efter Indkaldelse til fortsat Øvelse i September Maaned 1885, 86, 87 og 88, bliver Sagen, som hørende under militær Jurisdiktion, at afvise fra Underretten. Hvad dernæst angaar Sigtelsen for Bedrageri, maa det ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han i Juni Maaned f. A. har afkjøbt Gaardejer C. Bøstrup dennes i Meilby beliggende Ejendom for 14000 Kr., hvilken Sum ifølge en under 18 s. M. oprettet Kjøbekontrakt skulde berigtiges ved, at Arrestanten skulde overtage den i Gaarden indestaaende Gjæld til Kreditforeningen, stor 9600 Kr., og den 1 Juli s. A. kontant udbetale 4400 Kr. Arrestanten, der Intet ejede, idet han endog havde solgt sit og sin Hustrus Indbo og Sengklæder, og som heller ingen Udsigt havde til at skaffe sig Penge, foregav for Bøstrup, at han havde 11000 Kr.

indestaaende i Holbæk Sparekasse, og efter Bøstrups Anbringende maas det antages, at det navnlig var dette Foregivende, der foranledigede ham til at sælge Arrestanten Gaarden. Ifølge de Oplysninger, der ere fremkomne under et i Henhold til Overrettens Kjendelse optaget yderligere Forhør, optraadte Arrestanten efterat Handelen i Begyndelsen af Juni Maaned var kommen i Stand og en saakaldet Slutseddol derefter var blevet skrevet, hvorefter Gaarden fra Slutseddolens Datum skulde staa for Kjøberens Regning, men Bøstrup bestyre den indtil den 1ste Juli s. A., i det Hele som Ejer af Gaarden, idet han, der dog ikke tog stadigt Ophold paa Gaarden, men kun var der et Par Gange i kortere Tid, foruden flere Gange at benytte et paa Gaarden værende Kjøretøj, navnlig gav Bøstrup Ordre med Hensyn til Forandring i Jordernes Drift, ligesom han ogsaa til Bøstrup solgte Dele af Gaardens Besætning. For Sagførerfuldmægtig Henckel i Aarhus, der havde skrevet Kjøbekontrakten, foregav Arrestanten derhos, at han foruden det ommeldte Tilgodehavende i Holbæk Sparekasse — som han for Henckel skal have opgivet til 10000 Kr. — i en hans Svoger tilhørende Ejendom paa Sjælland, paa første Prioritet, havde indestaende en Kapital paa 6000 Kr., der en af de nærmeste Dage vilde blive ham udbetalt, hvorved Henckel foranledigedes til at laane Arrestanten 110 Kr., der skulde tilbagebetales i Løbet af nogle Dage, idet Arrestanten selv modtog 75 Kr., medens Resten blev udbetalt Arrestantens Onkel, Arbejdsmand Axel Rasmussen, de 20 Kr. efter skriftlig og de 15 Kr. efter mundtlig Anmodning fra Arrestanten. Det sidste har Sagførerfuldmægtig Henckel bestemt fastholdt, og Arrestanten, der i det Hele, hvad de ommeldte 35 Kr. angaar, har afgivet væklende Forklaringer, har ikke turdet benægte, at han ogsaa har anmodet Henckel om at give Rasmussen de ommeldte 15 Kr. paa Arrestantens Regning. Arrestanten, der strax efter Kjøbet har gjort Forsøg paa atter at afhænde den købte Ejendom, uden at dette dog lykkedes, men som kort efter forlod Egnen, uden at opfylde de af ham paatagne Forpligtelser, har under det senere over ham optagne Forhør forklaret, at Grunden til, at han, som anført, er optraadt som Kjøber, var den, at han haabede at kunne tjene ved atter at sælge Gaarden, en Forklaring, som han forøvrigt atter har fragaet under Foregivende af ikke at vide, hvad han tilsigtede ved Kjøbet, men han har særlig benægtet at have afsluttet Handelen for at skaffe sig midlertidigt Ophold hos Bøstrup eller fri Befordring hos denne. Sagførerfuldmægtig Henckel har nedlagt Paastand paa en Erstatning af 110 Kr. Endvidere er det paa samme Maade godtgjort, at Arrestanten den 6 November f. A. af Peter Petersen Østermand af Fornæs har laant 240 Kr., idet han foregav, at Pengene skulde bruges til en paatænkt Gaardhandel, hvilket var urigtigt, da det ikke var hans Mening

at købe nogen Ejendom, men han havde Brug for Pengene i andet Øjemed. Arrestanten har i saa Henseende nærmere forklaret, at han nogen Tid før 1 November for at skaffe Penge fandt paa at foreslaa Østermand, der havde sagt ham, at han havde Penge — men som iøvrigt maa antages at være noget indskrænket — at gaa i Kompagniskab med ham om Kjøbet af en Gaard i Todbjerg, og den 6 November forelagde Arrestanten derpaa Østermand et Dokument, der ikke er bragt tilstede under Sagen, men som han foregav indeholdt Aftalen om Kompagniskabet og hvilket han oplæste for Østermand, der derpaa underskrev det, uden at der ved den Lejlighed var andre Vidner tilstede. Af det saaledes laante Beløb har Arrestanten tilbagebetalt Østermand 79 Kr. og derhos givet Anvisning paa tilgodehavende Løn for et Beløb af 9 Kr. 15 Øre, hvorimod han har forbrugt Resten, 151 Kr. 85 Øre, for hvilket Beløb Østermand har nedlagt Paastand paa Erstatning. Forsaavidt Arrestanten, som anført, har forbrugt en Del af den laante Sum, har han vedgaaet, at han aldeles ingen Udsigt havde til at kunne tilbagebetale Østermand Beløbet. Med Hensyn til Sigtelsen for Falsk or det paa samme Maade godtgjort, at Arrestanten, der efter sin Forklaring i Sommeren f. A. Intet havde at leve af og intet Arbejde kunde faa, for at opnaa saadant har udfærdiget en under Sagen tilstedebragt Attest, der er dateret 25 Juni 1888 og lyder saaledes: „Undertegnede N. P. R. Beck Har tjent Mig som Arbejdskarl Fra Første November 1880 til dato Med Min tilfredshed i et og Alt derfor jeg anbefaler Ham til enhver“, hvilket Dokument han underskrev „Søren Jensen — Todbjerg“, hvormed han vil have sigtet til en Husmand af samme Navn i Todbjerg, der imidlertid efter Arrestantens Forklaring, hvad der stemmer med det under Sagen iøvrigt Oplyste, er afgaaet ved Døden for flere Aar siden. Den ommeldte Attest afleverede han tilligemed en ny Skudsmaalsbog, som han havde forskaffet sig, da den gamle var bortkommen, til Forpagter Christiani paa Stensmark, hos hvem han ogsaa opnaaede at blive fæstet. Endelig er det oplyst, at Arrestanten, der i Vinteren 1883/84 havde Ophold i Seest Sogn, hvor han tillige stod indtegnet i Lægdsrullen, har, da han i Aaret 1884 forlod Sognet og tog Ophold paa Sjælland, undladt at berigtige sin Flytning, hvilket han heller ikke senere har gjort, uagtet han har opholdt sig paa flere Steder heri Landet. For sit ovenomhandlede Forhold vil Arrestanten, der er født i Aaret 1861 og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 251 samt § 270, jfr. § 271, med en Straf der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, hvorhos Arrestanten tillige i Medfør af Værnepligtslovens § 48 vil have at betale en Statskassen tilfaldende Bøde af 10 Kr. Han vil

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Arrestanten Johannes Petrus Samuel, der under nærværende fra St. Thomæ Extraret indankede Sag tiltales for Tyveri og Bedrageri, er ved egen Tilstaaelse, i Forening med det iøvrigt Oplyste, lovlig overbevist om at have gjort sig skyldig i de Forbrydelser, hvorfor han tiltales, under følgende nærmere Omstændigheder. Ifølge en med Kjobmand L. Delinois truffen Overenskomst havde Arrestanten i Aaret 1887 modtaget endel denne tilhørende Kreaturer, som han skulde vogte og græsse imod som Vederlag at beholde Halvdelen af Udbyttet, hidrørende fra Salg af Mælken, medens Ejeren skulde have den anden Halvdel. Men, da Delinois i Oktober s. A. paa Grund af hans Misligholdelse af Overenskomsten lod Kreaturerne afhente fra Plantagen „Misgunst“, hvor de vare paa Græs, tilbageholdt han i Tillid til, at Delinois ikke førte videre Kontrol med sine Kreaturer, 2 af disse, nemlig en ung, ca. 2 Aar gammel Stud, som han den 28 Oktober solgte til Slagter Steele for D. 8.50, og en Ko, som han den 31 December solgte til Summe for D. 24. Det sidstnævnte Dyr havde han iøvrigt allerede i Juli eller August, da det ophørte at give Mælk, besluttet at tilegne sig og beholde som Malkeko, hvorfor han lod det græsse paa en afsides Del af Ejendommen; men, da han var i Pengeforlegenhed, afhændede han det som nys meldt. Ejeren har vurderet de 2 Kreaturer til de samme Beløb, som Arrestanten har modtaget for dem, men frafaldet Erstatning. Medens Arrestanten den 28 December ledte efter den nysnævnte Ko, fik han Øje paa en G. Reymers tilhørende, 3 Aar gammel Kvie, der græssede paa Plantagen „Misgunst“s Land, og besluttede at tilegne sig den, hvilket Forsæt han udførte samme Dags Aften, da han fangede den og førte den til Byen, hvor han næste Dag solgte den til Steele for D. 16. Endelig har han om Aftenen den 15 Januar sidstleden ifølge et tidligere paa Dagen fattet Forsæt fra et Stykke Land paa Plantagen „Barret“, der var indhegnet, dels med Stengjærde, dels med Staaltraad, og til hvilket han skaffede sig Adgang ved at anbnø Leddet, tilegnet sig en Ko, tilhørende W. H. Brewster, og næste Dag solgt den til Steele for D. 22. Koen, der, Arrestanten bekjendt, var en fortrinlig Malkeko, er anslaaet til en Værdi af D. 80; dens Hud er kommen tilstede og udleveret Bestjaalne, hvilket ogsaa gjælder om Huden af G. Reymers til D. 18 vurderede Kvie. Forsaauidt Arrestanten, der har forbrugt de Beløb, han modtog for Kreaturerne, dels til at betale Gjæld, dels til eget og Families Underhold, yderligere sigtes for at have ladet den i det Foregaaende nævnte, L. Delinois tilhørende Ko, som han solgte den 31 December, græsse paa Plantagen „Misgunst“ i ca. 4 Maaneder uden Samtykke af Plantagens Forpagter, da kan dette Forhold, i Anledning af hvilket Sidstnævnte iøvrigt har frafaldet Tiltale, ikke tages under

I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Lunn og Bagger 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Arrestanten Skomagersvend Niels Christian Sorensen — der er født i Aaret 1843 og tidligere har været straffet 17 Gange for Betleri, deriblandt 8 Gange i Forbindelse med Løsgænger og 5 Gange i Forbindelse med Overtrædelse af Frdn. 10 December 1828 senest ifølge Overrettens Doin af 28 Januar d. A. efter den sidst nævnte Frdn. og Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage — tiltales under denne Sag for Løsgænger og Betleri. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han, der efter i Slutningen af Marts Maaned d. A. at have udstaaet den ham senest idømte Straf blev hjemsendt fra Ebeltoft til Frederikshavn og indlagt paa Fattiggaarden sammesteds, hvorhos der forinden Indlæggelsen blev den 1 April næstefter til Politiprotokollen givet ham Tilhold om ikke uden Fattigudvalgets Samtykke at forlade Fattiggaarden med Tilføjende, at han, hvis han maatte overtræde dette Tilhold, vilde blive straffet som Løsgænger efter Lov af 3 Marts 1860, har strax samme Dag igjen forladt Fattiggaarden uden dertil erholdt Tilladelse og derefter, idet han betlede sig frem, drevet arbejdsløs omkring dels Nord dels Syd for Limfjorden, indtil han den 11 s. M. blev anholdt i Viborg. Arrestanten har anbragt, at hans Hensigt med at forlade Fattiggaarden havde været at skaffe sig Arbejde, men han har ikke oplyst noget om, at han under sin Omstreifen har gjort noget Forsøg paa at faa Arbejde. For sit ovenomhandlede Forhold vil Arrestanten være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 5 jfr. §§ 1, 2 og 3 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Politiretsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og bemeldt Dom, ved hvilken det ligeledes rettelig er paalagt Arrestanten at udrede Sagens Omkostninger, vil derfor være at stadfæste.

Nr. 165.   Højesteretssagfører Lunn
                                       contra
Lars Vilhelm Jensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 27 April 1889: Arrestanterne Lars Vilhelm Jensen og Jørgen Julius Sørensen bør straffes: Jensen med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og Sørensen med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 12 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Gottschalck og Nissen, 15 Kr. til hver, udredes af Arrestanten Jensen, dog at Arrestanten Sørensen in solidum med ham tilsvarer $\frac{1}{3}$ af disse Omkostninger, derunder dog de ommeldte Salærer ikke indbefattede. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Lars Vilhelm Jensens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaa-vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Lunn og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Lars Vilhelm Jensen for Tyveri og Betleri og mod Arrestanten Jørgen Julius Sørensen for Betleri anlagte Sag er det ved deres egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at Arrestanten Jensen den 23 Februar d. A. har begaaet to Tyverier, ved hvilke han fra Steder hvortil han havde uhindret Adgang, har tilvendt sig en Frakke af Værdi 1 Kr., tilhørende Bogholder Viggo August Jens Zieseberg, og et Uhr med Kjæde m. m. af Værdi tilsammen 16 Kr., tilhørende Skræddersvend Fritz Frederik Juul, samt at Arrestanterne i Februar Maaned d. A. i Forening have gjort sig

skyldige i Betleri, idet de i flere Dage gik omkring med hinanden og betlede, hvorefter de delte Udbyttet. Arrestanten Jensen er født den 29 April 1863 og mange Gange straffet, blandt Andet ifølge Rettens Dom af 1 Juli 1884 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og senest ved dens Dom af 10 November f. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage. . . . Som Følge af det Anførte ville de være at anse efter Lov 3 Marts 1865 § 3, Jensen tillige efter Straffelovens § 230, I, efter Omstændighederne: Jensen under Et med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. . . .

Færdig fra Trykkeriet den 30 August 1889.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1889.

Nr. 22.

Onsdagen den 31 Juli.

Nr. 157.

Advokat Klubien

contra

Peder Julius Andersen (Def. Hansen),

der tiltales for Brandstiftelse og Tyveri.

Vinding Herreds Extrarots Dom af 28 December 1888: Arrestanten Peder Julius Anderson bør straffes med Forbedringshusarbejde i 5 Aar samt betale den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger i Erstatning 13243 Kr. og udrede alle de af nærværende Aktion flydende Omkostninger, derunder i Salær til Prokurator Clausen og Sagfører Quist 10 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 April 1889: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Kalko og Meyer, betaler Arrestanten Peder Julius Andersen 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Højesteretssagfører Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende, fra Vinding Herreds Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Peder Julius Andersen, der er født den 21 November 1869, tiltalt for Brandstiftelse og Tyveri. Arrestanten, der allerede ved Odense Kjobstads Extrarets Dom af 18 December 1882, altsaa inden han var 15 Aar gl., var bloven anset efter Straffelovens § 233 med 10 Slag Ris, og som senere er straffet efter Elbo m. fl. Herreders Extrarets Dom af 24 Juni 1885 ifølge Straffelovens § 228, jfr. §§ 61, 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage, efter Baag Herreds Extrarets Dom af 12 September 1887 ifølge Straffelovens §§ 228 og 243, sammenholdt med §§ 21 og 37 samt 46, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og i Henhold til Horsens Kjobstads Extrarets Dom af 13 Oktober 1888 ifølge Straffelovens § 228, jfr. §§ 6 og 61, 1ste Led in fine, med Fængsel paa Vand og Brod i 3 Gange 5 Dage, blev, efterat have udstaaet den ham saaledes senest idømte Straf, den 6 November f. A. af sin Forsorgelseskommune anbragt paa Arbejdsanstalten i Ullerslev. Den 10 s. M. fik han imidlertid, idet han — der tidligere har faaret tilsøs — urigtigen havde foregivet, at der var tilsagt ham Hyre med et Skib, hvis Kaptajn da opholdt sig i Odense, Tilladelse til at tage dertil for at faa nærmere Mødeordre, men efter Ankomsten til Odense begav han sig, overensstemmende med en af ham forinden lagt Plan om at begaa Tyveri fra Karlekammeret i Henning Eriksens Enkes Gaard i Kjong Højbjerg under Baag Herred, hvor han i sin Tid havde tjent, dertil og gik, efterat det var blevet mærkt, ind i den nævnte Gaard, hvor han først i det uafsaasede Huggehus tog et til 50 Øre vurderet Huggerør, for dermed om fornødent, at opbryde Skabet i Karlekammeret, og dernæst i selve det ligoledes uafsaasede Kammer fra det omtalte Skab, hvis Nøgle han fandt liggende ovenpaa Samme, tilvendte sig dels en til en Værdi af 20 til 25 Kr. ansat Klædning, hvori han dog ikke, som han ventede, fandt Penge, dels nogle Boger, hvori han antog, at der mulig var Pengesædler, hvad der dog hellerikke var, hvilke Gjenstande tilhorte Tjenestekarl Hans Jacob Mortensen. Arrestanten forlod

derpaa Gaarden med de anførte Gjenstande — hvoraf han dog kort derfra tabte dels Huggejernet, dels Bøgerne paa Marken — og begav sig tilbage til Odense, idet han undervejs iførte sig den stjaalne Klædning, samt den næste Morgen til Ullerslev Arbejdsanstalt, hvor han opgav, at han havde faaet 21 Kr. i Forskud paa den omhandlede Hyre og derfor kjøbt sig den stjaalne Klædning, og at han den 17 November skulde tage over Nyborg og Korsør til Kiel for at indfinde sig paa Skibet, der efter hans Angivende da laa i Hamborg. Som en Følge deraf forlod han paany den 17 November om Eftermiddagen med Tilladelse Arbejdsanstalten, efter hans Anbringende med den Hensigt over Nyborg at se at komme bort til Tydskland. Paa Vejen blev han overfalden af et stærkt Regnskyl og søgte derfor Læ i en Gaard i Aunslev, hvor en derværende Tjenestekarl Hans Christian Pedersen bød ham med ind i sit Kammer, og da han senere paa Aftenen var gaaet bort derfra igjen, ledsaget af den nævnte Karl, som skulde besørge et Ærende andetsteds, besluttede han, efterat denne havde forladt ham, at vende tilbage til det uafsaasede Kammer for at stjæle nogle Klæder, som han havde bemærket dersteds, og skaffe sig Penge ved deres Salg, og udførte han strax dette, idet han efter at være vendt tilbage til Kammeret aabnede Skabet, hvori de ommeldte Klæder beroede, ved et rask Tag i Døren til Samme foroven, og af dette tilvandt sig forskellige Klædningsstykker foruden et Par Stovler til en samlet Værdi af 74 à 75 Kr. Han begav sig derpaa med disse Koster til Nyborg, hvor han imidlertid, da Mistanken for dette Tyveri ved dets Opdagelse strax var falden paa ham, blev anholdt næste Morgen med Kosterne fra begge Tyverier, og under den derpaa mod ham ved Vinding Herred indledede Undersøgelse tilstod han sig strax skyldig i det sidstnævnte Tyveri. Den 10 November Kl. mellem 7 og 8 om Aftenen og, som det maa antages, umiddelbart efterat Arrestanten havde begaaet det ovenfor omtalte Tyveri i Henning Eriksens Enkes Gaard i Kjong Højbjerg, udbrod der Ild i den nævnte Gaard, hvorved den helt nedbrændte tilligemed den største Del af Løsøret og en Del af Besætningen, og, da de ovenfor omtalte, Tjenestekarl Mortensen tilhørende Bøger den næste Dag bleve fundne ubeskadigede paa Marken, opstod der Formodning om, at de vare stjaalne, og at den Person, der havde begaaet Tyveriet, tillige havde stukket Ild paa Gaarden, hvorhos Mistanken i saa Henseende strax faldt paa Arrestanten, og blev denne derfor, saasnart det var bragt i Erfaring, at han var arresteret under Vinding Herred, afhentet af Politiaassistent Sørensen i Baag Herred. Ligesom Arrestanten nu undervejs for denne vedgik at have begaaet det omhandlede Tyveri i Kjong Højbjerg, hvorfra de Klæder hidrørte, som han var iført, og ligeledes noget efter vedgik, at han havde sat Ild paa den

afbrændte Gaard, saaledes afgav han under de derpaa ved Baag Herreds Politiret den 26 og 30 November optagne Forhør udførlig Tilstaaelse i saa Henseende, idet han navnlig om Ildspaesættelsen forklarede, at, efterat han fra Karlekammeret med de tagne Koster var gaaet gjennem Gaardens Kostald og en med en Krog ind mod denne lukket Dør ud i en Port i den fra Stuchuset længst fjernede Ladebygning, faldt det ham pludselig ind, at det for at skjule Tyveriet vilde være rigtigst at sætte Ild paa Gaarden, i hvilket Øjemed han med en Svovlstik, som han havde hos sig og strøg af, tændte Ild i noget løst Halm, der laa i den nævnte Port, hvorpaa han fra denne, der indvendig var lukket med en Snor, gik ud over de tilstodende Marker til Landevejen, paa hvilken Vandring han saa Ilden slaa ud af Gaarden. Efterat Forhørene over Arrestanten derpaa vare blevne sluttede ved Vinding Herred, uden at der fra hans Side fremkom Videre, blev han under den mod ham ved nævnte Herreds Extraret anlagte Sag og ved Rettens Dom af 28 December f. A. efter Straffelovens §§ 281 og 230, 1ste Led, ifunden en Straf af Forbedringshusarbejde i 5 Aar samt tilpligtet at udrede 13245 Kr. i Erstatning for den brændte Gaard til Landbygningernes almindelige Brandforsikkring og at tilsvare alle Aktionens Omkostninger. Med den saaledes afsagte Dom erklærede Arrestanten sig derhos ved dens Forkyndelse for ham tilfreds, og blev den endvidere den 3 Januar d. A. af Svendborg Amt approberet til Fuldbydelse. Arrestanten, som den 28 December f. A. efter Lægens Begjæring var bleven indlagt paa Sygehuset i Nyborg, undveg imidlertid den 6 Januar d. A., samme Dag, som han atter skulde udskrives for at overføres til Strafanstalten, derfra, og, efterat han den 7 Januar om Aftenen atter var bleven greben, efter i Mellemtiden at have paany gjort sig skyldig i Tyveri, fragik han under den i Anledning heraf indlede yderligere Undersøgelse mod ham ved Vinding Herreds Politiret — hvorunder han iøvrigt fastholdt sine tidligere Tilstaaelser, særlig ogsaa om Tyveriet i Kjøng Højbjerg — den af ham afgivne Tilstaaelse om at have sat Ild paa Henning Eriksons Enkes Gaard, og hans Benægtelse deraf har han senere fastholdt saavel inden Vindings som inden Baag Herreds Politiret, idet han har udsagt, at han kun havde tilstaaet sig skyldig i Ildspaesættelsen, fordi han efter Politiasistent Sørensens Udtalelse forinden antog, at han alligevel vilde blive straffet derfor, og idet han derhos nærmere har forklaret, at han i Odense den 10 November f. A. var truffet paa en Karl ved Navn Ole, som han kjendte noget fra tidligere Aar, og der fulgte med ham til Kjøng Højbjerg, uden at han vidste, om denne havde noget Ærinde ad den Kant, samt med ind i Henning Eriksons Enkes Gaard, hvor nævnte Ole for egen Regning ogsaa stjal nogle Klædningsstykker m. m. i Karlekammeret, og at Ole skiltes fra

ham umiddelbart efterat de gennem den tidligere omtalte Port vare komne ud af Gaarden, samt at han antager det for muligt, at Ole, hvem han ikke har set senere, strax efter alene er vendt tilbage og har sat Ild paa Gaarden, idet han selv, da han var kommen omtrent 20 Minutters Gang bort derfra og vendte sig om, saa Gaarden staa i Brand og en Person, som han dog ikke kunde kjende i den Afstand, gaa bort derfra. Efterat der i Anledning af det saaledes Fremkomne fra Svendborg Amt var brevvevlet med Justitsministeriet, blev der efter dettes Ordre paany afæsket Arrestanten Erklæring, om han ønskede den ham den 28 Decomber f. A. overgaaede Dom indanket for Overretten, og, efterat han havde besvaret dette bekræftende, er saadan Paaanke derefter i Henhold til hans Begjæring iværksat under nærværende Sag, medens Aktionens for de af ham vedgaaede Tyverier efter Undvigelsen den 6 Januar d. A. er stillet i Bero. Ligesom imidlertid den indankede Dom vil være at stadfæste, forsaavidt angaar de under Samme omhandlede, af Arrestanten tilstaaede Tyverier, saaledes findes det Samme at maatte blive Tilfældet med Hensyn til den deri omhandlede Brandstiftelse, idet der, jfr. D. L. 1—15—1, ikke vil kunne tages Hensyn til Arrestantens Tilbagekaldelse af hans tidligere derom afgivne udførlige Tilstandse, hvilken Tilbagekaldelse ikke i nogen Retning er bleven bestyrket ved det Fremkomne, hvorved bemærkes, at Arrestantens Udsagn i flere Retninger have vist sig lognagtige, og at særlig hans Angivender om den af ham omtalte Ole, hvis Existents overhovedet ikke har kunnet konstateres, have vist sig utroværdige. Og da nu den ved Dommen valgte Straf findes passende og dens Bestemmelser om Erstatning og Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.

Torsdagen den 1 August.

Nr. 168. Højesteretssagfører Hansen,
 contra
 Christian Georg Nielsen (Def. Lunn),

der tiltales for Bedrageri og Dokumentfalsk.

Frederikshavn Kjøbstads Extrarets Dom af 14 Marts 1889: Arrestanten Toldfuldmægtig Christian Georg Nielsen, bør

hensættes i Forbedringshusarbejde i 1 Aar samt betale i Erstatning til Toldforvalter Gormsen 770 Kr. 39 Øro og udrede alle af hans Arrest og Aktionens flydende Omkostninger derunder i Salær til Aktor, Prokurator Poulsen, 20 Kr., og til Defensor Prokurator Hesse, 15 Kr. Den idømte Erstatning at betales inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 April 1889: Arrestanten Christian Georg Nielsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt betale i Erstatning til Toldforvalter Gormsen 770 Kr. 29 Øre. Saa udredor han og Aktionens Omkostninger, og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Overretssagfører Rye, 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Hansen og Lunn 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten, forhenværende Toldfuldmægtig Christian Georg Nielsen, for Bedrageri og Documentfalsk. Den 17 Oktober f. A. forlod Arrestanten — der var Fuldmægtig hos Toldforvalter Gormsen i Frederikshavn og som i denne Egenkab modtog Pengesummer, som indbetaltes til Toldkammeret i Told, Skibsafgift m. m., hvilke Beløb han derefter en Gang om Dagen i en samlet Sum skulde aflevere til Toldforvalteren — hemmelig Frederikshavn, og ved et samme Dag af hans Principal foretaget Eftersyn af hans Pult fandtes der i samme 4 Klæringsangivelser fra Forskjellige angaaende Afgifter, ialt til

Beløb 713 Kr. 65 Øre, som vare indbetalte til Toldkammeret i de nærmest foregaaende Dage, uden at Arrestanten havde afleveret Beløbene, som ifølge Paategninger paa Angivelserne vare førte til Indtægt den 17 Oktober, hvorhos det endvidere viste sig, at Arrestanten havde modtaget, men ikke afleveret dels i Bropenge et Beløb af 97 Kr. 4 Øre dels i Told og Bropenge for noget Trælast 2 Kr. 31 Øre, saa at han, idet hans Kasse var tom, havde efterladt sig en Kasseangel, som antoges ialt at udgjøre 813 Kr. Den 22 s. M. blev Arrestanten anholdt i Aarhus, og under de derefter optagne Forhør har han vedgaaet, at han var undvegen paa Grund af Kasseangel, og at han navnlig ikke har afleveret ovennævnte af ham oppebaarne Beløb af ialt 813 Kr. Arrestanten — der havde været Fuldmægtig paa Toldkammeret i Frederikshavn i ca. 3 Aar, med hvilken Stilling der var forbunden en aarlig Indtægt af 10 à 1100 Kr. — har nærmere forklaret, at hans Underballance indtil henimod Slutningen af Juli Maaned f. A. kun beløb sig til ca. 70 Kr., men at den, efter at han fra den Tid havde ophørt med, hvad han tidligere havde gjort, at føre Bog over de Summer, han modtog i Dagens Løb — hvilket han efter sin Forklaring holdt op med af Ærgrelse over, at Toldforvalteren, hvad Arrestanten var bleven underrettet om, under hans Fraværelse eftersaa hans Bogføring — ofterhaanden steg saaledes, at den i mindst 12 à 14 Dage, for han forlod Frederikshavn, havde udgjort ca. 800 Kr., og da Arrestanten, overfor hvem Toldforvalteren tidligere flere Gange, som Arrestanten har udtrykt sig, havde slaaet paa, at Kassen formentlig ikke var i den bedste Orden, ligesom han nogle Gange havde sagt til ham, at det vist ikke blev ved at gaa i Længden med hans Sjudskeri, den 17 Oktober om Morgen, paa Grund af Yttringer fra Toldforvalteren, som kom ham for Øre, kunde indse, at han ikke længere vilde kunne skjule Kasseangelen, besluttede han at absentere sig. Efter at han, der dengang kun var i Besiddelse af ca. 1 Kr., ved Henvendelse til to af sine Bekjendte om Laan var kommen i Besiddelse af 40 Kr., begav han sig derfor om Formiddagen tilfods til Kvissel Station, hvorfra han om Eftermiddagen rejste pr. Jernbane til Aarhus, hvor han opholdt sig indtil sin Anholdelse. Arrestanten har iøvrigt under Forhørene paastaat, at han, efter hvad han tror, ikke har forbrugt mere end højst 150 Kr. af de af ham for Toldforvalteren oppebaarne Summer, og med Hensyn til den øvrige Del af den forefundne Kasseangel har han anført, at den tildels hidrorer fra, at der blandt de til Indtægt førte og af ham til Toldforvalteren afleverede Summer har været Poster, som i Virkeligheden ikke vare indkomne, hvorhos han iøvrigt har anbragt, at han i længere Tid har havt en Formodning om, at der blev stjaalet Penge af hans Kasse. I førstnævnte Henseende er det nu ogsaa ved den derom foretagne

Undersøgelse blevet oplyst, at forskjellige Afgiftsbeløb, ialt 42 Kr. 71 Øre, som i August og September Maaneder f. A. ere førte til Indtægt i Toldregnskabet, i Virkeligheden ikke ere blevne indbetalte, saa at Underballancen kun udgjør 770 Kr. 29 Ør. I sidstnævnte Henseende er det vel oplyst, at Arrestantens Pult, hvor hans Kasse opbevarede, forsaavidt han ikke, naar han forlod Kontoret, anbragte den i et sammesteds værende Jernpengekasse, var let at aabne; men der er iøvrigt ikke fremkommet Noget til Bestyrkelse af hans Formodning om, at han skulde være bleven bestjaalen, hvilken Formodning han efter sin Forklaring ogsaa alene har støttet paa, at han ikke paa anden Maade kunde forstaa, hvorledes Underballancen kunde være bleven saa stor. Til Dækning af Beløb, som vare indkomne, men af ham forbrugte eller ikke afleverede, benyttede Arrestanten, forsaavidt han ikke paa anden Maade tilvejebragte de dertil fornødne Penge, efterhaanden Beløb, som senere indkom, og disse bleve da først førte til Indtægt nogen Tid — i Reglen dog kun en eller nogle faa Dage, men i enkelte under Sagen oplyste Tilfælde længere Tid, indtil 12 à 13 Dage — efterat de vare blevne indbetalte. Det er derhos ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han i to Tilfælde har, for — som det maa antages, navnlig overfor Revisionen — at skjule, at indkomne Beløb vare førte til Indtægt en senere Dag, end de vare indbetalte, forandret eller ladet forandre Tal i de Datoer, hvormed Toldopsynets Attestationer paa de Fortoldningen vedkommende Dokumenter vare forsynede, idet han maa antages derved at have villet give det Udseende af, at Udlosningen af de paagjældende Varer, ved hvis Tilendbringelse de nævnte Attester bleve udstedte og Afgifterne i Reglen berigtigede, først var fuldført paa en senere Dag, end det virkelig var sket. I to af Toldassistent Degn paa Dokumenterne vedkommende Fortoldningen af en Ladning Trælast udstedte Attester, af hvilke den ene bl. A. indeholdt Oplysning angaaende Tidspunktet for Udlosningen, medens den anden, der er paategnet Fortoldningsangivelsen, indeholdt Oplysninger med Hensyn til Toldens Beregning, har Arrestanten saaledes uden Degns Tilladelse og Vidende forandret Datoerne, der oprindeligt maa antages at have været den $13/9$ 88, paa hvilken Dag Losningen var tilendbragt, til den $18/9$ 88, paa hvilken Dag Afgifterne, tilsammen 173 Kr. 87 Øre, ere førte til Indtægt. Endvidere har Arrestanten formaet en paa Toldkontoret ansat yngre Kontorist til at forandre Datoerne i to af ovennævnte Toldassistent Degn paa Dokumenterne angaaende Fortoldningen af en Ladning Stenkul udstedte Attester af et tilsvarende Indhold som foran anført og i en af Degn udstedt Attest paa en i Anledning af samme Told-sag affattet Fortegnelse over Gjenstande, som forbleve uoplossede til Skibsbrug og Proviant, hvilken Attest gik ud paa, at de

paagjældende Gjenstande vare forblevne uoplossede til Udførsel med Skibet. Ved disse Forandringer, som ligeledes blev foretagne uden Degns Vidende og Villie, blev Datoerne rettede fra den 23/9 88 til den 27/9 88, medens de beregnede Afgifter, tilsammen 324 Kr. 45 Øre, fortes til Indtægt den 28 s. M. Arrestanten — der, da han anmodede den nævnte Kontorist om at foretage Forandringerne, sagde til denne, at Degn Intet havde eller vilde have mod Rettelserne, hvad Kontoristen efter sin Forklaring, saavidt han husker, forstod saaledes, at Arrestanten havde Degns Tilladelse til at foretage Rettelserne — har iøvrigt udsagt, at han senere underrettede Degn om de foretagne Rettelser, og at denne da foreholdt Arrestanten det Urigtige i hans Forhold, men Degn har erklæret, at han ikke kan huske Noget herom. Det er endvidere oplyst, at Arrestanten, der den 17 Oktober f. A., da han vilde forlade Frederikshavn, havde henvendt sig til Kontorist West med Anmodning om et Laan paa 20 à 30 Kr., derpaa af West — som, da han ikke selv var istand til at yde Arrestanten Laanet, havde forebragt dennes Ønske for sin Principal, Fiskeeksportør Mikkelsen, som da havde svaret, at West kunde lade Arrestanten faa 20 Kr., dog ikke som et privat Laan, men som Depositum for fremtidige Mikkelsen paahvilende Havneafgifter — har modtaget 20 Kr. med Tilkjendegivende, at de leveredes ham som Depositum for bemeldte Afgifter, samt at Arrestanten medtog dette Beløb, da han forlod Frederikshavn; men da Mikkelsen har erklæret, at han frafalder Tiltale imod Arrestanten i denne Anledning, vil der allerede af denne Grund, i Medfør af Straffelovens § 254, ikke kunne paalægges Arrestanten nogen Straf for hans nævnte Forhold. Derimod vil Arrestanten — der er født i Aaret 1865 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — for sit øvrige ovennævnte Forhold være at anse efter Straffelovens § 253 og § 274, jfr. § 270, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Ifølge den af Toldforvalter Gormsen derom under Sagen nedlagte Paastand vil Arrestanten derhos være at tilpligte at betale ham i Erstatning den forefundne Kasse mangels ovenanførte Beløb 770 Kr. 29 Øre.

Hermed endte Højesterets første extraordinære Session.

2den extraordinære Session.**Mandagen den 26 August.**

Nr. 207.   Højesteretssagfører Lunn
                  contra
                  Johannes Johansen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 15 Juni 1889: Arrestanten Johannes Johansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lehmann og Meyer, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Lunn og Advokat Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Johannes Johansen, der er født den 23 August 1862 og blandt Andet anset ved Rettens Dom af 7 August 1880 efter Straffelovens § 228, § 270, jfr. § 271, og § 275, jfr. § 270, sammenholdt med § 37, og efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder,

ved Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 11 Juni 1881 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og senest ved Hirschholms Birks Extrarets Dom af 30 September 1881 efter Straffelovens § 230, 2det Stykke, sammenholdt med § 61, jfr. § 57, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, for Tyveri.

Arrestanten har erkjendt, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han i Oktober Maaned forrige Aar, medens han under Syjomfru Johanne Bengtsons Ophold paa Hospitalet med hendes Tilladelse boede i en af hende lejet Lejlighed, i 3 Gange har fra Steder i denne, hvortil han efter det Oplyste maa antages at have havt uhindret Adgang, tilvendt sig og derefter til egen Fordel pantsat et Overstykke, en Havelock, 3 Haundklæder m. m., Alt vurderet til 19 Kroner og tilhørende fornævnte Johanne Bengtson. Arrestanten har vel villet gjøre gjældende, at Johanne Bengtson, til hvem han har staaet i Kjæresteforhold — hvilket Forhold efter hendes, af ham modsagte Forklaring, var endeligen brudt, forinden hun, som nævnt, laa paa Hospitalet — og med hvem han fra Begyndelsen af forrige Aar til engang i August samme Aar i Forening drev en Bageriforretning, i deres Forlovelsestid har sagt til ham, at Alt, hvad der tilhørte hende, ogsaa var hans — og at han i Henhold dertil ansaa sig berettiget til at disponere over de nævnte hende tilhørende Ting.

Ligesom imidlertid Arrestantens heromhandlede Forklaring, der ikke finder Støtte i det iøvrigt i Sagen Oplyste, først er afgiven af ham under Undersøgelsens Gang, efterat han til den over ham den 3 December f. A. optagne Politirapport maa, efter den af Politibetjent Nr. 373, Knudsen, afgivne edelige Forklaring, antages at have erkjendt at have frastjaalet Johanne Bengtson de paagjældende Ting, og efterat han i de 2 første over ham afholdte Forhør har erkjendt Rigtigheden af bemeldte Rapport, saaledes har Johanne Bengtson edelig benægtet nogensinde at være fremkommen med en Udtalelse som den af ham anførte, hvorefter han maatte kunne antage at have Tilladelse til at disponere over hendes Ting. Det maa herefter antages, at Arrestanten har været sig bevidst, at han ikke havde nogen Ret til at tilvende sig de ommeldte Gjenstande, og hans Forhold med Hensyn til dem vil derfor være at tilregne ham som Tyveri.

Som Følge af Foranførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Led, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr: 196.

Advokat Nellemann

contra

Hans Madsen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri samt Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28 Mai 1889: Arrestanten Hans Madsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Jacobsen og Kalko, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Arrestanten Hans Madsen tiltales under nærværende Sag for Tyveri eller Hæleri samt Overtrædelse af Polititilhold og er ved egen Tilståelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have gjort sig skyldig i sidstnævnte Lovovertrædelse, idet han mod et ham ved hans Hjemsendelse til Slemminge-Fjelde Kommune den 13 April 1885 til Københavns Politis Protokol over mistænkelige hjemsendte Personer under sædvanlig Straffetruksel givet Tilhold har taget Ophold her i Staden i November Maaned 1888 og er forbleven her, indtil han den 19 Januar d. A. blev paagreben i Anledning af nærværende Sag, uden derom at gjøre nogen Anmeldelse til fornævnte Protokol.

Hvad dernæst angaar den anden Del af Aktionsordren, sigtes Arrestanten for at have forset sig med Hensyn til en under Sagen tilstedekommet Barnevogn, som efter derom af Kudsk Eberhardts Hustru Ane Kirstine Hansen foretaget Anmeldelse og senere i Retten afgiven Forklaring blev hende og Mand frastjaalen den 19 eller 20 Januar d. A.,

idet den blev borttagen fra Trappegangen i den Ejendom, hvor hun boede, og til hvilken Trappegang der var uhindret Adgang. Arrestanten har vel benægtet at have stjaalet Vognen eller overhovedet at have gjort sig skyldig i nogen Ulovlighed med Hensyn til samme, men da det ved hvad han har erkjendt, i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste er godtgjort, at han om Eftermiddagen den 19 Januar d. A. har været i Besiddelse af den nævnte Vogn, da fornævnte Eberhardts Hustru tilligemed sin Mand, Kudsk Christian Ludvig Eberhardt, have aflagt Tilhjemlingsed og præsteret Bevis for deres tidligere Besiddelse af Vognen, samt da den af Arrestanten som Hjemmel for sin Besiddelse af Vognen afgivne Forklaring om, at han kort iforvejen paa Gaden havde modtaget den af et af ham ubekjendt Fruentimmer for at besørge den bragt hen et Sted i Byen, er fuldstændig ubestyrket, saa foreligger der et efter Danske Lovs 6—17—10 og 11, jfr. Forordningen 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til med Hensyn til bemeldte Barnevogn, der er vurderet til 5 Kroner, at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster, dog kun som Hæler, idet Omstændighederne ikke tilstrækkelig vise hen til, at han selv har stjaalet den.

Arrestanten er født den 12 Maj 1862 og tidligere bl. A. anset: ifølge Rettens Dom af 26 November 1881 efter Straffelovens 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge Rettens Dom af 15 Juli 1882 efter Straffelovens § 230 II og i Medfør af samme Lovs § 241 I efter dens § 238, som for anden Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ifølge Rettens Dom af 13 Januar 1885 efter Straffelovens § 253 og Lov 3 Marts 1860 § 2 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage og senest ifølge den kongelige Lands-Overret samt Hof- og Stadsrets Dom af 10 September 1886 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

I Medfør af Foranførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 238, jfr. § 241, I, som for 3die Gang begaaet Hæleri samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1, efter Omstændighederne under Et med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Onsdagen den 28 August.

Nr. 175. Højesteretssagfører Bagger
contra

Marie Christensen, født Hansen, og Ægtefælle Hans
Peder Christensen (Def. Nellemann),

der tiltales for at have forårsaget deres nyfødte Barns Død.

Vester-Flakkebjerg Herreds Extrarets Dom af 11 Juni 1888: De Tiltalte Marie Christensen, født Hansen, og hendes Ægtefælle, Husmand Hans Peder Christensen af Frankerup Mark, bør hver især straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, hvorhos de in solidum ville have at udrede samtlige af Sagen og Aktionens flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagfører Sørensen og Prokurator Strøbech, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 April 1889: Arrestanterne Marie Christensen, født Hansen, og hendes Ægtefælle, Hans Peder Christensen, bør hver hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og to Defensorer for Overretten, Prokuratorerne J. Meyer, Salomonsen og Leth, betale Arrestanterne En for Begge og Begge for En 60 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da Tiltalte Marie Christensen under Forhørerne gjentagne Gange har tilstaaet, at hun antog, at hendes nyfødte Barn endnu var i Live, saavel dengang hun opfordrede sin medtiltalte Mand Hans Peder Christensen til at begrave det, som dengang han efterkom denne Opfordring, og da der ikke findes tilstrækkelig Føje til at tilsidesætte den af hende saaledes afgivne Tilstaaelse, maa hun anses at have havt det Forsæt at dræbe Barnet; men da det efter det Oplyste ikke med Sikkerhed tør antages, at Barnet endnu var i Live, da det blev begravet, vil hendes Forhold være at henføre under Straffelovens § 186 sammenholdt med § 46. I Betragtning af den Tilstand, hvori den nylig foregaaede Fødsel maa forudsættes at have sat denne Tiltalte, og under Hensyn til, at hun maa antages at have næret den Overbevisning, at Barnet var saa ufuldbaaret, at det

dog ikke kunde leve, findes hendes Straf at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

For Tiltalte Hans Peder Christensens Vedkommende vil Dommen i Henhold til de deri anførte Grunde kunne stadfæstes, ligesom ogsaa dens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger tiltrædes.

Thi kjendes for Ret:

Marie Christensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i eet Aar. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Nellemann 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Vester Flakkebjerg Herreds Extraret hertil indankede Sag ere Arrestanterne Marie Christensen, født Hansen, og hendes Ægtefælle Hans Peder Christensen tiltalte for at have forårsaget deres nyfødte Barns Død, og ere Sagens Omstændigheder efter Arrestanternes under et paa Foranledning af Overretten ved en beskikket Sættedommer optaget yderligere Forhør afgivne Tilstaelsler i Forbindelse med hvad der iøvrigt er oplyst under Sagen følgende:

Arrestantinden, der den 7 Mai 1887 var bleven viet til Arrestanten, mærkede i September og Oktober Maaneder næstefter, da hendes Menstruation udeblev, at hun var frugt-sommelig, hvilket hun først senere meddelte Arrestanten, der dog alt i Oktober, da hun havde Opkastninger, havde yttret sin Formodning om Svangerskabet. Ægtefællerne samtalede af og til om det ventede Barn, men Arrestantinden var iøvrigt hele Tiden meget tilbageholdende overfor Andre med Hensyn til sit Svangerskabsforhold, skjøndt hun ikke lagde Dolgmaal paa det, ligesom hun af en Søster tilbyttede sig noget Bornetøj. Iøvrigt traf hun ikke Foranstaltninger i Anledning af den forestaaende Fødsel, som hun endnu umiddelbart for den indtraf — uagtet hun en Ugestid før Fødselen havde begyndt at føle Fosteret bevæge sig — ansaa for liggende et Par Maaneder ud i Fremtiden, idet hun, der ikke vil have været vidende om Svangerskabsperiodens sædvanlige Længde, var saa lidt før.

Natten mellem den 4 og 5 Maj f. A. følte Arrestantinden, der var gaaet tilsengs Kl. 10, snart efter Smerter, der efter $\frac{1}{2}$ Times Forløb bleve saa stærke, at hun maatte staa op. Arrestanten, der vaagnede ved hendes Jamren, spurgte, om han ikke skulde tilkalde Nabokonen, hvilket Arrestantinden imidlertid afværgede, idet hun mente, at hun kom for tidligt og saaledes ikke vilde føde et levedygtigt Barn. Efter at Arrestantinden var gaaet i Seng paany og Fødselssmerterne havde varet uafbrudt i ca. 3 Timer, fødte Arrestantinden, liggende i Sengen, et fuldbaarent eller i al Fald næsten fuldbaarent Barn, og Arrestantinden som var iført et Underskjørt, satte derefter Benene ud af Sengen, og Barnet gled da ad Underskjørtet ned paa Gulvet, som var et Lørgulv. Her saa Arrestantinden Barnet bevæge Læberne og horte, at det gav en Lyd fra sig, ligesom hun vil have hørt Barnet skrige. Efterat nu Arrestantinden havde fortalt sin Mand det Passerede, stod denne op og overklippede paa Arrestantindens Opfordring med hendes Sax Navlestrengen, men uden at underbinde den. Ved denne Lejlighed saa baade Arrestanten og Arrestantinden Barnet bevæge Benet, og tilbød nu Arrestanten, idet han klædte sig fuldstændig paa, og idet han yttrede Noget om, at Barnet rørte sig, paany at hente Hjælp. hvilket Arrestantinden dog atter afslog, idet hun bemærkede, at det ikke kunde nytte, eftersom Barnet ikke kunde leve.

(Fortsættes.)

Rettelser:

Pag. 321	øverst:	Juni,	læs:	Juli.
— 322	—	—	.	—
— 329	—	—	.	—

Færdig fra Trykkeriet den 6 September 1889.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1889.

Nr. 23.

Onsdagen den 28 August.

Nr. 175.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Marie Christensen, født Hansen, og Ægtefælle Hans Peder Christensen (Def. Nellemann).

Umiddelbart herefter opfordrede Arrestantinden sin Mand til strax at begrave Barnet i Haven, og da Arrestanten yttrede Betæneligheder, idet han mente, at Barnet skulde begraves paa Kirkegaarden, sagde Arrestantinden, at det gjorde ikke Noget, da Barnet var kommet saa tidligt. Arrestanten gik da ud i Haven og gravede et Hul saa stort, at Barnet kunde ligge deri, hvorefter han, idet der nu var gaaet et Kvarter eller noget Mere efter Barnets Fødsel, paany gik ind i Stuen, tog Barnet med et Stykke Papir om den ene Fod og bar det ud i Haven, hvor han begravede det i det omtalte Hul. Ved denne Lejlighed vil Arrestanten ikke have opdaget Spor af Liv i Barnet, om end dette var varmt, ligesom han paastod ikke at have villet begrave det, hvis han havde formodet, at det ikke var dødt. Derimod vil Arrestantinden have mærket Liv i Barnet kort før Manden tog det og bar det bort, uden at hun dog har været i Stand til at give nærmere Forklaring om Livstegnet, ligesom hun efter Arrestantens Forklaring senere har søgt at overtale ham til at udtale sig som hun, idet hun yttrede, at de lige saa godt kunde sige det, da Lægerne jo havde sagt, at Barnet var levende begravet. Efter at have begravet Barnet, gik Arrestanten atter ind i Stuen, hvor han kort efter gik tilsæns, uden at det Passerede omtaltes mellem Ægtefællerne. Den paafølgende Søndag anmeldte Arrestanten paa Foranledning af

Jordemoderen, som det havde vist sig nødvendigt at hente til Arrestantindon, der ikke var bleven befriet for Efterbyrden, Barnets Fødsel for vedkommende Sognepræst, for hvem han foregav, at Barnet var dødfødt, og da Sognepræsten sagde, at Barnet skulde begraves paa Kirkegaarden, opgravede han Barnet, hvorefter det blev nedlagt i en Kiste og begravet paa Kirkegaarden, hvorfra det igjen et Par Dage efter paa Politiets Foranstaltning blev opgravet for at underkastes en legal Obduktion. Medens Arrestanterne, da de ventede at komme i Forhør, først aftalte at ville udgive Barnet for dødfødt, enedes de, da de erfarede, at det ved Obduktionen havde vist sig, at Barnet havde levet, om at erkjende dette, men samtidig at give det Udseende af, at Barnet ved at have været henlagt paa en Pude under Dynen i et Par Timer, var blevet kvalt, og denne Forklaring fastholdt de i det Væsentlige under Forhørerne, som gik forud for Underrettsdommen.

Medens den legale Obduktion er kommet til det Resultat, at Barnet har været levende født og har aandet kraftigt og at det vilde have været i Stand til at fortsætte Livet under tilbørlig Rogt og Pleje, samt at Dødsårsagen er Kvælning o: Mangel paa let og rigelig Adgang af respirabel Luft, har det kgl. Sundhedskollegium, hvis Erklæring paa Foranledning af den beskikkede Sættedommer er indhentet, udtalt, at Spørgsmaalet om, naar og paa hvilken Maade Barnet er omkommet, ikke kan besvares med Bestemthed, idet Kollegiet tillige har udtalt, at der ikke foreligger Tegn paa anden Dødsmaade end den ved Obduktionen angivne, at den Omstændighed, at ikke alene Barnets Mave, men ogsaa dets Tarmkanal synes at have været opfyldt med Luft, taler for, at Døden ikke er indtraadt umiddelbart efter Fødselen, men at Barnet har levet nogen Tid efter denne, samt at man ikke bestemt kan benægte Muligheden af, at Barnet er blevet levende begravet.

Medens det nu efter denne Udtalelse i Forbindelse med hvad begge Arrestanter have forklaret, maa anses for utvivlsomt, at Barnet har været levende født og at det har levet nogen Tid efter Fødselen, tør det ikke paa Arrestantindens usikre Udtalelse om ikke at kunne tro Andet, end at Barnet var levende, da Arrestanten bar det bort, statueres, at Barnet er bleven levende begravet. Men naar Doden saaledes ikke tør henføres til Begravelsen som Aarsag, men maa antages at være indtruffen mellem denne og Fødselen, maa den — idet ingen anden Dødsårsag kan tænkes — ialfald antages at hidrøre fra den Mangel paa skyldig Omhu, som begge Forældrene viste overfor Barnet, efter at det var født, og medens det ligger paa Lergulvet. For Andet og Mere end dette uagtsomme Forhold vil ialfald Arrestanten, der skildres som en meget ringe udviklet og uvidende Person, der ikke fandt andet Botænkeligt ved Sagen, end at Barnet blev begravet i

Haven istedetfor paa Kirkegaarden, ikke kunne drages til Ansvar. Hvad dernæst angaar Arrestantinden, da har Sundhedskollegiet udtalt, at de oplyste Omstændigheder (Fødselens Beskaffenhed, Arrestanternes Samtaler efter denne, Udgivelsen af Barnet som dødfødt eller meget for tidligt født, Uvillien mod at hidkalde Jordemoder o. s. v.), ikke tyde hen paa, endsige bevise, at hun led af Sindssygdom — hvortil hendes Familie havde Disposition — eller var utilregnelig under eller i den nærmeste Tid efter Fødselen.

Medens hun som Følge heraf vil være at drage til Ansvar paa samme Mand som Arrestanten, findes der under de foreliggende Omstændigheder — idet hun saavel som Arrestanten holdt af Børn og glædede sig til selv at faa et saadant, ligesom de i økonomisk Henseende vare ret vel stillede — ikke at kunne lægges afgjørende Vægt med Hensyn til at drage hende til Ansvar for Forsøg paa Manddrab paa den fra hende i Løbet af Forhøret fremkomne og senere fastholdte, men iøvrigt ganske ubestyrkede Udtalelse om, at Grunden til, at hun havde afholdt sin Mund fra at hente Jordemoder og havde opfordret ham til strax at begrave Barnet var den, at hun efter Fødselen havde tænkt over, at hun kunde spare Ulejlighed og Bekostninger med Barnet ved at skaffe dette afvejen, uden Hensyn til, om det var levende eller ej.

I Henhold hertil ville Arrestantinden og Arrestanten, der ere fødte henholdsvis den 16 April 1861 og den 23 December 1862 og som ikke findes tidligere at have været tiltalte eller straffede, for det af dem saaledes udviste Forhold være at anse efter Straffelovens § 198 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød for hver af dem i 4 Gange 5 Dage. I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken Arrestanterne ere ansete efter bemeldte Lovs § 197 eller sammes Analogi med Straf af Forbedringshusarbejde hver i 1 Aar være at forandre.

Nr. 212.

Advokat Nellemann

contra

Ane Margrethe Hørlykke (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 6 Juli 1889: Arrestantinden Ane Margrethe Horlykke bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Kaas og Gottschalck, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Arrestantinden Ane Margrethe Hørlykke, hvis opgivne Alder af 39 Aar af Retten er skjønnet stemmende med hendes Udaeende, og som er anset ved Rettens Domme af 30 September 1882 og 27 Februar 1886 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og efter Straffelovens § 275, jfr. § 268, § 230 I, § 253 og Analogien af denne § med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, tiltales under nærværende Sag for Tyveri og Bedrageri, og er det i saa Henseende ved hendes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at hun den 1 April d. A. har frastjaalet Farver Jens Jørgensen, som logerede hos hende, nogle Klæder af Værdi tilsammen 20 Kroner, der beroede i et Klædeskab, hvortil hun ifølge sin Forklaring, som maa lægges til Grund for Paadømmelsen, havde uhindret Adgang, samt at hun i den sidate Halvdel af forrige Aar og i indeværende Aar svigagtig har pantsat en til 60 Kr. vurderet Symaskine og en Mængde Sengklæder af Værdi ialt 328 Kroner, hvilke Gjenstande hun tildels i bedragerisk Øjemed havde lejet af 8 forskellige Næringsdrivende her i Staden, for Symaskinens Vedkommende med det særlige Vilkaar, at den skulde være hendes Ejendom, naar hun i Lejeafgift havde erlagt et vist nærmere aftalt Beløb, hvilket Vilkaar imidlertid ikke er blevet opfyldt af hende.

Som Følge af det Anførte vil hun være at anse efter Straffelovens §§ 231 I og 253 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 216. Højesteretssagfører Bagger
 contra
 Carl Thomsen (Def. Lunn),

der tiltales for Bedrageri.

Horsens Kjøbstads Extrarets Dom af 18 Juni 1889: Arrestanten Carl Thomsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Bjerregaard og Kammerassessor Poulsen, henholdsvis 15 og 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 Juli 1889: Underretsdømmen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten bestemmes til 12 Kr. til den Første og 10 Kr. til den Sidste. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Hastrup, betaler Arrestanten 15 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførererne Bagger og Lunn 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tillaes Arrestanten Carl Thomsen for Bedrageri.

Efter Sagens Oplysninger havde Arbejdsmand Søren Jeppe Sørensen i Horsens efter Anmodning af Slagter Steensen sammesteds paataget sig den 1 Marts d. A. at hente en Ko, som Steensen havde købt af Gaardmand Peter Frandsen paa Hvirring Mark, og havde i denne Anledning af Steensen modtaget 80 Kroner, som han skulde betale Frandsen for Koen, men da Sørensen, der var Kreaturtrækker hos Slagter Schmidt i Horsens, den nævnte Dag blev opfordret af denne til at hente 2 Tyre, som Schmidt havde købt paa Landet, traf han Aftale med Arrestanten, med hvem han havde truffet sammen ved Schmidts Slagtehus, hvor Arrestanten havde indfundet sig for at hente noget Flæsk til en anden Slagter, om at Arrestanten i hans Sted skulde hente Steensens Ko og leverede derefter de 80 Kroner, der skulde betales for bemeldte Ko, til Schmidt med Anmodning til denne om at levere Pengene til Arrestanten, der efter Aftalen skulde indfinde sig hos Schmidt, naar han havde afleveret det Flæsk, han havde hentet hos denne. Det maa nu ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han — der efterat have faaet de 80 Kroner hos Schmidt havde begivet sig paa Vejen for at udrette det Ærinde, han havde paataget sig — efterat være kommen nogle Skridt fra Schmidts Ejendom har besluttet selv at tilegne sig Pengene, og i Stedet for at begive sig til Hvirring Mark rejste han derfor over Skanderborg og Aarhus til Kjøbenhavn, men efterat have opholdt sig i nogen Tid dels i den sidstnævnte By, dels i sammes Omegn, blev han efter, som det maa antages, Natten mellem den 10 og 11 Mai at være bleven anholdt af Politiet i Frederiksberg og af dette som blottet for Subsistensmidler afgivet til Fattigvæsenet sammesteds, efter Rekvision af Politiet i Horsens, der havde erfaret, at han var bleven indlagt paa Fattiggaarden i Frederiksberg, den 3 Juni d. A. anholdt i Anledning af nærværende Sag. De 80 Kroner havde han forinden sin Anholdelse forbrugt, men der er ikke under Sagen Spørgsmaal om Erstatning.

Arrestanten, der er født den 24 September 1866, er tidligere straffet ifølge Horsens Kjøbstads Extrarets Dom af 28 November 1881 for Bedrageri efter Straffelovens § 251, jfr. §§ 21, 36 og 37 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage, ifølge Voer og Nim Herreders Extrarets Dom af 13 Mai 1884 for Bedrageri og Falsk efter Straffelovens § 253, § 268, jfr. 271, sammenholdte med §§ 37 og 21 med samme Art af Fængsel i 30 Dage, ifølge Hatting Herreds Extrarets Dom af 19 December 1884 for Tyveri og Bedrageri efter Straffelovens §§ 228 og 257 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge samme Rets Dom af 22 Mai 1885 for Tyveri efter

Straffelovens § 230, første Led, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ifølge Horsens Kjøbstads Extrarets Dom af 28 Juli 1885 for Bedrageri efter Straffelovens § 253, jfr. § 251, med samme Slags Fængsel ligeledes i 4 Gange 5 Dage, ifølge Hatting Herreds Extrarets Dom af 9 Januar 1886 for Tyveri efter Straffelovens § 231, første Led, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder samt ifølge Horsens Kjøbstads Extrarets Dom af 24 Juni 1887 for Tyveri og Bedrageri efter Straffelovens § 232, første Led, og § 251 med samme Art af Straffearbejde i 18 Maaneder.

For sit heromhandlede Forhold vil han nu være at anse efter Straffelovens § 253 med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 215.

Advokat Halkier

contra

Niels Knudsen (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Fredericia Kjøbstads Extrarets Dom af 25 Juni 1889: Arrestanten Niels Knudsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Saa udreder Arrestanten og samtlige af Aktionen flydende Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Seidelin og Kammerraad, Prokurator Valeur, henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrettsdom af 15 Juli 1889: Arrestanten Niels Knudsen bør hensættes til Tugthusarbejde i 2 Aar. Saa udreder han og Aktionen Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser, og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Hastrup, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Niels Knudsen — der er født i Aaret 1836 og tidligere har været straffet ifølge Lunde og Skam Herreders samt Roepstorff Birks Extrarets Dom af 21 Februar 1871 for Tyveri og Bedrageri efter Straffelovens §§ 228 og 253 med Fængsel paa Vand og Brod i 4 Gange 5 Dage, ifølge Nakskov Kjøbstads Extrarets Dom af 6 September 1877 for Tyveri efter Straffelovens § 230, jfr. § 228 in fine, med samme Slags Fængsel i 6 Gange 5 Dage, ifølge Lollands Nørre Herreds Extrarets Dom af 17 April 1883 for Tyveri og Betleri efter Straffelovens § 231 og Lov 3 Marts 1860 § 1, kfr. § 3, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ifølge Fredericia Kjøbstads Extrarets Dom af 28 April 1886 for fjerde Gang begaaet Tyveri samt for Bedrageri efter Straffelovens §§ 232 og 257 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og ifølge Overrettens Dom af 12 Marts f. A., dels for femte Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, første Led, dels efter samme Lovs § 270 med samme Art af Strafarbejde i 15 Maaneder — tiltales under denne Sag paany for Tyveri.

Ved Arrestantens egen Tilstaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han — der nogle Dage havde logeret i et i Fredericia værende Svendehjem, hvor ligeledes Muravend Niels Mikkelsen logerede, og som havde lagt Mærke til, at der paa en Knagerække i det af Mikkelsen benyttede Værelse, der laa ved Siden af det af Arrestanten benyttede, hang en Frakke og et Par Benklæder — den 1 Juni d. A. har, efter i den Hensigt at tilvende sig de nævnte Klædningsstykker at have taget Nøglen til Mikkelsens afaasede Værelse, der hang paa et med Værelsernes Nummer forsynet Brædt, som var anbragt i Spisestuen og saaledes var tilgængeligt for de i Gjestehjemmet Logerende, med denne Nøgle aabnet Døren til det nævnte Værelse og derefter tilegnet sig Frakken og Benklæderne, med hvilke han strax fjernede sig, efterat han atter havde afaaset Døren og hængt Nøglen tilbage paa sin Plads. Han tog derpaa til Kolding, hvor han pantsatte de stjaalne Klædningsstykker for 5 Kroner, som endnu vare i hans Besiddelse da han den 2 s. M. blev anholdt sammesteds. Iøvrigt har

Arrestanten udsagt, at han begik det ommeldte Tyveri af Trang, idet han hverken havde Arbejde eller Penge.

De stjaalne Klædningsstykker ere bragte tilstede under Sagen, og efterat være vurderede tilsammen til 12 Kr., tilbageleverede Bestjaalne, ovennævnte Mursvend Mikkelsen, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning.

For sit ovennævnte Forhold vil Arrestanten være at anse for sjette Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, andet Led, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 2 Aar.

Nr. 204. Højesteretssagfører Lunn
 contra
 Christian Petersen, kaldet Borck (Def. Hansen),

der tiltales for Betleri og Løsgænger.

Kriminal- og Politirettens Dom af 9 Juli 1889: Arrestanten Christian Petersen, kaldet Borck, bør straffes med Arbejde i Københavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Lunn og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Da Arrestanten Christian Petersen, kaldet Borck, der er født den 15 Februar

1820 og senest anset ved Rettens Domme af 2 August 1887 og 5 Januar d. A. henholdsvis efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage og efter samme Lovs § 3 med lige Arbejde i 90 Dage, ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er overbevist, dels at have overtraadt et ham den 27 Maj dette Aar ved hans Aflevering til Fattigvæsenet til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrudsel givet Tilhold, ved den 5 næste Maaned, i den Hensigt at unddrage sig Fattigvæsenets Forsorg, at bortgaa fra Fattiggaarden paa Islemark, hvor han var udlagt, og udeblive herfra indtil han den 22 samme Maaned blev anholdt i Anledning af nærværende Sag, dels at have sidstnævnte Dag betlet her i Staden, vil han være at anse efter fornævnte Lovs § 1 jfr. § 5, efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 180 Dage.

Nr. 217. Højesteretssagsfører Hansen,
 contra
 Carl Alfred Hansen (Def. Asmussen),

der tiltales for Løsgængeri og Betleri.

Ramsø-Thune Herreders Politirets Dom af 18 Maj 1889: Arrestanten Carl Alfred Hansen bør straffes med Arbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage samt udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 Juli 1889: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Casse og Lange, betaler Arrestanten Carl Alfred Hansen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom

bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Hansen og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Ramsø-Thune Herreders Politiret hertil indankede Sag er Arrestanten Carl Alfred Hansen — der er født den 2 Mai 1860 og som tidligere ofte har været straffet for Løsgængereri og Betleri, senest ved Fugløse Herreds Politiretsdom af 13 September 1888 med 180 Dages Tvangsarbejde — paany sigtet for disse Forseelser, og det er ogsaa ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han heri har gjort sig skyldig.

Efterat nemlig Arrestanten havde udstaaet den ham senest ikjendte Straf, blev han, der manglede Subsistentsmidler, og som er Forsørgelsesberettiget i Thirsted-Skjørringe-Vejleby Kommune, indlagt i bemeldte Kommuners Fattighus, men allerede Dagen efter, den 22 Marts d. A. bortgik han uden Tilladelse fra bemeldte Fattighus, og har derefter vandret om paa Lolland, Falster, Møen og Sjælland, og uden at søge lovligt Erhverv ernæret sig ved Betleri, indtil han den 9 Mai d. A. blev anholdt. For dette sit Forhold findes Arrestanteu ved den indankede Dom rettelig at være anset efter Lov 3 Marts 1860 § 1 jfr. § 5 og da ogsaa den valgte Straf af Tvangsarbejde i 180 Dage i Roskilde Amtes Tvangsarbejdsanstalt efter Omstændighederne findes passende, og det ligeledes billiget, at det er paalagt ham at udrede Sagens Omkostninger, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Nr. 178. Højesteretssagfører Bagger
 contra
 Niels Peter Jørgensen (Def. Klubien),

der tiltales for Tyveri, Betleri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 Mai 1889:
 Arrestanten Niels Peter Jørgensen bør straffes med Tugthus-

arbejde i 3 Aar og betale Aktonens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Kaas og Gottschalck, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger bestyrke det i Dommen antagne Resultat,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Klubien 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Niels Peter Jørgensen for Tyveri, Betleri og Overtrædelse af Polititilhold.

Arrestanten er født den 8 Februar 1857 og anset blandt Andet ved denne Rets Domme: af 24 November 1877 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brod i 3 Gange 5 Dage, af 28 August 1880 efter Straffelovens § 230 I og § 253 med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage, af 5te Februar 1881 efter Straffelovens § 231 I og § 253 samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Fordringshusarbejde i 1 Aar, af 9 Februar 1884 efter Straffelovens § 232 for 4 Gang begaaet simpelt Tyveri med lige Arbejde i 18 Maanedes, og senest af 30 Marts 1886 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri og efter § 251 med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Ifølge de af de nedenfor nævnte Personer afgivne beedigede Forklaringer samt de tildels beedigede Forklaringer, som ere erhvervede af forskjellige andre Personer, ere de nærmere Omstændigheder med Hensyn til det Arrestanten paasigtede Tyveri følgende:

Efterat Arrestanten den 1 December f. A. havde tilbragt nogen Tid i en Beværtning sammen med Skræddermester Magnus

Jönsson og Skræddersvend Per Bengtsson Tørnblad, fulgte han, efter Indbydelse, med disse hen i Tørnblads Hjem i Nyhavn, hvor de traf Tørnblads Hustru Madsine Ottesen og Skræddersvend Janne Borgstrøm. Da Arrestanten her var bleven trakteret med Drikkevarer, opgav han, at han skulde ned i Gaarden, og bortfjernede sig fra det Værelse, hvor de Andre opholdt sig, men han vendte ikke tilbage, og lidt efter savnede Jönsson sin Vinterfrakke, som han havde lagt fra sig i et Værelse, gennem hvilket Arrestanten ved sin Bortgang var passeret. Efter hvad der er oplyst om de stedlige Forhold, kunde Frakkén ikke godt være tagen af nogen Anden end Arrestanten, idet navnlig den Mulighed var udelukket, at Nogen udefra kunde være kommen ind og have udført Tyveriet, uden at blive bemærket af de Tilstedeværende, og da Jönsson samme Dag gjorde Anmeldelse til Politiet om Tyveriet, forklarede han derfor ogsaa, at dette utvivlsomt var udført af Arrestanteu, til hvem iøvrigt hverken han eller de øvrige Personer, der havde været i Selskab med Arrestanten, havde noget Kjendskab. Efterat Frakken var bleven efterlyst af Politiet, meddelte Pantelaaner Carl Christian Loua den 4 December f. A., at der den 1 s. M. hos ham var bleven pantsat en Frakke, der formentlig var identisk med den stjaalne, samt at Pantsætningen var sket ved Arrestanten, hvem han (Loua) kjendte fra tidligere Tid, og af hvem han gav et rigtigt Signalement, og under den paafølgende Undersøgelse er det ogsaa blevet godtgjort, at den hos Loua pantsatte Frakke er identisk med den Jönsson frastjaalne.

Arrestanten, der under Sagen er optraadt som en fræk Benægter, blandt Andet ved i nogen Tid at nægte sin Identitet, skjændt han gjenkjendtes af flere Personer, har dog paastaaet, at han er ukyldig i det af ham paasigtede Tyveri, samt forklaret, at han overhovedet ikke mindes at have været i den ovenomtalte Beværtning i Selskab med Jönsson og i Tørnblads Hjem, og denne sidste Forklaring har han fastholdt, selv efterat det under Sagens Gang var bleven hævet over enhver Tvivl, at der i saa Henseende ikke forelaa nogen Forvexling af Arrestanten med en anden Person.

Efter samtlige foreliggende Omstændigheder maa der imidlertid anses at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Tyveri. Frakken er vurderet til 40 Kr.

Fremdeles er det ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han i Efteraaret f. A. har betlet her i Staden og dens Omegn, samt at han har overtraadt et ham til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige hjemsendte Personer ved hans Hjemsendelse til Helsingør den 4 April f. A. under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold, hvorved det

blandt Andet paalagdes ham strax at melde sig ved bemeldte Protokol, naar han i nogensomhelst Anledning maatte indfinde sig her, idet han samme Dag er vendt tilbage her til Staden og med nogle Afbrydelser forbleven her, indtil han den 29 December f. A. anholdtes under nærværende Sag, uden at foretage nogen Melding til oftnævnte Protokol.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for sjette Gang begaaet simpelt Tyveri samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, efter Omstændighederne under Et med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Hermed endte Højesterets anden extraordinære
Session.

bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Højesteretssagfører Hansen 50 Kr. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lollands Sønderherreds Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Johan August Ottosson for Tyveri eller Ran samt bedrageligt Forhold og Indbrudstyveri.

Den 13 August f. A. blev der om Formiddagen mellem Kl. 5 $\frac{1}{2}$ og 10 begaaet Tyveri i et ved Øllingsogaard beliggende Hus, som beboedes af 5 paa Gaarden tjenende Piger, der i ovennævnte Tidsrum havde været borte fra Gaarden paa Arbejde. Paa 2 i Huset henstaaende Kister, der tilhørte, den ene Pigen Mathilde Olsdatter, den anden Pigen Jenny Andersdatter, fandtes Hængelaasene, hvormed de havde været lukkede, frabrudte, som det maa antages ved Hjælp af en Sax, der havde henligget i Lejligheden og nu fandtes itubrækket ved Kisten. I Mathilde Olsdatters Kiste savnedes en Portemonnaie, indeholdende 13 Kr. 40 Øre, medens Jenny Andersdatters Kiste havde været gjennemsøgt, uden at Noget savnedes. Huset var aflaaet, og da Nøglen til Yderdøren ved Pigernes Tilbagekomst fandtes henliggende skjult i en Slyngplante paa samme Sted, hvor den, som ellers, var lagt, da de om Morgenens forlod Huset, antoges det, at Tyven har banet sig Adgang til Samme ved at gaa ind ad et aabentstaaende Vindue, udenfor hvilket der fandtes Fodspor i den fugtige Jord, ligesom der indenfor Samme var Mærker paa Gulvet af Trin.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 4 Oktober 1889.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1889.

Nr. 24.

Torsdagen den 1 Oktober.

Nr. 197.

Advokat Klubien

contra

Johan August Ottosson (Def. Hansen).

Da Mistanken for Tyveriet rettedes paa Arrestanten, der fra Midten af Maj Maaned s. A. havde tjent paa Gaarden Gabrielsminde i Nærheden, blev han efter søgt, men da han den 16 August f. A. fik Øje paa den Gensdarm, der søgte ham, undløb han, saa at han først anholdtes senere samme Dag.

Under Undersøgelsen er det oplyst, dels at Arrestanten, der saavel den 11 August f. A. om Aftenen som den følgende Aften havde været i Besøg hos Pigerne i Huset, herved havde erfaret, at Mathilde Olsdatter havde faaet Løn udbetalt, og at hun forvarede den i sin Kiste, der paavistes ham, dels at han den 13 August om Formiddagen Kl. 7 passerede Veien forbi Ollingsøgaard ad Nakskov til, hvorved han har været i Nærheden af Gjæringsstedet paa en Tid, da Tyveriet kan være begaaet. Derhos har Arrestanten i Dagene fra 12 August f. A. til sin Anholdelse udgivet et saa stort Pengebeløb, som i Forbindelse med det Beløb af 3 Kr. 39 Øre, hvoraf han ved Anholdelsen endnu var i Besiddelse, vel kunde svare til den stjaalne Sum, uden at han har kunnet gjøre Rede for, hvorfra han har havt disse, idet hans Forklaring om, at han ved sin Bortgang fra Gabrielsminde var i Besiddelse af et større Beløb, efter Sagens Oplysninger maa anses usandfærdigt, og hans Forklaring om at have laant 5 Kr. af en Somand, som han vilde have truffet i Nakskov den 13 August — hvilken han i længere Tid fastholdt

— efter hans egen Erkjendelse er Opspind, ligesom endelig hans senere Forklaring om at have den 12 August laant 3 Kr. paa Landevejen af en Karl, som han hverken veed, hvad hed, eller har kunnet beskrive, er ubestyrket og usandsynlig.

Arrestanten har imidlertid stadig nægtet sig skyldig i det ommeldte Tyveri, og uagtet de saaledes fremkomne Oplysninger vække en høj Grad af Formodning for hans Skyld, findes der dog ikke tilvejebragt et efter Bestemmelserne i Frdn. 8 September 1841 tilstrækkeligt Bevis imod ham.

Forsaavidt Tiltalen angaar Tyveri eller Ran samt bedrægligt Forhold, er følgende oplyst: Arrestanten, som i Maj Maaned f. A. kom hertil Landet fra Sverrig, hvor han er hjemmehørende, blev, efter i nogle Dage at have tjent paa Amager, fæstet til at tjene paa Gabrielsminde for 90 Kr. for Tiden til 1 November s. A., saaledes at $\frac{1}{4}$ heraf skulde beregnes for Tiden til 1 August og Resten for den øvrige Tid til 1 November, og indtil den 12 August f. A. havde han til forskjellig Tid i større og mindre Beløb oppebaaret 34 Kr. 95 Øre i Forskud paa Løn eller ca. 4 Kr. udover, hvad han for samme Tid havde fortjent, hvortil kommer, at hans Husbond indestod for 10 Kr., som Arrestanten skyldte en Skomager. Nævnte Dags Morgen forlod han Gaarden med Løfte om at være tilbage Kl. 11 Form. og medtog ved Bortgangen, uden derom at spørge om Tilladelse, en hans Medtjener tilhørende, til 90 Øre vurderet Spadserestok, som han oftere forud havde laant, og som Ejeren, da Arrestanten passerede ham forbi udenfor Gaarden, saa ham føre med sig. Arrestanten, der ikke, som bestemt, vendte tilbage til Kl. 11, og som ved Bortgangen var iført alt det Tøj af Værdi, han eiede, og som derhos, da han den følgende Dag blev eftersøgt af sin Husbond og en Politibetjent og blev truffet paa Jernbanestationen i Nakskov, unddrog sig disse og undløb, ved hvilken Lejlighed han vil have tabt Stokken, har nægtet, at det var hans Hensigt at unddrage sig Tjenesten eller tilegne sig Stokken, og idet saadant heller ikke kan anses tilstrækkelig bevist, særlig da Arrestanten ialtfald Natten mellem 14 og 15 August har været paa Gaarden og banket paa for at komme ind, uden at han dog blev indladt, findes der allerede paa Grund heraf at mangle Føje til at anse hans Bortbliven af Tjenesten med Forskud paa Løn og hans Medtagelse af den ommeldte Stok som bedrægligt Forhold og som Tyveri eller Ran.

Arrestanten, der er født i Sverrig den 15 December 1866 og ikke findes forhen straffet heri Landet, vil som følge heraf være at frifinde for Aktors Tiltale, og overensstemmende hermed vil Underrettsdommen — hvorved Arrestanten er dømt efter Straffelovens §§ 228, 257 og 229 Nr. 4 til Forbedringshusarbejde i 8 Maaned og efter samme Lovs § 16 til efter udstaaet Struf at udbringes af Riget — være at forandre, ligesom de tilkjendte

Erstatninger ville bortfalde. Derimod maa det billiges, at Aktionens Omkostninger ere ham paaagte.

Torsdagen den 3 Oktober.

Nr. 104.

Advokat Klubien

contra

Lauritz Heinmann eller Heymann Bloch (privat
engageret Def. Salomon),

der tildales for ulovlig Handel med Medikamenter.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20 Oktober 1888:
Tiltalte Lauritz Heinmann eller Heymann Bloch bør til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 200 Kroner og betale Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udrede inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltalte i den Brugsanvisning, hvormed han ledsagede den Forhandling af Sundhedssalt, som har fremkaldt nærværende Sag, har fremstillet dette Fabrikat som et Lægemiddel mod forskellige Sygdomme, og iøvrigt i det Væsentlige i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, samt idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advokat Klubien for Højesteret betaler Tiltalte 50 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte Lauritz Heinmann eller Heymann Bloch, der under 13 Juni 1872 vandt Borgerskab her i Staden som Detailhandler, hvilket Borgerskab han under 4 Februar 1873 forandrede til Borgerskab som Fabrikant af kemiske Syrer og Præparater, er under nærværende mod ham for ulovlig Handel med Medicamenter anlagte Sag ved egen Tilstaaelse, og det iøvrigt Oplyste, overbevist at have siden 1869 her i Landet forhandlet det af ham tilvirkede saakaldte „Sundheds-Salt“. Da dette Salt findes at maatte henføres under de Midler, som i Justitsministeriets Bekjendtgjørelse af 13 November 1886, angaaende de præparerede Medicinalvarer, der for Tiden ere undtagne fra den almindelige Detailhandel, ere opførte under Benævnelsen „Pulveres compositi medicati“, hvilket ogsaa stemmer med, hvad det kgl. Sundhedskollegium har udtalt i en Erklæring til Justitsministeriet af 7 September f. A., og da Forhandlingen af Saltet herefter maa antages at være Apotekerne forbeholdt, vil Tiltalte, der er født den 19 Marts 1844 og ikke funden forhen straffet, være at anse efter Forordningen 4 December 1672 § 30 med en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 200 Kroner.

Nr. 170.

Advokat Klubien

contra

Visti Makhholm Nielsen (Def. Halkier),

der tiltales for bedrageligt Forhold og Overtrædelse af Konkurslovens § 168.

Hjerm - Ginding Herreders Extraretsdom af 13 November 1888: Tiltalte, forhenværende Gaardejer Visti Makhholm Nielsen af Baunsgaard i Felding, bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, samt udrede alle af denne Aktion lovlige flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Brask, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Aggerholm, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 Marts 1889: Tiltalte Visti Makhholm Nielsen bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne

Hindberg og Hastrup, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til
Advokaterne Klubien og Halkier 40 Kroner til
hver.

Under denne Sag tiltales forhenværende Gaardejer Visti
Makholm Nielsen for bedrægeligt Forhold og Overtrædelse af
Konkurslovens § 168.

Efterat en tidligere Ejerinde af Gaarden Baunsgaard i Fel-
ding Sogn, Ane Jensdatter — som det maa antages i 1878 —
havde overdraget en Del af denne Ejendom, nemlig Hoved-
parcellen Matr.-Nr. 4 a af Skindberg af Hartkorn 2 Tdr. 3 Fdkr.
2 $\frac{1}{4}$ Alb., til sin Søn Jens Chr. Clausen, bl. A. imod en nærlig
Aftægt, der ved en den 13 Juli 1879 thinglæst Kontrakt sikkedes
hende med 2den Prioritets Panteret i bemeldte Hovedparcel med
Tiender næstefter 4000 Kr, blev denne Ejendom i 1884 solgt
til Tiltaltes Fader, Niels Christensen Østergaard, der ved en den
8 Juli s. A. udstedt og den 11 s. M. thinglæst Obligation gav
den vest- og sonderjydske Kreditforening til Sikkerhed for et i
samme optaget Laan paa 7000 Kr. 1ste Prioritets Panteret i
bemeldte Ejendom med Bygmæger, Avl, Afgrøde og Gjødning,
Besætning og Inventarium samt Avlsredskaber m. m., idet Ane
Jensdatter samtidig traadte tilbage i Prioritetsordenen med sin
Panteret til Fordel for dette Laan, og bemeldte N. C. Øster-
gaard overdrog derefter ved Skjode af 3 Juni 1885, thinglæst
den 17 Juli s. A., Ejendommen til Tiltalte med Forpligtelse for
denne til at overtage Gjælden til Kreditforeningen samt Aftægten
til Ane Jensdatter, hvorhos Tiltalte maa antages tillige at have
forpligtet sig til at svare sin Fader en nærmere bestemt Aftægt.
Da Tiltalte — der iøvrigt ikke efter Kjøbet af Ejendommen
udstedte ny Obligation til Kreditforeningen — imidlertid endnu
ikke i Marts Maaned f. A. havde betalt den i December Termin
1887 forfaldne Rente m. v. af det ovennævnte Kreditforenings-
laan, lod Kreditforeningen, der herefter ifølge sine Statuter og

Obligationens Indhold var berettiget til at anse den hele tilbageværende Del af Laanet uden Opsigelse forfalden til Betaling, ved en den 22 Marts f. A. afholdt Fogedforretning gjøre Udlæg for sit Resttilgodehavende med Renter og Omkostninger, ialt Kr. 7125. 10, samt yderligere paaløbende Renter m. v. i den pantsatte Ejendom, der med Bygninger, Anpart i Tiender, Avl, Gjødning og Ildebrændsel blev vurderet til 8000 Kr., samt i de paa Ejendommen forefundne Besætningsdele og Avlsredskaber m. m. hvilke vurderedes til ialt lidt over 200 Kr., og lod senere det Udlagte forauktionere, hvorved Foreningen, der lod sig Ejendommen udlægge som ufyldestgjort Panthaver — efter hvad der er oplyst under et paa Foranledning af Overretten optaget Reassumtionsforhør — har opnaaet fuldstændig Dækning for sit Tilgodehavende, medens den som meldt ligeledes i Ejendommen prioriterede Aftægt til Ane Jensdatter i det Hele gik tabt ved Salget.

Det maa nu ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han i den nærmeste Tid, førend Kreditforeningen — hvad han efter det Foranførte maatte forudsætte snart vilde ske — gjorde Udlæg hos ham, har solgt og paa anden Maade disponeret over endel af sine Ejendele, navnlig sin Besætning, uagtet han, efter hvad han særlig har erkjendt — vidste, at han ingen Udsigt havde til at skaffe andre Besætningsdele tilveje i Stedet for dem, han afhændede, og paa Grund af Omfanget af de Forpligtelser, som han ved Kjøbet af Ejendommen havde paataget sig overfor sin Fader, og med Hensyn til hvilke Faderen efter Tiltaltes Anbringende ingen Lempelse havde villet tilstaa ham, umuligt længere kunde blive ved Gaarden. Der er i saa Henseende nærmere oplyst, at Tiltalte i Slutningen af Februar eller Begyndelsen af Marts f. A. har til delviis Dækning af sin Gjæld til to Mænd, der i Forening havde kaveret for et af kam i en Sparekasse optaget Laan af 200 Kr. og senere indfriet dette Laan, der dog dengang var nedbragt til 180 Kr., overladt den ene af Mændene en Ko af Værdi 80 Kr. og den anden — foruden noget Tømmer — en Kvie af Værdi 60 Kr., hvilke to Kreaturer iøvrigt skulle have været stillede i Pant til den paagjældende Sparekasse for bemeldte Laan, at han den 3 Marts har overladt en Mand, der havde endosseret en Vexel paa 100 Kr. for ham, en Stud, der blev ansat til 80 Kr., imod at bemeldte Endossent paatog sig at indfri Vexlen, at han omtrent paa samme Tid har solgt et Faar og et Gimmerlam for 26 Kr., af hvilke han anvendte de 20 Kr. til Dækning af den forommeldte Endossents Tab ved den paagjældende Vexels Indfrielse, at han ligeledes i Begyndelsen af samme Maaned har solgt en Kvie og to Polte til en Slagter for 80 Kr. samt bortbyttet en Ko og en Kalv imod en anden — som det maa antages mindre værdifuld — Ko, en Tønde Sæde-

havre, et Uhr og et Beløb af 31 $\frac{1}{2}$ Kr., af hvilke han dog kun fik 27 $\frac{1}{2}$ Kr. kontant udbetalt, idet de 4 Kr. bleve vederlagte med Smør, samt at han engang i den første Halvdeel af samme Maaned har overladt Niels Pedersen af Maabjerg, der var Kautionsist for et andet Tiltalte tilstaaet Sparekasselaan stor 300 Kr., en Hoppe for en Pris af 200 Kr., der skulde afgaa i Pedersens Kautionsforpligtelse. Med Samtykke af Pedersen, der hellere vilde have Penge end Hoppen, solgte Tiltalte kort Tid efter at der var gjort Udlæg hos ham, Hoppen til sin Svoger Jens Christensen af Kjærgaard for 250 Kr., der skulde betales i den paafølgende Juni Termin, idet det — hvad dog ikke blev udtrykkelig omtalt for Christensen — var Meningen at Pengene skulde indbetales i vedkomende Sparekasse som Afdrag paa det ovennævnte Laan. Tiltalte havde imidlertid ved Salget af Hoppen til Christensen forbeholdt sig Ret til i Løbet af 5 a 6 Uger fra Handelens Indgaaelse at forlange, at denne skulde gaa tilbage, og i Henhold hertil fik han en Dag inden den 11 Juni f. A. Hoppen tilbage og førte den til sit daværende Hjem i Salling, hvor han derpaa solgte den for 217 Kr., som han efter sin Forklaring brugte deels til at leve for, deels til Betaling af Foderet til Hoppen for den Tid, hvori han havde havt den. Tiltalte vil imidlertid have opfattet Aftalen med Niels Pedersen saaledes, at han gjerne maatte sælge Hoppen til sin egen Fordeel, naar han blot holdt Pedersen skadesløs for Kautionsforpligtelsen til Sparekassen, hvilket det stadig havde været hans Agt at gjøre, og efter Sagens Oplysninger har Tiltalte ogsaa — dog først efterat Undersøgelsen i nærværende Sag var paabegyndt — foranlediget indbetalt til Niels Pedersen et Beløb af 22 Kr. 50 Øre, som denne i afvigte Juni Termin havde maattet indbetale til Sparekassen i Renter og Afdrag af det heromhandlede Laan. Iøvrigt har Tiltalte udsagt, at han har foretaget de ovennævnte Dispositioner over forskjellige af sine Fjendele navnlig for saavidt muligt at skaffe Dækning for de Laan, som andre havde kaveret for, uden at han havde gjort sig nogen Tanke om, at han ved Afhændelserne forringede sin Ejendom og saaledes handlede urigtig imod Prioritetshaverne, samt at han har anvendt de røde Penge, som han paa de anførte Maader var kommen i Besiddelse af, til Betaling af anden Gjæld, samt af Skatter og Afgifter og til at leve for.

Da Kreditforeningen efter det Ovenanførte ved Realisation af Ejendommen med den tilbageværende Deel af Besætningen m. v. har opnaaet fuld Dækning af den Fordring, hvorfor Udlæg var begjært, findes der herefter samt efter Sagens øvrige Omstændigheder ikke at være tilstrækkelig Føje til at antage, at Tiltalte ved sine ovenomhandlede for Udlægsforretningen foretagne Afhændelser af en Deel af Gaardens Besætning har forbundet den i Konkurslovens § 168 forudsatte Hensigt at unddrage

d'en Kreditor, der ventes at ville foretage Udlæg, den denne tilkommende Fyldestgjørelse, og der vil derfor ikke kunne paalægges Tiltalte Strafansvar efter bemeldte Lovbestemmelse, ligesom der ej heller vil kunne idømmes ham nogen Straf for at have — saaledes, som han endvidere har vedgaaet — sidst i Marts Maaned f. A. solgt 2 Læs Sten for 75 Øre pr. Læs, idet disse Sten maa antages ikke at have været inddragne under Udlæget til Kreditforeningen, og Handelen om Stenene desuden efter hans Anbringende var afsluttet, førend der blev gjort Udlæg hos ham, saa at det kun var selve Udleveringen af Stenene, der foregik efter dette.

Derimod har Tiltalte ved under de ovenfor ommeldte nærmere Omstændigheder at afhænde væsentlige Dele af sin til Kreditforeningen pantsatte Besætning, uagtet han var sig bevidst, at han ikke kunde skaffe andre Besætningsdele istedet for de afhændede, og at han i en nær Fremtid vilde komme til at gaa fra Gaarden, gjort sig skyldig i et bedrageligt Forhold, der maa paadrage ham Strafansvar efter Straffeloven § 256, jfr. § 253, og den Straf, som Tiltalte, der er født i Aaret 1856 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, efter den anførte Lovbestemmelse har forskyldt, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage.

Under det Ovenommeldte paa Foranledning af Overretten optagne Reassumtionsforhør har Ane Jensdatter nedlagt Paastand om at tilkjendes en Erstatning af 300 Kr. hos Tiltalte, men da det under et andet ligeledes paa Foranledning af Overretten optaget yderligere Forhør er oplyst, at hun til Sikkerhed for sin Aftægt alene havde Pant i den faste Ejendom, men ikke tillige i Besætningen, vil denne Paastand ikke kunde tages til Følge, ligesaalidt som der efter det Foranførte under Sagen er Spørgsmaal om Erstatning til Kreditforeningen.

Nr. 144. Møller F. Hansen (Jensen)

contra

Hørkræmmer P. Poulsen (Ingen),

betr. Spørgsm. om en Ejendomshandel.

Vordingborg søndre Birks Gjæsterets Dom af 21 September 1887: Indstævnte Møller P. Poulsen af Nyraad, bør inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under en Mulkt af 5 Kr. til Præste Amts Fattigkasse for hver Dag, han

sidder Fristen overhørig tiltræde Stubbekjøbing Mølle med Tiliggende, der under Matr.-Nr. 7 a og 37 a er skyldsat for Hartkorn tilsammen 1 Td. 6 Skp. 1 Fdk. $\frac{1}{4}$ Alb., og bør han derhos fremdeles opfylde de Vilkaar, der ere fastsatte i en mellem Indstævnte som Kjøber og Citanten Møller F. L. Hansen i Stubbekjøbing som Sælger af den ommeldte Mølle under 15 Februar d. A. oprettet Kjøbekontrakt. Iøvrigt bør Indstævnte for Tiltale af Citanten i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til Stemplingen af den ommeldte Kontrakt af 15 Februar d. A. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Januar 1889; Citanten forhenværende Møller af Nygaard, nu Hørkræmmer af Frederiksberg P. Poulsen, bør for Tiltale af Indstævnte Møller F. L. Hansen af Stubbekjøbing i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger i begge Instantser ophæves.

Højesterets Dom.

Da Indstævnte ikke har bevist, at det ved Parternes Forhandlinger den 27 Februar 1887 blev gjort til en Betingelse for Gyldigheden af den den 15 Februar s. A. afsluttede Handel om Stubbekjøbing Mølle, at Citanten, som han maa antages da at have lovet, inden 1 Marts s. A. tilsendte Indstævntes Svoger i Kjøbenhavn nogle Oplysninger om Prioritetsforholdene i Ejendommen, maa Spørgsmaalet, om Indstævnte har været berettiget til at sige sig løs fra Handelen, bero paa, om det efter det Foreliggende maa antages, at Citanten paa den til Ejendommens Overtagelse bestemte Dag, den 1 Marts 1887, var ude af Stand til at give Indstævnte tilbørlig Sikkerhed for, at der ikke kom til at paa hvile Ejendommen større Prioritetsgjæld, end Indstævnte efter Kontrakten skulde overtage. Ifølge de under Sagen fremlagte Erklæringer for Stubbekjøbing og Omegns Sparekasses, Landbostandens Sparekasses og Firmaet A. C. Rasmussen & Co.'s Vedkommende, af henholdsvis 1 Marts, 28 Februar og 1 Marts 1887, findes imidlertid noget Saa-dant ikke at kunne statuere, idet det derefter maa antages, at Prioritetsgjælden den 1 Marts 1887 kunde afgjøres med ialt 32100 Kroner, og den Omstændighed, at dette Beløb overstiger den i Kontrakten nævnte Prioritetsgjæld med 1000 Kroner, ikke kan tillægges nogen videre Betydning, eftersom Indstævnte ifølge Kontrakten selv skulde udbetale denne Sum i den paafølgende December Termin til Prioritetshaverne Rasmussen & Co., og han ikke har paavist eller

endog blot paaberaabt, at det for ham var af nogen væsentlig Interesse, om der for denne midlertidige Skyld havde Panteret i Ejendommen eller ikke.

Som Følge heraf maa det billiges, at Indstævnte ved Gjæsterettens Dom er tilpligtet inden en Frist af 15 Dage at tiltræde Stubbekjøbing Mølle med Tilliggende og iøvrigt at opfylde de i Kontrakten af 15 Februar 1887 desangaaende fastsatte Vilkaar, og bemeldte Dom, i hvilken der efter Sagens processuelle Stilling ikke er Spørgsmaal om at gjøre Forandring, forsaavidt den har frifundet Indstævnte for at betale Erstatning og hævet Processens Omkostninger, vil derfor være at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Gjæsteretsdommen bør ved Magt at stande, saaledes at den deri bestemte Frist regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Decisions Præmisses ere saalydende: Ved en den 15 Februar 1887 afsluttet Kontrakt solgte Indstævnte Møller F. L. Hansen af Stubbekjøbing den ham tilhørende Ejendom „Stubbekjøbing Mølle“ med Tilliggende til Citanten flhv. Møller af Nyraad, nu Hørkræmmer af Frederiksberg P. Poulsen blandt Andet paa Vilkaar, at Kjobesummen skulde udgjøre 32100 Kr., der skulde berigtiges derved, at Citanten skulde overtage den paa Ejendommen thinglæste Prioritetsgjæld til Beløb 31100 Kr. og til et ustævnt Firma i December Termin 1887 kontant udbetalt 1000 Kr., som Indstævnte var Firmaet skyldig. Tiltrædelsen skulde ske den 1 Marts 1887 og Ejendommen fra Handels Dato staa for Citantens Regning i enhver Henseende.

Da Citanten imidlertid paa Tiltrædelsesdagen ikke modte for at overtage Ejendommen, søgte Indstævnte ham under nærværende Sag, i 1ste Instants ved Vordingborg søndre Birks Gjæsteret tilpligtet under daglig Mulkt at tiltræde Ejendommen og iøvrigt opfylde Kontraktens Bestemmelser samt yde Indstævnte Erstatning for Misligholdelsen m. m., hvorhos Indstævnte begjærte sig tilkjendt Sagens Omkostninger skadesløst.

Efterat en af Citanten fremsat Formalitetsindsigelse mod Søgmaalet ved Underrettens Kjendelse var bleven forkastet, paastod Ci-

tanten sig i Realiteten frifunden med Tillæg af skadesløse Sagsomkostninger, idet han gjorde gjældende, at Kontrakten ikke fra hans Side var misligholdt, men at han derimod paa Grund af Indstævntes Misligholdelse af Kontrakten og de sig til samme sluttende Aftaler maatte betragte sig som løst fra enhver Forpligtelse efter samme. Ved Gjæsterettens Dom af 21 September 1887 blev Citanten imidlertid tilpligtet inden 15 Dage efter Dommens Forkyndelse under en daglig Mulkt af 5 Kr. til Præste Amts Fattigkasse at tiltræde den omhandlede Ejendom og iøvrigt opfylde de i Købekontrakten fastsatte Vilkaar, medens han iøvrigt blev frifunden for Indstævntes Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger ophævedes.

Denne Dom har Citanten nu ved Stævning af 22 Oktober 1887 indbragt her for Retten, hvor han har paastaet den forandret saaledes, at han helt frifindes med Tillæg af Sagens Omkostninger i begge Instantser. Indstævnte har derimod begjært Underrettsdommen stadfæstet, forsaavidt angaar Citantens Forpligtelse til at overtage Stubbekjøbing Mølle, samt Citanten paalagt Appellens Omkostninger skadesløst.

Citanten har anbragt, at da han ved en den 19 Februar 1887 udfærdiget Panteattest var kommen til Kundskab om, at der da paahvilede Ejendommen en thinglæst Pantegjæld paa ca. 36,000 Kr., hvoraf et Beløb af 2688 Kr. 64 Øre var blevet læst som Behæftelse paa Ejendommen samme Dag, som Handelen om Møllen afsluttedes uden at Indstævnte havde meddelt Citanten Noget herom, tilkjendegav han Indstævnte, at dennes Forhold med Hensyn til den sidstnævnte Pantegjæld maatte anses som en saa væsentlig Misligholdelse af Kontrakten, at Citanten vilde betragte sig som løst fra samme, hvis Indstævnte ikke sørgede for, at skriftlige af Pantekreditorerne afgivne Erklæringer, hvoraf det fremgik, at den samlede Prioritetsgjæld paa Ejendommen kun udgjorde 31100 Kr., være komne en i Kjøbenhavn boende Svoger af Citanten i Hænde senest paa Tiltrædelsesdagen den 1 Marts. Dette lovede Indstævnte ogsaa at iværksætte under Erkendelse af, at Citanten kun naar dette skete, var pligtig til at tiltræde Ejendommen. Dette Løfte opfyldte Indstævnte imidlertid ikke, og Citanten anser sig derfor løst fra Kontrakten dels af Hensyn til den uden hans Vidende foretagne Forøgelse af Pantegjælden, dels af Hensyn til Indstævntes Undladelse af at opfylde det af ham mundtlig givne Tilsagn.

Mod Indstævntes Benægtelse maa det nu efter alt i Sagen Foreliggende særlig den fremlagte Skrivelse af 2 Marts 1887 fra Indstævnte til Citantens fornævnte Svoger antages, at Indstævnte har givet Citanten et Løfte som det forommeldte, og at han ikke har holdt dette Løfte, og da det derhos af Sagen fremgaar, at der ogsaa efter den 1 Marts 1887 hvilede paa Ejendommen større Pantegjæld end de i Kontrakten ommeldte 31100 Kr., idet ogsaa de 1000 Kr.,

som Citanten efter Kontrakten i December Termin s. A. skulde betale til et ustævnt Firma, saavel efter Pantenttesten som efter bemeldte Firmas under Sagen fremlagte Erklæring af 1 Marts s. A. var sikrede med Pant i den paagjældende Ejendom, hvorom Kontrakten Intet oplyste, saa findes der at foreligge en saadan Misligholdelse af Forholdet fra Indstævntes Side, at Citanten maa være berettiget til anse sig løst fra enhver Forpligtelse efter samme, og han vil derfor være at frifinde for Indstævntes Tiltale i denne Sag.

Sagsomkostningerne i begge Instantser ville efter Omstændighederne være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 192. Højesteretsadvokat Shaw
 contra
 Laurids Andersen (Def. Halkier),

der tiltales for Kvaksalveri.

Rønne Kjøbstads Extrarets Dom af 13 Juni 1889: Tiltalte Laurids Andersen bør betale en Bøde af 200 Kroner til Rønne Kjøbstads Fattigkasse samt udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Lund og Sagfører C. Petersen, 10 Kr. til hver. Det Idømte at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at den Tiltalte tidligere overgaaede Underrettsdom af 18 Marts d. A. er stadfæstet ved Landsover-samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Juli d. A., dog saaledes at Bøden er forhøjet 150 Kroner, og i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Bythingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretsadvokat Shaw og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Laurids Andersen, som under nærværende Sag tiltales for Kvaksalveri, er ved sin egen Tilstaaelse og de iøvrigt tilvejebragte dermed stemmende Oplysninger overbevist om at have gjort sig skyldig i dette Forhold.

I den første Halvdeel af April Maaned d. A. kom Tiltalte her til Byen og indrykkede ved sin Ankomst i Byens Aviser et Avertissement om, at han i sit Logis gav Kursus i Magnetisme. Han begyndte sin Praxis her ved samtidig med, at han efter Anmodning af Bornholms Højskoleforening holdt et Foredrag for Foreningens Medlemmer om Magnetisme og Hypnotisme, tog nogle af de Tilstedeværende under Behandling, og herefter har han taget forskellige Personer under Kur for forskellige Sygdomme, navnlig Gigt, Nervesvækkelse og Lamhed og derfor modtaget Betaling.

Den Behandling, han underkaster sine Patienter, kalder han den magnetiske, og den bestaar i, at han stryger Vedkommende paa Klæderne oppefra og nedover. Han er Skræddersvend af Profession, mangler aldeles Indsigt i Lægekunsten og har ikke Ret til at praktisere.

Tiltalte er født i Andsager den 19 Januar 1866 og er ved Næstved Kjøbstads Extrarets Dom af 18 Marts d. A., hvilken Dom er appelleret til Overretten, i Henhold til Frdn. 5 September 1794 § 5, jfr. Lov 3 Marts 1854, anset med en Bøde af 120 Kr. til Næstved Kjøbstads Kæmnerkasse, men findes ikke forøvrigt tiltalt eller straffet. Han vil nu for sit oven fremsatte Forhold være at anse efter Lov 3 1854, jfr. Frdn. 5 September 1794 § 5, og bestemmes Straffen til en Bøde af 200 Kr. til Rønne Kjøbstads Fattigkasse.

Nr. 183.

Advokat Hindenburg

contra

Ane Cathrine Kongstad (Def. Halkier),

der tiltales for Forsøg paa Pengeafpresning og for Overtrædelse af Tilhold om ikke at søge Erhverv ved Utugt.

Lehns Birks Extrarets Dom af 26 Marts 1889: Arrestantinden Ane Cathrine Kongstad bør hensættee i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor.

Overretssagfører Jacobsen, 12 Kr., og Defensor, Prokurator Störup, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Mui 1889: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffotiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Nissen og Salomonsen, betaler Tiltalte Ane Cathrine Kongstad 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmissor hedder det: Under nærværende fra Lehns Birks Extraret hertil indankede Sag tiltales Ane Cathrine Kongstad, der er født 7 Januar 1865 og anset ifølge Odense Kjøbstads Politiretsdom af 24 Februar 1888 efter Straffelovens § 180, jfr. L. 10 April 1874 § 4, med simpelt Fængsel i 14 Dage, for Forsøg paa Pengeafpresning og for Overtrædelse af Tilhold om ikke at søge Erhverv ved Udtugt.

Hvad sidstnævnte Sigtelse angaar, maa det ved de af flere Personer i Sagen afgivne beedigede Vidneforklaringer i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger mod Tiltaltes Benægtelse anses godtgjort, at hun trods en hende efter Udstaaelsen af den hende ved ovennævnte Dom ikjendte Straf til Odense Kjøbstads Protokol for Polititilhold af 14 Marts f. A. under sædvanlig Straffetrusel givende Advarsel mod at søge Erhverv ved Udtugt, i den paafølgende Tid har bedrevet Utugt med forskellige Mandpersoner for Betaling.

For saavidt hun fremdeles tiltales for Forsøg paa Pengeafpresning, er det ved hendes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i følgende Forhold.

Fn Aften i Februar d. A. indfandt tre Personer, der tjente

som Kommis'er hos forskjellige Handlende i Svendborg, sig ved Tiltaltes Bopæl i Kogtved og bankede stærkt paa Vinduerne til Tiltaltes Lejlighed, for at hun skulde lukke dem ind, hvad hun imidlertid vægrede sig ved. Da en eller efter Tiltaltes Forklaring to af Vinduesruderne herved gik istykkor, skrev hun et Par Dage efter et Brev til en af Kommis'erne, i hvilket hun, under Trusel om at melde Sagen til Politiet eller Vedkommendes Principal, anmodede ham om at betale Ruderne. Dette Brev leverede bemeldte Kommis til en af sine Ledsagere bemeldte Aften som den, hvem Sagen nærmest angik, og denne sendte da Bud til Tiltalte om at faae Regning paa Ruderne. Istedetfor herfor modtog han imidlertid et Brev fra Tiltalte, hvori hun, næst at udtale, at det vist var bedst, at hun skrev til de 2 af Kommis'ernes Principaler, yttrede, at, da de havde været saamange, kunde de jo betale hende 50 Kr. Da Tiltalte ikke modtog nogen Meddelelse fra Kommis'erne, skrev hun derpaa atter et Brev til førstnævnte Kommis, hvori hun bl. A. udtalte, at han kunde sige til sin ommeldte Ledsager, at hvis denne ikke betalte hende 10 Kr. for Ruderne, skrev hun til hans Principal og skulde nok sørge for, at han kom derfra, hvorhos hun endelig tilstillede førstnævnte Kommis endnu et Brev om at komme ud til hende en Aften alene for at tale med hende. I Slutningen af Februar d. A. blev Sagen derefter meldt til Politiet og gjort til Gjenstand for Undersøgelse, uden at Kommis'erne da havde betalt Noget til Tiltalte, der paa sin Side ej heller havde foretaget noget Yderligere i Sagen. Under Undersøgelsen har Tiltalte paastaet, at det ikke var hendes Mening, at Kommis'erne skulde betale hende mere, end hvad Indsættelsen af nye Ruder i Vinduerne kunde koste, hvilket maa antages at andrage 66 Øre pr. Stk., og at, naar Brevene indeholdt Forlangende om laagt større Beløb, vare disse kun fremsatte for Spøg, men til disse i sig selv utroværdige og ganske ubestyrkede Anbringender findes der ikke at kunne tages noget Hensyn.

Som Følge af det Anførte maa det billiges, at Tiltalte for sit Forhold i de ommeldte Henseender er anset efter Straffelovens § 180 og § 245, men Straffen, der ved bemeldte Dom er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, findes at maatte bestemmes til lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage. Med denne Forandring vil Underrettsdommen være at stadfæste.

Fredagen den 4 Oktober.

Nr. 226.

Advokat Nellemann

contra

Niels Vejen Hansen (Def. Hindenburg),

der tiltales for uberettiget Omloben med Varer.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Politirets Dom af 1 December 1888: Tiltalte Niels Vejen Hansen bør til dette Birks Politikasse betale 30 Kr. i Bøde. Saa ville ogsaa de under Sagen omhandlede Varer være at konfiskere til Fordel for Gendarm Knud Hansen og Fuldmægtig Junior. Tiltalte udreder derhos de med Sagen forbundne Omkostninger. A₁ efterkommes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 Juni 1889: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Winther og Hvalsøe for Overretten betaler Tiltalte Uldvarehandler Niels Vejen Hansen af Kjøbenhavn 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 11 Oktober 1889.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1889.

Nr. 25—26.

Fredagen den 4 Oktober.

Nr. 226.

Advokat Nellemann

contra

Niels Vejen Hansen (Def. Hindenburg).

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Tiltalte Uldvarehandler Niels Vejen Hansen af Kjøbenhavn for uberettiget Omloben med Varer anlagte, i 1ste Instans inden Kjøbenhavns Amts søndre Birks Politiret paakjendte Sag er det oplyst, at Tiltalte den 3 November f. A. og atter den 10 s. M. blev truffen i nævnte Birk, hver Gang omforende til Forhandling en Pakke, der begge Gange indeholdt uldne og

linnede og første Gang tillige Bomuldsvarer, vurderede henholdsvis til 144 Kr. og 95 Kr., som han efter sin Forklaring har kjøbt i Hammerum og Lysgaard Herreder, med Undtagelse af 3 Lærredsbluser, som hans Hustru har syet. Da Tiltalte ved Rudkjøbing Kjøbstads Politiretsdom af 14 Maj 1879 har for ulovlig Omløben med Varer været ansat efter Pl. 27 November 1839 § 1 med en Bøde til Kjøbstadens Politikasse af 10 Kr., har han i Følge Frdn. 23. April 1845 § 2 forbrudt Retten til, i Henhold til Næringslovens § 37, at omføre til Forhandling de i den nævnte § omhandlede Husfidsprodukter, og da han ikke er hjemmehørende i noget af de i Reskriptet af 14 Februar 1741 ommeldte Herreder, har han heller ikke heri havt Hjemmel til at omløbe med Varerne, selv om de have været forfærdigede i noget af disse Herreder, og det maa derfor billiges, at Tiltalte, der er født 29 September 1855 og ikke findes tidligere straffet videre end anført, videre end anført, ved Politiretsdommen er for 2den Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer ansat efter Frdn. 13 Februar 1775 § 4 og Pl. 27 November 1839 § 1, jfr. § 4, med en Bøde til Birkets Politikasse, og da Bødens Storrelse passende er ansat til 30 Kr. og Dommens Bestemmelser om Varernes Konfiskation og om Sagens Omkostninger bifaldes, vil denne i det Hele være at stadfæste.

Nr. 56. Prokurator **Kr. E. Jørgensen** (Selv)

contra

Glarvester **G. A. Husmann** (Ingen),

betr. Spørgsm. om Betaling for udført Arbejde.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 September 1888: Indstævnte Prokurator K. E. Jørgensen bor til Citanten Glarvester G. A. Husmann betale de paastævnte 786 Kr. med Renter 5 pCt. aarlig fra 4 Januar f. A., indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 60 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at det ikke imod Indstævntes Benægtelse er godtgjort, at han var vidende om, at Citanten ikke

selv var Ejer af den i den indankede Dom omhandlede Ejendom i Colbjørnsensgade, og at Citantens hele Forhold taler imod Rigtigheden af den af ham givne Fremstilling af Sagens Sammenhæng, samt iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag søger Citanten Glarmester G. A. Husmann Indstævnte Prokurator K. E. Jørgensen til at betale 786 Kr., som han skal skyldte Citanten til Rest for leveret Glarmesterarbejde, med Renter 5 pCt. fra Forligsklagens Dato den 4 Januar f. A., indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst.

Efter Citantens Opgjørelse har han leveret Glarmesterarbejde til følgende Ejendomme:

Rosendalsvejen Nr. 12 for	390 Kr.	„	Øre
Colbjørnsensgade Nr. 16	796 —	„	—
Vestergade Nr. 26	5 —	45 —	
		<u>1191 Kr.</u>	<u>45 Øre</u>
hvorpaa er betalt	405 —	45 —	
	Til Rest	786 Kr.	„ Øre.

Indstævnte, der paastaar sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, har erkjendt, at han har bestilt Glarmesterarbejdet til Ejendommen paa Rosendalsvejen og Vestergade for sin egen Røgning, men paastaet, at han ikke har bestilt Glarmesterarbejde til Ejendommen i Colbjørnsensgade for egen Regning, men som Generalbefuldægtiget for Ejeren af Stedet, der havde meddelt ham Fuldmagt til at repræsentere ham ved Byggeforetagendet, hvilket Indstævnte ogsaa vil have meddelt Citanten, og han har derfor forment, at der ikke kan paahvile ham nogen personlig Forpligtelse til at betale Arbejdet.

Da Indstævnte, som anført, har erkjendt, at han har bestilt

Arbejdet til Ejendommen i Colbjørnsensgade og ikke mod Citantens Benægtelse har bevist, at han ved Bestillingen underrettede ham om, at denne skete paa en Andens Vegne og at Sidstnævnte derfor skulde betale Arbejdet, og den Omstændighed, at den nævnte Fuldmagt har været thinglæst ved Ejendommens Værneting, ikke kan tillægges nogen Betydning i heromhandlede Henseende, vil Citantens Paastand være at tage til Følge, saaledes at Sagens Omkostninger bestemmes til 60 Kr.

Der foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Nr. 203.

Advokat Nellemann

contra

Rasmus Andersen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Bedrageri.

Vennebjerg Herreds Extrarets Dom af 6 April 1889: Rasmus Andersen af Egenskjær Mølle bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa udreder han og Aktionsomkostningerne, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Winther, 10 Kr., og Defensor, Sagfører Schmidt, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loveu.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 Juni 1889: Tiltalte Rasmus Andersen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger og derunder Salær til Aktor og Defensor for Underretten, henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Rye og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Advokaterne Nellemann og Hindenburg

tilægges der i Salarium for Højesteret hver 40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Rasmus Andersen for Bedrageri.

Ifølge det Oplyste overtog Tiltalte i November Maaned 1887 som saakaldet Bestyrer en Kommissionær Morten Christensen tilhørende Ejendom i Nymark i Glimsholt, paa hvilken han i Begyndelsen af Decenber Maaned s. A. indflyttede. Med Ejendommen fulgte med Overtagelsen 3 Køer, og selv medførte han 1 Hest og 2 Køer. Angaaende Vilkaarene for Overtagelsen var der den 2 November 1887 blevet oprettet et skriftligt Dokument, hvorefter Tiltalte skulde besørge Marken drevet og Huset istandsat indvendig og udvendig mod at oppebære Indtægten af Køerne. Ved et samme Dag oprettet Dokument blev det derhos fastsat, at Tiltalte, hvis han formaade at faa Ejendommen solgt for 5400 Kr., skulde herfor nyde et Salær af 400 Kr., medens han i saa Tilfælde, om forlangtes, var pligtig at fraflytte Ejendommen med 3 Dages Varsel. Iøvrigt er der Enighed mellem Tiltalte og Morten Christensen om, at den ovennævnte Overenskomst angaaende Bestyrelsen af Ejendommen, som det maa antages, strax efter Tiltrædelsen af Ejendommen er bleven fraveget, og Tiltalte har herom forklaret, at der kort efter den 2 November 1887 er bleven truffen en ny Aftale om, at han skulde have Forkjæbsret til Ejendommen med Tilbehør for 5000 Kr. eller Ret til at forpagte den mod at forrente et saadant Beløb. Han skulde derhos efter denne Aftale foreløbig bestyre Ejendommen paa Vilkaar, at han fik alle Indtægter af denne, men til Gjengjæld udrede alle Udgifterne, derunder 5 pCt. Rente af 5000 Kr., hvorimod han blev fritagen for sin tidligere Forpligtelse til at gjøre Huset i Stand indvendig og udvendig, idet disse Udgifter skulde godtgjøres ham af Morten Christensen. Efter hans Paa-stand blev der herom oprettet et skriftligt Dokument, der forblev i Christensens Værge, ved hvilket der tillige gaves ham Ret til at ombytte de Christensens tilhørende Køer og i det Hele at gjøre med dem, hvad han vilde, mod at tilsvare 60 Kr. for dem. Ifølge Christensens Fremstilling er det rigtigt, at Tiltalte skulde oppebære alle Indtægterne af Ejendommen. Han skulde til Gjengjæld svare om just ikke alle Udgifterne, saa dog 5 pCt. af Prioritetsgjælden, der udgjorde 3000 Kr., samt holde Ejendommen i den Stand, hvori den var ved Overtagelsen. Han har derhos indrømmet, at han har givet Tiltalte Ret til at ombytte Køerne, uden at der fra hans Side skulde føres nogen Kontrol med denne Ombygning, men han vil ikke have indrømmet Tiltalte Tilladelse til at sælge dem mod at tilsvare 60 Kroner. Han

har benægtet, at der skulde være oprettet noget skriftligt Dokument angaaende den saaledes trufne Aftale, men har forøvrigt anført, at han, der har en daarlig Hukommelse, ikke husker Enkelthederne ved Forhandlingerne mellem ham og Tiltalte.

Kort efterat Tiltalte var indflyttet paa Ejendommen, bortsolgte han en af de med Ejendommen fulgte Køer for 30 Kr., hvorhos han bortbyttede en anden af disse, og den saaledes tilbyttede Ko solgte han derefter i August eller September forrige Aar for 24 Kr. De herved indvundne Penge anvendte han efter sin Forklaring dels til eget Forbrug, dels til at forbedre Ejendommen. Morten Christensen maa antages at være bleven vidende om disse Afhændelser, men han foretog ikke noget i den Anledning, idet han vil have anset sig berettiget til at gaa ud fra, at de af Tiltalte indbragte 2 Køer skulde betragtes som indsatte i Stedet. Tiltalte holdt derefter 3 Køer paa Ejendommen, indtil han, der havde forpagtet en Vindmølle i Glimsholt, af hvilken han skulde svare en aarlig Forpagtningsafgift af 160 Kr., der skulde erlægges forud, for at forskaffe de dertil fornødne Midter, i Ugen fra den 20—27 Januar d. A. bortsolgte begge de af ham selv indbragte samt den sidste af de med Ejendommen fulgte Køer — denne sidste for et Beløb af 40 Kr. til Ejeren af Vindmøllen, saaledes at Køebesømmen skulde afgaa i Forpagtningsafgiften. Tiltalte, der allerede tidligere havde tænkt paa at forlade Ejendommen, tog derefter den 30 Januar d. A. bort fra denne og meddelte Morten Christensen dette i et Brev. Han har forøvrigt forklaret, at han vilde have undladt at rejse bort, hvis han havde kunnet opnaa at faa Ejendommen i Forpagtning, hvilket imidlertid ikke skete, idet Christensen ved en Sammenkomst, der fandt Sted en Dag iforvejen, kun vilde give ham den i Forpagtning mod, at han gik ind paa at rejse. saasnart den blev solgt, hvilken Betingelse Tiltalte ikke vilde gaa ind paa. Ved den nævnte Leilighed præsenterede Tiltalte derhos Morten Christensen en Regning paa 180 Kr. 33 Øre, hvoraf 115 Kr. var Renter af Prioritetslaanet, som Tiltalte imidlertid — efter hvad han har erkjendt — ikke skulde have refunderet, da han ifølge Aftalen skulde udrede disse Renter, medens Resten, 65 Kr. 33 Øre, hidrørte fra Udgifter til Husets Istandsættelse, Anskaffelse af Markfrø m. v., som ifølge hans Forklaring skulde betales af Christensen. Det var efter hans Forklaring hans Haab, at Christensen vilde have betalt noget af dette Beløb, og han vilde da have bedt denne beholde 60 Kr. for Køerne, men Christensen vilde ikke inlade sig paa at betale Regningen, ialtfald ikke forinden han havde talt med sin Overbestyrer derom, og Tiltalte undlod da ved den nævnte Leilighed at berøre noget om Køerne.

I Januar Maaned d. A. kort forinden Fraflytningen af Ejendommen har Tiltalte derhos til 3 Naboer, af hvilke han

havde laant Fourage, dels til Brug paa den af ham bestyrede Ejendom i det foregaaende Aar, dels i 1886 og 1887 til Brug paa en ham den Gang tilhørende Ejendom, tilbageleveret de ham ydede Laan af den paa Christensens Ejendom værende Fourage-beholdning. Efter det Oplyste har han derhos betalt rigeligt tilbage, hvilket han imidlertid har forklaret, skyldes dels den Omstændighed, at Fouragen, den Gang han laante den, var dyrere, end da han leverede den tilbage, dels den Omstændighed, at han ved Laanets Modtagelse havde lovet, at han nok skulde yde rigeligt igjen. Tiltalte har derhos anført, at han ansaa sig berettiget til paa denne Maade at disponere over Fouragen, idet han, da han fra sin egen tidligere Ejendom flyttede over til Christensens Ejendom, medførte mindst ligesaa meget Fourage fra denne, som han atter har udleveret fra den af ham bestyrede Ejendom, ligesom han ogsaa for egen Regning vil have indkjøbt Fourage til Brug paa denne og herefter maatte antage, at han havde Ret til ikke alene at tilbagelevere, hvad han havde laant til Brug paa denne, men ogsaa, hvad han havde laant til Brug paa sin egen tidligere Ejendom.

Morten Christensen har iøvrigt af tvende af de Personer, til hvilke Tiltalte havde tilbageleveret laant Fourage, modtaget Betaling for denne eller ialtfald Løfte om Betaling af denne Værdi, og ligeledes har han for de tre bortsolgte Koer og andet Tilgodehavende hos Tiltalte erholdt delvis Dækning i en Tiltalte tilkommende Fordring paa en Del af Kjøbesummen for Salget af en af de ham selv tilhørende Køer.

Efter det saaledes Foreliggende findes Tiltaltes Forklaring om, at han af Christensen har erholdt Tilladelse til at sælge de mod Ejendommen fulgte 3 Køer mod at tilsvare 60 Kr. for disse, ikke at kunne forkastes — i hvilken Henseende det bemærkes, at Tiltaltes Hustru har forklaret, at hun i Efteraaret 1887 har overværet en Samtale mellem Tiltalte og Christensen, under hvilken det blev aftalt, at Tiltalte skulde have Lov til at handle og vandle med Besætningen, hvorhos de 3 Køer bleve ansatte til en Værdi af 60 Kr., samt at Morten Christensen ogsaa ved en senere Lejlighed har udtalt sig i lignende Retning, hvilket denne dog har benægtet, og Tiltalte kan derfor ikke ved de ommeldte Dispositioner over Køerne anses at have gjort sig skyldig i noget bedrageligt Forhold overfor Morten Christensen, uanset at han ikke strax har været i Stand til at vederlægge denne de 60 Kr. derfor.

Med Hensyn til den stedfundne Tilbagelevering af Fourage findes Tiltalte heller ikke at have gjort sig skyldig i noget bedrageligt Forhold, navnlig ejheller forsaavidt Fouragen, som ovenanført, tildels er leveret som Vederlag for, hvad der var ham laant til Brug paa den ham tidligere tilhørende Ejendom, idet hans Forklaring om dels fra denne Ejendom, dels ved Kjøb at

have tilført Christensens Ejendom et Kvantum Fourage af mindst den samme Værdi som den af ham tilbageleverede, efter Omstændighederne ikke kan forkastes.

Tiltalte, der er født i Aaret 1854 og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, vil herefter være at frifinde for Aktors Tiltale under denne Sag.

Nr. 67. **Generaldirektoratet for Skattevæsenet paa
Statskassens Vegne (den kst. Kammeradvokat)**
contra
Husejer Charles Bjørnelund (Ingen),

betr. et Gebyrspørgsmaal.

Kjøbenhavns Gjældskommissions Dom af 10 Juli 1888: De Indstævnte Generaldirektoratet for Skattevæsenet bør til Citanten Charles Bjørnelund betale 3 Kr. 60 Øre med Renter, heraf 5 pCt. p. a. fra den 27 Februar d. A. til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Højesteret ved kgl. Reskript af 18 September 1888 er bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis, og i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Gjældskommissionens Dom bør ved Magt at stande.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat Citanten Charles Bjornelund under 13 August f. A. havde udstedt tvende Obligationer paa henholdsvis 32000 Kr. og 6000 Kr., med Pant i den ham tilhørende Ejendom Matr. Nr. 747 i Kjøbenhavns udenbys Klædebo Kvarter og efter at han havde benyttet et Beløb af 36661 Kr. 45 Øre af den ved disse Obligationer rejste Kapital, stor 38000 Kr., til dermed at indfri ældre i bemeldte Ejendom indestaaende Prioriteter, indgav han et Andragende til Indstævnte Generaldirektoratet for Skattevæsenet, hvori han blandt andet anholdt om, at den af ham erlagte Beting, 3 Kr. 60 Øre, for den til Ordningen af disse Laanesager benyttede Panteattest i Medfør af Bestemmelsen i Lov, sigtende til at lette Konverteringen af Prioritetslaan i faste Ejendomme af 1 April f. A. § 4, maatte blive ham tilbagebetalt.

Da de Indstævnte imidlertid vægrede sig ved at tilbagebetale ham det ommeldte Gebyr, har Citanten under nærværende Sag paastaaet dem tilpligtede at tilbagebetale ham samme med 3 Kr. 60 med Renter 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 27 Februar d. A. og Sagens Omkostninger.

De Indstævnte have derimod paastaaet sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger, derunder Salær til den for dem mødende kst. Kammeradvokat, idet de i saa Henseende have anført, at den af Citanten paaberaabte Bestemmelse ikke kan finde Anvende i det her foreliggende Tilfælde, hvor han, eftersom de ved de nye Obligationer stiftede Laan oversteg Beløbet af de indfrie Prioriteter, ikke har indskrænket sig til at foretage en blot Konvertering af Prioritetslaan i sin Ejendom.

Da den paagældende Lovbestemmelse imidlertid ganske i Almindelighed hjemler Tilbagebetaling af Gebyrerne for de Panteattester, der ere benyttede til Ordningen af de i Lovens § 1 nævnte Laanesager, og da denne § efter sit udtrykkelige Indhold ogsaa omfatter de Laanesager, hvor, som her, de ved de nye Obligationer stiftede Laan overstige de indfrie Prioriteters Beløb, findes Citantens Paastand at maatte tages til Følge, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 179

Advokat Nellemann

contra

Carl Peder Jensen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri Delagtighed i Tyveri og Forsøg paa Tyveri.

Østre Flakkebjerg Herreds Extrarets Dom af 3 Oktober 1888: Tiltalte 1) Carl Peder Jensen bør hensættes til simpelt Fængsel i 1 Maaned, Tiltalte 2) Carl Johan Larsson til samme Fængsel i 8 Dage og Tiltalte 3) Hans Peter Jørgensen til samme Fængsel i 12 Dage. Saa bør de af Aktionens flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Moyn, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Larsen, 10 Kr., udredes af Tiltalte Jensen, dog at Tiltalte Larsson in solidum med ham tilsvares to Sjettelele og Tiltalte Jørgensen en Sjettelele. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 April 1889: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Casse og P. A. Petersen, betale de Tiltalte Nr. 1 Carl Peder Jensen, Nr. 2 Carl Johan Larsson og Nr. 3 Hans Peter Jørgensen paa den i Underretsdommen bestemte Maade 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakjendelse for Carl Peder Jensens Vedkommende, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Øster Flakkebjerg Herreds Extraret hertil indankede

Sag aktioneres de Tiltalte Nr. 1 Carl Peder Jensen, Nr. 2 Carl Johan Larsson og Nr. 3 Hans Peter Jørgensen, som ere fødte henholdsvis den 6 August 1868, den 10 December 1870 og 19 April 1868 og ikke findes tidligere dømte eller tiltalte, Nr. 1 og Nr. 2 for Tyveri, Delagtighed i og Forsøg paa Tyveri og Nr. 3 for Delagtighed i Tyveri.

Det fremgaar af Undersøgelsen, at der i Lobet af det sidste Aar før samme er paa Gaarden Petersminde, hvor de Tiltalte tjente hos Forpagter Neergaard, begaaet flere Pengetyverier, men mod de Tiltaltes Benægtelse er der ikke noget Bevis for, at nogen af dem har begaaet eller haft Del i disse Tyverier.

Derimod er det ved de Tiltaltes af det iøvrigt Oplyste be- styrkede Tilstaaelse tilstrækkelig godtgjort, at de fra deres Hus- bond til umiddelbar Fortæring have stjaalet forskellige Føde- midler, som ere vurderede til 2 à 3 Kr. Til deres Undskyldning have de Tiltalte anført, at de uævnlig henad Aften led af Sult, skjønt det, efter hvad der er oplyst, maa antages, at Kosten har været upaaklagelig og tilstrækkelig.

Paa samme Maade er det godtgjort, at de ogsaa have for- søgt at begaa saadanne Tyverier.

Da Bestjaulne kun har frafaldet Tiltalte, forsaauidt Tyve- rierne ikke have været forbundne med Indbrud, bliver der alene Spørgsmaal om at dømme dem for de med Indbrud forbundne Tyverier og Forsøg paa saadanne Tyverier.

Tiltalte Jensen har saaledes 3 Gange gennem et Vindue skaffet sig Adgang til Gaardens aflaaede Spisekammer, idet han forste Gang selv forud havde aftaget Hasperne, saa at Vinduet kun var skudt til og de to andre Gange vil have forefundet Vinduet i samme Tilstand, og stjal han da hver Gang Fødevarer til en Værdi af ca. 25 Øre.

Medens bemeldte Tiltalte har alene udført det ene af disse Tyverier, deltog Tiltalte Larsson i det andet og Tiltalte Nr. 3 Jørgensen i det tredje Tyveri, idet disse Tiltalte, med hvem Jen- sen havde truffet Aftale om at begaa Tyveri paa den anførte Maade, stod udenfor og holdt Vagt, medens Jensen stjal Føde- varerne, som umiddelbart derefter bleve fortærede af dem.

Jensen, som havde hørt, at en tidligere paa Gaarden tjenende Bødker havde kunnet krybe mellem de Jærnstænger, der vare anbragte for Vinduet til Centrifugekammeret, har, da man fra dette gennem Mejeriet kunde komme til Mejerikjælderén, truffet Aftale med Larsson om at skaffe sig Adgang paa denne Maade til Kjælderén for at stjæle nogle Sild, og Larsson forsøgte ogsaa at stikke Hovodet ind paa et Sted, hvor en Jærnstang var noget bøjet, men da det ikke lykkedes, forsøgte de senere at skaffe sig Adgang til Mejerikjælderén ved Hjælp af en Nøgte til Centri- fugekammerdøren, som Jensen vil have fundet paa Gangen uden- for Forpagterens Kontor og havde taget til sig for ved Lejlig-

hed at benytte den til Tyveri i Mejerikjældereren, men det lykkedes dem heller ikke ved Hjælp af denne at komme ind i Kjældereren og stjele Sildene.

Endelig har Jensen to Gange forsøgt at aabne en for Høns huset anbragt Hængelaas for der at stjele Æg til Foræring, idet han første Gang med en Hakke slog løs paa Hængelaasen og anden Gang med en blød Pind vilde tage Aftryk af Laasen for derefter at tildanne sig en Nøgle, men det lykkedes ham ikke at faa Adgang til Høns huset.

For det de Tiltalte saaledes overbeviste Forhold maa det efter samtlige Omstændigheder billiges, at de ved Underrettsdommen ere ansete efter Straffelovens § 235, jfr. for Jensens Vedkommende tildels § 46, for Larssons Vedkommende tillige §§ 47 og 37 og for Jørgensens Vedkommende § 47, og da de valgte Straffe af simpelt Fængsel for Jensen i 1 Maaned, for Larsson i 8 Dage og for Jørgensen i 12 Dage findes passende, vil Underrettsdommen være at stadfæste.

Mandagen den 7 Oktober.

Nr. 158.

Advokat Nellemann

contra

Søren Madsen og Sofus Oluf Glafey (Def. Bagger),

der tiltales for Kvaksalveri.

Rønne Kjøbstads Extrarets Dom af 5 April 1889: De Tiltalte, Søren Madsen og Sofus Oluf Glafey, bør hver betale en Bøde af 100 Kr. til Rønne Kjøbstads Fattigkasse samt in solidum udrede Sagens Omkostninger, derunder i Sølær til Aktor og Defensor, Sagførererne N. C. Olsen og J. Olsen, 10 Kr. til hver. De idømte Bøder at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Bythingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Advokat Nellesmann og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Søren Madsen og Sofus Oluf Glasfey, som under nærværende Sag tiltales for Kvaksalveri, ere ved deres egen Tilstaaelse og de iøvrigt tilvejebragte dermed stemmende Oplysninger, overboviste om, at have gjort sig skyldige i dette Forhold.

Foranledigede ved et Avertissement i Bladet „Socialdemokraten“, uden Navns Underskrift om, at det var ønskeligt, at der kom en Magnetisør til Bornholm, fulgtes de Tiltalte hertil Rønne, hvor de ankom den 8 Januar d. A., og efter deres Ankomst bekendtgjorde de i de herværende Aviser, at de vare komne, og hvor de kunne træffes.

De have derefter taget forskellige Personer i Kur, navnlig for Gigt, men ogsaa for andre Sygdomme. Deres Behandling har bestaaet i, at de have strøget Vedkommende med begge Hænder udenpaa Klæderne, idet Madsen tillige har erkjendt, at han ved sine Kure bruger en Glastragt, som han førend han begynder Strygningen, sætter uden paa Vedkommendes Tøj for at blæse Smærterne sammen paa et Sted. For deres Kure have de Tiltalte forlangt og modtaget Betaling. Det er ikke oplyst under Sagen, at de ved deres Kure have tilføjet deres Patienter nogen Skade.

Søren Madsen er født i Hjorthede i Jylland den 4 Juli 1854, og er tidligere straffet saaledes: 1. Ved Ribo Herreds Extraretsdom af 25 Juli 1883 i Henhold til Straffelovens § 256 med en Statskassen tilfaldende Bøde af 50 Kr. 2. Ved Højesteretsdom af 21 November 1888, efter Straffelovens § 257, med simpelt Fængsel i Dage. 3. Den 12 November 1888 har Tiltalte i Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret for Kvaksalveri vedtaget at erlægge en Bøde af 60 Kr., hvilken han afsonede med Vand og Brød.

Sofus Oluf Glasfey er født den 9 Juni 1857 og ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politiretsdom af 22 Februar 1879 anset med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage for Tyveri, og

mende Oplysninger overbevist om at have gjort sig skyldig i dette Forhold. Ved Rønne Kjøbstads Extraretsdom af 5 April d. A., hvilken Dom er appelleret til Højesteret, blev Tiltalte anset med en Bøde af 100 Kr. til Rønne Kjøbstads Fattigkasse for Kvaksalveri, men siden den Tid har han fortsat sin Virksomhed ved ikke blot at vedblive med Behandlingen af de Personer, som han før Dommen havde under Behandling, men ogsaa ved at tage nye Personer i Kur. Han behandler sine Patienter med Magnetisme, som frembringes ved Strygninger, ligesom han har unbefalet en Del af sine Patienter at bruge „Alantrod“. Det er ikke oplyst, at han ved sine Kure har tilføjet Nogen Skade. Tiltalte er født i Hjorthede i Jylland den 11 Juli 1854 og er tidligere straffet saaledes: 1. Ved Ribe Herreds Extraretsdom af 25 Juli 1883 i Henhold til Straffelovens § 256 med en Statskassen tilfaldende Bøde af 50 Kr. 2. Ved Højesterets Dom af 21 November 1888, efter Straffelovens § 257, med simpelt Fængsel i 8 Dage. 3. Den 12 November 1888 har Tiltalte i Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret for Kvaksalveri vedtaget at erlægge en Bøde af 60 Kr., hvilken han afsonede med Vand og Brød. Tiltalte vil nu for sit ovenfor fremstillede Forhold være at anse efter Lov 3 Marts 1854, jfr. Forordning 5 September 1794 § 5, og bestemmes Straffen til simpelt Fængsel i 1 Maaned.

Nr. 250. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Kirsten Christiansdatter (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 30 Juli 1889: Arrestantinden Kirsten Christiansdatter for hensættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Saa bør hun og udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salair til Aktor, Sagfører Christiansen, 10 Kr., og til Defensor, Procurator Kjelgaard, 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 26 August 1888: Arrestantinden Kirsten Christiansdatter bør hensættes til For-

bedringshusarbejde i 1 Aar. Saa udreder hun og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Hastrup, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestantinden Kirsten Christiansdatter for Tyveri.

Ved Arrestantindens med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstnaelse er det tilstrækkeligt godtgjort, at hun, der i Begyndelsen af Juni Maaned d. A. af Sogneraadet for Skjæve Sogn, hvor hun er forsorgelsesberettiget, var bleven anbragt hos Gaardejer Christen Sørensen af Stagsted i bemeldte Sogn, men som den 8 Juli d. A., da Christen Sørensen og hans Hustru vare borte fra Hjemmet, forlod det hende anviste Opholdssted, fordi hun var kjed af at være der — har forinden sin Bortgang tilvendt sig dels forskjellige Christen Sørensens Hustru tilhørende, paa et Bord i Storstuen henliggende Klædningsstykker, nemlig en brun Hvergangs Kjole, vurderet til 8 Kr., et grovt Hvergarns Skjort, vurderet til 2 Kr., et brunt Hvergarns Skjørt af Værdi af 50 Øre, 1 blaatavlet Forklæde til Værdi af 50 Øre og et Par Tøser til Værdi af 75 Øre, hvilke Gjenstande hun iførte sig, dels en Potflaske til Værdi 15 Øre og en Spaankurv til Værdi af 10 Øre med deri værende 1½ Snes Æg til Værdi af 1 Kr., hvilke sidstnævnte Gjenstande ligeledes henstod paa bemeldte Bord.

Paa samme Maade er det godtgjort, at hun, der Dagen efter var bleven bragt tilbage til Christen Sørensens Gaard, som

hun imidlertid den paafølgende Nat atter forlod hemmeligt, har ved sin Bortgang bemeldte Nat medtaget en Christen Sørensens Hustru tilhørende sort ulden Kjole til Værdi af 6 Kr. og et Sognefoged Mortensens Hustru tilhørende graat Shawl til Værdi af 5 Kr., hvilke Gjenstande henlaa paa Bordet i Storstuen. I den stjaalne Kjoles Lommer henlaa der efter hendes Forklaring en til 15 Øre vurderet Portemonnaie, hvori der fandtes 1 Krone-stykke, 35 Øre i Sølv og nogle Broncemønter samt et til 5 Øre vurderet Lommeterklæde, men disse Gjenstande vil hun først være bleven opmærksom paa efterat være kommen ud paa Vejen.

Det ene af de stjaalne Skjorter forærede hun til en Kone i Hugdrup, men saavel dette Skjort som de øvrige stjaalne Gjenstande med Undtagelse af Æggene, som hun havde bort-byttet for Brændevin og andre Fødevarer, og Størstedelen af Pengene, som hun har forbrugt, ere bragte tilstede under Sagen og udleverede de Bestjaalne, der havde frafaldet Krav paa videre Erstatning.

For sit saaledes udviste Forhold vil Arrestantinden — der er født i Aaret 1839 og som, foruden mangfoldige Gange ved særlige Domme at være anset for Betleri, som oftest i Forbin-delse med Løsgjænger, og tvende Gange for Bedrageri, den ene Gang tillige for Løsgjænger og Betleri, med Fængsel paa Vand og Brød i henholdsvis 5 Dage og 2 Gange 5 Dage, har været straffet ifølge Højesterets Dom af 20 Februar 1879 efter Straffe-lovens § 228 og Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 3, jfr. § 5, med samme Art af Fængsel i 3 Gange 5 Dage, ifølge Overrettens Dom af 7 Juli 1884 efter samme Lovs § 281, jfr. § 46, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og ifølge Overrettens Dom af 10 September f. A. efter Straffelovens § 230, første Led, samt Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 3, jfr. § 5, med Forbedringshus-arbejde i 8 Maaneder — være at anse for tredje Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 231, første Led, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 159. Højesteretssagfører Asmussen,

contra

Jens Buchardt Christiansen (Def. Nellemann),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Frederiksberg Birks Extrarets Dom af 14 November 1888: Tiltalte Jens Buchardt Christiansen af Kjøbenhavn bør straffes med simpelt Fængsel i 10 Dage. Saa bør han og udrede alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Jørgensen og Møller, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Marts 1889: Tiltalte Jens Buchardt Christiansen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen fastsatte Salærer samt i Salær til Prokuratorerne Salomonsen og Casse for Overretten, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste Forhold ved af Kaadhed at affyre en med et Hagl ladet Luftbøsse mod Drengen Edvard Jensen i den Hensigt at træffe denne, hvorved der tilføjedes Drengen det i den indankede Dom omhandlede Saar, findes han at maatte anses efter Straffelovens § 203. Straffen vil være at bestemme til en Bøde af 40 Kroner, subsidiært simpelt Fængsel i 6 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Jens Buchardt Christiansen bør til Statskassen bøde 40 Kroner eller i Mangel af Bødens fulde Betaling inden 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse hensættes i simpelt Fængsel i sex Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Nellemann for Højesteret 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Jens Buchardt Christiansen aktioneret for Vold paa Person og Løgemsbeskadigelse, og ere Sagens Omstændigheder

ifølge Tiltaltes med de iøvrigt fremkomne Oplysninger stemmende Tiltaaelse følgende.

Efter at Tiltalte, der var Lejer af en Skydebane paa Forlystelsesetablissemnet Alleenberg, den 8 Oktober f. A. havde prøvet Virkningen af et Skud med en af de ved bemeldte Skydebane benyttede Luftbøsser ved at bevæge en 13-aarig Dreng, der gaar ham tilhaande, til at opstille sig i 20 à 25 Alens Afstand fra Tiltalte med Ryggen vendt mod denne og derefter at affyre den med et Hagl ladede Bøsse mod Drengen, hvem Haglet ramte i Ryggen, uden at trænge igjennem Klæderne eller iøvrigt gjøre ham Skade eller Smerte, anstillede han paa samme Maade en Prøve med en anden tilstedeværende Dreng, Edvard Jensen, 12 Aar gammel, der under alle Omstændigheder frivillig og efter Tiltaltes Paastand, der dog forsaauidt er modsagt af Drengen, endog uopfordret, efter at have smøget sin strikkede Hue ned over Nakken, stillede sig op i samme Afstand fra Tiltalte som den anden Dreng ved det foregaaende Forsøg, med Ryggen vendt mod Tiltalte, hvorpaa denne med sin altid med et Hagl ladede Bøsse paa fri Stand sigtede efter Drengen i den nævnte Afstand. Haglet ramte Drengen i Nakken, saaledes at det trængte ind igjennem den strikkede Hue i den overste Del af Baghovedet, hvorved der bibragtes Drengen et Saar, der ifølge den under Sagen afgivne Lægeerklæring er en Millimeter stort, ledsaget af en ca. en Øre stort Blodudtrækning omkring Aabningen under Huden, hvilket Saar, der efter 5 Dages Forlob uden at være fuldkommen lægt, ikke længer foraarsagede Drengen Smerte, ifølge Lægeerklæringen ikke antages at ville have nogen skadelig Indflydelse paa hans Liv eller Helbred.

Tiltalte har vel erkjendt, at han burde have indset, at der ved den af ham ved den heromhandlede Løjlighed udviste Adfærd meget let kunde være sket en Ulykke, men han har desuagtet vedblivende paastaet, at han hverken har havt til Hensigt at tilføje Drengen nogen Skade eller tænkt sig, at der kunde ske nogen saadan, idet han gik ud fra, at et Hagl, udskudt af den paagjældende Bøsse, overhovedet ikke kunde gjøre Skade, og da der efter det Foreliggende ikke er Grund til at drage Rigtigheden af denne Tiltaltes Forklaring i Tvivl, findes den Drengen tilføjede Løgemsbeskædigelse efter Omstændighederne kun at kunne tilregnes Tiltalte som uagtsomt, og hun vil derfor, eftersom den ikke er af den i Straffelovens § 204 omhandlede Art, i Medfør af Straffelovens § 43 være at frifinde for Aktors Tiltale.

Tirsdagen den 8 Oktober.

Nr. 167. Højesteretssagfører Shaw
 contra
Christian Mario Hahn (Def. Asmussen),

der tiltales for Vold og Meddelagtighed i Mishandling af et Pleiebarn.

Kriminal- og Politirettens Dom af 13 April 1889:
 Tiltalte Christian Mario Hahn bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktør, Prokurator Winther, 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Selv om Manufakturhandler Jensen allerede ved at tildele sit Plejebarn de i den indankede Dom omhandlede Slag med overtrukne Kjolefjedre maatte have overskredet den ham tilkommende Revselsesret, mangler der i alt Fald Føje til at antage, at Tiltalte har maattet indse dette, og han vil derfor ikke kunne anses skyldig i Meddelagtighed i den i Straffelovens § 202, sidste Stykke omhandlede Forbrydelse. Derimod er han for at have tildelt Barnet det i Dommen ommeldte Slag paa Øret rettelig anset efter Straffelovens § 203. Den Straf, han herfor har forskyldt, findes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 10 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Christian Mario Hahn bør hensættes i simpelt Fængsel i ti Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder det ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarium samt i Salarium til Højesteretssagførerne Shaw og Asmussen for Højesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende mod Tiltalte Christian Mario Hahn, der er født den 16 Oktober 1866 og ikke fundet forhen straffet, for Vold og Med-

delagtighed i Mishandling af et Plejebarn — anlagte Sag ere de nærmere Omstændigheder ifølge Tiltaltes Tilstaaelse — og det iøvrigt Oplyste følgende:

Den 14 December forrige Aar blev det 12-aarige Pigebarn Helga Elisabeth Nibe af sin Moder anbragt i Pleje hos Manufakturhandler Christian William Jensen og Hustru, hos hvem hun skulde have Koet og Logi mod at gaa til Haande i Huset og udføre Byærinder, og var i den følgende Tid Forholdet mellem Helga og hendes ommeldte Plejeforældre i det Hele godt. Efter hvad Jensens Hustru har forklaret, vil hun vel mange Gange have grebet Helga i Løgn og en enkelt Gang rapsede og solgte denne nogle Ølflasker samt købte Sukkergodt for Pengene, men hermed blev der set igjennem Fingre.

Den 11 Januar d. A. blev Jensens Hustru imidlertid opbragt paa Helga, fordi denne, hvem hun to Gange havde glemt at give Mad med i Skolen, i denne Anledning var optraadt paa en saadan Maade, at Udenforstaaende maatte faa det urigtige Indtryk, at Barnet led Sult i Hjemmet, og hun rettede derfor om Formiddagen nævnte Dag et Slag mod Helgas Hovede, hvilket denne dog afparrerede med Haanden, samt lod hende til Straf staa en Timestid paa en Skammel, hvorhos Jensen i samme Anledning truede hende med Prygl, naar hun skulde i Seng. Da nu Helga om Aftenen af Jensens Hustru blev sendt i Byen, for at udrette et Ærinde, undlod hun at udføre dette, og løb, af Frygt for de Prygl, hvormed hun var truet, hen til en Kone, hos hvem hun tidligere havde været i Pleje. I denne Anledning besluttede Jensen at tildele hende en alvorlig Revselse, og efter at han og Tiltalte, der var Kommis hos Jensen, havde hentet Barnet, lagde Jensen hende over en Stol og forsøgte at slaa hende, men da det mislykkedes, fordi hun strittede imod, kaldte han paa Tiltalte, for at denne skulde hjælpe ham. Tiltalte lagde derpaa Barnet over sine Kræ samt holdt hende fast, og efter at Jensens Hustru havde knuppet hendes Benklæder ned, bibragte Jensen hende med tre Kjøleffjeder en halv Snes Slag paa hendes blottede Bagdel og Ryg. Da Helga herved skreg hoit, søgte Tiltalte at dæmpe hendes Skrig ved at holde hende for Munden, ved hvilken Lejlighed hun bed Tiltalte i Fingrene, og i Forbitrelse herover bibragte Tiltalte hende, efterat han havde sluppet hende, med flad Haand et kraftigt Slag paa Øret. Efter de hende saaledes tildelte Revselse blev Helga til yderlige Straf af Jensen tvunget til at staa en Timestid paa en Skammel med Hænderne paa Ryggen og en Brændeklods i Hænderne.

Ved en den 14 næstefter foretagen Lægeundersøgelse fandtes der paa Barnets Ryg og Bagdel talrige blaa og gule Striber, og var Partiet omkring høire Øre hævet og underløbet med Blod, hvorhos der i Øret var en lille Plet Blod. Medens de omtalte

24 Maj 1889: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor her for Retten, Prokuratorerne Kaas og Steinthal, udrede Arrestantinden Caroline Dorthine Hansen og Tiltalte Frederik Sager Christensen paa den i Underretsdommen i Henseende til de øvrige Aktionsomkostninger fastsatte Maade 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Frederik Sager Christensens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Klubien 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Svendborg Kjøbstads Extraret hertil indankede Sager Citantinden Caroline Dorthine Hansen og Tiltalte Frederik Sager Christensen aktionerede Førstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Meddelagtighed i eller Forsøg paa denne Forbrydelse, og ere ifølge de af dem Begge afgivne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste Sagens Omstændigheder følgende.

Efterat Arrestantinden den 10 eller 11 December f. A. fra Rudkjøbing, hvor hun forgjæves havde eftersøgt en for hende bortkommen Kasse, indeholdende hendes Tøj, var ankommen til Svendborg, kom hun her i Varehuset paa Dampskibsbroen i Tale med en hos Litsenbrødrene tjenende Karl, og denne Karl, der forgjæves har været efterlyst under Sagen, opfordrede hende ifølge hendes Forklaring til at tilegne sig en med et Dampskib ankommen og samme Steds midlertidig henstaaende Kuffert, der tilhørte Skibsfører H. Thure og med Indhold er vurderet til 305 Kr., hvilken Kuffert bemeldte Karl, da Arrestantinden var gaaet ind paa hans Opfordring, derpaa henbragte for hende til Jernbanestationen, og blev derefter Kufferten den 14 s. M. efter hendes Foranstaltning sendt til Broholm, hvor hun da havde tiltraadt en Tjeneste. Da Kufferten, der først her blev opbrudt,

viste sig at indeholde Herreklæder, Sølvskeer, Papirer m. v. og det af Jomfruen paa Gaarden var bleven foreholdt Arrestantinden, at den indeholdt Herreklæder, svarede Arrestantinden hertil, at det var en fejl Kuffert, der var sendt hende, og at hun ikke vilde beholde den. Kufferten blev derpaa bragt tilbage til Svendborg og afleveret paa Jernbanestationen samme Steds, medens Arrestantinden, der den 15 s. M. var bleven bortvist fra Tjenesten paa Broholm, begav sig til sin Kjæreste, Tiltalte Frederik Sager Christensen, og fik midlertidigt Ophold hos dennes Husbond, Gaardmand Niels Eriksen i Gudbjerg. Efterat dernæst Arrestantinden, der efter sin Forklaring nu havde opgivet enhver Tanke om at tilegne sig Kufferten, havde talt med Tiltalte om samme, idet hun for Tiltalte foregav, at den var bleven sendt hende ved en Fejltagelse, og havde meddelt Tiltalte, at Kufferten var tilbagesendt til Svendborg Jernbanestation og at den bl. A. indeholdt Mandfolketoj, yttrede Tiltalte Ønske om at komme i Besiddelse af den, og de bleve derefter, da de den 16 s. M. havde været hos en Fæstemand i Svendborg, hos hvem Arrestantinden var bleven fæstet til en Tjeneste paa Brændegaard, der skulde tiltrædes Dagen efter, enige om at forsøge at tilegne sig Kufferten, og blev det bl. A. aftalt imellem dem, at Tiltalte skulde have Kufferten og Tojet og Arrestantinden en af Sølvskeerne. Tiltalte, der paa Jernbanestationen havde beset Kufferten, anmodede nu først i Forening med Arrestantinden en Bager i Gudbjerg om at hente den, naar han kom til Svendborg med Vogn, men den følgende Morgen, da Arrestantinden skulde rejse fra Gudbjerg for at tiltræde Tjenesten paa Brændegaard, yttrede Tiltalte — efter Arrestantidens af ham ikke bestemt modsagte Forklaring — at det var bedre, om kun kunde faa Kufferten med til Brændegaard, og at han vilde komme dertil Fredagen derefter.

Ved Medvirkning af den ommeldte Fæstemand fik derpaa — efter hvad der er oplyst under et efter nærværende Rets Foranstaltning optaget Reassumtionsforhør — Arrestantinden, der foregav, at Kufferten, som foreløbig var indsat til Forvaring i Jernbanestationens Expedition, var hendes Ejendom, denne udleveret som Rejsegods af Stationspersonalet, samt indskrevet paa hendes Billet og sendt med hende til Korinth Station, hvor den befandtes henstaaende, da Arrestantinden den 18 s. M. blev anholdt . . . Tiltalte er født den 12 Oktbr. 1852 og ikke fundet tidligere straffet.

For sit herommeldte Forhold vil Arrestantinden være at anse efter Strfl.s § 232, 1. Led, for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri samt efter Strfl.s § 251, ligesom Tiltalte vil være at anse efter samme Lovs § 251, jfr. m. § 54, og da Straffen findes efter Omstændighederne passende bestemt for Arrestantinden til Forbedringshusarbejde i 2 Aar og for Tiltalte til Fængsel

paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Onsdagen den 9 Oktober.

Nr. 224.

Advokat Hindenburg

contra

Jørgen Christensen (Def. Klubien),

der tiltales for Overtrædelse af Næringsloven.

Skive Kjøbstads og Sallingland Herreds Politirets Dom af 9 Marts 1889: Tiltalte, Detaillist og Brændevinshandler Jørgen Christensen af Grætrup i Junget Sogn, bør til Amtsfattiggassen bøde 120 Kr. Saa bør Tiltalte og udrede alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 Juni 1889: Politirettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor for Overretten, Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr., og til Boet efter afdøde Prokurator Fasting, der har udtært Defensionen samme Steds, ligeledes 15 Kr. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Detaillist Jørgen Christensen, der, forinden han i forrige Aar erhvervede Bevilling til at drive Brændevinshandel, har været straffet ifølge Overrettens Døm af 11 Januar 1886 for ulovlig Brændevinssalg efter Næringslovens § 77, jfr. § 79, med en Bøde til Amtsfattikkassen af 40 Kr., ifølge Overrettens Dom af 22 August 1887 for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinssalg anden Gang begaaet efter Næringslovens §§ 75 og 77, jfr. § 82, med en Bøde til samme Kasse af 100 Kr., samt ifølge Højesteretsdom af 6 April f. A. som for tredje Gang begaaet uberettiget Næringsbrug efter Næringslovens § 75, jfr. § 82, med en Bøde til samme Kasse af 60 Kr. — tiltales under denne Sag paany for Overtrædelse af Næringsloven.

Tiltalte har vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens andre Oplysninger, at han en Aften i November Maaned f. A. har til nogle Personer, der den paagjældende Aften spillede Kort i hans Butik i Grætrup, solgt Kager til Fortæring paa Stedet, idet han tillige udskjænkede Brændevin til dem, dog, som det maa antages, uden at forlange eller modtage Betaling for Brænde-
 vinen, og at han samme Aften har mod Betaling udleveret en Flaske saakaldet „Blanding“ — hvilken Drik efter hans Forklaring bestod af 2 Pægle Rødvin og en Pægl Brændevin — til en af Gjæsterne, der havde tabt samme i Spil, og som, da Tiltalte ikke vilde til-
 lade, at „Blandingen“ blev drukken i hans Butik, i Forening med de andre Gjæster drak samme i et lille Værelse ved Siden af Butikken, ved Hjælp af en Kop, som maa antages at have tilhørt Tiltalte, og som denne, efter nogle Vidners Forklaringer, hvis Rigtighed han dog forsaavidt ikke har villet erkjende, havde leveret dem. Vel har nu Tiltalte paastaaet, at han ikke, da Gjæsterne gik ind i det ommeldte Værelse, igjennem hvilket der efter hans Forklaring er Udgang fra Butikken, vidste, at de vilde blive der for at drikke „Blandingen“ samme Steds, og at han, da han udleverede denne, overhovedet ikke gjorde sig nogen Tanke om, hvor hans Gjæster vilde drikke samme; men efter samtlige Omstændigheder kan det dog ikke betvivles, at han har indset, at det var Meningen, at „Blandingen“ skulde drikkes, forinden Gjæsterne forlode hans Hus, og at han har vidst, at det skete, medens disse opholdt sig i Værelset ved Siden af hans Butik, hvorved bemærkes, at han har erkjendt under deres Ophold samme Steds at have været derinde og trakteret dem med Brændevin. Iøvrigt har den Mand, der købte den ommeldte „Blanding“, edelig udsagt, at han og en Gaardejer, som havde deltaget i Fortæringen af samme, senere den nævnte Aften, efterat de øvrige Gjæster vare gaaede, har i Tiltaltes Butik spillet Kort med denne om en halv Flaske „Blanding“, og at Vidnet, der tabte Spillet, har købt denne Drik af Tiltalte, og derefter i Forening med denne og Gaardejeren fortæret samme i

Værelset ved Siden af Butikken, men da bemeldte Gaardejer, der forøvrigt maa antages at have været noget heruset, under Forhørene har forklaret, at han mener, at de ikke fik mere end en Flaske „Blanding“, kan der dog ikke imod Tiltaltes Benægtelse anses tilvejebragt Bevis for, at han den nævnte Aften har for Betaling udskjænket flere Drikkevarer end bemeldte Flaske „Blanding“.

Forsaavidt Tiltalte endvidere sigtes for en Aften strax efter forrige Aars Høst at have i sin Butik for Betaling udskjænket bajersk Øl til Fortæring paa Stedet, da har han vel vedgaaet, at han den nævnte Aften har samme Steds trakteret to Personer, med hvem han spillede Kort, med bajersk Øl, men han har paastaat, at han forærede dem Øllet, og vel har den ene af de to ommeldte Personer edelig udsagt, at han ved denne Lejlighed af Tiltalte blev skrevet for 5 halve Flasker bajersk Øl, og har til Bevis herfor henvist til, at han er debiteret for et saadant Kvantum Øl paa en ham senere af Tiltalte leveret, under Sagen fremlagt Regning, men da der ikke udendvidere kan gaas ud fra, at det paa Regningen opførte Øl er leveret Vidnet ved den heromhandlede Lejlighed, kan det ikke mod Tiltaltes Benægtelse anses godtgjort, at han under denne Del af Sagen har gjort sig kyldig i noget Forhold, der kan paadrage ham Strafansvar.

Derimod vil han for de Overtrædelser af Næringsloven, hvori han efter det Ovenanførte har gjort sig skyldig, hvoriblandt Udskjænkning af Brændevin, være at anse dels som for 4. Gang begaaet uberettiget Næringsbrug efter Næringslovens § 75, jfr. § 82, dels som for 3. Gang begaaet ulovligt Brændevinsudsalg efter bemeldte Lovs § 77, kfr. §§ 78 og 79, med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til en Amtsfattiggkassen tilfældende Bøde af 120 Kr., og da Politiretsdommen har samme Straffebestemmelse, vil bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Sagens Omkostninger, saaledes være at stadfæste.

Forsaavidt Tiltalte i en for Overretten fremlagt Skrivelse har ført Besværing over den Maade, hvorpaa han under Forhørene er bleven behandlet af Forhørsdommeren, da maa denne Besværing efter den af Retsvidnerne meddelte, Retsprotokollen tilførte Attest om det under Forhørene Passerede, anses for ubeføjet.

Nr. 237. Advokat Hindenburg
contra

**Johan Christian Andersen (Hegel) og Niels Christian
Jensen (Hegel) (Def. Klubien),**

der tiltales for Tyveri.

Skive Kjøbstads og Sallinglands Herreders Extrarets Dom af 10 April 1889: De Tiltalte Johan Chr. Andersen (Hegel) og Niels Chr. Jensen (Hegel) bør straffes hver især med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød samt En for Begge og Begge for En udrede i Erstatning til Enkefru Müller paa Astrup 6 Kr. Saa bør de Tiltalte og in solidum udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor Prokurator Munksgaard, 12 Kr., og Defensor, Prokurator Pasbjerg, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 Juni 1889: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. Saa udrede de Tiltalte og En for Begge og Begge for En i Salær til Aktor for Overretten, nu afdøde Prokurator Fastings Bo, samt til Defensor sammesteds, Overretssagfører Rye, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Advokaterne Hindenburg og Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Johan Christian Andersen, med Tilnavn Hegel og Niels Christian Jensen, med samme Tilnavn for Tyveri.

Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at de, der fiske sammen, tre Gange efter sidste Jul eller Nytaar, sidste Gang den 6 Februar d. A., have stjaalet Brænde i den saakaldte Knud Skov, der ligger ved Skive Fjord og tilhører Ejerinden af Hovedgaarden Astrup, idet de ved de paagjældende Lejligheder efterat være blevne færdige med deres Fiskeri blev tilbage, efterat de andre Fiskere vare sejlede, og lagde til ved Astrup Strand ved den nævnte Skov, hvor de gjorde Baaden istand og derpaa af de i Nærheden staaende Brændestabler hver for sig tog en Del Favnestykker, som de bragte ned i Baaden og førte hjem med sig til Thise Sogn, hvor de boede, hvorefter de delte Brændet mellem sig og forbrugte det til Brændsel.

Hvad de saaledes have tilegnet sig, udgjør efter Tiltalte Jensens Formening ialt godt og vel $\frac{1}{4}$ Favn, medens den Bestjaalne anslaar det tagne Kvantum til ca. $\frac{1}{2}$ Favn, men de Tiltalte have i hvert Fald erklæret Intet at have at erindre mod den af Bestjaalne under Sagen nedlagte Paastand om, at der for det stjaalne Brænde tilkjendes hende en Erstatning af 6 Kr.

Herefter man det billiges, at de Tiltalte, af hvilke Andersen er født i Aaret 1864 og Jensen i Aaret 1855 og som ikke ses tidligere at have været tiltalte eller straffede, naar undtages, at Andersen under sin Militærtjeneste tvende Gange har været anset arbitrært for Disciplinærforsæelser og at Jensen efter sin Forklaring for nogle Aar siden har betalt en Bøde for Krybskytteri, ved Underrettsdommen ere ansete efter Straffelovens § 228 med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemte til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage for hver af dem, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser med Hensyn til Erstatningen og Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 200.

Advokat Halkier

contra

Hans Rasmussen (Def. Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Baag Herreds Extrarets Dom af 11 Marts 1889:
Tiltalte Husmand Hans Rasmussen af Brydegaard bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder samt udrede alle af

denne Aktion lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Kramer, 10 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Nielsen, 8 Kr. og endelig i Erstatning til Staldkarl Hans Pedersen af Ebberup 50 Øre. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31 Maj 1889: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Hvalsee og Alberti for Overretten betaler Tiltalte Husmand Hans Rasmussen af Brydegaard 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte Husmand Hans Rasmussen af Brydegaard, der er født 27 Februar 1849 og ved Baag Herreds Extraretsdomme af 11 Februar 1879 og 8 Juni 1883 har været anset henholdsvis efter Strfl.s § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og efter Strfl.s § 230, jfr. § 57, med lige Fængsel i 5 Gange 5 Dage, men ellers ikke findes forhen straffet efter Dom, er under nærværende fra samme Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltalt for Tyveri, og ved hans egen, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaelse, er det bevist, at han en Aften i Oktober Maaned f. A., medens han tjente som Rægter paa Gaarden Flenstofte, har stjaalet et Hvedebro af Værdi 50 Øre og et derom bundet Tørklæde af Værdi 15—20 Øre, som han ved at passere over Gaardspladsen saa ligge i en der henstaaende Vogn. Da han havde sin Kost paa Gaarden og derfor ikke selv havde Brug for Brødet, gjemte

han de stjaalne Ting i sit Kammer, indtil han den følgende Dag bragte dem til sit Hjem, hvor han delte Brødet ud til sine Børn, medens han forvarede Tørklædet.

For dette Forhold vil Tiltalte være at anse efter Strfl.s § 231, 1. Led, og da den ham ved Underretsdømmen ikjendte Straf af 8 Maaneders Forbedringshusarbejde findes passende og Dommens Bestemmelser om Erstatning og Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil Dommen kunne stadfæstes.

Nr. 184.

Advokat Klubien

contra

Jens Martinus Christensen (Def. Lunn),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirets Dom af 4 Mai 1889: Tiltalte Jens Martinus Christensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Hvalsee og Alberti, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politiretens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Højesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Tiltalte Jens Martinus Christensen, der er født

den 2 Okttober 1861 og ikke funden forhen straffet, for Vold anlagte Sag, er han ved sin egen Tiltaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Da Opvarter Niels Christian Larsen Natten mellem den 1 og 2 Januar d. A. i Selskab med et offentligt Fruentimmer fra en Dandsebod gik hen ad Gaden, kom Tiltalte bagefter dem og begyndte i Kaadhed med den tynde Ende af sin Stok at stikke Larsen, til hvem han ikke havde nogetsomhelst Kjendskab, nede ved Anklerne. Larsen, der antog, at Tiltalte var noget beruset, og som vilde undgaa Klammeri, gik en halv Snes Skridt videre, ladende, som om han ikke mærkede noget, men Tiltalte traadte da ind mellem Larsen og Fruentimmeret og puffede dem, ved at slaa ud med Armene, bort fra hinanden. I denne Anledning spurgte Larsen i en høflig Form Tiltalte, om han ikke maatte have Lov til at gaa i Fred paa Gaden, og ligesom Larsen var fremkommen med dette Spørgsmaal, bibragte Tiltalte, idet han tog fat om den tynde Ende af sin Stok, med Haandtaget af denne Larsen et Slag i Hovedet. Dette Slag, der førtes med en saadan Kraft, at Stokken sprang i Stykker, ramte Larsen først paa Hatteskyggen, saaledes at hans Hat faldt af, og derefter paa og ved venstre Øje, og tilføjedes der ham ved samme en alvorlig Beskadigelse af dette Øje.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 18 Oktober 1889.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1889.

Nr. 27—28.

Onsdagen den 9 Oktober.

Nr. 184.

Advokat Klubien

contra

Jens Martinus Christensen (Def. Larsen).

Ved en den 2 Januar d. A. foretagen Lægeundersøgelse fandtes der — foruden flere Læsioner af mindre Betydning paa og omkring venstre Øje, paa Kinden nedenfor dette og paa venstre Næseryg — forskjellige ved den ham overgaaede Vold hidførte Abnormiteter i selve Øjet, hvis Synsstyrke var formindsket til ca. $\frac{1}{7}$. I den følgende Tid under Undersøgelsens Gang er der derefter gjentagne Gange erhvervet nye Lægeerklæringer, og i den sidste af disse, som er dateret den 25 Februar d. A., hedder det, at Synsstyrken paa hans venstre Øje er $\frac{1}{3}$, at det ikke er sandsynligt, at den vil blive bedre, men at der snarere er en Mulighed for, at den senere atter kan tage af.

Tiltalte, der ved den ommeldte Lejlighed var noget beruset, men dog maa antages at have været i fuldkommen tilregnelig Tilstand, har forklaret, at han ikke har havt til Hensigt at tilføje Larsen nogen Skade, men erkjendt, at han nok har kunnet indse, at hans Handlemaade rummede en ikke fjerntliggende Fare for, at der kunde blive tilføjet Larsen en alvorligere Beskadigelse.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203, og findes Straffen under Hensyn til den

sig selv, maa Tiltalte, hvis Hus var pantsat og tilligemed hans Indbo brandforsikkret, ligefuldt anses derved at have gjort sig skyldig i et Forhold, som maa henføres under Straffelovens § 281, sidste Stykke, jfr. § 46. Straffen findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Thi kjendes for Ret:

Ole Christian Jensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i otte Maaneder. Saa udræder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Skomager og Husejer Ole Christian Jensen for Brandstiftelse eller Forsøg derpaa, og har Undersøgelsen i Sagen angaaet dels tvende, henholdsvis Natten mellem den 13 og 14 November 1881 og tidlig om Morgenen den 17 Oktober 1887 stedfundne Ildsvaader, hvorved to Tiltalte tilhørende Steder, henholdsvis i Breining og i Silstrup, nedbrændte, dels Tiltaltes Forhold med Hensyn til en paabegyndt eller forsøgt Ildspnasættelse paa det førstnævnte Sted i Slutningen af Aaret 1879, men da Sigtelsen mod Tiltalte for at have foraarsaget de førstnævnte tvende Ildsvaader ikke er bleven væsentlig bestyrket ved de under Undersøgelsen tilvejebragte Oplysninger, bliver der alene Spørgsmaal om, hvorvidt Tiltalte har paadraget sig Strafansvar for sit Forhold i sidstnævnte Henseende.

Efterat Brandforhørene angaaende den ovennævnte Ildsvaade i 1887 forlængst vare sluttede, kom det til Politiets Kundskab, at Skomager og Murer Christen Knudsen, som i ca. 5 Maaneder i Vinteren 1879—80 var Medhjælper hos Tiltalte, havde omtalt, at der en Aften i det nævnte Tidsrum havde været Lys eller Ild paa Loftet i Tiltaltes Hus i Breining under Omstændigheder, som tydede paa et Forsøg paa at afbrænde Stedet, og bemeldte Knudsen afgav derpaa i Retten en Forklaring, der i det Væsentlige gik ud paa Følgende: Den paagældende Aften, da han og Tiltalte, som vare de eneste Beboere af Huset, idet Sidstnævnte den Gang endnu var ugift, vare færdige med Arbejdet, vilde Knudsen, inden han gik i Seng, skrive et Brev, men gik først udenfor, og da han der saa det lysne ud fra et lille Vindue i

Husets ene Forstue, raabte han til Tiltalte, der var inde i Huset, om denne ikke havde glemt et Lys i Kjøkkenet, hvad Tiltalte berægtede, og efterat de derpaa begge havde begivet sig til Kjøkkenet, hvor der intet Lys var, og derfra ud i Forstuen, hvor de gennem Loftslæggen saa Lys paa Loftet, sprang Tiltalte ad en Stige, der stod i Forstuen, op paa Loftet og nedkastede derfra en Spolkum, hvori der fandtes brændende Sager, bestaaende af en Klump Lysgarn, der lugtede af Petroleum, og Knudsen slukkede da Ilden i samme ved Hjælp af nogle Klude. Efter Knudsens Forklaring faldt det ham ikke med en Tanke ind at fatte Mistanke til Tiltalte, og han har derfor ingen Erindring om, hvorledes denne opførte sig under det saaledes Passerede, men de vare begge enige om, at der var Nogen, der havde villet stikke Ild paa Huset, uden at de dog kunde rette Mistanken mod Nogen, og da Knudsen mente, at det var rigtigst at anmelde Sagen for Politiet, yttrede Tiltalte, at det ikke vilde være saa nemt at faa Gjærningsmanden opdaget og at det vist vilde være ligesaa rigtigst at tie dermed, hvorom han dog ikke rettede nogen bestemt Anmodning til Knudsen. Efter hvad denne kunde skjonne, da Tiltalte greb Spolkummen og kastede den ned, stod den under Taget tæt ved, hvor samme stødte til Loftet, og Dagen efter bemærkede Knudsen paa det Sted, at nogle Straa af Tækket vare svedne.

I de første over Tiltalte optagne Forhør afgav han angaaende det af Knudsen omfinklede Begivenhed en Forklaring, som i Enkelthederne afveg betydelig, saavel fra Knudsens som fra, hvad Tiltalte ifølge hans Hustrus under Sagen afgivne Forklaring havde fortalt derom til hende — hvem han blev gift med i Efteraaret 1880, men ikke havde talt til om Begivenheden, førend hun hørte derom af en Fremmed — men efterat Tiltalte senere havde erkjendt Rigtigheden af Knudsens ovenanferte Forklaring, vedgik han endvidere, at han selv, for at afbrænde Stedet, havde paa sammes Loft anbragt den ovennævnte Spolkum, som han tog i Husets Kjøkken, og kom Petroleum og Lysgarn i, hvilket han derefter, saavidt han husker, antændte med en Tændstik, hvorimod han ikke veed, om nogle Straa i Taget, saaledes som forklaret af Knudsen, vare blevne svedne af Ilden i Spolkummen. Tiltalte paastod imidlertid tillige, at hans Hensigt med at ville afbrænde Huset — der efter Sagens Oplysninger ligger ca. 250 Alen fra nærmeste Nabosted — alene var at indebrænde sig selv, idet han, naar han mærkede, at Ilden havde taget fat, vilde sørge for, at Knudsen, der jo var oppe og paa-klædt, kom ud, og redde Køerne, men derefter selv blive inde i Kostalden og indebrænde, hvorhos han i saa Henseende nærmere har forklaret, at han, der havde været forlovet med sin nuværende Hustru, men paa det paagjældende Tidspunkt fik et Brev fra hende, hvorefter hun ikke længere var tilbøjelig til at gifte sig

mød ham, herover blev saa fortvivlet, at han besluttede at tage sig af Dage og først vilde hænge sig, men derefter, da han frygtede for, at hun vilde tage sig det meget nær at have givet Anledning til hans Selvmord, valgte at omkomme ved Ildebranden, efter hvilken Plans Tilintetgørelse han besluttede hemmelig at forlade Landet, men atter opgav dette, fordi han, inden han kunde faa det realiseret, havde skrevet derom til sin nuværende Hustru og fra hende modtaget et Brev, hvori hun indgik paa at gjenoprette det gamle Forhold mellem dem. Med Hensyn til, at Tiltaltes Hus var assureret og pantsat, ligesom hans Løsøre ogsaa var forsikret, samt at ovennævnte Knudsen ikke havde sine i Huset beroende, iøvrigt — som det maa antages — ubetydelige Sager assurerede, har Tiltalte udsagt, at han ikke gjorde sig nogen Tanko om, hvorvidt Andre vilde lide Tab ved Ildebranden, idet han var saa fortvivlet, at det var ham ligegyldigt, hvorledes det gik, naar han selv var brændt. Tiltalte har derhos i en Række af Forhør ihærdig fastholdt sin Forklaring om hans Øjemed med at ville afbrænde Stedet, i hvilken Henseende hans Hustru har udsagt, at Tiltalte, kort efterat hun havde ladet ham vide, at hun ikke længere var tilsinds at ægte ham, tilskrev hende, at han, hvis hun ikke vilde have ham, vilde tage Livet af sig, hvilken Trusel hun nok tror, at hun den Gang antog for alvorlig ment, omend hun senere ikke har mærket, at han har et heftigt Sind eller er videre tungsindig, hvorhos ovennævnte Christen Knudsen har forklaret, at det af, hvad Tiltalte talte om hans Forlovelses Ophævelse, vel var tydeligt nok, at han var kjed heraf, men at det aldrig er faldet Knudsen ind, at dette var Tilfældet i saadan Grad, at Tiltalte for den Sags Skyld skulde ville tage Livet af sig. Vel er nu Tiltaltes Foregivende om, at han kun havde havt til Hensigt at indebrænde sig selv, i og for sig mindre sandsynligt, men da hans Forklaring dog forsaavidt bestyrkes ved Sagens andre Oplysninger, som det deraf fremgaar, at hans nuværende Hustru paa det Tidspunkt, da Forsøget paa Ildspaaættelsen fandt Sted, virkelig havde hævet den tidligere imellem dem indgaaede Forlovelse, og at han i denne Anledning tænkte eller ialtfald lige overfor hende søgte at give det Udseende af, at han tænkte paa Selvmord, medens der Intet er oplyst, som enten særlig kunde bestyrke den Mistanke, der i Almindelighed maa være for, at den, der stikker Ild paa sit assurerede Hus eller Løsøre, har havt til Hensigt at besvige Brandforsikringerne, eller som kunde vække Formodning om, at han har havt anden forbryderisk Hensigt, idet der navnlig ikke er nogensomhelst Grund til at antage, at han har villet ombringe Christen Knudsen, til hvem han efter Sagens Oplysninger støds har staaet i venskabeligt Forhold, findes det dog betænkeligt at forkaste hans ovenmeldte Anbringende, og naar dette lægges til Grund ved Sagens Paa-

kjendelse, kan han ikke anses at have gjort sig skyldig i noget Forhold, som kan tilregnes ham enten som Brandstiftelse eller Forsøg herpaa.

Tiltalte, der er født i Aaret 1853 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag, hvorimod han findes at maatte udrede Aktionens Omkostninger.

Nr. 222.

Advokat Halkier

contra

Lars Persson og Antomine Caroline Leismann
(Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Horns Herreds Extrarets Dom af 11 Marts 1889: Arrestanten Lars Persson og Tiltalte Antomine Caroline Leismann, begge af Flade Sogn, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Forstnævnte i 3 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage. Arrestanten Lars Persson betaler alle af hans Anholdelse flydende Omkostninger. De øvrige Sagsomkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Hesse, 20 Kr., og til Defensor, Prokurator Poulsen, 15 Kr., udredes af begge de Tiltalte in solidum. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 Juli 1889: I Henseende til de idømte Straffe bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Saa udreder Arrestanten og de af hans Arrest flydende Omkostninger, hvorimod Aktionens øvrige Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Hindberg, 20 Kr. til hver, udredes af de Tiltalte hver med det Halve. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden efter Omstændighederne findes at burde nedsættes, for Antomine

Caroline Leismann til 5 Dage og for Lars Persson under særligt Hensyn til hans langvarige Varetægtsfængsel til 2 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes for Antomine Caroline Leismann til fem Dage og for Lars Persson til to Dage. Der tillægges Advokat Halkier og Højesteretssagfører Lunn i Salarium for Højesteret hver 40 Kroner, hvoraf de Tiltalte hver udreder Halvdelen.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Lars Persson og Antomine Caroline Leismann for Tyveri.

I Henhold til en Anmeldelse fra Gjæstgiver Sørensen i Frederikshavn, der ejer en Pavillon og driver Beværtning i et Anlæg, kaldet „Sommerlyst“ udenfor bemeldte Kjøbstad, om, at han Tid efter anden havde mistet forskellige Glas og Fajancegjenstande m. m., der formentlig vare blevne glemte i Lysthusene samme Steds, og at han mistænkte Arrestanten, som tilligemed sin Husholderske, Tiltalte Antomine Caroline Leismann, beboede et Hus tæt ved „Sommerlyst“, for at have taget saadanne Gjenstande, blev der den 27 Septembor f. A. af Politiet foretaget en Ransagning i de Tiltaltes Bolig, og da der derved forefandtes en Mængde mistænkelige Sager, blev den nærmere Undersøgelse i nærværende Sag indledet.

Ved denne maa det ved Tiltalte Antomine Caroline Leismanns egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, dels at hun fra Lysthuse paa „Sommerlyst“ har tilvendt sig en Gjæstgiver Sørensen tilhørende Sukkerskaal af Nikkel, der under Sagen er vurderet til 75 Øre, og som hun efter sin Forklaring fandt liggende under et Bord en Eftermiddag i Sommeren 1887, da hun var ifærd med at saule tørre Grene, samt et Ølglas, som hun tog fra et Bord om Morgen den 20 Juni f. A. og som senere er blevet slaaet itu, men maa antages ligeledes at have tilhørt Sørensen, dels at hun i Fjor har, til dels sammen med Arrestantens lille Datter, paa „Sommerlyst“s Terræn opsamlet Flaskepropper, hvoraf hun har solgt halvandet hundrede for 60 Øre, medens der ved den ovenmeldte Ransag-

ning fandtes ca. 50 Stkr. — for hvilket sidste Forhold der imidlertid efter Omstændighederne, som ogsaa i Underretsdommen antaget, ikke findes Føje til at paalægge Tiltalte noget Straf-ansvar.

Arrestanten, der sigtes for ulovligt at have tilvendt sig de øvrige ved Ransagningen forefundne Gjenstande — bestaaende bl. A. af Spadaerestokke, Regn- og Solakjærme, en pletteret Bakke, en Tobakspibe, forskellige Glas og Ølkruse, Theskeer, en Mængde Øl- og Sodavandsflasker samt en Del Brædder eller Stumper heraf, Lister og andre Gjenstande af Træ eller Dele af saadanne — har vedholdende paastaet at være ved Kjøb eller paa anden lovlig Maade kommen i Besiddelse af samtlige disse Sager og i saa Henseende bl. A. nærmere udsagt, at Glassene og Krusene ved en i 1875 hos en Gjæstgiverske afholdt Auktion bleve solgte ham af en ham ubekjendt Mand, der havde kjøbt dem paa Auktionen, samt at de ommeldte Brædder og øvrige Trægjenstande, forsaavidt han ikke har kjøbt dem, have været forvarede af ham for en tidligere Forpagter af Bangsbo Mølle efter dennes Anmodning ved hans Fratrædelse af Mølleforpagtningen i Aaret 1881, og hvorvel Rigtigheden af dette sidste Foregivende er edelig benægtet af den paagjældende forhenværende Mølleforpagter, ligesom navnlig de af ovennævnte Gjæstgiver Sørensen og den Tømmermester, som for ham opførte Pavillonon i „Sommerlyst“ i Aaret 1884, afgivne Forklaringer tyde paa, at adskillige af de omhandlede Brædder og Trægjenstande ere tagne fra Pavillonon, hvorhos Arrestantens foranførte Anbringende angaaende Glassene og Krusene ogsaa tildels ere i Strid med, hvad der iøvrigt er oplyst under Sagen, kan der dog ikke mod Arrestantens Benægtelse anses tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for hans ulovlige Besiddelse af andre af de omhandlede Sager end den pletterede Bakke, der under Sagen er vurderet til 75 Øre; et paa Foden noget beskadiget Ølkrus, som under Sagen i Forbindelse med 5 andre lignende er ansat til en Værdi af 2 Kr. 40 Øre, og et saakaldet Krydsbrædt, vurderet til 20 Øre. Hvad dette Brædt angaar, er det oplyst, at aldeles lignende Krydsbrædder ved Opførelsen af den ovenmeldte Pavillon blev anbragte paa sammes Yderside i hvert Fag, men at Krydsbrættet i det ene Fag i den østre Gavl senere blev borttaget, fordi der i dette Fag blev indsat et Vindue, hvorhos Retsvidnerne samt den ovennævnte Tømmermester og en Svend, der arbejdede hos denne ved Pavillonens Opførelse, under et paa Stedet optaget Forhør have skjønnet, at hvis der ikke havde været Vinduesramme i bemeldte Fag, vilde Brættet, som er forefundet i Arrestantens Besiddelse, have passet der, ligesom 6 Sømhuller i dette vilde have passet nøjagtigt til 6 Sømhuller i Gavlen. Identiteten af det i Arrestantens Besiddelse forefundne Krydsbrædt og det af Pavillonens Gavl borttagne Brædt findes herefter ikke at

sigelse til at foranledige det af ham den 18 Juli 1887 fremlagte Indlæg behørig stemplet.

Højesterets Dom.

Som i den indankede Dom anført, blev der ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 November 1886 af Branderstatningen for det under Sagen omhandlede Trykkeri, paa hvilket Citanten havde tegnet Forsikkring, tilkjendt Indstævnte et Beløb af Størelse som den i Overenskomsten af 20 Oktober 1883 fastsatte Overdragelsessum med Fradrag af de af Citanten til Indstævnte allerede betalte 800 Kr., og dette Beløb — 3050 Kr. — har Indstævnte derefter modtaget i Opgjørelse med Citanten. Herved maa Indstævnte anses at have erholdt Alt, hvad der efter det mellem Parterne bestaaende Kontraktforhold kunde tilkomme ham. Vel maatte nemlig Indstævnte ifølge en Bestemmelse i den ovennævnte Overenskomst have været berettiget til, paa Grund af Citantens Forsømmelse med at erlægge de omkontraherede Præstationer, at fordre sig Trykkeriet tilbageleveret og desuagtet ikke blot beholde de af ham oppebaarne Afdrag, men ogsaa kræve det ham ved den tidligere Dom af 19 Juni 1882 tilkjendte, men af ham betingelsesvis frafaldne Beløb af 611 Kr. 33 Øre med Renter, der er Gjenstand for nærværende Sag; men af denne Bestemmelse havde Indstævnte ingen Anvendelse gjort, da det Tilfælde indtraf, at Trykkeriet forgik ved Ildebrand. Forsaavidt nu Indstævnte i det saaledes indtrufne, i Overenskomsten af 1883 uomtalte Tilfælde vilde søge Fyldestgjørelse gennem den af Citanten tegnede Assurance, maatte Hjemmelen hertil søges i den oprindelige mellem Parterne afsluttede Kontrakt, der i denne Henseende maatte anses opretholdt ved den oftnævnte Overenskomst; men den Regel, som denne Kontrakt — gennem Henvisning til en tidligere med en Trediemand afsluttet Kontrakt — indeholdt for et saadant Tilfælde, gik ud paa, at Indstævnte kun skulde være berettiget til at oppebære, hvad der endnu ikke maatte være erlagt af den aftalte Leje- eller Overdragelsessum. Da Citanten altsaa ved at erholde et saadant Beløb maa anses i det Hele fyldstgjort, vil han ikke nu kunne gjøre Krav paa det paastævnte Beløb af 611 Kr. 33 Øre, som Citanten, hvis det havde været betalt, vilde have kunnet fordre afkortet i den Indstævnte tilkjendte Assurancegodtgjørelse.

Som Følge heraf vil Citanten være at frifinde for Indstævntes Tiltale. Processens Omkostninger for begge Retter

blive efter Omstændighederne at hæve, og det Citantens beskikkede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag friat være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. Højesteretssagfører Hansen tillægges der i Salarium for Højesteret 150 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved en inden nærværende Ret under 19 Juni 1882 afsagt Dom blev Indstævnte Bogtrykker Henrik Jensen dømt til i Leje af et af Citanten Grosserer A. A. Lindemann til ham udlejet Trykkeri at betale til Citanten 611 Kr. 33 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 29 September 1880 til Betaling sker, hvorhos han tilpligtedes under en daglig Mulkt at udlevere Trykkeriet til Citanten.

Denne Dom indankede Indstævnte til Højesteret, men under 20 Oktober 1883 afsluttedes en Overenskomst mellem Parterne, hvorefter Indstævnte paa den en Side frafaldt Appellen og akkvisecerede ved Dommen og Citanten paa den anden Side tilsagde Indstævnte, at naar denne punktlig erlagde en Række maanedlige Beløb og paa denne Maade betalte 3850 Kr., vilde Citanten frafalde sin Ret efter Dommen og sin Ejendomsret til det omtalte Trykkeri, men naar Beløbene ikke punktlig erlagdes, skulde enhver Forpligtelse, som Citanten ved Overenskomsten havde paataget sig, bortfalde, hvorhos Citanten iøvrigt forbeholdt sig sin Ret efter Dommen og det mellem Parterne bestaaende Retsforhold.

I Februar Maaned 1886 gik bemeldte Trykkeri, som Indstævnte havde forsikkret i et Brandforsikkringselskab for 7000 Kr., til Grunde ved en Ildsvaade, og da Indstævnte ikke i rette Tid havde betalt de i den nævnte Overenskomst aftalte Beløb og Citanten derfor ansaa sig berettiget til at gjøre sin Ret efter Dommen gjældende, paastod Citanten under en hør ved Retten imod Indstævnte anlagt Sag sig kjendt berettiget til at hæve hele det Beløb, hvorfor Trykkeriet var forsikkret, men ved den i Sagen under 8 November 1886 afsagte Dom blev Citanten kun kjendt berettiget til af Assuranceerstatningen at hæve 3050 Kr.,

nemlig det i den omtalte Overenskomst nævnte Beløb af 3850 Kr. mod Fradrag af det af Indstævnte betalte Beløb af 800 Kroner.

Citanten har nu under nærværende Sag søgt Indstævnte til i Henhold til den nævnte Dom af 19 Juni 1882 at betale 611 Kr. 33 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 29 September 1880 til Forligsklagens Dato den 7 Marts 1887 196 Kr. 82 Øre, tilsammen 808 Kr. 15 Øre tilligemed Renter heraf 5 pCt aarlig fra den 7 Marts 1887 til Betaling sker og Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte har derimod paastaet sig frifunden for Citantens Tiltale og sig hos Citanten tilkjendt Sagens Omkostninger.

Indstævnte har nemlig gjort gjældende, at Citanten dels ved de af Indstævnte betalte 800 Kr., dels ved den til Citanten i Henhold til Dommen af 8 November 1886 udbetalte Del af Assurancegodtgjørelsen er fyldestgjort for det i Overenskomsten af 20 Oktober 1883 omhandlede Beløb af 3850 Kr., og at han derfor er uberettiget til at gøre sin Ret efter Dommen af 19 Juni 1882 gjældende, hvorhos Indstævnte har anbragt, at alt Mellemværende mellem Parterne er afgjort ved den under 8 November 1886 afsagte Dom.

Da det imidlertid er in confesso, at de i Overenskomsten af 20 Oktober 1883 stipulerede Afbetalinger ikke i rette Tid ere præsterede, og da Indstævnte ligeoverfor Citantens Benægtelse ikke har godtgjort, at Citanten desuagtet skulde være bunden ved bemeldte Overenskomst, samt da Dommen af 8 November 1886 ikke kan siges at have afgjort hele Parternes Mellemværende, idet den kun afgjorde deres Mellemværende i Henseende til Assurancegodtgjørelsen, maa Citanten anses berettiget til at kræve det paastævnte, ham ved Dommen af 19 Juni 1882 tilkjendte Beløb betalt. Citantens Paastand vil herefter være at tage til Følge, saaledes at Sagens Omkostninger bestemmes til 60 Kr.

Der vil være at forelægge Overretssagfører J. Holm en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at foranledige det af ham den 18 Juli 1887 fremlagte Indlæg behørig stemplet; iøvrigt foreligger der ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Fredagen den 11 Oktober.

Nr. 208. Højesteretssagfører Hansen

contra

Albert Constantin Nordstrøm (Def. Lunn).

der tiltales for Tyveri og Forsøg paa Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 25 Juni 1889: Arrestanten Albert Constantin Nordstrøm bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Hvalsøe og Herforth, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da der ikke ved de i Sagen fremkomne Oplysninger kan imod Tiltaltes Benægtelse anses tilvejebragt et tilstrækkeligt Bevis for, at han har gjort sig skyldig i nogen af de ham paasigtede Forbrydelser, vil der være at tillægge ham Frifindelse, hvorhos Aktionens Omkostninger maa udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Albert Constantin Nordstrøm bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Højesteretssagførerne Hansen og Lunn for Højesteret 40 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Albert Constantin Nordstrøm for Tyveri og Forsøg paa Tyveri.

Arrestanten er født den 5 Marts 1858 og har 9 Gange været straffet for Tyveri og Forsøg paa Tyveri, senest ifølge Højesteretsdom af 20 Maj 1884 efter Straffelovens § 232 for

4de Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og ifølge nærværende Rets Dom af 20 Marts 1886 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med Tugthusarbejde i 2 Aar. Samtlige de Tyverier og Forsøg paa Tyveri, for hvilke Arrestanten saaledes har været domfældt, have været af ensartet Beskaffenhed, idet han har stjaalet eller forsøgt at stjæle Penge af Butikkaskuffer i Reglen efter forinden i tyvagtig Hensigt ubemærket, saasom ved at holde paa Klokken i Butiksdøren, at have skaffet sig Adgang til Butikkerne. Der har derhos oftere ved forskjellige af Rettens Kriminelkamre været indledet Undersøgelser mod Arrestanten for Forbrydelser af samme Slags, uden at disse Undersøgelser have ført til Sags Anlæg, idet der mod hans Benægtelse ikke tilvejebragtes tilstrækkeligt Bevis mod ham. Under denne Sag sigtes han nu atter for Tyveri og Forsøg paa Tyveri af ganske lignende Art, og ere de nærmere Omstændigheder ifølge de af de nedenfor anførte Personer afgivne Forklaringer i det Væsentlige følgende:

Da det 12-aarige Pigebarn Anna Poulsen, som gik Byrænder for Manufakturhandler Niels Martinus Nielsen, den 25 Januar d. A. om Eftermiddagen opholdt sig alene i dennes Butik, Ny Kronprinsessøgade Nr. 22, Stuen, lagde hun Mærke til, at Arrestanten saa ind ad en Glasrude i Butiksdøren. Han bortfjernede sig imidlertid, uden at komme ind, og hun gik derefter ind til Manufakturhandler Nielsen i et Værelse, der laa ved Siden af Butikken, og til hvilken Døren fra denne var lukket.

Paa dette Tidspunkt var ifølge Annas Forklaring, der bestrykes ved det iøvrigt Oplyste, Indgangsdøren til Butiken fra Gaden lukket. Nogen Tid efter kom Blenda Mariane Euphrosyne Persøn, der boede hos Nielsen, fra sit Værelse i dennes Lejlighed gaaende ind i Butikken, og hun fandt nu den nævnte Indgangsdør paa Klem, og Arrestanten staaende alene i Butikken paa et Sted, som om han var ifærd med at gaa om bag Butiksdøren. Da hans Adfærd forekom hende mistænkelig, tilkaldte hun Manufakturhandler Nielsen, og Arrestanten købte derpaa af denne $\frac{1}{2}$ Alen Elastik til 3 Øre, hvorefter han bortfjernede sig. Den indenfor Indgangsdøren anbragte Klokke havde ikke ringet umiddelbart forinden Arrestanten blev antruffen i Butikken, og ved anstillet Prove har det vist sig, at Døren lod sig lukke op, uden at Klokken lød, nemlig derved, at man aabnede Døren ganske lidt og holdt paa den Fjeder, der bevirkede Klokkeløden. Manufakturhandler Nielsen havde fundet Arrestantens hele Adfærd mistænkelig, og da han nogle Dage senere, nemlig den 1 Februar d. A., om Eftermiddagen saa Arrestanten udenfor paa Gaden, lagde han derfor nøje Mærke til Arrestanten. Han ingttog nu, at Arrestanten, efterat have set ind i Emilie Jensens Butik i Krusemyntegade Nr. 1, Stuen, som var beliggende skraas overfor Nielsens Butikslejlighed, traadte op paa Dørtrinnet

til nævnte Butik, hvor han et Øjeblik stod og saa ind igjennem en Rude i Døren, at han derefter aabnede Døren og samtidig rakte sin ene Arm op over sit Hoved, som for at holde paa Dørklokken. Efterat være gaaet ind i Butiken, kom han lidt efter igjen ud derfra, og Nielsen gik da over til Emilie Jensen for at erfare, hvad Arrestanten havde villet. Ifølge Emilie Jensens Forklaring hørte hun, der havde opholdt sig i et Værelse ved Siden af Butiken, Butiksklokken ringe og gik strax ind i Butiken for at expedere Arrestanten, hvem hun iøvrigt ikke med Sikkerhed har gjenkjendt. Denne forlangte da og fik $\frac{1}{2}$ Alen Elastik, som han betalte med 2 Øre. Ved en foretagen Undersøgelse har Butiksklokken vist sig at være anbragt saa højt, at Arrestanten ikke har kunnet standse dens Lyd.

Samme Eftermiddag bemærkede den 14-aarige Martine Sofie Johansen, at Arrestanten stod udenfor Traadhandlerske Julie Petersens Butik i Ny Kronprinsessegade Nr. 23 og saa ind ad Vinduet paa en Maade, der forekom hende besynderlig, og Expeditrice Caroline Rasmussen har forklaret, at Arrestanten nævnte Eftermiddag indfandt sig i bemeldte Butik og af hende købte $\frac{1}{2}$ Alen Elastik.

Der var ingen Klokke paa Butiksdøren, og da Arrestanten gik ind i Butiken, var der Ingen til Stede der, men Caroline Rasmussen opholdt sig i et Værelse ved Siden af, og da dette var aabnet ud til Butiken, horte hun Arrestanten gaa med Døren, og kom strax ud og expederede ham.

Da det omtalte Pigebarn, Martine Johansen, iagttog Arrestanten som forannævnt, var hun i et Ærinde for sin Madmoder, Traadhandlerske Laura Louise Møller, Larsens Enke, der havde Boutik og Bopæl i Nærheden, nemlig i Ejendommen i Meriansgade Nr. 11. Efterat have udført dette Ærinde blev hun af Larsens Enke sendt hen i Rigensgade for at aflevere en Nøgle, og da hun vendte tilbage herfra, passerede hun forbi sin Madmoders Butiksvindu. Ved nu at se ind igjennem dette, bemærkede hun Arrestanten staaende bojet over Butiksdisken, holdende den ene Arm paa den indvendige Side af Disken, hvor Penge-skuffen sad, hvorefter hun iagttog, at Arrestanten stak den Haand, som hun antog, at han havde havt i Butikskuffen, ned i den udvendige Sidelomme paa sin Frakke, som om han puttede Noget i Lommen. Skjøndt det var hende klart, at Arrestanten var ifærd med at stjæle, var hun bange for: at gjøre Anskrig, og da hun ikke paa anden Maade kunde komme ind i Huset, end ved at gaa igjennem Butiksdøren eller passere forbi denne, som stod i anklen, hvad hun ikke dristede sig til, fik hun først Larsens Enke og dennes Moder, Marie Kristine Arnkiel, Møllers Hustru, tilkaldt, efterat Arrestanten havde bortfjernet sig. De fandt nu Butikskuffen udtrukken, og viste det sig, at der fra en lille Æske i Skuffen var stjaalet 3 Kroner, nemlig et To-

kronestykke og et Enkronestykke. I den Tid Tyveriet blev udført, opholdt Larsens Enke sig i et Værelse, som gjennem et andet Værelse stod i Forbindelse med Butiken, hvis Indgangsdør var forsynet med Klokke og havde været lukket, men ved en anstillet Prøve har det vist sig, at denne Dør lader sig aabne af en Person af Arrestantens Højde, uden at Klokken giver Lyd.

Den 7. Februar dette Aar om Aftenen mødte Martine Johansen Arrestanten paa Gaden, og da hun havde lagt nøje Mærke til ham, paaviste hun ham for sin Madmoder, hvorefter Arrestanten foranledigedes anholdt af en Politibetjent.

Samtlige de foranferte Forklaringer med Undtagelse af dem, som ere afgivne af Anna Poulsen og Martine Johansen, ere blevne beedigede.

Arrestanten har paastraaet, at han er uskyldig i de ham paa sigtede Forbrydelser. I Enken Larsens Butik vil han overhovedet ikke have været inde i den Tid, hvorom Talen er, og hvad de øvrige Butikker angaar, har han vel ikke villet benægte, til de af Vidnerne omforklarede Tidspunkter, at have været i dem og kjøbt Elastik, men Grunden hertil har alene været, at han havde Brug for Elastik til Reparation af sit Slips, og da den Elastik, han købte, stadig ikke var ham tilpas, medens han paa den anden Side ikke kunde lide at gaa sin Vej fra Butikken, uden at købe Noget, blev han derved ført til at købe saa meget af denne Vare.

Det er blevet ham foreholdt, at hans Fremgangsmaade ogsaa tidligere, naar han uventet traf Folk i de Butiker, hvor han vilde stjæle, netop har været den, at købe en eller anden Ubedydelighed, f. Ex. en Cigar eller en Æske Tændstikker, men han er haardnakket vedblevet at nægte sin Skyld.

Efter samtlige foranferte Omstændigheder findes det imidlertid ikke at kunne betvivles, at Arrestanten har indfundet og tildels indsneget sig i Manufakturhandler Nielsens, Emilie Jensens og Julie Petersens Butiker i den Hensigt der at stjæle, og naar henses til, at det maa anses godtgjort, at Arrestanten den Eftermiddag, da Tyveriet i Meriansgade blev begaaet, i tyvagtig Hensigt har færdedes i Nærheden af Gjærningsstedet, og til at Martine Johansens Forklaring ikke blot derved, men ogsaa ved at sammonholdes med Sagens øvrige Oplysninger, har fundet en væsentlig Bestyrkelse, skjønt der ogsaa at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten har begaaet Tyveriet i Meriansgade.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232, jfr. tildels § 46, for 6te Gang begaaet og forsøgt simpelt Tyveri, efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Nr. 230. Højesteretssagfører Hansen
 contra
 Niels Hansen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 30 Juli 1889: Arrestanten Niels Hansen bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Tvermoes og Seidelin, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at Tiltalte ved den ham inden Fuglse Herreds Extraret overgaaede Dom af 21 August 1877 er dømt alene efter Straffelovens § 232, ikke tillige efter dens § 238,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Niels Hansen for Tyveri anlagte Sag er det ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han den 4 Maj dette Aar, da han opholdt sig i Værts-husholder Jens Nielsens Beværtning, har af en uslaaset Butikskuffe stjålet et Tokronestykke.

Arrestanten er født den 21 Februar 1841 og anset blandt Andet ved Lollands Nørre Herreds Extrarets Dom af 22 December 1859 efter Forordningen af 11 April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved den kongelige Landsover- samt Hof- og Stadsrets Dom af 15 September 1863, efter Frdn. 11 April 1840 § 14, jfr. § 12, 1. Led, med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, ved fornævnte Herreds

Extrarets Dom af 29 Marts 1867 efter Strfl.s § 231 med lige Arbejde i 18 Måneder, ved Fuglsø Herreds Extrarets Dom af 21 August 1877 efter Strfl.s §§ 232 og 238, jfr. §§ 57 og 61, med lige Arbejde i 2 Aar, ved den kongelige Landsoversamt Hof- og Stadsrets Dom af 15 September 1882 efter Strfl.s § 232 for 5. Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Tugthusarbejde i 2 Aar og senest ved Nakskov Kjobstads Extrarets Dom af 15 Juni 1887 efter Strfl.s § 247, jfr. §§ 47 og 57, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Som Følge af det Anførte vil han være at anse efter Strfl.s 232, for 6. Gang begaaet simpelt Tyveri, efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Nr. 240.

Advokat Halkier

contra

Carl Christian Andersson ogsaa kaldet Andersen (Def. Asmussen),

der tiltales for Løsgjænger og Betleri.

Ramsø-Thune Herreders Politirets Dom af 12 Juni 1889: Arrestanten Carl Christian Andersson ogsaa kaldet Andersen bør straffes med Arbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage samt udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 August 1889: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salar til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Juel og Kalko, udreder Arrestanten Carl Christian Andersson ogsaa kaldet Andersen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Ramso-Thune Herreders Politiret hertil indankede Sag, hvorunder Arrestanten Carl Christian Andersson, ogsaa kaldet Andersen, er tiltalt for Løsgængeri og Betleri, er det ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Fremkomne oplyst, at han, der er født den 12 Oktober 1853, og som er straffet mange Gange tidligere for de nævnte Forseelser, senest ifølge Løve Herreds Politiretsdom af 28 April f. A. og ifølge Bregentved-Gisselfeld Birks Politirets Dom af 14 December f. A., hver Gang med Tvangsarbejde i 150 Dage, paany har gjort sig skyldig i disse Forseelser, idet han fra den 21 Maj til den 2 Juni d. A., da han meldte sig hos Politiet i Ramso-Thune Herreder, har drevet arbejdsløs omkring paa Sjælland og udelukkende søgt og havt Erhverv ved at betle, idet han derhos har undladt at efterkomme et ham den 28 Maj af Vordingborg Politie meddelt Tvangspas til Kjøbenhavn, og da det maa billiges, at han ved den indankede Dom herfor er anset efter Lov af 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Arbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage samt tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger, vil bemeldte Dom blive at stadfæste.

Nr. 249.

Advokat Halkier

contra

Niels Henriksen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Løsgængeri og Betleri.

Ramso-Thune Herreders Politiretsdom af 20 Juli 1889: Arrestanten Niels Henriksen bør straffes med Tvangsarbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage, samt udrede Sagens Omkostninger.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 August 1889: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Sælær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lange og Engberg, betaler Arrestanten Niels Henriksen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Ramse-Thune Herreders Politiret hertil indankede Sag er Arrestanten Niels Henriksen, der er født den 25 Januar 1855 og tidligere foruden tvende Gange for Tyveri, mangfoldige Gange er straffet for Løsgænger og Betleri, senest ved Frederiksborg Birks Politiretsdom af 27 August f. A. med Tvangsarbejde i 90 Dage for Betleri, og ved Lejre Herreds Politiretsdom af 22 December s. A. for Løsgænger og Betleri med lige Arbejde i 180 Dage, — sat under Tiltale for Løsgænger og Betleri, og er det ved hans egen Tilstaaelse, og det iøvrigt Oplyste tilstrækkelig godtgjort, at han, efterat han havde forbrugt det Beløb af 11 Kr. 66 Øre, hvoraf han var i Besiddelse, da han den 3 Juli d. A. løslodes efter Udtaaelsen af sidstnævnte Straf, har strejft arbejdslos omkring og udelukkende ernæret sig ved at betle, indtil han den 15 s. M. blev anholdt. Som Følge heraf vil Arrestanten være at unso efter L. 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med en Straf, som findes passende at kunne ansættes til Tvangsarbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 180 og Politiretsdommen, der har fastsat samme Straf og rettelig paalagt ham Sagens Omkostninger, vil saaledes i det Hele være at stadfæste.

Onsdagen den 16 Oktober.

Nr. 172. Højesteretssagfører Lunn
contra

1) Niels Christian Jensen, 2) Marius Annæus Larsen, 3) Søren Christian Christensen, 4) Thomas Larsen, kaldet Vadskjær, og 5) Anders Jensen, (Def. Klubien),

der tiltales: Nr. 1 for Brandstiftelse, Nr. 2 for Forsøg paa Brandstiftelse og Assurancesvig, Nr. 3 for Forsøg paa Brandstiftelse, Nr. 4 for Brandstiftelse med Hensyn til to ham i Aarene 1866 og 1886 overgaaede Ildebrande og Nr. 5 for Brandstiftelse.

Kommissionsdom af 16 Marts 1889: Arrestanterne Nr. 1, Niels Christian Jensen, Nr. 2, Marius Annæus Larsen, Nr. 3, Søren Christian Christensen, Nr. 4, Thomas Peter Larsen, kaldet Vadskjær, Nr. 5, Thomas Christian Faarup, kaldet Christensen, Nr. 6, Rasmus Christian Larsen, Nr. 7, Anders Johannes Anderson, Nr. 8, Peder Christian Nielsen Gustafson Staal, Nr. 9, Niels Peter Pedersen, og Nr. 12, Anders Jensen, samt de Tiltalte Nr. 10, Søren Peter Larsen, og Nr. 11, Niels Christian Larsen, bør straffes: Arrestanterne med Forbedringshusarbejde, Nr. 7, A. I. Andersen i 5 Aar, Nr. 9, N. P. Pedersen, og Nr. 4, Th. P. Larsen, hver især i 3 Aar, Nr. 6, R. C. Larsen, i 2 $\frac{1}{2}$ Aar, Nr. 1, N. K. Jensen, Nr. 5, Th. C. Faarup, Nr. 8, P. C. N. G. Staal, og Nr. 12, A. Jensen, hver især i 2 Aar, Nr. 3, S. C. Christensen, i 1 Aar, og Nr. 2, M. A. Larsen, i 8 Maaneder, og de Tiltalte med Fængsel paa Vand og Brød, Nr. 10, S. P. Larsen, i 3 Gange 5 Dage og Nr. 11, N. K. Larsen, i 2 Gange 5 Dage. I Erstatning udredes: af Arrestanten Nr. 1, N. K. Jensen, til den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger 711 Kr. og til Brandforsikkringsforeningen for Landboeres rørlige Ejendele i Hjørring Amt og Kjær Herred i Aalborg Amt 149 Kr. 9 Øre, af Arrestanten Nr. 2, M. A. Larsen, til den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger 10 Kr. og til Brandforsikkringselskabet „Danmark“ 63 Kr. 33 Øre, af Arrestanten Nr. 4, Th. P. Larsen, til den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger 1708 Kr. og til Brandforsikkringsforeningen for Landboeres rørlige Ejendele i Hjørring Amt og Kjær Herred i Aalborg Amt 667 Kr. af Arrestanten Nr. 5, Th. C. Faarup, til den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger 618 Kr. og til Brandforsikkringsforeningen for Landboeres rørlige Ejendele i Hjørring Amt og Kjær Herred i Aalborg Amt 1288 Kr. 20 Øre, af Arrestanten Nr. 6, R. C. Larsen, til den almindelige Brandfor-

sikkring for Landbygninger 1041 Kr. 50 Øre og til Brandforsikringsforeningen for Landboeres rørlige Ejendele i Hjørring Amt og Kjær Herred i Aalborg Amt 488 Kr., af Arrestanten Nr. 7, A. I. Andersen, til den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger 70,936 Kr., til Brandforsikringsforeningen for Landboeres rørlige Ejendele i Hjørring Amt og Kjær Herred i Aalborg Amt 296 Kr. 4 Øre, til den indbyrdes Brandassuranceforening for Aalborg og Hjørring Amter 12,383 Kr. og til Brandforsikringselskabet „Danmark“ 38,267 Kr. 92 Øre, af Arrestanten Nr. 8, P. C. N. G. Staal, til den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger 1278 Kr. og til Brandforsikringsforeningen for Landboeres rørlige Ejendele i Hjørring Amt og Kjær Herred i Aalborg Amt 863 Kr. 15 Øre, af Arrestanten Nr. 9, N. P. Pedersen, til den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger 1147 Kr. og 50 Øre og til Brandforsikringsforeningen for Landboeres rørlige Ejendele i Hjørring Amt og Kjær Herred i Aalborg Amt 894 Kr., af Arrestanten Nr. 12, A. Jensen, til den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger 4910 Kr. og til Brandforsikringsforeningen for Landboeres rørlige Ejendele i Hjørring Amt og Kjær Herred i Aalborg Amt 1289 Kr. 90 Øre. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Mundt, 400 Kr., og til Defensor, Prokurator Lehmann, 200 Kr., udredes af Arrestanterne Nr. 1, N. K. Jensen, Nr. 2, M. A. Larsen, Nr. 3, S. C. Christensen, Nr. 5, Th. C. Faarup, Nr. 8, P. C. N. G. Staal, Nr. 9, N. P. Pedersen, Nr. 12, A. Jensen, og Tiltalte Nr. 10, S. P. Larsen, hver med $\frac{1}{14}$, af Arrestanterne Nr. 4, Th. P. Larsen, og Nr. 7, A. I. Andersen, hver med $\frac{1}{7}$, og af Arrestanten Nr. 6, R. C. Larsen, med $\frac{1}{7}$, dog saaledes, at Tiltalte Nr. 11, N. K. Larsen, heraf in solidum med ham tilsvarende $\frac{1}{2}$. De idømte Erstatningsbeleb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at der efter de foreliggende Oplysninger intet Hensyn kan tages til de efter den indankede Doms Afsigelse fra Niels Christian Jensen og Søren Christian Christensen fremkomne Tilbagekaldelser af de af dem afgivne, i Dommen fremstillede Tilstaaelser, og at det Forhold, for hvilket Anders Jensen under nærværende Sag er tiltalt, er et andet end det, der var Gjenstand for Paakjendelse under den den 4 Februar 1885 paadømte Sag, og iøvrigt i Henhold til de i Kommissionsdommen for de nævnte tre Tiltaltes og for Marius Annæus Larsens og Thomas Larsens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kommissariernes Dom bør, forsaavidt paa-
 anket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høje-
 steret tillægges der Højesteretssagfører Lunn og
 Advokat Klubien hver 200 Kroner, som udredes
 af de ovennævnte Tiltalte med en Femtedel af hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Efterat det
 ved allerhøjeste Kommissorialbefaling af 22. August 1888 har
 været paalagt undertegnede Assessor i Kjøbenhavns Kriminal-
 og Politiret, Thiele, at anstille Undersøgelse i Anledning af
 nogle i Hjørring Amt i Nørrejylland stedfundne Ildebrænde, er
 det som Følge af de Oplysninger, der under denne Undersøgelse
 ere fremkomne, ved allerhøjeste Kommissorialbefaling af 14.
 Januar og 18. Februar d. A. paalagt undertegnede Assessorer i
 den nævnte Ret yderligere at undersøge og paakjende nærvæ-
 rende Sag, under hvilken i Henhold til bemeldte Befalinger tiltales:

- 1) Arrestanten Niels Christian Jensen for Brandstiftelse,
  - 2) Arrestanten Marius Annæus Larsen for Forsøg paa
 Brandstiftelse og Assurancesvig,
  - 3) Arrestanten Søren Christian Christensen for Forsøg paa
 Brandstiftelse,
  - 4) Arrestanten Thomas Peter Larsen, kaldet Vadskjær, for
 Brandstiftelse med Hensyn til de 2 ham i Aarene 1866
 og 1886 overgaaede Ildebrænde,
  - 5) Arrestanten Thomas Christian Faarup, kaldet Christensen
 for Brandstiftelse,
  - 6) Arrestanten Rasmus Christian Larsen for Brandstiftelse
 med Hensyn til den ham i 1883 overgaaede Ildebrand,
 og for Forledelse til falsk Forklaring for Retten,
  - 7) Arrestanten Anders Johannes Andersen for Brandstiftelse,
  - 8) Arrestanten Peter Christian Nielsen Gustafsen Staal for
 Brandstiftelse,
  - 9) Arrestanten Niels Peter Pedersen for Brandstiftelse,
  - 10) Søren Peter Larsen for Tyveri,
  - 11) Niels Christian Larsen for falsk Forklaring for Retten,
  - 12) Arrestanten Anders Jensen for Brandstiftelse.
1. Arrestanten Niels Christian Jensen, der er født 9
 Juni 1852 og ikke funden forhen straffet, er ved egen Til-
 staaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have den 24. Marts
 1887 forsætlig sat Ild paa det ham tilhørende Hus paa Lørslev
 Sønderhede, Ugilt Sogn, under følgende nærmere Omstændig-

heder. Efterat han, der havde de til hans Ejendom hørende Bygninger forsikkrede i den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger, medens hans Indbo m. m. var assureret i Brandforsikkringsforeningen for Landboeres rørlige Ejendele i Hjørring Amt og Kjær Herred i Aalborg Amt, i nogen Tid havde tænkt paa at sætte Ild paa sit Hus for ved Hjælp af Assurance-godtgjørelserne, af hvilke han navnlig mente, at Erstatningen for Løsoret vilde blive beregnet paa en for ham fordelagtig Maade, at raade Bod paa sine trykkende pekuniære Forhold, besluttede han den nævnte Dag at foretage Ildpaasættelsen, idet der paa denne Dag blev bagt i hans Hjem, og han da agtede at give Bagningen Skyld for Ildløsen. Efter at have forsynet sig med en Æske Tændstikker gik han Kl. ca. 12 om Middagen op paa Husets Loft, antændte med 2 a 3 Tændstikker en der liggende lille Bunke Halm og forlod atter Loftet efterat have set, at Ilden blussede op fra Halmen og antændte Husets Straatag. Ilden udbredte sig derefter til hele Huset, der saagodtsom ganske nedbrændte tilligemed endel i samme værende Bohave m. V. Derimod fik Arrestanten sine Kreaturer reddede, og et til Huset hørende Tørvehus, der laa i ca. 13 Alens Afstand fra samme, blev ikke angrebet af Ilden. Efter det Oplyste kan det ikke antages, at noget Menneskeliv blev sat i Fare ved Ildebranden, ligesom hellerikke fremmede Ejendomme kunne antages at have været udsatte for Antændelse. Af den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger og af den nævnte Forsikkringsforening for rørlige Ejendele erholdt Arrestanten i Brandskadeerstatning udbetalt henholdsvis 707 Kr. og 143 Kr. 9 Øre, og disse Beløb med Tillæg af Omkostninger have de nævnte Selskaber paastaet sig tilkjendte hos Arrestanten.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 281.

2. Arrestanten Marius Annæus Larsen, der er født den 30 August 1861 og ikke funden forhen straffet ifølge Dom, har under Sagen tilstaaet at have gjort sig skyldig i følgende Forhold.

Arrestanten var i 1885, tildels ved sin Faders Hjælp, bleven etableret som Detailhandler i Tranget, Taars Sogn, uden at der dog blev truffet nogen klar Aftale mellem dem om, hvorvidt han skulde drive Forretningen for egen Regning eller som en Slags Bestyrer for Faderen, og boede tilleje i et Husmand Hans Larsen tilhørende Hus. Da Arrestanten den 20. Januar 1886 om Aftenen Kl. ca. 10 var ene hjemme, besluttede han, hvis økonomiske Forhold maa antages da at have været mindre gode, at sætte Ild paa Huset, idet han regnede paa, at han, naar hans Varelager, som var forsikkret i Brandforsikkringselskabet „Danmark“, ved Ildløsen blev ødelagt, vilde kunne tjene ved at erholde Assurance-godtgjørelsen udbetalt, uden at han, der ved den

omhandlede Lejlighed var i en noget beruset, men dog fuldkommen tilregnelig Tilstand, gjorde sig Rede for, hvorledes han kunde opnaa den tilsigtede Fordel. Arrestanten var, da han fattede den nævnte Beslutning, ude i et til Opbevaring af Tørv benyttet Rum af Huset, og han antændte da strax med en Tændstik noget Affald af Halm, Papir og deslige, der laa nedenfor de i Rummet opståede eller henkastede Tørv, idet han antog, at Ilden nok vilde tage fat i Tørvene, da det blæste stærkt og Husets Døre vare utætte. Han gik derefter ind i den til Butik indrettede Del af Huset, hvor der i et Hjørne stod et Bord, paa og under hvilket der laa endel Papir, antændte ligeledes med en Tændstik det paa Bordet liggende Papir og lagde sig derefter paa Klædt paa Sengen i et tilstødende Kammer, hvorfra han hørte, at det brændte i Butikken. Da han imidlertid kort efter fortrød, hvad han havde gjort, løb han gennem Butikken, hvor Ilden havde godt fat i Papiret, udenfor Huset, hentede flere Gange noget Sne, som han kastede paa Ilden i Butikken, søgte at hidkalde Hjælp fra en Nabo, og da der endelig kom en Mand kjørende med Varer til ham, fik han med dennes Bistand Ilden i Butikken slukket ved Hjælp af et Dækken, Manden havde med sig. Efterat Ilden i Butikken var slukket, gik Arrestanten ud i det til Tørverummet stødende Kjøkken, og da han ikke gjønnen Døren til Tørverummet, som vel var lukket, men utæt, kunde skimte Ild i dette, gik han ud fra, at Ilden der var død hen. Forvisse sig herom ved at aabne Døren til Tørverummet turde han imidlertid ikke, da der var kommet flere Folk tilstede, og han var bange for, at det skulde blive opdaget, at der ogsaa havde været Ild i Tørverummet, naar der ved at aabne Døren, trængte Røg ud af Tørverummet. En af de Tilstedeværende opdagede imidlertid, at der var Ild i Tørvene i bemeldte Rum, og denne blev da slukket bl. A. ved, at der blev kastet Vand paa dem, uden at Arrestanten dog deltog i Slukningsarbejdet. Denne Tilstaaelse har Arrestanten vel senere tilbagetaget og nægtet at have gjort sig skyldig i de omhandlede Ildspaaættelser, idet han har udsagt, at han ikke veed, hvorledes der er opstaaet Ild i Butikken og Tørverummet; men da Tilstaaelsens Rigtighed er afgjørende bestyrket ved Sagens andre Oplysninger, kan der ikke tages noget Hensyn til Arrestantens Fragaaløse af samme, og den vil derfor være at lægge til Grund for Sagens Pandømmelse. Efter det Oplyste havde Ilden ikke antændt nogen Del af Huset, idet kun Muren i Butikken var bleven noget sværtet, hvorhos et Vindu under Slukningsforanstaltningerne var blevet noget beskadiget; derimod var endel af Varerne i Butikken bleven ødelagte eller beskadigede. Af den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger, i hvilken Huset var forsikret, er der bleven udbetalt Husets Ejer 6 Kr., og Arrestanten har af Brandforsikringselskabet „Danmark“ i Assu-

rancegodtgjorelse erholdt udbetalt 33 Kr. 33 Øre, hvilke Beløb med Tillæg af Omkostninger disse Selskaber have paastaet sig tilkjendte hos Arrestanten. Arrestanten var, da han paasatte Ilden, alene i Huset, der ikke beboedes af Andre end ham, og nogen ialtfald nærliggende Fare for, at Ilden kunde forplante sig til Naboejendommen, kan efter det Oplyste ikke antages at have været tilstede.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens §§ 259 og 281, jfr. § 46.

3. Om Arrestanten Søren Christian Christensen, der er født den 13de Juni 1854 og ikke funden forhen straffet, er det ved hans egen Tilstaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han den 27 Juli 1887 om Aftenen har forsøgt at sætte Ild paa Bygningerne til hans Gaard „Gilleladen“ i Ugilt Sogn, der vare assurerede i den almindelige Brandforsikring for Landbygninger, for at disse skulde nedbrænde, og han ved at erholde Assurancegodtgjorelse udbetalt dels for Bygningerne, dels for, hvad der maatte blive odelagt af hans Indbo m. m., der var forsikret i Brandforsikringsforeningen for Landboeres rørlige Ejendele i Hjørring Amt og Kjær Herred i Aalborg Amt, kunde rede sig ud af sin mislige pekuniære Stilling. Efterat han i dette Øjemed om Eftermiddagen havde baaret noget Halm op paa Loftet over Kostalden og anbragt et Tællelys i en Slags Stage i Halm-bunken, saaledes at Lyset, naar det var brændt noget ned, maatte tænde Halmen, der laa i en Afstand af ikkun en Alen fra Straataget, tændte han om Aftenen Kl. ca. 10 Lyset og gik derpaa tilsæns, idet han efter sin Forklaring dog ikke lagde sig til at sove, eftersom det var hans Agt, naar han havde set, at Ilden havde taget ordentlig fat, da at kalde paa Gaardens andre Beboere og saaledes forhindre, at disse bleve udsatte for Fare, ligesom han vilde redde sine Kreaturer. Nogen Tid efter blev Skjæret af Lyset paa Loftet imidlertid opdaget af en paa Gaarden tjenende Dreng, og da der nu blev gjort Anskrig, ilede Arrestanten op paa Loftet over Kostalden, hvor han, inden Andre kom til, slukkede Lyset, som endnu ikke havde antændt Halmen. Efter det Oplyste, kan det ikke antages, at andre end Arrestantens Bygninger have været udsatte for at blive angrebne af Ilden, og til at betvivle Rigtigheden af Arrestantens Forklaring om, at han, inden Menneskeliv kom i Fare, vilde have gjort Brandalarm, giver det Foreliggende ejheller Foje. Arrestanten har under Sagens Undersøgelse havt et Anfald af Sindssygdhed, men maa efter de tilvebragte Oplysninger antages at have været fuldkommen tilregnelig, da han gjorde sig skyldig i det omhandlede Forhold.

Som Følge af det Anførte vil han være at anse efter Straffelovens § 281, jfr. § 46.

4. Arrestanten Thomas Peter Larsen, der er født 4 April

1822 og ikke funden forhen straffet ifølge Dom, er ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Medens han den 15 Juni 1866 om Eftermiddagen opholdt sig paa Loftet til det ham da tilhørende Hus i Skodbæk, Jetsmark Sogn, antændte han ifølge en af ham da fattet Beslutning med en Tændstik noget Blaar, der var henlagt til Tørring paa Skorstenen paa Loftet, hvor denne gik paa skraa hen under Straataget, for at Huset, der var forsikkert i den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger, skulde nedbrænde. Ilden fra Blaaret antændte ogsaa Taget paa Huset, der ganske nedbrændte, og Arrestanten erholdt af den nævnte Brandforsikkring udbetalt i Assurancegodtgjørelse 626 Kr., hvilket Beløb Brandforsikringen har paastaaet sig tilkjendt hos Arrestanten. Af Arrestantens Løsøre, der ikke var assureret, blev derimod Storstedelen reddet.

Den 29 September 1886 om Formiddagen satte Arrestanten endvidere Ild paa det ham da tilhørende Hus i Mergelsbæk, Jetsmark Sogn, der ligeledes var assureret i den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger, medens Arrestantens Indbo m. m. var forsikkert i Brandforsikkringsforeningen for Landboeres rørlige Ejendele i Hjørring Amt og Kjær Herred i Aalborg Amt for herved at komme i Besiddelse af Midler til at opføre et nyt Hus. Han gik i dette Øjemed op paa Husets Loft, antændte ved Hjælp af nogle Tændstikker Husets Straatag indvendig fra og forlod først Loftet, efterat han havde forviiset sig om, at Taget brændte. Huset tilligemed en Del af Indboet m. m. brændte ganske — Arrestantens Kreaturer vare derimod paa Marken — og Arrestanten erholdt i Assurancegodtgjørelse for Bygning og Løsøre af de nævnte Selskaber udbetalt henholdsvis 1078 Kr. og 663 Kr., hvilke Beløb med Tillæg af Omkostninger de have paastaaet sig tilkjendte hos Arrestanten. Ved den første Ildebrand gjorde Arrestanten selv Brandalarm saa betids, at de Personer, der vare i Huset, ikke bleve udsatte for Fare; ved den anden Brand var der, da Arrestanten paasatte Ilden, ingen Anden end ham tilstede i Huset, og ved ingen af Brandene kan det antages, at fremmede Bygninger have været udsatte for at blive antændte.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten saavel for det af ham i Juni 1866 som for det af ham i 1886 udviste Forhold være at anse efter Straffelovens § 281.

12. Arrestanten Anders Jensen, der er født den 25 Marts 1842 og anset ifølge Horns Herreds Extraretsdom af 4 Februar 1885 ifølge Brandpolitilov for Landet af 2 Marts 1861 § 20 med en Bøde til Politikassen af 30 Kr., er endelig sat under Tiltale i følgende Anledning.

Den 24 September 1884 opkom der Ild i Loen i Tiltaltes

Gaard i Bredmose, Lendum Sogn, og herfra forplantede Ilden sig til alle Gaardens Længer, der nedbrændte. Af Kreaturer indebrændte en Hest, og endvidere ødelagdes en Del Indbo, Avl m. m. Gaardens Bygninger vare assurede i den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger og Løsøret i Brandforsikkringsforeningen for Landboeres rørlige Ejendele i Hjørring Amt m. m. Under det i Anledning af Branden ved Horns Herreds Politiret optagne Forhør blev det oplyst, at Tiltalte havde sat en Tobakspibe uden Dæksel, som var stoppet og antændt med en Glød, som laa i Pibehovedet, fra sig i Loen, hvor Ilden opstod; men medens Arrestanten erklærede, at han ikke kunde tænke sig nogen anden Aarsag til Ilden, end at denne var opstaaet fra den tændte Pibe, nægtede han at have paasat Ilden med Forsæt. Ved den ovennævnte Dom blev han derefter anset, som uanførlig, for at have udvist anbenbar Uforsigtighed ved at sætte den antændte Pibe fra sig i Loen, medens der ikke antoges at være en saadan Vished tilstede for, at Ilden hidrorte fra den antændte Pibe, at han kunde straffes for ungt som Ildspaa-sættelse.

Under nærværende Sag har Arrestanten imidlertid afgivet følgende Forklaring og Tilstaaelse angaaende den omhandlede Ildbrand. Arrestanten, der sad meget smaat i det, havde, for at tilfredsstille forskjellige Kreditorer, overdraget disse Dele af Gaardens Besætning, Inventarium m. V., og den 24 September 1884 havde der været Folk paa Gaarden og bortført en Del af disse Gjenstande. Arrestanten, der var fortrydelig over, at det gik ham saa galt paa Gaarden og over Kreditorernes Haardhed, og som derhos var i en noget beruset, men dog fuldkommen tilregnelig Tilstand, tænkte nu, da de Fremmede vare borte, paa, om han ikke kunde forbedre sin uheldige økonomiske Stilling ved at sætte Ild paa Gaarden og da sine Assurancegodtgørelse udbetalt. Efterat han fra Komfuret havde taget en Tørveglød saa stor som Spidsen af en Tommelfinger og lagt den ovenpaa Tobakken i Piben, der — som meldt — ikke havde noget Dæksel, gik han med denne over i Loen og satte Piben fra sig opad en Stolpe, hvor der laa en Del Halm og Hø i Nærheden i en Højde af 1—2 Alen over Gulvet, hvorpaa han fra Loftet hentede Hø og gav det til Hesten. Da han nu kom hen til Piben, sparkede han ifølge en pludselig Beslutning i den Hensigt at sætte Ild paa Gaarden, til Piben, saa at den faldt om, idet han tænkte sig, at Gløden og den brændende Tobak vilde tænde Ild i Fugeren. Efterat have taget Piben op, bemærkede han, at det røg, og da han nu kunde skjønte, at Ilden nok vilde fænge, begav han sig tilbage til Vaaningshuset, og en halv Time efter blev Ilden opdaget af hans Datter.

Denne Tilstaaelse har han nu vel senere tilbagetaget og paastaet, at han ikke med Villie havde sparket Piben om; men til denne Fraguelse findes der ikke at kunne tages Hensyn, da

Tilstaelsens Rigtighed er bestyrket ved Sagens andre Oplysninger, og den vil derfor være at lægge til Grund for Sagens Afgjørelse. I Anledning af Branden erholdt Arrestanten af de to ovennævnte Assurancselskaber udbetalt i Brandskadeerstatning for Bygningerne og Løsoret henholdsvis 4906 Kr. og 1275 Kr. 90 Øre, hvilke Beløb med Tillæg af Omkostninger de have paastaet sig tilkjendte hos Arrestanten. Der var under de foreliggende Omstændigheder ikke ved Branden Fare for Menneskeliv, og ej heller vare Naboejendomme udsatte for Antændelse.

Efter det Anførte, og da det efter alt det Oplyste ikke kan bdtvivles, at Brunden er opstaaet ved, at Halmen m. m. i Loen er bleven antændt ved Ilden fra Arrestantens Pibe, maa Arrestanten anses overbevist at have gjort sig skyldig i forsælig Brandstiftelse, og han vil derfor under nærværende Sag, i hvilken Kommissionen er bemyndiget til at tage under Paakjendelse, hvorvidt Arrestanten i Anledning af han ovenanførte Tilstaelse maatte være at ifinde nogen yderligere Straf end den ham ved Dommen af 4 Februar 1885 ikjendte, være at anse efter Straffelovens § 281.

Idet Arrestanten og de Tiltalte saaledes ville være at anse efter de for hver især anførte Straffebestemmelser, findes Straffen efter Omstændighederne at kunne bestemmes for Arrestanterne til Forbedringshusarbejde, for Nr. 4, Th. P. Larsen i 3 Aar, for Nr. 1, N. K. Jensen og Nr. 12, A. Jensen, hver især i 2 Aar. for Nr. 3, Christensen, i 1 Aar, for Nr. 2, M. A. Larsen, i 8 Maaneder. Efter de derom nedlagte Paastande vil der være at udrede i Erstatning:

- af Arrestanten Nr. 1, N. K. Jensen,
til den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger 711 Kr. til Brandforsikkringsforeningen for Landboeres i rørlige Ejendele i Hjørring Amt og Kjær Herred i Aalborg Amt 149 Kr. 9 Øre,
- af Arrestanten Nr. 2, M. A. Larsen,
til den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger 10 Kr. og til Brandforsikkringselskabet „Danmark“ 63 Kr. 33 Øre,
- af Arrestanten Nr. 4, Th. P. Larsen,
til den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger 1708 Kr. og til Brandforsikkringsforeningen for Landboeres rørlige Ejendele i Hjørring Amt og Kjær Herred i Aalborg Amt 667 Kr.
- af Arrestanten Nr. 12, A. Jensen,
til den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger 4910 Kr. og til Brandforsikkringsforeningen for Landboeres rørlige Ejendele i Hjørring Amt og Kjær Herred i Aalborg Amt 1289 Kr. 90 Øre.

Nr. 130. Højesteretssagfører Bagger
contra

Hans Clausen og Hustru Maren Johanne, født Jørgensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 182.

Saxkjøbing Kjøbstads Extrarets Dom af 7 August 1888: De Tiltalte, Gjæstgiver Hans Clausen og Hustru Maren Johanne, født Jørgensen, bør straffes hver især med Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 2 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 3 Gange 5 Dage, og En for Begge og Begge for En betale alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Andresen, og Defensor, Prokurator Koefoed, 30 Kr. til hver, samt Diæter og Befordringsgodtgjørelse til Overretssagfører Andresen efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse, hvorhos Hans Clausen har forbrudt det ham under 27 Maj 1876 meddelte Borgerskab som Gjæstgiver i Saxkjøbing. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 Januar 1889: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten Prokuratorerne Tvermoes og Bøcher betaler de Tiltalte Gjæstgiver Hans Clausen og Hustru Maren Johanne, født Jørgensen, En for Begge og Begge for En 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Hindenburg 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende for Saxkjøbing Kjobstads Extraret hertil indankede Sager ere de Tiltalte, Gjæstgiver Hans Clausen og Hustru Maren Johanne, født Jørgensen, der ere fødte henholdsvis den 7 Juli 1841 og den 11 Decbr. 1840, og af hvilke ingen ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, aktionerede for Overtrædelse af Straffelovens § 182.

Tiltalte Gjæstgiver Clausens Hustru har under den i Sagen stedfundne Undersøgelse gjentagende vedgaaet, at hun i de senere Aar, medens hun og hendes Mand havde drevet Gjæstgiveri og Beværtning i den Gjæstgivergaard i Saxkjøbing, som dengang bar Navnet „Phønix“, men som nu hedder „Falster“, har stiltionde tilladt, at mandlige Gjæster, der kom paa deres Beværtning, i de til denne hørende Lokaler bedrove Utugt med Beværtningspigerne, og at hun, efterat Gjæstgiveriet i November 1886 var blevet flyttet hen til det Sted, hvor det dreves indtil den 1 Maj f. A., endog ofte har opfordret Gjæsterne til at gaa ned til Pigerne i Kjøkkenet eller Pigekammeret, hvorved hun tilsigtede at give dem Lejlighed til at faa Samleje med Pigerne, Alt i den Hensigt at forøge Søgningen til Beværtningen og at give Gjæsterne Anledning til at forbruge flere Penge, særlig til at beværte Pigerne med Vin og andre Drikkevarer, som var det eneste, der ydedes dem for Samleje med dem. Denne Tilstaaelse har hun vel under et, efter Foranledning herfra, optaget yderligere Forhor i Sagen atter fragnaet under Anbringende af, at hun afgav Tilstaaelsen alene for at slippe ud af Arresten, og at hun senere ikke turde tilbagekalde den af Frygt for paany at blive arresteret; men til denne Fragaaelse kan der saameget mindre tages noget Hensyn, som Rigtigheden af hendes Tilstaaelse i høj Grad bestyrkes ved de i Sagen afgivne Vidneforklaringer.

Efter nogle Vidners Forklaring skal denne Tiltalte endog ved forskellige Lejligheder have fremført Yttringer overfor Beværtningspigerne, der mor eller mindre tydeligt gik ud paa at opfordre dem til at tilstøde de mandlige Gjæster Samleje med sig; men mod hendes Benægtelse kan det dog ikke anses bevist, at hun har villet indvirke paa Pigerne paa denne Maade.

Tiltalte Gjæstgiver Hans Clausen har vel vedholdende benægtet, at han har gjort sig skyldig i nogensomhelst Ulovlighed i den ham paasigtede Retning, men efter alt i Sagen Foreliggende maa det dog antages, at han i ethvert Fald har været vidende om, at der af de mandlige Gjæster blev drevet Utugt med de i Beværtningen tjenende Piger, og at han har ladet dette ske for at forøge Søgningen til Beværtningen og saaledes drage større Indtægt af samme.

Det maa nemlig anses oplyst, at det ommeldte usædelige Forhold imellem Gjæsterne og Beværtningspigerne, hvilke sidste

ifølge de foreliggende Vidnesbyrd synes som oftest at have været af den Art, at de kunde antages ikko at være uvillige til at indlade sig paa Utugt, har fundet Sted i et ikke ringe Omfang, navnlig efterat Beværtningen var forflyttet til det Sted, hvor den ved Undersøgelsens Begyndelse dreves, samt at det utugtige Forhold i Reglen er blevet indledet paa den Maade, at vedkommende Gjæst — stundom efterat have drevet nærgaaende Fjas med Beværtningspigen i selve Gjæstestuen, hvor Tonen tildels ved Foranledning fra Medtaltets Side til sine Tider kunde være højest letfærdig — enten sammen med Pigen er gaaet ned i Kjøkkenet, ved Siden af hvilket Pige-kammeret laa, eller har op-søgt Pigen i Kjøkkenet, medens han efter endt Samleje atter er vendt tilbage til Gjæstestuen, hvor Pigen da oftere af ham blev trakteret. De lokale Forhold i Beværtningen vare derhos, efter hvad er oplyst, af den Beskaffenhed, at Gjæstens Bortgang — tildels sammen med Pigen — og hans Tilbagekomst ordenligvis ikke ret vel kunde forblive ubemærket af de i Beværtningen Tilstedeværende, eftersom Nedgangen til Kjøkkenet var fra den umiddelbart til Gjæstestuen stødende Dagligstue, der endog lejlighedsvis benyttedes som Gjæstestue.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 24 Oktober 1889.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1889.

Nr. 29—30.

Onsdagen den 16 Oktober.

Nr. 130. Højesteretssagfører Bagger

contra

1) Hans Clausen og 2) Hustru Maren Johanne, født Jørgensen (Def. Hindenburg).

Da nu Tiltalte Clausen efter sin egen Erkjendelse stadig opholdt sig i Beværtningen og færdedes baade i Gjestestuen og i Kjøkkenet, og da han, der endog har vedkjendt sig den Anskuelse, at der ikke er ret mange Tjenestepiger, som ikke ere villige til at lade sig bruge til Utugt, havde en særlig Opfordring til at vnaage over, at Sædeligheds-hensynet ikke tilsidesattes i hans Beværtning, er det aldeles uan-tageligt, at han ikke skulde have mærket videre til det hele Uvæsen end, at han oftere vil have bemærket, at en Gjest gik ned i Kjøkkenet til Pigerne, uden at han dog vil have tænkt sig, at Gjæsterne derved tilsigtode at opnaa Samleje med vedkommende Pige. Tvertimod maa det, navnlig ogsaa under Hensyn til, at saavel hans Hustrus Forklaring som flere af de afgivne Vidne-udsagn gaa ud paa, at Tiltalte maa have bemærket, hvad der saaledes foregik og forstaaet Betydningen deraf, anses for givet, at Tiltalte har været bekendt med det hele Uvæsen og har ladet det passere for gjennem den forventede større Søgning til Be-værtningen at opnaa større Udbytte af samme. Enkelte Vidne-forklaringer gaa endog ud paa, at denne Tiltalte ogsaa paa en mere eller mindre utvetydig Maade skal have opfordret de mand-

lige Gjæster til at søge at opnaa Samleje med Pigerne, og Tiltalte har ikke bestemt turdet benægte, at han ved enkelte Lejligheder kan have fremført Yttringer til en Gjæst, som af denne kunde opfattes som en saadan Opfordring, skjøndt dette ikke var hans Mening, men mod Tiltaltes Benægtelse kan det dog ikke anses bevist, at det af ham har været tilsigtet at tilskynde Gjæsterne til saadan Utugt.

Efter alt det Anførte findes de Tiltalte ved den indankede Underrettsdom rettelig ansete efter Analogien af Straffelovens § 182, 2det Led, og da ogsaa den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød for Tiltalte Maren Johanne Clausen i 3 Gange 5 Dage og for Tiltalte Hans Clausen i 2 Gange 5 Dage efter Omstændighederne findes passende og det ligeledes billiges, at det Tiltalte Hans Clausen under 27 Maj 1876 meddelte Borger-skab som Gjæstgiver i Sækkjøbing i Henhold til § 9 i Lov af 23 Maj 1873 om Forandringer i Næringslovgivningen ved Dommen er erklæret forbrudt, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.

Torsdagen den 17 Oktober.

Nr. 174.

Advokat Hindenburg

contra

Jens Mikael Mikkelsen (Def. Bagger),

der tiltales for Falsk og bedrageligt Forhold.

Ning Herreds Extrarets Dom af 14 Marts 1889: Jens Mikael Mikkelsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage samt udrede i Erstatning til Peder Hansen 7 Kr. 35 Øre. Derhos bør han udrede alle af Aktionens flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Høegh-Guldberg 12 Kr. og til Defensor, Kammerraad Esmann 10 Kr. Den ikjendte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 April 1889: Tiltalte Jens Mikael Mikkelsen bør hensættes til Forbedringshus-

arbejde i 1 Aar. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Rye, i Salær hver 15 Kr., bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Skomager Jens Mikael Mikkelsen for Falsk og bedrageligt Forhold, og maa det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i disse Forbrydelser under følgende nærmere Omstændigheder.

Efterat Tiltalte — der ved Juletid f. A. var kommen overens med Tjenestekarl paa Moesgaard Peter Hansen, om at være denne behjælpelig med at faa det af ham til Militærtjenesten trukne Nummer byttet saaledes, at Hansen kunde faa nogle Penge i Bytte — i dette Ojemed havde personlig henvendt sig til Bytningskommissionær Nielsen i Aarhus med Forespørgsel om Hansens Nummer og om hvortil denne skulde indkaldes og hvortil Bytning kunde ske, samt, efterat have faaet Besked herom, nogen Tid derefter skriftlig havde forespurgt hos Nielsen, om en Bytning kunde komme istand, foregav Tiltalte, skjøndt han ikke havde erholdt Svar paa denne Forespørgsel, for Hansen, at Nielsen havde meddelt ham, at Hansen ikke kunde faa mere end 60 Kr. i Bytte for sit Nummer, hvorhos Tiltalte bad Hansen om, at han, hvis han kunde skaffe lidt mere i Bytte, da maatte beholde dette, hvad Hansen ogsaa indgik paa, og da Nielsen derpaa omtrent midt i Januar d. A. tilskrev Hansen et Brev,

hvori han, næst at meddele denne, at den ommeldte Bytning kunde ordnes saaledes, at Hansen fik 80 Kr. i Bytte, tilstillede ham til Underskrift en Fuldmagt for Nielsen til at bringe Bytningen istand, men sendte dette Brev med Udskrift til Hansen under Tiltaltes Adresse, idet Nielsen antog, at Hansen boede hos denne, brækkede Tiltalte, uden dertil at have nogen Tildækkelse fra Hansens Side, Brevet og tog en Afskrift deraf, hvori han lod Overskriften, der i det originale Brev lød paa Hansen, lyde paa Tiltalte selv, idet det var hans Hensigt, for det Tilfælde, at Hansen spurgte efter Brevet, da ved Hjælp af Afskriften at bibringe ham den Tro, at det havde været stilet til Tiltalte, men uden at denne dog, idet der ikke fra Hansens Side blev Spørgsmaal om bemeldte Brev, kom til at gjøre Brug af den nævnte Afskrift. Da det imidlertid af den ommeldte Fuldmagt, som Tiltalte derefter forelagde Hansen til Underskrift, fremgik, at denne skulde have 80 Kr. i Bytte for sit Nummer, og Hansen foreholdt Tiltalte, at Byttesummen altsaa oversteg 60 Kr., foregav Tiltalte, at Nielsen skulde have 10 Kr. i Salær, og dette Foregivende, som iøvrigt ikke var stemmende med Sandheden, idet Salæret for Bytningen skulde betales af den, der tilbyttede sig Hansens Nummer, maa Hansen have ansat for rigtigt, idet han svarede: „ja saa ere de andre 10 dine“. Fuldmagten blev derpaa forsynet med Hansens Underskrift og tilstillet Nielsen, men da denne derefter under 21 Januar d. A. tilskrev Hansen et Brev, hvori han underrettede denne om, at Byttesummen nu var disponibel, med Tilføjende, at Hansen helst personlig maatte afhente Pengene, men at Nielsen, hvis dette ikke lod sig gjøre, ogsaa kunde sende dem, aabnede Tiltalte, under hvis Adresse ligeledes dette Brev var sendt Hansen, ogsaa denne uafvidende Brevet, og skrev derefter en „Moesgaard den 23/1 1889“ dateret Fuldmagt for sig til at hæve det paagældende Beløb af 80 Kr. samt underskrev denne Fuldmagt, til hvis Udfærdigelse han manglede al Bemyndigelse fra Hansens Side, med dennes Navn, hvorefter han samme Dag foreviste den falske Fuldmagt — der er fremlagt under Sagen — for Nielsen, for hvem han foregav, at Hansen ikke kunde faa en eneste Dag fri paa Gaarden, hvor han tjente. Da Nielsen imidlertid kunde se, at Underskriften paa denne Fuldmagt ikke lignede Underskriften paa den ovenommeldte af Hansen selv underskrevne Fuldmagt, vægrede han sig ved at udbetale Pengene til Tiltalte, hvorimod han, der ved denne Lejlighed havde erfaret Hansens Opholdssted, sendte dem direkte til denne med Posten. Tiltalte, der havde bragt dette i Erfaring, fulgte imidlertid med det Landpostbud, som overbragte Pengene, til Hansen, og skaffede sig ved denne Lejlighed — ved hvilken han maan antages at have fnaet de ham for hans Ulejlighed tilsagte 10 Kr. betalte af Hansen — under Foregivende af at have udlagt 7 Kr. 35 Øre

i Salær til Nielsen, dette Beløb yderligere udbetalt af Hansen, hvilket Beløb Tiltalte derefter beholdt, og efterat Hansen af Nielsen havde faaet at vide, at Tiltaltes nævnte Foregivende var usandsfærdigt, vægrede sig ved paa Forlangende af Hansen at tilbagegive denne, idet han fastholdt at have betalt Nielsen dette Beløb, hvorhos Tiltalte til Bevis herfor affattede en Qvittering, der ikke er kommen tilstede under Sagen, men som maa antages at have lydt paa, at Tiltalte havde betalt 7 Kr. 26 Øre, uden at dog Qvitteringen efter Tiltaltes Forklaring, der i saa Henseende ikke kan forkastes, var forsynet med nogen Underskrift eller indeholdt Navnet paa Modtageren af Beløbet, samt foreviste denne Qvittering for to sammen med Tiltalte tjenende Karle, for hvem han angav at faaet den af Nielsen, medens han derimod ikke foreviste den for Hansen selv. Tiltalte har særlig erkjendt, at han, da han, som ovenmeldt, foregav for Hansen, at der af den denne tilkommende Byttesum paa 80 Kr. skulde afgaa 10 Kr. i Salær til Nielsen, dermed forbandt den Hensigt selv at tilegne sig disse 10 Kr. samt at han udfærdigede den ovennævnte falske Fuldmagt for sig til at hæve Byttesummen for derved at blive istand til, ved Siden af de 10 Kr., han beregnede sig selv i Godtgjærelse for sin Ulejlighed, endvidere at sætte sig i Besiddelse af de nysnævnte andre 10 Kr., som han vilde angive at være afgaaet i Salær til Nielsen. Derimod har Tiltalte benægtet, at det har været hans Hensigt ved Hjælp af den nævnte Fuldmagt at tilegne sig selv hele Byttesummen, hvoraf han, efter sin Forklaring, vilde have udbetalt Hansen de 60 Kr., og til at forkaste denne Forklaring give de i Sagen foreliggende Oplysninger heller ikke Føje.

Tjencstekarl Peter Hansen har paastaet sig det Beløb af 7 Kr. 35 Øre, for hvilket Tiltalte, som meldt, har besveget ham, tilkjendt hos denne.

For sit ovenomhandlede Forhold vil Tiltalte — der er født i Aaret 1866 og tidligere har været straffet ifølge Aarhus Kjøbstads Extraretsdom af 7 August 1883 og ifølge Overrettens Dom af 17 November 1884, begge Gange efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage — være at anse efter Straffelovens §§ 268, 1ste Mbm., og 251, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser i disse Henseender billiges, derimod være at stadfæste.

Nr. 234.

Advokat Hindenburg

contra

Jacob Johansen (Def. Bagger),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 256.

Lysgaard med flere Herreders Politirets Dom af 11 April 1889: Tiltalte Jacob Johansen bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Saa bør han og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 Juli 1889: Politiretsdommen bør ved Magt af stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hastrup og Hindberg, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag, der i første Instans er anlagt som offentlig Politisag, tiltales Husmand Jacob Johansen for Overtrædelse af Straffelovens § 256.

Efter Sagens Oplysninger havde Tiltalte ved en den 9 November 1883 udstedt, samme Dag thinglæst Obligation, givet „den danske Landmandsbank, Hypothek- og Vexelbank i København“ til Sikkerhed for et Laan, stort 2600 Kr., der skulde forrentes og afdrages med 5½ pCt. p. a., saaledes, at Halvdelen heraf erlagdes hvert Aars 18 Maj og Halvdelen hvert Aars 18

November, anden Prioritets Panteret næstefter 1000 Kr. i den ham den Gang tilhørende Ejendom Matr.-Nr. 3 b, 4 b og 4 f i Nørre Knudstrup, med den dertil hørende Besætning, der i den i Anledning af Laanet den 2 Oktober 1883 optagne Taxationsforretning angaves den Gang at bestaa af to Trækstude, to Køer, en Kvie, 3 Faar med Yngel og to Svin samt Inventarium m. m., og var det i bemeldte Obligation bl. A. bestemt, at Banken, dersom den betingede balvaarlige Ydelse udeblev over en Maaned efter Forfaldsdagen, skulde være berettiget til uden foregaaende Forligsmægling, Rettergang eller Dom at lade sig ved Fogden give Udlæg i Pantet og dette derefter bortsælge ved offentlig Auktion eller i fornødent Fald Banken udlægge til Ejendom. Da den Ydelse, der skulde have været erlagt den 18 November f. A., ikke betaltes i rette Tid, lod Banken sig derfor den 22 December s. A. ved Fogden give Udlæg i Pantet, hvorefter dette stilledes til offentlig Auktion, men da der ved den den 2 Marts d. A. afholdte tredie Auktion kun blev budt 2000 Kr. for Ejendommen, overtog Banken som ufyldstgjort Panthaver samme til Ejendom for dette Bud.

Ved den paa Ejendommen den 22 December f. A. afholdte Udlægsforretning forefandtes der sammesteds af Inventarium kun Gjenstande af Værdi 35 Kr. 50 Øre, medens der ikke var anden Besætning end en Ko af Værdi 50 Kr. — der iøvrigt, efter hvad der er oplyst under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør, ikke tilhørte Tiltalte, men derimod en Kreaturhandler, som havde sat den paa Foder hos Tiltalte imod at denne skulde have Nyttens deraf — samt en Gris og 8 Høns, der tilsammen vurderedes til 23 Kr., og har Tiltalte under det Forhør, der efter Foranledning af Banken i denne Anledning er optaget over ham, vedgaaet, at han i Mellemtiden mellem Taxationsforretningens Optagelse og Udlægsforretningens Afholdelse efterhaanden har bortsolgt Ejendommens øvrige Besætning, dog med Undtagelse af 2 Faar, som han har slagtet og forbrugt, og en Stud, der er død af Sygdom, samt at han endvidere i Oktober Maaned f. A. har solgt en til Ejendommen hørende Harva. Iøvrigt har Tiltalte — hvis økonomiske Forhold efter hans Forklaring under det ovennævnte yderligere Forhør længe havde været trykkede, navnlig som Følge af, at hans Hustru i 5 Aar havde været sindsyg og saaledes ikke kunnet gjøre Gavn i Huset — under bemeldte Forhør udsagt, at han allerede i 1884 var begyndt at bortsælge af sin Besætning, idet han havde solgt en Stud i Sommeren 1884 eller 1885 for 120 Kr., en Kvie i Maj 1884 for 40 Kr. og en Bedo i Efteraaret 1885 for 20 Kr., men at han endnu i Begyndelsen af forrige Aar ejede 2 Køer, hvoraf han imidlertid solgte den ene i samme Aars Foraar for 44 a 45 Kr., samt den anden i Juli s. A. for 48 Kr., og at han har brugt Kjøbesummen for Studen væsentlig til

Renter og Afdrag til en Sparekasse, som han skyldte 600 Kr., Kjøbesummerne for Kvien og Beden til Betaling af Renter og Afdrag til Landmandsbanken samt Kjøbesummerne for Køerne dels til Anskaffelse af Sædekorn, dels til Dækning af sine Terminsrenter til en Brandkasse i Kjøbenhavn og til Landmandsbanken. Derimod maa det efter Sagens Oplysninger antages, at han har brugt ialtfald Størstedelen af Kjøbesummen for Harven, som han solgte for 12 Kr., til at skaffe sig og Sine Føden.

For sit omhandlede Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1825 og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 256, jfr. § 253, med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes ved Politiretsdommen passende bestemt til simpelt Fængsel i 8 Dage, og bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Sagens Omkostninger, vil derfor være at stadfæste.

Nr. 160. Højesteretssagfører Bagger
 contra
 Frands Peter Jørgensen (Def. Lunn),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Lysgaard med flere Herreders Extrarets Dom af 2 Februar 1889: Tiltalte Frands Peter Jørgensen bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Kjær, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Rønne, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 Marts 1889: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 14 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Hindberg og Hastrup, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Bagger og Lunn 40 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne Sag tiltales Frands Peter Jørgensen for bedragelig Forhold.

Efter Sagens Oplysninger havde Tiltalte i Efteraaret 1887 bortbyttet sin Ejendom paa Salten Mark mod en Smed Anders Laursen tilhørende Ejendom Matr.-Nr. 21 a af Højbjerg By og Sogn, og ved denne Lejlighed forpligtet sig til at overtage en i sidstnævnte Ejendom prioriteret Gjæld til Overformynderiet og til Landsmanken i Kjøbenhavn, men forinden det af Anders Laursen til ham udstedte Skjode var bleven thinglæst og nye Gjældsbeviser af ham udstedte for den nævnte Gjæld, lod Landmandsbanken — hvis Tilgodehavende hos Anders Laursen oprindelig udgjorde 2800 Kr., hvorpaa der dog er bleven afbetalt en Del, og som herfor havde anden Prioritets Panteret næstefter Overformynderiets Fordring, der udgjorde 1200 Kr. i Ejendommen med alle dertil hørende Bygninger, disses mur- og nagelfaste Appertinentier, derunder Kakkellovne, Besætning og Inventarium m. m. — sig til Sikkerhed for sit Resttilgodehavende, som med paaløbne Omkostninger opgjordes til 2703 Kr. 84 Øre, den 5 Maj f. A. ved Fogden give Udlæg til Forauktionering i den pantsatte Ejendom med Tilbehør, der derefter stilledes til offentlig Auktion, og har senere, efterat bemeldte Ejendom var bleven udlagt Banken til Ejendom for det højeste Auktionsbud, 3000 Kr., overdraget samme til en Trediemand. Da Tiltalte tilbyttede sig den heromhandlede Ejendom, bestod dens Besætning, foruden af en Hest, som Anders Laursen forbeholdt sig, af 2 Køer, hvorhos Tiltalte fra sin tidligere Ejendom medbragte en Hest og en Ko, men ved den efter Landmandsbankens Rekvisition den 5 Maj afholdte Udlægsforretning fandtes der paa Ejendommen ikke anden Besætning end en Ko, der kun havde en Værdi af 20 Kr., og da der opstod Mistanke om, at Tiltalte i den nærmeste Tid før Forretningens Afholdelse havde solgt den øvrige Besætning og en Del af Ejendommens Inventarium, blev der indledet en kriminel Undersøgelse imod ham.

Under de derefter optagne Forhør har Tiltalte — der under Udlægsforretningen havde erkjendt, at Ejendommen var betydelig forringet — vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens andre Oplysninger, at han havde bortsolgt sine 2 Køer, den ene efter Nytaar 1888 paa et Marked i Hjerringbro for nogle og tyve Kroner, den anden paa et senere Marked sammesteds for ca. 50 Kr., at han i April Maaned f. A. har solgt sin Hest og en Vogn til Gaardmand Søren Peter Hansen med Tilnavn Revel af Tange for 125 Kr. og en Kjørsel til Silkeborg, samt at han, som det maa antages i Juni Maaned s. A., har overladt sin Datter Rasmine Jørgensen — der til forskjellige Tider havde forstrakt ham med Penge, efter hendes Opgivende til ialt ca. 100 Kr. som Afdrag paa hendes Tilgodehavende hos ham, det til Ejendommen hørende Komfur, der, efter hvad der frengaar af en under Sagen fremlagt Udskrift af den den 5 Maj f. A. afholdte Udlægsforretning, den nævnte Dag var bleven udlagt Landmandsbanken tilligemed den pantsatte Ejendom. Iøvrigt har Tiltalte — der har indrømmet, at han vidste, at det var det Almindelige, at der ved Pantsætningen af faste Ejendomme tillige gaves Pant i disse faste Tilbehør. Besætning og Inventarium m. m., og at han ikke havde nogen Grund til at betvivle, at Landmandsbankens Obligation, som han dog ikke vil have læst, ogsaa gav Pant i hans Besætning og Inventarium — udsagt, at Grunden til, at han desuagtet solgte sin Hest og 2 Køer, var den, at han ikke havde Foder til dem, hvorhos han har tilføiet, at han, der ikke vil have havt til Hensigt at paaføre Landmandsbanken Tab, har anvendt den væsentligste Del af de ved hans Transaktioner indvundne Penge til Betaling af Renter til Banken, men at dog en Del deraf er medgaaet til Dækning af anden Gjæld og til at skaffe ham og hans Familie Føden. Der er ikke af Landmandsbanken gjort Paastand paa nogen Erstatning.

Endvidere har Tiltalte vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens andre Oplysninger, at han nogen Tid efter Nytaar 1888 har for noget over 20 Kr. solgt en af den tidligere Ejer, Anders Laursen, paa hans Ejendom opført Smedie til Husmand Hans Jacobsen, ogsaa kaldet hans Raaby, af Højbjerg, der senere har nedbrudt den, og at han, da han efter Udlægsforretningen den 5 Maj fraflyttede Ejendommen, har medtaget en af de Landmandsbanken den nævnte Dag udlagte Kakkelovne, som han imidlertid, efterat der var bleven indledet Undersøgelse imod ham, har udleveret til den Mand, til hvem Landmandsbanken havde overdraget Ejendommen; men da hans Anbringender om, at han ikke antog, at Smedien hørte til de i Forbindelse med Ejendommen pantsatte Bygninger — hvad ogsaa maa anees bestyrket ved de af den tidligere Ejer, Anders Laursen, i saa Henseende afgivne Forklaringer — og at Kakkelovnen, som

han havde medbragt fra sin tidligere Ejendom, ikke var iblandt de i Forbindelse med Ejendommen i Højbjerg udlagte Ejendele — hvad han vil have sluttet af den Besked, som Bankens Sagsfører efter hans Forklaring skal have givet ham om, hvilke Indbo-gjenstande der var gjort Udlæg i — efter Omstændighederne ikke findes at kunne forkastes, vil der ikke for hans Forhold i de nævnte Henseender kunne paalægges ham noget Strafansvar, og forsaavidt han endvidere har tilstaaet, at han, der nogen Tid for Udlægsforretningens Afholdelse havde sendt en Harve til Reparation hos en Smed i Skjærbek, ved en senere Løjlighed havde sagt til denne, at han ikke kunde betale ham med Andet end med bemeldte Harve, idet det efter hans Forklaring var hans Mening, at Smeden skulde beholde Harven til Sikkerhed for sit Tilgodehavende hos Tiltalte, da findes ej heller denne Del af hans Forhold at kunne tilregnes ham som Bedrageri.

Derimod vil Tiltalte, der er født i Aaret 1834, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for sit øvrige ovenfor omhandlede Forhold være at anse efter Straffelovens § 256, jfr. § 253, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne fastsættes til simpelt Fængsel i 14 Dage. Ved Underrettsdommen er Straffen bestemt til samme Art af Fængsel i 8 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger billiges, vil saaledes med den anførte Forlængelse af Straffetiden være at stadfæste

---

Fredagen den 18 Oktober.

Nr. 231. Højesteretssagsfører Bagger
 contra
 Hans Jørgensen (Def. Lunn),

der tiltales for Betleri.

Fredericia Kjøbstads Politirets Dom af 11 Juli 1889: Arrestanten Hans Jørgensen bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udreder han og samtlige af Sagen flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 August 1889: Arrestanten Hans Jørgensen bør hensættes til Tvangsarbejde i Arbejdsanstalten ved Horsens i 90 Dage. Saa udreder han og Sagens Omkosninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Hindberg, 10 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at den i den indankede Dom anførte Politiretsdom af 13 Oktober 1885 ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 November s. A. er forandret saaledes, at Tiltalte kun er anset for Betleri og Straffen bestemt til Tvangsarbejde i 90 Dage, samt at han endvidere for Betleri bl. A. ved Højesterets Dom af 21 Maj 1885 og senest ved Kriminal- og Politirettens Dom af 30 November 1886 har været anset hver Gang med samme Straf, og iøvrigt i Henhold til de i Overrettens Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Bagger og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Arrestanten Hans Jørgensen der er født i Aaret 1838 og tidligere har været straffet mangfoldige Gange for Betleri, tildels i Forbindelse med Falsk, Bedrageri, Tyveri, Brugstyveri og Løsgjængereri, samt to Gange alene for Tyveri, og som navnlig ses, bl. A. ifølge Assens Kjobstads Politirets Dom af 13 Oktober 1885, at være anset for Løsgjængereri og Betleri med Tvangsarbejde 120 Dage, ligesom det af Sagens Oplysninger fremgaar, at han flere Gange har været straffet med Forbedringshusarbejde — tiltales under denne Sag paany for Betleri, og maa det i saa Henseende ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han under et Ophold i Fredericia i Slutningen af afvigte Juni Maaned er gaaet omkring til forskjellige Personer sammesteds og har bedt om Penge, som han ogsaa fik hos Nogle, ligesom han paa et Sted, hvor han havde bedt om Penge, modtog et Stykke Pølse.

For sit ommeldte Forhold vil Arrestanten være at anse efter Lov 3 November 1860 § 3, sammenholdt med Justitsministeriets Bekjendtgjørelse 10 April 1865, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tvangsarbejde i 90 Dage i Arbejdsanstalten ved Horsens.

Nr. 152. Højesteretssagfører Bagger

contra

Jens Christian Jensen, kaldet Bøg (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri, eller dog førstnævnte Forbrydelse, samt Betleri.

Aars og Slet Herreders samt Løgstør Birks Extrarets Dom af 30 Januar 1889: Tiltalte Jens Christian Jensen, kaldet Bøg, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage, samt udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Mønsted 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Lausen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 Marts 1889: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hastrup og Prokurator Fasting, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Bagger og Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Jens Christian Jensen med Tilnavnet Beg for at have gjort sig skyldig i Tyveri og Bedrageri eller dog førstnævnte Forbrydelse samt Betleri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han den 10 December f. A. har fravendt Elias Pedersen af Salling Fattighus et Stykke Flæsk, et Stykke røget Pølse og en Kardus Skraatobak, hvilke Gjenstande Pedersen samme Dag havde i Følge med Tiltalte indkjøbt hos forskellige Kjøbnænde i Løgstør. Efter Tiltaltes Forklaring, der i det Hele maa blive at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, var den ommeldte Skraatobak ved Indkjøbet blevet lagt i en af Elias Petersen medbragt aabon Spaunkurv ovenpaa en Del andre Gjenstande, medens Flæsket og Pølsen af Mangel paa Plads i Kurven bleve lagte sammenbundne i en Tiltalte tilhørende Taske, og gaar Tiltaltes Forklaring videre ud paa, at han, da han om Aftenen ledsagede Pedersen, der var en Del beskjenket, paa Vejen til dennes Hjem, og de undervejs havde sat dem i en Grøft, ifølge en øjeblikkelig Indskydelse ud af den ommeldte Kurv, som han havde baaret for Pedersen og endnu ikke havde afleveret til denne, ubemærket tilvendte sig Tobakken, som han stak i sin Lomme, samt at han, da Pedersen derpaa, medens Tiltalte samtalede med to imidlertid tilstedekomne Personer, var gaaet sin Vej, medtagende Kurven, men uden at affordre ham Flæsket og Pølsen, som Tiltalte havde i sin Taske, fattede den Beslutning at tilegne sig Flæsket, medens han først kom i Tanker om Pølsen, da han samme Aften hos en Enke i Kornum, hos hvem han søgte Nattely, fremtog og gav hende Flæsket, ved hvilken Lejlighed han da tillige tilbød hende Pølsen, som han ogsaa ved sin Bortgang næste Morgen fra hendes Bolig efterlod der.

Elias Pedersen savnede ved sin Hjemkomst de ommeldte Gjenstande, der efter hans Formening alle havde ligget i Kurven, og hvorom han derfor antog, at de alle vare tagne derfra af Tiltalte.

Forsnavidt denne har været sigtet for ved den omhandlede Lejlighed tillige at have frastjaalet Elias Pedersen noget Sukker, er han ikke imod sin Benægtelse ved Underrettsdommen funden skyldig heri, og idet bemeldte Dom ikkun er appelleret efter hans egen Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, bliver der ikke her for Retten Spørgsmaal om hans Forhold i saa Henseende.

De ovenfor nævnte Gjenstande, som Tiltalte har tilstaaet at have fravendt Pedersen, ere under Sagen bragte tilstede i det Væsentlige i uforringet Stand og efterat være vurderede, Tobakken til 28 Øre og Flæsket og Pølsen tilsammen til 1 Kr.

5 Øre, udleverede Ejeren, der har frafaldet Krav paa yderligere Erstatning.

Endvidere har Tiltalte tilstaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens andre Oplysninger, at han den paafølgende Dag, paa hvilken Dag han blev anholdt, har betlet forskellige Steder i Næsborg og derved erholdt dels Fødevarer, dels Penge.

Tiltalte, der er født i Aaret 1825, har tidligere, efter gjentagne Gange at have været straffet for forskellige Ejendomsindgreb, navnlig lognaa Tyveri og Hæleri, samt en Gang for Betleri, været anset ved Aars og Slet Herreders samt Løgstor Birks Extrarets Domme af 5 Marts 1881 og 24 November 1887 henholdsvis for Tyveri efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og for Bedrageri efter bemeldte Lovs §§ 253 og 256 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage, samt ved samme Jurisdiktions Politirets Dom af 8 November 1886 for Betleri efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med simpelt Fængsel i 12 Dage.

For sit ovenanførte Forhold — der for den ommeldte Tobaks Vedkommende maa være at betragte som Tyveri, medens Tiltaltes Tilegnelse af Flæsket og Pølsen bliver at tilregne ham som Bedrageri — vil Tiltalte nu være at anse dels efter Straffelovens § 230, første Led, og § 253, dels efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes i Medfør af Straffelovens § 23 ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 169.

Advokat Halkier

contra

Andreas Mouritzen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri eller Ran.

Frederikshavn Kjøbstads Extrarets Dom af 9 Februar 1889: Tiltalte Andreas Mouritzen af Frederikshavn bør hen-sættes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede alle af hans Arrest og Aktionens flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Hesse, 12 Kr., og til Defensor Prokurator Poulsen 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 April 1889: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overrets-sagfører Rye, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Andreas Mouritzen for Tyveri eller Ran.

Tiltalte har vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, der tildels er tilvejebragte ved et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør, at han den 27 Oktober f. A., da han opholdt sig paa Torvet i Frederikshavn, hvor da Slagter J. C. Poulsen af Krogen falholdt Kjød og Flæsk fra sin Vogn, har, medens Poulsen en kort Tid var borte fra Torvet, af et i Vognen liggende Stykke Flæsk med sin Lomme-kniv afskaaret et Stykke paa omtrent 1½ Pd. af Værdi 50 Øre og puttet samme i sin Lomme, og vel har Tiltalte endvidere udsagt, at han, der af og til for Poulsen havde bragt solgt Flæsk fra Torvet til Kjøberne og i Betaling herfor undertiden vil have faaet et Stykke Flæsk, og som ogsaa den ovennævnte Dag vil saaledes have ganet Bud for Poulsen — hvad denne dog bestemt har benægtet — havde isinde, naar Poulsen kom tilbage til Torvet, at bede ham om det afskaarne Stykke, hvorfor han blev staaende ved Vognen for at afvente Poulsens Tilbagekomst; men da to under Sugens afhorte Vidner edelig have forklaret, at de saa Tiltalte afskjære Flæskestykket og putte det i Lommen samt derpaa gaa ind i den Butik, hvor Poulsen ifølge sin ligeledes beedigede Forklaring, efter ved sin Tilbagekomst til Torvet at være af bemeldte Vidner bleven underrettet om Tiltaltes Forhold, opsogte Tiltalte og lod ham følge med ud paa Torvet, hvad ogsaa stemmer med det ene af Vidnernes Forklaring, samt

idet det endvidere af Sagens Oplysninger fremgaar, at Tiltalte, efterat han i Forening med Poulsen var kommen tilbage til dennes Vogn, først nægtede at have taget Flæsket og at være i Besiddelse deraf, men derpaa, da Poulsen var gaaet tilside, ubemærket af denne lagde Flæsket tilbage paa Poulsens Vogn, vil der intet Hensyn kunne tages til Tiltaltes ommeldte Foregivende.

Om Erstatning er der under Sagen ikke Spørgsmaal.

Tiltalte er født i Aaret 1837 og har — foruden som Barn ifølge Højesteretsdom af 14 Oktober 1852 at være straffet for Tyveri med Ris samt at have erlagt Bøder for Overtrædelse af Lov 10 Maj 1854 § 61 og for Gadenorden — tidligere ifølge Højesteretsdom af 3 November 1871 været anset efter Straffelovens § 229, Nr. 4, jfr. §§ 54 og 47, samt efter § 228, tildels sammenholdt med § 47 med Tugthusarbejde i 6 Aar og ifølge Højesteretsdom af 1 Oktober 1872, dels efter bemeldte Lovs § 238, jfr. § 241, som for anden Gang begaaet Hæleri, dels efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, hvilken sidste Straf han — der efterat have paabegyndt Afsoningen af den førstnævnte Straf var undvegen fra Tugthuset — havde udstaaet den 25 December 1878. For sit ovenmeldte Forhold vil Tiltalte nu, idet den ham ved Højesteretsdommen af 3 November 1871 ikjendte Straf var udstaaet den 25 April 1878, være at anse for første Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 228 eller i Medfør af denne Lovs § 241 som for tredje Gang begaaet Hæleri efter sammes § 238 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underretsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom vil saaledes være et stadfæste.

Nr. 209.

Advokat Hindenburg

contra

Iver Olsen Bock (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Fredericia Kjøbstads Extrarets Dom af 4 Juni 1889: Tiltalte Iver Olsen Bock bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Saa udreder Tiltalte og Aktionens samtlige Omkost-

ninger og derundeer i Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Seidelin og Kammerraad, Prokurator Valeur, henholdsvis 10 Kr. og 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 Juli 1889: Tiltalte Iver Olsen Bock bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger efter Underretsdommens Bestemmelser og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hastrup og Hindberg, 15 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Nellemann 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær-
værende Sag tiltales Tjenestekarl Iver Olsen Bock for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, da han om Aftenen den 1 Maj d. A. tilligemed Tjenestekarl Jens Peter Qvist — der samme Dag havde afløst Tiltalte i dennes tidligere Tjeneste hos en Avlsbruger i Fredericia — og tvende andre Karle vare inde paa Gjæstgivergaarden „Danmark“ i Fredericia, hvor de nød forskellige Drikkevarer, og han ved denne Lejlighed blev opmærksom paa, at Qvist var i Besiddelse af nogle Solvpenge, har besluttet at følge ham hjem, og da, saafremt Lejlighed gaves, tilegne sig nogle af hans Penge. Da de vare komne til Qvist's Husbonds Port, sagde Tiltalte Godnat til ham, og begav sig hen paa en Kafé, hvor han yderligere nød en Del Drikkevarer, men hen paa Natten vendte han tilbage til Qvist's Husbonds Ejendom og gik gennem Porten, der var uafsaaset, over Gaarden ind i Stalden, og derfra, da han havde mærket, at Qvist var falden i Søvn, ind i dennes uafsaasede Kammer, hvor han fra en Qvist tilhørende Pung, der laa i Lommen paa et i Kammé-

ret ophængt Par Benklæder, tilegnede sig 3 Kr., hvorpaa han begav sig hjem. Efter det Oplyste var Tiltalte allerede, da han, som meldt, besluttede sig tit at stjele fra Qvist, noget beruset, og han har anbragt, at han fik sin Rus fuldført ved de Drikkevarer han nød paa den ovennævnte Kafé, samt at han som Følge heraf ikke var rigtig klar over, hvad han foretog sig, og at han kun begik Tyveriet, fordi han befandt sig under stærk Indflydelse af Spiritus. Han vil derhos den næste Morgen, da han vaagnede efter at have sovet Rusen ud, have tænkt paa at levere Pengene tilbage til Qvist, men kunde ikke overvinde sig selv at tilstaa, at han havde taget den, hvorfor han beholdt dem i sin Portemonnæ. De ommeldte Penge ere under Sagen tilbageleverede Qvist, der har frafaldet Krav paa yderligere Erstatning.

Idet der nu efter Sagens Oplysninger ikke er Føje til at antage, at Tiltalte, enten da han besluttede eller da han udførte Tyveriet, har befundet sig i en saadan Tilstand, der maatte medføre en ringere Grad af Tilregnelighed, vil han, der er født i Aaret 1869 og som ikke ses forhen at have været tiltalt eller straffet, for sit ovenomhandlede Forhold være at anse efter Straffelovens § 228 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Mandagen den 21 Oktober.

Nr. 205.

Højesteretssagfører Shaw

contra

Jens Peter Jensen (Def. Bagger),

der tiltales for Kvaksalveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 18 Juni 1889: Tiltalte Jens Peter Jensen bør straffes med simpelt Fængsel i 6 Uger og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Mundt og Jacobsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Shaw og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Om Tiltalte Jens Peter Jensen, der er født den 13 August 1840 og anset ved Rettens Dom af 4 August f. A. efter Lov 3 Marts 1854, jfr. Forordningen 5 September 1794 § 5, med en Bøde af 80 Kr., og ved Højesterets Dom af 25 Marts d. A. efter de samme Lovbestemmelser med en Bøde af 200 Kr., er det under nærværende mod ham atter for Kvaksalveri anlagte Sag ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han, efterat fornævnte Højesterets Dom er overgaaet ham, er vedbleven med, uden nogen Adkomst til at udøve Lægepraxis, i temmelig stort Omfang, tildels for Betaling, at tage Personer under Kur for forskellige Sygdomme, saasom Lamheder, Gigt, Nervøsitet, indvortes Bryst- og Mavelidelser, idet han som Helbredelsesmiddel har anvendt en saakaldet magnetisk Behandling, bestaaende i Haandspaalæggelse, Strygninger udenpaa Klæderne, og i enkelte Tilfælde Indgivelse af saakaldet magnetisk Vand. At hans Behandlingsmaade i noget Tilfælde har havt umiddelbart skadelige Følger for de Paagjældende, er ikke oplyst.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte paany være at anse efter de ovennævnte Lovbestemmelser, efter Omstændighederne med simpelt Fængsel i 6 Uger.

Tirsdagen den 22 Oktober.

Nr. 11. Kammerraad, Forligskommissær N. Lærche og Gaardejer Ole Jørgensen som Værger for Bjerre Kirke, (Bagger efter Ordre)

contra

Gaardejer Christian Thomsen (Hindenburg),

betr. Spørgsm. om en Kirkeejers Forpligtelse til at deltage i Udredelsen af Løn til en Bælgtræder.

Bjerre Herreds Fogedrets Kjendelse af 21 Marts 1885: I Henhold til det Fremlagte og Foreviste dekreterede Fogden, at Udpantning burde foretages, og til Fyldestgørelse for Beløbet og Udgifterne ved denne Forretning registreredes en Sofa, som af Vidnerne vurderedes til 12 Kr. I denne Sofa dekreterede derefter Fogden Udpantning at være gjort paa Rekvirentens Ansvar for Fordringens Rigtighed og med Forbehold af Enhvers bedre Ret.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 Juni 1886: Den paaankede Udpantningsforretning ophæves. Processens Omkostninger for Overretten udrede de Indstævnte, Værgerne for Bjerre Kirke, Kammerraad, Forligskommissær N. Lærche og Gaardejer Ole Jørgensen, En for Begge og Begge for En, til Citanten, Gaardejer Christian Thomsen, skudsløst, hvorhos der tillægges den for de Indstævnte beskikkede Sagfører, sammesteds, Prokurator Isaacsen, i Salær 50 Kr., der udredes af det Offentlige. Det Idømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kgl. Reskript af 27 Januar 1887 er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Med Bemærkning, at det for Højesteret er uomtvistet, at det under Sagen omhandlede Beløb af 23 Ore alene er Indstævntes Andel i Udgiften til Bælgtræderlønnen, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde samt idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville Citanterne som Værger for Bjerre Kirke i Medfør af Loven af 29 Marts 1873 § 13 have at betale Indstævnte skadesløst. Det Citanternes beskikkede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betale Citanterne til Indstævnte skadesløst. Saa betale de og til Justitskassen 2 Kroner. Højesterets-sagfører Bagger tillægges der i Salarium for Højesteret 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Eftorat der, som det maa antages i Aaret 1879, var til Bjerre Kirke — der ejes af Sognets tiendepligtige Beboere — anskaffet et Orgel for et Beløb, der var indkommet ved frivillige Bidrag, hvorfor Menighedens Medlemmer og deriblandt — efter hvad der er in confesso under Sagen — det langt overvejende Flertal af Kirkeejerne, ogsaa naar Hensyn tages til Hartkornet, i det angivne Øjemed havde tegnet sig, og Orgelet derpaa med Tilladelse af Kirkesynet var blevet anbragt i Kirken, indgave de Indstævnte, Værgerne for bemeldte Kirke, Kammerraad, Forligskommissær N. Lærche og Gaardejer Ole Jørgensen, begge af Bjerre, da det ved de nævnte Bidrag indkomne Beløb, hvoraf Udgifterne til Orgelets Vedligeholdelse og Pasning samt til Bælgræderløn havde været afholdte i de første Aar efter dets Anbringelse i Kirken, ikke længere strakte til i saa Henseende, i Aaret 1884 en Forespørgsel til Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet, om der var noget til Hinder for, at Udgifterne til Orgelets Vedligeholdelse for Fremtiden paalignedes samtlige Kirkeejere i Forbindelse med de øvrige Udgifter til Kirken, og i Forbindelse hermed indkom der tillige til Ministeriet et Andragende fra to af Kirkeejerne, deriblandt Citanter, Gaardejer Christian Thomsen af Nørre-Bjerre Mark, hvori de protesterede herimod med Bemærkning, at de og endel af de andre Kirkeejere Intet vilde bidrage til de ommeldte Udgifter. I sin Svarskrivelse til Biskoppen over Aarhus Stift af 16 December 1884 udtalte Ministeriet, at samme ikke kunde afgjøre det af de Indstævnte opkastede

Spørgsmaal ved Resolution, men at det fandtes, at de omhandlede Omkostninger efter Beslutning af Majoriteten af Kirkeejerne (jfr. Frdn. 13 November 1829 § 6) kunde opfores paa den aarlige Ligning paa de tiendeydende Kirkeejere af Udgifterne til Kirkens Vedligeholdelse m. v., idet Minoriteten forbeholdtes Adgang til at søge Domstolens Afgjørelse af Spørgsmaalet om Gyldigheden af den af Majoriteten tagne Beslutning.

Paa det af de Indstævnte derpaa affattede Overslag over Kirkens Indtægter og Udgifter i Aaret 1885, der er dateret den 1 Februar f. A., findes under Udgiftspost 13 opført Bælgræderløn 12 Kr., hvorhos der blandt Indtægterne under Post 5 er opført: en Opkrævning af 3 Kr. pr. Td. tiendeydende Hartkorn til Beløb 543 Kr. 23 Øre, og Overslaget er forsynet med en af Amtmanden og Provsten underskreven Paategning af 16 s. M., hvorved Overslaget approberedes, for den nysnævnte Udgiftsposts Vedkommende dog under Forudsætning af, at Flertallet af Kirketiendeejerne, beregnet paa den i Frdn. 13 Novbr. 1829 § 6 foreskrevne Maade, vare enige i, at den paagjældende Udgift afholdtes af Kirkens Kasse.

Medens nu Citanten iøvrigt betalte det ham for det nævnte Aar til Kirken paalignede Beløb, nægtede han derimod af samme at betale 23 Øre — der, efter hvad der er in confesso under Proceduren for Overretten, udgjør hans Andel af de under Ligningen inddragne Udgifter til Orgelet — og der er derefter af Fogden efter Rekvisition af de Indstævnte under 21 Marts f. A. foretaget en Udpantningsforretning hos Citanten, hvorved der til Dækning af det nævnte Beløb, 23 Øre samt Udgifterne ved Forretningen, er gjort Udpantning i en Citanten tilhørende Sofa, der vurderedes til 12 Kr.

Denne Udpantningsforretning har Citanten nu under denne Sag indanket for Overretten, hvor han har paastaaet Forretningen ophævet, medens de Indstævnte have nedlagt Paastand om, at den stadfæstes.

Under den paaankede Udpantningsforretning blev der af Fogden forevist, foruden en Communication af den ovennævnte Skrivelse fra Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet og det foran nævnte, med Amtmandens og Præstens Approbation forsynede Overslag, endvidere Afskrift af en udateret Erklæring, der er underskrevet af 50 af Kirkeejerne, og som gaar ud paa, at de Paagjældende anse det for rigtigt, at Udgifterne ved Kirkeorgelets Vedligeholdelse og Drift fremtidig afholdtes paa samme Maade som de øvrige Udgifter ved Kirkens Vedligeholdelse, alt-saa ved Paaligning paa samtlige tiendeydende Kirkeejere, og det er in confesso under Proceduren for Overretten, at Underskriverne af denne Erklæring udgjøre den langt overvejende Majoritet af Kirkeejerne, og at denne Majoritet tillige repræsenterer den større Del af det kirketiendeydende Hartkorn. Om det nu

imidlertid end maatte antages, at Vedligeholdelsen af Orgelet — ialfald forsaavidt der gaas ud fra, at dette ved dets Anbringelse i Kirken, med hvilken det er bragt i mur- og nagelfast Forbindelse, er bleven Kirkens og derigjennem Kirkeejernes Ejendom, hvad de Indstævnte have panstaaet, men hvad Citanten ikke har villet erkjende at have været de Bidragydendes Hensigt — maatte kunne henfores under de i Frdn. 13 Novbr. 1829 § 6 omhandlede „Anliggender, hvori Kirkeejerne have at tage Beslutning“, saa at en af Majoriteten af Kirkeejerne tagen Beslutning om Tilvejobringelsen af Udgifterne til Orgelets Vedligeholdelse paa den i den ovennævnte Erklæring anførte Maade under den nævnte Forudsætning i Henhold til den citerede Lovbestemmelse maa anses bindende for Minoriteten, saalænge den ikke efter Andragende fra denne er tilsidesat ved Resolution af Amtmanden og Provsten eller af Ministeriet, saa findes det Samme derimod ikke at kunne statueres med Hensyn til Lønnen til Bælgtræderen, eftersom denne Udgift, der ligesom Løn til Organisten henhører til Orgelspillet eller Orgelets Betjening, i hvert Fald maatte antages at være Kirkeejernes som saadanne uvedkommende, og dens Afholdelse derfor ikke kan anses at henhøre under de ovennævnte i Frdn. 1829 § 6 omhandlede Anliggender, der afgjøres ved Stemmeferhed, hvoraf følger, at der til Tilvebringelsen af denne Udgift ved Ligning paa Kirkeejerne maatte udkræves Enstemmighed blandt disse. Ligesom derfor Bælgtræderlønnens Inddragelse under den i Frdn. 1829 § 3 omhandlede Ligning ikke kan anses hjemlet ved den ovennævnte Erklæring fra Kirkeejernes Majoritet, saaledes findes ej heller den Omstændighed, at der — hvad der er in confesso — da Orgelet anbragtes i Kirken, hverken af Kirkeejerne som Helhed eller af nogen Enkelt af disse er gjort Fordring paa eller taget noget Forbehold om, at der ikke ved Orgelets Anbringelse maatte paafores dem noget forøget Udgift, at kunne medføre, at Kirkeejerne nu skulde være pligtige til at udrede den ommeldte Udgift, idet en saadan Forpligtelse navnlig ikke, saaledes som de Indstævnte have forment, kan udledes af Bestemmelserne i Lov om Kirkesyn af 19 Februar 1861 §§ 3 og 5.

Da det nu ikke af Sagen fremgaar, at der paa det ovennævnte approberede Overslag over Kirkens Indtægter og Udgifter i Aaret 1885 — ved hvilket, som meldt, det Beløb, der skulde tilvebringes ved Ligning paa Kirkeejerne, er bestemt — er opført nogen anden Orgelet vedkommende Udgift end Bælgtræderlønnen, 12 Kr., idet der navnlig Intet er oplyst om, at der under den paa Overslaget opførte Udgiftspost 15 „aarlige Vedligeholdelsesarbejder 100 Kr.“ ogsaa er indbaffattet Udgifter til Orgelets Vedligeholdelse, og da hvormegret der hertil er beregnet, maa der gaas ud fra, at det Beløb af 23 Øre, hvorfor der er gjort Udpantning hos Citanten, alene udgjør hans Andel af

Bælgtræderlønnen, og idet der efter det Ovennævnte maa gives Citanten Medhold i, at der har manglet Foje til at afkræve ham, der ikke har tiltraadt den ovennævnte Erklæring, noget Bidrag til denne Udgift, vil saaledes den paaankede Udpantningsforretning efter hans Paastand være at ophæve.

I Medfør af Bestemmelsen i Lov om Udpantning af 29 Marts 1873 § 23 vilde de Indstævnte være at tilpligte in solidum at betale Citanten Processens Omkostninger for Overretten skadesløst, hvorhos der vil være at tillægge den for de Indstævnte beskikkede Sagfører sammesteds i Salær 50 Kr., der blive at udrede af det Offentlige.

Under den befalede Sagførelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Torsdagen den 24 Oktober.

Nr. 189. Højesteretssagfører Bagger

contra

Hans Peter Hansen og Rasmus Hansen (Def. Hansen),

der tiltales: Førstnævnte for Forledelse til falsk Forklaring for Retten og tillige for at have benyttet falske Breve, Sidstnævnte for falsk Forklaring for Retten.

Luude og Skam Herreders Extrarets Dom af 14 Marts 1889: Arrestanten Hans Peder Hansen og Tiltalte Rasmus Hansen bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 4 Gange 5 Dage, Sidstnævnte i 5 Dage. Samtlige af Actionen lovlig flydende Omkostninger, derunder Salærene til Aktor, Prokurator Kramer, og til Defensor, Sagfører Kjørboe, med 15 Kr. til hver, udredes af Arrestanten og Tiltalte in solidum, dog saaledes, at Tiltalte ialt kun tilsvare 1/4 deraf. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Juni 1889: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne H. F. Møller og Kalko, udrede de Tiltalte Hans Peder Hansen

og Rasmus Hunsen paa den i Underrettsdommen bestemte Maade 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet der ikke kan tillægges de Højesteret forelagte nye Oplysninger nogen Indflydelse ved Bedømmelsen af de Tiltaltes Forhold, maa det billiges, at disse ere ansete efter de i Dommen for hver især anførte Lovbestemmelser; men Straffen findes at maatte bestemmes for Hans Peter Hansen til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og for Rasmus Hansen til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Hans Peter Hansen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i otte Maaneder og Rasmus Hansen i Fængsel paa Vand og Brød i tre Gange fem Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Der tillægges Højesteretssagførererne Bagger og Hansen i Salarium for Højesteret hver 50 Kroner, som udredes paa den med Hensyn til Aktionens øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Lunde og Skams Herreders Extraret hertil indankede Sag, actioneres Tjenestekarlene Hans Peder Hansen og Rasmus Hansen af Østerlunde: Førstnævnte for Forledelse til falsk Forklaring for Retten og tillige for at have benyttet falske Breve og Sidstnævnte for falsk Forklaring for Retten under følgende nærmere Omstændigheder.

Efterat det var kommen til Sognepræsten i Lunde, Pastor Thanings Kundskab, at Tiltalte Hans Peder Hansen udspredte det Rygte, at han var forlovet med donnes 21-aarige Datter Anna Theodora Thaning, og til Bestyrkelse heraf for flere Personer i Sognet havde forevist Breve til ham, underskrevne med Figens Navn, paastod Pastor Thaning ham under en ved fornævnte Herreders Politiret anlagt Sag for dette Forhold anset efter Lovens Strænghed, specielt efter Straffelovens 21. Capitel.

Under denne Sag erkjendte Hans Peder Hansen, at han til adskillige Personer i Sognet havde forevist til ham stiledede og med „Anna Thaning“ underskrevne Breve af et Indhold, der almindelig gaar under Betegnelsen Kjærlighedsbreve, men forsikrede derhos, at han i god Tro havde modtaget disse Breve — i et Antal af 30—40 — i den Mening, at de virkelig hidrørte fra Præstens Datter, ihvorvel han maatte indrømme, at hun ellers aldrig ved nogen Tilnærmelse havde givet ham Anledning til at antage, at hun ønskede at træde i saadant Forhold til ham. Da Pastor Thaning erklærede paa Forhaand at turde betegne disse Breve som falske, enedes Parterne om et anmode Dommeren om at anstille en Undersøgelse om Brevenes Ægthed, idet Hans Peder Hansen i saadant Øjemod tilbød samme Dag at udlevere dem af disse, som endnu vare i hans Besiddelse, og i Henhold hertil udleverede han ogsaa samme Dags Aften i sin Kondition til de af Politimesteren udsendte 2 Politiaassistenter og Stedets Sognefoged 2 med Pigens Navn underskrevne Breve, medens han angav, at han havde tilintetgjort de andre modtagne Breve.

Under en paaafølgende Samtale med de 2 Politiaassistenter angav Hans Peder Hansen derhos, at han med sin Medtaltale Rasmus Hansen, der var hans Medtjener og delte Kammer med ham paa Gaarden, kunde bevidne, at Anna Thaning havde besøgt ham i Karlekammeret, samt at han for en Ugestid siden om Natten Kl. 1 paa et nærmere betegnet Sted udenfor Gaarden havde haft en Sammenkomst med hende, der var ledsaget af en anden ung Pige fra Præstegaarden, medens han selv var ledsaget af Rasmus Hansen, og efter at Politiaassistenterne derpaa havde taget Sidstnævnte for sig, erklærede denne da ogsaa, at han som Vidne kunde bekræfte, at Anna Thaning havde besøgt H. P. Hansen i deres fælles Kammer om Natten mindst 3 Gange siden 1 November, og at Hans Peter Hansen hver Gang var staaet op og havde fulgt hende hjem efter en Tids Forløb, og at han selv ligeledes havde ledsaget denne ved det ovennævnte Stævnmøde udenfor Gaarden.

For — som det hedder i Forhørsudskriften — „at komme til Overbevisning om den sande Sammenhæng og for om muligt at forebygge en uhyggelig og for den af de Vedkommende, der maatte vidne falsk, skjæbnosvanger Kriminelsag“, varslede Dommeren de Tiltalte til et Møde paa Herredskontoret den 14 December f. A., hvor de Begge for Dommeren personlig i dennes Værelse — ikke til Retsprotokollen eller i Retsvidnernes Overværelse — gjentog de samme Sigtelser, som de havde fremsat overfor Politiaassistenterne, medens dog Rasmus Hansen umiddelbart derefter under Konfrontation med Anna Thaning og den anden ovenomhandlede unge Pige ligeledes for Dommeren personlig frafaldt sin Sigtelse angående det natlige Stævnmøde, idet han erkjendte, at han kun en Dag i Selskab med Hans

Peter Hansen havde passeret de unge Piger paa Gaden, og at han altsaa forsaavidt havde løjet overfor Politiaassistenterne.

Efter at begge de Tiltalte derpaa samme Dags Eftermiddag vare blevne anholdte, erklærede Rasmus Hansen imidlertid strax i det den følgende Dag afholdte første Forhør, at det ligeledes var usandt, naar han til Politiaassistenterne og under sin Samtale med Dommeren havde udtalt, at han som Vidne kunde bekræfte, at Anna Thaning havde aflagt natlige Besøg hos Hans Peter Hansen, idet han som Grund til disse løgnagtige Udsagn har angivet, at denne havde bedet ham om at understøtte sig ved at afgive og beedige en Forklaring af det omtalte Indhold, og at han havde lovet ham, at han til Gjældgjæld skulde faa, „hvad han kunde undvære“; ved Udsigten til at erholde et saadant Vederlag lod han sig bevæge til at love at vidne falsk.

Hans Peter Hansen faatholdt derimod saavel under Samtalen med Dommeren som under de første Forhør — ogsaa efter at baade han og Rasmus Hansen den 15 Decbr. vare blevne arresterede — sine Sigtelser mod Anna Thaning, ligesom han benægtede at have tilskyndet Rasmus Hansen til at afgive falsk Vidnesbyrd, men i et Forhør den 20 December f. A. indrømmede han dog uforbeholdent, at han tidligere havde løjet, naar han havde foregivet, at Pigen ved Nattetid havde besøgt ham paa Karlekammeret og havt Stævnemøde med ham, ligesom han i et Forhør den 4 Januar d. A. indrømmede, at han for at bestyrke sine Udtalelser i Byen om Existensen af et Kjærlighedsforhold mellem ham og Anna Thaning havde forevist falske, til ham skrevne Breve med hendes Navn under, og at han i samme Øjemed havde forlokket Rasmus Hansen til som Vidne at afgive og beedige Forklaring af det omhandlede for dem Begge vitterlige usunde Indhold; senere har han vel atter til sine Tider — i alt Fald for en Del — fragaat disse Tilstaelser, men uden at der vil kunne tages noget Hensyn hertil, saa meget mindre som han, efter i Mellemtiden under sine i det Hele usikre Forklaringer paany i det Væsentlige at have indrømmet Tilstaelsernes Rigtighed, endelig i Slutningsforhøret den 7 Februar d. A. har erkjendt, at „han er sig bevidst at have løjet i en usædvanlig Grad under Undersøgelsen“.

Under Sagen har Anna Thaning edelig forklaret, at hun aldrig selv har skrevet eller ved Andre ladet skrive noget Brev til Hans Peder Hansen, ligesom hun aldrig, hverken direkte eller indirekte, har givet ham, som hun ingensinde — end ikke tilfældig — vil have mødt, endsige have spadseret med, nogen Anledning til nogen Tilnærmelse.

Hvem der har skrevet de omhandlede Breve, er det ikke lykkedes under Sagen at faa oplyst, idet Tiltalte Hans Peder Hansen bestemt har benægtet selv at have gjort det eller at have faaet Andre til at gjøre det for sig, hvorimod han har givet for-

skjellige Antydninger af, at han, naar Brevene ikke — hvad han vil have troet — vare fra Anna Thaning, maa have været Gjenstand for en Mystifikation.

Medens Tiltalte Hans Peter Hansen, der er født den 8 April 1867 og ikke er fundet tidligere tiltalt eller straffet, nu efter de ovenanførte Omstændigheder ikke findes under nærværende Sag at kunne paalægges noget Straffeansvar for sit Forhold med Hensyn til de omhandlede falske Breve, der navnlig ikke — som i den indankede Dom antaget — vil kunne henføres under Straffelovens § 270, vil han derimod for sit Forhold overfor Medtiltalte Rasmus Hansen være at anse efter Straffelovens § 145, jfr. § 52, 2det Punktum, med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende at kunne bestemmes — som i den indankede Dom sket — til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Tiltalte Rasmus Hansen, der er født den 13 August 1868, og som ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, vil efter det Oplyste for sit Forhold være at anse efter Straffelovens § 145, jfr. § 53, 2det Stykke, 1ste Punktum, og findes hans Straf efter Omstændighederne at kunne bestemmes overensstemmende med Underretsdømmen til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

I Overensstemmelse hermed vil Underretsdømmen, ved hvilken de Tiltalte ere ansete henholdsvis efter Straffelovens § 270, cfr. § 47, og § 145, cfr. § 52, og efter bemeldte Lovs § 145, cfr. § 54, være at forandre, medens den vil være at stadfæste med Hensyn til de de Tiltalte ikjendte Straffe.

Nr. 227. Højesteretssagfører Bagger

contra

Jens Andersen med Tilnavnet Ry (Def. Hansen),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Lysgaard med flere Herreders Extrarets Dom af 26 Februar 1889: Tiltalte Jens Andersen Ry bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Rønne, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Kjær, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 Juni 1889: Tiltalte Jens Andersen, med Tilnavn Ry, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger efter Underrettdommens Bestemmelser, og derunder til Aktor for Overretten, Overretssagfører Hastrup, i Salær 15 Kr., til Dodsboet efter den sammesteds først beskikkede Defensor, Prokurator Fasting, 10 Kr., samt i Salær til den efter dennes Død beskikkede Defensor, Overretssagfører Hindberg, ligeledes 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For de af Tiltalte foretagne, i den indankede Dom omhandlede Dispositioner over den med hans Guard pantsatte Besætning maa han have paadraget sig Strafansvar; men efter samtlige foreliggende Omstændigheder, blandt hvilke fremhæves, at han maa antages ogsaa efter Pantsætningerne i 1885 at have ikke ganske uvæsentlig forbedret Ejendommens Jorder ved Dræning og Mergling, hvorhos bemærkes, at det ikke, som i Overretsdommen anført, tør antages, at han ifjor Efteraar har undladt at undergive Jorderne den sædvanlige Efteraarsbehandling, findes hans Forhold ikkun at kunne henfores under Straffelovens § 256 jfr. § 253 og hans Straf at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage. Overretsdommens Udtalelse angaaende Erstatningspørgsmaalet tiltrædes.

Thi kjendes for Ret:

Jens Andersen med Tilnavnet Ry bør hensættes i simpelt Fængsel i otte Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Højesteretssagførererne Bagger og Hansen for Højesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales forhenværende Gaardmand Jens Andersen, med Tilnavn Ry, for bedrageligt Forhold.

Efter Sagens Oplysninger, der tildels ere tilvejebragte under et paa Foranledning af Overretten optaget yderligere Forhor, fik Tiltalte i Efteraaret 1872 Skjøde paa Ejendommen Matr.-Nr. 7 af Palstrup Hovedgaard af Hartkorn 1 Tdr. 1 Skpr. 1 Fdkr.

1/2 Alb., hvilken Ejendom han efterhaanden behøftede saaledes, at der, da Undersøgelsen i nærværende Sag henimod Slutningen af forrige Aar blev indledet, indestod i samme: paa første Prioritet 12,000 Kr. ifølge en til Kreditforeningen af jyske Landejendomsbesiddere den 18 Juni 1885 udstedt og den 19 s. M. thinglæst Obligation, paa anden Prioritet 2500 Kr. til Cand. polyt. Reimers af Lyngby, ifølge en samtidig udstedt og thinglæst Obligation, paa tredje Prioritet en Aftægt af Kapitalværdi 1100 Kr. til Tiltaltes Forældre og paa fjerde Prioritet 1210 Kr. ifølge et den 21 November f. A. inden Forligskommissionen i Randers imellem Kjøbmand N. Q. Pedersens Enke sammesteds og Tiltalte indgaaet og den 23 s. M. thinglæst Forlig.

Det maa nu ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han — der ved saantlige ovenanførte Pantsætninger havde givet sine respektive Kreditorer Pant, foruden i den faste Ejendom med Tiender og Bygninger, tillige i den til samme hørende Besætning og Inventarium samt Avlsredskaber m. v. — efterhaanden har ved Afhændelser og andre Omsætninger af Gaardens forskellige Besætningsdele forringet Besætningen saaledes, at denne, der, da de ovenomtalte Panteobligationer af 18 Juni 1885 udstedtes, bestod af 3 Heste, 6 Køer, 2 Stk. Ungkvæg, 7 Faar og 2 Svin, men hvoraf iøvrigt en Hest og en Ko ere døde, den første, som det maa antages, i Efteraaret 1886 og Koen ifjor, ved Undersøgelsens Begyndelse i nærværende Sag kun udgjorde to Heste, to Køer, et Faar og et Svin, ligesom han, der ifjor Efteraar undlod at undergive Ejendommens Jorder den sædvanlige Driftsbehandling, endvidere har vedgaaet, at han i afvigte December Maaned har bortbyttet en Hakkelemaskine og en Rensemaskine imod en mindre Hakkelemaskine og 35 Kr., at han har aftærsket og solgt Størstedelen af den ifjor indavlede Sæd, saaledes at der ved en den 2 Januar d. A. foretagen Undersøgelse paa Ejendommen kun fandtes af aftærsket Sæd 3 a 4 Tdr. Rug og af uaftærsket Sæd 8 a 9 Traver Havre, medens han af den sidstnævnte Sædart vil have avlet ialt omtrent 60 Traver, samt at han en eller et Par Dage, efterat han den 21 December f. A. forste Gang havde været i Forhør i Anledning af de heromhandlede Dispositioner, har bortbyttet sin ene Hest imod en anden af mindre Værdi og 40 Kr., hvilke Penge han, ialtfald for Størstedelen, har brugt til forskellige Fornødenheder. Tiltalte har erkjendt, at en Forringelse af Besætningen som den, der efter det Ovenanførte var foregaaet, var skikket til at paaføre Pantekreditorerne Tab, men han har benægtet at have tilsigtet at paaføre disse noget Tab og har i saa Henseende — foruden at anbringe, at han ved Dræning af omtrent 12 Tdr. Land og Mergling af 16 og 18 Tdr. Land havde sat ligesaa meget paa Ejendommen som det, han havde taget ved at formindske Be-

sætningen — anført, at han først, da Kreditforeningen havde begjæret Undersøgelse indledet imod ham, havde indset, at han ikke mere kunde holde sig ved Ejendommen, hvorfor han, da hans Fader, der som Aftægtsnyder boede hos ham, derefter købte en Gaard i Daugbjerg Sogn, flyttede med denne dertil. Han har derhos udsagt, at han vel ikke havde de fornødne Penge til at bringe Besætningen op til dens tidligere Størrelse, men at han dog havde havt til Hensigt at gjøre dette og havde haabet at blive istand dertil, navnlig ved Hjælp af Indtægterne af et af ham drevet Teglværk, men efter, hvad der er oplyst om Omfanget af Tiltaltes Teglværksdrift, kan han ikke antages at have havt Foje til at paaregne nogen væsentligere Indtægt af samme, der endog i forrige Aar maa antages at have medført betydeligt Tab, og hvad angaar den af Tiltalte paaberaabte Dræning og Mergling, maa det — efter hvad herom er oplyst — antages, at Størstedelen deraf var foretaget, forinden Ejendommen i 1885 blev vurderet i Anledning af det af Tiltalte dengang attraaede Kreditforeningslaan.

(Fortsættes.)

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1889.

Nr. 31.

Torsdagen den 24 Oktober.

Nr. 227

Højesteretssagfører Bagger

contra

Jens Andersen, med Tilnavn Ry (Def. Hansen).

I en under det ovennævnte yderligere Forhør fremlagt Skrivelse af 21 Maj d. A. fra Kreditforeningen har denne oplyst, at den, efterat have gjort Udlæg i Ejendommen med Tilbehør, lod den opaa til Salg ved 3 Auktioner, og da der ved 3die Auktion kun blev budt 8300 Kr., medens der til fuldstændig Dækning af Foreningens Pantefordring udkrævedes et Bud af mindst 11950 Kr., forkastede det gjorte Bud og lod sig Ejendommen udlægge for det højeste Auktionsbud, hvorved den har lidt et Tab, som den har paastaet sig erstattet med 3650 Kr., og herefter maa følgelig de sekundære Panthaveres Fordringer i det Hele anses tabte.

Efter hvad der under det ovennævnte yderligere Forhør iøvrigt er fremkommet, maa det imidlertid antages, at det Tab, som Kreditforeningen saaledes har lidt, kun for en mindre Del kan tilskrives Tiltaltes ovennævnte ulovlige Dispositioner, og da der ikke har kunnet tilvejebringes tilstrækkelig Oplysning om, hvilken Indflydelse disse Dispositioner maatte have havt paa den efter det Anførte stedfundne Værdiforringelse af Ejendommen, vil den ovennævnte af Kreditforeningen nedlagte Erstatningspaastand derfor ikke kunne tages til Følge under nærværende Sag, ligesom der herefter endmindre bliver Spørgsmaal om at tilkjende de sekundære Pantekreditorer nogen Erstatning.

Medens der nu ikke vil kunne paalægges Tiltalte Strafansvar for det af ham vedgaaede Salg af aftærsket Sæd, vil han derimod for sit øvrige ovenfor omhandlede Forhold være at anse efter Straffelovens § 253, og Straffen for ham, der er født i Aaret 1845 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Mandagen den 28 Oktober.

Nr. 223. Højesteretssagfører Hansen

contra

Henry Multitude, ogsaa kaldet Montague (Def. Halkier),

der tiltales for Brandstiftelse.

St. Thomæ Bythings Extrarets Dom af 15 April 1889: Arrestanten Henry Multitude eller Montague bør hensættes til Tugthusarbejde i 8 Aar og betale til George Christopher D. 421. 25 i Erstatning. Saa bør Arrestanten og at udrede Aktionens Omkostninger. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 3 Juni 1889: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Den idømte Erstatning at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsentlige tiltrædes,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Halkier 20 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra St. Thomæ Extraret indankede Sag tiltales Arrestanten Henry Multitude eller Montague for Brandstiftelse.

Afvigte 28 Januar om Aftenen opstod Ild i Vaaningshuset paa den Bager Aine Grant tilhørende Plantage „Bolongo“ paa St. Thomas, hvilket beboedes af Forvalteren George Christopher, hans højfrugtsommelige Hustru og to smaa Born, hvoraf det ældste ikkun var 2 Aar gammelt, og Huset, der var en Træbygning, bestaaende af en Dagligstue og 2 Sovekamre med et aabent Galleri imod Vest, nedbrændte til Grunden lige saa vel som et til Nord liggende lille Træhus, som bestod af et enkelt Værelse. Ifølge de af Forvalteren, hans Hustru, hans voxne Søn af et tidligere Ægteskab ved Navn Alfred og Arbejderen George James aflagte Forklaringer, hvilke de Vedkommende, med Undtagelse af Forvalterens syge Hustru, have beediget under et efter Underretsdømmens Afsigelse optaget Forhør, maa det antages, at Alfred Christopher og George James ere gaaede til Sengs Kl. 7, i en særskilt Bygning Syd for Vaaningshuset, medens George Christopher og hans Hustru lagde sig noget efter Kl. 8¹/₂. Omtrent en Times Tid efter vækkede den Sidstnævnte sin Mand med Raab om, at der var Ild i Huset, og Ilden, der syntes at være opstaaet i det sydvestlige Hjørne af Galleriet, havde allerede da saa megen Magt, at den ikke var til at slukke, og at det kun lykkedes at redde nogle faa af Familiens Ejendele, efterat Forvalteren havde faaet sin Hustru og Bornene ud af Huset.

De nedbrændte Bygninger var assurede i det engelske Brandforsikringselskab „the Phoenix“ for D. 600, hvorimod nogle Ejeren tilhørende Losøreffekter, der brændte tillige med Huset, til en Værdi af D. 39. 50, ikke var forsikkrede, hvad heller ikke var Tilfældet med G. Christophers Effekter, og har han ansat sit Tab til D. 421. 25.

Da Brandlidte og hans Søn udpegede Arrestanten, der indtil for nylig havde arbejdet paa Plantagen, som den sandsynlige Gjerningsmand, fordi han udstødte Trudsel imod dem, blev han anholdt den 29 Januar og nægtede vel, da han fremstilledes i Politiretten den følgende Dag, at have paasat Ilden; men senere paa Dagen aflagde han en udenretlig Tilstaaelse for nogle Politi-

betjente, hvilken han den 31 ratihaberede i Retten først for Politiasistenten og senere for Forhøradommeren, dog saaledes, at han under sin Afhøring af Sidstnævnte afvexlende forklarede, at have havt det Forsæt at afbrænde Huset og alene at have villet tænde Ild i noget Græs for ved Skinnet heraf at finde et Par gamle Benklæder, han havde henlagt under Husets Galleri. Under den øvrige Undersøgelse ved Politiretten, som sluttedes den 22 Februar, var han derefter fremstillet 7 Gange, og om han end første Gang tilbagekaldte sin Tilstaaelse for dog strax efter at gjentage den, fastholdt han den senere hele Tiden uden væsentlige Forandringer. Tilstaaelsen stemmer i det Hele overens med de iøvrigt fremkomne Oplysninger, og Sagens faktiske Omstændigheder ere derefter følgende:

Den 19 Januar sidstl., da Arrestanten for udført Markarbejde skulde have 47 Cents betalt af G. Christopher, blev han misfornøjet over, at danne ikke havde saamange Smaapenge, ikkun betalte ham 41 Cents, og hrugte i den Anledning Mund. Da Christophers Hustru paalagde ham at forholde sig rolig eller gaa sin Vej, udskjældte han hende, hvorfor hun greb ham i Halsen, og hendes Stedsøn ilede hende til Hjælp med en Stok i Haanden, uden dog at slaa Arrestanten, idet Christopher tog fat paa denne og trak ham udenfor Plantagens Led, hvor han efter Christophers Forklaring yttrede at ville gjøre saadan Skade, at man skulde komme til at sende ham bort fra Øen. Efterat han i den paafølgende Uge havde modtaget sine tilgodehavende 6 Cents, indfandt han sig den 28 Januar om Eftermiddagen Kl. 2 paa Plantagen for at hente nogle der efterladte Klæder, uden at der ved denne Lejlighed forefaldt videre. Men paa Tilbagevejen til Byen indhøntede han Alfred Christopher, som drev et Æsel, der var belæst med Græs, og der opstod et hæftigt Skjænderi imellem dem, hvorunder blandt Andet Alfred udskjældte Arrestanten for en Tyv, og denne kastede med Sten, samt yttrede, at han havde nogle faa Cents i Lommen, og naar han havde drukket dem op i Byen, vilde han komme tilbage og give Alfred en Dragt Prygl, eller, som Sidstnævnte har forklaret, foranledige, at han ikke oftere skulde bringe Græs til Byen.

I sin Forbittrelse over de Fornærmelser og Forhaanelser, som G. Christopher og Familie efter hans Opfattelse havde udvist imod ham, vil han, da han skiltes fra Alfred i Nærheden af Byen, have fattet Forsættet om at vende tilbage til „Bolongo“ og afbrænde Huset. Og i denne Sindsstemning drak han i forskjellige Værtshuse, navnlig i Titleys, hvor han begav sig hen Kl. 7 sammen med en Bekjendt, Albert Walcot, til hvem han udlod sig med, at han arbejdede for Folk, der ikke betalte ham, hvorved han sigtede til, at G. Christopher for nogen Tid siden havde undladt at betale ham 25 Cents, fordi han uden Tilladelse havde forladt sit Arbejde og var gaaet til Byen. Han

var i Titleys Værtshus, da en Søster af ham, som det maa antages, imellem Kl. 7 og 8 opfordrede ham til efter Sædvane at spise sin Middags- eller Aftensmad i hendes Hjem, og efter at have nydt den, vendte han tilbage til Værtshuset, hvor han bad Opvarteren, Walter Evers, om nogle Svolvstikker og fik en enkelt saadan; han drak derhos flere Snapse for at faa Mod til at udføre sit Forehavende, hvorpaa han endelig begav sig paa Vejen til „Bolongo“. Om han end kunde mærke, at han havde nydt Spiritus, var han dog ikke mere beruset, end at han nu og da tænkte paa at vende om, dog, som det synes, uden at ville opgive sit Forsæt, og virkelig ogsaa i Nærheden af Byen et Par Gange begav sig paa Tilbagevejen. Ved en af disse Lejligheder, da Klokken var lidt over 8, mødte han Sarah Susanna James og dennes Moder og lod, talende med sig selv, som Folk af hans Samfundsklasse jævnlig gjøre, især naar de ere i stærk Sindsbevægelse, en Yttring falde om, at han vilde til Byen for at drikke en Snaps og derpaa gaa ud til „Bolongo“. Iøvrigt har ingen af de nævnte Fruentimmer i Arrestanten kunnet gjenkjende den Mandsperson, de mødte, og kun Datteren vil med Bestemthed have hørt den anførte Yttring.

Omtrent Kl. 9, eller maaske snarere et Kvarter tidligere, naaede Arrestanten „Bolongo“, hvor der endnu var Lys i Huset, og han hørte G. Christopher tale med sin Hustru; men lidt efter slukkedes Lyset, og det blev stille i Huset, hvorpaa han skred til Udførelsen af sit Forsæt, idet han lagde noget tørt Græs, han havde plukket paa Vejen, under det sydvestlige Hjørne af Galleriet, hvor dette kun var henved en Fod fra Jorden, og stak Ild i det med Svolvstikken, han havde faaet i Titleys Værtshus. Saa snart Græsset havde tændt, løb han ad Byen til, men var ikke naaet Toppen af den Bakke, ved hvis Fod Plantagen ligger, førend han saa, at Ilden havde grebet om sig. Det var ikke hans Forsæt at indebrænde Beboerne, og han vil end ikke, i den omtaagede Tilstand, hvori han var paa Grund af Rommen han havde drukket, hverken i Gjerningens Øjeblik eller forinden have tænkt paa Muligheden af, at Saadant kunde ske, hvorimod Tanken herom opstod hos ham paa Tilbagevejen til Byen; men han vil da have trøstet sig med, at Forvalteren og hans Familie nok reddede sig. Han ankom til Byen noget efter Kl. 10, hvorpaa han drev omkring, og en kort Tid sov paa et af Værfterne.

Efterat Aktion var beordret imod Arrestanten, tilbagekaldte han imidlertid ved Justitssagens Inkamination sin Tilstaaelse, og han har derefter dels i Extraretten, dels under de Forhører, som paa Foranledning af Underdommeren paany optoges ved Politiretten, paastaet at være uskyldig i den ham paasigtede Forbrydelse. Han vil have tilbragt hele Aftenen, med Undtagelse af den korte Tid, han spiste hos sin Søster, i Titleys Værtshus

og først forladt det, da det lukkedes Kl. 9, hvorefter han indtil Kl. 11 vil have opholdt sig udenfor Politibetjent Cruses Hus og set paa nogle Drengene, der morede sig med at lege Soldater. Som Grund til, at han havde paalojet sig Forbrydelsen, har han angivet, dels at Betjent Cruse havde overtalt ham til at tilstaa og lugt ham i Munden Ord for Ord den omstændelige Forklaring, som han senere afgav, dels at Politiaffistenten en eller to Gange havde givet ham en Snaps Rom og Biskojter for at bevæge ham til at fastholde Tilstaaelsen. Ligesom det imidlertid er oplyst, at Grunden til, at Politiaffistenten paa den angivne Maade trakterede Arrestanten, var, at denne, der lider af Brokaskade, blev syg under Forhøret, saaledes har Betjent Cruse — om hvem han først forklarede, at han ikke havde anvendt Tvang eller Trudslar, men senere, at han havde truet med at ville skyde ham i Benet med en Revolver — under Ed nægtet at have udvist den Virksomhed, som Arrestanten paasiger ham, og det iøvrigt Fremkomne godtgjør, at Arrestantens Udsagn ikkun er Opspind; den aflagte Tilstaaelse maa derfor efter alt Foreliggende betragtes som fuldkommen frivillig.

Idet det bemærkes, at Plantagen „Bolongo“ ligger noget mindre end en Times jevn Gang fra St. Thomæ By i en meget tyndt befolket Del af Øen, og at Ilden, som alt nævnt, maa være opstaaet omtrent Kl. 9, maa det, for at forkaste Arrestantens Tilstaaelse, utvivlsomt fordres, at positive Data gjøre det rimeligt, at han den paagjældende Aften imellem Kl. 8 og 10 har været tilstede i Byen eller rettere ikke paa „Bolongo“. Men for det Første have alle de Personer, med hvem han i Løbet af disse 2 Timer vil have været sammen, enten bestemt nægtet Rigtigheden heraf eller erklæret ikke at kunne erindre Saadant. Af de Deponenter, som tildels under Ed have afgivet Forklaringer, der saaledes ikke stamme med det af Arrestanten Udsagte, findes alene Anledning til særlig at omtale Caritta Jacobs, der vel har forklaret, at hun saa Arrestanten i Titleys Værtshus, da hans Søster kom for at hente ham til Aftensmaden, og at Klokkeren da mulig var over 8, hvorefter hun ikke vil have set ham før Kl. 11; men dels maa med den første Del af denne Forklaring sammenholdes den af Arrestantens Søster aflagte, hvorefter det synes rimeligst, at Klokkeren ikkun var imellem 7 og 8, dels maa det mærkes, at Caritta Jacobs ifølge Dommerens Bevidnelse gjør Indtryk af overhovedet ikke ret at vide Besked om Klokketslet. Dernæst afgiver, afset fra Arrestantens Vedgaaelse i Politiretten af at have mødt den ovenfor nævnte Sarah Susanna James om Aftenen i Nærheden af Byen og udladt sig som meldt — i Extraretten forklarer han, at han mødte Pigen om Eftermiddagen, og han ses ikke at være forhørt angaaende den paagjældende Yttring — hendes Forklaring om, at han faa Minutter efter Kl. 8 paa Beltgen Road, ad hvilken Arrestanten efter al Rime-

lighed maa være gaaet, hvis han overhovedet har været paa „Bolongo“, modte en Mandsperson, der udlod sig med, at han skulde til „Bolongo“, et Datum, der under de foreliggende Omstændigheder i al Fald vækker nogen Formodning for, at det var Arrestanten, som ved det angivne Klokkeslet var paa Vejen til denne afsidesliggende, af kun Faa besøgte Plantage. Naar hertil kommer, at Arrestanten under Forhørerne har afgivet mange bevislig lovnagtige Forklaringer, og endelig at der, efter hvad saavel Politimesteren og Underdommeren som Landfysikus have bevidnet om hans mentale Tilstand, ikke er Grund til at betvivle, at han er et fuldt tilregneligt Individ, vil der i Henhold til Lovens 1—15—1 intet Hensyn kunne tages til hans Tilbagekaldelse af den aflagte Tilstaaelse.

Om Arrestanten end har været under Indflydelse af Spiritus, da han iværksatte Forbrydelsen, er det efter samtlige Omstændigheder uantageligt, at han har været det i en saadan Grad, at han ikke har vidst, hvad han gjorde, medens paa den anden Side hans Forklaring om hverken at have tilsigtet, at Nogen skulde indebrænde, eller at have tænkt paa Muligheden af, at hans Gjerning kunde have saadan Følge, blandt Andet under Hensyn til den lette Adgang for Beboerne til at redde sig ud af Huset, ikke vil kunne forkastes.

Som Følge heraf er hans Forhold af Underdommeren med Foje alene henført under § 4 af Frdn. 26 Marts 1841, der er udvidet til Vestindien ved Reskript af 12 August 1848, og det vil herafter, snavelst efter Beskaffenheden af den af Aktor nedlagte Paastand kunne forsvares, at Meddomsmænd ikke ere tiltagne ved Sagens Paadømmelse.

Arrestanten, som er født paa St. Croix og skjønnet at være 30 Aar gammel, har, foruden at være anset med mindre Straffe for Rolighedsforstyrrelse og Arbejdsforsemmelse, tidligere været straffet 3 Gange for Smaatyveri efter Frdn. 11 April 1840 § 30, senest ved St. Thomæ Politirets Dom af 16 Oktober f. A., og ifølge Frederiksteds Politirets Dom af 27 Maj 1880 for Legemsbeskadigelse med 120 Dages Tvangsarbejde.

For den af ham nu begaaede Forbrydelse vil det efter Omstændighederne kunne have sit Forblivende ved den ham af Underretten i Henhold til den anførte Lovbestemmelse idømte Straf af 8 Aars Tugthusarbejde, og bemeldte Dom, der fremdeles med Foje har paalagt ham at udrede Aktionens Omkostninger og i Erstatning til G. Christopher D. 421. 25 — Aine Grant har fratrukket Krav paa Erstatning, og Assuranseselskabet „the Phoenix“ forbeholdt sit Krav — vil saaledes i det Hele være at stadfæste.

Hvad angaar Sagens Behandling i 1ste Instants, findes Anledning til at anmærke, at det vilde have været ønskeligt, at Undersegelsesdommeren efterat have modtaget Melding om Bran-

den, istedetfor alene at udsende 2 Politibetjente for at tage Lokalteterne i Øjesyn og søge Oplysning om Ildens Opkomst, havde sat Retten paa Brandstedet og der optaget det fornødne Forhør, og fremdeles, at Arrestanten, efterat have aflagt Tilstaaelse, var bleven udført til Brandstedet for nærmere at paa- vise, hvorledes han havde udført Forbrydelsen.

Onsdagen den 30 Oktober.

Nr. 171. Højesterets-sagfører Asmussen

contra

Jørgen Jochum Søren Friis Smith (Def. Hansen),

der tiltales for Voldtægt.

Frederiksborg Birks Extrarets Dom af 8 Januar 1889: Arrestanten, Møller Jørgen Jochum Søren Friis Smith, bør sættes til Forbedringshusarbejde i 4 Aar, saa bør han og at udrede samtlige af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Wodschow, og Defensor, Prokurator Langkilde, 50 Kr. til hver. De Tiltalte, Møllersvend Peder Jørgensens Hustru Christine, født Andersen, af Slangstrup, og Pigebarnet Ellen Mathilde Hansine Nielsen af Sundbylille, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. At efterkommes ved Øvrighedens Foranstaltning under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Maj 1889: Arrestanten Jørgen Jochum Søren Friis Smith bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten, Prokuratorerne Wodschow og Langkilde, 50 Kr. til hver, samt i Salær til Aktor for Overretten, Prokurator Seidelin, 20 Kr., udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde,

ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger bestyrke det i Dommen antagne Resultat, vil denne være at stadfæste, dog saaledes at Aktionens Omkostninger i Medfør af Loven af 5 April f. A. § 8 findes at maatte paalægges Tiltalte.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Aktionens Omkostninger, derunder de ved bemeldte Dom fastsatte Salarier, udredes af Tiltalte. I Salarium til Højesteretssagførerne Asmussen og Hansen for Højesteret betaler Tiltalte 80 Kr. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Frederiksborg Birks Extraret hertil indankede Sag, der i første Instants tillige angik tvende andre Tiltalte, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er appelleret, er Arrestanten Jørgen Jochum Søren Friis Smith, der er født den 20 April 1856 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, aktioneret for Voldtægt under følgende Omstændigheder.

Efterat der den 3 Oktober f. A. af Gendarmeristationen i Slangerup var gjort Indberetning til Frederiksborg Birk om, at Husmand Anders Pedersen af Hjørunde havde anmeldt, at hans Datter Karen Marie Poulina Pedersen den 27 September f. A. var bleven voldtaget af sin Husbond, Møller J. J. S. F. Smith af Hauge Mølle pr. Slangerup, blev der i denne Anledning den 5te næstefter ved bemeldte Birks Politiret indledet en kriminel Undersøgelse, under hvilken det af fornævnte Pige er forklaret, at hun, der er født den 1 Juli 1872 og som den 1 Maj f. A. var kommen i Tjeneste hos Arrestanten, men hvis Forældre paa Grund af hans usædelige Optræden overfor hende ved forskellige Lejligheder havde opsagt Tjenesten hos ham til den 1 November f. A., om Morgenen den 27 September f. A., da hun som sædvanlig var kommet ned i Kostalden for at malke, der havde truffet sin Husbond, som spurgte hende, om hun vilde gaa med ham ind i Foderloen og der pleje legemlig Omgang med ham. Da hun imidlertid besvarede denne Opfordring benægtende, slog han Armene omkring hende og førte hende, idet han holdt fast om

hendes Arme og loftede hende saaledes, at hendes Fødder slæbte henad Gulvet, og at hun var ude af Stand til at gjøre Modstand, samt idet han selv gik baglænds, hen til den tæt ved værende Fodergang, hvor han kastede hende omkuld mellem en Kasse og en Krybbe. Efterat han her havde lagt sig ovenpaa hende, som han vedblev at holde fast paa, og efterat han havde forsøgt at kysse hende, samt taget Klæderne op paa hende, tiltvang han sig Samleje med Pigen, der ved det Passerede vil være bleven saa betagen, at hun ikke med Bestemthed har turdet paastaa, at hun under Voldshandlingen raabte om Hjælp, men vil have gjort al den Modstand, hun kunde, og tydelig erindrer, at hun under Samlejet skreg Au! da det gjorde Ondt. Efterat Arrestanten saaledes havde faaet sin Villie med hende, gik han sin Vej, medens Pigen gav sig til at malke Køerne, og først da hun var færdig hermed, forlod hun Tjenesten, i hvilken Henseende hun har forklaret, at hun herved gik ud fra, at hendes Husbond vilde have hindret hende, ifald hun strax havde bortfjernet sig. Hun gik nu hjem til sine Forældre, hvem hun fortalte, hvad der var passeret, og efterat det derpaa ved en af Moderen foretagen Undersøgelse havde vist sig, at Pigens Linned var oversprøjet med rindende Blod, blandet med Slim, begav hendes Fader sig strax til Arrestanten og foreholdt ham hans Forhold overfor Datteren med Tilføjende, at hun herefter ikke vilde vende tilbage til Conditionen. Dagen efter udbetalte Arrestanten hendes Løn og Kostpenge til den 1 November, ligesom han bragte hendes Tøj til Forældrene, hvorimod han, da Pigens Fader ved denne Lejlighed affordrede ham et Erstatningsbeleb for den hende overgaaede Behandling, nægtede at betale et saadant, hvorpaa Faderen erklærede at ville anmelde Sagen for Øvrigheden, hvad han da ogsaa gjorde.

Arrestanten har nu vel under Forhørerne erkjendt, at han den 27 September f. A. om Morgenon, som anført, har havt legemlig Omgang med Pigen, efterat hun i Forvejen paa hans Forespørgsel, om han maatte faa Samleje med hende, havde svaret benægtende; men, ligesom han har paastaet ikke at have anvendt Magt imod hende, hverken da han førte hende ind i Fodergangen, eller da han fuldbyrdede Samlejet med hende, som ved denne Lejlighed ikke gjorde nogen Modstand eller skreg, men alene i Begyndelsen sagde Au!, saaledes har han ogsaa gjort gjældende, at han alt tidligere tvende Gange med Pigens Villie og uden nogen Magtanvendelse har fuldbyrdet Samleje med hende, den første Gang omtrent ved Midten af September f. A., staaende i en Gang, der førte fra Grebningen til Loen, og den anden Gang et Par Dage senere i selve Loen.

Med Hensyn til det sidstnævnte Punkt har Pigen imidlertid saavel under selve Forundersøgelsen, som under et senere paa Overrettens Foranledning ved en beskikket Sættedommer optaget

Reassumptionsforhør bestemt benægtet, at det i de af Arrestanten omtalte, trønde tidligere Tilfælde er naaet videre end til et mere eller mindre vidtgaaende Forsøg fra hans Side paa at opnaa Samleje med hende, og denne Benægtelse har hun fastholdt tiltrods for, at Arrestanten ogsaa under Konfrontation med hende under Reassumptionsforhøret med stor Kraft har paastaaet, at han begge Gange uden Modstand har faaet sin Villie med hende, og at Samlejet den 27 September f. A. var det tredie. Derimod har hun under dette sidste Forhør paa væsentlige Punkter forandret sine tidligere Forklaringer med Hensyn til det paa nysnævnte Dag Passerede. Ligesom hun nemlig under dette udtrykkelig har udtalt, at hun, da Samlejet den 27 September f. A. havde fundet Sted, hverken græd eller tænkte paa, at der var begaaet noget Voldtægt mod hende, hvorfor der kunde være Spørgsmaal for hende om at tage Hævn eller at foranledige Straf over Arrestanten — en Udtalelse, som ogsaa vinder Bestyrkelse ved, hvad Møllersvend P. Jørgenson har forklaret om, at hun, da hun forlod Tjenesten, ikke saa ud, som om hun havde grædt eller som om der var gaaet hende Noget imod, men saa „mildt med Ansigtet“, samt at der overhovedet først i Formødrenes Hjem og endda først nogle Dage senere, da hendes Fader og Arrestanten vare komne i Uenighed om Sagens Ordning i Mindelighed, blev Tale om at gjøre Anmeldelse om det Passerede, saaledes har hun ogsaa under Reassumptionsforhøret indrømmet, at Arrestanten ved nævnte Lejlighed hverken slog eller truede hende, samt at hun, der ikke har turdet benægte, at hun i Fuldbyrdeleseøjeblikket havde sine Arme fri, ikke destomindre ikke paa dette Tidspunkt har gjort anden Modstand end, at hun efter at have sagt „Au!“ og at han skulde lade hende være, vil have lagt sine Hænder paa hans Skuldre og søgt at skubbe ham af, medens hun derimod ikke har raabt om Hjælp eller paa anden virksom Maade søgt at forhindre, at han fik sin Villie med hende, skjønt hun samtidig har erkjendt, at hun fra det Øjeblik, han opknappede sine Benklæder, ikke kunde være i Tvivl om, at det var Alvor fra hans Side. Hertil kommer endelig, at Arrestanten — hvis Forklaring under Reassumptionsforhøret om, at han hverken i det Frederiksborg Birks Politiret den 16 Oktober f. A. optagne Forhør eller senere under Forhørene i nærværende Sag har tilstaaet eller forklaret, at han den 27 September f. A. havde, som det hedder paa vedkommende Sted i Forhørsakten, tiltvunget sig Samleje med Pigen, naar henses til det i saa Henseende iøvrigt Fremkomne, ikke tør forkastes — i sine yderligere Forklaringer under Reassumptionsforhøret angaaende den ham paasigtede Voldtægtsforbrydelses Detailler bestemt har benægtet, at han, da han hin Morgen førte Pigen ud i Fodergangen, holdt fast om hendes Arme og slæbte hendes Ben henad Jorden, idet han, der, efter hvad der tidligere var

passeret mellem dem, ikke antog hendes Vægning ved at samtykke i Samlejet for alvorlig ment, alene tog hende med den højre Arm om Livet, medens hun uden at gjøre nogen egenlig Modstand selv gik baglænds med ham paa sine Ben. Endelig har Arrestanten ogsaa benægtet, at han holdt paa Pigens Arme og Hænder, medens de laa i Fodergangen, og han har navnlig forklaret, at han under selve Samlejet havde sin ene Haand under hendes Lænder, medens den anden laa paa Halmen ved Siden af hende, ligesom han har modsagt, at hun under Samlejet gjorde Forsøg paa at skubbe ham bort med Hænderne eller overhovedet gjorde nogen Modstand, i hvilken Henseende han overfor hendes Forklaring om, at der hverken var Plads til „at vride eller vende sig der, hvor hun laa“, særlig har paastaet, at hun ved den paagjældende Løjlighed kun med Underkroppen laa mellem Foderkassen og Krybben, der efter et fremlagt Rids ere i en Afstand fra hinanden af 1 Alen 6 Tommer, hvorimod hendes Overkrop laa udenfor Foderkassen.

Efter det saaledes Foreliggende kan det ikke anses bevist, at Arrestanten har gjort sig skyldig i Voldtægt overfor Karen Marie Pauline Pedersen, og han vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale.

I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken Arrestanten i Medfør af Straffelovens § 168, 1ste Mbr., er anset med 4 Aars Forbedringshusarbejde, være at forandre.

Nr. 149. Højesteretssagfører Hansen

contra

Jens Peder Jørgensen (Def. Shaw),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 Februar 1889: Tiltalte Jens Peder Jørgensen bør straffes med simpelt Fængsel i 14 Dage, og i Erstatning til Partikulier Jens Jensen betale 448 Kr. 50 Øre. Saa bør han og tilsvare Aktionens Omkost-

ninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Salomonsen og Kalko, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold findes efter Omstændighederne rettelig henført under Straffelovens § 257. men Straffen vil være at fastsætte til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage. Dommens Bestemmelser om Erstatning og Aktionens Omkostninger tiltrædes.

Thi kjendes for Ret:

Jens Peder Jørgensen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i fjorten Dage. Iøvrigt bør Kriminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Hansen og Shaw 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Tiltalte Jens Peder Jørgensen, der er født den 19 November 1854 og ikke funden forhen straffet, for Bedrageri anlagte Sag ere de nærmere Omstændigheder følgende:

I November Maaned 1887 overdrog Partikulier Jens Jensen ved Kjøbekontrakt-Transport sin Ret til at erholde Skjøde paa Ejendommen Matr.-Nr. 758 i udenbys Klædebo Kvarter, Fiskergade Nr. 5 heri Staden, til Tiltalte, mod at denne overtog de i Ejendommen indestaaende Prioriteter til Beløb ialt 40,500 Kr. og forpligtede sig til afdragsvis at betale Jensen 1500 Kr. Det fastsattes derhos i Transporten, at Tiltalte strax skulde tiltræde Ejendommen og oppebære den af samme gaaende Leje fra 1 November s. A. at regne, saaledes at den til Jensen for Tiden efter nævnte Dato forudbetalte Leje, der ifølge Sagens Oplysninger har udgjort 249 Kr. 80 Øre, skulde tilbagebetales Tiltalte, medens denne paa den anden Side skulde betale de i December Termin s. A. forfaldende Renter af og Afdrag paa

Prioritetsgjælden til Beløb ialt 1072 Kr. 50 Øre. Da Jensen, der tvivlede om Tiltaltes Soliditet, imidlertid frygtede for, at denne ikke vilde være i Stand til at efterkomme sidstnævnte Forpligtelse, og derfor ønskede at sikre sig, at de Penge, der i Mellemtiden inkasseredes i Husleje, blev anvendte til Betaling af de ovenmeldte Renter og Afdrag, formaaede han samtidig Tiltalte til at udstede en Deklaration, hvori Tiltalte forpligtede sig til indtil 1 Januar 1888 at lade Ejendommen „administrere“ af den daværende Vicovært for samme, Hans Nielsen, og at lade denne indbetale den indkomne Leje af Ejendommen til en nærmere angiven Sagfører, hvilken Leje da, som det i Deklarationen hedder, skulde „tilfalde“ Jensen, dersom Tiltalte ikke opfyldte sin Forpligtelse til at betale de i December Termin 1887 forfaldende Renter. Efter Udfærdigelsen af denne Deklaration overtog Tiltalte Ejendommen, uden at der mellem Parterne fandt nogen Pengeudbetaling eller Afregning Sted, idet der ifølge den indgaaede Overenskomst først til et senere Tidspunkt af Tiltalte skulde betaales Afdrag paa de forommeldte 1500 Kr., og Jensen tilbageholdt de 249 Kr. 80 Øre, som han havde oppebaaret i Leje for Tiden efter den 1 November 1887.

Ved Tiltaltes egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er det nu under nærværende Sag godtgjort, at han i Strid med den nævnte Deklaration har ladet Vicevært Nielsen, der ikke af nogen af Parterne var bleven gjort bekendt med Deklarationens Indhold, i November og December Maanedes s. A. til ham udbetale forfaldne Lejesummer til et Beløb af ialt 549 Kr., og at han heraf ikkun har anvendt 87 Kr. 50 Øre til Betaling af forfaldne Renter af 3die Prioritet i December Termin s. A. og ca. 13 Kr. til Reparationer af Ejendommen, medens han har forbrugt Restbeløbet af 448 Kr. 50 Øre til egen Fordel, som Følge af hvilket Forhold Jensen, der atter har overtaget Ejendommen, har maattet udrede, hvad der iøvrigt skyldtes i Renter og Afdrag i nævnte Termin, og saaledes — foruden de yderligere Udgifter, han har paadraget sig derved, at Prioritetshaverne ikke i rette Tid have faaet deres Tilgodehavende — ved den med Tiltalte indgaaede Handel har haft et rent Tab af de forommeldte 448 Kr. 50 Øre.

Som Følge af det Anførte og da der ikke kan tages Hensyn til Tiltaltes Foregivende om, at han har anset oftnævnte Deklaration for at være uden Betydning, vil han blive at anse efter Straffelovens § 257, efter Omstændighederne med simpelt Fængsel i 14 Dage, hvorhos han vil have efter derom nedlagt Paa-stand til at betale i Erstatning til Jensen 448 Kr. 50 Øre.

Fredagen den 1 November.

**Nr. 44. Finantsministeriet paa Statskassens Vegne (Den
kst. Kammeradvokat)**

contra

**Snedkersvend og Fabrikarbejder Carl Andersen Møller
(Klubien efter Ordre),**

betr. Spørgsmaal om Invalideforsørgelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 April 1888: Det indstævnte Finansministerium bør paa Statskassens Vegne til Citanten, Snedkersvend og Fabrikarbejder Carl Andersen Møller af Ribe, betale 2649 Kr. 85 Øre med Renter, deraf 5 pCt. aarlig fra den 13 Juli, indtil Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Prokurator Meyer i Salær 60 Kr., der udredes af det Offentlige. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Om end den Kontusion, som blev tilføjet Indstævnte Natten mellem den 12 og 13 April 1864 i Dybbølskandserne, antages at have bevirket, at hans venstre Øje fra den Tid mistede Synsevnen, og at han derfor vilde have været berettiget til at fordrø sig kasseret som udygtig til Militærtjeneste, kan det ikke efter Forholdets Beskaffenhed betragtes som en Selvfølge, at hans Evne til at sørge for hans og Families Underhold derved i det Tidsrum, om hvilket der her er Spørgsmaal, har været svækket i en væsentlig Grad, hvoraf der heller ikke foreligger en Anerkjendelse fra Administrationens Side deri, at der fra 1 November 1886 er tillagt ham Invalideforsørgelse, idet det efter de da foreliggende Lægeerklæringer ikke kan anses for givet, at dette udelukkende var begrundet i Blindheden paa det ene Øje. Heller ikke kan det efter de Højesteret forelagte, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger antages, at en saadan Forringelse af Erhvervsevnen allerede i det paa-gjældende Tidsrum virkelig har været tilstede, hvilket det saameget mere maatte paahvile Indstævnte at bevise, som han ikke før 1886 har gjort Skridt til at erholde Invalideforsørgelse. Som Følge heraf vil Citanten være at frifinde for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for begge Retter blive efter

Omstændighederne at ophæve og de Indstævntes befalede Sagførere tilkommende Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Finantsministeriet bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner. I Salarium tillægges der Prokurator Meyer 60 Kroner og Advokat Klubien for Højesteret 100 Kroner, hvilke Salaries udredes af det Offentlige.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 8 November 1889.
Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.
Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1889.

Nr. 82—83.

Fredagen den 1 November.

Nr. 44. Finantsministeriet paa Statskassens Vegne (Den kst. Kammeradvokat)

contra

Snedkersvend og Fabrikarbejder Carl Andersen Møller (Def. Klubien).

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: I November Maaned 1886 ansogte Citanten, Snedkersvend, Fabrikarbejder Carl Andersen Møller af Ribe, Bestyrelsen for de militære Underklassers Pensionering og Invalideforsorgelse om Pension og Forsorgelse, idet han oplyste, at han, der havde deltaget i Felttoget i 1864, Natten mellem den 12—13 April i det nævnte Aar i Dybbolskandserne havde ved en Granatstump faaet en Kontusion af venstre Oje, der ifølge Attest af 3 Maj 1864 fra Overlægen paa Frederiksberg Slots Lazareth, hvor han den Gang blev behandlet, havde medfort Tab af Synsevnen paa dette Oje, ligesom det ved Lægeundersøgelse i 1886 var blevet konstateret, at Citanten kun havde „lige exentrisk Lyssands paa venstre Oje“, og der blev da tildelt ham en aarlig Pension af 15 Kr. og aarlig Invalideforsorgelse af 162 Kr., Alt fra 1 November 1886 at regne.

I Begyndelsen af forrige Aar ansogte Citanten derpaa det indstævnte Ministerium om at erholde Pensionen og Understøttelsen efterbetalt for det Tidsrum, for hvilket han forment, at saadan maatte tilkomme ham forud for fornævnte 1 November 1886, og da hans Ansogning blev afslaaet, har han efter meddelt Bevilling til fri Proces anlagt nærværende Sag, hvorunder han

ved sin beskikkede Sagfører, Prokurator J. Meyer, har paastaet det indstævnte Ministerium tilpligtet at betale ham, der blev permitteret fra den militære Tjeneste den 1 November 1867, Pension og Understøttelse som Krigsinvalid fra den 1 December 1867 til 1 November 1886 med et Beløb, som han har opgjort til ialt 2649 Kr. 85 Øre tilligemed 5 pCt. aarlig Rente heraf fra Stævningens Dato, den 13 Juli 1887, indtil Betaling sker. Saa har han og paastaet det indstævnte Ministerium tilpligtet at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til den beskikkede Sagfører.

Det indstævnte Ministerium, for hvilket den konstituerede Kammeradvokat har givet Møde, har principalt paastaet sig frifundet og Citanten tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger, derunder Salær til Kammeradvokaten.

Til Støtte for denne sin Paastand har Citanten anbragt, at det, da der, som meldt, fra 1 November 1886 er tilstaaet ham Pension og Understøttelse som Krigsinvalid, formentlig er givet, at hans Invaliditet er anerkjendt som foranlediget ved den omtalte Kontusion, samt at Grunden til, at han ikke allerede tidligere havde anset om Forsørgelse som Invalid, var den, at han formentlig ved en Fejltagelse efter sin Udskrivning fra Lazarethet ikke blev stillet for en Kassationskommission, men umiddelbart fra Lazarethet sendt tilbage til sin Afdeling for at gjøre Krigstjeneste, og at han, der atter blev indkaldt til militær Tjeneste i nogle Uger i Aaret 1867, paa Grund af ovenanførte Omstændigheder fremdeles var i Ubekjendtskab med, at han kunde stille Krav paa Invalidforsørgelse, lige indtil Aaret 1886, da han, fordi Nød da stod for Døren, var bleven opmærksom derpaa.

Det indstævnte Ministerium har paa sin Side gjort gjældende, at det vel maatte anses statueret ved Lægeundersøgelsen i 1886, at Citanten da var Invalid, men at det ikke uden Bevis kunde erkjendes, at hans Evne til at forsørge sig og sin Familie i det Tidsrum, for hvilket han paastod Efterbetaling, saaledes som Lov af 9 April 1851 §§ 10 og 12 og Lov 20 November 1876 § 1 fordre, havde været i en væsentlig Grad svækket, samt at saavel den Omstændighed, at Citanten først saalænge efter ansøgte om Forsørgelse, som og, at han havde været istand til umiddelbart efter sin Udskrivning fra Lazarethet at gjøre aktiv Krigstjeneste og derefter i 1867 paany at forrette militær Tjeneste, netop vidnede om det Modsatte. Endelig har Ministeriet henvist til, at der i de Lægeattester, der udfærdigedes i Anledning af Citantens Andragende i 1886, findes udtalt, at Øjenbetændelse af den Form, der ved Kontusionen var paaført Citanten, til forskjellige Tider kunde bedres saameget, at Paagjældende og hans nærmeste Omgivelser ikke reflektere paa samme.

Da det imidlertid er uimodsagt, at den Blindhed paa venstre Øje, der i November 1886 erkjendtes at indeholde Berettigelse

Hjørring Bythings Dom af 12 April 1887: Indstævnte Tømmermester O. F. Hansen i Hjørring bær til Citanten Murermester J. Jørgensen sammesteds betale 726 Kr. 41 Øre med Renter heraf efter 5 pCt. p. a. fra 21 Januar 1885 til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 December 1887: Citanten, Tømmermester O. F. Hansen, bær for Indstævnte, Murmester J. Jørgensens Tiltale i denne Sag for Tiden fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af en af Citanten for Underretten den 27 April 1886 fremlagt Skjønnsforretning kan ses, at den af Skjønsmændene den 1 December 1885 inden Hjørring Kjøbstads Ret fremlagte Forretning er skrevet paa behørig stemplet Papir.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger maa det under Sagen omhandlede Murarbejde paa Skomager Mortensens Ejendom, som Citanten havde paataget sig at udføre mod et Vederlag af 800 Kr., anses at have været i alt Væsentligt udført, da Sagen anlagdes, idet der alene stod nogle ubetydelige Efterarbejder tilbage, hvis Udførelse ikkun har kostet 11 Kr. 80 Øre, og som Citanten, der gjentagne Gange, ogsaa før Sagens Anlæg, har sendt sine Folk hen for at fuldende Arbejdet, er bleven hindret i at udføre derved, at det Indstævnte paahvilende Tømmerarbejde ikke var tilstrækkelig fremmet. Herefter findes det, at Citanten — der, som Følge af forskjelligt for Indstævnte udført Murer- og Haandlangerarbejde, havde et større Mellemværende med denne, paa hvilket der Tid efter anden uden Hensyn til de enkelte Arbejder var gjort Afbetalinger af Indstævnte — ikke har manglet Foje til i den af ham ved Sagens Anlæg fremlagte Opjødelse at optage det betingede Vederlag, 800 Kr., for Arbejdet paa Mortensens Ejendom som et Tilgodehavende for sig, medens de tilbagestaaende ubetydelige Arbejder ved samme, som Indstævnte efter Sagens Anlæg paa egen Haand lod udføre ved en Anden, under de forhaandenværende Omstændigheder alene kunde berettigede Indstævnte til et Afdrag i Akkordsummen for, hvad deres Udførelse kunde koste, men ikke til at paastaa Frifindelse under denne Del af Søgnsaalet som for tidligt anlagt. Som Følge heraf og da der efter Sagens processuelle Stilling for Højesteret ikke er Spørgsmaal om at gjøre nogen Forandring i det Beløb af 726 Kr.

41 Øre, som Underrettsdommen, efter Fradrag blandt Andet af ovennævnte 11 Kr. 80 Øre, i det Hele har tilkjendt Citanten hos Indstævnte, vil denne Dom ifølge Citantens Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve og de Citantens befalede Sagførere tilkommende Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Bythingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der afdøde Advokat Levinsens Bo 20 Kroner og Højesteretssagfører Lunn 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved Underrettsdommen i nærværende Sag, hvorunder Indstævnte, Murmester J. Jørgensen i Hjørring i 1ste Instants har sagsøgt Citanten, Tømmermester O. F. Hansen sammesteds, til Betaling af Indstævntes Tilgodehavende hos ham for en Del i 1884 og i Begyndelsen af Januar Maaned 1885 paa forskellige Ejendomme i Hjørring, hvis Opførelse Citanten maa antages at have havt i Entreprise, udført Murarbejde — er Citanten tilpligtet at betale Indstævnte 726 Kr. 41 Øre med 5 pCt. aarlige Renter heraf fra Forligsklagens Dato, den 21 Januar 1885, indtil Betaling sker, og Sagen er derefter af Citanten indankot her for Rotten, hvor han principaliter ligesom for Underretten har paastaet sig fuldstændig frifunden for Indstævntes Tiltale, medens hans subsidiære Paastande gaa ud paa, at han, enten fuldstændig frifindes forsaavidt angaar 250 Kr. af det Indstævnte ved Underrettsdommen tilkjendte Beløb, og iøvrigt frifindes for Tiden, eller i det Hele frifindes for Tiden, eller dog frifindes imod at betale Indstævnte 476 Kr. 41 Øre. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Efter en af Indstævnte ved Sagens Inkamination for Underretten fremlagt Regning udgjorde hans Tilgodehavende hos Citanten for de ovennævnte Arbejder ialt 8554 Kr. 21 Øre, derunder blandt Andet 4275 Kr. for Murarbejde paa Fragtmand N. Niel-

sens Ejendom og 800 Kr. for Murarbejde paa Skomager N. C. Mortensens Ejendom — i hvilket foranferte Tilgodehavende han dog i Forligsklagen angav, at der afgik en Del, som Citanten havde tilgode i Kontraregning, men hvis Størrelse denne ikke havde været til at formaa til at opgive — men under Proceduren for Underretten har Indstævnte erkjendt at være fyldstgjort for 7621 Kr. af sit ovennævnte Tilgodehavende, saant Citanten kun skylder ham til Rest 933 Kr. 21 Øre. Ved Underretsdommen er der dog, som meldt, kun tilkjendt Indstævnte 726 Kr. 41 Øre, idet der i den af ham for Arbejdet paa Skomager N. C. Mortensens Ejendom beregnede Betaling er afdraget 11 Kr. 80 Øre paa Grund af, at Arbejdet ikke var helt fuldført af Indstævnte, medens Betalingen for Arbejdet paa Fragtmand N. Nielsens Ejendom, for hvilket Arbejde Indstævnte, som nævnt, havde beregnet sig 4275 Kr., er nedsat til 4080 Kr., hvortil 2 efter Citantens Foranstaltning af Retten udmeldte uvillige Mænd under en den 27 November 1885 afholdt og den 15 December s. A. afhjemlet Skjønnsforretning, under særligt Hensyn dels til den paa Udførelsestiden gjældende billigste Dagpris for saadant Murarbejde, dels til, at Citanten havde leveret saavel Beroringsmateriale samt Kit og Søm til Tækningen, som de ved Arbejdet benyttede Stilladser, have ansat Værdien af det udførte Arbejde, og, da Sagen ikke er kontrapaaanket fra Indstævntes Side, bliver der ikke her for Retten Spørgsmaal om at tilkjende ham mere end de nævnte 726 Kr. 41 Øre. Citanten har imidlertid paa-naaet dette Beløb yderligere nedsat med 250 Kr., idet han har anset sig berettiget til i den Indstævnte ved Underretsdommen tilkjendte Betaling for Murarbejdet paa Fragtmand N. Nielsens Ejendom at fradrage saakaldet „Mesterløn“, som han har ansat til det ovennævnte Beløb af 250 Kr., hvorhos han dels har henholdt sig til sin Procedure for Underretten, forsaavidt angaar et Beløb af 16 Kr., som han mener at have tilgode hos Indstævnte for 2 Citanten tilhørende Trillebører, som Indstævnte uberettiget skal have tilegnet sig, dels har protesteret imod, at der under nærværende Sag tilkjendes Indstævnte nogen Betaling for Arbejdet paa Skomager N. C. Mortensens Ejendom, eftersom dette Arbejde ikke var fuldført ved nærværende Sags Anlæg, og Sagsmaalet, forsaavidt Betalingen for samme angaar, saaledes formentlig er for tidligt anlagt.

Ligesom der nu ikke paa Citantens ovennævnte Anbringender, deres Rigtighed forudsat, med Føje kan støttes nogen Paastand om fuldstændig Frifindelse for Indstævntes Tiltalte i denne Sag, saaledes ville ej heller Citantens Paastande, forsaavidt de gaa ud paa at fritages for Betaling af de 250 Kr., som han, som meldt, anser sig berettiget til at fradrage i Betalingen for Arbejdet paa Fragtmand N. Nielsens Ejendom, kunne tages til Følge; thi det kan ikke imod Indstævntes Benægtelse ansees godt-

gjort, at der enten ifølge Koutume eller ifølge særlig Overenskomst mellem Parterne tilkommer Citanten Ret til i den Indstævnte ved Underrettsdommen tilkjendte Betaling — der efter det Ovenanførte er beregnet efter don paa Udførelæstiden gjældende billigste Dagpris for saadant Murarbejde, saaledes at der tillige er taget Hensyn til, at Citanten har leveret Stillaedser og Beroringsmateriale m. m. — at afdrage „Møsterløn“, og forsaavidt angaar Godtgjørelsen for de to ovennævnte Trillebører, da er det ikke imod Indstævntes Benægtelse godtgjort, at han har tilegnet sig samme. Derimod er det in confesso, at Indstævnte ikke ved nærværende Sags Anlæg havde fuldført det Murarbejde, som han ved den imellem Parterne indgaaede Overenskomst havde paataget sig at udføre paa Skomager N. C. Mortensens Ejendom, idet der efter Citantens Anbringende den Gang manglede en Del Efterpudsning, Afpudsning og Hvidtning samt Opsætning af en Kakkellovn og et Komfur m. m., og ligesom det følger af Forholdets Natur, at Betalingen for Murarbejdet paa en Ejendom, naar en Murmester, saaledes som her, har paataget sig Udførelsen af samme imod et Vederlag, fastsat under Et til en samlet Sum, i Almindelighed først kan fordres, naar alt det omakkorderede Arbejde er præsteret, saaledes er der heller ikke oplyst Noget, der kunde berettige til i nærværende Tilfælde at gjøre en Undtagelse fra denne Regel; thi vel har Indstævnte i saa Henseende paaberaabt sig, at han flere Gange i Lobet af Vinteren 1884—85, som det maa antages saavel før som efter nærværende Sags Anlæg, efter et Vidnes Forklaring sidste Gang den 13 Februar 1885, har sendt Folk til bemeldte Ejendom for at fuldføre det manglende Murarbejde sammesteds, og at Grunden til, at disse Folk ikke have udført det dem af Indstævnte overdragne Hverv, alene var den, at Tømmerarbejdet paa Ejendommen ikke var saavidt fremmet, at det manglende Murarbejde kunde udføres sammesteds; men da Indstævnte end ikke har paastaaet, at Citanten, der efter sit uimodsagte Anbringende, først til Maj 1885 skulde aflevere Bygningen paa Skomager N. C. Mortensens Ejendom til Ejeren, ligeoverfor Indstævnte skulde have paataget sig nogen særlig Forpligtelse til at udføre Tømmerarbejdet paa Ejendommen hurtigere, end hans Akkord med Skomager N. C. Mortensen nødvendiggjorde, og der heller ikke foreligger Noget, der kunde give Grund til at antage, at han forsætlig skulde have forsinket Tømmerarbejdets Fuldførelse, kan der ikke tillægges den ommeldte Omstændighed nogen videre Betydning ved Sagens Afgjørelse.

Som Følge af Foranstaaende og idet den Omstændighed, at det manglende Murarbejde efter nærværende Sags Anlæg, som det maa antages i Marts og April Maaneder 1885 efter Citantens Foranstaltning er blevet udført af en anden Murmester, som derfor har beregnet sig et Vederlag af 11 Kr. 80 Øre, ikke kan

berettigede til imod Citantens Protest, som sket er ved Underrettsdommen, under nærværende Sag at tilkjende Indstævnte det for Murarbejdet paa Skomager N. C. Mortensens Ejendom betingede, endnu ikke ved nærværende Sags Anlæg forfaldne Vederlag, efter Fradrag af ovennævnte 11 Kr. 80 Ore, maa Sagen, forsaavidt angaar det ommeldte Vederlag, anses for tidlig anlagt, og da Indstævnte efter det Ovenanførte er fyldestgjort for sit øvrige Tilgodehavende, vil Citanten saaledes for Tiden være at frifinde for Indstævntes Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at det ikke af en af Citanten for Underretten den 27 April 1886 fremlagt Skjønforretning kan ses, at den af Mændene den 1 December 1885 inden Hjørring Kjøbstads Ret fremlagte Forretning er skrevet paa behørig stemplet Papir. Iøvrigt ses i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Mandagen den 4 November.

Nr. 51. Skrædder **Hans Christian Jensen** (Klubien efter Ordre)

contra

Finantsminister, Konsejlspræsident **Estrup** paa Finantsministeriets Vegne (Den kst. Kammeradvokat),

betr. Spørgsmaal om Invalidforsørgelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 Juni 1888: De Indstævnte, Finantsministeriet, bør for Tiltale af Citanten, Skrædder Hans Christian Jensen af Odense i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Prokurator Meyer i Salær 40 Kr., som udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Efter de i den indankede Dom anførte Lægeerklæringer

maa det antages, at den betydelige Forringelse af Citantens venstre Haands Brugbarhed, der i Anledning af hans i 1886 indgivne Andragende til Invalidebestyrelsen blev konstateret som en Følge af det ham i Slaget ved Isted tilføjede Skudsaar og da førte til, at han af Administrationen kjendtes berettiget til Invalideforsørgelse fra 1 Oktober 1886, allerede har været tilstede, da han i August 1857 anholdt om saadan Forsørgelse. Efter de Forhold, under hvilke Citanten fra den Tid indtil sin i 1886 indtrufne Fallit arbejdede som Skræddermester, maa det efter de foreliggende Oplysninger derhos antages, at Forringelsen af venstre Haands Brugbarhed i dette Tidsrum i en væsentlig Grad har svækket hans Evne til at sørge for sit og Families Underhold, i hvilken Henseende bemærkes, at Citanten ikke før 1866 holdt Svend, og at det efter Omstændighederne er antageligt, at den beskadigede Haands Tilstand, der efter Citantens Fremstilling var Grunden til, at han fra den nævnte Tid gik over til at holde Svende, ogsaa efter denne Forandring er vedbleven at udøve en hæmmende Indflydelse paa hans Erhvervsvirksomhed. Som Følge heraf og da den af det indstævnte Ministerium subsidiært fremsatte Paastand, at Citantens Ret til at erholde Forsørgelse for Tiden før 1 Oktober 1866 i alt Fald maa være bortfalden ved Præskription, savner Hjemmel i Lovgivningen, findes Citanten at maatte kjendes berettiget til at erholde Invalideforsørgelse fra 1 September 1857 til 1 Oktober 1886, dog saaledes, at Forsørgelsen efter den i saa Henseende nedlagte subsidiære Paastand vil være nærmere at fastsætte af Administrationen i Overensstemmelse med de derom i Lovgivningen indeholdte Forkrifter.

Processens Omkostninger i begge Instantser blive efter Omstændighederne at ophæve og de Citantens befalede Sagførere tilkommende Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør være berettiget til Invalideforsørgelse fra 1 September 1857 til 1 Oktober 1886. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. I Salarium tillægges der Prokurator Meyer 60 Kroner, og Advokat Klubien for Højesteret 100 Kroner, hvilke Salarier udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag søger Citanten, Skrædder Hans Christian Jensen af Odense, der fra 1 Oktober 1886 at regne har oppebaaret Pension af Statskassen og Invalideforsørgelse, efter meddelt Bevilling til fri Proces ved sin beskikkede Sagfører, Prokurator Meyer, de Indstævnte, Finantsministeriet tilpligtede at betale ham 4636 Kr. 98 Øre, som Efterbetaling af Pension og Invalideforsørgelse for Tidsrummet fra 1 Oktober 1851 til 1 Oktober 1886 med Renter 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 13 Juli s. A. samt Sagens Omkostninger, derunder Salær til Prokurator Meyer, efter Reglerne for beneficerede Sager.

De Indstævnte have ved den konstituerede Kammeradvokat paustaet sig frifundne og Citanten paalagt skadesløse Sagsomkostninger, derunder Salær til Kammeradvokaten.

Det fremgaar af Sagen, at Citanten, da han som Tjenstgjørende ved 5te Reservebataillon deltog i Slaget ved Isted den 25 Juli 1850, fik et Skudskaar gennem den venstre Haand, som Folge af hvilket han henlaa paa Christianshavns Lazareth, indtil han den 27 September s. A. blev „for Tiden kasseret“ af en Kassationskommission i Kjøbenhavn. Fuldkommen kasseret blev han paa Sessionen for Odense Amt den 29 September 1851.

Under 19 i samme Maaned havde Citanten til Invalidebestyrelsen indgivet et med Erklæring fra Stadslægen i Odense forsynet Andragende om Pension og Forsørgelse af Hensyn til, at han paa Grund af Saaret ikke forment at kunne drive sin Profession til samme Fuldkommenhed som tidligere. Lægens Erklæring gik ud paa „Skud gennem venstre Haand med Knusning af Tommelfingerens Mellemlaandsknogel. Saaret er fuldkommen lægt, men Ledforbindelsen mellem Tommelfingerens Mellemlaandsknogel og Haandroden aldeles stiv, saa Tommelfingeren kun er bevægelig i dens 2 nederste Led. Holbredet forøvrigt godt.“ I en den 16 December s. A. afgiven Continuationserklæring udtaler Lægen, at uagtet Tommelfingerens tvungne Stilling kan den dog bevæges noget bandede ud fra Haanden og ind mod de andre Fingre, da dens egne Ledforbindelser ere uskadte, samt tilføjer: „Den Paugjældende siger selv, at han vel kan arbejde lige saa godt som tidligere, men det koster ham længere Tid, og dette hans Udsagn finder jeg i Betragtning af Ovenstaaende troværdigt; skjøndt jeg rigtignok antager, at ved fortsat Øvelse af Haanden ogsaa denno Ulempe vil hæves.“ Det blev derefter under 19 Januar næste Aar af Invalidebestyrelsen tilkjendegivet Citanten, at Bestyrelsen ifølge de i hans Andragende indeholdte Oplysninger ikke ansaa ham forsørgelsesberettiget efter Loven af 9 April 1851.

Under 7 August 1857 indgav Citanten et nyt Andragende til Invalidebestyrelsen om Understøttelse, ledsaget af samme Læges Erklæring, hvori det næst en Beskrivelse af den læderede Haands

Tilstand, der i alt Væsentligt stemmer med den i 1851 givne, hedder: „Det forekommer mig, at den Paagjældendes Arbejdsdygthed ved denne Læsion er temmelig betydelig forringet.“ Ved Skrivelse af 11 September s. A. lod bemeldte Bestyrelse imidlertid Citanten tilkjendegive, at da den i Henhold til Stadslægens Erklæring saavel paa den sidstnævnte Ansøgning som paa og i Anledning af det i 1851 indgivne Andragende ikke kunde anse den omtalte Beskadigelse som en væsentlig Indskrænkning i hans Arbejdsevne, og det saa meget mindre, naar der tages Hensyn til det Haandværk, Citanten driver, havde Bestyrelsen ikke troet sig berettiget til at bevilge ham den ansøgte Forsørgelse.

Efterat Citanten atter i September 1886 til Invalidebestyrelsen havde indgivet Andragende om Forsørgelse, hvilket Andragende af samme Stadslæge var forsynet med en Erklæring om Citantens venstre Tummelfingers Tilstand, hvorefter „denne Fingers og derved hele Haandens Brugbarhed til hans Arbejde er særdeles betydelig forringet, ligesom jeg tidligere har erklæret“, tilkjendegav Bestyrelsen Citanten den 12 Oktober s. A., at der overensstemmende med Lovene af 9 April 1851, 24 Februar 1858, 20 November 1876 og 18 April 1883 af den Bestyrelsen underliggende almindelige Fond var tilstaaet ham fra 1 s. M. en vedvarende uarlig Forsørgelse af 182 Kr. 4 Øre.

Da Citanten imidlertid forment, at det af Stadslægens tidligere Erklæringer i Forbindelse med en ny Erklæring fra samme Læge af 10 Januar 1887, hvorefter Citantens „venstre Haand, Invalid efter Krigen i 1850, er ganske i den samme Forfatning som af mig beskrevet i en Erklæring af 1857, hvortil kan føjes, at Invalidens Arbejdsdygtighed fremdeles maa være meget betydelig forringet“, fremgik, at han lige fra 1851 havde været berettiget til Invalideforsørgelse, ansøgte han under 14 Januar 1887 det indstævnte Ministerium om Efterbetaling af en tilsvarende Forsørgelse for de 35 Aar fra 1 Oktober 1851 til 1 Oktober 1886, og da denne Ansøgning under 13 April 1887 var bleven afslaaet, anlagde han nærværende Sag, under hvilken han, som anført, har opgjort sit Efterkrav til 4636 Kr. 98 Øre.

Vel findes det nu ikke, som af Indstævnte anbragt, godtgjort, at der er indtraadt en Forværring i Citantens Tilstand i Tiden mellem 1857 og 1886, men da det paa den anden Side efter de foreliggende Oplysninger ikke kan antages, at Citantens Legemsbeskadigelse har været af en saadan Beskaffenhed, at hans Evne til at sørge for sit og Families Underhold, enten da han i Aarene 1851 og 1857 ansøgte om Invalideforsørgelse, eller i det Hele taget forinden 1886, da han, efter at være gaaet fallit, maatte ophøre at arbejde som Mester, har været svækket i en væsenlig Grad, ville de Indstævnte være at frifinde for Citantens Tiltale.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves, og vil der saaledes ikke kunne tilkjendes den konstituerede Kammeradvokat noget Salær, hvorimod der vil være at tillægge den for Citanten beskikkede Sagfører, hvis Sagførelse har været forsvarlig, i Salær 40 Kr., der ville være at udrede af det Offentlige.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 162.

Advokat Hindenburg

contra

Hans Peter Hansen (Kjøbenhavn) (Def. Shaw),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 210.

Kriminal- og Politirettens Dom af 9 April 1889: De Tiltalte Hans Peter Hansen (Kjøbenhavn), Jens Peder Pedersen, Hans Peter Hansen (Gjershoj), Frederik Christian Pedersen, Anders Hansen og Oluf Hansen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Hans Peter Hansen (Kjøbenhavn) i 2 Gange 5 Dage, Jens Peder Pedersen og Frederik Christian Pedersen hver især i 8 Dage og Hans Peter Hansen (Gjershoj), Anders Hansen og Oluf Hansen hver især i 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Bøcher og Lange, 30 Kr. til hver, udredes af Tiltalte Hans Peter Hansen (Kjøbenhavn), dog saaledes, at heraf in solidum med ham tilsvares Halvdelen af de Tiltalte Jens Peder Pedersen, Hans Peter Hansen (Gjershoj), Frederik Christian Pedersen, Anders Hansen og Oluf Hansen, En for Alle og Alle for En. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, forsaauidt angaar Hans Peter Hansen (Kjøbenhavn),

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaa-

vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Shaw 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltales Hans Peter Hansen (Kjøbenhavn), født den 7 November 1861, Jens Peder Pedersen, født den 23 April 1864, Hans Peter Hansen (Gjershøj), født den 18 Marts 1869, Frederik Christian Pedersen, født den 13 Marts 1862, Anders Hansen, født den 18 December 1851, og Oluf Hansen, født den 12 Januar 1864, af hvilke Ingen er funden forhen straffet, for Overtrædelse af Straffelovens § 210, og ere de i saa Henseende ved deres egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste overbeviste at have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Den 3 December forrige Aar opstod der en Uenighed mellem Postholder Ole Larsen her i Staden og nogle hos ham tjenende Postkudske, hvilken dog hurtig blev bilagt. Da en Del af Kudskene vare misfornøjede med den Adfærd, en af deres Kammerater, Kudsk Hans Petersen, ved denne Lejlighed saavel som ogsaa ved andre Lejligheder havde udvist, besluttede de, medens de den 5 December forrige Aar om Aftenen opholdt sig paa deres saakaldte Fællesstue, at skræmme Hans Petersen til at opgive sin Tjeneste hos Larsen ved at anvende Vold og Trusler om Vold mod ham. De lod ham derfor kalde ned paa Fællesstuen, hvor han blev puffet og stødt frem og tilbago og udskjældt samt, efter at Gassen i Værelset var slukket, bitragt et Slag i Hovedet, saa at han sank i Knæ. Forkarlen hos Postholder Larsen, Jens Peter Hansen, var imidlertid kommen tilstede og fik nu tilvejebragt Rolighed. Tilstede ved Forhandlingerne angaaende den omhandlede Fællesbeslutning vare de Tiltalte Hans Peter Hansen (Kjøbenhavn), Jens Peder Pedersen, Frederik Christian Pedersen, Anders Hansen og Oluf Hansen, alle Postkudske hos Larsen, medens Tiltalte Hans Peter Hansen (Gjershøj), der ligeledes var Postkudsk hos Larsen, først kom tilstede, efterat Beslutningen var fattet. Med Undtagelse af Oluf Hansen have alle de andre Tiltalte erkjendt, at de have deltaget i Beslutningens Vedtagelse eller tiltraadt samme og derefter medvirket til dens Udførelse. Hans Peter Hansen (Gjershøj) var saaledes den, der kaldte Hans Petersen ind i Fællesstuen under det Paaskud, at en fremmed Herre vilde tale med ham. Jens Peder Pedersen og Frederik Christian Pedersen slæbte ham med Magt

ind i Stuen, da han, der mærkede Uraad, vilde undfly. Anders Hansen lagde i Stuen sin Haand paa ham og tog til Gjenmæle, da han yttrede, at han ikke havde fornærmet Nogen eller Lignende, og Hans Peter Hansen (Kjøbenhavn) bibragte ham det Slag, der bragte ham til at synke i Knæ.

Den paafølgende Dag har endvidere Tiltalte H. P. Hansen (Kjøbenhavn) truet Hans Petersen med yderligere Overlast, hvis han ikke forlod sin Tjeneste.

Ved den mod ham udøvede Vold blev der ikke paaført Hans Petersen anden Skade end en forbigaaende Ømhed, og han lod sig hverken som Følge af denne eller paa Grund af den mod ham af Tiltalte Hans Peter Hansen (Kjøbenhavn) den 6 December fremsatte Trusel bevæge til at opgive sin Stilling hos Larsen.

Som Følge af det Anførte ville de Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 210, jfr. § 46, . . . efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød: Tiltalte Hans Peter Hansen (Kjøbenhavn) i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 198.

Advokat Hindenburg

contra

Eduard Jørgensen (Def. Shaw),

der tiltales for Overtrædelse af Lov om Fabrikation og Forhandling af Margarine m. m. af 5 April 1888 § 3.

Svendborg Extrarets Dom af 11 Februar 1889: Tiltalte, Detaillist Eduard Jørgensen, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger og derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Jakobsen, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Stårup, 10 Kr., udredes af det Offentlige.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 Juni 1889: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Salomonsen og Møller, tillægges i Salær hver 15 Kr., der blive at udrede af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Shaw tillægges der i Salarium for Højesteret hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Svendborg Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Detaillist Eduard Jørgensen af Svendborg, aktioneret for Overtrædelse af Lov om Fabrikation og Forhandling af Margarine m. m. af 5 April 1888 § 3.

Den 26 Oktober f. A. indberettede Inspektøren ved Smør- og Margarine-Kontrollen, at han ved en i Svendborg foretagen Undersøgelse havde fundet hos Tiltalte et Skilt om Salg af Margarine, hvilket Skilt, som det i Indberetningen hedder, var i Strid med fornævnte Lovs § 3 og § 3 i Indenrigsministeriets Bekjendtgjørelse af 12 April s. A., idet det ikke havde den lovbefalede Karakter og Snit, da Bogstaverne vare for spinkle og sammenknebnede, i hvilken Henseende det eksempelvis anførtes, at Bogstavet „A“ forned kun havde en Brede af $1\frac{5}{8}$ “, medens Breden i Forhold til Højden skulde være $2\frac{1}{3}$ “, og at de tykke sorte Linier kun havde en Brede af $\frac{7}{16}$ “ til $\frac{8}{16}$ “, medens Bredden skulde være $\frac{10}{16}$ “. Under den derefter indledede Undersøgelse forklarede Tiltalte at han ikke nærer Tvivl om Rigtigheden af de opgivne Maal, men at han først efter i Retten at være gjort opmærksom paa Uoverensstemmelserne har kunnet faa Øje derfor, og at han iøvrigt har været i fuldkommen god Tro, idet han efter af Inspektøren at være gjort opmærksom paa, at et af ham tidligere benyttede Skilts Bogstaver vare for smaa, har ladet det heromhandlede Skilt male af en Maler i Svendborg, hvem han anmodede om at udføre det overensstemmende med et af ham tidligere for en anden Handlende malet Skilt, og hvem han til Vejledning tilbød et Exemplar af Loven, som Maleren imidlertid bemærkede, at han kjendte og ikke behøvede.

Da Skiltet fyldestgjør Fordringerne i Lovgivningen, forsaavidt angaar Højden af Bogstaverne og Afstanden mellem de tvende Linier, hvoraf Skiltet bestaar, da Karakteren og Snittet af

et Bogstav i forstørret Gjengivelse ikke kan siges at være fra-
veget, fordi Forholdet mellem Bogstavets Højde paa den ene
Side og dets Brede og Stregers Tykkelse paa den anden Side
ikke er ganske det samme. som findes i det mindre Mønsterbog-
stav, og da de ved det heromhandlede Skilt forefundne Afvigelse-
ser, om de end, naar først Opmærksomheden henledes derpaa,
ere kjendelige for det blotte Øje, navnlig forsaavidt Bogstaverne
ere for sammenknebne, dog maa betragtes som temmelig uvæsent-
lige og ikke til Sknde for Tydeligheden — skjønnes Skiltet ikke
at kunne betragtes som lovstridigt, og det maa derfor billiges, at
Tiltalte ved den indankede Dom er frifunden for Aktors Tiltale,
og at Sagens Omkostninger ere paalagte det Offentlige. Be-
meldte Dom vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 239.

Advokat Klubien

contra

Niels Johan Andersen (Def. Shaw),

der tiltales for Tyveri.

Horns Herreds Extrarets Dom af 15 Maj 1889: Tiltalte Niels Johan Andersen af Mosbjerg bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt betale alle af hans Arrest og Aktionen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Poulsen, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Hesse, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 Juli 1889: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hindberg og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Højesteretssagfører Shaw 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Niels Johan Andersen for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der bor i et under Hovedgaarden Eskjær hørende Hus, og som i sidste Vinter havde haft Arbejde som Daglejer paa bemeldte Hovedgaard, den 15 Marts d. A. i det paa Gaarden værende Tørvehus har tilegnet sig ca. 50 Stk. Torv, som han fyldte i en tom Gjødningsæk, han havde medbragt. Da han havde bragt Sækken udenfor Tørvehuset for at bringe den hjem, kom imidlertid Avlskarlen og Kokkepigen til, og da den Førstnævnte forlangte, at Tiltalte, der foregav, at han havde Gaardens Ejers Tilladelse til at tage Tørvene, skulde følge med til Ejeren, heldte Tiltalte, hvis nævnte Foregivende var usandt, Tørvene, der maa antages at have haft en Værdi af ca. 10 Øre, ud af Sækken igjen.

Da der var opstaaet Mistanke om, at Tiltalte yderligere havde tilegnet sig Tørv samt Korn fra Eskjær, blev der foretaget en Ransagning paa Tiltaltes Bolig, ved hvilken der fandtes ca. 200 Torv, som Tiltaltes Hustru forklarede være kjøbte af Ejeren af Eskjær, medens der intet Korn forefandtes. Derimod forefandtes 10 Ruller sort Traad og 8 Ruller hvid Traad af forskellige Numere, og Tiltalte har vedgaaet, at 6 af disse Ruller, nemlig tre sorte og tre hvide, har han engang i afvigte Februar Maaned stjaalet fra Kjobmand Sørensen i Mosbjerg Kro, hvor de efter hans Forklaring henstod paa Butikadisen, da han tog dem, medens de øvrige Ruller efter hans Hustrus Forklaring ere indkjøbte af hende sidste Efteraar. De ommeldte 6 Ruller ere af Bestjaalne ansatte til en Værdi af 72 Øre, hvilket Beløb Tiltalte har erklæret, at han er villig til at betale denne, og om Erstatning er der ikke Spørgsmaal under Sagen.

For det ommeldte Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1862, og som ikke ses forhen at være tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 228 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og bemeldte Dom vil saaledes være at stadfæste.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arbejdsmand Mads Peder Jørgensen i Henhold til Straffelovens § 203.

Arbejdsmand Jens Madsen har forklaret, at han den 27 April d. A. om Eftermiddagen ca. Kl. 1 blev paa Gaden i Fredericia tiltalt af Tiltalte, hvis Navn dengang var ham ubekjendt, og at Tiltalte, efterat være gaaet ved Siden af ham et Stykke henad Gaden, og imidlertid at have brugt Muud og udskjældt ham, uden at hun svarede Noget derpaa, pludselig uden mindste Anledning fra hans Side greb ham i Armen og bibragte ham efter hans Formening med en Jerngjonstand, flere Slag i Hovedet, hvorved der navnlig tilføjedes ham et dybt og stærkt blødende Saar over det venstre Øje. Ved en af en Læge samme Dag foretagen Undersøgelse af Madsen udviste dennes venstre øverste Øjelaag et $1\frac{1}{2}$ " langt og $\frac{1}{2}$ " dybt, skarprandet og gabende Saar, ligesom begge Øjelaagene, særlig det øverste, vare temmelig svulne, hvorhos Øjets Bindehinde fandtes at være Sæde for en frisk Betændelse og Synet paa venstre Øje kun halvt saa godt som paa højre, men disse Læsioner maa iøvrigt antages senere at være helbredede uden blivende Følger for Madsen.

Dennes Forklaring om, hvad der ved den omhandlede Lejlighed er passeret, bekræftes nu ogsaa ved de beedigede Forklaringer, der under Sagen ere afgivne af Slagter Wille, Arbejdsmand Petersen og Mulersvend Olsen, af hvilke de to Førstnævnte derhos have forklaret, at de saa Tiltalte umiddelbart, forinden denne slog Madsen, gribe i Lommen, og Petersen tillige, at han saa en Gjenstand flyve ud af Tiltaltes Haand, efterat Slaget var givet, hvorhos dette Vidne og Olsen endvidere have forklaret, at Petersen, der ved den omhandlede Lejlighed stod bag et Gjærde i en til Gaden stødende Have, bad Olsen, der i det samme kom forbi, om at se efter bemeldte Gjenstand paa Gaden, samt at Olsen ved Efterøgning der fandt en Jærnsfil, som han leverede Petersen, og gaa de to sidstnævnte Vidners Forklaringer yderligere ud paa, at ved denne Lejlighed kom Tiltalte, som imidlertid var gaaet et Stykke henad Gaden, tilbage og spurgte Petersen, om denne ikke nok havde set, at Madsen havde overfaldet Tiltalte, hvorefter denne, da Petersen erklærede ikke at vide Noget derom, forføjede sig bort.

Tiltalte har indrømmet at kunne mindes, at han ved den paagjældende Lejlighed er truffen sammen paa Gaden med Jens Madsen, af hvem han, efter sin Forklaring, var en Bekjendt, og har fulgtes et Stykke med ham, men om hvad der iøvrigt ved denne Lejlighed er passeret imellem dem, har han nægtet, paa Grund af Berøelse, at have nogen Erindring med Tilføjende, at det først var, efterat han havde sovet til Middag og derved var bleven wdru, at han af Folk ved Havnen, hvor han havde Arbejde, horte fortælle, at han havde slaaet Madsen i Øjet med en Fil.

Tiltaltes Forklaring gaar iøvrigt ud paa, at han samme Dag, som det omhandlede Overfald paa Madsen fandt Sted, og som det maa antages før dette, havde af en Tømrer faaet til Foræring en Fil, som derefter er bortkommen for ham, uden at han ved hvorledes, hvorhos han har erkjendt, at den ovennævnte Fil — der efter af ovennævnte Arbejdsmand Petersen at være afleveret til Politiet, er fremlagt under Sagen — muligen kan være den ham saaledes forrædede, dog at denne, efter Tiltaltes Forklaring, ikke — saaledes som Tilfældet er med den fremlagte, der maa antages at være i samme Stand, som da Malersvend Olsen fandt den — var krummet i Spidsen, hvad ogsaa er bekræftet af den ommeldte Tømrer, der derhos har udsagt, at den fremlagte Fil godt kan være den, han har givet Tiltalte.

Jens Madsen har i Erstatning for Udgifter til Lægen, for Næringstab samt for Svie og Smærte paaستاet sig tilkjendt 70 Kr. hos Tiltalte, og denne Paastand, mod hvilken Tiltalte Intet har havt at erindre, er tagen tilfølge ved Underrettsdommen.

Ligesom det nu efter det Ovenanførte maa anses tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte ved den omhandlede Lejlighed har uden nogen dertil given rimelig Anledning tilføjet Jens Madsen de ovenfor nævnte Læsioner, saaledes kan der efter Alt, hvad i saa Henseende foreligger, ikke være nogen Tvivl om, at han dertil har benyttet sig af den ommeldte Fil, og vel maa Tiltalte antages ved bemeldte Lejlighed at have været noget beruset, men efter Sagens Oplysninger er der ikke Føje til at antage, at dette har været Tilfældet i en Grad, der kunde have Indslydelse paa hans Tilregnelighed.

For sit anførte Forhold er Tiltalte — der er født i Aaret 1848 og som, efter hvad der under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør er oplyst, tidligere har været straffet ifølge Kjøbenhavns Kriminal- og Politiretsdom af 4 Maj 1875 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage — ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 203, men Straffen, der er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til samme Art af Fængsel i 4 Gange 5 Dage, og med denne Forhøjelse i Straffetiden vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Nr. 187.

Advokat Halkier

contra

Jon Olafsson (Def. Klubien),

der tiltales for i Retten at have overfuldet Dommeren med fornærmende Tiltale og Paasagn.

Reykjavik Kjøbstads Extrarets Dom af 10 Januar 1889: Tiltalte, Althingsmand Jon Olafsson, bør erlægge en Bøde paa 150 Kroner til Landskassen eller hensættes i simpelt Fængsel i 40 Dage, hvis Bøden ikke er erlagt til fastsat Tid, derhos har han at udrede alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger. At efterkommes inden 15 Dage fra Dommens lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Islandsk Landsoverrets Dom af 18 Marts 1889: Extraretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Tiltaltes Straf fastsættes til en Bøde paa 100 Kr., der afsones med 30 Dages simpelt Fængsel. Saa bør og Tiltalte udrede alle Omkostninger ved Sagens Appellation, derunder Salær til den beskikkede Aktor for Overretten, Sagfører Pal Briem, 10 Kr. At efterkommes inden 8 Uger fra Dommens lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at den subsidiære Straf bestemmes til 20 Dages simpelt Fængsel.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Tiltalte, saafremt Bøden ikke fuldt betales inden 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse, hensættes i simpelt Fængsel i tyve Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Nærværende Sag er anlagt for Underretten efter Ordre af Amtmanden over Sønderamtet mod Tiltalte, Althingsmand og Byraadsmedlem Jon Olafsson, paa Grund af, at han skal have den 22 November f. A. for Reykjavik Kjøbstads Bythingsret, hvor han var medt som Indstævnte i en Civilsag, overfaldet Dommeren, Byfoged Halldor Danielsson, med fornærmende Tiltale og Sigtelser, og saaledes overtraadt § 102 i den almindelige Straffelov af 25 Juni 1869. Sagen blev paakjendt inden Reykjavik Kjøbstads Extraret den 10 Januar d. A. med det Udfald, at Tiltalte havde at udrede en Bøde paa 150 Kr. til Landskassen eller hensættes til simpelt Fængsel i 40 Dage, hvis Bøden ikke blev erlagt til fastsat Tid, og tilpligtedes han derhos til at udrede Procesomkostningerne. Denne Dom er paa Tiltaltes Begjæring bleven appelleret til Overretten.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og andre Oplysninger i Sagen er det lovlig bevist, at han i Bythingsretten den 22 November f. A. har anmodet Dommeren, Byfoged Halldor Danielsson, om at tilføre Protokollen en saalydende Passus, som Tiltalte strax oplæste: „Efterat Dommeren i denne Sag har i et Byraads møde sidste Mandag, uden dertil given Anledning fra min Side i i Mødet, overfaldet mig med fornærmelige Tiltale og usande Paasagn, og saaledes i høj Grad misbrugt sin Embedsstilling til at udøse sin Galde (vrede Hu) over mig i Manges Paahor, nodes jeg til at paastaa, at han, som saaledes har vist, hvilket Sindelag han nærer mod mig, og at han ikke forstaaer at holde dette Sindelag adskilt fra sine Embedshandlinger, viger Sæde som Dommer i denne Sag som inhabil“. Disse Ord, for hvilke Tiltalte sagsoges, vise selv, at de angaa Dommeren, og ligefrem ere rettede mod ham, medens han sad i Retten (kfr. „nodes jeg til at paastaa, at han — — — viger Sæde som Dommer“), og efterdi de ere fornærmelige for Dommeren, særlig den Beskyldning, at han har overfaldet Tiltalte med usande Paasagn, i hoi Grad misbrugt sin Embedsstilling til at udøse sin Galde (vrede Hu) over Tiltalte, og at han ikke forstaaer at holde dette Sindelag (Nag til Tiltalte) afsondret fra sine Embedshandlinger, er det ret at anse dette Tiltaltes Angreb paa Dommeren for strafværdigt efter Straffelovens § 102. Ihvorvel Tiltalte var berettiget til for Retten at framsætte Exception mod, at Dommeren behandlede den for Retten verserende Sag og dømte i samme, saa havde han derfor ingen Hjemmel til at motivere denne Exception ved grundløse Beskyldninger, der ikke retfærdiggjøres af, hvad der under Sagen er fremkommet. Særlig er det aldeles ubevist, at Halldor Danielsson som Byfoged har i et Byraads møde den 19 November f. A. brugt saadanne Yttringer om Tiltalte, der berettiger ham til slige Udtalelser for Retten den 22 s. M. Tiltalte vil derfor være at idømme Straf efter fornævnte Bestemmelse

i Straffeloven, som findes passende at kunne fastsættes til en Bøde paa 100 Kr. til Landskassen, eller istedetfor samme 30 Dages simpelt Fængsel, hvis hele Bøden ikke erlægges til den fastsatte Tid. Extraretsdommens Bestemmelse angaaende Procesomkostningerne billiges og vil Dommen derfor være at stadfæste med den nævnte Forandring af Straffen.

Nr. 238.

Advokat Klubien

contra

Jens Christian Jensen (Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Lov af 6 Marts 1869 om Klasselotteriets Ordning og Forbud mod andet Lottospil.

Ulfborg-Hind Herreders Politirets Dom af 18 Maj 1889: Tiltalte Jens Christian Jensen bør til Statskassen bøde 20(0) Kr. samt udrede denne Sags Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden tredje Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 Juli 1889: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Rye, betaler Tiltalte 10 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Halkier 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltales Husmand Jens Christian Jensen af Raasted for Overtrædelse af Lov om Klasselotteriets Ordning og Forbud mod andet Lottospil m. m. af 6 Marts 1869, og er det i saa Henseende ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkeligt godtgjort, at han, efterat han ved Nytaarstid havde besluttet at søge at skaffe sig Fortjeneste ved at sælge Numere til Bortlodning af en Pletspipeske og en Smorusiet, hver af Værdi ca. 2 Kr., har i dette Øjemed nedlagt 1000 Papirlapper med paategnede Numere fra 1 til 1000 i en Pose, og derpaa, navnlig i den nordlige Del af Ulfborg og Hind Herreders Jurisdiktion, afsat Lodder, hvert til 10 Øre, saaledes at Enhver, der tog et Lod, trak et Numer af Posen og sårev Numeret og sit Navn i en af Tiltale medbragt Bog, samt at han, efter paa denne Maade at have afsat, efter hvad han antager, 200 Numere, har ladet Trækningen foregaa i sit Hjem i Overværelse af en anden Mand, hvilket skete paa den Maade, at der, efterat samtlige i den ovennævnte Bog opskrevne Numere vare blevne lagte i Posen, deraf blev udtrukket to, nemlig et for hver af de nævnte Gevinster, der saaledes tilfaldt dem, der vare skrevne for de paagjældende Numere. Endvidere har Tiltalte ved Fastelavnstid noget efter at den nysnævnte Trækning havde fundet Sted, begyndt paa lignende Maade at bortspille et Uhr af Værdi 10 Kr., men da han blev advaret af Politiet, ophorte han hermed, efterat han havde afsat 155 Numere. Iøvrigt har Tiltalte til sin Undskyldning anført, at han, der ikke kan arbejde, idet han har faaet sin højre Haand knust i en Tærskemaskine, ikke vidste, at han ved sit nævnte Forhold gjorde sig skyldig i noget Ulovligt, og at Formanden for Sogneraadet i den Kommune, hvor han bor, udtrykkelig havde sagt ham, at han ikke behøvede Tilladelse til paa den anførte Maade at afsætte Lodder.

For sit ovennævnte Forhold er Tiltalte — der er født i Aaret 1850 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — ved Politiretsdommen rettelig anset efter den ovennævnte Lovs § 2 med en Bøde til Statskassen, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til 200 Kr., og bemeldte Dom vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 255.

Advokat Klubien

contra

Elise Marie Olsen, Petersens Hustru (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 3 August 1889: Tiltalte, Elise Marie Olsen, Petersens Hustru, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og betale Aktiøns Omkostninger, derunder Salærer til Aktør og Defensor, Prokuratorerne Lehman og Alberti, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmissær hedder det: Under nærværende Sag tiltales Tiltalte, Elise Marie Olsen, Petersens Hustru, der er født den 16 April 1853 og senest anset ved denne Rets Dom af 8 Marts 1887 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, for Tyveri, og er det i saa Henseende ved hendes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at hun i April Maaed dette Aar i 3 Gange fra Steder, hun havde uhindret Adgang til, har frastjaalet Vilhelmine Emilie Mathilde Kühnel, Jernhandler Erichsens Hustru, 2 Chemiser af Værdi 2 Kroner, Manufakturhandlerske Frederikke Paascho et Stykke Blonder af Værdi 75 Øre og Manufakturhandler Jørgen Thorvald Alexander Agersborg en til 2 Kroner 50 Øre vurderet Jerseydragt.

Som Følge heraf vil hun være at anse efter Straffelovens § 230 I, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Onsdagen den 6 November.

Nr. 188. Højesteretssagfører Shaw
 contra
 Redaktør V. Hørup (Def. Nellemann),

for fornærmelige Udladelser i Dagbladet „Politiken“ mod Dr. jur. Sylow, Borgmester i Korsør.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Mai 1889: De i de ovenanførte Citater indholdte, for Citanten, Borgmester i Korsør, Dr. juris Sylow, fornærmelige Udladelser bør døde og magtesløse at være. Indstævnte, Redaktør V. Hørup, bør straffes med simpelt Fængsel i 3 Måneder. Til Statskassen betaler Indstævnte de Retsgebyrer, som skulde have været erlagte og Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret. Saa betaler Indstævnte og til Overretsprokurator Hvalsøe i Salær 120 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører Lauridsen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af hans den 14 Januar og 25 Februar d. A. fremlagte paa ustomplet Papir skrevne Indlæg.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Shaw og Advokat Nellemann 40 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Dagbladet „Politiken“ Nr. 7 for den 7 Januar f. A. findes en Artikel, betitlet „Dansk Retspleje i 1887“, hvori den danske kriminelle

Retspleje kritiseres og navnlig Skyggesiderne ved det gjældende Inkvisitionsprincip stærkt fremhæves. Til nærmere Belysning heraf henvises til forskellige Retssager og deriblandt en Sag, der kaldes „Politikens Vidnesag“, om hvilken det siges, at den blev et nyt Led, føjet til de mange andre i den lange Kjæde af Vidnesbyrd om den danske Retsplejes ejendommelige Beskaffenhed.

Efterat det er bemærket, at denne Sag blev endelig paa-dømt af Højesteret den 17 Februar 1887, og at det var Hr. Sylow, hvorved sigtes til Citanten, Borgmester i Korsør, Dr. juris Sylow, der, som daværende Assessor i Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret, havde havt Ledelsen af den i sin Haand, hedder det: „Hr. Sylow er stiv Højremand, og han havde til Protokolfører en anden Højremand, der hvor Løverdug skjælder „Politiken“ ud efter Noder . . . Det var til disse to Herrer, Sagen mod „Politiken“ blev overgivet; den kunde ikke gæraade i paalideligere Hænder. Den ene dikterede og den anden førte ind, og der var et godt Samarbejde mellem de To. Naturligvis endte det med „Politiken“s Domfældelse, hvorledes skulde det ende anderledes?“

Senere siges der: „Hr. Sylow lod føre til Protokols paa sin Maner. Hvad der passede i hans Kram blev omhyggeligt indregistreret, hvad der ikke passede, blev enten udeladt eller tilføjet i en saadan Form, at det mere kom til at vidne mod end for de Anklagede. Der var f. Ex. den i Protokollen optegnede „Hengivenhed“. Hr. Witzansky gjorde Hr. Sylow opmærksom paa, at han ikke havde sagt, at han i Protokollaffæren havde ladet sig lede af Hengivenhed for Hr. Bing. „Ja, det kan jo ikke være Andet“, sagde Sylow, „jeg ved, De nærer megen Hengivenhed for Bing“. Dermed fik Hengivenheden Lov til at blive staaende; det var ikke den Sigtede, men Dommeren selv, der havde brugt Ordet, men det kom alligevel til at staa som Noget, den Første havde sagt. Det fik efter Protokollen Udseende af, at Witzansky havde afgivet falsk Forklaring for at komme Bing til Hjælp . . . Hr. Sylow skulde have vejledet de Anklagede; istedet derfor viste han åbenbar Vrangvillie og Mangel paa Evne til at føre deres Erklæringer ordentlig til Protokols. Og dog var det denne Protokol, hvorpaa den samlede Ret skulde bygge sin Dom. Resultatet blev, at Højesteret fuldstændig underkendte alt det, den opfindsomme Dommer ved Hjælp af en Muanedes Varetægtsarrest, sine jydskke Rejser og sine vidunderlige Protokolltilførsler havde faaet ud af denne Sag . . . Arresten var et slet og ret Udslag af Hr. Sylows Paafund.“

Efterat det derpaa er omtalt, at Citanten er bleven forflyttet til sit nuhavende Embede, hedder det: „Man er af med Hr. Sylow, og der er saaledes Haab om, at en Affære som denne ikke let vil gjentage sig; thi Sligt tager paa en Domstols Værdighed“, og længere nede: „Til Held for Justitsen have de paa-

gjældende Dommere været mere eller mindre utilregnelige“, udtalte Højesteretsassessor N. N. i et Foredrag i Folkethinget, hvori han underkastede den bestaaende Retsordning og de mange mærkelige Domme en skarp Kritik. Det var den bedste Undskyldning, Hr. N. N. kunde finde for den Slags Dommere; de havde været „mere eller mindre utilregnelige.“

I Anledning af denne Artikel, der ikke er forsynet med nogen Underskrift, har Citanten, efter meddelt Bevilling til fri Proces, anlagt nærværende Sag mod den Ansvarhavende for „Politiken“, Indstævnte Redaktor V. Hørup, og idet Citanten har bemærket, at den i de ovenanførte Citater indeholdte Fremstilling af, hvorledes han skal have udført sit Hverv som Forhørsdommer i den paagjældende Sag, er usad fra Ende til anden, og at Artiklens Forfatter har søgt at bibringe Bladets Læsere den Forestilling om ham, at han er en Mand, der for at odelægge politiske, for Lovovertrædelser sigtede, Modstanderes Velfærd ikke har betænkt sig paa at misbruge sin Stilling som Dommer til, til Skade for dem, forsætligt at protokollere deres Udsagn urigtigt, eller paa lovstridigt at lade dem fængsle, en Adfærd, hvorved han paa en skammelig Maade vilde have nedværdiget sit Embede som Dommer og forspildt ethvert Krav paa sine Medborgeres Agtelse, har Citanten paastaet de anførte fornærmelige Udladelser og Sigtelser mortificerede og Indstævnte for deres ubeføjede Frømsættelse anset med behørig Straf efter Straffelovens § 216, cfr. § 215, og tilpligtet at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Citantens beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Hvalsoe, som i hvert Fald har paastaet sig saadant Salær tillagt af det Offentlige.

Indstævnte har paastaet sig frifunden ogsaa for at betale Sagens Omkostninger, idet han har anbragt, at den paaklagde Artikel ikke sigter Citanten for at have manglet Villie til gennem sine Protokolltilførsler at give et objektivt Billede af den paagjældende Sag, men kun anker over Citantens Mangel paa Evne hertil.

Der findes imidlertid at maatte gives Citanten Medhold i, at Artiklen ikke indskrænker sig til at sigte Citanten for at have manglet Evne til at behandle Sagen paa behørig Maade, men at den netop beskylder ham for med Forsæt at have begaaet Uret imod de Anklagede, fornemmelig ved vitterlig urigtig Protokolltilførsel af det i Rotten Passerede, saaledes at Protokollen kom til at passe med en af Citanten forudfattet Mening om de Anklagedes Skyld, ligesom han sigtes for at have ladet sig lede af en Uvillie mod de Anklagede, der antydningsevis tilskrives hans politiske Anskuelser. Da nu Indstævnte ikke har ført nogetsomhelst Bevis for, at Citanten har gjort sig skyldig i et saadant Forhold, som vilde gjøre ham aldeles uværdig til en

Dommers Stilling, og hvilket Artiklen selv karakteriserer ved, at det siges at tage paa Domstolenes Værdighed og at finde sin bedste Undskyldning deri, at Citanten har været „mere eller mindre utilregnelig“, vil Indstævnte for denne aldeles ubeføjede Fornærmelse mod Citanten være at anse efter Straffelovens § 216 med en Straf, der findes at burde bestemmes til simpelt Fængsel i 3 Maaneder.

De i de foranførte Citater indeholdte for Citanten fornærmelige Udladelser ville derhos være at mortificere.

Indstævnte vil endvidere være at tilpigte at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne om beneficerede Sager og derunder i Salær til Overretsprokurator Hvalsoe, hvis Sagførelse har været forsvarlig, 120 Kr.

Der bliver at forelægge Overretssagfører Lauridsen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af hans den 14 Januar og 25 Februar d. A. fremlagte paa ustemplet Papir skrevne Indlæg.

Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Nr. 232.

Advokat Nellemann

contra

Henrik Emil Hermansen (Def. Asmussen),

der tiltales for Forbrydelse mod den offentlige Myndighed og Orden samt Vold.

Svendborg Kjøbstads Extrarets Dom af 12 Juni 1889: Arrestanten Henrik Emil Hermansen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Jacobsen, 15 Kr., og til Defensor, Prokurator Stårup, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 August 1889: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffen bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Pro-

kuratorerne Jacobsen og Nissen, betaler Arrestanten Henrik Emil Hermansen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Svendborg Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Henrik Emil Hermansen aktioneret for Forbrydelse mod den offentlige Myndighed og Orden samt Vold.

Efterat Inspektøren paa Svendborg Fattiggaard, hvor Arrestanten var indlagt som Lem, havde anmeldt, at han, der uden Tilladelse havde forladt Gaarden den 23 April d. A., var vendt tilbage om Natten og havde mishandlet 2 Lemmer samt om Morgenen den 24 s. M. atter var bortgaaet, blev han efter Politiets Anmodning anholdt af en Patrouille, bestaaende af Gendarmerne Nr. 221 Andersen og 106 Schou, hvis edelige Forklaringer gaar ud paa, at Arrestanten efter Anholdelsen udskjældte dem for „Lyseblaa“, „Bondelomler“ og „Bondedrenge“ samt beskyldte Andersen, der sidste Gang Arrestanten blev straffet, havde anholdt ham, for at have afagt falsk Ed og skrevet en falsk Lægeattest og derved skaffet ham Fængsel paa Vand og Brød, ligesom Arrestanten, der ikke var beskjenket, gjentagne Gange satte sin knyttede Næve op imod Ansigtet paa hver af Gendarmerne i kun et Par Tommers Afstand, uden at han iøvrigt gjorde nogen Modstand under Transporten eller ved Indbringelsen i Arresten.

Arrestanten har vel erkjendt, at have udskjældt Gendarmerne, men benægtet at have truet dem, men dette maa anses tilstrækkeligt bevist ved deres samstemmende Forklaring.

Med Hensyn til Sigtelsen for Vold har Lem paa Fattiggaarden Smed Christian Langkilde edelig forklaret, at han Natten imellem den 23 og 24 April d. A. blev skræmmet op af sin Seng, idet Arrestanten, der laa paa samme Sovesal, kom ind og ved Trusler om Vold tvang ham til at staa op af Sengen og klæde sig paa samt gaa ned i Arbejdsafdelingens Gaard, hvor Arsestanten betydede ham, at han skulde sove om Natten, og da Langkilde i Gaarden vilde ringe med Klokken efter Opsynsmanden, tilføjede Arrestanten ham 2 meget stærke og smertefulde Slag med knyttet Næve over det venstre Øje og paa den højre Kind samt forskellige Slag i Baghovedet, ligesom han, der havde Støvler paa, gjentagne Gange efter at have slaaet Langkilde til Jorden, sparkede ham i Siden og truede ham med at knuse hans Hoved med en Kampesten, hvoraf der laa nok i Gaarden, hvis han skreg eller ringede, hvorfor Langkilde først, da Arrestanten var gaaet, stod op og gik ned i Arbejdsstuen, hvor han lagde sig paa Gulvet og fros hele Natten, medens Arrestanten dog senere kom derned med en Dyne, som han kastede over ham.

Lem paa Fattiggaarden Skrædder Hans Peter Hendriksen, der har sit eget Værelse, har ligeledes edelig forklaret, at samme Nat kom Arrestanten, der var ved sin fulde Samling, ind og udskjældte ham, fordi han skulde have lojet i Retten i sin Tid ved at forklare, at Byens Borgere ikke levede bedre end man gjorde paa Fattiggaarden, og da Hendriksen modsagde dette, tog Arrestanten med begge Hænder fat i hans Øren og ruskede dem af al Kraft, saa at de smærtede flere Dage efter og han den næste Dag saa Blod paa sin Hovedpude. Under denne Overlast skreg Hendriksen, og da Arrestanten var gaaet, aflusede han Døren, saa at Arrestanten ikke kunde komme ind, da han senere forsøgte derpaa.

Efter den af vedkommende Distriktslæge afgivne Erklæring fandtes der ved hans Undersøgelse den 24 April d. A. blodige Hudkrab over Langkildes venstre Øje og ved hans venstre Mundvig, ligesom han klagede over betydelig Æmhed i Baghovedet, hvor der fandtes nogen Hævelse af Hudbedækningen, og ved Hendriksens Øresluge fandtes ligeledes nogle Hudkrab som Følge af, at der havde været taget fat i disse med Næven. Distriktslægen har derhos udtalt, at skjøndt Læsionerne ikke vilde have nogen Betydning for de Paa gjældendes fremtidige Helbred, var det dog tydelig, at disse havde været udsatte for raa og voldelig Adfærd. Hudafskrabbingerne paa Langkilde vare endnu tydelig tilstede ved hans Fremstilling i Retten den 30 April d. A., men Æmheden og Knuderne i Baghovedet vare dengang borte.

Arrestanten har erkjendt, at han har trukket noget i Hendriksens ene Øre, men vil ikke have gjort det af Ondskab eller med

Kraft, og han har benægtet at have udøvet nogen Vold mod Långkilde eller overhovedet været sammen med denne i Gaarden, idet han ikkun har indrømmet, at han har befalet Långkilde at forlade Sovesalen, hvor han efter Arrestantens Anbringende laa og snorkede, da Arrestanten formente, at Långkilde ikke havde noget at bestille der, men efter sin Alder hørte hjemme paa Fattiggaardens Forsørgelsesafdeling.

Ved de af Långkilde og Hendriksen afgivne edelige Forklaringer i Forbindelse med Distriktlægens Erklæring og de i Sagen afgivne Vidneforklaringer, maa det imidlertid anses tilstrækkeligt godtgjort, at Arrestanten ved den omhandlede Lejlighed overfor dem har udøvet en saadan Vold, som falder ind under Straffelovens § 203.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 15 November 1889.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1889.

Nr. 84—85.

Onsdagen den 6 November.

Nr. 232.

Advokat Nellemann

contra

Henrik Emil Hermansen (Def. Asmussen).

Arrestanten, der er født den 2 September 1835 — har tidligere, foruden mange Gange at være straffet for Løsgængeri og Betleri bl. A. være anset ifølge Vinding Herreds Extraretsdom af 24 Februar 1877 efter Straffelovens § 101 og Frdn. 10 December 1828 § 11 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og efter Lov 15 Maj 1875 § 22 jfr. § 20 med en Bøde af 10 Kr., ifølge Korsør Kjøbstads Extraretsdom af 10 Maj 1886 efter Strfl.s § 100, kfr. § 98, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ifølge Svendborg Kjøbstads Extraretsdom af 9 December 1887 efter Straffelovens §§ 100 og 101 med samme Fængsel i 5 Dage og ifølge samme Kjøbstads Extrarets Dom af 2 Marts d. A. efter Straffelovens § 100 kfr. §§ 203 og 101 med samme Fængsel i 3 Gange 5 Dage.

For det af Arrestanten nu udviste Forhold vil han være at anse efter Straffelovens §§ 100 og 101, kfr. § 100 samt efter §§ 210 og 203 med en Straf, der findes at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og da Arrestanten ved den indankede Dom er anset med Straf af lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, medens Dommens Bestommelser om Aktionens Omkostninger, der rettelig ere paalagte Arrestanten, billiges, vil Dommen kunne stadfæstes med den anførte Forlængelse af Straffetiden.

Torsdagen den 7 November.

Nr. 241. Højesteretssagfører Asmussen
 contra
Bjørn Thorlaksson (Def. Nellemann),

der tiltales for Overtrædelse af den islandske Straffelovs § 113,
 2det Mbr., eller dens Analogi.

Nordermulasysseis Extrarets Dom af 22 Maj 1888: Tiltalte, Præst Bjørn Thorlaksson, bør udrede en Bøde paa 100 Kroner til Landskassen, eller hvis hele Bøden ikke bliver fuldt ud erlagt til bestemt Tid hensættes i simpelt Fængsel i 30 Dage. For usømmelig Skrivemaade bør Tiltalte betale en Mulkt af 20 Kr., hvoraf Halvdelen tilfalder Seydisfjordsreps Fattigkasse, Halvdelen til Landskassen. Derhos bør han udrede alle af Sagen lovlige flydende Omkostninger. Det Idømte at udredes inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den islandske Landsoverrets Dom af 17 December 1888: Tiltalte, Præst Bjørn Thorlaksson, bør for Justitiens Tiltale i denne Sag fri at være. For usømmelig Skrivemaade bør han betale 10 Kr. til Seydisfjordsreps Fattigkasse og 10 Kr. til Landskassen. Alle Procesomkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Sagførerne Pall Briem og Gudlavgur Gudmundassen, 10 Kr. til hver især, udredes af det Offenlige. Den idømte Mulkt udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Vel maa det antages, at lovbefalede Forligsmøder henhøre under de i den islandske Straffelovs § 113 nævnte Samlinger i offentlige Anliggender, men ved de fremkomne Oplysninger kan det ikke anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte ved den i den indankede Dom omhandlede Lejlighed har udvist et Forhold, som kan henføres under den nævnte §'s sidste Stykke. Han vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale, dog efter Omstændighederne med Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger.

I Henseende til de Tiltalte idømte Bøder for usømmelig Skrivemaade vil Dommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Præsten Bjørn Thorlaksson bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til de ham idømte Bøder for usømmelig Skrivemaade bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. Aktionens Omkostninger, derunder de ved bemeldte Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Nellesmann for Højesteret 30 Kroner til hver, udredes af Tiltalte.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Nærværende Sag er paa Justitiens Vegne anlagt mod Præst Bjørn Thorlaksson paa Dvergasteinn til Straf efter Straffelovens § 113, 2det Mbr. eller denne Paragrafs Analogi for at have i et Forligsmøde, medens Forlig blev prøvet mellem ham og Repstyrer Bjarni Siggeirssen, slaaet Sidstnævnte hvor han sad paa en Stol, derpaa væltet Stolen med samt Bjarni Siggeirssen, ja endogsaa slaaet lidt til ham senere, medens han laa paa Gulvet. Efter hvad oplyst er, synes der at være Grund til at antage, at haarde Ord mellem Parterne ere gaaede forud for dette Overfald, hvorefter Præsten gik udenfor, men kom lige strax ind igjen, og blev Forligsprøven da fortsat, men uden Resultat, ihvorvel det kun var lidet, som Parterne vare uens om. Den ene Forligsmægler, som foretog Mæglingen, og som derfor er den Eneste, der kan fortælle, hvad der passerode, har endvidere forklaret, at han forsøgte at træde imellem, og det havde været i samme Moment, som Præsten standsede sin Færd, og herefter synes det at være gaaet saaledes til, at Forligsprøven vel for en Tid er bleven forstyrret, indtil han traadte til, men ikke saaledes, at det har indvirket paa Forligsprøven i sin Helhed.

Af Forhørene fremgaar, at Bjarni Siggeirssen ingen Læsion har faaet.

Ved Nordermulusyssels Extrarets Dom af 22 Maj d. A. blev Tiltalte, Præst Bjørn Thorlaksson for sin Færd, idomt en Bøde til Landskassen paa 100 Kr., eller simpelt Fængsel i 30 Dage, hvis Bøden ikke til fastsat Tid blev erlagt, og 20 Kr. Mulkt for usømmelig Skrivemaade, hvoraf Halvdelen skulde tilfalde Seydisfjordsreps Fattigkasse, Halvdelen Landskassen. Desuden blev Tiltalte dømt til at udrede alle af Sagen lovlige flydende Omkostninger.

Ifølge Frdn. 20 Januar 1797, § 2, er det Amtmanden eller beskikkede Forligskommissioner i hans Sted, som for lukkede Døre har at prøve Forlig mellem Parterne, give dem Lejlighed til selv at forhandle, og derefter autorisere deres Forlig eller henvise Sagen til Domstolene, og kan det ikke antages, at Forligsmøder ere analoge med og af samme Natur som de Møder og Samlinger i offentlige Anliggender, hvorom Straffelovens § 113 handler. Selv om det altsaa maatte anses for bevist, at Tiltalte er skyldig i det ham imputerede Forhold, saa kan dog Straffelovens § 113 eller i dens Analogi ikke i denne Sag anvendes.

Tiltalte vil derfor være at frifinde for Justitiens Tiltale i denne Sag, men forsaavidt Tiltalte (ved Underrettsdommen) er mulkeret for usømmelig Skrivemaade for Underretten, vil Extraretsdommen være at stadfæste.

Alle Procesomkostninger saavel for Underretten som for Overretten bør udredes af det Offenlige, derunder 20 Kr. i Salær til Aktor og Defensor her for Retten 10 Kr. til hver især.

Det fortjener Dadel 1. at Forhørsdommeren har i Retten den 5 August 1887 i Anledning af Tiltaltes Ytringer sagt, at de var at anse som „andet betydningsløst Vaas“;

2. at Dommeren ikke i en Sag, hvori han afsagde en Straffedom, har fremlagt Døbe- eller Fødselsattest for Tiltalte samt Straffeattest, eller andre Bevisligheder, der kunde tjene til Oplysning i deres Sted. Ihvorvel det i nærværende Tilfælde maa antages, at Tiltalte er kommen over kriminel Lavalder, og ikke er tidligere dømt eller straffet for nogen Lovovertrædelse, saa er det dog Dommerens Pligt at rette sig efter, hvad der er paabudt ved Loven.

Nr. 247.

Advokat Nellemann

contra

Peder Julius Nielsen (Def. Bagger),

der tiltales for Overtrædelse af Lov 3 Marts 1860 § 2 samt Løsgjængeri i Forbindelse med Overtrædelse af Pl. 19 December 1832.

Odense Kjøbstade Politirets Dom af 18 Juli 1889: Arrestanten, Skomagervend Peder Julius Nielsen, bør hensættes

til Tvangshusarbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage samt udrede alle med Sagen forbundne Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 August 1889: Forsaavidt angaar Overtrædelse af Pl. 19 December 1832 afvises Sagen fra Underretten. Arrestanten Peder Julius Nielsen bør hensættes til Tvangshusarbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage. I Henseende til Sagens Omkostninger bør Politiretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Leth og Lehmann, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellesmann og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Kjøbstads Politiret hertil indankede Sag er Arrestanten Peder Julius Nielsen sigtet for Overtrædelse af Lov 3 Marts 1860 § 2 samt Løsgængeri i Forbindelse med Overtrædelse af Plakat 19 December 1832, og har han efter sin Tilstaaelse og hvad der iøvrigt er oplyst, gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Efterat Arrestanten havde afsonet en ham ved Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 23 Maj d. A. i Følge Straffelovens § 100 og § 101 idømt Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, blev han den 3 Juni s. A. afleveret paa Odense Fattiggaard, efterat der samme Dag under Trudsel om Straf var meddelt ham Tilhold til Politiprotokollen om ikke uden Inspektorens Tilladelse at forlade Anstalten eller det ham derfra anviste Arbejde. Ikke-destomindre undvog han den 9 s. M. fra Fattiggaarden og strejfede om paa Fyn, indtil han den 26 i den nævnte Maaned meldte sig paa Politikammeret i Assens som værende uden Subsi-

stentsmidler. Efter Arrestantens Forklaring har han under sin Omrejse søgt Arbejde, men paa Grund af Mangel paa Legitimationspapirer ikke faaet saadant, og han har ingensinde betlet, men levet af de Penge, han havde med sig ved sin Undvigelse, omtrent 1 Kr., og iøvrigt af Gaver, som han, uden at han anmodede derom, modtog af Forskjellige og navnlig af de Mestre, hos hvem han forgjæves søgte Arbejde. Da denne Forklaring ikke kan forkastes, vil han ikke kunne straffes for egentlig Løsgjængereri eller for Betleri, men kun for Overtrædelse af det ham givne Tilhold.

Forsaavidt Arrestanten fremdeles er tiltalt for Overtrædelse af Pl. 19 December 1832, er det vel oplyst, at han, da han undveg fra Anstalten, var iført en Skjorte og et Par Strømper, som tilhørte Fattigvæsenet, og som han efter sin Forklaring under sin Omstreifen har bortkastet. Da det imidlertid for at dette Forhold kunde gøres til Gjenstand for Forfølgning ved Retten, efter Pl. 21 December 1826 § 6, jfr. § 5, udkræves, at Arrestanten tidligere 2 Gange havde udstaaet en efternævnte Paragraf tilkjendt Straf, hvad der ikke er oplyst at være Tilfældet, vil Sagen, forsaavidt denne Del af Samme angaar, være at afvise.

I Henhold til Foranstaaende vil Arrestanten, som er født den 19 November 1860, og foruden at være straffet som ovenanført, gjentagne Gange er anset for Løsgjængereri og Betleri, senest ved nærværende Rets Dom af 29 Januar d. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 60 Dage være at anse efter samme Lovs § 2 og findes Straffen passende at kunne bestemmes til Tvangsarbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage. Underrettsdommen, ved hvilken Arrestanten efter samme Lovs §§ 1 og 2, saaledes at der ved Straffens Fastsættelse er taget Hensyn til den foregaaende Forvanskning af Fattigvæsenets Klædningsstykker er anset med lige Straf, vil i Overensstemmelse med Foranstaaende være at forandre.

Fredagen den 8 November.

Nr. 257.

Advokat Nellemann

contra

Christen Ludvig Laybourn (Def. Bagger),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 260.

Kriminal- og Politirettens Dom af 30 Juli 1889: Tiltalte Christen Ludvig Laybourn bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Nissen og Nyrup 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Christen Ludvig Laybourn for Overtrædelse af Straffelovens § 260.

Efter at der i Begyndelsen af Januar Maaned d. A. af en Kreditor var gjort Exekution hos Tiltalte, der drev en Detailforretning heri Staten, besluttede Tiltalte den 9 Januar d. A. efter et forgjæves Forsøg paa at opnaa Akkord med sine Kreditorer, at lukke sin Forretning og overgive sit Bo til Konkursbehandling. I Overensstemmelse hermed lukkede han den følgende Dag Forretningen, og den 11 Januar d. A. ved Middagstid indleverede han ved en Kommis Begjæring om Konkursbehandling til Sø- og Handelsrettens Skifteretsafdeling; den 12 Januar d. A. blev hans Bo derefter taget under Konkursbehandling, og samme Dag fandt Begyndelsesforretningen Sted.

Under nærværende Sag er det nu ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han, som i det Øjeblik, da hans Begjæring om Konkursbehandling blev indleveret, var i Besiddelse af et Pengebeløb af ca. 8 Kr., der var Restbeløbet af en Snes Kr., hvilke han havde erhvervet ved i Dagene fra den 9 til den 11 Januar d. A. at sælge 4 ham tilhørende Assistentshusedler samt en af en herværende Pantelaaner udstedt

I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellesmann og Højesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Tufve Persson for Legemsbeskadigelse anlagte Justitsag er det ved hans egen Tilstaaelse og dermed stemmende Oplysninger tilstrækkelig bevist, at han heri har gjort sig skyldig under følgende nærmere Omstændigheder:

Da Tiltalte og August Vilhelm Andersson af Rønne Søndagen den 1 September d. A. havde udført Murerarbejde paa 17 Selvejrgaards Fortoug i Vestermarie Sogn og Andersson i beruset Tilstand efter Aftenmaaltidet sad og sov, blev han af Tiltalte baaret ud af Stuen gennem Kjøkkenet for derfra at fores den nærmeste Vej over Koladen til Vognen, der skulde køre dem til Rønne. Andersson gjorde imidlertid Modstand og greb fat i Dorene, hvorover Tiltalte, der var noget beskjæmt, men dog ikke anderledes, end at han nok vidste, hvad han gjorde, blev arrig og kastede Andersson ned paa Stenbroen i Koladen, hvor han sparkede ham og slog ham med Hænderne indtil Ejeren af Huset kom tilstede og mente, at det kunde være nok. Ved den saaledes udøvede Vold, om hvis Enkeltheder hverken Tiltalte eller Andersson nærmere have kunnet forklare sig, blev der foruden flere Hudafskrabninger tilføjet Andersson overfladiske Saar paa Pande, Kind og Øren samt et ca. 1" langt over Panden skraatløbende Saar, der ved Lægebehandlingen Dagen efter var dækket af Blodskorpe og ikke gik helt ind til Benet, ligesom der fandtes lette Saar paa venstre Knæ og højre indvendige Ankel. Saaetlige Læsioner ere dog hurtig blevne lægte og Skadolidte helbredet i Løbet af 8 Dage.

I Erstatning har Andersson paastaaet sig tilkjendt hos Tiltalte for Lægeattest og Medicin 6 Kr. og for Tab paa Arbejdsfortjeneste i 4 Dage 11 Kr., ialt 17 Kr., idet han har frafaldet Krav paa Erstatning for Svie og Smerte. Tiltalte har forment, at det ikke har været nødvendigt for Andersson at blive borte fra sit Arbejde mere end 1 Dag, hvortil Erstatningen burde indskrænkes.

Efter det Anførte vil Tiltalte, der er født den 1 Juli 1858 i Loderup i Sverig og ved Hammershus Birks Extrarets Dom af 3 Oktober 1885 har været anset efter Straffelovens § 203, 2det Mbr., med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage, men iøvrigt ikke findes tiltalt eller straffet, blive paany at anse

efter Straffelovens § 203, og skjønnes Straffen efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Han bliver derhos pligtig til at erstatte Murer Andersson det forvoldte Tab med 17 Kr., idet ikke mindre end et Tiderum af 4 Dage — efter Saarenes Beskaffenhed — maa antages nødvendigt for Andersson til at opnaa Arbejdsfærlighed.

Nr. 48. Høker H. Hansen (Asmussen efter Ordre)

contra

Husejer Søren Nielsen (Ingen),

betr. Spørgm. om Tilbagebetaling af et Laan.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Maj 1887: Hovedcitanten Høker H. Hansen og Kontracitanten Husejer Søren Nielsen bør for hinandens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der forelægges Overretsprokurator Kaas en Frist af 8 Dage fra denne Doms Af sigelse til at forsyne de af ham den 15 November og 13 December 1886 fremlagte Indlæg med Stempel.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at Indstævnte har modtaget 1600 Kr. til Laans af Citanten. For saavidt det derimod i Dommen endvidere er statueret, at der tilkommer Indstævnte et Krav paa Citanten for Husleje, der maa gaa op imod den nævnte Gjæld med Rente, kan dette ikke billiges. I saa Henseende bemærkes, at der efter de foreliggende Oplysninger har bestaaet det Forhold mellem Parterne, at Citanten indflyttede i en Stuelejlighed i Indstævntes Sted, i hvilket Indstævnte selv boede paa 1ste Sal, og at Indstævntes Hustru gik til Haande i det af Citanten der drevne Værtshushold og væsentlig bestyrede Husholdningen for denne med Bistand af en af ham antagen Pige, medens Indstævnte i hele det Tidsrum, i hvilket dette Forhold varede, fik fuld Kost og Vask for sig, sin Hustru og Datter hos Citanten, og ikke selv førte nogen Husholdning. Om der nu end ikke er ført Bevis for Citantens Paastand

om, at der var truffet en Aftale mellem Parterne om, at de saaledes fra begge Sider ydede Præstationer skulde gaa op imod hinanden, findes der dog efter disses Beskaffenhed, og hvad der maa antages om Forholdet mellem deres gjensidige Værdi, at være overvejende Sandsynlighed for, at Saadant har været begge Parterens Mening, ligesom den Omstændighed, at der, efter hvad der under Sagen er givet, ikke var truffet nogen Aftale om, hvad Citanten skulde svare i Husleje, taler imod, at det skulde have været Meningen, at Indstævntes Gjæld skulde afdrages ved Husleje. Som Følge heraf, og idet der efter Proceduren for Højesteret ikke er Spørgsmaal om de øvrige af Citanten i forrige Instants nedlagte Paastande, vil Indstævnte være at tilpligte at betale Citanten de ovennævnte 1600 Kr.; men da der ikke var betinget Renter deraf, findes der under Hensyn til det ovenfremstillede Forhold mellem Parterne ikke tilstrækkelig Grund til at tillægge Citanten Rente for det Tidsrum, hvori dette bestod, hvorimod den alene vil være at tilkjende fra Forligsklagens Dato.

Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve, og det Citantens befalede Sagfører tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør til Citanten betale 1600 Kroner med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 22 Juli 1882, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. I Salarium tillægges der Højesteretssagfører Asmussen 150 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Hovedstævning af 4 August 1882 har Hovedcitanten Høker H. Hansen søgt Kontracitanten Husejer Soren Nielsen til Betaling af 1800 Kr. ifølge et den 13 December 1877 modtaget kontant Laan med Renter 4 pCt. aarlig fra sidstnævnte Dag til Hovedklagens Datum den 22 Juli 1882 og derefter 5 pCt. aarlig indtil Betaling sker og Sagens Omkostninger skadesløst.

Kontracitanten har erkjendt, at hans Hustru i flere Gange

har hævet det hovedpaastævnte Beløb paa en Hovedcitanten tilhørende Sparekassebog, hvoraf hun dog skal have leveret ham selv 200 Kr., medens de 1600 Kr. ere komne Kontracitanten tilgode, men for dette Beløb skal Hovedcitanten have faaet rigeligt Akvivalent ved i $3\frac{1}{2}$ Aar at bebo en Lejlighed i Kontracitantens Ejendom Kalkbrænderivej Nr. 80 og 82, bestaaende af 3 Værelser, Butik, 3 Kjældere, 2 Kjøkkener m. v. og ved i samme Tid at benytte Kontracitantens Hustrus Medhjælp i sin i denne Lejlighed drevne Værtshusholderforretning. Efter Kontracitantens Fremstilling var det af Parterne forudsat, at de af ham og hans Hustru saaledes ydede Præstationer skulde likvideres i det modtagne Pengebeløb, og da Hovedcitanten i sin Saggivelse ikke har taget Hensyn hertil, har Kontracitanten, næst under Hovedsagen at paastaa Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger ved Kontrastævning af den 20 Januar 1881 paastaat Hovedcitanten tilpligtet at betale:

	Kr.	Øre.
a. det nævnte ham kontant leverede Beløb	200	"
b. Husleje for $3\frac{1}{2}$ Aar 1750 Kr. med Renter heraf fra de respektive Kvartalers Begyndelse til den 1 Juli 1882: 141 Kr. 25 Øre tilsammen	1891	25
c. Løn til Kontracitantens Hustru for samme Tid 20 Kr. maanedlig, 840 Kr. med Renter til den 1 Juli 1882: 69 Kr. 58 Øre, tilsammen	909	58
d. og e. Kost, Vask og Renlighed til Hovedcitanten og dennes Søn fra Oktober Flyttedag 1880 til 1 Januar 1881	205	"
	<hr/>	
	Ialt	3205 85

med Fradrag af det af Hovedcitanten under Hovedsagen paastaede Beløb, foruden Renter af de kontrapaaestævnte Beløb fra visse nærmere angivne Terminer og Kontrasagens Omkostninger skadesløst.

I Kontrasagen procederer Hovedcitanten til Frifindelse med Tilkendelse af Sagens Omkostninger. Under Erkjendelse af, at hele det hovedpaastævnte Beløb ikke den 13 December 1877 er oppebaaret af Kontracitanten, men kun 800 Kr., medens Rosten blev hævet paa Sparekassébogen med 900 Kr. den 10 April 1878 og med 100 Kr. den 15 Juni s. A., har Hovedcitanten modificeret sin Rentepaaestand efter disse Modtagelsesdatoer og og han har derhos ifølge Kontinuationsstævning af 2 August 1884 søgt Kontracitanten til Betaling dels af de tvende sidst modtagne Poster til Beløb af tilsammen 1000 Kr. dels af 5006 Kr. for Kost og Vask, ydet til Kontracitanten, dennes Hustru og Datter fra Oktober Flyttedag 1878 til Oktober Flyttedag 1880 og fra 1 Januar 1881 til 22 Maj 1882, Alt foruden Renter og skadesløse Sagsomkostninger.

Kontracitanten paastaar Kontinuationssagen afvist og sig tillagt Kost og Tæring, in subsidium Frifindelse under denne Del af Sagen med Tillæg af Omkostninger.

Da Afvisningspaastanden ikke findes at være grundet, vil Sagens Realitet være at paakjende i dens Helhed.

Efter hvad der er in confesso, har der i lang Tid bestaaet et venskabeligt Forhold mellem Parterne, af hvilke Kontracitanten i 1869 laante Hovedcitanten 600 Rdl. uden noget skriftligt Bevis og i 1877, da han anmodede Hovedcitanten om et Laan, af denne gennem sin Hustru modtog den omhandlede Sparekassebog, som dengang lød paa 3000 Kr., hvilket Beløb Kontracitanten derefter har oppebaaret, saa at han har faaet de 600 Rdl. eller 1200 Kr. tilbagebetalt, og derhos er bleven et Beløb skyldig. Det er paa summe Maade givet, at Hovedcitantan af Kontracitanten eller af dennes Hustru har modtaget 200 Kr. og at han uden derfor at yde noget særligt Pengevederlag har fra Oktober Flyttedag 1880 og fru 1 Januar 1881 til 22 Maj 1882 dels beboet og drevet Værtskholderforretning i den ommeldte Lejlighed i Kontracitantens Ejendom, dels i samme Tidsrum havt Hjælp i Forretningen af Kontracitantens Hustru, samt at der forinden nærværende Sags Anlæggelse ikke har fundet nogen Opjørelse Sted mellem Parterne.

Betræffende de 200 Kr. gjør Hovedcitanten gjældende, at han han har modtaget dem tillaans af Kontracitanten og betalt dem tilbage til denne, men da han mod Kontracitantens Benægtelse ikke har godtgjort, at Tilbagebetalingen har fundet Sted, findes Beløbet efter det Foreliggende at maatte komme til Afdrag i den under Hoved og Kontinuationssøgsmålet paastævnte Gjældsfordring, der saaledes bliver at nedsætte til 1600 Kr. foruden Renter. Kontracitanten har bestridt, at der har været betinget nogen Rentesvarølse af denne Gjæld, men efter hvad der er oplyst om Parternes tidligere Gjældsforhold og under Hensyn til, at Gjælden er stiftet ved Overlevering af et rentebærende Aktiv, vil Kontracitanten ikke kunne undgaa at svare Renter af det skyldige Beløb og i Mangel af anden Aftale 4 pCt. aarlig.

Forsaavidt Hovedcitanten dernæst har paaberaabt sig en ved hans Indflytning i den ommeldte Lejlighed mellem Parterne truffen Overenskomst, ifølge hvilken han skulde bo hos Kontracitanten og i sin Forretning have Assistance af dennes Hustru, imod at han som Vederlag herfor gav Kontracitanten med Hustru og Datter Kost og Vask, har han overfor Kontracitantens Benægtelse ikke fort noget Bevis for, at en saadan Overenskomst er afsluttet.

Derimod findes Kontracitantens Fremstilling, hvorefter Hovedcitanten flyttede ind i og beboede Lejligheden for derigjennem at faa Vederlag for sit Tilgodehavende, og hvorefter den ham af Kontracitantens Hustru i Forretningen ydede Assistance lige-

som de af Kovedcitanten til Kontracitantens Husstand præsterede Naturalydelse udelukkende vare begrundede i Parternes Venskabsforhold, efter Forholdets Natur at maatte have Formodningen for sig, saa at der ikke nu bagefter herpaa kan støttes Pengekrav fra nogen af Siderne, og det Samme maa gjælde, forsaavidt Hovedcitanten og dennes Son i de sidste Maaneder af 1880 have faaet Kost m. v. hos Kontracitanten, medens de boede hos ham.

Kontracitanten maa efter det Anførte være berettiget til i sin Gjæld til Hovedcitanten at likvidere Værdien af den Brug, Hovedcitanten har havt af den omtalte Lejlighed. Ifølge et under Sagen optaget Skjøn maa denne Brug vurderes til 500 Kr. aarlig, hvilket Beløb vil være at tilgodeskrive Kontracitanten dels for Perioden Oktober Flyttedag 1878 til Oktober Flyttedag 1880 dels for Tiden fra 1 Januar 1881 indtil 1 Juli 1882, idet Hovedcitantens Bortflytning den 22 Maj 1882 ikke kunde fritage ham for at svare Leje til Kvartalets Udlob. Det Kontracitanten tilkommende Lejekrav, hvoraf der ikke kan tillægges ham Renter, findes herefter at ækivalere Hovedcitantens Tilgodehavende med paaløbne Renter, saaledes at ingen af Parterne har noget at fordre hos den anden, og de ville saaledes være at frifinde for hinandens Tiltale.

Sagens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve.

Der vil være at forelægge Overretsprokurator Kaus en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at forsyne de af ham den 15 November og 13 December 1886 fremlagte Indlæg med Stempel. Ellers foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Mandagen den 11 November.

Nr. 221. Højesteretssagfører Lunn

contra

Rasmus Larsen og Christen Caspersen (Def. Hindenburg),

der tiltales for voldeligt Overfald samt for Overtrædelse af 1ste Kapitel i Svendborg Amts Politivedtægt.

Thorseng Birks Extrarets Dom af 27 Marts 1889:
Tiltalte Christen Caspersen bør, forsaavidt Sigtelsen for voldeligt

Overfald angaar, for Aktors Tiltale fri at være, og træder det af ham under Sagen udstaaede Varetægtsfængsel istedetfor den af ham iøvrigt forskyldte Straf. Tiltalte Rasmus Larsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt betale i Erstatning til Skytte Brolund 393 Kr. 15 Øre. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder for 4 Lægeattester 12 Kr. og i Salær til Aktor, Overretssagfører Jacobsen 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Stürup, 12 Kr. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Juli 1889: Tiltalte Rasmus Larsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og til Thorseng Birks Politikasse bøde 10 Kr. samt i Erstatning til Skytte Brolund betale 393 Kr. 15 Øre. Tiltalte Christen Caspersen bør til nævnte Politikasse bøde 10 Kr., men forøvrigt for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder den i Underretsdommen anførte Betaling for Lægeattester og de deri bestemte Salærer til de befalede Sagførere ved Underretten samt Salærer til Aktor og Defensor ved Overretten, Prokuratorerne Nyegaard og J. Meyer, 15 Kr. til hver, udredes af Tiltalte Larsen, dog saaledes, at Tiltalte Caspersen heraf in solidum med ham betaler $\frac{1}{6}$. De idømte Bøder og Erstatninger at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaauidt de Tiltalte ere sigtede for Overtrædelse af 1ste Kapitel i Svendborg Amts Politivedtægt, vil Sagen, da den Straf, som herfor efter Lovgivningen kan idømmes, ikke udgjør summa appellabilis for Højesteret, være at afvise herfra Retten. Forøvrigt vil den indankede Dom i Henhold til de i samme anførte Grunde og idet der ikke kan tillægges de Højesteret forelagte nye Oplysninger nogen Indflydelse, være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden for Tiltalte Larsen findes at burde forlænges til 6 Gange 5 Dage og den Skytte Brolund for Næringstab og Lidelse tilkommende Erstatning at maatte forhøjes til det af ham den 20 Februar d. A. paastaaede Beløb af 500 Kr., mod hvilket Tiltalte Larsen da Intet havde at erindre.

Thi kjendes for Ret:

Forsaauidt de Tiltalte ere sigtede for Over-

trædelse af Politivedtægten, afvises Sagen. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Rasmus Larsen bestemmes til sex Gange fem Dage og den Skytte Brolund tilkommende Erstatning til 598 Kroner 15 Øre. I Salarium tillægges der Højesteretssagfører Lunn og Advokat Hindenburg for Højesteret hver 40 Kroner, som udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til Aktionens øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Thorseng Birks Extraret indankede Sag tiltales Rasmus Larsen og Christen Caspersen ifølge Svendborg Amts Aktionsordre af 6 Februar d. A. for „det i Forhøret nærmere betegnede voldelige Overfald paa Skytte Brolund samt for Overtrædelse af 1ste Kapitel i Amtets Politivedtægt“, og ere de Tiltalte ved deres egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste overbeviste at have gjort sig skyldige i følgende Forhold.

Ifølge fælles Aftale begave de Tiltalte sig Natten imellem den 17 og 18 November f. A. Kl. 2 fra Svendborg over til Thorseng for at udøve Krybskytteri paa Stamhuset Taasinges Jorder, i hvilket Øjemed de havde medtaget en Tiltalte Caspersen tilhørende Bagladedublet og havde sværtet sig i Ansigtet for at blive ukjendelige.

Efterat hver af de Tiltalte fra en derværende offentlig Vej havde skudt et Skud efter Harer paa de tilstødende Marker, som de forgjæves søgte efter paa disse, og de atter vare komne ind paa Vejen, sprang to af Stamhusets Skovbetjente, Skovfoged Larsen og Skytte Brolund, der vare ude paa Patrouillering efter Krybskytter og i nogen Tid havde ligget skjult bag et til Vejen stødende Gjerde, frem fra dette, først Skovfoged Larsen, der gik hen foran Tiltalte Larsen, der kjendte ham, og sagde „Naa det er Dem Larsen, der gaar her og buldrer“ eller Lignende, samt derefter vendte sig mod Tiltalte Caspersen, der stod i Nærheden for at se, hvem denne var, og strax derpaa Skytte Brolund, som Tiltalte Larsen ikke kjendte, men hvis Egenskaber som Skovbetjent han ifølge sin Forklaring nok kunde tænke sig.

Efter Tiltalte Larsens Forklaring stod denne da med Bøssen i begge Hænder for at lægge en Patron i den, men da Brolund kom hen imod ham, lukkede han den sammen, uden at Patronen

kom i, og for at forhindre, at Brolund skulde tage Bøssen fra ham, trak han den i højre Haand tilbage mod Skulderen, medens han holdt sin venstre Arm op for Hovedet for at dække sig mod et muligt Angreb, men strax efter fik han efter sit Opgivende af Brolund et Slag med dennes tykke Knortekjæp paa den venstre Arm ved Albuen, hvorefter han i sin Ophidselse herover og over at være antruffen og uagtet han erkjendte, at han kunde være undløben, tilføjede Brolund et Slag med Geværlebet, idet han svang det skraat ovenfra og nedad og ramte ham i Baghovedet, saa at han vaklede et Par Skridt tilbage og styrtede bevidstløs om, hvorefter Tiltalte Larsen tog Flugten, efterfulgt af Tiltalte Caspersen. Om dette Slag har Tiltalte Larsen nærmere forklaret, at han sigtede mod Brolunds Hoved, men har senere forandret denne Forklaring derhen, at han rettede Slaget mod hans Overkrop, uden at tilsigte at ramme Hovedet, hvilket formentlig blev ramt ved, at Brolund bøjede det forover, men Tiltalte har erkjendt, at han er en ualmindelig stærk Mand, at Geværet var et farligt Vaaben at slaa med, og at det godt kan være, at det var fort med betydelig Kraft, da han ikke havde rigtig Styr paa dette, som han holdt lige under Laasen mellem denne og Kolben. Han har imidlertid paastaat, at han ikke havde til Hensigt at tilføje Skovhøjten nogen farlig Logemsbeskadigelse, men kun tænkte paa at værges sig imod flere Slag.

Lige forinden Brolund var bleven ramt af dette Slag, havde Skovfoged Larsen, foranlediget ved, at han hørte en klirrende Lyd, der rimeligvis har hidrørt fra et Sammenstød mellem Tiltalte Larsens Bøsse og Skytte Brolunds Kjæp, taget en Revolver frem, som han maa antages at have rettet mod Tiltalte Larsen, hvorefter Tiltalte Caspersen ifølge sin Forklaring greb fat om en Skedekniv, han havde i Lommen, uden dog at tage den frem, idet det kun var hans Hensigt at bruge den, naar han blev angreben.

Fremdeles raabte Tiltalte Caspersen, da Skovfoged Larsen, efter at begge de Tiltalte havde grebet Flugten, sendte et Par Skud efter dem, hvorved han dog ikke ramte Nogen af dem, højt til Tiltalte Larsen, at han skulde affyre det Skud, som endnu var i Bøssen, hvilket Raab efter hans Forklaring dog kun var bestemt til at skræmme Skovfogeden fra at sende flere Skud efter dem. Tiltalte Larsen affyrede heller ikke Skudet, men gav kort efter Bøssen til Tiltalte Caspersen, som, idet han modtog den, rakte Tiltalte Larsen sin Skedekniv med Ordene „tag du den“, hvormed det var hans Mening, at Tiltalte Larsen ogsaa skulde have et Vaaben at forsvare sig med i Tilfælde af Angreb. Et saadant paafulgte imidlertid ikke, da Skovfoged Larsen maatte yde den bevidstløse Brolund fornøden Bistand.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Brolund har

slaaet Tiltalte Larsen, forinden denne slog ham, have hverken Skovfoged Larsen eller Tiltalte Caspersen set dette, medens dog denne vil have set ham hæve sin Stok imod Tiltalte Larsen og derefter set denne lukke Bøssen, hvorpaa han hørte en klirrende Lyd, som han antog hidrørte fra, at Bøssen og Stokken stødte sammen.

Den af Brolund — som formedelst Følgerne af de ham ved Slaget tilføjede Læsioner først har kunnet blive afhørt ca. 14 Dage efter det Passerede — afgivne Forklaring gaar ud paa, at han ikke kan huske og heller ikke tror, at han er gaaet frem mod Tiltalte Larsen med hævet Stok eller at han har slaaet ham med samme. Efter at være gaaet frem mod Tiltalte Larsen hørte han efter sit Udsagn en Lyd, som om et Bagladevaaben blev lukket sammen, og saa Tiltalte Larsen stille sig i Forsvarsstilling med Bøssen foran sig i begge Hænder og skraat opad med Lobet. Han mener derhos, at Tiltalte Larsen har slaaet to Gange efter ham, første Gang forbi, ved hvilken Løjlighed han mulig har pareret med sin Stok, og anden Gang da han blev ramt i Bagkovedet og mistede Bevidstheden.

Tiltalte Larsen har imidlertid bestemt fastholdt Rigtigheden af sin foransførte Forklaring om det Passerede, og da denne bestyrkes dels ved Tiltalte Caspersens Udsagn om at have set Brolund hæve sin Stok ligeoverfor Tiltalte Larsen, og dels ved, at der paa dennes venstre Arm forefandtes et ubetydeligt Spor af et Slag eller Stød, i Forbindelse med, at der paa det tilsvarende Sted af hans Frakke var tydelige Spor af fustsiddende Lerjord, som maa antages at hidrøre fra Brolunds Stok, findes den at maatte lægges til Grund ved Sagens Paakjendelse. Af de under Sagen indhentede Lægeerklæringer fremgaaer det, at der ved Slaget blev tilføjet Brolund et ca. 2 Tommer langt lineært Saar med kontunderede Rande paa Bagkovedet paa Overgangen til Issen, der gik gennem Bløddelene lige til Hjerne-skallens Ben. I de første 5 Dage henlaa han under tydelige Symptomer paa en Hjernerystelse af 2den Grad, og hans Tilstand var da ret betænkelig. Ifølge en Erklæring af 9 December f. A. var Saaret da lægt og Brolund oppe det Meste af Dagen, dog uden at kunne bestille Noget. Han led af en jævnlig stærk Hovedpine, især i venstre Side af Hovedet, og en betydelig Tunghorighed paa venstre Øre samt en Del Matted i Lemmerne. I en Erklæring af 23 Marts d. A. siges det, at Brolund, skjøndt han da paa Grund af Døvhed, Svimmelhed og usikker Gang ikke kunde anses for fuldstændig arbejdsdygtig, formentlig dog med Tiden vilde blive lettet og muligen befriet for Svimmelhed, samt at han i saa Fald, trods sin Døvhed paa det ene Øre, vilde blive i Stand til at udrette sine Kaldspligter. Endelig hedder det i en paa Foranstaltning af Overretten indhentet Erklæring af 3 Juni d. A., at Brolund da fandtes betydelig bedret

i Henseende til Kræfter og Bevægelsesevne. Han led dog af fuldstændig Døvhed paa venstre Øre samt Svimmelhed ved Drejning af Hovedet under Gangen. Sluttelig siges det, at om end Svimmelheden muligen vil formindskes med Tiden, tør dette ikke antages i Henseende til Døvheden, der synes stabil.

Begge de Tiltalte have vedblivende forklaret, at der ikke mellem dem var truffet nogen Aftale om, hvorledes de skulde forholde sig, naar de maatte blive antrufne, og Tiltalte Caspersen har fastholdt, at hans foromtalte Skedehniv ikke særlig var medtagen paa Turen, men tilfældig laa i hans Frakkelomme.

Herefter samt efter hvad der iøerigt er oplyst om Tiltalte Caspersen, findes denne ikke at kunne ansees for delagtig i den udøvede Vold, og han vil derfor forsaavidt være at frifinde for Aktors Tiltale. Derimod vil han — som er født den 12 Juli 1858 og ved Svendborg Kjøbstads Politiretsdom af 18 Februar 1887 i Henhold til Lov 1 April 1871 § 17 er anset med en Bøde af 20 Kr. — være at anse efter Lov 4 Februar 1871 § 6, sammenholdt med § 5 i den under 7 August 1879 udfærdigede Politivedtægt for Svendborg Amt^s Landjurisdiktioner, med en Thorseng Birks Politikasse tilfaldende Bøde, der bestemmes til 10 Kr.

Tiltalte Larsen — som er født den 25 April 1855 og ved Svendborg Kjøbstads Politiretsdom af 8 Februar 1887 i Henhold til Lov 1 April 1871 § 17 anset med en Bøde af 26 Kr., men ikke forøvrigt straffet ifølge Dom — vil være at anse dels efter Straffelovens § 203, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og dels efter Lov 4 Februar 1871 § 6, sammenholdt med § 5 i fornævnte Politivedtægt efter Omstændighederne med en Thorseng Birks Politikasse tilfaldende Bøde af 10 Kr., hvorhos han vil have at betale i Erstatning til Brolund for Helbredelsesudgifter 93 Kr. 15 Øre samt for Nærings- tab og Lidelse 300 Kr.

I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen — hvorved Tiltalte Caspersen i Henseende til Sigtelsen for voldeligt Overfald er frifunden for Aktors Tiltale og forøvrigt fritaget for Straf i Henhold til Analogien af Straffelovens § 58, medens Tiltalte Larsen efter de forannævnte Lovbestemmelser er anset under Et med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt tilpligtet at betale Erstatning til Brolund, som ovenfor anført, være at forandre.

Tirsdagen den 12 November.

Nr. 26. Handelsfirmaet Storm & Hirsch (Asmussen)

contra

Handelsfirmaet Asmussen & Co. ved dets Indehavere
Grossererne H. Asmussen og O. Asmussen (Arntzen).

betr. Spørgsm. om Erstatning for Ikke-Levering af en Ladning
Korn.

Sø- og Handelsrettens Dom af 10 Januar 1889: De
Indstævnte, Handelsfirmaet Storm & Hirsch, bør til Citanterne,
Handelsfirmaet Asmussen & Co., betale 4232 Kr. med Renter
deraf 5 pCt. p. a. fra den 14de Juni 1888, indtil Betaling sker
og denne Sags Omkostninger med 100 Kr. At efterkommes
inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Ad-
færd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter Proceduren er der for Højesteret alene Spørgs-
maal, om Størrelsen af den under Sagen omhandlede Er-
statning skal fastsættes, som i den indankede Dom sket,
til 4132 Kr. eller til et mindre Beløb navnlig overensstem-
mende med Bedømmelses- og Voldgiftsudvalgets Kjendelse
til 1500 Kr. I Henhold til de i Dommen under denne Del
af Sagen anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte
nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end
det i Dommen antagne, vil denne være at stadfæste, dog
saaledes at Processens Omkostninger findes at burde op-
hæves. Processens Omkostninger for Højesteret blive lige-
ledes at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at
stande, dog at Processens Omkostninger op-
hæves. Ligeledes ophæves Processens Omkost-
ninger for Højesteret. Til Justitskassen betale
Citanterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses er saalydende: Ved Brev
af 1ste Marts f. A. stadfæstede de Indstævnte i nærværende Sag,

Handelsfirmaet Storm & Hirsch, foreløbig Salget til Citanterne, Handelsfirmaet Aasmussen & Co., af en Dampersladning ca. 6000 Centner ^{118/19} Pd.s Rug Libau Børsvægt, god og sund, af Gjennemsnitskvalitet som Libau Afskibning i Foraaret s. A., at afskibe pr. Damp i April f. A., eventuelt 3 Uger efter Skibsfartens Aabning i Libau, til god dansk isfri Havn nordligst Aarhus, til en Pris af 76½ Rmk. pr. 1000 Kilos fob Libau inclusive Fragt og Assurance, eller 1 Mk. mere til nordligst Aalborg, dog ej Vest for denne. Betalingen skulde erlægges ved 3 Maaneders prima Bankrembours paa Berlin eller Hamburg imod endosseret Connossement og Police, hvorhos Kjøber og Sælger skulde være underkastede Bestemmelserne i Kjøbenhavns cif Slutsaedler for Handeler i Kornvarer. Naar det i Brevet endvidere hedder: „Direkte Kontrakt vil senere blive sendt af Sælgeren“, er det in confesso, at ingen saadan Kontrakt er sendt Citanterne, medens de Indstævnte, efter hvis Anbringende de virkelige Sælgere ere et Hus i Libau, have erkjendt, at de i Forhold til Citanterne ere at anse som Sælgere.

Da de Indstævnte ikke inden Udgangen af April havde affordret Citanterne Destination for Ladningen, tilskrev Citanterne den 1 Mai de Indstævnte et Brev, i hvilket de, under Paa-beraabelse af, at Destination ikke var bleven forlangt og at Afladningsterminen var overskredet, gjorde de Indstævnte ansvarlige for alle for Citanterne derved opstaaende Tab. Citanterne, der ikke havde modtaget skriftligt Svar paa deres nævnte Brev, tilskrev derefter de Indstævnte den 2 Mai med Forslag om, at de Indstævnte skulde betale Citanterne den Difference, som disse vare blevne tilpligtede at betale til en Mand i Aalborg paa en tidligere Ladning inklusive deres Fortjeneste paa denne, da de saa vilde give de Indstævnte 3 Ugers Respit med Afladningen, hvorhos de forlangte de Indstævntes Svar inden Kl. 12½ samme Dag, og da de ikke havde modtaget de Indstævntes Svar inden bemeldte Klokkeslet, skrev Citanterne endnu samme Dag til de Indstævnte, at de ikke længer kunde tage imod den omkontraherende Ladning, men bleve nødsagede til at søge enten en svømmende Ladning eller at dække sig paa anden Maade. Efterat have modtaget sidstnævnte Brev svarede de Indstævnte den 2 Maj bl. A., at der endnu ikke var opgivet dem nogen Damp i den til Citanterne solgte Ladning Rug fra Libau, saa at den antagelig vilde blive noget forsinket afskibet, at det af Citanterne gjorte Tilbud var uantageligt for dem, og at de, da Citanterne i disses sidste Brev totalt havde nægtet at modtage Ladningen, maatte overlade Sagen til Afgjørelse i Henhold til Kontrakten af 1 Marts f. A. Citanterne overdroge da til Mæglernd H. V. E. Juntzen og A. H. Wulff her i Staden til dem at indkjøbe et Parti Rug som det omkontraherede og saavidt mulig i lignende

Varer, in loco eller svømmende, og der blev derefter købt til Citanterne, af Mægler Wulff den 2 Ma 800 Centner Libauer-Rug, da svømmende, af Vægt $122\frac{1}{23}$ Pd. holl., til en Pris af 425 Øre pr. Centner, og Mægler Jantzen den 3 Mai ca. 150 Tdr. Libauer-Rug af Vægt 120 Pd. holl., at modtage fra Dampskib, der dengang laa under Losning her, til en Pris af 415 Øre pr. Centner, hvorhos hver især af Mæglerne meddelte Citanterne, at mere Libauer-Rug de paagjældeude Dage ikke var at erholde eller var i Markedet. Da det, som foran anført, var bestemt, at Køber og Sælger skulde være underkastede Bestemmelserne i Kjøbenhavns cif Slutsedler for Handeler i Kornvarer, indbragte Citanterne, der mente i Anledning af de Indstævntes Misligholdelse af Handelen at have Krav paa en betydelig Godtgjørelse, i Overensstemmelse med bemeldte Slutsedler Spørgsmaalet herom til Afgjørelse ved „Kjøbenhavns Bedømmelses- og Voldgifts-Udvalg for Kornhandelen“, og ved dette Udvalgs Kjendelse af 28 Maj f. A. blev der tilkjendt Citanterne hos de Indstævnte en Erstatning af 25 Øre pr. Centner af 6000 Centner, hvorhos det blev bestemt, at Sælgeren for Kjendelsen skulde erlægge 100 Kr. I de nævnte Slutsedler er imidlertid endvidere bestemt, at Parterne, naar den ved bemeldte Udvalg fastsatte Erstatning andrager over 5 pCt. af Værdien efter Slutsedlen, for hvad denne omfatter, kunne lade Sagen afgjøre ad Rettens Vej, og Citanterne, der mene, at den dem ved forrævnte Kjendelse tillagte Erstatning er altfor ringe, have da efter Stævning af 14 Juni f. A. indbragt Sagen til Afgjørelse ved nærværende Ret, imod hvilken Indbringelse ingen Indsigelse er fremsat af de Indstævnte. Citanternes Paastand i Sagen gaar ud paa, at de Indstævnte tilpligtes at betale dem principaliter 4261 Kr. 97 Øre og subsidiært et saa stort Beløb, som Retten maatte mene, at der tilkommer dem, derunder ogsaa de 100 Kr. i Omkostninger, som det ved forrævnte Udvalgs Kjendelse er paalagt de Indstævnte at betale, men som Citanterne have maattet udrede, med Renter af det Beløb, der maatte blive Citanterne tilkjendt, 5 pCt. p. a. fra Stævningens og Forligsklagens Dato indtil Betalingen sker og Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte have principaliter paastaet sig frifundne, og subsidiært have de paastaet Bedømmelses- og Voldgifts-Udvalgets Kjendelse lagt til Grund for Erstatningens Bestemmelse, medens de mest subsidiært have paastaet Erstatningen bestemt efter en Prisdifference af 4 Rmk. mellem $118\frac{1}{19}$ Pds. Rug og $122\frac{1}{23}$ Pds. Rug, Alt uden Omkostninger; hvorimod de Indstævnte i alle Tilfælde have paastaet sig tilkjendt Sagens Omkostninger. Til Oplysning om Prisdifferencen mellem Libauer-Rug af Kvalitetsvægt $118\frac{1}{19}$ Pd. holl., som mellem Parterne omkontraheret, og samme Slags Rug af Kvalitetsvægt som de af Citanterne ved

Mæglerne indkøbte Partier, resp. 121 Pd. holl. og $1^{22}/_{23}$ Pd. holl., have Citanterne produceret Erklæringer af Slutningen af Mai og Begyndelsen af Juni f. A. fra bemeldte Mæglere, ifølge hvilke Prisdifference mellem Riga- eller Libau-Rug af Høst 1887 af Afladevægt $1^{18}/_{19}$ Pd. holl. og saadan Rug af Afladevægt 121 Pd. holl. og $1^{22}/_{23}$ Pd. holl. havde været i den da forløbne Tid af forrige Aar henholdsvis 1 à $1\frac{1}{2}$ Rmk. og 2 eller mellem 2 og 3 Rmk. pr. 1000 Kilos. Prisdifferencen mellem Libau-Rug af Vægt 120 Pd. holl. og saadan Rug af Vægt $1^{18}/_{19}$ Pd. holl. var herefter højst $1\frac{1}{2}$ Rmk. pr. 1000 Kilos, altsaa $7\frac{1}{2}$ Pf. eller $6^{68}/_{100}$ Øre pr. Centner, og mellem saadan Rug af Vægt $1^{22}/_{23}$ Pd. holl. og af Vægt $1^{18}/_{19}$ Pd. holl. højst 3 Rmk. pr. 1000 Kilos, altsaa 15 Pf. eller $13^{35}/_{100}$ Øre pr. Centner. Ved nu at lægge den efter det Anførte for Citanterne ugunstigste Prisberegning til Grund for Prisen ved Leveringstidens Udlob paa den udækkede Del af det de Instævnte afkjøbte Parti Rug, og idet Citanterne derhos i deres Disfavør have afrundet den ovennævnte Difference af $6^{68}/_{100}$ Øre pr. Centner til 7 Øre pr. Centner, formene Citanterne, at Prisen paa Leveringstiden for de udækkede 4900 Centner af Partiet, efter de af dem ved de fornævnte Dækningskjøb som anført betalte Priser, maa ansættes til 408 Øre pr. Centner.

Citanterne have herefter opgjort deres Erstatningskrav saaledes:

800 Ctn. $1^{22}/_{23}$ Pd.s Rug à 425 Øre .	Kr. 3400. 00
÷ Prisdifferencia efter Kvalitetsvægten 3 Rmk. pr. 20 Ctn., altsaa for 800 Ctn. Rmk. 120 eller	— 106. 80
	<hr/> Kr. 3293. 20.
300 Ctn. 120 Pds. Rug à 415 Øre	Kr. 1245. 00.
÷ Prisdifference efter Kvalitetsvægten $1\frac{1}{2}$ Rmk. pr. 20 Ctn., altsaa for 300 Ctn. Rmk. 22.	
50. Pf. eller	— 20. 33.
	<hr/> — 1224. 77.
4900 Ctn. à 408 Øre	— 19992. 00.

Kjøbepris paa Leveringstiden . . .	Kr. 24509. 97.
6000 Centner Rug til den omkontraherede Pris af $76\frac{1}{2}$ Rmk. pr. 1000 Kilos.	Rmk. 22950. 00. Pf.
$\frac{1}{2}$ % Remboursomkostninger	— 114. 75. —

Rmk. 23064. 75. Pf.

÷ 3 $\frac{1}{2}$ % Diskonto i 3	
Maaneder	— 201. 82. —
	<hr/>
	Rmk. 22862. 93 Pf.
	à 89 % — 20348. 00.
	<hr/>
	Difference . . . Kr. 4161. 97.
Omkostninger ved Kornudvalgets Kjendelse . . .	— 100. 00.
	<hr/>

Hvorved udkommer det af Citanterne principaliter

paastauede Beløb af . . . . . Kr. 4261. 97.

Naar de Indstævnte først til deres Frifindelse have villet gjøre gjældende, at det har været dem umuligt overensstemmende med deres Stadfæstelsesbrev at afskibe det omkontraherede Parti inden Udgangen af April f. A., eftersom intet Dampskib af passende Størrelse for Partiet var at erholde, fordi alle mindre Dampskibe, om hvilke der kunde være Tale, i den strænge Vinter vare indefrosne i svenske Havne, kan dette, hvis Rigtighed Citanterne iøvrigt have bestridt, ikke komme i Betragtning allerede af den Grund, at der i Stadfæstelsesbrevet Intet indeholdes om, at de Indstævnte i et Tilfælde som det anførte skulde være fritagne for at afskibe inden den bestemte Frist, medens Citanternes Anbringende om, at Libau Havn var isfri og at der allerede den 8de April f. A. var afgaaet Damper derfra til Kolding, ikke er modsagt af de Indstævnte.

De Indstævnte have endvidere anført, at Citanterne ikke have behøvet at lide noget Tab og ikke have lidt noget Tab derved, at Partiet af de Indstævnte ikke er bleven afskibet i rette Tid, i hvilken Henseende de have bemærket, at Citanterne — hvad disse have erkjendt — ikke havde solgt Partiet, og at de derfor ikke havde Brug for dette, og de Indstævnte mene, at det er saa langt fra, at Citanterne have lidt Tab ved de Indstævntes Ikke-Levering, at de endog have tjent paa de tvende Partier, som de til Dækning indkjøbte ved Mæglere. Heri kan der dog ikke gives de Indstævnte Medhold. Om nemlig Citanterne end ikke havde solgt Partiet ved Leveringstidens Udløb, maatte det dog antages at kunne sælges af dem til den paa den Tid gjældende Pris, efter hvilken Partiets Værdi paa bemeldte Tid derfor maatte være at bestemme, og naar Prisen ved Leveringstidens Udløb var højere end Kjøbeprisen, maatte Citanternes Tab ved de Indstævntes Misligholdelse af Handelen blive at bestemme efter Forskjellen mellem disse Priser. Imidlertid mene de Indstævnte, at Citanterne ikke have oplyst, at der var Difference mellem Kjøbeprisen og Prisen ved Leveringstidens Udløb, hvorhos de i alt Fald have bestridt, at saadan Difference har været af den af Citanterne anførte Størrelse, hvorved de have bemærket, at deres Misligholdelse af Handelen ikke kunde beret-

12 November 1889.

tige Citanterne til som Dækning at indkjøbe Varer af anden Vægt end den omkontraherede, saa meget mindre, som Libauer-Rug af saa ringe Kvalitetsvægt som $\frac{1}{1,9}$ Pd. holl. efter de Indstævntes Anbringende kun bruges til Høstefoder, medens saadan Rug af Vægt $\frac{1}{2,3}$ Pd. holl. bruges til Brød og derfor maa anses som en anden Vare, hvorhos de Indstævnte formene, at Citanterne, da de af de Indstævnte havde købt cif, kun havde Ret til at søge Dækning ved Kjøb af svømmende Ladning, men ikke ved Kjøb in loco.

Om nu end Citanterne, naar de vilde søge Dækning for den omkontraherede, dem ikke leverede Ladning, nærmest maatte være henviste til efter Leveringstidens Udløb at købe til Dækning af det leverede Parti en svømmende Ladning Libauer-Rug af samme Vægt og Kvalitet som den omkontraherede, kan dette dog ikke in casu være afgjørende. saameget mindre, som de af Citanterne den 2 Maj købte 800 Tdr. kjøbtes svømmende, og det uimodsaagt er anbragt af Citanterne, at svømmende Ladning Libauer-Rug ikke var at erholde tilkjøbs her ved Leveringstidens Udløb eller paa den Tid, da Citanternes Dækningskjøb fandt Sted, og det er ej heller bestridt af de Indstævnte, at der paa den Tid her paa Pladsen ikke har været anden Libauer-Rug disponibel til Salg end de af Citanterne den 3 Maj f. A. købte ca. 150 Tdr. Ligesom det derfor under de anførte Omstændigheder neppe kunde være Citanterne forment for de Indstævntes Regning at søge Dækning her ogsaa ved Indkjøb af Partier Libauer-Rug af højere Vægt end den omkontraherede, der var disponible her, saaledes maatte ogsaa, naar Libauer-Rug af Vægt som den omkontraherede, $\frac{1}{1,9}$ Pd. holl., ikke var at erholde, Prisen paa Libauer-Rug af højere Kvalitetsvægt, med Reduktion i Prisen kunne være at lægge til Grund til Bestemmelse af Værdien af Libauer-Rug af Kvalitetsvægt som den omkontraherede, forsaavidt en bestemt Prisforskjel efter den forskellige Kvalitetsvægt maatte anses at være tilstede, og at Libauer-Rug af Vægt $\frac{1}{1,9}$ Pd. holl. skulle være at anse som en ganske anden Vare og ikkun tjenlig til anden Brug end saadan Rug af Vægt $\frac{1}{2,3}$ Pd. holl., maa anses som ubegrundet. Da nu Mæglerne Jantzen og Wulff som Vidner i Sagen have bekræftet deres ovennævnte Erklæring angaaende Prisforholdet mellem Libauer-Rug af Vægt $\frac{1}{1,9}$ Pd. holl. og saadan Rug af Vægt resp. 121 Pd. og $\frac{1}{2,3}$ Pd. holl., medens ej heller, hvad af flere andre i Sagen førte Vidner i saa Henseende er forklæret giver Grund til at antage, at Prisdifferencen mellem Libauer-Rug af den omhandlede forskellige Vægt har været større end efter Mæglernes Udsagn, samt da Intet er oplyst om, at de tvende Partier Libauer-Rug, som Citanterne lode købe den 2 og 3 Maj f. A., og som det er in confesso, at de kort Tid efter solgte med Avance, skulde være kjøbte af dem til Priser,

der stode i Misforhold til de daværende Priser paa anden Rug af lignende Vægt, kan der efter Rettens Formening ikke gøres nogen begrundet Indvending imod, at Prisen paa Libauer-Rug af Vægt $1\frac{1}{8}$ Pd. holl. efter Citanternes Paastand ansættes ved Leveringstidens Udløb til 408 Øre pr. Centner, hvorved bemærkes, at den omkontraherede Ladning, der var solgt cif, saafremt den overensstemmende med Vilkaarene for Handelen var bleven afskibet fra Libau inden Udgangen af April Maaned f. A., maatte ventes at have kunnet være her omtrent paa den Tid, da Citanternes Kjøb af 2 og 3 Maj fandt Sted. Naar Prisen paa Rug som den omkontraherede altsaa efter det Anførte ansættes til 408 Øre pr. Centner ved Leveringstidens Udløb, findes dog den Citanterne tilkommende Erstatning for hele det omkontraherede Partis Vedkommende at burde bestemmes efter Differencen mellem denne Pris og Kjøbeprisen efter Citanternes Beregning, imod hvilken de Indstævnte ingen særlig Indsigelse have fremsat, og Erstatningen vil herefter være at fastsætte til Kr. 4132, hvortil kommer de 100 Kr. for Bedømmelses- og Voldgiftsudvalgets Kjendelse, hvilke de Indstævnte maa blive pligtige at refundere Citanterne. De Indstævnte ville herefter blive at dømme til at betale Citanterne 4232 Kr. med Renter deraf som paastaat, hvorhos de ville have at erstatte Citanterne Sagens Omkostninger med 100 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Onsdagen den 13 November.

Nr. 146. Sagfører **Jens Kjersgaard** som Fordringshaver i Skomagermester **A. M. Henrichsens** Konkursbo (Jensen)

contra

Overretssagfører **Fasting** som Befuldmægtiget for **J. Fries** (eller **Friis**) i Altona og Byfoged **Karberg** som Skifteforvalter i ovennævnte Konkursbo (Def. **Asmussen**),

betr. Spørgsm. om Udlevering af et Konkursbos Effekter.

Nakskov Kjøbstads Fogedrets Kjendelse af 3 Marts 1888: Den af Rekvirenten **J. Fries**, Altona, paastaade Kontinuations Fogedforretning vil være at fremme.

Nakskov Kjøbstads Skifterets Decision af 4 Maj

1888: Af Provenuet af det J. Fries, Altona, ved Udlægsforretningen af 8 December forrige Aar hos Fallenten udlagte Gods bør udleveres Udlægshaveren det til Dækning af hans Fordring fornødne Beløb.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Januar 1889: Denne Sag afvises. Citanten, Sagsfører Jens Kjersgaard i Nakskov som Fordringshaver i Skomagermester A. M. Henrichsens Konkursbo dersteds, bør i Kost og Tæring betale til Indstævnte, Overretssagfører Fasting i Nakskov, 30 Kr. inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at den fremlagte Fogedakt fra Nakskov Kjøbstad ikke ses at være behørig stemplet.

Højesterets Dom.

Efter den Maade, hvorpaa Indstævnte Overretssagfører Fasting er optraadt saavel for Fogedretten som for Skiftestretten, findes Citanten ikke at have havt tilstrækkelig Føje til at betragte ham som Part under disse Retshandlinger, og som saadan tør han heller ikke anses at være stævnet ved den imod ham som Befuldmægtiget for J. Fries (Frieis) udtagne Overretsstævning. Medens nu Appellsagen som Følge heraf, forsaavidt den angaar Fogedkjendelsen, rettelig er afvist ved den indankede Dom, findes derimod, forsaavidt angaar Skiftedecisionen, den skete Indstævning af Fasting, der havde Fuldmagt for den udenfor Stiftet boende Part, ikke at savne Hjemmel i Pl. 20 Januar 1841 § 1, og idet de andre imod Indstævningens Lovlighed under denne Del af Sagen rejste Indsigelser maa anses for at være uden Betydning, vil Sagen for Skiftedecisionens Vedkommende efter de derom nedlagte subsidiære Paastande være at hjemvise til Overretten til yderligere Behandling og Paakjendelse i Realiteten. Den Indstævnte Fasting tilkjendte Kost og Tæring findes at maatte bortfalde og Processens Omkostninger for Højesteret at maatte ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag bør, forsaavidt angaar den paaankede Skiftedecision, paany foretages ved Landsover- samt Hof- og Stadsretten til yderligere Behandling og Paakjendelse i Realiteten. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte Overretssagfører Fasting 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: I Henhold til en af Firmaet J. Fries (eller Friis) i Altona den 28 November 1887 til Overretssagfører Fasting i Nakskov udstedt Fuldmagt til paa J. Fries Vegne i dennes Navn eller i egot Navn som Mandatar at inkassere Fries's Tilgodehavende hos Skomagermester A. M. Henrichsen i Nakskov ifølge en protesteret Vexel stor 473 Kr. 95 Øre, med Renter og Omkostninger og til i den Anledning at indklage ham til og afgjøre Sagen ved Forlig, at paastøve Sag mod ham, foretage Exekution hos ham, begjære hans Bo taget under Konkursbehandling samt foretage ethvert andet retslig eller udenretalig Skridt, derunder modtage og kvittere for Fordringen og underskrive i J. Fries's Navn, blev der den 30 November 1887 inden Forligskommissionen for Nakskov Forligskreds indgaaet et Forlig mellem Overretssagfører Fasting og nævnte Skomager Henrichsen om Betaling af den nævnte Fordring med Omkostninger skadesløst den 3 December 1887. Da Skomager Henrichsen ikke opfyldte dette Forlig blev der derhos den 8 December 1887 ifølge Begjæring af Overretssagfører Fasting som Befuldmægtiget for J. Fries af Kongens Foged i Nakskov foretaget Exekution hos Skomager Henrichsen for Fordringen med Omkostninger, hvorved der dekretedes Udlæg i forskjelligt Indbo, Skomagerarbejde og andet Løsore til et samlet Vurderingsbeløb af 482 Kr. og 90 Øre til Fyldestgjørelse af Rekvirentens Fordring, dog saaledes, at Gjenstandene foreløbig forblive i Skomager Henrichsens Besiddelse. Den 12 Januar f. A. opgav denne derpaa sit Bo til Konkursbehandling og Overretssagfører Fasting anmeldte nu for J. Fries den omhandlede Fordring, der af ham med Omkostninger opgjordes til 542 Kr. og 82 Øre, i Konkursboet, men begjærede derhos med Bemærkning, at J. Fries var Separatist i Boet med Hensyn til den 18 December 1887 udlagte Løsoregjenstande, sig sat i Besiddelse af disse for at foranstalte dem forauktionerede. Paa en i Boet den 17 Februar f. A. afholdt Skiftesamling vedtoges det dog ikke at anerkjende den af J. Fries saaledes paastaede Ret til at erholde det udlagte Gods udleveret som Separatist. Overretssagfører Fasting indgav imidlertid derefter som Befuldmægtiget for J. Fries en Begjæring til Kongens Foged i Nakskov om af denne, uanset den indtraadte Konkursbehandling at blive sat i Besiddelse af de den 8 December 1887 udlagte Løsoregjenstande, og ved en den 3 Marts f. A. afsagt Kjenndelse eragtede Fogden derpaa, at den saaledes af J. Fries rekvirerede Kontinuationsforretning vilde være at fremme, og dekretede samtidig Rekvirenten at være sat i Besiddelse af de ommoldte den 8 December forud udlagte Løsoreffekter.

Paa en i Konkursboet den 16de Marts f. A. afholdt Skiftesamling henstillede dernæst Overretssagfører Fasting for J. Fries til Boet, at det Gods, hvori hans Mandant havde faaet Udlæg,

og som han nu var sat i Besiddelse af, realiseredes sammen med Boets øvrige Effekter, og at Provenuet udbetaltes til ham af Skifteretten og efter nogen Forhandling, hvorunder Sagfører Jens Kjersgaard paa egne og flere Kreditorers Vegne erklærede, at J. Fries ikke vilde kunne faa mere udbetalt end den Dividende, som maatte tilkomme hans Fordring uden Separatistret, vedtoges det, som det i Skifteprotokollen hedder, „at overtage Realisationen ogsaa af de udlagte Effekter, idet begge Parters Ret reserveredes paa de af Udlægshaveren stillede Vilkaar.“

Paa den derefter den 23de Marts f. A. i Skomager Henrichsens Konkursbo til Prøvelse af de anmeldte Fordringer afholdte Samling, blev det med 16 St. mod 1 vedtaget kun at anerkjende den for J. Friis anmeldte Fordring som simpel personlig Gjæld — men, efterat Overretssagfører Fasting derpaa under Paaberaabelse af det paa Samlingen den 16 Marts Vedtagne og med Bemærkning, at en fremkommen Paastand om, at Udlæget af 8 December 1887 skulde være ugyldigt som værende i Strid med Konkurslovens § 23, ikke kunde komme under Forhandling, saalænge der ikke var anlagt Afkræftelsessag i Henhold til nævnte Lovs § 30, havde begjært sig Provenuet af det udlagte Gods udbetalt og de øvrige Kreditorer, derunder Sagfører Jens Kjersgaard, havde protesteret derimod, samt efterat der var blevet prøvet Forlig i saa Henseende mellem dem og Overretssagfører Fasting, der derved foreviste den ovenfor omtalte Fuldmagt fra J. Fries af 28 November 1887, blev der den 4 Maj f. A. af Skifteretten afsagt en Decision, hvorved eragtedes, at af Provenuet af det til J. Fries i Altona ved Forretningen den 8 December 1887 udlagte Gods burde det til Dækning af hans Fordring fornødne Beløb udleveres til ham.

Citanten, Sagfører Jens Kjersgaard, har derefter som Fordringshaver i det omtalte Konkursbo ved Stævning af 31te Maj f. A. indvarslet Overretssagfører Fasting i Nakskov som Befuldmægtiget for Firmaet J. Fries (eller Friis) i Altona og Byfoged Karberg i Nakskov som Skifteforvalter i Boet paa dettes Vegne samt tillige som Kongens Foged i Nakskov for Overretten, hvor han har paastaet, at den ovennævnte af NakskovKjøbstads Fogedret den 3 Marts f. A. afsagte Kjendelse samt endvidere den af Nakskov Kjøbstads Skifteret den 4 Maj f. A. afsagte ovenfor anførte Decision, begge eller dog den ene eller den anden af dem, navnlig sidstnævnte Decision, ophæves, og at Indstævntes Paastand om Udlevering af de udlagte Gjenstande eller nu deres Provenu ikke tages til Følge samt at Indstævnte dømmes til at betale Citanten Appellens Omkostninger skadesløst.

Medens der ikke iøvrigt er givet Møde her for Retten, har Overretssagfører Fasting ladet møde som Indstævnt, og idet han har fremhævet, at han saavel for Fogedretten som for Skifteretten kun havde givet Møde som Sagfører, ikke som Mandatar

for Firmaet J. Fries, og at saaledes dette Firma og ikke han havde været Part i første Instants, og at følgelig hellerikke han, men kun Firmaet, kunde indstævnes som Part under Appellsagen, har han under foreløbig Procedure af Sagens Formalitet paastaet denne afvist og sig tilkjendt Kost og Tæring, hvorhos han dog subsidiært har begjært Anstand i 14 Dage for at procedere Realiteten.

Citanten har protesteret mod den saaledes nedlagte Paastand, idet han har gjort gjældende, at det i Virkeligheden er Firmaet J. Fries, der er indstævnt for, og over hvem der søges Dom her ved Retten, og at Overretssagfører Fasting ikke er stævnet som Part, medens Citanten vel efter den Maade, hvorpaa sidstnævnte hele Tiden var optraadt i Henhold til den ham givne Fuldmagt og særlig forsaavidt Skiftedecisionen angik, i Henhold til § 1 i Pl. 20 Januar 1841 havde maattet stævne ham — saaledes som sket — som J. Fries Befuldmægtigede.

Efter den Maade, hvorpaa Appelstævningen er affattet, maa Retten imidlertid være af den Anskuelse, at ikke Firmaet J. Fries, men derimod Overretssagfører Fasting maa siges at være indstævnet som Part i Sagen, om end kun som Befuldmægtiget for nævnte Firma, og da nu Citanten ikke i den Omstændighed, at Overretssagfører Fasting ifølge Fuldmagten kunde have mødt som Mandatar for Firmaet J. Fries, har havt nogen Hjemmel til at stævne ham istedetfor Firmaet, og da en saadan Hjemmel heller ikke, forsaavidt Skiftedecisionen angaar, kan søges i den citerede Bestemmelse i Pl. af 20 Januar 1841, der kun eventuelt berettiger til at forkynde Indvarslingen af Modparten for den Befuldmægtigede for denne paa Skiftet, men ikke at stævne ham for Parten, vil den nedlagte Afvisningspaastand i det Hele blive at tage tilføje, og vil der blive at tilkjende Overretssagfører Fasting 30 Kr. i Kost og Tæring.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at den fremlagte Fogedakt fra Nakskov Kjøbstad ikke ses at være behørig stemplet. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 47. Overretsprokurator Leth som exekutor testamenti i Grosserer H. A. Colberg og efterlevende Hustrus Fællesbo (Asmussen)

contra

Restauratør A. Gotfredsen (Ingen),

betr. Spørgsm. om en Ejendomshandel.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Januar 1889: Indstævnte, Restauratør A. Gotfredsen, bør for Tiltale af Citanten, Grosserer H. A. Colberg eller nu efter dennes Død Overretsprokurator Leth som exekutor testamenti i dennes og efterlevende Hustrus Fællesbo, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der forelægges Overretssagfører V. Salomonsen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afgivelse til at berigtige Stempelingen af den ham den 7 November f. A. fremlagte Protokollation.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det med Rette antaget, at Indstævnte Restauratør A. Gotfredsen ved at underskrive den under Sagen omhandlede Fuldmagt af 11 December 1884 havde bemyndiget den paagjældende Kommissionær til at indgaa Handel med Grosserer H. A. Colberg om den denne tilhørende Ejendom Matr. Nr. 211 i Kjøbenhavns Nørrevold Kvarter paa de i Fuldmagten angivne Vilkaar, og at Indstævnte, da Colberg akcepterede disse Vilkaar, var bunden ved den i Medfør heraf afsluttede Handel. Derimod kan det ikke billiges, at Dommen har givet Indstævnte Medhold i, at han var berettiget til at erklære sig løst fra Handelen, fordi Colberg formentlig havde misligholdt eller maatte anses ikke at være rede til at opfylde de vedtagne Vilkaar.

At Colberg den 12 December 1884 tilligemed de øvrige Ejendommen vedrørende Dokumenter tilstillede Indstævntes Sagfører, der skulde ordne Handelen, Gjenpart af den af ham i sin Tid til 4de Prioritetshaver for 22000 Kr. udstedte Obligation — efter hvis Indhold Kreditor kun var forpligtet til at lade Gjælden forblive indestaaende i Ejendommen til 11 December 1891 hos efterfølgende Ejere imod Colbergs hver Gang ved Paategning paa vedkommende Obligation meddelte Indestaaelse som Kautionist og Selvskyldner — kunde ikke med Føje af Indstævnte opfattes som en Tilkjendegivelse fra Colbergs Side om, at han var uvillig eller ude af Stand til at fyldestgjøre det Vilkaar i

den indgaaede Handel, at han skulde indestaa for, at den ommeldte Prioritetsgjæld kom — som det i Fuldmagten hedder — til at »staa« i 7 Aar. Hertil maatte udfordres en bestemt Udtalelse, som Indstævntes Sagfører havde al Anledning og Lejlighed til at fremkalde ved at forelægge Colberg Udkast til en i Overensstemmelse med Indstævntes Opfattelse af det ommeldte Vilkaar udfærdiget ny 4de Prioritets-Obligation for de 22000 Kr. Indstævnte var altsaa uberettiget til ved Notarialbeskikkelsen af 18 December 1884 af denne Grund at erklære Handelen for uforbindende for sig; men ej heller kan der findes nogen Berettigelse hertil i den for ham den 23 December 1884 forkyndte Protest, hvori Colberg erklærer sig beredt og i Stand til at opfylde de ham som Sælger ifølge Handelens Vilkaar paahvilende Forpligtelser, navnlig ogsaa til at »sørge for, at den Obligation, som Gotfredsen vil have at udstede for Kr. 22000 à 6 pCt. med 4de Prioritet i Ejendommen, kommer til at indestaa uopsigelig i 7 Aar fra 11 December Termin d. A. at regne.«

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 22 November 1889.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1889.

Nr. 86—87.

Onsdagen den 13 November.

Nr. 47. Overretsprokurator Leth som exekutor testamenti i Grosserer H. A. Colberg og efterlevende Hustrus Fællesbo (Asmussen)

contra

Restauratør A. Gotfredsen (Ingen)

Forsaavidt Indstævnte ansaa denne Erklæring for utilstrækkelig med Hensyn til, at deri ikke indeholdes en udtrykkelig Tilkjendegivelse af, at Colberg vilde sørge for Obligationens Uopsigelighed i 7 Aar »uden Hensyn til Ejerskifte«, burde han have opfordret Colberg til at erklære sig rede hertil, med Tilføjende, at han i saa Fald fra sin Side var villig til at opfylde Handelen; i Stedet derfor indskrænkede han sig inidlertid i sit Svar af 29 December til at erklære, at »de gjorte Tilbud hverken ere betimelig fremsatte eller i Overensstemmelse med Indholdet af den omhandlede Fuldmagt«, idet han kun gjør den Tillægsbemærkning, at Kommissionæren paa Colbergs Vegne — udenfor den skrevne Fuldmagt — udtrykkelig indestod for, at den omtalte Prioritetsobligation »henstaar i Ejendommen i 7 Aar uden Hensyn til Ejerskifte«.

Da nu det, som Indstævnte iøvrigt under Sagen har paaberaabt sig som formentlig Misligholdelse af Handelen fra Colbergs Side, er uden Betydning, vil Indstævnte derfor blive at dømme efter Citantens Paastand, dog saaledes, at

Indstævntes Forpligtelse til at opfylde Handelen, i Overensstemmelse med Citantens Henstilling for Højesteret, betinges af, at Citanten sørger for, at der paa 4de Prioritet i Ejendommen forbliver indestaaende uopsigelig uden Hensyn til Ejerskifte indtil 11 December Termin 1891 22000 Kr., enten derved, at den hidtidige Pantekreditor modtager en ny af Indstævnte til ham udstedt, med den ældre iøvrigt overensstemmende, men paa den anførte Maade uopsigelig Panteobligation, eller derved, at Citanten anvender 22000 Kr. af den kontante Udbetaling paa Købesummen til Indfrielse af den ældre Prioritetsobligation, imod at faa en tilsvarende, til 11 December 1891 uden Hensyn til Ejerskifte uopsigelig, af Indstævnte til Citanten selv udstedt Panteobligation for 22000 Kr.

Efter Omstændighederne ville Sagens Omkostninger være at hæve.

Thi kjendes for Ret:

Imod at Citanten giver Indstævnte Sikkerhed for, at den paa 4de Prioritet i Ejendommen Matr.-Nr. 211 i Københavns Nørrevold Kvarter indestaaende Gjæld af 22000 Kroner forbliver henstaaende uopsigelig fra Kreditors Side uden Hensyn til Ejerskifte indtil 11 December 1891, bør Indstævnte inden 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse, under en Bøde til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse af 20 Kroner for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, saavel forelægge Citanten til Underskrift behørig affattet Skjøde paa fornævnte Ejendom som iøvrigt opfylde Handelen om denne i Overensstemmelse med de i Fuldmagterne af 11 December 1884 indeholdte Vilkaar, navnlig ved at udstede sin fra 18 December 1884 at regne 5 pCt. aarlig Rente bærende Panteobligation for det Beløb, hvormed den betingede Købesum efter rigtig Opgjørelse overstiger det samlede Beløb af den kontante Udbetaling 25000 Kroner og de Prioritetsbehæftelser, som Indstævnte efter Fuldmagternes Bestemmelse skal overtage, samt at træffe behørig Foranstaltning til Berigtigelsen af de sidstnævnte Prioritetsforhold. Han bør derhos samtidig med Skjødets Underskrift til Citanten betale 25000 Kroner med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 6 Januar 1885, indtil Betaling sker.

Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses are saalydende: Citanten, Grosserer H. A. Colberg, eller nu efter dennes Død Overrettsprokurator Leth som exekutor testamenti i dennes og efterlevende Hustrus Fællesbo, har under nærværende Sag ifølge Stævning af 17 Januar 1885 paastaet Indstævnte, Restaurator A. Gotfredsen, dels tilpligtet at betale Citanten kontant 25000 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra den 18 December 1884 eller dog fra den 23 s. M. eller mest in subsidium fra Forligsklagens Dato den 6 Januar 1885, til Betaling sker, dels under Tvang af en passende daglig Mulkt tilpligtet fra sin Side iøvrigt at opfylde en Handel om Ejendommen Matr. Nr. 211 i Stadens Nørrevold Kvarter, som Indstævnte paastaas paa visse vedtagne Vilkaar at have kjøbt af Citanten, og denne Handels Vilkaar i det Hele og i enhver Retning, navnlig ogsaa ved at forelægge Citanten til Underskrift behørigt affattet Skjøde paa bemeldte Ejendom, ved samtidig dermed til Citanten at udstede en fra den 11 December 1884 eller subsidiært fra den 18 s. M. at regne 5 pCt. aarlig Rente bærende og iøvrigt overensstemmende med Handlens i en af Indstævnte til en Trediemand meddelt Fuldmagt angivne Vilkaar, affattet samt i det Hele behørigt klausuleret og sikkert Obligation for det Beløb, hvorfor Obligation efter rigtig Opgjørelse skal udstedes til Citanten samt ved at berigtige Forholdet til de nuværende Prioritetshavere i Ejendommen, hvorhos Citanten har paastaet Indstævnte tilpligtet at erstatte Omkostningerne ved on den 23 December 1884 afholdt Notarialforretning med 15 Kr. 41 Øre samt Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget tilstrækkeligt.

Indstævnte har paastaet sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst.

Efter Citantens Fremstilling har Indstævnte den 11 December 1884 underskrevet en under Sagen fremlagt Fuldmagt, ved hvilken han bemyndigede en Kommissionær til paa de i den angivne nærmere Vilkaar for en Kjøbesum af 230000 Kr. og mod den paastaede Udbetaling af 25000 Kr. at købe den ommeldte Ejendom af Colberg, saaledes at Skjøde skulde udstedes den 17 eller 18 s. M., hvorefter han har leveret den til Kommissionæren, der da allerede havde Fuldmagt fra Colberg til

at sælge Ejendommen paa de samme Vilkaar, og denne overbragte derefter Colberg Indstævntes Tilbud, som denne strax akcepterede, hvad Kommissionæren den 12 s. M. underrettede Indstævnte om, hvorefter de Ejendommen vedrørende Dokumenter i Henhold til Indstævntes ved Fuldmagtens Underskrift fremsatte Anmodning bleve overleverede til dennes Sagfører, forat han kunde berigtige Handelen.

Indstævnte har nægtet at han har givet Kommissionæren Bemyndigelse til at afslutte Handel, idet han, forinden han underskrev den ovennævnte saakaldte Fuldmagt, som han kun vil have betragtet som et Udkast til en Fuldmagt, har truffet den mundtlige Aftale at han kun skulde være forpligtet til at afslutte Handelen saafremt hans Sagfører, til hvem der først skulde ske Henvendelse, tilraadede dette, hvilket denne imidlertid ikke har gjort.

Da Indstævnte, der ikke overfor Citantens Nægtelse har godtgjort sit Anbringende om den trufne mundtlige Aftale, imidlertid har erkjendt, at han har underskrevet bemeldte Dokument, der kan ikke anses for et blot Udkast, men maa betragtes som en virkelig Fuldmagt, og han saaledes maa anses for at have meddelt fornøden Bemyndigelse til Afslutning af Handelen paa de i samme anførte Vilkaar, vil der ikke kunne tages Hensyn til denne Indsigelse.

I bemeldte Fuldmagt siges det, at Indstævnte overtager Ejendommen med forskellige Prioriteter, bl. A. en 4de Prioritet til „A Sørensen som Colberg indestaar for staar i 7 Aar 6 pCt.“ til Beløb 22000 Kr, og Indstævnte har under Henvisning hertil anbragt, at han i alt Fald har været berettiget til at erklære sig løst fra Handelen — hvad han ved fremlagt Notarialbeskikkelse af 18 December 1884, forkyndt Colberg samme Dag, har meddelt denne — fordi den ommeldte af ham i Fuldmagt med Hensyn til denne Prioritet opstillede Betingelse ikke er bleven opfyldt, idet de oven citerede Udtryk i Fuldmagten efter hans Føimening maa forstås saaledes, at Colberg skulde garantere for, at der ved Fuldmagtens Underskrift i Ejendommen indestod en Prioritet til Sørensen paa 22000 Kr, der efter vedkommende Obligations Indhold — og altsaa ndenat der hertil udfordredes nogen af Colberg senere indgaaet Kautionsforpligtelse — ikke kunde opsiges til Udbetaling i 7 Aar, medens det derimod viste sig, at Obligationen ikke i og for sig hjemlede en saadan Uopsigelighed.

Citanten har derimod villet gjøre gjældende, at Indstævnte ved de paagjældende Udtryk i Fuldmagten kun kan antages at have villet paalægge Colberg en obligatorisk Forpligtelse til at indestaa for, at den ommeldte Prioritet faktisk blev indestaaende for, at den ommeldte Prioritet faktisk blev indestaaende i Ejendommen i 7 Aar; men selv om ogsaa denne Citantens Opfattelse

lægges til Grund, maa der gives Indstævnte Medhold i, at det af Colberg i sin Tid til Opfyldelse heraf gjorde Tilbud om som Kautionist og Selvskyldner at underskrive en af Indstævnte til bemeldte Sørensen udstedt Obligation, affattet ganske i Overensstemmelse med den af Colberg til Sørensen udstedte Obligation ikke kunde anses for tilstrækkeligt, da der derved kun vilde opnaas, at Kapitalen blev uopsigelig i 7 Aar, forsaavidt Indstævnte i dette Tidsrum vedblev at være Ejer af Ejendommen.

Herefter og da det er in confesso, at Colberg hverken i sin Tid har tilbudt at paatage sig nogen yderligere Garanti med Hensyn til bemeldte Prioritets ubetingede Indestaaen i 7 Aar eller overhovedet i saa Henseende har gjort noget andet Tilbud end det ovennævnte, maatte Indstævnte være berettiget til at sige sig løs fra Handelen, og han vil derfor være at frifinde for Citantens Tiltale.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Der vil være at forelægge Overretssagfører V. Salomonsen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af den af ham den 7 November fremlagte Protokolation.

Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Paa dertil fra Justitssekretærens Side given Anledning bemærkes, at Promillegebyr for nærværende Sags Inkamination i Medfør af Sp. Regl. 22 Marts 1814 § 23 vil være at beregne af 230000 Kroner.

Torsdagen den 14 November.

Nr. 191. Højesteretssagfører Lunn

contra

Hans Christian Sørensen og Christen Hansen (Def. Asmussen),

der tiltales for bedrageligt Forhold efter Straffelovens § 257.

Slagelse Kjøbstads Politirets Dom af 28 Januar 1889: Tiltalte Slagter og Handelsmand Hans Christian Sørensen bør til Statskassen erlægge en Bøde af 70 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fuldstændige Betaling hensættes i 10 Dages simpelt Fængsel. Tiltalte Handelmand Christen Hansen bør til Statskassen erlægge en Bøde af 35 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fuldstændige Betaling hensættes i 5 Dages simpelt Fængsel. Tiltalte Sørensen bør derhos tilsvare de af Sagen flydende Omkostninger, dog saaledes, at Tiltalte Hansen in solidum med ham betaler $\frac{1}{3}$. De idømte Bøder at udredes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Maj 1889: De Tiltalte Hans Christian Sørensen og Kristen Hansen bør hensættes i simpelt Fængsel hver i 8 Dage samt En for Begge og Begge for En udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Casse og Alberti hver 15 Kr. Saa bør og førstnævnte Tiltalte til Hestehandler L. Levy i Paris i Erstatning betale 450 Kr. mod Tilbagelevering af den omhandlede Hoppe. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvortil føjes, at begge de Tiltalte efter det Foreliggende maa antages at have indset, at Hestens Egenskab som Krybbebider var af væsentlig Betydning for dens Salgsverdi, samt idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Bedømmelse, maa det billiges, at de Tiltalte ere ansete efter Straffelovens § 257; men efter Omstændighederne findes Straffen at kunne bestemmes for Tiltalte Sørensen til en Bøde af 100 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 10 Dage, og for Tiltalte Hansen til en Bøde af 50 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 5 Dage.

I Henseende til Erstatningen og Sagens Omkostninger tiltrædes Dommens Bestemmelser.

Thi kjendes for Ret:

Hans Christian Sørensen og Christen Hansen

bør til Statskassen bøde. Førstnævnte 100 Kroner og Sidstnævnte 50 Kroner, eller saafremt den hver især idømte Bøde ikke fuldt erlægges inden 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse, hensættes i simpelt Fængsel, Sørensen i 10 Dage, Hansen i 5 Dage. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Højesteretssagførerne Lunn og Asmussen for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Slagelse Kjøbstads Politiret hertil indankede Sag er Slagter og Handelsmand Hans Christian Sørensen af Vaarby og Handelsmand Kristen Hansen af Pedersborg tiltalte for bedrageligt Forhold efter Straffelovens § 257, og ere de nærmere Omstændigheder i saa Henseende efter det Oplyste følgende.

Den 1 December f. A. indfandt Hestehandler L. Levy af Paris, der i en Aarrække her i Landet har opkjøbt Heste til Droskebrug i bemeldte By, sig efter forudgaaende Bekjendtgørelse derom i de lokale Blade, i Slagelse for at foretage Hesteopkjøb sammen med sin stadige Medhjælper ved slige Lejligheder, Hestehandler Wulff-Nathansen af Randers. Blandt de den nævnte Dag fremstillede Heste var der en ca. 10 Kv. 2'' høj blankbrunn, 5—6 Aar gammel Hoppe, som tilhørte Tiltalte Sørensen, men mønstredes af Tiltalte Hansen; den kjøbtes af Levy for 450 Kr., saaledes at den skulde afleveres der i Byen til en senere bestemt Tid, og efter skriftlig Rekvisition fandt derpaa Afleveringen af den Sted den 14 s. M. ved fornævnte Hansen, til hvem Kjøbesummen samtidigt udbetaltes. Kort efter Hansens Bortgang opdagede imidlertid Levys Staldkarl, at Hoppen var Krybbebider, og da det ikke lykkedes Levy, der kort efter skulde rejse, at faa fat i Hansen, anmeldte han Sagen for Politiet, medens han lod Hoppen blive tilbage og indstaldede den i et Hotel i Byen.

Begge de Tiltalte have erkjendt, at det var dem bekjendt, at Hoppen var lidende af den ovennævnte Fejl, og specielt har Tiltalte Sørensen forklaret, at han, der havde ejet Hoppen siden

sidstafvigte Fornær, ikke længe forinden det heromhandlede Salg fandt Sted, antagelig i sidste Halvdel af November f. A., havde gjort et forgjæves Forsøg paa at faa den afhændet, idet han under et lignende Opkøb i Slagelse af franske Hestehandlere — om dette Opkøb skete for L. Levys Regning var ham ubekjendt — fremstillede Hoppen til Salg, men af vedkommende Opkøbere, da han paa dennes Forespørgsel, om Hoppen var ærlig, havde svaret, at den vilde sætte lidt i Krybben, blev afvist, hvilket han ikke tvivlede om skete, fordi Hoppen var Krybbebider, skjønt han ikke vil kunne erindre, at noget Saa-dant udtrykkeligt blev udtalt ved den nævnte Lejlighed. Som Følge af, at der — efter hvad der er oplyst — ikke i Avis-Avortissementerne angaaende Hesteopkøbet den 1 December indeholdtes den tidligere ved lignende Lejligheder sædvanlige Bemærkning om, at Sælgeren skulde indestaa for skjulte Fejl, vil Tiltalte Sørensen imidlertid efter hans Forklaring have troet, at Levy ikke længer tog det saa nøje med skjulte Fejl og at han derfor nu maaske kunde faa Hoppen solgt til denne. I dette Øjemed anmodede han da Tiltalte Hansen, der er god til at mønstre Heste og engang tidligere havde besorget en Hest solgt for ham til de franske Opkøbere, om at afhænde Hoppen for ham til Løvy, idet han vil have instrueret ham om, at han skulde forlange 500 Kroner og ikke sælge den under 400 Kroner, samt at han, ifald han blev spurgt om Hoppen fejlede Noget, skulde oplyse, at den var Krybbebider, men i modsat Fald Intet sige.

Medens Tiltalte Hansen har forklaret, at han var vel vidende om, at de franske Opkøbere tidligere ikke købte Heste uden Garanti mod skjulte Fejl, men at ogsaa han gik ud fra, at Levy efter Indholdet af hans sidste Averteringer nu ligeledes modtog Heste med skjulte Fejl, har han, der under Salget vil have handlet, som om Hoppen var hans egen, derimod bestemt benægtet, at han af sin Medtaltale var instrueret om paa Forespørgsel at angive Hoppen som Krybbebider, ligesom han ogsaa har benægtet Rigtigheden af, hvad der fra Kjøberens Side er anført, at han dels ved Handelens Afslutning, dels da han den 8 December f. A. første Gang indfandt sig for at aflevere Hoppen, paa Forespørgsel har bekræftet, at den var „reel“ og ikke led af skjulte Fejl — hvad ej heller er bestyrket ved det under Sagen iøvrigt Oplyste. Som Vederlag for Besørgelsen af Salget har Tiltalte Hansen af sin Medtaltale modtaget 22 Pd. Flæsk & 35 Øre og desuden 10 Kr., som udbetaltes ham ved Kjøbesummens Aflevering.

Ifølge en under Sagen afgiven Dyr lægeattest er Hoppen endog i meget høj Grad Krybbebider, ligesom vedkommende Dyr læge endvidere har forklaret, at Hoppens Udseende ikke er saaledes, at en Kjøber let vilde faa Mistanke om, at den led af

denne Fejl, idet det eneste tilstedeværende Kriterium herfor, nemlig at den ene af de mellemste Fortænder var slidt paa det ene Hjørne, kunde hidrøre fra andre Omstændigheder og derhos efter sin Beskaffenhed let kunde undgaa Opmærksomheden.

Tvende af Retten til at vurdere og afgive Skjøn over Hoppen udmeldte Mænd have erklæret, at saafremt den var Krybbebider — hvad de ikke kunde afgjøre ved en Undersøgelse paa Stedet — var dens Værdi 300 Kr., medens den i modsat Fald i Handel og Vandel kun vurderes til 450 Kr., og herimod er ingen Indvending fremt af de Tiltalte, af hvilke Sorensen særlig har erkjendt, at Kjøberen maatte anse Hoppen for værdifuldere, naar han ikke vidste, at den var Krybbebider, end naar han havde vidst dette. For det af de Tiltalte — af hvilke Sorensen er født den 28 Marts 1846, Hansen den 13 September 1845, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffede — saaledes udviste Forhold findes de ved den indankede Dom retteligen ansete efter Straffelovens § 257, medens de af dem forskyldte Straffe efter Omstændighederne findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage for hver.

Forsaavidt Hestehandler Levy under Sagen har nedlagt Paa-stand om, at Sælgeren tilpligtes at godtgjøre ham den erlagte Købesum med 450 Kr. mod Hoppens Tilbagelevering, findes denne Paa-stand at maatte tages til Følge, saaledes at Erstatningen bliver at udrede af Tiltalte Sorensen, hvorimod der ikke under nærværende Sag vil kunne tilkjendes Levy den af ham yderlige paastaede Erstatning for Hoppens Fodring og Røgt.

I Overensstemmelse hermed vil Politiretsdommen, der har bestemt Straffene til Bøder henholdsvis af 70 Kr. og 35 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i respektive 10 og 5 Dage, samt afvist Erstatningsspørgsmaalet i dets Helhed og paalagt Tiltalte Sorensen at tilvare Sagens Omkostninger, dog at Tiltalte Hansen in solidum med ham deraf udreder en Tredjedel, være at forandre.

Fredagen den 15 November.

Nr. 199. Højesteretsagfører Bagger

contra

Ane Cecilie Jensen, Anders Christensens Hustru (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Hjerm-Ginding Herreders Extraretsdom af 9 April 1889: Tiltalte Ane Cecilie Jensen bør hensættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, samt udrede alle af denne Aktion lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Aggerholm, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Brask, 10 Kr., og i Erstatning til Husmand Laust Christensen i Ronbjerg betale 2 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 Maj 1889: Tiltalte Ane Cicilie Jensen, Husmand Anders Christensens Hustru bør hensættes i Fængsel paa Vand og Bød i 5 Dage. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hastrup og Hindberg, i Salær hver 15 Kr., bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning udredes inden Uger efter denn Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Idet den af Tiltalte afgivne Forklaring om i 7 à 8 Gange at have stjaalet hver Gang mindst en Snes Tørv, maa lægges til Grund, kan Værdien af det Stjaalne efter det Oplyste kun ansættes til 56 à 64 Øre, hvorved bemærkes, at der efter den lidet omhyggelige Maade, hvorpaa Forhørene i denne Sag ere optagne, ikke kan lægges Vægt paa, at Tiltalte ifølge Protokolltilførslen den 19 Marts d. A. ikke synes at have havt Noget at erindre imod Bestjaalnes Ansættelse af det Stjaalnes Værdi til 2 Kr. Efter samtlige foreliggende Omstændigheder findes Tiltaltes Forhold at maatte henføres under Straffelovens § 235, og da Bestjaalne under et efter Overrettsdommens Afsigelse optaget Forhør

har begjært hende straffet, vil hun efter den nævnte Lovbestemmelse være at anse med en Straf, som findes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 6 Dage, hvorhos hun i Erstatning vil have at udrede 64 Øre.

Thi kjendes for Ret:

Ane Cecilie Jensen, Anders Christensens Hustru bør hensættes i simpelt Fængsel i sex Dage samt i Erstatning til Husmand Laust Christensen betale 64 Øre. Saa udreder hun og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsøverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Bagger og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmissær hedder det: Under nærværende Søg tiltales Ane Cecilie Jensen, Husmand Anders Christensens Hustru for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at hun i Løbet af sidste Vinter i mindst 7 à 8 forskellige Gange fra en Husmand Laust Christensen i Ronbjerg tilhørende Moselod, der laa lige ved det Hus, hvori hun boede, har tilegnet sig hver Gang mindst en Snes Tørv. Bestjaalne har paastaet sig tillagt en Erstatning af 2 Kroner, imod hvilken Paastand Tiltalte har erklæret intet at have at erindre.

For dette sit Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1850 og ikke ses forhen at have været tiltalt eller straffet, i Medfør af Straffelovens § 228 være at anse med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brod i 5 Dage.

Nr. 271.

Advokat Halkier

contra

Carl Johan Andersson (Def. Bagger),

der tiltales for ved et Knivstik, tilføjet Arbejdsmand F. A. Svensson, at have forårsaget dennes Død.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 14 August 1889: Arrestanten Carl Johan Andersson bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. og efter udstaaet Straffetid udbringes af Riget. Derhos vil Arrestanten have at udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, hvorunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokurator N. P. Møller og Overretssagfører Diechmann, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 Oktober 1889: Arrestanten Carl Johan Andersson bør straffes med Forbedringshusarbejde i 4 Aar og efter udstaaet Straffetid udbringes af Riget. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande og bør Arrestanten i Salær til Prokuratorerne Lassen og Jacobsen for Overretten betale 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Højesteressagfører Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extraret hertil indankede Sag, tiltales Arresten Carl Johan Andersson i Anledning af, at han ved et Knivstik, tilføjet Arbejdsmand F. A. Svensson,

har forårsaget dennes Død, og ere Sagens Omstændigheder ifølge det under Undersøgelsen Oplyste og Arrestantens dermed stemmende Forklaring følgende.

Arrestanten, der er svensk af Fødsel, og som havde Arbejde ved Befæstningsværkerne Vest for Kjøbenhavn, boede sammen med den fornævnte, nu afdøde Arbejdsmand Frants August Svensson hos Kjøbmand Alfustsen i Brøndbyvester, hvor de delte Seng med hinanden i et Kammer paa Loftet. Den 16 Juni d. A. om Morgenen Kl. ca. 6 kom Arrestanten, der havde været ude at fiske, hjem til Logi'et med nogle Fisk, som han gav sig til at stege paa et Spritapparat i hans og Svenssons Kammer, og da han var ifærd hermed, kom Svensson og tog en af Fiskene af Panden, som han gav sig til at spise, idet han gik ind i et Kammer ved Siden af, hvor der sad nogle andre Arbejds mænd. Arrestanten fulgte imidlertid efter ham ind i bemeldte Kammer og bebrejdede ham, at han havde taget Arrestantens Fisk, og ligeledes, at han havde iført sig en af dennes Skjorter, hvilket gav Anledning til en Ordvexel mellem dem, som endte med, at Svensson sagde til Arrestanten: „Du er en Bonde“, idet han samtidig gav ham et Puf paa den venstre Skulder, saa at Arrestanten, der maa antages at have været lidt beruset, tumlede et Par Skridt tilbage. Med det Udbrud: „Det kan være det samme, hvad jeg er“, foer imidlertid Arrestanten strax frem mod Svensson og stak denne i det venstre Laar med en Brødkniv, som Arrestanten havde taget med sig fra sit Værelse, saa at næsten hele Knivsbladet var skjult i Saaret, hvorved Svensson strax sunk i Knæ med det Udraab: „Nu døer jeg, ser Du“, hvortil Arrestanten svarede: „Do Du ad Helvede til, Du havde jo ikke Noget med mig at skjotte.“

Strax efter styrtede der en Blodstrøm ud af Saaret og idet Svensson rettede sig op, løb han ud af Kammeret og ned ad Loftstrappen, men i Forstuen nedenfor denne sunk han om paa Gulvet. Kjøbmand Alfustsen og dennes Hustru og Datter kom strax til og søgte at standse Blodet og forbinde Svensson, som derpaa ved en tilstedekommet Gendarm blev kjørt til Lægen i Glostrup, men forinden han naaede dertil, døde han i Vognen. Den ovenomtalte Kniv har ikke kunnet findes, men efter de afgivne Forklaringer var det en almindelig Brødkniv med Træskaft og et Blad paa omtrent 8 Tommers Længde med Æg kun paa den ene Side og noget afrundet i Spidsen. Den tilhørte en af de hos Alfustsen logerende Arbejdere og blev almindelig benyttet af dem Alle i Fællesskab.

Svenssons Lig er bleven underkastet legal Obduktion, som har givet det Resultat, at der paa Indersiden af venstre Laar, 6 Ctm. fra Laarbejningen, var tilføjet ham et ovalt Saar af en Længde af 3½ Ctm., og strækkende sig i Dybden 9 Ctm. lige til nederste Bækkenrand, hvorved arteria profunda femoris var

overskaaren og sandsynligvis tillige nogle flere Smaagrene af arteria cruralis. Kniven maa antages ført med stor Kraft, da den var trængt saa dybt ind, og ifølge Saarets Retning nedefra opad med Æggen vendt fortil, og Døden er indtraadt som Følge af den ved den ovennævnte Arteries Overskjæring fremkaldte Forblødning.

Efter Arrestantens Forklaring og hvad iøvrigt er fremkommet, maa det antages, at der ikke har bestaaet noget godt Forhold mellem Arrestanten og Svensson, og at navnlig denne var tilbøjelig til at drille Arrestanten, men denne har forklaret, at disse tidligere Uenigheder ikke have været af saadan Betydning, at de have medvirket til hans Handlemaade mod Afdøde, da da han ikke havde lagt videre Vægt paa dem, idet han dog har tilføjet, at han var bange for Afdøde, der var større og stærkere end ham og efter Arrestantens Formening meget hidsig og en slem Slagsbroder, naar han var beruset.

Iøvrigt har Arrestanten forklaret, at det ikke har været hans Hensigt at berøve Svensson Livet, men at han blev hidsig, fordi Svensson saavel ved sin Tale som ved sin Adfærd havde forurettet ham, og da Svensson saa tilmed stødte til ham, saa at han tumlede tilbage, løb Hidsigheden af med ham, og han benyttede den Kniv, han havde i Haanden, uden nærmere at tænke over, hvilke farlige Følger dette kunde medføre for Svenssons Liv og Helbred. Han troede heller ikke strax, da han svarede Svensson „Dø ad Helvede til“, at Saaret var saa farligt, men da han derpaa saa Blodet komme frem og løbe henad Gulvet, blev han bange og kom til at ryste, idet han først derved kom til at tænke paa, at Saaret kunde have Døden tilfølge.

Arrestanten er efter sin fra Sverig medbragte Præsteattest født den 27 Marts 1859 og er først i afvigte Maj Maaed kommen her til Landet, hvor han ikke findes tidligere straffet. Det af ham udviste Forhold findes at maatte henføres under Straffelovens § 188, og vil den af ham forskyldte Straf være at bestemme til Forbedringshusarbejde i 4 Aar, medens han ved den indankede Dom i Medfør af Straffelovens §§ 203 og 198 er anset med lige Arbejde i 2 Aar.

Arrestanten vil derhos, som ogsaa i Underrettsdommen bestemt i Medfør af Straffelovens § 16 være at dømme til efter udstaaet Straffetid at bringes ud af Riget.

Mandagen den 18 November.

Nr. 193.

Advokat Klubien

contra

Emma Charlotte Olausdatter (Def. Halkier),

der tiltales for Barnemord og Overtrædelse af Straffelovens § 179.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 Maj 1889: Tiltalte, Peder Frederik Borup, bør for Aktors Tiltale i denne ag fri at være. Arrestantinden, Emma Charlotte Olausdatter, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 6 Aar og betale Aktionens Omkostninger derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Gottschalch og Tvermoes, 40 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Emma Charlotte Olausdatters Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Halkier 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestantinden Emma Charlotte Olausdatter for Barnemord og Overtrædelse af Straffelovens § 179 og mod Tiltalte Peder Frederik Borup for Overtrædelse af Straffelovens § 179 anlagte Sag ere de nærmere Omstændigheder ifølge de af dem afgivne Tilstaelser og de øvrige Oplysninger i det Væsentlige følgende:

Da Arrestantinden, der i flere Aar havde samlevet og staaet i utugtlig Forbindelse med Tiltalte, i Aaret 1886 var bleven be-svangret af denne, fattede hun, der i Slutningen af Maj Maaned nævnte Aar havde mærket de første Tegn paa sin Frugtsomme-

lighed, henimod Juletid samme Aar det Forsæt at føde hemmeligt og ombringe Barnet, ifald dette maatte komme levende til Verden, hvortil til hendes Bevæggrund, ifølge hendes Forklaring var Frygt for, at hendes og Tiltaltes Udkomme, der iforvejen var vanskelig nok, yderligere skulde besværliggjøres ved de med et Barns Opfostring forbundne Byrder og Udgifter. Samtidig bestemte hun sig til at iværksætte det sidstnævnte Forsæt ved at undlade at underbinde Navlestrengen, idet hun paa den ene Side antog, at en saadan Undladelse sikkert vilde medføre Barnets Død, og paa den anden Side ikke vilde anvende andre Midler, fordi hun frygtede for derved lettere at udsætte sig for Opdagelse.

Den 27 Januar 1887 om Morgenen, da Arrestantinden befandt sig alene i sin og Tiltaltes Lejlighed, fandt Fødselen Sted, og viste Barnet, der var af mandligt Kjønn, sig at være levende, idet det baade aandede og bevægede Lemmerne, hvorimod det ikke skreg. Arrestantinden, der, medens Fødselen foregik, laa i Seng, tog, saasnart Barnet var kommet frem, en Sax og klippede Navlestrengen over i nogle Tommers Afstand fra Barnets Krop og undlod i Overensstemmelse med det af hende fattede Forsæt at underbinde Navlestrengen. Da Efterbyrden i det Samme kom frem, lagde hun et Øjeblik Barnet ned i Sengen mellem sine Ben — Dynen og et Tæppe havde hun skudt ned til Føddenden af Sengen — og tog det derefter frem igjen, ved hvilken Lejlighed det bevægede Arme og Ben, omend ubetydeligt. Arrestantinden, der tidligere havde født flere Børn, og hvem det var paa-faldende, at Barnet ikke havde skreget, indsa, ifølge sin Forklaring, at dette var svagt, og at der til Bevarelse af dets Liv krævedes en særlig Omhu, navnlig Anvendelse af Oplivningsmidler, af hvilke hun kjendte flere, men hun undlod forsætlig at foretage Noget i sin Henseende, for at Barnet i ethvert Fald paa den Maade skulde omkomme, og lagde det ned paa Gulvet ved Siden af Sengen, efterat have indsvøbt det i et Tæppe, saaledes, at dets Hoved var frit. Da Arrestantinden var stærkt medtaget af Fødselen, lagde hun sig en Timestid tilbage i Sengen, hvorefter hun, der i Mellemtiden ikke havde set til Barnet eller hørt det give Livstegn fra sig, stod ud af Sengen og tog Barnet op. Det viste sig nu at være dødt, og hun gjemte derpaa Liget først i Kjøkkenet paa en Hylde under Kjøkkenbordet og senere i et Brændselsrum paa Loftet, indtil hun den 15 Februar 1887 tidlig om Morgenen bragte det bort og lagde det paa Gangstien ved Sortedams Døssering. Her fandt kort efter en forbigaaende Arbejdsmand Liget af et Dregebarn, om hvis Identitet med det af Arrestantinden fødte Barn, der efter det Oplyste ikke kan være Tvivl, og fremgaar det af den legale Sektion af dette Lig, at Barnet har været omtrent fuldbaarent, at det har levet efter Fødselen, samt at Liget, forinden det

fandtes, havde været opbevaret i nogen Tid, medens det paa Grund af dets stærke Forraadnelse ikke kunde afgjøres, hvorledes Døden var fremkaldt.

Den af Retslægen paa Grundlag af Arrestantindens Forklaringer og Sektionsfundet afgivne Erklæring gaar ud paa, at Barnet maa antages at have været asphyktisk : kun at have havt ringe Evne til ved egen Kraft at trække Vejret, hvilken Tilstand kunde være bleven hævet ved sædvanlige Oplivningsmidler, samt at Døden er bleven hidført ved Undladelsen af at anvende disse Midler. Det kongelige Sundhedskollegium, hvem Sugens Akter have været tilstillede, har imidlertid i Erklæring til Retten af 24 April d. A. udtalt, at Aarsagen til Døden ikke med Sikkerhed kan angives fra et lægevidenskabeligt Synspunkt. Det er ifølge bemeldte Erklæring vel sandsynligt, at Barnet er gnaet asphyktisk til Grunde, men om dette er forårsaget ved en mangelfuld Induandingssevne eller ved Mangel paa tilstrækkelig Adgang for atmosfærisk Luft, kan ikke afgjøres, og Kollegiet tilføjer, at hvis der har været en svækket Evne til at respirere, kunde muligvis passende Oplivningsmidler have styrket denne Evne og hævet Asfyxien. Efter denne Erklæring og navnlig da det herefter staar som usikkert, om Arrestantinden overhovedet vilde have kunnet forebygge Barnets Død ved de Oplivningsmidler, som hun forsætlig har undladt at anvende, eller paa anden Maade, vil hun ikkun kunne straffes for Forsøg paa forsætlig Drab af det ommeldte af hende fødte Barn.

I Maj Maaned 1887 troede Arrestantinden, der vedblev at samleve med Tiltalte, at mærke, at hun atter var bleven frugt-sommelig, og da hun i September s. A. havde faaet Vished for denne sin Tilstand, besluttede hun igjen at føde hemmeligt og at ombringe det Barn, hun skulde føde, paa lignende Maade som tidligere, navnlig ved at undlade at underbinde Navlestrengen. Natten mellem den 12 og 13 Januar forrige Aar indfandt Fødselsveerne sig, hvorfor hun om Morgenen blev liggende i Sengen, og ved Middagstid sidstnævnte Dag fødte hun et Drengbarn, som var levende, idet hun baade hørte det give Lyd fra sig, om end ikke stærkt, og saa det bevæge Lemmerne svagt. Strax efter at Barnet var kommet frem, overklippede hun med en Sax Navlestrengen og undlod overensstemmende med det af hende fattede Forsæt at underbinde denne, og da Efterbyrden var gaaet fra hende, lagde hun Barnet, som i Mellemtiden havde ligget mellem hendes Ben, saaledes, at det kunde aande frit, og som fremdeles var levende, idet hun saa det aande, ned i en Trækasse, som stod for Enden af Sengen og var saaledes fyldt med Skidentøj, at der kun lige var Plads til Barnets Logeme, hvorefter hun lukkede det til Kassen hørende tætsluttende Laag ned over denne, i den Hensigt, at Barnet, hvis det ikke døde som Følge af Forbløding gennem Navle-

strengen, i ethvert Fald skulde omkomme af Mangel paa Luft. Hun hørte derefter ikke mere noget til Barnet, og først den følgende Dag tog hun dets Lig, som hun da fandt stift og koldt, ud af Kassen og gjemte det under Vadsken i Kjøkkenet, indtil hun om Aftenen den 14 Februar forrige Aar bragte det bort og lagde det i en Have ved Sortedams Døssering. Her blev det den følgende Dags Morgen fundet af et Fruentimmer, og af den legale Sektion af Liget fremgaar, at Barnet har været fuldbaarent, at det har levet efter Fødselen, om end kun meget kort Tid, at der — bortset fra, at Navlestrongen ikke er underbunden — ikke er tilføjet det ydre Vold, og at Dødsarsagen formodes at være Kvælning. Idet det saaledes efter Arrestantindens Forklaring i Forbindelse med Sektionsfundet ikke kan betvivles, at Barnets Død er hidført derved, at det er bleven kvalt ved at lægges i den omtalte Kasse med fastsluttende Laag, vil Arrestantinden være at anse for forsætlig fuldbyrdet Drab af dette Barn.

Hvad angaar Tiltalen mod Arrestantinden og Tiltalte for Overtrædelse af Straffelovens § 179 er det oplyst, at de i Juni Maaned 1884, da de, der dengang tænkte paa at indgaa Ægteskab med hinanden, lode døbe et af Arrestantinden den 31 Oktober 1882 født Barn, til hvilket Røgter Lars Petersen var Fader, urigtig have for vedkommende Kirkobetjent til Indførelse i Kirkebogen ladet Tiltalte opgive som Fader, hvorover Barnet, som iøvrigt samme Aar afgik ved Døden, i Daaben med Tiltaltes skriftlig afgivne Samtykke erholdt Navnet Peter Oluf Borup. Da der imidlertid for dette Forhold, ifald det var blevet betimeligt paatalt, ikke skjønnnes at ville kunne være bleven paalagt dem højere Straf end simpelt Fængsel, bortfalder i Medfør af Straffelovens § 66 deres Strafansvar, hvoraf det bliver en Folge, at Tiltalte i det Hele vil være at frifinde.

I Henhold til det Anførte vil Arrestantinden, hvis opgivne Alder af 40 Aar af Retten er skjønnnet stemmende med hendes Udseende, og som ved Rettens Dom af 22 Oktober 1881 er anset efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vund og Brød i 3 Gange 5 Dage, være at anse efter Straffelovens § 192, sidste Led, jfr. tildels § 46, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 6 Aar.

Torsdagen den 19 November.

Nr. 190. Højesteretssagfører Hansen
 contra
 Jon Erlendsson, (Def. Hindenburg.)

der tiltales for Røveri.

Arnæsbyssels Extrarets Dom af 12 Juni 1888:
 Tiltalte Jon Erlendsson bør for det Offentliges Tiltale i denne
 Sag fri at være. Procesomkostningerne udredes af det Offentlige.

Islands Landsoverrets Dom af 17 December 1888:
 Tiltalte Jon Erlendsson bør for Justitiens Tiltale i denne Sag
 fri at være. Procesomkostninger i begge Instantser udredes af
 det Offentlige, derunder Salær til Aktor og Defensor for Over-
 retten, Sagførerne Gudlaugur Gudmundsson og Pall Briem, 10
 Kr. til hver især.

Højesterets Dom.

Idet den i den indankede Dom givne Fremstilling af
 Sagens faktiske Omstændigheder i det Væsentlige tiltrædes,
 bemærkes, at da Tiltaltes Forklaringer om, at han, dengang
 han satte sig i Besiddelse af den i Dommen omhandlede
 brogede Hoppe, ansaa sig for Ejer af den, og at han be-
 tragtede den hos ham foregaaede Udtægtsforretning som
 ugyldig, ikke findes at kunne forkastes, vil han være at
 frifinde for Aktors Tiltale, dog efter Omstændighederne med
 Forpligtigelse til at tilsvare Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Jon Erlendsson bør for Aktors Tiltale i denne
 Sag fri at være, dog at han udredes Aktionens
 Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens
 Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium til Høje-
 steretssagfører Hansen og Advokat Hindenburg
 for Høiesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Nærværende

Sag er for Underretten anlagt mod Tiltalte Jon Erlendsson for Røveri (Ran), og blev den paadomt i Arnæssysseis Extraret den 12 Juni 1888, saaledes at Tiltalte frifandtes for det Offentliges Tiltale, og Procesomkostningerne skulde udredes af det Offentlige. Denne Ekstraretsdom har Amtmanden over Sønderamtet appelleret til Overretten.

Tiltalte sigtes for at have frataget rette Ejere en Hoppe, 1 Ko, 2 Moderfaar og 4 Lam under følgende Omstændigheder:

1. Tidlig paa Sommeren 1885 byttede han Hest med Enken Sigridur Bjarnadatter paa Gufunes, lod hende faa en broget Hoppe, og fik en rød Hoppe i Stedet, og som Opgjæld 16 Kr. Sigridur gav dengang Løfte om, at Hoppen maatte gaa paa Græs paa Gufunæs næste Vinter, og at hun skulde fodre den tilligemed andre Udgangsog. I Efteraaret 1885 slap Jon den røde Hoppe paa Gufunes Grund, og der gik den til henimod Jul, men 2 Dage før Jul druknede den lige ved Tunet. Dette fik Tiltalte at høre, efter hvad han siger, af Andre, hvorimod Sigridur siger, at hun har tilmeldt ham det. Næste Sommer havde Tiltalte en Samtale med Sigridur, og yttrede han dengang, at siden hun ikke leverede ham den røde Hoppe, agtede han at tage den brogede Hoppe tilbage. Dette gjorde han ogsaa om Aftenen den 29 Oktober eller om Natten mellem 29 og 30 Oktober næstefter, idet han tog Hoppen paa Græsgangene ved Gufunes, og ved Skrivelse af 30 Oktober 1886 meddelte han Sigridur, hvad han havde gjort, hvorhos han samtidig tilbagebetalte Opgjælden; Hoppen tog Tiltalte med sig og synes ikke senere at have tilbageleveret den. Tiltalte gjør gjældende, at han havde Ret til at tilbagetage den brogede Hoppe paa den Maade, fordi Sigridur ikke havde opfyldt de Betingelser, under hvilke Byttet foregik, nemlig at røgte og passe Jons Hoppe godt Vinteren 1885—86.

2. Fardagsaaret 1885—86 var Tiltalte Opsidder paa den $\frac{1}{2}$ Jord Midhus i Biskupstungur, men ved Juletid samme Vinter blev Jorden ham opsagt; han havde at fratræde Jorden til Fardag 1886, og Brynjolfur Eyjolfsson at tiltræde samme. Det ser ud til som at Tiltalte ikke har villet godkjende Opsigelsen og har ment, at han tiltrods for samme, ikke var pligtig til at fraslytte Jorden, og han hensad ogsaa paa samme til i Juli 1886; da dreves han bort derfra. Udtægt paa de $\frac{1}{2}$ Jord foretoges den 18 Juni 1886 og leveredes den til Brynjolfur; Tiltalte var tilstede ved Forretningen, men nægtede at underskrive den, og han synes heller ikke i nogen Maade at have samtykket den. $1\frac{1}{2}$ Kvilde skulde følge den $\frac{1}{2}$ Jord, nemlig 1 Ko og 3 Moderfaar, og gav Udtægtsmændene Modtageren Anvisning paa en sortbroget Ko, som de troede var Tiltaltes Ejendom, og 4 af Tiltaltes Moderfaar; en af dem skulde tjene som Aabod paa Koen og ækvalere 10 Kr. Udtægtsmændene synede Koen,

men ikke Moderfaarene; men den Dag, paa hvilken Lammene skulde tages fra Moderfaarene, og Tiltalte havde drevet sine Faar hjem, ankom Brynjolfur til Faarefolden tilligemed den ene af Udtægtsmændene, Repstyreren, og tog Brynjolfur da i Repstyrerens Nærværelse, til Dækning af Kvildet, 4 Moderfaar med Lam, tilhørende Jon, paasatte dem sit Hornmærke, men Lammene sit Oremærke. Denne Handling protesterede Tiltalte paa det Kraftigste imod, og erklærede, at Brynjolfur „stjal“ Faarene. Tilrods for Udtægten lod Tiltalte Koen malke, og havde Brynjolfur ingen Nytte af den; han greb derfor til den Udvej at sælge Koen kort Tid efterat Lammene toges fra Moderfaarene, til Gudmundur Jonsson paa Torta, som tog Koen hjem til sig, men Natten mellem 2 og 3 August samme Sommer begav Tiltalte sig derhen, tog Koen i Fjøsset og tog den med sig; det ses ikke, at han senere har tilbageleveret den, hverken til Gudmundur eller Brynjolfur, men den følgende Dag meddelte han Gudmundur denne sin Handling og hvad der var blevet af Koen. Tiltalte har stadig paastaet, at denne Ko ikke havde været den Kvildesko, som fulgte den halve Jord, da han modtog den, thi den Ko havde han slagtet tidlig paa Vinteren det Aar, han boede paa Midhus, og denne sortbrogede Ko havde heller ikke været hans Ejendom, men havde tilhørt Moderen til hans Barn, og han kun havt den tilloje. Denne Tiltaltes Forklaring, angaaende hvem der ejede Koen, er ikke bleven bestridt, og han gjør ogsaa gjældende, at der ikke eksisterer nogen Hjemmel til at afhænde Brynjolfur Koen som Kville.

3. De 4 omhandlede Moderfaar lod Brynjolfur malke hjemme Sommeren over, men Lammene drev han paa Fjoldgræs-gangene; senere hen paa Sommeren slagtede han to af Malkefaarene. Men ved Faaresamlings-tiden tog Tiltalte de 2 andre Malkefaar paa Græs-gangene ved Midhus, drev dem til Gyggjarholset, hvor han slagtede dem; kort efter traf han Brynjolfur og lod ham dette vide. Senere hen paa Efteraaret tog Tiltalte i Faaresamlingsfolden ved Uthild 4 Lam med Brynjolfurs Mærke, og tog dem hjem med sig, og siger han, at han havde anmodet de Tilstedeværende om at melde Brynjolfur det, hvad Folkene paa Uthild ogsaa senere paa Efteraaret gjorde. Tiltalte erklærer, at han antog, at disse 4 Lam var de selv samme Lam, som Brynjolfur fratog ham ved Foraars-tide tilligemed Moderfaarene, til Dækning af Kvildet, men hvorvidt dette virkelig er Tilfældet, er der ikke fremkommet nogen paalidelig Oplysning under Sagen.

I Anledning af Tiltaltes ovenfor beskrevne Færd og Handle-munde, beordrede Sønderamtet ved Skrivelse af 16 April 1887 Justits-sag anlagt imod ham, og blev nærværende Sag derefter anlagt mod Tiltalte ved Arnæssys-sels Extraret, og han tiltalte for Røveri som ovenfor sagt.

I hvorvel Tiltaltes Færd vidner om Frækhed og Mangel paa

Agtelse for Lov og Ret, saa er den dog ikke af den Natur, at han kan dømmes for Roveri eller Tyveri, og efterdi han ikke under denne Sag, som er anlagt af det Offentlige, kan dømmes for den ulovlige Selvtægt, som han har gjort sig skyldig i, vil han være at frifinde i denne Sag.

Ifølge dette Sagens Udfald vil alle Procesomkostninger være at udrede af det Offentlige, derunder Sælær til Aktor og Defensor for Overretten, 10 Kr. til hver især.

Sagens Behandling for Underretten har været meget langsom, dog findes der ikke aldeles tilstrækkelig Grund til derfor at paalægge Dommeren Ansvar. Sagførelsen for Overretten har været lovlig.

Onsdagen den 20 November.

Nr. 229.   Højesteretsagfører Hansen,

contra

Niels Peter Lange Handest, (Def. Hindenburg)

der tiltaltes for Tyveri.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 25 Marts 1889: Niels Peter Lange Handest bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og betale Sagens Omkostninger, deriblandt Salarier til Aktor og Defensor, Overretssagfører Diechmann og Prokurator Kornerup, med 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrets Dom af 28 Juni 1889: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden fastsættes til 5 Dage. I Sælær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lange og Møller, betale Tiltalte Niels Peter Lange Handest 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne fore til et andet Resultat, end det i Dommen antagne,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Niels Peter Lange Handest, der er født den 18 December 1844 og ikke fundet tidligere straffet efter Dom, sat under Tiltale for Tyveri, og ere de med Sagen forbundne Omstændigheder ifølge de foreliggende Oplysninger følgende.

Tiltalte, der fra December 1887 og til sin Anholdelse i Anledning af nærværende Sag i Januar Maaned d. A. tjente hos Bager Albert Hanson i Holte som Bagersvend, havde Ret til hver Uge at bage og til eget Brug anvende et Rugsigtebrød til en Salgspris af ca 40 Øre, hvilket Brød han hver Lørdag Eftermiddag bragte hjem til sin Familie, der boede i Farum. Da Tiltalte havde et Barn, som efter sin svagelige Hælbredtstand bedre taalte Hvædebrød end Sigtebrød, begyndte han i Juli Maaned f. A. at bage og hjembringe to Franskbrød til en Værdi af ca. 35 Øre hvert, medens han efter sin Forklaring, som efter det Foreliggende ikke kan forkastes, samtidig ophorte med at bage og hjembringe Sigtebrød, og hermed vedblev han hver Uge med en enkelt Undtagelse lige til sin Anholdelse, og tilføjede han herved sin Principal et Tab, som denne under Sagen har ansat til i det Højeste omtrent 5 Kr. Tiltalte, som i det første Forhør fastholdt, at denne Forandring foregik med hans Principals Tilladelse, indrømmede i et den 8 februar d. A. afholdt Forhør, at dette var urigtigt, og forsaavidt han i det følgende Forhør har tilbagekaldt denne Tilstaaelse og senere fastholdt denne Tilbagekaldelse, idet han har paastaet, at han i Bagerkarlens Overværelse fik Tilladelse til at bage to Vand-Franskbrød i Stedet for Sigtebrødet, saa at hans Forseelse alene bestaar deri, at han med Undtagelse af de første Gange stadig har bagt Franskbrødet i Mælk, vil der intet Hensyn kunne tages hertil, eftersom Tilbagekaldelsen i ingen Henseende er bestyrket,

men meget mere staar i bestemt Strid med de beedigede Forklaringer, der ere afgivne saavel af Principalen som af det Tiltalte selv paaberaabte Vidne.

Tiltalte har endvidere tilstaaet, at han afvigte Jul og Nytaar har bagt hver Gang 3 Julekager, hvortil han uden Principalens Tilladelse tog af dennes Beholdning ialt 4 Pd. Mel og det fornødne Mælk og Gjær. ialt til Værdi af 70 Øre, mødens han selv tillagde Smør, Sukker og Rosiner. Hans senere Forklaring om, at han den nærmeste Lønningsdag efter Nytaar meddelte sin Principal, at han havde taget de ovennævnte Ting af hans Beholdning og at deres Værdi derpaa blev afdragen i Lønningen, vil der ikke kunne tillægges nogen Betydning, da den i ingen Hensende er bestyrket, men er i Strid med den af Bager Hansen afgivne beedigede Forklaring.

For de nævnte Forseelser er Tiltalte ved Underrettsdommen med Føje anset efter Straffelovens § 228, men Straffen, som er fastsat til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, findes efter Omstændighederne at kunne fastsættes til lige Fængsel i 5 Dage. Med denne Modifikation vil Underrettsdommen være at stadfæste.

Torsdagen den 21 November.

Nr. 261.   Højesteretssagfører Hansen

contra

Rasmus Poulsen, (Defensor Hindenburg),

der tiltales for uberettiget Næringsbrug og uberettiget Udskjænkning af Brændevin.

Kjøbenhavns Amts sondre Birks Politirets Dom af 23 Marts 1889: De Tiltalte Poul Hermansen, Jens Julius Nielsen, Johan Heinrich Køster, Jens Markvard Jensen og Carl Marius Petersen bør til Kjøbenhavns Amts Fattigkasse hver betale 30 Fr. i Bøde.

Tiltalte Slagter Rasmus Poulsen bør til samme Kasse betale 300 Kr. i Bøde. Saa betale de ogsaa in solidum de Omkostninger, som maatte være forbundne med Sagen. At efter-

kommers inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Juli 1889: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Jakobsen og Hvalsøe, betale de Tiltalte, Arbejdsmand Poul Hermansen, Smodesvend Jens Julius Nielsen, Stenhugger Johan Heinrich Køster, Arbejds mændene Jens Markvard Jensen og Carl Marius Petersen samt Slagter Rasmus Poulsen, En for Alle og Alle for En 15 Kr. til hver. De idømte Bøder at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at efter den skete Indstævning foreligger der Højesteret ikkun til Afgjorelse Spørgsmaalet om, hvorvidt Tiltalte Rasmus Poulsen har gjort sig skyldig i Lovovertrædelse ved det i den indankede Dom ommeldte Salg af Købmandsvarer og Brændevin til den oprettede Forbrugsforenings Medlemmer. Da nu de tilvejebragte Oplysninger ikke give tilstrækkelig Føje til at frakjende den nævnte Forening Karakteren af en virkelig Forbrugsforening, og da de Overtrædelser af Bestemmelserne i Lov 2 Juli 1870 § 4 og Lov af 23 Maj 1873 § 2, som ved Foreningens Stiftelse ere begaaede, herefter ikke kunne regnes Tiltalte til Last, eftersom Ansvar for disse, fr. sidstnævnte Lovs § 10, paahviler Foreningens Bestyrere, til hvilke han ikke henhørte, vil han være at frifinde for det Offentliges Tiltale saavelsom for Deltagelse i Udredelse af Sagens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Rasmus Poulsen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Der tillægges Højesteretssagfører Hansen og Advokat Hindenburg i Salarium for Højesteret hver 40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmissær hedder det: Under nær-værende fra Kjøbenhavns Amts søndre Birks Politiret hertil indankede Sag, tiltaltes Arbeidsmand Poul Hermansen, Smedesvend Jens Julius Nielsen, Stenhugger Johan Heinrich Køster, Arbejdsmændene Jens Markvard Jensen og Carl Marius Petersen samt Slagter Rasmus Poulsen, for uberettiget Næringsbrug samt for uberettiget Forhandling af Brændevin, og ere ifølge de Tiltaltes Forklaringer og det iøvrigt Oplyste, Sagens Omstændigheder følgende:

Den 4 Januar d. A. oprettede nogle af de ved Fæstningsanlægene ved Kjøbenhavns Vestfront beskjæftigede Arbejdere en saakaldet Forbrugsforening, hvis Formaal ifølge de fremlagte Love skulde være ved fælles Indkjøb at skaffe Foreningens Medlemmer sunde og gode Spise- og Drikkevarer til saa billige Priser, som det kunde opnaas. Enhver Fæstningsarbejder kunde mod Erlæggelse af 50 Øre blive optaget i Foreningen, og bestemtes det endvidere i Lovene, at der skulde antages en Mand til at forestaa Indkjøbet og Uddelingen af Varerne, samt vælges en Bestyrelse af 3 Medlemmer til at varetage Foreningens Interesser og fastsætte Priserne, som Uddeleren ikke maatte overskride.

Med Hensyn til, hvorledes der skulde tilvejebringes Penge til Indkjøb af Varerne, eller hvem der skulde hefte for Betalingen af disse, forsaavidt de toges paa Kredit, indeholdt disse Love ingen Bestemmelser, medens det derimod i samme, i Henseende til Overskuddet, var bestemt, at dette skulde tilfalde Uddeleren som Vederlag for dennes Arbejde med Indkjøb og Uddeling til Medlemmerne.

Efterat denne Forening — ialtfald fra den 10 s. M. var trædt i Virksomhed med de Tiltalte Nielsen, Køster og Jensen som Bestyrelsesmedlemmer samt med Tiltalte Poulsen som Uddeler, blev der paa en den 20 s. M. afholdt Generalforsamling valgt en ny Bestyrelse, bestaaende af de Tiltalte Hermansen og Petersen samt det ældre Bestyrelsesmedlem Nielsen, medens Poulsen vedblev at være Foreningens Uddeler, og samtidig blev der vedtaget nye Love, i hvilke fornævnte Bestemmelse om, at Overskuddet skulde tilfalde Uddeleren, var udtaget, og i Stedet herfor fastsat, at Uddelerens Løn og Vederlag for Lokale skulde bestemmes paa Generalforsamlingen og udredes af Medlemmerne. I de nye Love er det derhos udtrykkelig udtalt, at Foreningens Formand besørger Indkjøbene af Varerne, samt at Foreningens Medlemmer ere solidarisk ansvarlige i Tilfælde af Underballance, medens iøvrigt de nye Love i det Væsentlige ere ligelydende med de ældre. Efter denne Omdannelse af Foreningen blev den under 22. s. M. tilstillet Øvrigheden et Exemplar af Lovene og en Fortegnelse over Medlemmer, hvad der ikke tidligere havde været inagttaget.

Hvorvel det, som anført, saavel i de ældre som i de nye Love er udtalt, at Varerne skulde indkjøbes for fælles Regning, maa det imidlertid efter Sagens øvrige Oplysninger antages, at de til Uddeling blandt Foreningens Medlemmer anskaffede Varer — hvilke bl. A. have været Brændevin og andre spirituøse Drikke, samt Kolonialvarer — stedse ere indkjøbte af Tiltalte Poulsen, ialtfald tildels for Penge, som denne selv havde tilvejebragt, uden at Foreningen eller nogen af dens Medlemmer ved bemeldte Indkjøb er kommen i Forbindelse med de vedkommende Sælgere.

Tiltalte Hermansen, der er Bestyrelsens Formand, har ogsaa forklaret, at det i Lovene omtalte solidariske Ansvar kun er saaledes at forstaa, at vedkommende Kreditor, hvis Foreningen skulde faa Underbalance eller komme i Gjæld, kan holde sig til, hvad Foreningen maatte eje af Varer eller andet, og at Medlemmerne maa finde sig i, at dette bliver anvendt til Betaling af Foreningens mulige Gjæld. Efter Sagens Oplysninger maa det iøvrigt antages, at Tiltalte Poulsen — bortset fra en Avance af omtrent $\frac{1}{4}$ pCt. paa det af ham til Foreningens Medlemmer solgte Brød — nærmest kun har havt Vederlag for sin Virksomhed for Foreningen igjennem en herved opnaaet forøget Afsetning af de Varer, navnlig Kjød, Flæsk og Fedt, som han solgte til Alle og Enhver, og for hvis Vedkommende han ikke var bunden til bestemte Priser.

Idet nu bemeldte Forening, der ligesaa lidt som Tiltalte Poulsen har havt Næringsudkomst til Forhandling af Kjøbmandsvarer eller af Brændevin, efter det Anførte maa anses i Forbindelse med Poulsen at have drevet Handel med de nævnte Varer, maa det billiges, at de tiltalte forhenværende og nuværende Medlemmer af Foreningens Bestyrelse . . . . ved den indankede Dom i Medfør af Lov af 23 Maj 1873 § 10 ere ansete efter Næringsloven af 29 December 1857 §§ 75 og 77 . . . . Tiltalte Poulsen, der er født den 25 Febrnar 1829, og som forhen 3 Gange, nemlig den 5 September og 21 November f. A., samt den 5 Januar d. A. i bemeldte Birks Politiret har vedtaget Bøder af henholdsvis 20, 40 og 80 Kr. for uberettiget Forhandling eller Udskjænkning af Brændevin i Forbindelse med andet uberettiget Næringsbrug, vil nu være at anse efter Næringslovens §§ 75 og 77 som for 4de Gang begaaet ulovlig Brændevinsalg og Næringsbrug, og findes Straffen ligeledes for hans Vedkommende ved den indankede Dom passende bestemt til en nævnte Amtsfattiggasse tilfaldende Bøde af 300 Kr.

I Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom være at stadfæste.

Nr. 38. **„Schweizisk Forsikringsseelskab mod Ulykkestilfælde“** i Winterthur (Sa'omon)

contra

Murmester Jørgen Jensen (Ingen).

betr. Spørgm. om Forsikring med Ulykkestilfælde.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Januar 1888: Imod Extradition i kvitteret Stand af den ovennævnte Police bør Indstævnte „Schweizisk Forsikringsaktieselskab imod Ulykkestilfælde“ i Winterthur til Citanten Murermester Jørgen Jensen i Nyborg betale de paastævnte 10,000 Kr. med Renter, deraf 5 pCt. årlig fra den 22 Maj 1882, indtil Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Löven. Der forelægges Overretssagfører V. Jørgensen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at forsyne det af ham den 10 Oktober f. A. fremlagte Indlæg med behørigt Stempel.

Højesterets Dom

Med Bemærkning, at den i den indankede Dom anførte Bestemmelse i Forsikringsbetingelsernes § 3 om »Ulykkestilfælde, der foranlediges ved Slagsmaal« kun kan antages at sigte til Slagsmaal, hvori den Forsikkrede er Deltager, og at der, selv om det under Sagen omhandlede Sammenstød maatte betragtes som et Slagsmaal, ikke efter de fremkomne Oplysninger er Foje til at antage, at den Forsikkrede har deltaget i dette, samt iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betale Citanterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Under nærværende ved denne Ret som vedtaget Værnething anlagte Sag

har Citanten Murermester Jørgen Jensen i Nyborg paa egne og Hustrus Vegne som eneste Arvinger efter deres den 2 Februar 1882 afdøde Søn Kommis Peder Jensen paastaet de Indstævnte „Schweizisk Forsikringsaktieselskab imod Ulykkestilfælde“ i Winterthur tilpligtede mod Extradition i kvitteret Stand af Selskabets Police Nr. 1314, ifølge hvilken bemeldte Peder Jensen var forsikkret mod Ulykkestilfælde for 10000 Kr., at betale dem dette Beløb med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 22 Maj 1882, indtil Betaling sker, hvorimod de Indstævnte procedere til Frifindelse for Citantens Tiltale.

Ifølge den nævnte for Tiden fra 7 Maj 1879 til 7 Maj 1889 gjældende Police var Forsikringen ingaaet imod Død og Invaliditet, bevirket ved ydre, voldsomme, ufrivillige Legemsbeskadigelser, men omfattede ikke sædvanlige Sygdomme eller Ulykkestilfælde, foranledigede ved Selvmord, Selvlemlæstelse, ved Krig, Krigsoperationer, Oprør, Jordskjælv, Duel, Slagsmaal, ved Deltagelse i Væddeløb, Parforcejagter, Luftballonfarter, ved farlige Bjergture eller Velocipederidt og overhovedet ikke Ulykkestilfælde, som den Forsikkrede selv paadrog sig forsætlig eller ved grov Skjodesløshed eller i vitterlig Drukkenskab eller ved Krænkelse af de til Beskyttelse for Liv og Førlighed bestaaende Love og Øvrighedsforskrifter.

Den 2 Februar 1882 blev Peder Jensen funden død i sit Sovekammer og ved den stedfundne Obduktion erklærede Lægerne, at Døden var bevirket ved en Fraktur af venstre Tindingeben med paafølgende Blødning og derved opstaet Tryk paa Hjernen.

Til Støtte for deres Frifindelsespaastand kave de Indstævnte anført, at den Afdøde, der ved Forsikringens Tegning havde opgivet ikke at have anden Beskjæftigelse end almindelig Expedition i en Isenkram- og Galanteriforretning, den 31 Januar 1882 havde forladt den Plads, han havde havt hos en Kjøbmand i Nyborg, og uden dertil at indhente de Indstævntes Samtykke modtaget Engagement som Handelsrejsende for et københavnsk Firma, og at han saaledes var overgaaet til en Beskjæftigelse, der ifølge den for de Indstævntes Præmiotarifering til Grund liggende Fareklassifikation udsatte ham for større Fare for Ulykkestilfælde end den af ham opgivne Beskjæftigelse, og at Selskabets Erstatningspligt ifølge § 8 af de i Policen fastsatte Forsikringsbetingelser dermed var ophørt. Da det imidlertid er in confesso, at han ved sin Død endnu ikke havde begyndt sin Virksomhed som Handelsrejsende, idet han først den 15 i s. M. skulde tiltræde sin Plads som saadan, findes det paaberaabte Forsikringsvilkaar ikke at kunne komme til Anvendelse i det her givne Tilfælde.

Forsaavidt de Indstævnte dernæst have gjort gjældende, at Døden ikke er bevirket ved det forefundne Brud paa Hjerne-

skallen, men ved et udenfor Selskabets Risiko liggende Sygdomstilfælde, findes dette Anbringende som stridende mod Sagens Oplysninger og navnlig de afgivne Lægeerklæringer ikke at kunne komme i Betragtning.

Derimod bliver det nærmere at undersøge, om de Indstævnte maatte være at frifinde som Følge af, at den dødbringende Beskadigelse af Hjernen, som af dem paastaet, mau antages at være ham tilføjet under et Slagsmaal, som Natten mellem den 1 og 2 Februar 1882 fandt Sted paa Gaden, og at den Afdøde har paadraget sig Beskadigelsen, om ikke ligefrem forsætlig, saa dog ved en grov Skjødeshed, som derhos indeholdt en Overtrædelse af Politivedtægten for Nyborg Kjøbstad, idet han blandede sig i dette Slagsmaal, istedetfor at han burde have holdt sig borte derfra.

Det er oplyst, at den Afdøde, efter den 1 Februar 1882 at have deltaget i et privat Selskab i Nyborg omtrent indtil Midnat, spadserede omkring i Byens Gader sammen med nogle af Deltagerne i Selskabet, indtil han og to af disse mødte en Skibsfører, der spurgte efter Politii under Angivende af, at 3 Sømænd vilde overfalde ham, hvilket foranledigede den Afdøde og dennes to Ledsagere til at følge Skibsføreren hen til de omtalte Sømænd, der befandtes at være noget berusede og udviklede i Skjænderi med 2 andre Personer, der vare i Følge med Skibsføreren. Den Afdøde erklærede at kjende de 3 Sømænd ved Navn og spurgte en af dem, hvad der var paa Færde, hvorpaa en af den Afdødes Ledsagere tog den mest fremtrædende af Sømændene sualedes under Hagen, at denne faldt til Jorden. Sømænden, i hvis Nærhed den Afdøde er bleven set, medens hin laa paa Jorden, rejste sig op og slog om sig, og hvorvel hele Uenigheden hurtig ophørte, er det givet, at flere af de Tilstedeværende forinden vare faldne omkuld.

Af de afhørte Deponenter er der ingen, der vil have set den Afdøde deltage i Slagemålet, falde til Jorden eller bibringes noget Slag, eller som har erkjendt selv at have øvet nogensomhelst Vold imod ham, men den ene af den Afdødes Ledsagere har forklaret, at Afdødes Hat under det Passerede var falden af, og at Afdøde, idet han tog Hatten op, yttrede, at han ogsaa havde faaet „en paa Kassen“, mulig ogsaa, at „det susede for det ene Øre“, og derefter, da hans Frakke, der var tilsmudset paa Ryggen, blev afborstet, at „han var falden paa Ryggen“, og den anden af Ledsagerne har hørt Afdøde sige, at han „havde faaet en i Ryggen og paa Skulderen, og den gjorde ondt“. Efterat de 3 Sømænd havde fjernet sig, bleve de andre Tilstedeværende i nogen Tid staaende og samtalede om det Passerede, hvornæst den Afdøde og den fornævnte Skibsfører fulgtes ad til dennes Hjem, udenfor hvilket de talte sammen i nogle Minutter, uden at den Afdøde ved denne Lejlighed talte

om, at han havde faaet noget Slag eller folte noget Ildebefindende, hvorefter den Afdøde alene gik ad sit Hjem til. Det maa antages at han uden nogen Andens Hjælp har lukket sig ind i det Hus, hvor han boede, at han fra et af hans tvende Brødre benyttet Værelse har taget en brændende Lampe, som han har baaeret ind i sit tilstødende Sovkammer og slukket, samt at han har klædt sig af og lagt sig i sin Seng. Den 2 Februar om Morgenen Kl. 7 formener en af hans Brødre at have hørt ham snorke, men da hans Søster Kl. henad 8 kom ind i hans Sovkammer, fandtes han død, liggende paa sin højre Side paa Gulvet udenfor sin Seng. Der var Spor af Opkastning paa Lagnerne og paa Gulvet. I højre Tinding og Panderegion var der, saaledes som Obduktionsforretningen nærmere oplyser, to mindre Exkorationer og paa højre Kindben en blaalig Kontusion, medens Huden i venstre Tindingeregion ikke fandtes beskadiget ved ydre Vold. I og under venstre Tindingemuskel varen ikke ubetydelig Blodudtrædning, og imellem det fraktuerede venstre Tindingeben og dura mater en koaguleret Blodmasse, der havde trykket Hjernens venstre Hemisfære flad, saa at den neppe indtog to Trediedele af sit normale Rumfang.

Citanten anser det herefter for rimeligt, at den Afdøde den 2 Februar 1882 mellem Kl. 7 og 8 Morgen er falden ud af Sengen og har stødt den højre Side af Hovedet mod Gulvet eller mod et Møbel, hvorved Exkorationerne i højre Tinding og ved Kontrecoup Frakturen af venstre Tindingeben er bevirket, hvorimod de Indstævnte formene, at Beskadigelsen kan være bevirket under det omhandlede Slagsmaal, idet den nærmest maa antages frembragt ved et Slag eller Stød mod Hovedets venstre Side, medens de forefundne ubetydelige Beskadigelser af dens højre Side kunne være fremkomne ved, at den Afdøde i Faldet ud af Sengen er tornet mod en nærstaaende Træstol.

De i Sagen udmeldte Overskjøns mænd, Professorerne Saxtorph, C. Lange og Dr. med. Tryde have erklæret, at de ikke absolut tør benægte Muligheden af, at Bruddet af Tindingebenet kan være opstaaet ved et Kontrekoup, men at der efter deres Mening er aldeles overvejende Sandsynlighed for, at det er fremkaldt ved et Stød, Slag eller Fald, hvorved Hovedet er ramt paa venstre Side af en haard Gjenstand. Den forefundne Løsning af dura mater fra Benet gjør det utvivlsomt, at der mellem Læsionens Tilføjelse og Dødens Indtræden er forløbet et Tidsrum. som kan have strakt sig ud over 6. 7 Timer, men ogsaa kan have været kortere.

Om det nu end maatte antages, at den Forsikkredes Død er en Følge af en ham under det ommeldte Sammenstød tilføjet Læsion, finder Retten dog ikke, at det foreliggende Tilfælde kan heuføres under de i Policen benyttede Udtryk om Ulykkestilfælde, bevirkede „ved Slagsmaal“, idet der ved disse Ord lige-

som ved de umiddelbart foranstaaende „ved Duel“ maa antages at være sigtet til forsætlige Voldshandlinger, i hvilke den Forsikkrede er aktiv Deltager, medens der ikke er oplyst Noget-somhelst om, at den Afdøde bemeldte Nat har udøvet Vold imod Nogen. Da det heller ikke kan siges, at han ved at begive sig hen til et Sted, hvor en Anden frygtede for at blive overfalden, har gjort sig skyldig i grov Skjodeløshed eller Overtrædelse af Politivedtægten for det paagjældende Sted, og da han efter Skadens Beskaffenhed maa antages at være omkommen ved et Ulykkestilfælde, findes Citantens Paastand at maatte tages til Følge.

Sagens Omkostninger, som enhver af Parterne har paastaaet sig tillagte, blive efter Omstændighederne at ophæve.

Der vil være at forelægge Overretssagfører V. Jørgensen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at forsyne det af ham den 10 Oktober f. A. fremlagte Indlæg med behørigt Stempel. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Færdig fra Trykkeriet den 29 November 1889.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1889.

Nr. 88—89.

Mandagen den 25 November.

Nr. 45. Skomagermester og Handskemager **O. E. Nathansohn** (Nellemann efter Ordre)

contra

Fabrikant og Kjøbmand **Adolph Lyngbye** (Høgsbro),

betr. Spørgsm. om Retten til en Branderstatning

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Maj 1888: Indstævnte, Skomagermester og Handskemager O. E. Nathansohn, bør til Citanten, Fabrikant Adolph Lyngbye i Tirstrup, betale 1356 Kr. 58 Øre med Renter 5 pCt. aarlig fra 10 Juni 1886, indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 80 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører Dantzer en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til Stempling af den af ham den 28 Juni 1886 fremlagte Stævning og de af ham nævnte Dag og 8 November s. A. fremlagte Indlæg, og Overretssagfører Høyer en lignende Frist til Stempling af de af ham 8 August og 14 November 1887 fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

Da den af Citanten foretagne Forsikkring af det under Sagen omhandlede Lager er sket i hans eget Navn og

tillige efter Kontraktens Indhold maa anses sket i hans egen Interesse, kan den mellem ham og Forsikringselskabet foregaaede Opgjørelse i og for sig ikke betragtes som Indstævnte vedkommende og navnlig ikke give denne nogen Ret til at erholde det Citan:en tillagte Erstatningsbeløb af 1300 Kr. udbetalt. Derimod maa Opgjørelsen mellem Parterne foregaa overensstemmende med Kontraktens Indhold. I saa Henseende bemærkes, at Værdien af de Varer, som ere blevne reddede fra Branden og som efter den indankede Doms Afsigelse ere blevne tilbageleverede Indstævnte, ikke kan fastsættes paa Grundlag af en af Citanten foranstaltet, den 2 Marts 1887 optagen Skjønnsforretning, allerede af den Grund, at det reddede Lager efter Branden var undergaaet en Bearbejdelse af Citanten, som denne ikke var berettiget til at foretage paa Indstævntes Bekostning, hvorimod i Mangel af anden Oplysning den ved Branderstatningen ansatte Værdi paa det Reddede af 500 Kr., ogsaa hvad angaar Forholdet mellem Parterne, bliver at betragte som Værdien af den reddede Del af Lageret. I Henhold til Kontraktens Bestemmelser om Fordelingen af Salgsprovenuet, hvilke Bestemmelser analogisk maa komme til Anvendelse paa det foreliggende i Kontrakten uomtalte Tilfælde, vil imidlertid ikkun Halvdelen af det for Brandskaden udbetalte Beløb kunne tilkomme Indstævnte, og naar til dette føjes de under Sagen uomtvistede i Dommen nævnte Beløb af tilsammen 56 Kr. 58 Øre, vil Citanten overensstemmende med en af begge Parter nedlagt subsidiær Paastand være at dømme til at betale 706 Kr. 58 Øre med Renter som paastaaet.

Processens Omkostninger blive at ophæve for begge Retter og det Citantens befalede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør til Indstævnte betale 706 Kroner 58 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 10 Juni 1886, indtil Betalingsker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 2 Kroner og Indstævnte 10 Kroner. I Salarium tillægges der Advokat Nellesmann for Højesteret 120 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag gaar den af Citanten, Fabrikant Adolph Lyngbye i Tirstrup, endelig nedlagte principale Paastand ud paa, at Indstævnte, Skomagermester og Handskemager O. E. Nathansohn, tilpligtes at betale 1356 Kr. 58 Øre med Renter 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 10 Juni 1886, indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger, medens Indstævnte procederer til Frifindelse for Citantens Tiltale, imod at betale 268 Kr. 89 Øre, med Tillæg af Processens Omkostninger.

Det er in confesso under Sagen, at Citanten har overdraget Indstævnte ved Kontrakt af 25 August 1885 forskellige i Kontrakten nærmere specificerede Varer til Forhandling i Kommission, men forøvrigt i enhver Henseende for Indstævntes egen Regning og Risiko, dog at han med 2 Maaneders Varsel er berettiget til at tilbagelevere, hvad der maatte være usolgt. Betalingen for, hvad der sælges af Varerne, forpligter Indstævnte sig til at erlægge til Citanten med Halvdelen af den paa Samme i Kontrakten satte Værdi eller hvad der mulig kommer mere ud af dem. Den anden Halvdel tilfalder Indstævnte som Godtgjørelse for hans Ulejlighed og hans Omkostninger, der i enhver Henseende ere Citanten uvedkommende. Det bestemmes derhos i Kontrakten, at Citanten er berettiget til at konferere og eftertælle Lageret, naar han ønsker det, og at hvad der af Lageret ikke er solgt, til enhver Tid skal være tilstede.

De Indstævnte saaledes til Forhandling i Kommission overdragne Varer vare dels forskellige Hornsaaler, Hæle, Taastød med tilhørende Skruer til Værdi 1817 Kr. 2 Øre, dels 696 Par udrangerede Saaler, som efter Overenskomst sættes til en Pris af 25 Øre pr. Par eller 174 Kr., ialt 1991 Kr. 2 Øre.

Af disse Varer havde Indstævnte i Slutningen af April 1886 solgt for 199 Kr. 48 Øre, hvoraf der tilkommer Citanten Halvdelen eller 99 Kr. 74 Øre, og da Indstævnte har erkjendt, at der heraf er uberigtiget 31 Kr. 58 Øre, vil dette Beløb være at tilkjende Citanten.

Natten mellem den 12 og 13 Maj 1886 udbrød en Ildebrand hos Indstævnte, der havde Lageret assureret i Brandforsikringsselskabet „Danmark“, for hvilket Indstævnte anmeldte, at der var brændt eller beskadiget Hornsaaler, Flikker og Taastød med tilhørende Skruer til en samlet Værdi af 1800 Kr. Der blev derefter udbetalt Indstævnte af Selskabet i Erstatning 1300 Kr. for brændte Varer og udleveret ham beskadigede Saaler m. m. til en Værdi af 500 Kr. De nævnte 1300 Kr. De nævnte 1300 Kr. har Citanten paastaaet Indstævnte tilpligtet at betale ham, medens Indstævnte har modsat sig dette og gjort gjældende, at Citanten kun har Krav paa den paa Lageret tegnede Assurance, forsvaavidt angaar Halvdelen af det Beløb, hvormed Lageret i dets nuværende Tilstand maatte være ringere

end før den det overgaaede Ildebrand, hvorhos Indstævnte har paastaet, at han ved den Behandling, han har undergive de ham af Selskabet til en Værdi af 500 Kr. udlovere de beskadigede Saaler m. m., har tilvejebragt et Lager til Værdi 1335 Kr. 35 Øre, saa at der for Tiden er Varer af Lageret i Behold for dette Beløb. Der kan imidlertid ikke gives Indstævnte Medhold heri. Ligesom det efter det ovenfor angivne Indhold af Kontrakten af 25 August 1885 er indlysende, at Citanten beholdt Ejendomsret over Varerne, saalænge Indstævnte ikke havde solgt dem, saaledes er det ogsaa in confesso under Sagen, at Indstævnte har opgivet for Selskabet „Danmark“, at Varerne tilhørte Citanten. Det er vel saa, at det ikke i Kontrakten er paalagt Indstævnte at assurere Varerne, men da de beroede hos Indstævnte for dennes Regning og Risiko, og han saaledes var ansvarlig for dem, og Indstævnte har assureret dem mod Ildsvaade, og Selskabet efter Ildebranden har betalt ham en Erstatning af 1300 Kr. for de brændte Varer, er det klart, at Indstævnte, der ingen Ret har til at lukrere paa Ejerens Bekostning, maa være pligtig til at udbetale den modtagne Erstatning til Citanten. Og naar Indstævnte har paastaet, at han ubetinget maa være berettiget til at fradrage den ham som Godtgjørelse for sin Ulejlighed og Omkostninger formentlig i al Almindelighed tilsagte Halvdel, kan Retten heller ikke heri være enig, idet Kontrakten kun hjemler Indstævnte Ret til Halvdelen af, hvad der sælges, dog ikke under det Halve af den i Kontrakten paa Varerne satte Værdi. De ovennævnte 1300 Kr. ville saaledes være at tilkønde Citanten.

Parterne ere enige om, at der tilkommer Citanten dels 10 Kr., der er udbetalt Indstævnte i Assurancegodtgjørelse for Forringelse af en Jernpresse, som Citanten har laant ham, dels 15 Kr., for hvilket Beløb Indstævnte vil have overtaget til Ejendommen nogle ham af Citanten laante Skuffer samt nogle Brædder og Smastykker, der vare slaaede sammen til en Reol, og disse Beløb, tilsammen 25 Kr., ville derfor ligeledes være at tillægge Citanten.

I Henhold til det Anførte bliver der saaledes at tilkønde Citanten det paastaaede Beløb af 1356 Kr. 58 Øre med Renter efter Paastanden, og vil Indstævnte derhos ikke kunne undgaa at tilsvare Citanten Sagens Omkostninger med 80 Kr.

Der vil være at forelægge Overretssagfører Dantzer en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afgivelse til Stemping af den af ham den 28 Jnni 1886 fremlagte Stævning og de af ham nævnte Dag og 8 November s. A. fremlagte Indlæg, og Overretssagfører Hoyer en lignende Frist til Stemping af de af ham 8 August og 14 November 1887 fremlagte Indlæg. Iøvrigt er der ikke begaaet Stempelovertrædelse.

Nr. 256.

Advokat Hindenburg

contra

Niels Peter Vilhelm Bidstrup (Def. Lunn),

der tiltalte for Tyveri.

Slagelse Kjøbstads Extrarets Dom af 4 Juni 1889: Tiltalte Niels Peter Vilhelm Bidstrup bør straffes med 15 Slag Rotting, samt tilsvare Aktonens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor Prokurator Drechsel, og til Defensor, Prokurator Reichmann, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 August 1889: Underretsdommen bør ved Magt at stande, i Salær til Prokuratorerne Lange og Engberg for Overretten betaler Tiltalte Niels Peter Vilhelm Bidstrup 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmissor hedder det: Under nærværende, fra Slagelse Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag, er Tiltalte Niels Peter Vilhelm Bidstrup, der er født den 31 December 1873 og ikke funden tidligere tiltalt eller straffet, aktioneret for Tyveri, og er det i sin Henseende ved hans egen, med det iøvrigt Oplyste stønnende Tilstaaelse godtgjort, at han, der havde Tjeneste paa Svineslagteriet i Slagelse, i de sidste 14 Dage før hans Anholdelse den 2 April d. A. har saagodtsom hver Dag, naar det var bleven mørkt om Aftenen, fra Kulbehold-

ningen i Slagteriets Kulhus, forinden dette om Aftenen blev aflaaet, tilvendt sig større Stykker Kul, som han har baaret hen til en Aabning i Plankeværket om Slagteriets Terræn, og derigjennem kastet ud i den udenfor værende Grøft, hvorfra han derefter senere i Forening med sin yngre Broder har bragt dem hjem til deres Forældre, for hvem Tiltalte foregav, at Kullene vare opsamlede paa Vejen fra Jernbanestationen, hvor de skulde være tabte fra Vogne, der befordrede Kul fra Stationen.

Ved Tiltaltes Anholdelse fandtes han og hans ommeldte Broder i Besiddelse af en Sæk med ca. 2 Skpr. Kul, og to større Stykker Kul, tilsammen vurderet til 1 Kr. 8 Ore, hvorefter dog efter deres Forklaring endel virkelig var opsamlet paa Stationsvejen, medens Resten samme Dag var stjaalet fra Svineslagteriet, og i Tiltaltes Forældres Bolig forefandtes en Beholdning af 2½ Td. Kul, vurderet til 6 Kr., der maa antages at skrive sig fra Tiltaltes Tyverier.

For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold er han ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 228. jfr. §§ 37 og 21. og, da den valgte Straf af 15 Slag Rotting findes passende, ligesom Dommens Bestemmelse om Aktionens Omkostninger, der rettelig ere paalagte Tiltalte, tiltrædes, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Nr. 238

Højesteretsadvokat Lunn

contra

Martin Jensen (Gaardbo) og Christian Peter Pedersen (Def. Hindenburg),

der tiltales for falsk Forklaring for Retten.

Vennebjerg Herreds Extrarets Dom af 31 Maj 1889: De Tiltalte, Arbejdsmændene Martin Jensen (Gaardbo) og Christian Peter Pedersen af Hjørring bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, henholdsvis i 5 Dage og 2 Gange 5 Dage. Saa udrede de En for Begge og Begge for En Aktionsomkostningerne, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Winther, 12 Kr., og Defensor, Advokat Schmidt, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 22 Juli 1889:

De Tiltalte Martin Jensen med Tilnavnet Gaardbo og Christian Peter Pedersen bør hensættes i simpelt Fængsel. Førstnævnte i 8 Dage og Sidstnævnte i 14 Dage. Saa udrede de Tiltalte og hver med det Halve Aktionens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor for Underretten 15 Kr. til Defensor sammesteds 12 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Hastrup 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Højesteretsagfører Lunn og Advokat Hindenburg tillægges der i Salarium for Højesteret hver 40 Kroner, hvoraf hver af de Tiltalte udreder Halvdelen.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Arbejdsmændene Martin Jensen med Tilnavn Gaardbo og Christian Peter Pedersen for falsk Forklaring for Retten.

Efter Sagens Oplysninger havde Inger Marie Svendsen, Arbejdsmand Hans Hansens frusepærede Hustru i Begyndelsen af indeværende Aar ved Vennebjerg Herreds Politiret anlagt en Sag mod Martine Christine Hansen med Mand og Vørge, Gaardmand Andreas Christiansen af Lørslev, hvorunder hun bl. A. havde paastaaet nævnte Martine Christine Hansen ansat med Straf i Anledning af, at denne efter hendes Anbringende havde beskylt hende, der havde tjent hos den nævnte Gaardmand, for under denne Tjeneste at have stjålet Gryn paa Gaarden, og til Bevis for Rigtigheden af dette Anbringende, som Martine Christine Hansen under Proceduren benægtede, havde Inger Marie Svendsen ført 2 Vidner, nemlig en Arbejdsmand og dennes Hustru, hvis Vidneforklaringer bl. A. gik ud paa, at Martine Christine Hansen en Dag i Januar Maaned d. A., da Parterne vare truffne sammen paa Vidnernes Bopæl i Hjørring, havde i

disse Overværelse fremsat den ovennævnte Beskyldning mod Inger Marie Svendsen og derhos udskjældt denne for en Tyvekvind. Martine Christine Hansen lod derefter ved Sagens Foretagelse i Politiretten den 1 April d. A. de Tiltalte afhøre som Vidner, og afgav disse — for hvem den foreskrevne Edsformaningstale var bleven oplæst i et den 18 Marts f. A. afholdt Retsmøde, i hvilket Vidnerne vare mødte uden dengang at være blevene afhørte — derpaa overensstemmende Forklaringer, hvorefter det Orkskifte, der ved den ovennævnte Lejlighed havde fundet Sted mellem Sagens Parter paa den ovennævnte Arbejdsmands Bolig, og som de Tiltalte, der begge havde overværet samme, nærmere gjengav, alene drejede sig om en Kjole, som Inger Marie Svendsen havde laant af Martine Christine Hansen, og endte med, at Førstnævnte løb bort. Efter Afgivelsen af denne Forklaring blev derhos hver især af de Tiltalte særlig adspurgt, om Martine Christine Hansen ved den omhandlede Lejlighed beskyldte Inger Marie Svendsen for at have stjålet Gryn fra hende, og dette Spørgsmaal besvarede Tiltalte Jensen benægtende med Tilføjende, at der jo ikke forefaldt videre Samtale mellem Parterne end forklaret, medens Tiltalte Pedersen besvarede Spørgsmaalet derhen, at „derom var der jo efter det Forklarede ikke Tale“. Ved Slutningen af Retsmødet bleve de tidligere afhørte Vidner, fornævnte Arbejdsmand og dennes Hustru, paany afhørte — som det maa antages i de Tiltaltes Overværelse — og udtalte de bl. A., at den af dem omforklarede Samtale mellem Martine Christine Hansen og Inger Marie Svendsen havde fundet Sted i de Tiltaltes Paaheer, og at disse derfor formentlig maatte have hørt det samme som Vidnerne, men de Tiltalte fastholdt ikkedestomindre deres Forklaringer og erklærede sig hver for sig villige til at bekræfte dem med Ed. Da Dommeren imidlertid paa Grund af den tilsteværende Uoverensstemmelse mellem de to førstnævnte Vidneforklaringer og de af de Tiltalte afgivne, fandt det rettest at gjøre Sagen i sin Henseende til Gjenstand for offentlig Undersøgelse, blev der ikke afkrævet de Tiltalte saadan Ed.

Under de optagne Forhør — under hvilke de Tiltalte iøvrigt i Begyndelsen hver for sig fastholdt Rigtigheden af de af dem afgivne Vidneforklaringer — har nu ogsaa Tiltalte Jensen vedgaaet, at han, der, da den omhandlede Samtale mellem Parterne i den ommeldte Sag fandt Sted, var noget beskjænket og derhos paa anden Maade optaget, paa Grund heraf ikke har lagt Mærke til og i hvert Fald ikke bestemt kan huske Alt, hvad der ved denne Lejlighed er foregaaet, og at det derfor meget vel kan være, at Martine Christine Hansen har kaldt Inger Marie Svendsen en Tyvekvind og beskyldt hende for at have taget Gryn, hvorom dog Tiltalte, efter hvad han vedblivende har paastaat, Intet kan erindre, hvorimod han véd, at det, han har forklaret,

virkelig ogsaa er foregaaet. Tiltalte har særlig erkjendt, at det saaledes er urigtigt, naar han under den af ham afgivne Vidneforklaring har udsagt, at der ikke forefuldt mere end af ham forklaret, idet der, som meldt, godt kan være forefuldt neget andet, hvorhos han, der efter sit Udsagn vilde have aflagt Ed paa sin Forklaring, hvis han var bleven opfordret dertil, har erklæret, at han nu nok kan forstaa, at dette vilde have været urigtigt. Han har imidlertid paastaaet, at han ikke forsætligt har lagt Skjul paa Noget, og at det udelukkende skyldes Tankeløshed eller Mangel paa Omtanke hos ham, naar han under Vidneførselen undlod at anføre, at han i Virkeligheden ikke ret vidste eller kunde give Besked om Alt, hvad der var foregaaet. Endvidere har Tiltalte Pedersen tilstaaet, at han i sin ovennævnte Vidneforklaring ikke har fulgt Sandheden, i hvilken Henseende han har udsagt, at han er temmelig sikker paa, at Martine Christine Hansens strax under den omhandlede Samtale kaldte Inger Marie Svendsen en Tyvekvind og beskyldte hende for at have stjaalet Gryn, men at han — for hvem det hele Tiden har staaet uklart, at der faldt saadanne Ytringer, idet han ved den paagældende Lejlighed var beskjenket og derfor ikke var fuldstændig klar over, hvad der var forefuldt — først efter Afgivelsen af sin Vidneforklaring ved nærmere Overvejelse har ment at kunne erindre dette, uden at han dog i sin Henseende er fuldstændig sikker i sin Hukommelse. Den 18 Marts d. A., da han og Medtiltalte, som meldt, vare mødte i Retten uden at komme til at aflægge Vidnesbyrd, talte de i Rettens Forværrelse med Martine Christine Hansens Maud, Andreas Christiansen, der da fortalte dem, hvad der efter hans Hustrus Udsagn var foregaaet. Efter Tiltalte Petersens Forklaring, hvis Rigtighed Christiansen ikke har turdet benægte, yttrede Tiltalte ved denne Lejlighed til Christiansen, at dennes Hustru dog vistnok havde kaldt Inger Marie Svendsen en Tyvekvind, hvortil Christiansen imidlertid efter Tiltaltes Udsagn svarede, at dette havde hans Hustru benægtet og at hun sikkert aldrig havde sagt dette. I Retsmødet den 1 April forklarede Tiltalte derefter i Overensstemmelse med hvad Christiansen havde sagt ham, men han — der iøvrigt ikke tør sige, at Christiansen eller dennes Hustru har søgt at paavirke ham til at afgive en urigtig Forklaring — har erkjendt, at han egentlig ikke stolede paa, at Christiansens Fremstilling var rigtig, og at han, der, som meldt, selv ikke var fuldstændig klar over, hvad der var forefuldt, derfor var i Tvivl om, hvorvidt hans Forklaring indeholdt Sandhed. Som Grund til, at han ikke i Retsmødet fremkom med disse Tvivl og særligt forklarede, at det forekom ham, at Martine havde brugt den ovennævnte Ytring, har han anført og vedblivende fustholdt, at han var „rød“ for at sige Sligt, naar han ikke var sikker paa, at det var Sandhed, hvorhos han, der under Forhørene har

udsagt, at han nu nok kan forstaa, at han har hændlet urigtigt ved at forklare som anført, har paaستااet, at dette beroede paa Mangel paa klar Forstaaelse hos ham af det hele Forhold Ved Siden heraf har han imidlertid erklæret, at han ikke vilde have beediget sin Forklaring, men hvis det var kommet dertil have anført den sande Sammenhæng. Begge de Tiltalte have iøvrigt benægtet, at de have talt med hinanden om, hvad de skulde forklare.

For det af de Tiltalte ved Afgivelsen af de ovennævnte urigtige Forklaringer udviste Forhold, der for Begges Vedkommende efter samtlige foreliggende Omstændigheder findes at maatte sættes ved Siden af den i Straffelovens § 148 omhandlede Lovovertrædelse, ville de Tiltalte — af hvilke Jensen er født i Aaret 1856 og Pedersen i 1858 og som ikke ses tidligere at have været kriminaliter tiltalte eller straffede — være at ansø i Henhold til den anførte Lovbestemmelse med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel for Jensen i 8 Dage og for Pedersen i 14 Dage.

Tirsdagen den 26 November.

Nr 274. Højesteretssagfører Bagger
 contra
 Hans Peter Andersen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri, Løsgjængeri og Betleri.

Vinding Herreds Extrarets Dom af 9 September 1889: Arrestanten Hans Peter Andersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Sagfører Qvist og Prokurator Clausen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af

11 Oktober 1889: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokurator Bøcher for Overretten betaler Arrestanten Hans Peter Andersen 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltalte ved Dom af 16 Marts 1885 efter Straffelovens § 236 og Analogien af dens § 253 har været anset med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og ved Dom af 19 Oktober 1887 efter Straffelovens § 274. 2det Punktum og Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5 med samme Art Fængsel i 5 Gange 5 Dage, samt iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Bagger og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Hans Peter Andersen, der er født den 23 Juli 1865 og forhen har været dømt efter Straffelovens § 236. Analogien af § 253 og efter § 274. 2 samt gjentagne Gange for Løsgjænger og Betleri senest ved nærværende Rets Dom af 7 Juni d. A. efter Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 3, jfr. § 5, med Tvangsarbejde i 60 Dage, er under nærværende fra Vinding Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltalt for Tyveri, Betleri og Løsgjænger, og da det ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er bevist, at han fra den 16 August d. A., da han forlod Odense Fattiggaard, hvor han Dagen forud var indlagt, indtil den 23 s. M., da han blev anholdt under den Sag, har strejftet arbejdsløs omkring i Fyen og ernæret sig ved Betleri, samt at han den 17 s. M. har stjaalet en til 4 Kr. vurderet, Tjenestekarl Rasmus Rasmussen af Kogsbølle tilhørende Frakke, der henlaa i en paa Landevejen henstaaende Vogn, som Arrestanten kom forbi, maas det billiges at han ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 228 og Lov 3 Marts 1860, §§ 1 og 3, jfr. § 5, og da den valgte

Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage findes passende, vil bemeldte Dom være at stadfæste, hvorhos han i Salær til Aktor for Overretten vil have at betale 15 Kr., medens intet Salær vil være at tilkjønde Defensor, der ikke har paastaet saadant.

Onsdagen den 27 November.

Nr. 194. Højesterets-sagfører Bagger

contra

1) Lars Peter Hansen, 2) Niels Peter Christian Jørgensen 3) Herman Jakobsen, 4) Peder Niels Pedersen, 5) Emil Christian Jensen samt 6) Christian Pedersen (Def. Lunn),

der tiltales for at have gjort sig skyldige i bedrægeligt Forhold eller dog i Meddelagtighed heri.

Holbæk Kjøbstads Extrapets Dom af 29 December 1888: Tiltalte Nr. 6. Christian Pedersen af Munkebjergby bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være De Tiltalte Nr 1. Arrestanten Lars Peter Hansen, Nr. 2. Hestehandler Niels Peter Christian Jørgensen, Nr. 3. Hestehandler Herman Jakobsen, Nr. 4, Hestehandler Peder Niels Pedersen, og Nr. 5, Hestehandler Emil Christian Jensen. Alle af Kjøbenhavn, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød. Nr. 1 i 4 Gange 5 Dage, Nr. 2 og 3 hver i 3 Gange 5 Dage samt Nr. 4 og 5 hver i 2 Gange 5 Dage. De Tiltalte Nr. 1, 2, 3, 4 og 5 bør udrede En for Alle og Alle for En en Erstatning af 255 Kr. til Husmand Jens Olesen af Hjembæk. Sagens Omkostninger, herunder i Salær til Aktor, Sagfører Ohlmann, og Defensor, Prokurator Christensen, 15 Kr. til hver, udredes af Tiltalte Nr. 1; dog udrede heraf in solidum med ham de Tiltalte Nr. 2, 3, 4 og 5 hver $\frac{1}{5}$ Del. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 April 1889: For Tiltalte Christian Pedersens Vedkommende bør Underrettsdommen ved Magt at stande. De Tiltalte Lars

Peder Hansen, Niels Peder Christian Jørgensen, Herman Jakobsen, Peder Niels Pedersen og Emil Christian Jensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Hansen i 4 Gange 5 Dage, Jakobsen i 3 Gange 5 Dage, Jørgensen og P. N. Pedersen hver især i 2 Gange 5 Dage og Jensen i 5 Dage, og En for Alle og Alle for En udrede Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer og Salærerne til Aktor og den beskikkede Defensor for Overretten, Prokuratorerne Mundt og Bøcher 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da Tiltalte Peder Niels Pedersen er død efter Sagens Indstævning til Højesteret, maa den ham paalagte Straf bortfalde.

I Henhold til de i den indankede Dom for de øvrige Tiltaltes Vedkommende anførte Grunde maa det billiges, at Christian Pedersen er frifunden, og at de andre 4 Tiltalte ere ansete efter Straffelovens § 257. Men medens det maa have sit Forblivende ved den Hansen idømte Straf, vil Straffen være at bestemme for Jakobsen til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, for Jørgensen til saadant Fængsel i 8 Dage og for Jensen til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage.

Efter de Højesteret forelagte Oplysninger findes den Husmand Jens Olsen tilkommende Erstatning at kunne bestemmes til 230 Kr., der blive at udrede in solidum af de 4 sidstnævnte Tiltalte og P. N. Pedersens Bo.

I Henseende til Aktionens Omkostninger tiltrædes Dommens Bestemmelser.

Thi kjendes for Ret:

For Peder Niels Pedersens Vedkommende bortfalder Straffen. Emil Christian Jensen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i otte Dage. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Herman Jacobsen bestemmes til to Gange fem Dage og for Niels Peter Christian Jørgensen til otte Dage, samt at den P. N. Pedersen paalagte Deltagelse i Udredelsen af Aktionens Omkostninger paahviler hans Bo. De Tiltalte Hansen, Jørgensen, Jacobsen og Jensen samt nysnævnte Bo betale En for Alle og Alle for En i Erstatning

til Husmand Jens Olsen 230 Kroner og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Bagger og Lunn 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmissær hedder det: Efternævnte Tiltalte: 1) Lars Peter Hansen, der er født den 1 April 1866 og ved Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 12 September 1884 anset efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, men iøvrigt ikke funden tidligere straffet, 2) Hestehandler Niels Peter Christian Jørgensen, der er født den 26 August 1864 og ikke funden tidligere straffet, 3) Hestehandler Herman Jacobsen, der er født den 16 Maj 1863 og ikke fundet tidligere straffet ifølge Dom, 4) Hestehandler Peder Niels Pedersen, der er født den 6 November 1841 og ikke funden tidligere straffet ifølge Dom, 5) Hestehandler Emil Christian Jensen, der er født den 2 Maj 1854 og ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politiretsdom af 26 Oktober 1878 i Medfør af Straffelovens § 203 anset med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, men iøvrigt ikke funden tidligere straffet og 6) Hestehandler Christian Pedersen, der er født den 11 Marts 1838 og ikke funden tidligere straffet, ere under nærværende fra Holbæk Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag aktionerede for at have gjort sig skyldige i bedrageligt Forhold eller dog Meddelagtighed heri, og ere ifølge de af de Tiltalte afgivne Forklaringer og det iøvrigt Oplyste Sagens Omstændigheder i det Væsentlige følgende:

Efterat Tiltalte Nr. 1, Hansen, den 23 Oktober f. A. paa et Marked i Holbæk — hvor han, der ligesom de Tiltalte Nr. 2, 3, 4 og 5 er hjemmehørende i Kjøbenhavn, havde indfundet sig for muligen at tjene Noget som Kommissionær — havde bemærket, at Tiltalte Nr. 3, Jacobsen, havde set paa en Husmand Jens Olsen af Hjembæk tilhørende og af dennes Søn, Bødker Peder Jensen sammesteds, paa Markedet salbudt Hest, henvendte Tiltalte Hansen sig til Tiltalte Jakobsen og tilbød denno at forsøge istandbragt en Byttehandel mellem nævnte Hest og en Tiltalte Nr. 2, Jørgensen tilhørende gammel Hoppe, der efter Hansens Mening kunde erholdes for en passende Betaling. Da Jacobsen, der efter sin Forklaring først vægrede sig ved at indlade sig paa dette Hansens Forslag, var gaaet ind herpaa, meddelte de deres Forhavende til Tiltalte Jørgensen, hvorefter det imellem de 3 nævnte Tiltalte blev aftalt, at Hansen og Jacobsen skulde forsøge at faa den ommeldte Byttehandel bragt

istand, samt at, hvis dette lykkedes, Jørgensen skulde have 70 Kr. — efter Jacobsens Forklaring 85 Kr. — for sin Hest og det øvrige Udbytte af Handelen deles lige mellem dem alle tre. Jacobsen indsatte derpaa Jørgensens Hest i en Kjøbmandsgaard i Nærheden af Markedet, hvor ogsaa Bødker Jensen efter Hansens Opfordring indsatte sin Hest. Dels i denne Gaard og dels i et nærliggende Beværtningssted blev der nu forhandlet med Bødker Jensen om bemeldte Bytte, hvilke Forhandlinger navnlig lededes af Hansen, men i hvilke ogsaa Jacobsen, der maa antages hele Tiden at have overværet samme deltog, og foruden at begge de nævnte Tiltalte foregav for Bødker Jensen, at Jacobsen samme Dag havde givet 375 Kr. for den Hest, Jensen skulde have i Bytte, lod de sig i deres Bestræbelser for at bevæge Bødker Jensen til at indgaa den ommeldte Byttehandel assistere dels af Tiltalte Nr. 5, Jensen, derved, at denne — efter derom truffen Aftale med Hansen — under Forhandlingerne paa Skromt, uden at have set den Hest, der søgtes bortbyttet til Bødker Jensen, gjorde Jacobsen et Bud af 325 Kr. paa denne Hest, saaledes at Bødker Jensen kunde høre det, og dels af Tiltalte Nr. 4, P. N. Pedersen, der, opfordret af Hansen til paa lignende Maade at assistere, bød Bødker Jensen 300 Kr. for den sidstommeldte Hest, hvis Jensen kunde tilbytte sig samme, uden at det noget Øjeblik var hans Hensigt at købe Hesten, som han end ikke havde set. Efterat Tiltalte Nr. 6, Chr. Pedersen, yderligere havde støttet Hansens og Jacobsens Bestræbelser for at gaa Bødker Jensen til at indgaa Byttehandelen, om denne endelig i Stand, saaledes at Hestene byttedes lige mod hinanden, uden at der fra nogen af Siderne erlagdes noget Yderligere, og maa det, der særlig bevægede Bødker Jensen til at indgaa Handelen, efter dennes Forklaring antages at have været det ham af P. N. Pedersen gjorde Tilbud, hvilken denne gjentog og forhøjede til 310 Kr. i det Øjeblik, da Parterne sidste Gang gik ind i den ommeldte Beværtning, hvor Handelen endelig afsluttedes, idet Bødker Jensen navnlig i sin Henseende har forklaret, at han troede, at P. N. Pedersen vilde gaa ind med i Beværtningen og udbetale ham de 310 Kr. samtidig med, at Byttehandelen afsluttedes, medens imidlertid P. N. Pedersen, da dette var sket, var forsvunden, uden at Bødker Jensen havde bemærket det. I selve Forhandlingerne med Bødker Jensen havde Tiltalte Jørgensen ikke deltaget, men han har erkjendt, at han, efterat den ommeldte Aftale var truffen mellem ham og de Tiltalte Hansen og Jacobsen, har paaheørt, at Hansen opfordrede Tiltalte Jensen til at gjøre Jacobsen Bud paa den ommeldte Hest, uden herimod at fremsætte nogen Indsigelse, skjøndt han vel forstod, at Budet kun skulde gøres paa Skromt. Den tilbyttede Hest solgte Jacobsen samme Dag til en Hestehandler for 200 Kr., og efter at der heraf i Overensstemmelse med den imellem de

Tiltalte Hansen og Jensen truffe Aftale var udbetalt Sidstnævnte 10 Kr. for den ommeldte af denne ydede Assistance og overleveret Hansen 10 Kr. til Udbetaling til P. N. Pedersen, hvevi Hansen ligeledes havde lovet Vederlag for Hjælpen samt endelig udbetalt Chr. Pedersen 7 Kr. som Godtgjørelse for den af ham ydede Medvirkning til Handelens Istandbringelse, fordeltes Resten imellem Hansen, Jørgensen og Jacobsen overensstemmende med den forømmeldte imellem disse truffe Aftale.

Hvad nærmere angaar Værdiforholdet mellem de to Heste, er det af den Hestehandler, der købte den af Jacobsen tilbyttede Hest, forklaret, at han samme Dag igjen solgte den Hest for 250 Kr., hvorhos det af Forhørsdommeren, som noget Politiet i Holbæk Bekjendt, er anført, at samme Hest den 19 November f. A. er solgt videre for 275 Kr., ligesom endelig Husmand Jens Olsen har forklaret, at der for kort Tid siden havde været budt ham 280 Kr. for Hesten, og at 300 Kr. imellem ham og Sønnen var aftalt som den laveste Pris, for hvilken den maatte sælges paa Markedet. Om den Hest, som Jens Olsen fik i Bytte, er det af Tiltalte Jørgensen forklaret, at han antager, at denne Hest, som han har modtaget tilligemed et Pengebeløb i Bytte for en anden Hest, stod ham i 70 Kr., medens 3 af Politiet tilkaldte Vurderingsmænd kun have anset Hesten til 30 à 40 Kr., og Jens Olsen har forklaret, at det ikke har været ham muligt at udbringe den til mere end 25 Kr.

For deres ommeldte Forhold ville de Tiltalte Hansen, Jacobsen, P. N. Pedersen, Jørgensen og Jensen være at anse efter Straffelovens § 257, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød, Hansen i 4 Gange 5 Dage, Jacobsen i 3 Gange 5 Dage, P. N. Pedersen og Jørgensen hver især i 2 Gange 5 Dage og Jensen i 5 Dage, og i Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken disse Tiltalte ere ansete efter Straffelovens § 251, jfr § 47, de tre Førstnævnte med samme Straffe som ovennævnte, Jørgensen og Jensen med Fængsel paa Vand og Brød henholdsvis i 3 Gange 5 og 2 Gange 5 Dage, være at forandre.

For Tiltalte Chr. Pedersens Vedkommende er det ikke oplyst, at han har søgt at paavirke Bødker Jensen til at indgaa Handelen ved andre Midler end almindelige Opfordringer i saa Henseende eller har været bekjendt med Misforholdet mellem Værdierne af de Heste, der byttedes mod hinanden, og det maaderfor billiges, at han ved den indankede Dom er frifunden for Aktors Tiltale, hvorfor Dommen forsaavidt vil være at stadfæste.

Under Sagen har Husmand Jens Olsen af Hjømbæk paa staaret sig tilkjendt i Erstatning hos de Tiltalte et Beløb af 255 Kr., men da Rigtigheden af denne Erstatningspaastand, som ikke har været foreholdt nogen af de Tiltalte, ikke med tilstrækkelig Klarhed fremgaar af det Foreliggende og der ikke findes Føje

til at opholde Sagens Paakjendelse efter yderligere Oplysninger i saa Henseende, vil denne Paastand ikke kunne tages tilfølgende under nærværende Sag.

Nr. 262. Højesteretssagfører Bagger
contra
Adolf Vilhelm Pedersen (Def. Halkier),

der tiltaltes for svingagtigt Forhold.

Grenaa Kjøbstads, Nørre- og en Del af Sønder Herreds Extrarets Dom af 31 Juli 1889: Tiltalte Adolf Vilhelm Pedersen bør straffes med 1 Maanedes simpelt Fængsel samt udrede Undersøgelsens og Aktionens Omkostninger, derunder Salarium til Aktor, Prokurator Møller, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Hansen, 10 Kr.; saa bør Tiltalte og til Kreditforeningen af jydsk Landejendomsbesiddere betale i Erstatning 913 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 September 1889: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Jørgensen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Bestemmelsen om Erstatning maa bortfalde, da der mangler tilstrækkelig Oplysning om Størrelsen af det Tab, der er tilføjet Kreditforeningen ved Tiltaltes strafbare Forhold.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande,

dog at Erstatningsbestemmelsen bortfalder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltaltes forhenværende Gaardejer Adolf Vilhelm Pedersen for svingagtigt Forhold.

Efter Sagens Oplysninger havde Tiltalte efter i 1883 at have ved Tvangsauktion for 13000 Kr. erhvervet Eiendommen Matr. Nr. 1 a og 2 a i Kni og dermed at have overtaget en i Ejendommen indestaaende Gjæld til Kædretforeningen af jydsko Landejendomsbesiddere, oprindeligt stor 11,400 Kr., ved en den 17 Novbr. 1884 udstedt, den 1 Decbr. næstefter tinglæst Obligation, hvorved han erkjendte at være Debitor for bemeldte Gjæld, da til Rest 10550 Kr. 4 Øre, til Sikkerhed for samme, samt for de øvrige han ifølge Obligationen paahvilende Forpligtelser givet den nævnte Kædretforening 1ste Prioritets Panteret i den ommeldte Eiendom tilligemed dens Bygninger og den til enhver Tid paa samme tilstedeværende Avl og Afgrøde, dens Besætning — der dengang man antages at have bestaaet af 6 Malkekoer og et Par Heste samt nogle Stykker Ungkvæg, Faar, Lam og Svin — samt Inventarium og Avlsredskaber m. m., hvorhos han, efter hvad der man antages, senere har givet en Prokurator i Kjøbenhavn for et af denne modtaget Laan paa 1600 Kr. 2den Prioritets Panteret i de samme Ejendele. Ved en af Kædretforeningen den 12 April d. A. i Anledning af Tiltaltes Udeblivelse med Renter foranstaltet Udlægsforretning i Ejendommen, viste denne sig imidlertid at være saa godt som blottet for Besætning og Inventarium, idet der af Besætning ikkun forefandt en Ko. som under Forretningen vurderedes til 60 Kr., samt af Redskaber og Inventarium kun en Hakkelsemaskine, en Arbejdsvogn og nogle mindre Gjenstande, tilsammen ansatte til et omtrent lignende Beløb, og ved en i Henhold til dette Udlæg den 6 Juni næstefter afholdt Auktion over Ejendommen, udgjorde det højeste Bud paa summe kun 8000 Kr., for hvilket Beløb med Tillæg af Omkostninger Kædretforeningen, hvis Fordring dengang udgjorde til Rest 10060 Kr. 29 Øre, overtog Ejendommen.

Under den i denne Anledning mod Tiltalte indledede kriminelle Undersøgelse, man der nu ved hans egen Tilståelse og

Sagens øvrige Oplysninger, anses tilstrækkelig godtgjort, at han — der maa antages ved sin Overtagelse af den ommeldte Ejendoms med samme kun at have modtaget en ubetydelig og daarlig Besætning, hvoraf, efter hans Forklaring, nogle Stykker kort efter døde, medens han solgte de andre, hvorefter han i Stedet derfor af egne Midler paa Gaarden indsatte den ovennævnte Besætning, som han siden i det Væsentlige har vedligeholdt — har i September f. A., da han, der i Tidens Lob var kommen i en betydelig Gjæld, manglede Penge til at betale de til den nærmest foregaaende Termin forfaldne Renter til Kreditforeningen, for at skaffe sig Midler hertil, af Gaardens Besætning solgt 3 Køer for ialt 100 Kr. og i afvigte Vinter, for at blive istand til at dække sine Skatter, afhændet de to til Gaarden hørende Svin for 50 Kr., samt endvidere i Marts og Begyndelsen af April d. A. til forskellige Personer til Dækning af løs Gjæld, hvori han stod til dem, eller til Skadesløsholdelse, fordi de havde indgaaet Kautionsforpligtelse for ham, overdraget dels Resten af Gaardens Besætning, alene med Undtagelse af den ovennævnte Ko, nemlig 5 Køer og Kalve, 2 Heste og 4 Faar, dels af Gaardens Avlsredskaber og Inventarium 2 Vogne, 1 Ploug og 2 Harver, foruden noget gammelt Træ, dels endelig af Gaardens Afgrøde 5 à 6 Skpd. Langbalm og 4 à 5 Tdr. Kartoffler, Alt efter Tiltaltes Opgivende, til en samlet Værdi af c. 763 Kr.

Tiltalte har særlig erkjendt, at han, da han foretog de sidstnævnte Dispositioner — hvilke han, efter hvad han har erkjendt, paa en enkelt nær, foretog af egen Drift uden Opfordring fra de Paagjældendes Side — i Anledning af paadragne Renterestancer til Kreditforeningen hvert Øjeblik hunde vente Udlæg gjort af denne, samt at han indsaac, at han ikke kunde holde sig ved Gaarden, og at dette var Grunden til, at han ønskede saavidt muligt at dække de Personer, der vare komne ham til Hjælp, men han har paastaet, at han ansaa dette for forsvarligt, saameget mere som han ved den ham saaledes ydede Hjælp vil være bleven sat istand til at betale tidligere forfaldne Renter til Kreditforeningen. Han har derhos benægtet med sine under Sagen omhandlede Dispositioner, at have forbundet nogen svigagtig Hensigt eller en Hensigt at tilføje Nogen Tab, i hvilken Henseende han nærmere har anført, at han — der i sin Besiddelsestid vil have forbedret den paagjældende Ejendom i Henseende baade til Bygninger og Jorder, saa at den, selv efterat han havde berøvet den Besætning og Inventarium, skal have været mere værd, end da han erhvervede den — har næret den Overbevisning, at et Bortsalg af Besætning og Inventarium derfra ikke vilde udsætte Kreditforeningen for Tab, medens han dog har erkjendt, at han nok kunde indse, at Kreditforeningen ved i sin Tid at lade ham faae det ommeldte Laan, er gaaet ud fra, at Ejendommen forsynes med forsvarlig Besætning, ligesom

han endvidere har erkjendt, at han nok har tænkt sig, at Ejendommen, naar den blev blottet for Besætning og Inventarium, vanskelig vilde kunne afgive Dækning for den ovennævnte 2den Prioritetshaver — der imidlertid efter Sagens Oplysninger maa antages at have haft yderligere Sikkerhed for sin Fordring i Kautio og at ville faae Dækning derigjennem, og som under Undersøgelsen har erklæret, at han ikke ønsker Tiltalte straffet for hans omhandlede ulovlige Dispositioner — og Tiltalte har endnu til sin Undskyldning villet gjøre gjældende, at han først under Undersøgelsen i nærværende Sag er bleven klog paa, at hans omhandlede Dispositioner have været ulovlige.

Medens der nu ikke er Grund til at betvivle, at Tiltalte har været bekendt med det Ulovlige i egenmægtig at disponere over pantsat Gods, vinder derimod hans ovennævnte Anbringende om, at han antog, at han ikke ved de omhandlede Dispositioner vilde udsætte Kreditforeningen, hvis Fordring, som meldt, beløb sig til mellem 10 og 11000 Kr., for Tab, Bestyrkelse dels ved, at han i 1883 ved Tvangsauktion havde købt Ejendommen med en ubetydelig og daarlig Besætning for 13000 Kr. foruden Omkostninger, dels navnlig derved, at Ejendommen under en i Aaret 1887, som det maa antages, i Anledning af en Begjæring om nyt Lån af Kreditforeningens Taxationsmænd, afholdt Taxationsforretning med Besætning og Inventarium, var bleven vurderet til 21000 Kr.

Efter det Anførte maa det billiges, at Tiltalte — der er født i Aaret 1852 og ikke ses tidligere at være tiltalt eller straffet — for sit ommeldte Forhold ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 256, jfr. § 253, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til simpelt Fængsel i 1 Maaned, og bemeldte Døm — ved hvilken der er tilkjendt den nævnte Kreditforening i Erstatning 913 Kr, hvortil Værdien af de Gjenstande, over hvilke Tiltalte, som meldt, ulovlig har disponeret, er heregnet, og hvis Bestemmelser i saa Henseende saavel som angaaende Aktionens Omkostninger ligeledes billiges — vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 1. Exam. jur. S. Ostenfeld (Klubien)

contra

Gaardmændene Niels Pedersen, Niels Kjeldsen og Peder Lerche (Sidstn. mødte selv)

betr. et Spørgm. om Fiskerirettigheder

Middelsom-Synderlyng Herreders Politirets Dom af 9 Oktober 1884: De Indklagede Gaardmændene Niels Pedersen, Niels Kjeldsen og Peder Lerche af Overhornbæk bør for Tiltale af Klageren Exam. juris Ostenfeld af Randers i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 September 1886: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

Medens den i den indankede Dom ommeldte, af de Indstævnte i forrige Instants fremlagte Gjenpart af Kong Christian den 6tes Skjøde af 11 November 1684 til Grev Reventlow ikkun er en af Rentekammerets Expeditionsprotokoller tagen Afskrift af det deri indførte kongelige Skjøde, har Indstævnte, Gaardmand Peder Lerche — der er den eneste af de Indstævnte, der har givet Møde for Højesteret — nu uden Indsigelse fra Citantens Side fremlagt en af Gehejmearkivaren bekræftet Gjenpart af et efter Dommens Afsigelse forefundet Skjøde, der fremtræder som det originale Skjøde og er ganske overensstemmende med den førstommeldte Gjenpart. Der tør herefter, samt idet der mangler Føje til at antage, at Grev Reventlow har erholdt særskilt Skjøde paa Laxegaarden, i hvert Fald ikke gaas ud fra, at der er meddelt Grev Reventlow noget Skjøde, der saaledes som i den i Dommen omhandlede Herredsthingsdom af 12 December 1797 forudsat, indeholder den Passus angaaende »Frisenvold underliggende Hoved-Laxefiskeri«, der i sidstnævnte Dom er anset som et afgørende Bevis for, at der tilkom Frisenvold Laxegaard en udelukkende Ret til Fiskeriet midtstrøms eller i Sejldybet fra Laxegaarden ned til Udbyhøj, saa at den af Notarius publicus under 5 August 1696 meddølte Attest paa det i Dommen ommeldte Extrakt-Udtog ikke kan anses at have havt sammes Overensstemmelse med selve det fornævnte Skjøde til Gjenstand. Som Følge heraf, og efter hvad der

iøvrigt i Overretsdømmen i saa Henseende er anført, kan der ikke af bemeldte Skjøde paa Frisenvold Hovedgaard med Tilliggende — hvorunder Laxegaarden maa antages at have været indbefattet — udledes nogen Hjemmel for den udelukkende Ret til at drive Fiskeri i Gudenaens Hovedløb og Randers Fjords Sejldyb. hvorpaa Citanten i de forrige Instantser har støttet sin over de Indstævnte nedlagte Paastand. En saa udstrakt Eneret, som af Citanten er paastaaet, kunde ej heller anses hjemlet ved selve Indholdet af det i den indankede Dom nærmere omhandlede ældre Skjøde af 25 September 1661. og det kan overhovedet ikke af de foreliggende Oplysninger om den faktiske Tilstand i ældre Tid, særligt af det først for Højesteret fremlagte Thingsvidne af 1692 udledes, at der har tilkommet Ejeren af Frisenvold Laxegaard en saa omfattende Eneret. En saadan blev end ikke under den i Dommen ommeldte Kommissionsforretning af 1696—1698 af den daværende Ejer gjort gjældende, ligesaa lidt som den blev anerkjendt af Kommissionen; og at den skulde være erhvervet ved Alderstidshævd, kan efter Beskaffenheden af Sagens Oplysninger i det Hele heller ikke anses godtgjort.

Citanten har imidlertid for Højesteret subsidært villet gjøre gjældende, at der i hvert Fald tilkommer ham som Ejer af Frisenvold Laxegaard udelukkende Ret til Fangsten af Lax i den ovennævnte Del af Aaen og Fjorden, samt at de Indstævnte have gjort Indgreb heri derved, at de, som i Dommen anført, under det af dem drevne Fiskeri undertiden have fanget Ørreder. Med Hensyn hertil bemærkes, at Frisenvold Laxegaard, der spænder tversover Gudenaen, maa antages allerede fra gammel Tid at have været anerkjendt som en med særlig Hjemmel bestaaende Fiskeriindretning, som ogsaa i sin Tid er bleven skyldsæt, og til hvilken derhos var knyttet Fiskerirettigheder, der i det fornævnte Skjøde af 25 September 1661 bl. A. paa Thorup Ladegaard »med tilliggende Laxegaard Fiskeri og Fiskevand udi Randers Fjord og ellers« betegnes som Fiskeri »baade med Vaadde. Dretter og i alle andre Maader«, hvilken Laxegaard og Fiskeri derhos i Skjødet siges at maatte bruges som »en fri Endeel«. I disse til Ejendommen knyttede Fiskerirettigheder kan der nu ikke antages at være foregaaet nogen Forandring derved, at Ejendommen, ifølge hvad der for Højesteret er oplyst, efter først i Aaret 1672 at være ophøjet til et Friherskab under Navnet Frisenvold, og derpaa i Aaret 1683 at være overdraget til Kongen, atter det følgende Aar afhændedes af ham ved det fornævnte Skjøde af 11 November 1684, og da de nævnte Rettigheder ligeledes maa anses at være medfulgte Laxe-

gaarden, da denne i Aaret 1798 fraskiltes Hovedgaarden, maa Citanten nu ogsaa betragtes som Indehaver af dem. Som Følge heraf maa Citanten anses berettiget ikke blot til selv at udøve Fiskeri, navnlig ogsaa med Vaad og lignende Redskaber, i det Vandareal, der maa betragtes som Hovedstrømmen, fra Laxegaarden til Fjordens Udmunding, men tillige ifølge Forholdets Natur og Lovgivningens Grundsatninger, jfr. Ls. 5—10—44 og Frdn. 2 Januar 1740, til at fordre dette Hovedstrømløb holdt aabent for Fiskenes Opgang til Laxegaarden, og særligt til at modsætte sig, at der i samme drives Fiskeri af Andre, som ikke dertil maatte have særlig Adkomst, paa en saadan Maade eller med saadanne Redskaber, at Fiskenes Opgang til Laxegaarden derved vilde hindres eller hæmmes, hvilken Ret Ejere og Forpagtere af Frisenvold Laxegaard ifølge Sagens Oplysninger ogsaa jevnlig i Tidens Løb have søgt at hævde ligeoverfor foretagne Indgreb i samme. Heraf kan nu vel ikke udledes nogen udelukkende Ret for Citanten til Fangst af Lax i det paagjældende Vandareal eller nogen Ret for ham til ubetinget og uden Hensyn til den derved anvendte Fremgangsmaade og de dertil benyttede Redskaber at formene Andre Fangst af nogen bestemt Slags Fisk navnlig Lax; men da det ved de af de Indstævnte selv førte Vidner er bevist og af de Indstævnte indrømmet, at det Fiskeri, som de jevnlig have udøvet i Hovedstrømmen, blandt Andet ogsaa er blevet foretaget med Vaad, hvilket Redskab maa anses at henhøre til dem, hvis Brug i Hovedstrømmen Citanten ifølge det Foranførte er berettiget til at modsætte sig, ville de for det saaledes forøvede Indgreb i de Citanten som Ejer af Frisenvold Laxegaard tilkommende Rettigheder være at anse med en efter den da gjældende Lovgivnings Analogi lempet arbitrær Straf, der findes at kunne bestemmes til en Politikassen tilfaldende Bøde af 10 Kr. for hver især. Derimod vil den af Citanten nedlagte Paastand om Erstatning ikke kunne tages til Følge, da der ikke foreligger et tilstrækkeligt Grundlag for dens Ansættelse.

Sagens Omkostninger for alle Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Gaardmændene Niels Pedersen, Niels Kjeldsen og Peder Lerche bør hver især til Middelsom-Sønderlyng Herreders Politikasse bøde 10 Kroner. Sagens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Efterat de Indstævnte Guardmændene Niels Podersen, Niels Kjeldsen og Peder Lerche, alle af Overhornhæk, den 17 December 1881 om Aftenen vare af en Natpatrouille, som Citanten, *examinatus juris* S. Ostenfeld i Randers — der som Ejer af Frisenvold Fiskegaard anser sig eneberettiget til alt Fiskeri i Gudenaagens Hovedløb nedenfor Frisenvold Laxegaard samt i Sejldybet i Randers Fjord indtil Udbyhøj — havde udsendt for at paaase, at hans ommeldte Eneret ikke krænkedes, blevne antrufne med Vaad og Baad i Gudenaagens Hovedløb ved Værum Enge ovenfor det Sted, som benævnes „Elses Tørv“, omtrent et Par Tusinde Alen ovenfor Norreaagens Udløb i Gudenaagen, anlagde Citanten, der forment, at de Indstævnte ved den ommeldte Lejlighed vare ude at fiske. Sag imod dem ved Nørhald og flere Herreders Politiret og paaetod dem for deres formentlig ulovlige Fiskeri ansete med klækkelige Bøder og tilpligtede in solidum at udrede en Erstatning af 30 Kroner eller efter Rettens Skjøn. De Indstævnte nægtede imidlertid at have udøvet eller havt til Hensigt at udøve Fiskeri der, hvor de blevne antrufne, eller overhovedet paa noget under Nørhald m. fl. Herreders Jurisdiktion henhørende Sted, hvorimod de vedgik, at de ikke blot om Aftenen den 1 December 1881, men ogsaa til andre Tider havde fisket i Gudenaagen ud for deres i Middelsom-Synderlyng Herreders Jurisdiktion beliggende Ejendomme indtil Midtstrømslinien, og da det ikke imod deres Benægtelse ansaas godtgjort, at de havde fisket andetsteds end af dem vedgaaet og de ikke for det af dem inden Middelsom-Synderlyng Herreders Jurisdiktion udøvede Fiskeri kunde tiltales ved Nørhald m. fl. Herreders Politiret, blev Sagen ved bemeldte Rets Dom af 7 September 1882 afvist, forsaavidt den angik Fiskeri udøvet udenfor Nørhald m. fl. Herreders Jurisdiktion, medens de Indstævnte iøvrigt frifandtes for Citantens Tiltale.

Under nærværende i første Instants ved Middelsom-Synderlyng Herreders Politiret anlagte Sag har Citanten derefter paa-
 staaet de Indstævnte for det Fiskeri, som de under den tidligere Sag havde vedgaaet at have udøvet ud for deres Ejendomme — der man antages at ligge ved den vestre Bred af Gudenaagens Hovedløb nedenfor Frisenvold Laxegaard og Værum Enge — ansete med Bøder og idømte Erstatning i Overensstemmelse med hans i den ovennævnte Sag nedlagte Paastande, som han dog under den senere Procedure har ændret derhen, at Erstatningen ansættes til mindst 500 Kr., og da de Indstævnte, efter at en af dem nedlagt Paastand om, at Sagen som uretellig anlagt ved Politiretten skulde afvises fra bemeldte Ret, var bleven forkastet ved Politirettens Kjendelse af 1 Februar 1883, ere ved den derefter afsagte Politiretsdom frifundne for Citantens Tiltale, har denne nu indanket Sagen her for Retten, hvor han har paa-

staaet Politiretsdommen forandret i Overensstemmelse med sine i første Instants nedlagte Paastande. De Indstævnte have derimod procederet til Politiretsdommens Stadfæstelse.

Foreløbig bemærkes, at Politiretten ovennævnte Kjendelse af 1 Februar 1883 ikke foreligger til Prøvelse for Overretten og at der ikke findes Foje til ex officio at afvise Sagen fra Politiretten.

Hvad angaar Sagens Realitet, maas de Indstævnte — der, som meldt, under den tidligere Sag havde erkjendt, at de ikke blot om Aftenen den 1 December 1881, men ogsaa til andre Tider have fisket i Gudenaalen ud for deres Ejendomme indtil Midtstrømslinien — ogsaa efter deres Procedure under nærværende Sag anses at have erkjendt, at dette har været Tilfældet, men de have gjort gjældende, at Citanten ikke har nogen Eneret til Fiskeriet i Gudenaalens Hovedløb, der kunde berettigge ham til at modsætte sig, at de Indstævnte fiskede sammesteds ud for deres Ejendomme, hvor de og tidligere Ejere af deres Ejendomme, efter hvad de Indstævnte have paastaet, i umindelig Tid have udøvet Fiskeri.

Efter Sagens Oplysninger havde Kong Frederik den Tredie ved Skjøde af 25 September 1661 afhændet en Del Gods, deriblandt Tuarup Ladegaard, som det i Skjødet hedder „med tilhørende Laxegaard, Fischerj og Fischevand udi Randers Fjord och ellers“ til daværende Kammerraad og Rentemester Mogens Frijs til Faurshou, og tilføjes det i Skjødet, at „bemeldte Mogens Frijs och hans Arffvinger schall frj och ubehindret thill Ewig og upaatalt Eyendomb nyde och beholde Laxegaarden ved thaarup Ladegaard med ald det fischerie som osz hid indtill fuldt haffuer, och som Wj haffuer woret berettiget thill buade med waade, dretter och i alle andre maader, och were hannem och hans Arffvinger fri thilladt at bruge samme Laxegaard og fischerie som en fri Endeel efter deris egenn thyche oah willie, sna och anrete saa mange Laxegaarde paa Guden som dennem lyster, for deris egenn Grund og Eyendomb“, wen iøvrigt indeholdt Skjødet ikke nærmere Oplysning om Omfanget af de Fiskerirettigheder, Kongen hidtil havde udøvet paa Randers Fjord og i Gudenaalen. Tuarup Ladegaard, der efter at være kommen i Mogens Frijs's Besiddelse havde faaet Navnet Frisenvold og var bleven en Hovedgaard, maas imidlertid forudsættes atter at være kommen i Kronens Eje, thi ved Skjøde af 11 November 1684 afhændede Kong Christian den Femte bl. A. Frisenvold Hovedgaard med underliggende Løjstrupgaard og en afbrændt Mølle ved Bøsbro, som det i Skjødet hedder „med ald sin tillæg som deraf Arrilds tid tillægget haver, Agger oc Eng, Skouf, Mark, Jorder, Ejendomb, Fischerie, herligheder oc rettigheder oc alle de friheder og benaadninger, saasom andre Eldgamble frii Hofved- og Sædegarde her i vort Riige Danmarch nu niuder

oc haver eller her efter niudendis oc bekommendis worder“, til daværende Gehejmeraad, Oberjægermester og Kammerherre Grev Conrad Reventlow. Senere blev Frisenvold Laxefiskeri med sammes tilhørende Bygninger, Laxegaarde o. s. v., der stod for Hartkorn 5 Tdr. 2 Skpr. 2 Fdkr., samt 30 Tdr. Ager- og England af Frisenvold Hovedgaards Mark ved et den 9 Juni 1798 af den daværende Besidder af Stamhuset Frisenvold udstedt, den 1 Juni 1820 thinglæst Skjøde solgt som en selvstændig Ejendom til en Mand i Randers. Denne Ejendom fører nu Navn af Frisenvold Fiskergaard og tilhører ifølge et af en tidligere Ejer af samme den 12 Marts 1879 udstedt Skjøde Citanten, der, som meldt, formener som Ejer af bemeldte Gaard at have Ene-ret til alt Fiskeri i Gudenaans Hovedløb nedenfor Frisenvold Laxegaard samt i Sejldybet i Randers Fjord indtil Udbyhøj alt-saa ogsaa i den Del af Gudenaan, hvor de Indstævnte have vedgaaet at have fisket.

Det er nu ogsaa saavel i en den 12 December 1797 inden Sonderhold m. fl. Herreders Ret i en af den daværende Besidder af Stamhuset Frisenvold imod Beboerne af Uggelhusene for formentligt ulovligt Fiskeri anlagt Sag, som i Præmisserne til flere senere Domme i Sager anlagte af Citanten imod forskjellige Personer ligeledes i Anledning af formentlig ulovligt Fiskeri, deriblandt i Præmisserne til en af Højesteret den 29 Januar 1883 i Henhold til Overrettens Grunde stadfæstet Overretsdom, antaget, at Ejeren af Frisenvold Fiskergaard havde den af Citanten paa-staaede Ret. I den først nævnte af disse Sager var der ikke af de Sagsøgte, som ikke havde givet Mode, fremsat nogen Indsigelse imod, at denne Ret tilkom Fiskergaardens Ejer, men i Dommene i de øvrige Sager antoges Rotten at være hjemlet ham ved det af Kong Christian den Fømte den 11 November 1684 paa Hovedgaarden Frisenvold med Tilliggende til Grev Reventlow udstedte Skjøde, idet det efter de ved Dommens Afsigelse foreliggende Oplysninger antoges, at det Fiskeri, som skulde medfølge Ejendommen, i Skjødet angaves at bestaa i „Frisenvold underliggende Hoved-Laxefiskeri, som naar tvert over Randers Fjord med Ophiskning paa begge Sider samt Midtstrømsfiskeri til Udbyhøj, som i Landmaalingens Matrikul er anslagen under Frisenvold Hovedgaards Taxt for 5 Tdr. 2 Skpr. 2 Fdkr. Hartkorn“. Dette Skjøde har imidlertid ikke været fremlagt under nogen af Sagerne, men under den den 12 December 1797 paa-domte Søg var der fremlagt en Notarialafskrift af en den 16 April 1696 begyndt og den 20 Januar 1698 sluttet Kommissionsforretning, hvori Skjødets Indhold omtales, og under de senere Sager forelga der en Udskrift af Dommen af 12 December 1797. Efter Indholdet af denne Doms Præmisses maatte det antages, at det af Kommissionsforretningen fremgik, at der for Kommissionen havde været fremlagt et saakaldet „Extrakt-

Udtag af Klausholm Pantekommission, holden i Aaret 1685“, og at der heri var indført en ordret Extrait af Skjødet af 11 November 1684 lydende som ovenforanført; men under nærværende Sag er en Gjenpart af selve den ovenfor nævnte notarialiter bekræftede Afskrift af Kommissions-Forretningen fremlagt, og det ses deraf, at dette ikke har været Tilfældet, hvorimod der for Kommissionen har været fremlagt et saakaldet „Notarie Instrument“ over Grev Reventlows Adkomster paa Laxeguardene ved Klausholm og Frisenvold. I dette Dokument findes først efter følgende indledende Ord: „Extrait-Udtag af Klausholm Pandte-Kommission holden d. 12^e og 16^e Martij 1685, som af Højesteret er Confirmeret dend 21 September s. A. derefter Commissariernes indførsel i samme pand dat. 5 Juni 1686, som og af Højesteret er Confirmeret dend 8. November næstefter“ en Opregning af forskjellige Grev Reventlow som Ejer af Klausholm tilhørende Laxeguarde, og hedder det derefter „Endnu af Hands Majts. Naadigst givne skjøde dat 11 November 1684 extra-herit nemlig:

„Frisenvolds Underliggende Houet Laxefiskeri, som naar tvert over Randers fjord med opfiskning paa begge Sider. samt mitstrømsfiskerie til udbyhøj, som i Landmaalingens Matrikel er andslagen under Frisenvold Hovedgaards Taxt for . . . 5 Tdr. 2 Skp. 2 F Hartkorn.“

Ligesom der imidlertid allerede af den Grund ikke vilde kunne tillægges dette Dokument nogen Betydning som Bevis med Hensyn til Indholdet af de i samme betegnende ældre Dokumenter, at det ikke kan ses, at den paa samme teguede Notarialattestation af 5 August 1696 om, at det indeholder en „enslydende Kopi“ gaar ud paa at attestere, at deri indeholdes en rigtig Extrait Afskrift af selve de pangjældende Adkomstbreve, saaledes er det i ethvert Tilfælde nu godtgjort, at det ovennævnte den 11 November 1684 af Kong Christian den Femte til Grev Reventlow paa Frisenvold udstedte Skjøde ikke indeholder den ovenfor ommeldte Passus om Frisenvolds underliggende „Houet Laxefiskeri“, idet Skjødet, hvoraf en af Chefen for Kongeriget's Arkiv bekræftet Gjenpart er fremlagt under nærværende Sag, efter hvad ovenfor er anført om dets Indhold, alene overdrager Grev Reventlow det Frisenvold tilliggende Fiskeri uden nærmere at angive Fiskerirettighedernes Omfang.

Vel har nu Citaten under Henvisning til, at Frisenvold Laxegaard ikke, saaledes som i Skjødet af 1661, særlig omtales i Skjødet af 1684, villet gjøre gjældende, at Frisenvold Fiskergaard allerede dengang var udsondret fra Frisenvold som en selvstændig Ejendom, og at der samme Dag, Grev Reventlow fik Skjøde paa Frisenvold Hovedgaard med Tilliggende, maa være meddelt ham et særligt Skjøde paa Fiskergaarden, hvori Omfanget af de dertil knyttede Fiskerirettigheder kunde tænkes

at være angivet som ovennævnt, men ligesom det af Indholdet af det ovenfor ommeldte af den daværende Besidder af Frisenvold under 9 Juni 1798 udstedte Skjøde paa Frisenvold Laxefiskeri m. m. med Bestemthed fremgaar, at Fiskergaarden først dengang udsondredes fra Frisenvold som en selvstændig Ejendom, saaledes maa det ogsaa bemærkes, at der under Sagen er fremlagt en Skrivelse fra Chefen for det kongelige Gehejmearkiv til de Indstævntes Sagfører her for Retten, hvori Gehejmearkivarius attesterer, at et saadant særligt Skjøde paa Fiskergaarden ikke findes indført i Rentekammerets Skjødeprotokoller med Tilføjende, at det folgelig med temmelig Sikkerhed kan antages ikke at være udfærdiget.

Ligesom det efter det Anførte maa antages, at der ikke ved Overdragelsen til Grev Reventlow i 1684 er fastsat noget Nærmere angaaende Beskaffenheden og Omfanget af de Fiskerirettigheder, der overgik til Kjøberen, saaledes findes heller ikke i det tidligere Skjøde til Mogens Frijs af 1661 nogen nærmere Angivelse af Udstrækningen af de Fiskerirettigheder, som ved samme overdroges, idet dog paa den anden Side saa meget synes at fremgaa af dette Skjøde, at der med den i samme betegnede Laxegaard fulgte visse særlige Rettigheder med Hensyn til Fiskeri i Randers Fjord — til hvilken, som det fremgaar af Sagens Oplysninger, paa den Tid medregnedes en Del af den nuværende Gudenaas, der ligger nedenfor Værum Bys, som det maa antages ved Gudenaasens østlige Bred lidt nedenfor Frisenvold Laxegaard men et Stykke ovenfor de Indstævntes Ejendomme beliggende Grunde og Ejendomme.

Med Hensyn til de iøvrigt i Sagen foreliggende Oplysninger bemærkes foreløbig, at det af disse fremgaar, at der fra gammel Tid og navnlig i meget lang Tid, forinden nogen af de omhandlede Overdragelser fandt Sted, har været drevet et betydeligt Laxefiskeri i Randers Fjord og den nederste Del af Gudenaas ved Hjælp af dertil indrettede faste Laxegaarde, paa hvilke folgelig den almindelige Regel i D. L. 5—10 44, som forbyder Anlæggelse af nye Laxegaarde, som kunne være de gamle Laxegaarde til Skade, maatte blive anvendelig, samt at der til forskjellige Tider af Kongen er givet Forbudsbestemmelser dels mod Brugen af visse Fiskeredskaber eller Fiskemaader, som antoges at fordrive Laxene, dels mod Brugen af visse større Garn, som tjente til at fange Lax med. Navnlig findes Bestemmelser i saa Henseende, der maa antages endnu at staa ved Magt, i et kongeligt uubent Mandat — af 8 Marts 1664 — hvilket Mandat, der blev givet paa Grundlag af en Indberetning fra en Kommission, som var nedsat i Anledning af, at Sejladsen paa Randers Fjord led Skade ved, at nye Laxegaarde være blevne anlagte og ældre Laxegaarde byggede længere ud i Fjorden, end Vedkommende havde Ret til, tillige indeholder Paabud om Bort-

tagelse af, hvad der saaledes af Kommissionen var fundet ulovligt anbragt, samt Forbud mod Anlæggelse af flere Laxe- eller Fiskegaard eller Udvidelse af de bestaaende — samt i en Forordg. af 18 Juli 1668, der med Tilføielse af en ny Straffebestemmelse gjentager Forbudet i det anførte Mandat mod forskjellige skadelige Fiskemaader. Endvidere ses det, at en Kommission, der i 1696 var bleven nedsat i Anledning af et af Besidderen af Frisenvold og Clausholm, Grev Reventlov, og Besidderen af Grevskaftet Frisenborg med flere Godser, Grev Frijs, paa egne og øvrige Laxegaardsejeres Vegne derom indgivet Andragende, hvori klagedes over, at store Misbrug fandt Sted med Laxefiskeriet i Randers Fjord, i sin ovenfor omtalte Forretning bl. a gjorde Indstilling til Kongen om, at det under lignende Straf, som var foreskrevet i den ovenanførte Forordg. af 1668, maatte forbydes at drage Vaad i Sejldybet samt at bruge Flyndergarn og Fiskeruser sammesteds fra det yderste af Fjorden og alt opad samme — uden at iøvrigt denne eller nogen anden af Kommissionens Indstillinger ses at have foranlediget Udgivelsen af nogen yderligere kongelig Anordning.

At derhos særlig Ejeren af Frisenvold Laxegaard — (som efter det oplyste maas antages alt dengang at have existeret i Alders Tid, ligesom det ogsaa ses, at samme i Matriklen af 1789 er bleven ansat til Fiskerihvorkorn —) ved det omhandlede Tidspunkt og lang Tid forinden har været antaget berettiget til at modsætte sig ikke alene Anlæggelsen af nye Laxegaarde paa den nedenfor samme beliggende Del af Gudenuaen og Randers Fjord, men ogsaa, i alt Fald i et vist Omfang, Udøvelse sammesteds af Laxefiskeri paa anden Maade, er bestyrket ved de Vidneforklaringer, som indeholdes i et af den daværende Forvalter paa Frisenvold den 22 Maj 1693 optaget Thingsvidne, som af den daværende Lejer af Fiskerhuset sammesteds fremlagdes i den nye omtalte Kommission, saavelsom ogsaa ved Indholdet af selve Kommissionsforretningen, hvor den ommeldte Laxegaard betegnes overensstemmende med den Angivelse, der indeholdes i det tidligere omtalte for Kommissionen fremlagte Notarialinstrument som forbunden „med Midtstrømsfiskeri til Udbyhøj.“ At det derhos ogsaa i en senere Tid har været en faktisk stedfindende Opfattelse mellem dem, der vare beskæftigede med Fiskeri paa Randers Fjord, at Ejeren af Frisenvold Laxegaard var berettiget til at modsætte sig, at Andre, som ikke dertil havde særlig Adkomst, i det egentlige Dyb i Fjorden brugte større Fiskeredskaber, som tjene til at fange Lax med, bestyrkes ved flere af de nedenfor omtalte Forklaringer, som under et af Citanten i 1880 optaget Thingsvidne ere afgivne af forskjellige Personer, der tjente eller tidligere havde tjent som Fiskerkarle paa Frisenvold Fiskorgaard.

Men om det end efter det Anførte ikke er uantageligt, at der

tilkommer Citanten som Ejer af den omhandlede Laxegaard en Ret til i et vist Omfang — hvis nojagtige Afgrændsning det imidlertid efter hvad nedenfor skal bemærkes, bliver uformodent at komme nærmere ind paa — at modsætte sig at Andre, der ikke hidtil havde en særlig Adkomst, drive Laxefiskeri i den nedenfor samme beliggende Del af Gudenaen og Randers Fjord, navnlig udøve saadant Fiskeri ved Indretninger eller Redskuber, der ere egnede til i en væsentlig Grad at hævde Tilgangen af Lax til Laxegaarden, kan det derimod ikke antages, at Citanten har den af ham paastaede udelukkende Ret til overhovedet at drive Fiskeri i Gudenaens Hovedløb nedenfor Frisenvold Laxegaard samt i Sejldybet i Randers Fjord. Ligesom Paastanden om en saadan Ret ikke finder Støtte i de i Sagen fremlagte ældre Aktstykker, saaledes kan det heller ikke anses godtgjort, at Ejerne af Fiskergaarden faktisk have udøvet Fiskeri udenfor den Del af Gudenaen, der ligger i Nærheden af Frisenvold Laxegaard, om hvilken Del der imidlertid, ikke er Spørgsmaal under nærværende Sag. Tvertimod fremgaar det af Sagen, at der paa den Tid, Citanten blev Ejer af Fiskergaarden, blev drevet Fiskeri i stort Omfang i Sejldybet i Randers Fjord af Beboerne af Randers samt af Beboerne af de ved Randers Fjord beliggende Landsbyer, og hvad angaar den Del af Gudenaen, hvor det under nærværende Sag paaklagte Fiskeri har fundet Sted, da have to Vidner — af hvilke det ene har kjendt Forholdene sammesteds i ca. 30 Aar, det andet i 20 à 30 Aar, og hvis Forklaringer Parterne have været enige om at tillægge samme Gyldighed, som om de vare beedigede, udsagt, at Vidnerne i den Tid, de have kjendt Forholdene — som det efter deres Forklaringer maa antages, temmelig hyppigt — have set de Indstævnte og tidligere Ejere af disses Ejendomme fiske baade med Vaad og med Medestang i denne Del af Gudenaen indtil Midtstrøms, uden at Vidnerne have hørt Tale om, at saadant Fiskeri er blevet paatalt af den nu værende Ejer eller af tidligere Ejere af Frisenvold Laxegaard, hvortil Vidnerne have føjet, at „man, indtil Citanten satte Røre i disse Forhold“, ingen Forestilling havde om, at saadant Fiskeri stred imod Laxegaardens Rettigheder. Ligeledes have under det, som ovenfor berørt, af Citanten i 1880 optagne Thingsvidne flere Personer, der dengang tjente, eller tidligere i længere Tid havde tjent som Fiskerkarle paa Frisenvold Fiskergaard, forklaret, at Citantens Formand aldrig ved Retten har paatalt Andres Fiskeri i Gudenaens Hovedløb, skjøndt han var bekjendt dermed — hvilket dog efter Vidnernes Formening hidrørte fra hans Ulyst til at føre Processer — samt at der, saalænge Vidnerne have tjent paa Fiskergaarden og, efter hvad de have hørt af Folk, der forinden Vidnerne kom til Gaarden havde tjent sammesteds i længere Tid, heller ikke tidligere er af Gaar-

dens Fiskere blevet drevet Fiskeri længere ned efter imod Randers end 300 eller 400 Favne nedenfor Nørreaaens Udløb i Gudenaen, eller, som nogle af Vidnerne have udsagt, saa langt ned, at de kunde se gennem Glambullerne i Hornbæk Kirkegaard, og vel have enkelte af disse Vidner udsagt, at de have hørt af gamle Folk, navnlig af tidligere Fiskerkarle paa Frisen-vold Fiskergaard, at Ejeren af bemeldte Gaard antoges at have Eneret til alt Fiskeri i Gudenaens Hovedløb og i Sejldybet i Randers Fjord indtil Udbyhøj, men de fleste af Vidnerne have ifølge deres Forklaringer dog, efter hvad de have hørt, staaet i den Formening, at han kun havde Eneret til Vaadfiskeri i Gudenaens Hovedløb fra Frisen-vold Laxegaard indtil den første nedenfor samme liggende Laxegaardsstrøms Udløb i Hovedløbet, hvortil et af Vidnerne har føjet, at han paa Strækningen derfra indtil Udbyhøj havde, som Vidnet har udtrykt sig, „Dybsrettighed“, hvorved Vidnet forstod, at det i hans og de andre Laxegaardsejeres Interesse var forbudt Alle, iøvrigt ogsaa Laxegaardsejerne, at fiske med Vaad i Sejldybet paa denne Strækning.

At nu de Indstævnte skulde have drevet Laxefiskeri, er end ikke paaberaabt af Citanten, ligesom de Indstævnte have benægtet at de have drevet saadant Fiskeri. Og forsaa vidt det af de Forklaringer, der ere afgivne af de først omtalte 2 Vidner, fremgaar, at de Indstævnte, naar de have fisket, undertiden have fanget Ørreder, saa er det, selv om der med Hensyn til Fangsten af disse Fisk maatte som af Citanten forment tilkomme ham lignende Rettigheder som med Hensyn til Fangsten af Lax — hvad iøvrigt de foreliggende Oplysninger ikke give Føje til at antage — under enhver Omstændighed ikke mod de Indstævntes Benægtelse oplyst, at det af dem saaledes drevne Fiskeri har, navnlig efter Beskaffenheden af de ved samme brugte Redskaber, havt en saadan Karakter, at nogen Citanten tilkommende Ret derved kunde anses krænket.

I Henhold til det Anførte maa det billiges, at de Indstævnte ved Politiretsdommen ere frifundne for Citantens Tiltale i denne Sag.

Bemeldte Dom, ved hvilken Sagens Omkostninger i første Instants ere ophævede, vil saaledes være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne ligeledes være at ophæve.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Torsdagen den 28 November.

Nr. 201. Højesteretssagfører Shaw

contra

Jens Peder Jensen med Tilnavn Nødrup (Def. Bagger),

der tiltales for uberettiget Brændevinshandel og Brændevinsudskjækning.

Belling-Nørre Herreders Politirets Dom af 1 April 1889: Tiltalte, Jens Peder Jensen Nødrup, bør til Ringkjøbing Amtsfattiggasse bøde 180 Kr. samt have sin Næringsret til Høker- og Detailhandel forbrudt; saa bør han og udrede alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger. Den idømte Bøde at betales inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 6 December 1889.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolssekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1889.

Nr. 40—41.

Torsdagen den 28 November.

Nr. 201. Højesteretssagfører Shaw

contra

Jens Peder Jensen med Tilnavn Nødrup (Def. Bagger).

Viborg Landsoverrets Dom af 27 Maj 1889: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Rye og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Shaw og Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Høker og Detaillist Jens Peder Jensen med Tilnavn Nødrup — der henholdsvis den 14 Februar 1878 og den 30 December 1882 erholdt Næringsbevis for disse Næringer og derefter den 27 Marts 1883 løste Næringsbevis paa Brændevinshandel, men ifølge Højesteretsdom af 7 April 1884 har forbrudt sin Ret efter sidstnævnte Næringsbevis, og som tidligere flere Gange har ved Forlig inden Politiretten vedtaget at erlægge Bøder for Overtrædelse af Næringslovgivningen samt, efterat han ved Forlig i Retten af 14 April 1883 havde vedtaget for ulovlig Brændevinsudskjænkning at bøde 50 Kr. til Amtsfattiggassen, med samme Retsvirkning, som om Bøden var ham paalagt ved Dom, ifølge nysnævnte Højesteretsdom har været anset for anden Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjænkning efter Næringslovens § 78 samt for andet uberettiget Næringsbrug fjerde Gang begaaet efter samme Lovs § 75 med en Bøde til bemeldte Kasse af 80 Kr., hvorefter han ifølge Bolling og Nørre Herreders Politiretsdom af 26 April 1887 har været anset for første Gang begaaet ulovligt Brændevinsudsalg efter bemeldte Lovs § 77 med en Bøde til Amtsfattiggassen af 50 Kr. — tiltales under denne Sag panny for uberettiget Brændevinshandel og Brændevinsudskjænkning.

Tiltalte har erkjendt, at han i Tiden efter at den sidstnævnte Dom overgik ham, har til Forskjellige leveret af ham indkjøbt Brændevin og herfor har modtaget Betaling og ligeledes naar Fremmede have opholdt sig i hans Bolig og spillet Kort, — hvad efter Sagens Oplysninger har fundet Sted i stort Omfang og undertiden været forbundet med Svir og Spektakel — har af de Paagjældende modtaget de i Spillet tabte Pengebeløb, der iøvrigt maa antages kun undtagelsesvis at have overstegtet 50 Øre for den enkelte Deltager, og for Pengene har beværtet de Paagjældende samt ved saadanne Lejligheder ogsaa har udskjænket Brændevin til dem, men Tiltalte har tillige villet gjøre gjældende, dels at de, til hvem han har leveret Brændevin, ikke købte det af ham, men iforvejen havde bestilt det eller anmodet ham om at indkjøbe det til dem, dog at han idetmindste en Gang har, som han har udtrykt sig, overladt en i Sagen som Vidne afhørt Mand en halv Flaske Brændevin, dels at han ved de forommeldte Lejligheder for Betaling kun har beværtet Deltagerne i Kortspil med andre Varer fra hans Butik end Brændevin, saasom Rosiner, Svødsker, Hvedebrød og Æbler, hvorimod han gratis udskjænkede Brændevin til dem.

Af de under Sagen afhørte Vidner have imidlertid navnlig to edelig forklaret, at de jævnlig, ogsaa ifjor, have købt Brændevin hos Tiltalte, hvortil Vidnerne have fejjet, det ene, at det, naar Nogen var tilstede ved Indkjøbet, gjerne skulde gives Udseende af, Brændevinen var bestilt iforvejen, hvad imidlertid ikke var Tilfældet, og det andet, at forsaavidt den af Vidnet købte

Brændevin ikke blev betalt strax, blev Betalingen derfor paa Regningerne opført som „kontant“ for at give det Udseende af, at Tiltalte havde laant Vidnet Pengene. Ligeledes gaa de af flere Vidner, der have deltaget i Kortspil i Tiltaltes Bolig, tildels hyppig og sammen med hianden, afgivne og tildels beedigede Forklaringer ud paa, at Tiltalte for de Beløb, der tabtes i Spillet og bleve leverede ham, udskjænkede spirituøse Drikke, navnlig Brændevin, til dem — hvorhos et Vidne har udsagt, at det ogsaa ellers ifjor oftere har i Tiltaltes Hus drukket Brændevin og Punsch og derfor erlagt Betaling — medens iøvrigt nogle af Vidnerne have udsagt, henholdsvis at Tiltalte sammen med Brændevinen beværtede med Svedsker og Rosiner eller Andet, og at Indkrævningen hos Tiltalte af Brændevin under Kortspillet ved en enkelt Lejlighed skete paa den Maade, at Deltagerne i Spillet forlangte nogle Rosiner og Svedsker og, naar de havde faaet samme, spurgte Tiltalte, om han kunde give en Snaps til, hvorefter han satte en halv Flaske Brændevin ind til dem, som de drak. Ved disse Vidneforklaringer i Forbindelse med det i Sagen iøvrigt Oplyste, maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte i det ovennævnte Tidsrum har saavel handlet med Brændevin som i stort Omfang for Betaling udskjænket Brændevin, hvorfor Tiltaltes ovenanførte Foregivender i Strid hermed ikke kunne komme i nogen Betragtning.

For sit ovenmeldte Forhold vil Tiltalte — idet han ved den ovenfor anførte Politiretsdom af 26 April 1887 ikkun er anset for første Gang begaaet ulovligt Brændevinssalg, og saaledes alene den ovennævnte Højesteretsdom af 7 April 1884 kommer i Betragtning til Anvendelse af Gjentagelsesstraf — være at anse, dels for 3die Gang begaaet ulovlig Brændevinssalg, dels for 3die Gang begaaet ulovligt Brændevinssalg, efter Næringsloven af 29 December 1857 §§ 77 og 78, kfr. § 82 med en Bøde til Amtsfattiggassen, hvis Størrelse efter Sagens Omstændigheder findes ved Politiretsdommen passende bestemt til 180 Kr., og bemeldte Dom, ved hvilken Tiltalte rettelig er, i Medfør af Lov 2 Juli 1870 § 7, dømt til at have sine Adkomster paa Høker- og Detailhandel forbrudte samt paalagt at udrede Sagens Omkostninger, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 210. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Hans Larsen (Def. Shaw),

der tiltales for Bedrageri.

Musse Herreds Extrarets Dom af 26 Februar 1889: Tiltalte Hans Larsen bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Rosendahl, og Defensor, Prokurator Koefoed, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Juni 1889: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 8 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Tvermoes og Casse, betaler Tiltalte Hans Larsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom omhandlede Forhold med Hensyn til den for de to Bøsser, hvorom der efter den skete Indstævning alene er Spørgsmaal, modtagne Betaling er rettelig henført under Straffelovens § 256, jfr. § 253; men da den Varetægtsarrest af 32 Dage, Tiltalte uden tilstrækkelig Føje har været underkastet, i Medfør af Straffelovens § 58, 2det Punktum findes at maatte træde i Stedet for den kortvarige Straf af simpelt Fængsel, der vilde have været at idømme ham, maa den forskyldte Straf bortfalde. Omkostningerne ved den ommeldte Varetægtsarrest findes efter Omstændighederne at burde udredes af Forhørsdommeren, hvorimod Aktionens øvrige Omkostninger blive at udrede af Tiltalte.

Thi kjendes for Ret:

Den af Hans Larsen forskyldte Straf bortfalder. Omkostningerne ved Varetægtsfængslet udredes af Forhørsdommeren, hvorimod Aktionens øvrige Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og

i Salarium til Højesteretsadvokaterne Asmussen og Shaw for Højesteret 30 Kroner til hver, uddes af Tiltalte.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Musse Herreds Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Hans Larsen aktioneret for Bedrageri, og er han ved egen med det iøvrigt Oplyste støttende Tilstaaelse overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Forhold.

Ved en hos Tiltalte den 24 November f. A. foretagen Exekutionsforretning blev der gjort Udlæg bl. A. i nogle i Tiltaltes Besiddelse forefundne Bøsser, som Tiltalte angav at tilhøre andre Personer, af hvem han havde modtaget dem til Reparation, hvorfor der ogsaa blev gjort Udlæg i de Pengefordringer, Tiltalte efter sit Udsagn havde for Bøssernes Reparation, ligesom det blev ham betydet, at han ikke maatte modtage Betaling herfor og ikke udlevere Bøsserne uden med Samtykke af Rekvirenten af Exekutionen.

Desuagtet har Tiltalte nogle Dage efter af Ejerne af de to af Bøsserne modtaget Betaling for deres Reparation henholdsvis 2 Kr. 50 Øre og 3 Kr. 50 Øre og derefter udleveret dem til Ejerne.

Tiltalte har forklaret, at det har været hans Hensigt ved Lejlighed at tale med Rekvirenten af Exekutionen om det saaledes Passerede, og at han vel har brugt en Del af de Penge, han modtog for Reparationerne, men at han har faaet andre i Stedet, saa at han til enhver Tid mellem Pengenes Modtagelse og sin Anholdelse under nærværende Sag har været i Stand til at erstatte Udlægshaveren Pengene, hvorfor han ikke troede, at det gjorde Noget, at han beholdt dem, idet han, hvis det skulde vise sig, at Udlægshaveren ikke blev dækket for sin Fordring, kunde tilbagebetale Pengene. Til denne Tiltaltes Forklaring vil der imidlertid ikke kunde tages videre Hensyn, da han, efterat det havde vist sig, at der ikke ved Auktionen over det Udlagte indkom Tilstrækkeligt til Dækning af Udlægshaverens Fordring, paa Anledning har erklæret sig ude af Stand til at erstatte de omhandlede Pengebeløb.

Med Hensyn til, at Tiltalte endvidere ved Underrettsdommen er anset strafskyldig, fordi han til paagældende Ejer har udleveret og eftergivet Betalingen for Reparationen af en 3die Bosse, angaaende hvilken der var givet ham et lignende Tilhold som det foranførte, bemærkes, at Tiltalte ikke forsaavidt findes

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at kunne forkortes til 4 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Asmussen og Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Søren Sørensen i Henhold til Straffelovens § 253.

Ifølge det Oplyste blev der den 18 August f. A. efter Begjæring af Sogneraadet for Hveisel-Givskud Kommune foretaget Udpantning hos Tiltalte, der tidligere havde drevet Detail- og Brændevinshandel i Bjerlev, men som da boede paa Vork Mark, for en Brændevinsafgifts-Restance til bemeldte Kommune for første Halvaar 1888 paa 40 Kroner, og blev ved Forretningen udlagt en Vægt med Lodder vurderet til 35 Kroner og en Tønde Eddike vurderet til 20 Kroner. I Anledning af den afholdte Udpantningsforretning fremkom Tiltalte med en Protest, idet han paaberaabte sig, at han den 28 Januar f. A. havde begjært den ham meddelte Bevilling til Brændevinshandel annulleret og herefter forment ikke at være det ommeldte Afgiftsbeløb skyldig, men han frafaldt under 18 September f. A., efterat det var oplyst, at han først den 28 Juni havde opsagt sin Berettigelse til Brændevinshandel, denne Protest og begjærte Auktion afholdt over de udlagte Gjenstande. Ved en den 5 Oktober f. A. af Sognefogden hos Tiltalte afholdt Auktion blev Eddiken derefter solgt for 12 Kr., medens Vægten og Lodderne forbleve usolgte af Mangel paa Kjøbere. Det ved Auktionen indvundne Beløb blev derefter af Jerlev Herredskontor tilstillet Hveisel-Givskud Sogneraad, idet der samtidig rettedes en Forespørgsel til Raadet om, hvorvidt det ønskede Vægten og Lodderne bortsolgte, og efterat denne Forespørgsel, der var fremsat, fordi Herredsfogden tænkte sig Muligheden af, at Tiltalte kunde ville ansøge om

Eftergivelse af den tilbagestaaende Afgiftsrestance — hvad Herredsfogden man antages at have tilraadet ham — og faa en saadan bevilget, var bleven besvaret bekræftende, idet der ikke fra Tiltalte var fremkommet nogen saadan Ansøgning, blev der under 5 Januar d. A. af Herredskontoret givet Sognefogden Ordre til at søge at opnaa Tiltaltes Samtykke til at Vægten og Lodderne blev stillede til Auktion i Kolding, hvor de antoges at kunne bortsælges med størst Udsigt til at udbringes til deres Værdi. Det viste sig imidlertid da, at Tiltalte havde solgt saavel Vægt som Lodder til Gaardejer Jens Peter Christensen af Vork, der nægtede at udlevere disse Gjenstande.

Efterat der i denne Anledning var indledet offentlig Undersøgelse, har Tiltalte forklaret, at ovennævnte Gaardejer Jens Peter Christensen en Dag i Begyndelsen af December Maaned f. A. var kommen paa hans Bolig, og da han selv var fraværende, havde spurgt hans Kone om Prisen paa Vægten og Lodderne samt, da Konen ikke kunde besvare dette Spørgsmaal, anmodet om, at Tiltalte vilde komme til ham. Den 31 December om Formiddagen begav Tiltalte sig derpaa til Christensen i den nævnte Anledning, og under de derefter stedfindende Forhandlinger blev det da ifølge Tiltaltes Forklaring af Christensen udtalt, at de ommeldte Gjenstande jo vare pantsatte eller udpantede, hvortil Tiltalte svarede ja, men tilføjede, at det nu var 3 Maaneder siden Eddiken var bleven solgt og han havde ikke hørt en Smule til det siden. Christensen skal da have yttret, at han havde talt med Sognefogden derom, og denne havde sagt, at han mente ikke, at det blev til mere end det var, og paa hans yderligere Spørgsmaal, om der var Noget iverjen for at købe Vægten, udtalt, at det troede han ikke der var. Da Tiltalte var i Trang for Penge og Vægten og Lodderne var Noget, han kunde undvære, solgte han derefter begge Dele til Christensen for 12 Kr. 25 Øre og bragte samme Dag om Eftermiddagen de nævnte Gjenstande over til denne, der, forinden han udbetalte Pengene yttrede, at nu skulde man da ikke tro, at der kunde være noget galt derved, hvortil Tiltalte under Henvisning til, hvad ovenfor er forklaret, svarede, at det skulde man ikke tro, men han skulde nok dække det, hvis det var galt. Dette har ogsaa efter Tiltaltes Forklaring været hans Hensigt, men han har ikke set sig istand dertil, da han Intet fortjener og kun ejer det højst fornødne Løsøre.

Ifølge Christensens Forklaring, der paa flere Punkter afviger fra Tiltaltes, har han om Formiddagen, da Handelen blev afsluttet, Intet udtalt om, at der var foretaget Udpantning i Vægten og Lodderne, da han ikke vilde fornærme Tiltalte ved at spørge ham, om han kunde sælge, hvis der slet ingen Handel kom istand, hvorimod han om Eftermiddagen, da Tiltalte bragte Vægten og Lodderne, forinden han betalte Pengene, yttrede, at

han havde hørt, at Vægten var skreven, hvorefter der fandt en Samtale Sted af væsentlig samme Indhold, som af Tiltalte omforklaret.

Efter det saaledes Foreliggende vil Tiltalte, der er født i Anret 1863 og ikke ses forhen at have været tiltalt eller straffet, idet den af ham afgivne Forklaring vil være at lægge til Grund for Pandømmelsen og hans Forhold derefter findes at kunne henføres under Straffelovens § 256, jfr. § 253, være at anse med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage, og da Underretsdømmen er kommen til samme Resultat, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Fredagen den 29 November.

Nr. 277. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Hans Larsen og Emilie Kjeldsen, Larsens Hustru
(Def. Shaw),

der tiltales for Falsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28 Maj 1889: De Tiltalte, Hans Larsen og dennes Hustru Emilie Kjeldsen bor straffes med Fængsel paa Vand og Brød, hver især i 4 Gange 5 Dage, og En for Begge og Begge for En betale i Erstatning til Københavns Magistrat 10 Kroner. Saa bør de En for Begge og Begge for En tilsvare Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Bocher og Lange, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Højesteretssagførerne Asmussen og Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende mod de Tiltalte Hans Larsen, der er født den 18 September 1843 og ikke funden forhen straffet ifølge Dom, og dennes Hustru Emilie Kjeldsen, der har opgivet at være født den 27 April 1848, altsaa nu at være 41 Aar gammel, hvilket stemmer med, hvad der af Retten er skjønnat om hendes Udseende, og som ikke er funden forhen straffet her i Landet, for Falsk anlagte Sag ere de ved deres egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste overbeviste om at have gjort sig skyldig i følgende Forhold:

I Begyndelsen af indeværende Aar henvendte Tiltalte Larsen, som dengang boede i Ejendommen Nordvestvej Nr. 39, sig til en af Fattigvæsenets Distriktsforstandere om Huslejhjælp. Distriktsforstanderen stillede ham en saadan Hjælp i Udsigt, naar han, der gav 12 Kr. om Maaneden i Husleje, flyttede hen i en anden Lejlighed, som ikke kostede mere end 10 Kr. om Maaneden, og efterat Tiltalte havde erklæret sig villig hertil, idet han meddelte, at han i den Ejendom, hvor han boede, kunde faa en saadan Lejlighed, blev der udleveret ham en Attest, som han skulde faa underskrevet af Viceværtten i den ommeldte Ejendom, Niels Hansen, og som gik ud paa, at Tiltalte kunde blive boende der i en Maaned fra den 7 Januar dette Aar at regne, naar der udbetaltes Viceværtten 10 Kroner. Tiltalte lejede imidlertid Bolig i en anden Ejendom, hvor han skulde betale 11 Kroner om Maaneden, og for nu ikke at gaa glip af den ham i Udsigt stillede Hjælp, underskrev han nævnte Attest falskelig med Viceværtens Navn og gav den til sin Hustru, som afleverede den til Distriktsforstanderen. En Dags Tid senere hentede hun derefter en Kvittering, lydende paa 10 Kroner, som skulde forsynes med Viceværtens Underskrift, og denne Kvittering underskrev Tiltalte Larsen ligeledes falskelig med Viceværtens Navn, hvorefter hans Hustru afleverede den i Magistraten og hævdede de 10 Kroner.

Tiltalte Larsens Hustru har erkjendt, at hun, da hun af-

leverede de fornævnte Dokumenter, som ommeldt, har forstaaet, at disse falskelige vare underskrevne af hendes Mand med Viceværtens Navn.

De 10 Kroner have de Tiltalte brugt til fælles Fordel, dels til Betaling af Husleje, dels til at leve for.

Som Følge af det Anførte ville de være at anse efter Straffelovens §§ 268 og 270, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød, hver især i 4 Gange 5 Dage, hvorhos de ville have in solidum at betale, efter derom nedlagt Paastand, i Erstatning til Kjøbenhavns Magistrat 10 Kr.

Nr. 254. Højesteretssagfører Shaw

contra

Christen Pedersen, kaldet Nørgaard (Def. Asmussen),

der tiltales for uberettiget Næringsbrng og ulovlig Brændevinsudskjænkning.

Hellum-Hindsted Herreders Politirets Dom af 13 Juni 1889: Tiltalte Christen Pederson, kaldet Nørgaard, bør til Aalborg Amts Fattiggasse bøde 160 Kr. samt have sin Næringsadkomst paa at drive Høkerhandel forbrudt. Saa bør Tiltalte og at udrede Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udrede inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 Juli 1889: Politiretsdommen bør ved Mugt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Hastrup, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde vil Dommen være at stadfæste, dog saaledes at Bøden findes at burde forhøjes til 200 Kr.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bøden bestemmes til 200 Kroner. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Shaw og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Kroejer Christen Pedersen med Tilnavn Nørguard, der er født i Aaret 1844 og som ved et af Amtet under 9 Marts 1886 approberet Forligstilbud har forpligtet sig til at erlægge en Bøde af 20 Kr. til Amts-Fattiggassen for første Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjænkning, saaledes at danne Afgjørelse i Gjentagelsestilfælde skulde have samme Virkning som en Dom, hvorefter han ved Overrettens Dom af 21 Marts 1887 er bleven anset, dels for anden Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjænkning, dels som for andet ulovligt Næringsbrug anden Gang begaaet efter Næringslovens §§ 78 og 75, jfr. § 82, med en Bøde til bemeldte Fattiggasse af 50 Kr. og som endelig den 24 Juni 1887 inden Politiretten har vedtaget for tredje Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjænkning og tredje Gang begaaet uberettiget Næringsbrug, at erlægge en Bøde af 80 Kr. til oftnævnte Fattiggasse, saaledes at denne Vedtagelse i Gjentagelsestilfælde skulde have samme Virkning som en Dom — tiltales under nærværende Sag for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskjænkning.

Under 11 August 1882 blev der meddelt Tiltalte, der er Ejer af Bælum Kro, kongelig Bevilling til at drive Gjæstgiveri (Krohold) i Bælum og de Rejsende med fornødne Logementer samt Spise- og Drikkevarer til Nødtorftighed og for en billig Betaling betjene, bl. A. paa Vilkaar, at det ikke ifølge denne Bevilling under sammes Forbrydelse og videre Straf for uberettiget Næringsbrug skulde være ham tilladt at beværte Andre end Rejsende, samt at Bevillingen ikke maatte benyttes, forinden Tiltalte havde erhvervet Næringsbevis paa det ommeldte Næringsbrug, og under 30 s. M. løste Tiltalte derefter Næringsbevis paa Krohold i Bælum i Henhold til denne Bevilling.

Forsnavidt nu Tiltalte, der ved den ovennævnte Overretsdøm bl. A. var anset med Straf for uden Iagttagelse af Næringslovens § 62 for Betaling at have udøvet Beværtning ved de af en nærmest af Egnens Tjenestefolk dannet Forening, kaldet

„Enigheden“, der imidlertid ikke kunde betragtes som et saadan sluttet Selskab, at Næringslovens § 61 kunde finde Anvendelse paa samme, afholdte Baller og som ved den ovennævnte Vedtagelse af 24 Juni 1887 havde vedtaget en Bøde for en lignende Forseelse, er sigtet for paany at have gjort sig skyldig i saadant Forhold, da er det vel godtgjort, at han har udlejet en ham tilhørende Bygning, den saakaldte Forsamlingsbygning, til den nævnte Forening til Benyttelse 6 à 7 Aftener i Tidsrummet fra 1 November f. A. til 1 November d. A. for et Vederlag af 125 Kr. og at Foreningen dels i afvigte Jul, dels Fastelavnsmandag og anden Paaskedag d. A. har afholdt Bal i bemeldte Bygning, men da det maa antages, at Foreningen selv har besørget Beværtningen ved de nævnte Lejligheder og det ikke mod Tiltaltes Benægtelse er oplyst, at han ved disse Lejligheder har enten solgt eller leveret Spise- eller Drikkevarer til Beværtning af de i Dandsen deltagende Personer, vil han ikke for dette sit Forhold være ifaldet noget Strafansvar.

Derimod er det saavel ved Tiltaltes egen Tilstaaelse som det iøvrigt Oplyste tilstrækkeligt godtgjort, at han, efter at han sidst har erlagt en Bøde for ubørettiget Næringsbrug og navnlig i indeværende Aar, for Betaling har beværtet Andre end Rejsende, særlig Beboere af Bælum By, med Drikkevarer, saasom Bittersnaps, bayersk Øl, Brændevin, Toddy tillavet med Cognac, samt The og Kaffe, saavel med som uden Cognac, Rom eller Brændevin, og for dette sit Forhold vil han dels for fjerde Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjænkning dels som for andet ulovligt Næringsbrug fjerde Gang begaaet efter Næringslovens §§ 78 og 75, jfr. § 82, være at anse med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til en Bøde til Amtets Fattigkasse af 160 Kr., hvorhos han, der under 1 Juli 1884 har erhvervet Næringsbevis paa Høkerhandel, i Medfør af Lov af 2 Juli 1870 § 7, vil være at domme til at have denne sin Næringsret forbrudt, og da Politiretsdommen har samme Resultat, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Mandagen den 2 December.

Nr. 116. Højesteretssagfører Shaw

contra

Jens P. Holst og Jørgen Buhr (Def. Klubien),

der tiltales for Overtrædelse af Vejpolitilovgivningen.

Samsø Birks Politirets Dom af 21 Juni 1888: De Tiltalte Murer Jens P. Holst og Husmand Jørgen Buhr, begge af Brundby Mark, bør for det Offentliges Tiltale i nærværende Sag fri at være.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Januar 1889: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Engberg og Nissen i Salær 15 Kr. hver, som udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Ved kgl. Reskript af 28 Marts d. A. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Ved den indankede Doms Fremstilling af det Faktiske bliver at bemærke, at den deri omhandlede Strækning af 80 Alen vedkommer Tiltalte Buhr, medens de derefter omtalte to Strækninger af 67 Alen og 31 $\frac{1}{2}$ Alen vedkomme Tiltalte Holst, samt at det kun er en Del af den paagjældende Landevej, der i 1866 blev anlagt som mindre Landevej, men at der iøvrigt savnes Oplysning om, at den ældre Del af Vejen havde en anden og større Bredde end den, hvormed den i 1866 anlagte blev udlagt. Med disse Bemærkninger og iøvrigt i Henhold til de i Overretsdommen anførte Grunde, samt idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger bestyrke det i Dommen antagne Resultat, vil denne være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Højesteretssagfører Shaw

og Advokat Klubien tilægges der i Salarium for Højesteret hver 50 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Samso Birks Politiret hertil indankede Sag, under hvilken de Tiltalte Murer Jens P. Holst og Husmand Jørgen Buhr, begge af Brundby Mark, ere sigtede for Overtrædelse af Vejpolitilovgivningen, er det af de Tiltalte erkjendt, at de ved Opdyrkning af de dem tilhørende til Amtslandevejen fra Brundby-Ballen over Tranebjerg til Langere stødende Marker ere komne Vejgrøften nærmere end 1 Alen, idet den Førstnævnte paa en Strækning af en 80 Alen har opdyrket Marken indtil $\frac{1}{2}$ Alen fra Grøftkanten, medens den Sidstnævnte paa tvende Strækninger af henholdsvis 67 Alen og $31\frac{1}{2}$ Alen har opdyrket sine Marker indtil $\frac{1}{2}$ Alen og 10 Tommers Afstand fra Grøftkanten.

Begge de Tiltalte have imidlertid anset sig berettigede hertil, idet de formene at være Ejere af Jorden lige til Grøftkanten. Det er nu heller ikke oplyst, at Vejvæsenet nogensinde har ladet sig udlægge den i Vejforordningens § 78 omhandlede Alen Jord udenfor Grøftkanten, eller at det har erhvervet Ret til eller udøvet Disposition over nogen Del af det Areal, der af de Tiltalte har været inddraget til Dyrkning, og vel maa det efter de Overretten forelagte Oplysninger antages, at den paagjældende Landevej i Aaret 1866 er bleven udlagt med en Bredde af 10 Alen med Vejgrøfter paa hver Side af 2 Alen, men det maa ved de foretagne Opmaalinger anses for godtgjort, at hvorvel Grøfterne ikke paa de omhandlede Strækninger ere udlagte med den angivne Bredde, ere de Tiltalte intetsteds komne Vejbanen, der overalt har mindst den normerede Bredde, nærmere end 2 Alen. Som Følge heraf maa det billiges, at de Tiltalte ved den indankede Dom ere frifundne for det Offentliges Tiltale, og denne Dom vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 225.

Advokat Klubien

contra

Jens Christian Larsen (Def. Shaw),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 251.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 24 Januar 1889: Tiltalte Jens Christian Larsen, nu bosat paa Gjæstelev Mark, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede alle med Sagen forbundne Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Jørgensen, og Defensor, Kammer-assessor, Prokurator Jespersen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 Juni 1889: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Hvalsee og Salomonsen, betaler Tiltalte Jens Christian Larsen 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltalte under et efter den indankede Doms Afsigelse optaget Forhør har tilbagekaldt sin i Dommen nævnte Tilstaaelse, men at der efter de foreliggende Oplysninger intet Hensyn kan tages til denne Tilbagekaldelse, vil Dommen i Henhold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Højesteretssagfører Shaw 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Bythings Extraret hertil indankede Sag tiltales Jens Christian Larsen, som er født den 25 November 1848 og ikke funden tidligere straffet, for Overtrædelse af Straffelovens § 251, og er Tiltalte dels ved sin egen Tilstaaelse og dels ved de under Sagen afgivne beedigede Forklaringer overbevist at have gjort sig skyldig i den Forbrydelse, hvorfor han tiltales, under følgende nærmere Omstændigheder.

Paa et i Odense den 6 August f. A. afholdt Marked købte Tiltalte for 150 Kr. en Hoppe, om hvilken Sælgeren forinden meddelte ham, at den tidligere havde løbet løbsk og ikke gik godt i Tøjet, men stejlede i Vejret, samt erklærede, at han ikke vilde indestaa for Noget bagefter, saa at Tiltalte skulde tage Hoppen, som den var. Tiltalte har nu erkjendt, at han kort efter samme Dag paa bedragerisk Maade har forledet Gaardejer Anders Hansen til at købe denne Hoppe, der da maa antages at have lidt af de angivne Fejl, for en Pris, der var langt over dens virkelige Værdi, nemlig for 285 Kr., idet Tiltalte for ham ikke blot fortaug, hvad hans Sælger havde sagt ham om Hoppen, men endog indestod for, at den var reel, eller i alt Fald søgte at give det Udseende af, at han indestod for Hoppen, medens han bagefter agtede at gjøre gjældende, at han kun havde indestaaet for en enkelt Ting, nemlig at den ikke gjorde Noget i Stedet — alt, uagtet han antog, at Hoppen havde de omtalte Fejl, der gjorde den næsten værdiløs eller dog i en væsenlig Grad forringede dens Værdi.

Som Følge heraf vil Tiltalte være at anse efter den oven-citerede i Aktionsordren nævnte § i Straffeloven, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og vil derfor Underrettsdommen, ved hvilken Tiltaltes Straf er fastsat til lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage, men hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger findes at kunne tiltrædes, med den angivne Forandring i Straffetiden være at stadfæste.

Tirsdagen den 3 December.

Nr. 148.

Advokat Klubien

contra

Johan Friederich Christensen og Hustru Cathrine,
født Hansen (Def. Asmussen),

der tiltaltes for Assurancesvig, Førstnævnte tillige for andet Bedrageri og den i Straffelovens § 260, jfr. Konkurslovens § 168 ommeldte Forbrydelse.

Hørsholms Birks Extrarets Dom af 22 Maj 1888: Tiltalte Tømremester Johan Friderich Christensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og Tiltalte Cathrine Christensen, født Hansen, i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udrede og de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Prokurator Wodschow, og Defensor, Overretssagfører Raaschou, med 20 Kr. til hver, foruden Diæter til begge efter Amtets nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Marts 1889: De Tiltalte, Tømremester Johan Friedrich Christensen og donnes Hustru, Cathrine, født Hansen, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder de i Underrettsdommen bestemte Salærer til Aktor og Defensor ved Underretten og i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Nygaard og Lassen, 40 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at det i den indankede Dom omhandlede Tømmerværktøj efter de Højesteret forelagte nye Oplysninger maa antages ved Udlægsforretningen at have beroet aabenlyst i et af de Rekvirenten paaviste Lokaler, og at Tiltalte J. F. Christensens Forhold med at sælge 4 Køer af den udlagte, hans Hustru tilhørende Ejendoms Besætning efter samtlige dermed forbundne Omstændigheder ikke kan paadrage ham noget Strafansvar, samt iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde, som findes i det Væsentlige at kunne tiltrædes,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Klubien og Højesteretssagfører Asmussen hver 60 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Horsholms Birks Extraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte, Tomrermester Johan Friederich Christensen og dennes Hustru, Cathrine, født Hansen, der ere fødte henholdsvis den 18 Januar 1839 og den 25 Juni 1840 og ikke ere fundne forhen straffede, satte under Tiltale for Assurancesvig, Førstnævnte til lige for andet Bedrageri og den i Straffelovens § 260, jfr. Konkurslovens § 168, ommeldte Forbrydelse. Ifølge de foreliggende, tildels først efter Underrettsdommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger ere Sagens Omstændigheder følgende:

Den 9 Oktober 1887 afbrændte Gaarden „Mosegaard“ ved Brønsholm, der ifølge et den 10 September 1881 udstedt, den 30 s. M. thinglæst, Gavebrev fra en tidligere Ejer tilhørte Tiltalte Cathrine Christensen som hendes Særejendom. Ifølge en af „Nye danske Brandforsikringsselskab“ udfærdiget, paa Tiltalte Cathrine Christensens Navn lydende Police var de Tiltaltes Løsure forsikkret i dette Selskab for ialt 18,860 Kr., deriblandt Indboet for 5790 Kr. og Landbrugsprodukter for 5330 Kr., og der blev derfor kort efter Branden til Selskabet indgivet en af Tiltalte Cathrine Christensen underskrevet Skadesregning, der var affattet af de Tiltalte i Forening, dog saaledes, at den paa Regningen opførte Angivelse af, hvormeget Sæd og Hø der forinden Branden fandtes paa Gaarden og brændte med denne, alene var affattet af Tiltalte Tomrermester Christensen, idet hans Hustru ikke havde noget Kjendskab til dette Forhold. Da den nysnævnte Angivelse af den brændte Sæd og Hø kun indeholdt Antallet af Traver og Læs med Tilføjelsen af Betegnelsen cirka og uden Angivelse af Værdi og derfor ikke blev fundet fyldestgjørende af Selskabet, henvendte dettes Inspektør sig til Tiltalte Cathrine Christensen, som dengang havde Bopæl her i Byen, med et Schema eller Udkast, der indeholdt en Angivelse af de Oplysninger, som Selskabet med Hensyn til Afgrøden ønskede, navnlig hvormange Tønder Sæd af hver Art, hvormange Lispund Halm og Hø, samt Værdien af disse forskellige Produkter. Dette Schema blev derefter udfyldt af Tiltalte Tomrermester

Christensen alene og uden Medvirkning af hans Hustru og indleveret til Selskabet, men da dette ønskede denne Del af Skadesregningen paa samme Stykke Papir som den øvrige Skadesregning, blev den omskrevet paa den bagerste Side af den først indgivne Skadesregning og underskrevet af Tiltalte Cathrine Christensen den 24 Oktober 1887. Da Tiltalte Tømrermester Christensen gjorde Selskabets Direktør opmærksom paa, at hans Hustru ikke vidste nogen Besked med Avlens Størrelse, og at Opgjørelserne derfor hidrørte fra ham, underskrev han efter Selskabet Begjæring den 2 November s. A. en af dette konciperet Paategning paa Skadesregningen, hvori han som den Forsikredes Mand og Værge erklærede, at de foranstaaende Opgjørelser over samtlige Beholdninger af Løsøre, Avlsredskaber, Afgrøde m. m. for og efter Branden med tilføjede Værdier godkjendtes af ham i Et og Alt, idet de vare gjorte af hans Hustru og ham i Forening, og at de skulde have samme Virkning, som om de vare gjorte af ham selv paa Tro og Love efter bedste Overbevisning.

I den saaledes tilvejebragte Skadesregning var der imidlertid 2 Angivelser, som Selskabet ansaa for urigtige, og med Hensyn til hvilke der derfor blev indledet offentlig Undersøgelse, nemlig Angivelserne af det paa Gaarden ved Branden tilstedeværende Indbo og Afgrøden. Med Hensyn til den førstnævnte Post ere de Tiltalte imidlertid ikke fundne skyldige i noget strafbart Forhold ved Underrettsdommen, og da denne kun er indanket efter de Tiltaltes Begjæring, foreligger denne Del af Sagen ikke Overretten til Provelse. Med Hensyn til Afgrøden indeholdt Skadesregningen følgende Opgjørelse af de brændte Beholdningers Værdi:

1. Hø	1100 Kr.
2. Rug	1064 —
3. Rughalm	396 —
4. Byg	436 —
5. Havre og Blandsæd . . .	1998 —
6. Byg og Havrehalm	911 —

Da Selskabet fandt denne Angivelse henved 100% for høj, begjærede det Skjønsmænd udmeldte til at foretage et Skjøn med Hensyn til Hostens Størrelse, og efter at Tiltalte Tømrermester Christensen havde erklæret sig enig i, at der optoges et Skjøn, og at dette foretoges af de af Selskabet foreslaaede Mænd, bleve 2 af disse, der vare Naboer til „Mosegaarden“, udmeldte, hvorefter Forretningen foretoges den 21 November s. A. I denne udtalte Skjønsmændene, at de kun havde et ringe personligt Kjendskab til Værdien af Tiltaltes Høst det paagjældende Aar, og at det Skjøn, som de kunde give, derfor, som de kaldte det, var meget begrændset. Af Forretningen fremgaar det, at den Beregning, som i samme er opstillet med Hensyn til Værdien af

Tiltaltes Høst, væsentlig er støttet paa, hvad Folk der paa Egnen vilde have kunnet høste paa Arealer paa samme Størrelse, og det udtales i Henhold hertil, at Tiltalte Tomrermester Christensen af Rug ikke har kunnet høste over 16 Fold, 3: Tdr. Sød pr. Td. Land, hvilket for 4 Tdr. Land giver 64 Tdr. Rug. Naar Tiltalte derfor paa Skadesregningen har opgivet, at han har høstet 400 Traver Rug à 3 Traver paa Tønden eller 133 Tdr. Rug, formenes Antallet af Traver for stort, ligesom det antages, at der gaar c. 5 Traver Rug paa en Tønde. Frendeles udtales det, at Tiltalte af Byg i det Højeste har kunnet høste 14 Fold eller ialt 56 Tdr.; naar Tiltalte derfor har opgivet Travernes Antal til 350 à 3 Traver pr. Td. eller 117 Tdr., anses denne Angivelse af Travernes Antal for høj. Paa samme Maade udtales det endelig, at Tiltalte af Havre og Blandsød i det Højeste har kunnet høste 18 Fold eller ialt ca. 119 Tdr., og at Tiltalte, der har angivet 1000 Traver à 3 Traver pr. Td. eller 333 Tdr., maa have beregnet Travernes Antal for højt. Derimod udtales det, at de angivne Priser for Bygget samt Havren og Blandsød ere lavt ansatte, og mod Kvantiteten saavel som Prisen for Høet gjøres der heller ingen Indsigelse. Hvad endelig Halmen angaar, have Skjønsmændene indskrænket sig til at udtale, at en Trave Rug giver ca. 4 Lpd. Halm og ikke, som af Tiltalte opgivet, 3, og at den af Tiltalte beregnede Pris er lav, men iøvrigt ikke udtalt sig om Skadesregningens Angivelser. Resultatet af Skjønnsforretningen bliver derefter dette, at af de 6 ovenangivne Poster maa den første anses rigtig, og den tredie er lidt for lav; med Hensyn til den sidste indeholder Skjønnen ingen Udtalelse, hvorimod der med Hensyn til Nr. 2 og 4—5 findes følgende Difference mellem Skjønnen og Skadesregningen:

Rug	ifølge Skadesregn.	1064 Kr.,	ifølge Skjønnen	512,
Byg	"	936 —	"	448,
Havre og Blands. "	"	1998 —	"	714.

Tiltalte Tomrermester Christensen har dog ikke villet erkjende Rigtigheden af Skjønnsforretningen, idet han har gjort gjældende, at Høsten paa hans Ejendom var overordentlig stor og i de senere Aar paa Grund af den bedre Dyrkning altid er større end paa hans Naboers, og idet han vel har erkjendt, at det er sandsynligt, at han i sine Angivelser er kommet noget for højt, har han tillige udtalt som sin Overbevisning, at hans Opgivelse i dens Helhed er rigtig, og at han, hvis han skulde have opgivet for meget af en Art af Afgrøde, har opgivet for lidt af en anden.

Forsaavidt nu Tiltalte Cathrine Christensen er aktioneret for Assuranceavg med Hensyn til hendes Omgang med den ovennævnte Skadesregning, er der ikke under Forhorot fremkommet Noget, der kunde vække Tvivl om, at hun i fuldstændig

god Tro har underskrevet den af hendes Mand uden hendes Medvirkning forfattede Skadesregning, og hun vil som Følge deraf være at frifinde for Aktors Tiltale. Ikke heller findes det tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte Tømmermester Christensen i den nævnte Henseende har gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold.

Efter den Fremgangsmaade, som Skjønsmændene, som ovenfor omtalt, have maattet benytte for at komme til et Resultat, kun det ikke anses godtgjort, at Uoverensstemmelsen mellem Tiltaltes Opgiven om Afgrødens Størrelse og dennes virkelige Størrelse har været saa stor, som den efter Skjønforretningen vilde have været, eller hvor stor den overhovedet har været. Og selv om man vil gaa ud fra, at der har været en temmelig betydelig Uoverensstemmelse med Hensyn til enkelte Delo af Afgrøden, foreligger der ialtfald intet Datum i Sagen for, at dette har været Tiltalte bevidst, eller dog for, at Opgivelsen skulde være foretagen i svigagtig Hensigt, hvorimod forskjellige Omstændigheder tale i modsat Retning. Det maa saaledes fremhæves, at Tiltalte efter det Foreliggende ikke kan antages at have ført nogetsomhelst Regnakab over Gaardens Drift, og ligesom den første af ham affattede Skadesregning kun indeholdt en omtrentlig Angivelse af Travernes Antal og intet Andet, saaledes har Tiltalte under Sagen stadig hævdet, at han, forinden han den 2 November 1887 underskrev den ændrede Skadesregning, har udtalt for Selskabets Direktør, at han ikke med Bøstemthed kunde opgive, hvormange Traver der var avlet eller hvormange Tønder der kunde blive af Traverne, noget som Direktøren dog ikke har villet erkjende. Det synes derhos lidet rimeligt, at Tiltalte, der vidste, at Selskabet kjendte Ejendommens Størrelse og Driftsplan og derigjennem tildels kunde kontrollere Rigtigheden af hans Angivelser, skulde i den Hensigt at besvige Selskabet have afvejet fra Sandheden og især, at han skulde have gjort det paa den Maade, som Skadesregningen udviser, nemlig ved en iøjnefaldende Grad at forøge enkelte Poster, men derimod slet ikke foretage nogen Forhøjelse af andre, og det bliver saameget mindre sandsynligt, at Tiltalte har foretaget sin Angivelse med Bevidsthed om dens Urigtighed, som Ansættelserne i saa Fald vare foretagne helt iblinde, da han dengang ikke vil have erindret Assurancesummens Størrelse, og han altsaa ikke kunde vide, om de urigtige Ansættelser vilde blive ham til nogen Nytte; det fremgaar da ogsaa af Forhøret, at Værdien af Afgrøden efter Tiltaltes Skadesregning er 6630 Kr., medens Assurancesummen for samme kun udgjør 5530 Kr., og da han vidste, at han under ingen Omstændighed kunde faa mere udbetalt end Assurancesummen, maatte han ogsaa vide, at en Ansættelse af Afgrødens Værdi ud over Assurancesummen kun kunde gjøre Skade ved at gjøre hans Angivelsers Urigtighed

mere iøjnefaldende. I Henhold til Foranstaaende vil Tiltalte Tomrermester Christensen under denne Del af Sagen saaledes være at frifinde for Aktors Tiltale.

Forsaauidt Tiltalte Tomrermester Christensen dernæst er aktioneret for Overtrædelse af Straffelovens § 260, jfr. Konkurslovens § 168, er Sagens Sammenhæng følgende: Den 13 August 1887 blev der til Fyldestgjørelse for en Fordring, med Omkostninger stor 339 Kr. 93 Øre, paa „Mosegaard“ afholdt en Exekutionsforretning, under hvilken Tiltalte ved Forretningens Begyndelse erklærede, at han intet ejede til Dækning af Beløbet, idet Løsøret, som fandtes paa Ejendommen, ikke var hans, men tilhørte forskellige Personer, af hvem han havde lejet det, og selve den faste Ejendom tilhørte hans Hustru som hendes Særejo. Paa Rekvirentens Begjæring blev der imidlertid ikke desto mindre givet Udlæg i Indboet, der registreredes og vurderedes til 490 Kr. 75 Øre, og derefter hedder det i Forretningen: „Videre end det saaledes Registrerede og Taxerede erklærede Rekviritus, at der ikke findes paa Ejendommen med Undtagelse af de nødvendige Seng- og Gangklæder samt Sengesteder for sig og Familie“, og Forretningen blev derpaa fortsat med Hensyn til den faste Ejendom med Besætning og Inventarium. Under det i Anledning af Gaardens Brand optagne Forhør er det imidlertid blevet oplyst, at der foruden de under Forretningen registrerede Løsøregjenstande paa Ejendommen fandtes forskellige, Tiltalte tilhørende Effekter, nemlig nogle Senge og Sengklæder, der ikke vare fornødne for Tiltalte, hans Hustru og Børn, endel Glas, Porcellæn og deslige, der vare indpakkede i Kasser og stode paa Loftet, samt endelig endel Tiltalte tilhørende Tomrerværktøj. Tiltalte har nu villet gjøre gjældende, at der ikke efter Løsørets Registrering blev rettet noget Spørgsmaal til ham om, hvorvidt han ejede yderligere til Dækning af Fordringen, men de Oplysninger, som ere fremkomne under Forhøret, give ingen Anledning til at antage, at Retsprotokollen paa dette Punkt skulde være urigtig. Selv om man imidlertid herefter maa gaa ud fra, at det omhandlede Spørgsmaal er blevet rettet til Tiltalte og af denne er blevet besvaret benægtende, er dermed dog ikke godtgjort — hvilket i og for sig er lidet antageligt — at Tiltalte skulde have havt nogen Kjendskab til, hvilke de enkelte Gjenstande vare, som Registreringen omfattede. Da de omhandlede, ved Registreringen ikke medtagne Gjenstande, maa antages at have været tilstede i de Værelser og Lokalteter, som vare paaviste Rekvirenten og som denne gennemgik, tildels under Ledsagelse af Tiltaltes Hustru, og da det maatte være Rekvirentens egen Sag at paase, at ingen af de her tilstedeværende Gjenstande, som var egnet til Udlæg, blev forbigaaet, kan der ikke siges at ligge Videre i den ovennævnte Tilkjende-

givelse fra Tiltalte, end at han ikke ejede Noget til Udlæg udover, hvad der fandtes i de paaviste Lokaler, og dette var rigtigt, ialtfald undtagen forsaavidt angaar Værktøjet. Med Hensyn til dette gaar Tiltaltes endelige Forklaring derhos ud paa, at han antog, at der ikke kunde gøres Exekution deri, da det var Midlet til hans og Families Existents, og da de foreliggende Omstændigheder ikke give tilstrækkelig Føje til at forkaste Rigtigheden af denne Forklaring, og Tiltalte herefter ikke heller vil kunne straffes for at have undladt at meddele Rekvisrenten, at han ejede Værktøjet, vil Tiltalte i det Hele være at frifinde ogsaa for denne Del af Tiltalen.

Med Hensyn til Tiltalen for andet Bedrageri er det oplyst, at Tiltalte, Tømrermester Christensen, under et den 13 Februar f. A. afholdt Forhør for Dommeren har forklaret, at han efter Branden, fordi han ikke havde Plads og Midler til at holde hele Kvægbesætningen, havde solgt 4 Køer, der vare indbefattede i det ovennævnte Udlæg, hvilken Forklaring han dog i et senere Forhør af 26 April i Overensstemmelse med afgivne Vidneforklaringer berigtigede derhen, at han forinden det førstnævnte Forhør kun havde afhændet 2 Køer, medens han senere havde afhændet 2 andre. Da den faste Ejendom med Besætning, som ovenfor omtalt, imidlertid tilhørte hans Hustru som Særeje og han derfor forment, at Udlæget med Urette var gjort mod hans Protest, findes han heller ikke ved denne Afhændelse at have gjort sig skyldig i noget bedrageligt Forhold, og han vil derfor ogsaa under denne Del af Sagen være at frifinde for Aktors Tiltale.

Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte Tømrermester Christensen i Medfør af Straffelovens §§ 259, 260, sammonholdt med Konkurslovens §§ 168 og 253, er anset med Straf af Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og Tiltalte Cathrine Christensen i Medfør af Straffelovens § 259 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, vil i Overensstemmelse hermed være at forandre.

Onsdagen den 4 December.

Nr. 265.

Advokat Klubien

contra

Adolph Hansen Møller (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Bornholms Nordre Herreds Extrarets Dom af 28 August 1889: Tiltalte, Husmand Adolf Hansen Møller af Trinhattehuset i Clemensker Sogn, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør Tiltalte ogsaa betale 250 Kr. i Erstatning til fhv. Husmand Mogens Peter Møller af Clemensker Sogn, samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører C. Petersen, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Lund, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Herredsthingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Højesteretssagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ifølge Bornholms Amts Ordre af 8 ds. tiltales under nærværende Sag Husmand Adolf Hansen Møller af Trinhattehuset i Clemensker Sogn for Tyveri, eventuelt tillige for Bedrageri.

Ved Tiltaltes egen med det under Sagen iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Ulovligheder:

1. En Dag i Begyndelsen af Januar Maaned d. A. tillistede Tiltalte sig en Nøgle, som laa i Lommen paa hans Farbroders, fhv. Husmand Mogens Peter Møllers Vest, der hængte paa Væggen i Tiltaltes Dagligstue, og aabnede med Nøglen bemeldte Mogens Peter Møllers aflaaede Kiste, som stod i en anden Stue i Tiltaltes Hus, samt udtog af Kisten en Farbroderen tilhørende Kontrabog med Bornholms Spare- og Laanekasse i Rønne, hvorpaa han aflaaede Kisten og atter ubemærket lagde Nøglen i Farbroderens Vestelomme. Mogens Peter Møller laa i en Seng i Dagligstuen, medens dette passerede. Den 12 Januar d. A. rejste Tiltalte til Rønne og hævede i Sparekassen 150 Kr. af Kontrabogens Paalydende, og efterat han var kommen hjem igjen tillistede han sig, paa samme Maade som tidligere, Nøglen til Kisten, aabnede denne og lagde Kontrabogen deri, samt aflaaede Kisten og lagde Nøglen tilbage i Farbroderens Vestelomme. Tilvendelsen af Sparekassebogen og Pengene skete uden Mogens Peter Møllers Vidende og Villie, og hellerikke, efterat Tiltalte havde hævet Pengene, satte han sin Farbroder i Kundskab derom. Tiltalte har imidlertid til sin Undskyldning anført, at han ikke troede, at det havde Noget at betyde, at han tog Pengene, da hans Farbroder tidligere havde lovet at hjælpe ham med Penge til Kjøbet af et Hus, og Tiltalte i Tillid dertil havde kjøbt Trindhøtuset, hvorhos Tiltalte har foregivet, at Grunden til, at han ikke bad Farbroderen om at laane sig Pengene, var den, at Farbroderen var noget sær og vanskelig i Omgang, og Tiltalte frygtede for, at Farbroderen, ungtet det givne Løfte, skulde nægte at laane ham Pengene. Mogens Peter Møller har nægtet at have givet Tiltalte Løfte at laane ham Penge til Kjøbet af et Hus, men dog udtalt, at han, dersom Tiltalte havde bedet ham derom, maaske nok vilde have laant Tiltalte nogle Penge. De 150 Kr. har Tiltalte anvendt til Betaling af Gjæld og Skatter samt til Indkjøb af Livsfornödenheder.

2. I Begyndelsen af forrige Aar har Tiltalte endvidere fravendt fornævnte Mogens Peter Møller et Beløb af 100 Kr., som laa i en uafaaet Kasse, der hængte paa Væggen over Mogens Peter Møllers Seng. Tilvendelsen af disse Penge er ogsaa sket uden Ejerens Vidende og Villie, og Tiltalte satte ikke Farbroderen, som dengang laa som Patient paa Rønne Sygehus, i Kundskab om, hvad han havde gjort. Da Mogens Peter Møller kom hjem fra Sygehuset og savnede de 100 Kr., erkjendte Tiltalte ligeoverfor ham, at han havde taget Pengene. Mogens Peter Møller gjorde ikke dengang videre Ophævelse derover, men skal, efter hvad Tiltalte har anbragt og Mogens Peter Møller ikke har benægtet, have udtalt, at Beløbet skulde komme til Afkortning i Betalingen for hans Ophold i Tiltaltes Hus. Tiltalte brugte Pengene til Betaling af endel løs Gjæld.

De af Tiltalte bogaandede Ulovligheder findes begge at maatte

anses for at være Tyverier. De af Tiltalte til hans Undskyldning anførte Omstændigheder og den Omstændighed, at der tidligere imellem Tiltalte og hans Farbroder har været oprettet en Kontrakt, hvorefter Tiltalte skulde have en hans Farbroder tilhørende Kapital paa 1000 Kr., hvoraf de under Nr. 1 nævnte 150 Kr. udgjorde en Del, mod at forsørge Farbroderen for hans Livstid, — hvilken Kontrakt senere er hævet —, kunne ikke berøve Handlingerne Karakteren af at være Tyverier.

Mogens Peter Møller har påstaaet sig de stjalne Beløb erstattede af Tiltalte med 250 Kr., og denne Paastand findes at maatte tages tilfølge, idet den Omstændighed, at Mogens Peter Møller ikke fra Begyndelsen af havde tænkt paa at gjøre Ansvar gjældende mod Tiltalte for de under 2 nævnte Penges Skyld, ikke findes at kunne betage ham Retten til at erholde Erstatning for Pengene, da han dog ikke udtrykkelig havde givet Afkald paa disse. Om Tiltalte har faaet tilstrækkelig Betaling for Mogens Peter Møllers Underhold, kan ikke komme til Afgjørelse under denne Sag.

Tiltalte, som er født i Clemensker Sogn den 27 September 1858, og som ikke er funden tidligere tiltalt eller straffet, vil for de af ham bognaede Tyverier være at anse efter Straffelovens § 228, kfr. § 62, og findes hans Straf at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Torsdagen den 5 December.

Nr. 218.

Advokat Klubien

contra

Jens Peter Hansen (Def. Hansen),

der tiltales for Bedrageri.

Lollands Sønder Herreds Extrarets Dom af 22 Oktober 1888: De Tiltalte Jens Andersen og Niels Pedersen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Jens Peter Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udreder denne Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Zwick og Fasting 20 Kr. til hver, samt i Erstatning til Kredit-

kassen for Landejendomme i Østifterne 1176 Kr. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Juni 1889: Underrettsdommen bør, forsaavidt den er indanket, ved Magt at stande, dog saaledes, at Erstatningen til Kreditkassen for Landejendomme i Østifterne bestemmes til 1167 Kr. Saa udreder Tiltalte Jens Peter Hansen og Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor for Underretten, Overretssagførererne Zwick og Fasting, 20 Kr. til hver og til Aktor for Overretten, Prokurator Salomonsen, 30 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke, vil Dommen være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at kunne forkortes til 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Højesteretssagfører Hansen 50 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende fra Lollands Sønder Herreds Extraret hertil indankede Sag, som i første Instants tillige angik to andre Personer, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, tiltales Jens Peter Hansen, som er født den 3 Juli 1853 og ikke funden tidligere straffet, for Bedrageri, og er han ved egen, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstandelse, overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Forhold.

I November 1886 tilbyttede Tiltalte sig Ejendommen „Sognard“ i Koppel Sogn i Lollands Sønderherred, i hvilken der foruden en aarlig Arvefæsteafgift paa 740 Kr., indestod 40.000

Kr. til Kreditkassen for Landejendomme i Østifterne og 20,000 Kr. til Gaardbestyrer Niels Andersen samt endvidere til Sidstnævnte 2530 Kr. til Rest paa et oprindeligt paa 4340 Kr., lydende Skadesløsbrev. Disse Prioriteter paatog Tiltalte sig at indløse og overtage, men, naar undtages, at han i sin Besiddelsestid erholdt sig fornævnte Skadesløsbrev tiltransporteret, bleve de staaende i Ejendommen, uden at Tiltalte udstedte nye Forskrivninger for Gjælden, og han behæftede yderligere Gaarden men en Gjæld af 1400 Kr. til Mejerist Hans Rasmussen. Skjøndt Tiltalte vidste, at saavel Pantsætningen til denne, som fornævnte Pantsætning til Niels Andersen, omfattede Gaardens Besætning og Inventarium, og han ikke tvivlede om, at det forholdt sig paa samme Maade med Pantsætningen til Kreditkassen — saaledes som det ogsaa i Virkeligheden var Tilfældet — foretog han, efterat Renterne for Juni Termin 1887 til Kreditkassen i September f. A. vare betalte, medens Renterne til Niels Andersen og Hans Rasmussen ikke vare betalte, i de paafølgende Uger, paa hvilken Tid det stod klart for ham, at Ejendommen ikke engang kunde dække Kreditkassens Fordring, og det ligeledes maa antages at være ham indlysende, at han ikke kunde blive ved Gaarden, som han ogsaa den 29 Oktober s. A. bortbyttede til en af de i forrige Instants medtiltalte Personer med en Ejendom ved Kjøbenhavn, adskillige Dispositioner over Gjeustande, henhørende til Gaardens Besætning og Inventarium, hvorved han betydelig overskred sin Beføjelse til at raade over disse. Han solgte saaledes 2 Køer for 220 Kr., 1 Føl for 145 Kr., 1 Tyr og 1 Ko for 120 Kr., 1 Mergelkasse for 8 Kr. og nogle fastsommede, af ham afbrudte Tallerkenrækker af Værdi 1 Kr., og bortbyttede en ung Ko med en ældre og 35 Kr. kontant, 2 Kvier for en gammel Hest og 50 Kr. kontant samt en Hest for en anden Hest og 60 Kr. kontant. Endvidere sendte han en Hoppe af ca. 500 Kroners Værdi her til Staden til Dækning af et Sulær i Anledning af Gaardens Afhændelse, ligesom han ved sin Afrejse fra Gaarden medtog en slagtet Gris af 28 Kroners Værdi.

Tiltalte har erkjendt, at der ikke i hans Besiddelsestid fandt nogen Fornyelse af Besætning og Inventarium Sted, samt at han herved i Forbindelse med den mangelfulde Drift af Gaarden i betydelig Grad har forringet Panthavernes Sikkerhed. Han har vel endvidere sagt, at han haabede, at den i Gaarden indestaaende Gjæld vilde blive dækket ved det paatænkte Mageskifte, der, som meldt, realiseredes den 29 Oktober 1887, samt, at han havde havt til Hensigt at erstatte Ejendommen hvad han havde bortført fra den, men til disse ubestyrkede Anbringender, vil der ikke kunne tages noget Hensyn.

Forsaaavidt Tiltalte endvidere har været sigtet for forskjellige andre ulovlige Dispositioner, bliver der, da han ikke ved Under-

retsdommen er funden skyldig i disse, og da denne alene er appelleret efter Tiltaltes Begjæring, ikke her for Rettens Spørgsmaal om hans Forhold i saa Henseende.

Efter en af fornævnte Kreditkasse den 14 December 1887 paabegyndt Exekutionsforretning, blev „Søgaard“ den 6 April f. A. stillet til en 4 Auktion, ved hvilken Kreditkassen blev Højestbydende med 20,500 Kr., for hvilket Bud den som ufyldestgjort Pante- og Udlægshaver — idet dens Fordring androg 39,515 Kr. 52 Øre, foruden paadragne Renter — forbeholdt sig at erholde Ejendommen udlagt. Den har ikke senere solgt Gaarden og har under nærværende Sag paastaet sig en Erstatning af 1271 Kr. tillagt hos Tiltalte.

Som Følge heraf vil Tiltalte være at ansø efter Straffelovens § 253 med en Straf, som efter Omstændighederne findes ved Underretsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, som rettelig ere paalagte Tiltalte, ligeledes billiges, vil saaledes i disse Henseender være at stadfæste, forsaavidt den er indanket her for Retten. Derimod vil den Erstatning, Tiltalte vil have at betale til Kreditkassen, i Overensstemmelse med Foranførte være at fastsætte til 1167 Kr. i Stedet for, som i Underretsdommen sket til 1176 Kr.

I Salære til Aktor ved Overretten vil Tiltalte derhos have at betale 30 Kr., medens der ikke bliver Spørgsmaal om noget Defensionssalær, da Tiltalte har givet Møde ved en privat engageret Defensor.

Mandagen den 9 December.

Nr. 151. Prokurator **Chr. Bügel** som Befuldmægtiget for
B. S. Hoheb (Halkier)

contra

Jos. A. Levien (Jensen),

betr. Spørgsmaal om Retten til et Livsforsikringsbeløb.

St. Thomæ Bythings Dom af 10 Maj 1886: Indstævnte **Jos. A. Levien** bør for Tiltale af Citanten, Prokurator **Chr. Bügel** som Befuldmægtiget for **B. S. Hoheb** i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Den vestindiske Landsøverrets Dom af 9 Januar 1889: Underretsdommen bør ved Magt at stande, Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende, i den indankede Dom fremstillede Oplysninger om den af Benjamin Cohen d'Azevedo tegnede Livsforsikkring, til hvilke føjes, at den sidste, den 31 December 1884 forfaldne Præmie blev berigtiget ved Hjælp af en den tegnede Forsikkring vedhængende Bonus, maa det antages, at Policen, der efter Indholdet af den samme under 17 Juli 1875 givne Paategning ikkun kan anses Indstævnte overdragen til Haandpant, ved d'Azevedos Fallit den 9 Juli 1884 tilhørte Fallenten og som Følge heraf dennes Konkursbo. og at dette var befojet til at inddrage den under Sagen ompurgte Ret med Hensyn til Policens Overskud under den i Dommen ommeldte Reassumptionsbehandling, uanset at Fallenten først efter Boets Slutning afgik ved Døden.

Som Følge heraf og idet det i Dommen med Rette er antaget, at den deri omhandlede Protokoltforsel af 17 Juli 1885, hvis Beviskraft ikke er svækket ved Indstævntes ubestyrkede Benægtelse af dens Rigtighed, gaar ud paa bl. A. at overdrage Citanten og Ch. H. Crooke den Ret, der tilkom Konkursboet med Hensyn til det nævnte Overskud, maa Indstævnte være pligtig at udbetale Citanten, der, som i Dommen bemærket, har Transport paa fornævnte Crookes Fordring, det Overskud, der efter Pantefordringens Dækning ved de af Indstævnte i Henhold til Policen oppebaarne Beløb maatte findes at være tilbage af samme.

Med Hensyn til Spørgsmaalet, om et saadant Overskud foreligger, har Indstævnte under Henvisning til en af ham fremlagt Opgjørelse, paa hvilken der bl. A. af Hovedstolen til Beløb Patagons 3085, 95 er for 164½ Maaneder beregnet Renter 9 pCt. p. a. med Patagons 3811, 06, gjort gjældende, at der ikke engang gennem Policen er tilvejebragt fuld Dækning for hans Tilgodehavende hos d'Azevedo; hvorimod Citanten under Benægtelse af, at Indstævntes Fordring var rentebærende, har paastaet den ovenanførte Rentepost udskudt af Opgjørelsen. Ligesom der nu savnes nærmere Oplysning om Beskaffenheden af det Skyldforhold, der har ligget til Grund for de under Sagen som Bevis for den omhandlede Hovedstol fremlagte, af d'Azevedo dels udstedte dels

endosserede Reverser, og der heller ikke i disse indeholdes Noget om, at der skal svares Rente, saaledes findes det efter samtlige foreliggende Omstændigheder betænkeligt alene paa Grundlag af den af Indstævnte paaberaabte Udtalelse i Overenskomsten af 10 Marts 1879, hvorved han betingelsesvis forpligter sig til ikke at gaa frem imod d'Azevedo for dennes »Gjæld og Renter«, at statuere, at den ovennævnte Fordring var en rentebærende Gjæld, mod hvilket det ogsaa taler, at Indstævnte i d'Azevedos Konkursbo kun har anmeldt den oftnævnte Hovedstol, men ikke Renter af denne, hvilken Undladelse, saafremt Gjælden havde været rentebærende, ikke vilde have havt en fyldestgørende Grund deri, at Indstævnte desuagtet maatte være beføjet til at søge Dækning for Renterne gjennem sit Haandpant.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 13 December 1889.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1889.

Nr. 42.

Mandagen den 9 December.

151. Prokurator Chr. Bügel som Befuldmægtiget for B. S. Hoheb (Halkier)

contra

Jos. A. Levien (Jensen).

Idet der som Følge heraf maa gives Citanten Medhold i, at den omhandlede Rentepost helt maa udgaa af Opgjørelsen, og da det er in confesso mellem Parterne, at Overskuddet af Policen under denne Forudsætning uden Hensyn til, hvad der antages om Retsforholdet med Hensyn til de i Dommen ommeldte Juveler, er tilstrækkeligt til at begrunde Citantens for Højesteret gjentagne principale Paa-stand, vil Indstævnte i Overensstemmelse med denne være at tilpligte at betale Citanten Patagons 2503, 33 eller, saafremt de nævnte Juveler udleveres Citanten, Patagons 2103, 33, i begge Tilfælde med Renter af det Pengebeløb, Indstævnte har at tilsvare, 7 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 26 September 1885.

Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve for alle Retter.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør til Citanten betale Patagons 2503, 33 eller, saafremt de under Sagen omhand-

lede Juveler udleveres Citanten, Patagons 2103, 33, i begge Tilfælde med Renter 7 pCt. aarlig fra den 26 September 1885, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 3 vestindiske Daler.

Den indkandede Doms Præmisses er saalydende: Efterat forhenværende Kjobmand Benjamin Cohen d'Azevedo under 9 Juli 1884 havde opgivet sit Bo til Fallitbehandling paa St. Thomas, og der Dagen efter var bleven udstedt 3 Muanedors Proklamm til Kreditorerne, blev Boet den 31 Marts 1885 sluttet, ved hvilken Lejlighed der blev udbetalt 5 pCt. Dividendo til de 3 anmeldte Kreditorer, nemlig Joseph A. Levien, B. S. Hoheb og Chr. H. Crooke, der fordrede henholdsvis Ptg. 3484, 95, Ptg. 2542, 27 og Ptg. 159 og fik respektive Ptg. 20, 66, Ptg. 15, 09 og 95 Cents

Fallenten B. C. d'Azevedo havde imidlertid forladt St. Thomas og bosat sig i New-York, hvor han afgik ved Døden den 4 Juni 1885, og efter hans Død kom det frem — hvad der ikke var bleven omtalt under Fallitbehandlingen — at Fallenten i sin Tid havde givet den ovennævnte Kreditor, Jos. A. Levien, nogle Juveler til Beløb Ptg. 400 — samt en Livsforsikringspolice i „the Northern Assurance Co.“ paa Lst. 1000 — til Sikkerhed for hans Gjæld til denne Bemeldte Police var ved følgende Paategning af 17 Juli 1875 af Fallenten overdragen til Jos. A. Levien: I hereby assign the amount of this Policy to the order of Mr. Jos. A. Levien as collateral security for a loan, which was the object of my effecting this Policy (ifølge fremlagt Translator-Overættelse: „Herved assignerer jeg Beløbet af denne Police til Hr. Joseph A. Levien's Ordre som yderligere Sikkerhed for et Luan, der var Anledning til, at jeg tegnede denne Police“). Fallenten havde betalt Assurancepræmien med Undertagelse af den den 31 December 1884 forfuldne, hvilken Jos. A. Levien afgjorde, og den 15 Oktober 1885 fik Jos. A. Levien Policens Beløb med en Bonus udbetalt med Ptg. 5775, 91.

Da Jos. A. Levien ved Fallitboets Slutning den 31 Marts 1885 havde faaet Dividendo udbetalt af sin anmeldte Fordring, uden Hensyn til disse Sikkerheder, bogjærede de 2 andre Kreditorer, B. S. Hoheb og Chr. H. Crooke, ved Skrivelse af 16 Juli 1885 til Skifteforvalteren paa St. Thomas at faa d'Azevedos den

31 Marts s. A. sluttede Fallitbo reassumeret, da der, naar Hensyn tages til de ommeldte Juveller og Livsforsikrings-Policen, formentlig efter Dækningen af Jos. A. Leviens anmeldte Fordring Pts. 3484, 95 (÷ den den 31 Marts 1885 udbetalte Dividende Pts. 20, 66) maatte blive tilbage et Beløb af Pts. 2503, 33 til Dækning af bemeldte 2 andre Kreditorers Fordringer. Boet blev reassumeret den 17 Juli 1885, og efterat Anledningen til Mødet først var bleven tilført Forhandlingsprotokollen, fortsattes saaledes: . . . . . Modt var C. L. Petersen for Jos. A. Levien, B. S. Hoheb personlig og Prokurator Bügel for Ch. H. Crooke.

Da efterat C. L. Petersen var bleven gjort bekendt med Anledningen til Boets Reassumtion, en mindelig Overenskomst ikke var til at opnaa, og da der selvfølgelig ingen Midler findes i Boet til Afholdelse af Omkostningerne ved at gjøre den eventuelle Fordring mod Jos. A. Levien gjældende ved Domstolene, maa det derfor være overladt til de 2, ikke fyldestgjorte Kreditorers Forgødtbefindende, om disse ville foretage Skridt til at realisere den nævnte Fordring.

Den tilstedeværende C. L. Petersen, som Fuldmægtig for Jos. A. Levien, samtykkede i denne Overdragelse af Fordringen til de 2 foranævnte Kreditorer til Bekræftelse, hvorom de Alle efter Oplæsning underskrev Protokollen.

Chr. Bügel.	B. S. Hoheb.	C. L. Petersen.
	Boet atter sluttet.	
	Sessionen hævet.	

Ved Klage af 26 September bragte Prokurator Bügel, som Fuldmægtig for B. S. Hoheb, der under 25 forud havde faaet Ch. H. Crookes Fordring sig tiltransporteret, Sagen ind for Forligskommissionen og ved Stævning af 14 Oktober 1885 for St. Thomæ Bything, hvor den faldt i Rette den 26 Oktober s. A. Citanten paastod Indstævnte dømt til at betale ham Pts. 2503, 33 med 7 pCt. Renter p. a. fra 26 September 1885 til betalt — eller, naar Juvelerne tilbageleveres, Pts. 2103, 33 med 7 pCt. Renter p. a. fra samme Tid, — samt i begge Tilfælde Sagens Omkostninger skadesløst, — subsidiært, at Indstævnte domtost til at aflægge lovlig dokumenteret Regnskab og til Betaling in tantum overensstemmende med dette af Kapital og Rente samt Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte har protesteret mod Citantens Paastande og paastaet, at denne ikke var rette Sagsøger samt gjort gjældende, at Juvelerne var givne ham som Betaling for Renter, forfaldne for 1872, og at Beløbet af Livsforsikrings-Policen — der forøvrigt ogsaa var bleven hans Ejendom, da han havde afgjort den sidste Præmie — ikke har dækket Indstævntes Fordring med Renter. Renter paastaar Indstævnte, nemlig tilkommer ham saavel i Henhold til „Webster“ som navnlig i Henhold til en under 10 Marts 1879 mellem Fallenten og ham indgaaet Overenskomst, hvorefter Indstævnte

opgav at sagsøge Fallenten for skyldig Gjæld og Renter, imod at Fallenten fremtidig betalte Præmien for Livsforsikringen. Indstævnte paastod derfor Afvisning samt sig tillagt Sagens Omkostninger, eventuelt Sagførersalær.

Ved St. Thomæ ordinære Bythingsrets Dom af 10 Maj 1886 blev Indstævnte frifunden og Processens Omkostninger ophævede, idet Retten gik ud fra, at Citanten ikke var kompetent Sagsøger, eftersom den ovenanførte Tilførsel i Skifterettens Forhandlingsprotokol i Modet den 17 Juli 1885 ikke kan forstaaes som en egentlig Transport fra Skifteretten af Policens mulige Overskud, da en saadan Ret ikke tilkom Skifteretten, der kun havde Dispositionsret over de Aktiver, som tilhørte Fallenten ved Fallitboets Begyndelse, men ikke kunde og heller ikke har befattet sig med eller tiltaget sig nogen Raadighed over den til Indstævnte pantsatte Livsforsikrings-Police, der først ved Fallentens Død forpligtede Assuranceselskabet til Udbetaling af dens Paalydende, og til hvis Overskud, efterat Indstævnte var dækket, Citanten ikke kunde anses som eneberettiget, da Fallenten muligen ved sin Død kunde have efterladt andre Kreditorer, hvis Fordringer var opstaaede efter Fallitbehandlings Begyndelse, og som kunde være ligeberettigede med Citanten til Overskudet. Endelig udtaler Underrettsdommen, at, uanset at Indstævnte har nedlagt Paastand paa Sagens Afvisning, fremgaar det dog af hans hele Procedure, at han har ment at søge Frifindelse, hvilket Resultat Dommen kommer til, idet det bemærkes, at det som Følge heraf bliver uforment at undersøge, hvad Indstævnte endvidere har paaberabt for sin Frifindelse.

Ifølge kongelig Oprejningsbevilling af 13 August 1888 for Prokurator Btigel som Fuldmægtig for B. S. Hoheh indbragte Citanten ved Stævning af 21 August f. A. Sagen for den kongelige vestindiske Landsoverret, og da Byfoged Jhrs paa St. Thomas, der havde afsagt Underrettsdommen af 10 Maj 1886, nu fungerede som Overdommer i den Kongelige vestindiske Landsoverret og som Følge heraf veg sit Sæde, blev Byfoged i Frederikssted, R. Petersen, under 14 August 1888 af Guvernementet for de dansk-vestindiske Øer beskikket til at behandle og paadømme Sagen ved Overretten. Den 26 September 1888 faldt Sagen i Rette i Overretten, og Citanten paastod her Underrettsdommen underkendt og forandret derhen, at Indstævnte tilpligtes at betale Citanten Pigs. 2503, 33 med Renter 7 pCt. fra 26 September 1885 eller in subsidium et saadant mindre Beløb, som Retten maatte finde passende, med Renter som paastaaet, saa og i alle Tilfælde Sagens Omkostninger for Under- og Overretten med noget Tilstrækkeligt.

Appellanten dræler først ved Indstævntes præliminære Indsigelse, at Appellanten ikke var rette Sagsøger, hvilken Indsigelse ved Underrettsdommen er tagen tilføje. Appellanten

bemærker, at det i Skiftesamlingen den 17 Juli 1885 Passerede kan betragtes fra et dobbelt Synspunkt, dels som en Retsakt fra Skifterettens Side, som nærmest har Karakteren af et Retsdekret, dels som en Villieserklæring fra de i Sagen interesserede Parter. Underretsdommen har nærmest behandlet det fra den første Side, men naar den siger, at Skifteretten havde ingen Ret til at foretage en saadan Transport, er dette efter Appellantens Mening en uberettiget Kritik overfor en sideordnet Ret. Ethvert Udlæg indeholder en Overdragelse, eventuelt Transport. Appellanten bestrider endvidere, at Skifteretten kun havde Dispositionsret over de Aktiver, som tilhørte Fallenten ved Konkursens Begyndelse. Fallenten var desuden Ejer af Juvelerne og ogsaa af Policen, da han gik fallit; men Ihændehavere af dem, Indstævnte, lagde Dølgemaal paa, at han havde dem, hvorfor Skifteretten ikke dengang kunde inddrage dem i Boet. Med Hensyn til den Indsigelse, at Sagsøgeren ikke heller var eneberettiget til Overskudet af Policen, idet Fallenten kunde have efterladt sig andre Kreditorer, der var ligeberettigede dertil, er den først foresent fremsat, men indeholder ialtfald en aabenbar Kritik af Skifterettens Adfærd. Appellanten indrømmer, at de i Skifteretsmødet den 17 Juli 1885 brugte Udtryk muligen kunne give Anledning til at bestride, at disse Udtryk bestemt indicerede en Transport (nemlig: maa det derfor være overladt o. s. v.), men umiddelbart derefter kalder Skifteretten det Passerede for denne Overdragelse af Fordringen til de 2 forannævnte Kreditorer, hvorved efter Appellantens Mening al Tvivl om den rette Forståelse bortfalder. Indstævntes Fuldmægtig har derhos til Protokollen samtykket i denne Overdragelse af Fordringen til de 2 Kreditorer. Appellanten paastaar altsaa, at han er rette Sagsøger og gaar derefter over til det andet Hovedspørgsmaal, om der paahviler Indstævnte en saadan Forpligtelse til at lægge det Overskydende af Policen fra sig som af Citanten paastaat, hvilket Citanten formener, da Indstævnte ikke har bevist, at Juvelerne ere givne ham i Betaling, og, hvad Policen angaar, antørte Citanten, at Indstævnte ikke kan være bleven Ejer af den, fordi han har betalt Præmien pro 31 December 1884.

Indstævntes Hovedindsigelse er imidlertid, at hele Saldoen sluges af en ham tilkommende Rente af 9 pCt. for 164½ Maaaned, som løber op til Ptgs. 3811, 06. Citanten paastaar, at Indstævntes Fordring paa Renter er foresent fremsat, og at de fremlagte Reverser (notes of hand) ikke lyde paa Rente, samt at den tidligere paaberaabte Overenskomst af 10 Marts 1879 ligesaa lidt som „Webster“ kan godtgjøre, at Renter, der desuden ved „notes of hand“ almindelig erlægges forud, skulde betales i nærværende Tilfælde. Indstævnte har heller ikke anmeldt nogen Fordring paa Renter i Fallitboet, hvorfor alene ethvert Krav paa Rente maa være prækluderet. Indstævnte benægter at have holdt

skjult, at han havde Policen ihænde; thi da Assuranceselskabet i Fallentens levende Live kun vilde give Pts. 1250 for den, tilbød han den til Salg til flere navngivne Mænd, hvoriblandt B. S. Hoheb, der Alle afslog det — Sidstnævnte med de Ord, at hans Svigerfader allerede var hans Debitor for et betydeligt Beløb — iøvrigt henholder Indstævnte sig til sit Tidligere og paa staar Underretsdommen stadfæstet og sig tilkjendt Sagens Omkostninger skadesløst ved begge Retter.

For at afgjøre Spørgsmaalet om Citantens Competence vil det være nødvendigt for Retten at gjøre sig bekendt med Indholdet af de af Citanten som Hjemmel for hans Ret til at optræde som Sagsøger fremlagte Dokumenter, der er 2 Udskrifter af St. Thomæ Skifterets Session eller Forhandlingsprotokol, af hvilke den sidste indeholder det den 17 Juli 1885 Passerede paa Reassumeret Bo Nr. 17/1884, „Forhenværende Kjøbmand Benjamin Cohen d'Azevedos Fallitbo“. Medens nu de Protokollen paa Mødet den 17 Juli 1885 tilførte Udtæk: „maa det derfor være overladt til de 2 ikke fyldestgjorte Kreditorers Godtbefindende om o. s. v.“, kunde rejse Tvivl om, hvorvidt Skifteretten i det Hele taget har tilsigtet en Overdragelse ved, hvad der saaledes er passeret, eller om den kun har villet erklære, at den Intet vilde eller kunde have at gjøre med Spørgsmaalet, og overlod til de 2 Kreditorer at tage Sagen op — maa det dog, naar henses dels til, at det maa have Formodningen mod sig, at Skifteretten ved sin nævnte Tilførsel kun skulde have tilsigtet at skyde Spørgsmaalet bort fra sig uden forøvrigt at naabe de paagjældende Kreditorer nogen Mulighed til at gjøre deres formentlige Krav gjældende, dels til at Skifteretten selv strax efter ved Anvendelsen af Ordet „Overdragelse“ tilstrækkelig tydelig har udtalt, hvad den tilsigtede ved de oven citerede Ord — formentlig med Rette kunne statuere, at Meningen med Protokol-Tilførslen den 17 Juli 1885 har været den, at overdrage til de paagjældende Kreditorer den Ret, der tilkom Skifteretten selv o: in casu d'Azevedos Fallitbo. Det maa derfor antages, at en Overdragelse har fundet Sted; men Spørgsmaalet bliver da, hvad denne Overdragelse er gaaet ud paa, og af hvilket Omfang den har været; thi det er klart, at Skifteretten kun har villet og kunnet overdrage den Ret, der tilkom den selv. D'Azevedos Fallitbo blev — som alt bemærket — sluttet den 31 Marts 1885.

Hvad angaar Juvelerne — som Appellanten bemærker, slet ikke ere omtalte i Underretsdommen — maa de vel — forudsat Rigtigheden af Appellantens Anbringende, at de kun var givne ham som Haandpant ligesom Policen, og ikke som af Indstævnte paa staat, som Betaling for Renter, skyldige før 1872 — have henhørt til det den 31 Marts 1885 sluttede Fallitbo; men da Værdien af dem kun er ansat til ca Pts. 400 — altsaa til et

saa ringe Beløb, at Indstævnte ved dette kun vilde kunne få Dækning for en ganske ubetydelig Del af sin Fordring, kunne de derfor vel lades ude af Betragtning her.

Det bliver altsaa kun af Interesse at faa afgjort, om Livsforsikrings-Policen tilhørte Fallitboet eller ikke — men da denne først ved d'Azevedos Død maa antages at have faaet nogen Værdi i alle Tilfælde da den Værdi, som den ved Udbetalingen viste sig at have, maa det antages at henhøre til d'Azevedos Dødsbo og derfor have været at inddrage i og behandle af dette. Det bliver altsaa dette Bo, som, da Fullenten døde i New-York og ved sin Død havde Domicil der, maa være en amerikansk Ret, eller hvem det ellers efter amerikanske Retsforhold tilkommer at behandle Afdødes Bo, som er den, der med Rette kan optræde mod Indstævnte og gøre det formentlige Krav paa det mulige Overskydende af Livsforsikrings-Policen gjældende. Den rette Fremgangsmaade vilde da formentlig have været, om Citanten, forsynet med St. Thomæ Skifterets fornævnte Overdragelse (hvorefter denne gav Afkald paa Fullitboets formentlige Krav, hvad den var fuldtud berettiget til, da alle de anmeldte Kreditorer var tilstode ved det paagjældende Møde) havde henvendt sig til rette Vedkommende paa Dødsstedet, og af samme faaet den fornødne Bemyndigelse til at optræde mod Indstævnte. Da dette imidlertid ikke er sket og det saaledes maa anses for givet, at Appellanten ikke er forsynet med en saadan Overdragelse eller Bemyndigelse, som kunde gøre ham til Aktor kompetens i nærværende Sag, vil Indstævnte allerede af denne Grund — idet det bemærkes, at det maa billiges, naar Underrettsdommen anfører, at Indstævntes Paastand om Afvisning ikke er til Hinder for Frifindelse, naar det som in casu — ellers af hans Procedure fremgaaer at være Meningen — være at frifinde for Appellantens Tiltale.

Det bliver herefter unødvendigt at komme ind paa Sagens øvrige Spørgsmaal angaaende Indstævntes formentlige Forpligtelse til at give det Overskydende af Livsforsikrings-Policen fra sig.

Da Underrettsdommen har samme Resultat, vil bemeldte Dom, hvorved Processens Omkostninger med Rette findes at være ophævede, i det Hele blive at stadfæste.

Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves ogsaa for Overretten.

Under Sagen er ingen Overtrædelse af Stempelpapirsløvgivningen begaaet for nogen af Retterne.

Nr. 181. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Magnus Johannes Albert Mahrt (Def. Hansen),

der tiltales for ulovlig Medicinalhandel.

Helsingør Politirets Dom af 23 Januar 1889: Kjøbmand Magnus Johannes Albert Mahrt af Helsingør bør til Helsingørs Kjøbstads Fattigkasse erlægge en Bøde af 200 Kr samt betale alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Maj 1889: Tiltalte, Kjøbmand Magnus Johannes Albert Mahrt af Helsingør, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, hvorunder der tillægges Prokuratorerne Lange og Kalko for Overretten i Salær hver 15 Kr., udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

For Højesteret er fremlagt en af Tandlægeforeningens Bestyrelse afgiven Erklæring, ifølge hvilken Tandelixir af den i den indankede Dom omhandlede Sæmsættning ofte af Tandlægerne anbefales som et forfriskende Mundvand, og idet det herved er yderligere bestyrket, at den af Tiltalte forhandlede Myrrhaessents virkelig er og bruges som et Toiletmiddel, kan det ikke forandre dens Karakter, at den deri værende Myrrha ifølge en af Sundhedskollegiet efter Dommens Afsigelse afgiven Erklæring maa antages kun at gjøre Nytte, hvor der er en eller anden sygelig Tilstand tilstede i Munden. Med disse Bemærkninger og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Asmussen og Hansen hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende mod Tiltalte, Kjøbmand Magnus Johannes Albert Mahrt af Helsingør for ulovlig Medicinalhandel anlagte, fra Helsingørs Kjøbstads Politiret hertil indankede Sag, er det oplyst, at Tiltalte fra sin Forretning har i Flasker med paa klæbede Etiketter med Paaskrift: „Myrrha-Essents. M. Mahrt, Helsingør“ solgt et af ham tilberedt Stof, bestaaende af $\frac{2}{5}$ Myrrha-Tinktur og $\frac{3}{5}$ Spiritus, med Tilsætning af en ringe Mængde ætherisk Olie, og vel gaar den af det kgl. Sundhedskollegium under Sagen afgivne Erklæring ud paa, at det ommeldte Stof, tilberedt paa den angivne Maade, maa henregnes til de i Bekjendtgjørelsen af 13 November 1886 anførte Tincturæ medicatæ (Draaber til medicinsk Brug), der for Tiden ere undtagne fra den almindelige Detailhandel, men, da det efter Sagens Oplysninger maa antages, at Essentsen alene er solgt som et Toiletmiddel, findes der ikke tilstrækkelig Føje til at betragte Stoffet som henhørende under egentlige Medikamenter.

Som Følge heraf vil Tiltalte, der ved den indankede Dom er anset efter Frdn. 4 December 1872 § 30 med en Helsingør Kjøbstads Fattigkasse tilfaldende Bøde af 200 Kr., være at frifinde for det Offentliges Tiltale.

Tirsdagen den 10 December.

Nr 185. Højesteretssagfører Hansen

contra

Lars Peter Andersen (Def, Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Bygningslovgivningen.

Roskilde Kjøbstads Politirets Dom af 22 November 1888: Tiltalte, Arbejdsmand Lars Peter Andersen bør til Roskilde Kjøbstads Fattigkasse bøde 30 Kr., samt derhos under en samme Kasse tilfaldende Bøde af 2 Kr. for hver Dag, denne Dom sidde overherig, fra Gaardspladsen til sin Ejendom, Matr.-Nr. 197 i Roskilde, borttage den ovenfor nærmere omfklarede,

sammesteds anbragte Gjenstand, et Skur eller en Skjærm. Saa tilsværer Tiltalte og alle af denne Sag flydende Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes og ovennævnte Foranstaltning at foretages inden trønde Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og denne i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Maj 1889: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten. Prokuratorerne Steinthal og Møller, betaler Tiltalte Lars Peter Andersen 15 Kr. til hver. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Borttagelsen bestemmes til 4 Uger fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførererne Hansen og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Roskilde Kjøbstads Politiret hertil indankede Sag tiltales Arbejdsmand Lars Peter Andersen for ikke at have efterkommet en ham af Justitsministeriet stillet Betingelse for Dispensation fra Byggeloven.

Ved Justitsministeriets Resolution af 5 Oktober 1885 blev der givet Tiltalte Dispensation fra § 21 i Bygningslov for Kjøbstæderne af 30 December 1858, idet det tillodes ham at forhøje Stuehuset paa den ham tilhørende Ejendom Matr.-Nr. 197 af Roskilde, uanset at Ejendommens bebyggede Areal udgjorde ca. 152 Kv.-Alen imod ikkun 66 Kv.-Alen ubebygget Areal, bl. A.

paa Vilkaar, at et paa Ejendommen værende Halvtagskur nedrøves og at det af samme indtagne Areal derefter lodes ubegyget. Efterat Tiltalte havde udført Ombygningen, ansøgte han om, at bemeldte Vilkaar maatte bortfalde, men under 4 Januar 1887 resolverede Ministeriet, at det ikke fandt Anledning til at frafalde samme. Tiltalte nedrev derefter ogsaa Halvtagsskuret, men i Stedet opførte han af Tommer, Brædder og Lægter et andet af omtrent samme Størrelse, som foroven var forsynet med et med Teglsten dækket Halvtag, og paa den til Gaardspladsen vendende Side var beklædt med Brædder, medens Skurets øvrige Sider, der vare ubeklædte, tildels stødte op til andre Bygninger. Ifølge en under Sagen fremlagt Tegning, imod hvis Rigtighed Tiltalte ikke har haft noget at erindre, er Skuret 11 Fod langt og 6 Fod 1 Tomme bredt, medens dets mindste og største Højde er henholdsvis 6 Fod 1 Tomme og 7 Fod 2 Tommer. Endelig er der i 2 Tommerstykker, paa hvilke Skuret, der benyttes til Brænde- og Kulhus, er opført, anbragt 4 Hjul eller Ruller af ca. 5 Tommers Diameter.

Da Bygningskommissionen i Roeskilde ansaa dette Skurs Anbringelse som et Forsøg paa at omgaa Justitsministeriets for nævnte Resolution, blev der den 6 Juli f. A. tilført Kommissionens Protokol et Paalæg til Tiltalte om inden Maanedens Udgang at borttage Samme, hvilket Paalæg den 8 s. M. blev ham kommunikeret. Dette Paalæg blev ikke efterkommet af Tiltalte, hvorimod han den følgende September Maaned — efterat der allerede var afholdt Forhør i Anledning af, at Tiltalte havde siddet Tilholdet overhørig — flyttede Skuret hen i et Hjørne af sin Gaard, hvorfra han dog forinden Sagens Paakjendelse i første Instants atter har flyttet det tilbage til den gamle Plads.

Tiltalte har ikke villet erkjende, at Opførelsen af dette Skur — for hvilken Ansvar, efter hvad der under et ifølge Overrettens Foranledning optaget Reassumtionsforhør er oplyst om Beskaffenheden af den ham ved Samme ydede Haandværkshjælp, maa paahvile ham — er i Strid med Justitsministeriets Resolutioner, idet han har gjort gjældende, at det er en flyttelig Skjærm, som det ikke kan være ham forment at have paa sin Grund, ligesaa lidt som enhver anden Løsøregenstand. Heri kan der imidlertid ikke gives ham Medhold. Selv om det omhandlede Skur lettere end andre af samme Størrelse kan flyttes fra Sted til andet, maa det, naar henses til dets ovenanførte Konstruktion og Dimensioner samt den Brug, der gøres af det, i den under nærværende Sag omhandlede Henseende aldeles stilles i Klasse med et almindeligt, mere eller mindre fast anbragt Skur, og det maa derfor billiges, at Tiltalte — som er født den 22 Februar 1844 og tidligere blandt Andet ved Roeskilde Kjøbstads Politiretsdom af 15 April 1886 er anset efter Bygningslov 30 December 1858 § 36, jfr. §§ 21 og 33, med en Bøde af 20 Kr., hvilken

Bøde dog ved allerhøjeste Resolution af 6 Juli f. A. blev nedsat til 10 Kr. — ved den indankede Dom, ifølge den ovenciterede Lovs § 36, jfr. § 21, er uset med en Roeskilde Kjøbstads Fattigkasse tilfaldende Bøde, som passende er bestemt til 30 Kr., samt at han under Tvang af en samme Kasse tilfaldende daglig Bøde af 2 Kr., der bliver at regne fra 8 Uger efter denne Doms Forkyndelse, er tilpligtet at borttage det ovenomtalte Skur fra sin Gaardsplads

Den indankede Dom, ved hvilken det rettelig er paaagt Tiltalte at betale Sagens Omkostninger, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 272. Højesteretssagfører Hansen

contra

**Johannes Cilius Werchmeister, Ole Peter Rasch,
Johan Christian Thorsen og Jørgen Christian Peter
Rønne (Def. Asmussen),**

der tiltales for at have forhandlet Margarine i hele Fustager uden at have ført de befalede Bøger.

Rønne Kjøbstads Extradets Dom af 10 Oktober 1889: Kjøbmændene Johannes Cilius Werchmeister, Ole Peter Rasch, Johan Christian Thorsen og Detailhandler Jørgen Christian Peter Rønne, Alle af Rønne, bør hver især betale en Bøde af 100 Kr. til Rønne Kjøbstads Kæmnerkasse samt in solidum udrede Sagens Omkostninger, derunder i Sulær til Aktor og Defensor Sagfører Petersen og Prokurator Lund 10 Kr. til hver. Det Idømte at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da Tiltalte Rønnes Forklaring, som ikke kan forkastes, gaar ud paa, at han først til en norsk Skipper solgte 6 Pund Margarine af en Fustage og derefter lod denne faa Fustagen med Resten, uden at Noget i Sagen tyder paa, at det herved skulde være tilsigtet at omgaa Loven, kan han ikke anses at have solgt Margarine i hele Fustager, og da

han saaledes ikke har været pligtig til at føre de i § 7 af Loven af 5 April 1888 om Fabrikation og Forhandling af Margarine m. m. foreskrevne Bøger, vil han være at frifinde.

For de øvrige Tiltaltes Vedkommende maa det billiges, at de ere blevne ansete med de dem ved den indankede Dom paalagte Straffe, idet det med Hensyn til Werchmeister bemærkes, at det ikke kan fritage ham for Straf, at han har fort en Bog, som imidlertid ikke var autoriseret i Medfør af Bekjendtgjørelsen af 12 April 1888 § 5. Aktionens Omkostninger blive at udrede paa den nedenauførte Maade.

Thi kjendes for Ret:

Jørgen Christian Peter Rønne bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Med Hensyn til de Johannes Cilius Werchmeister, Ole Peter Rasch og Johan Christian Thorsen idømte Straffe bør Bythingsdommen ved Magt at stande. Af Aktionens Omkostninger, derunder de ved bemeldte Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Højesteretssagførerne Hansen og Asmussen for Højesteret 30 Kroner til hver, udreder det Offentlige een Fjerdedel og de sidstnævnte 3 Tiltalte hver for sig een Fjerdedel.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Kjøbmændene Johannes Cilius Werchmeister, født den 9 Oktober 1844, Ole Peter Rasch, født den 12 September 1855, Johan Christian Thorsen, født den 20 November 1844 og Detailhandler Jørgen Christian Peter Rønne, født den 22 November 1827, Alle heraf Byen, som under nærværende Sag ere satte under Tiltale for at have forhandlet Margarine i hele Fustager uden at have fort de befalede Bøger, ere ved deres egen Tilstaaelse, som stemmer med de øvrige under Sagen tilvejebragte Oplysninger overbeviste om at have undladt at føre de i Lov om Fabrikation og Forhandling af Margarine af 5 April 1888 og Indenrigsministeriets Bekjendtgørelse af 12 April 1888 § 5 for dem, der forhandle Margarine i hele Fustager, foreskrevne Bøger.

For dette Forhold ville de Tiltalte, som ej forhen findes

tiltalte eller straffede, være at anse efter nævnte Lovs § 14 og bestemmes Straffen til en Bøde af 100 Kr. for hver til Rønne Kjøbstads Kæmnerkasse.

Onsdagen den 11 December.

Nr. 220.

Advokat Halkier

contra

Lars Gullestrup eller Nielsen (Def. Asmussen),

der tiltales for ulovlig Omloben med Varer.

Maribo Kjøbstads Politirets Dom af 17 December 1888: Tiltalte, Lars Gullestrup Nielsen af Nykjøbing p. F., bør til Maribo Kjøbstads Politikas-e bøde 40 Kr., samt have de i hans Besiddelse forefundne Varer forbrudte til Fordel for Andolderen og betale Sagens Omkostninger. Det Idømte at udredes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 April 1889: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Sælær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Petersen og Nissen, betaler Tiltalte, Uldhandler Lars Gullestrup eller Nielsen af Nykjøbig p. F., 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Maribo Kjøbstads Politiret hertil indankede Sag sigtes Tiltalte, Uldhandler Lars Gullestrup eller Nielsen af Nykjøbing paa Falster, for ulovlig Omløben med Varer.

Det er oplyst, at Tiltalte, der den 15 Oktober f. A. var kommen til Maribo med et Parti uldne og linnede Varer m. v., den følgende Dag blev truffet i Byen omforende en Dragt af disse til Forhandling. Varerne ere under Sagen vurderede til ialt 321 Kr. 50 Ore og bestode de, han medførte, af uldne og Bomulds-Beklædningsstykker, de i hans Logis beroende af Seler, Bændler, Strømpebaand og et Par Normalunderbenklæder samt 10 Stkr. Hovedtørklæder m. v. Tiltalte har forklaret at have tilbyttet sig Hovedtørklæderne af en anden omløbende Uldhandler og kjøbt Seler, Strømpebaand og Bændler af en ham Ubekjendt for 4 à 5 Aar siden, Normalbenklæderne i en Butik i Nykjøbing paa Falster og de øvrige Uldvarer i Hammerum Herred, dog at 3 uldne Børnekjoler ere hæklede af hans Hustru. Iøvrigt har han angivet, at det ikke var hans Hensigt at forhandle Seler, Strømpebaand, Bændler og Normalbenklæder, der, som anført, endnu beroede i hans Logis, men da hans Rejse til Byen gjaldt Forhandling, og han ikke har kunnet angive nogen Grund til ellers at medtage disse Ting, er det med Foje, at der ved Underretsdømmen intet Hensyn er taget til dette Anbringende.

Da Tiltalte, der er født 4 Februar 1832, ifølge et inden Lolland Norreherreds Politiret den 21 Marts 1879 indgaaet Forlig har erlagt en Bøde af 10 Kr. til Herredets Politikasse for ulovlig Omløben med Varer og ved nærværende Rets Dom af 27 April 1889 er for samme Forseelse, anden Gang begaaet, anset efter Frdn. 13 Februar 1775 § 4 og Pl. 27 November 1839 § 1, jfr. § 4, med en Bøde af 20 Kr. til Stege Kjøbstads Politikasse, har han ifølge Frdn. 23 April 1845 § 2 forbrudt Retten til i Henhold til Næringslovens § 37 at omfore til Forhandling de i den nævnte § omhandlede Husffidsprodukter, og da han ikke er hjemmehørende i Hammerum Herred, har han hellerikke i Reskript af 14 Februar 1741 havt Hjemmel til at omløbe med Varerne, selv om de havde været forfærdigede i bemeldte Herred, og det man derfor billiges, at Tiltalte ved Politiretsdommen er for tredje Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer paany anset efter ovennævnte Lovbestemmelser med en Bøde til Maribo Kjøbstads Politikasse, der passende er bestemt til 40 Kr., og da Dømmens Bestemmelse om Varernes Konfiskation til Fordel for Anmelderen og om Sagens Omkostninger ligeledes bifaldes, vil Dommen i det Hele være at stadfæste.

Torsdagen den 12 December.

Nr. 228. Højesteretssagfører Lunn

contra

Karen Herman og Anders Jørgen Lauritz Henriksen
(Def. Hansen og Nellemann),

der tiltales: Nr. 1 for Tyveri og Nr. 2 for Hæleri og Overtrædelse af Straffelovens § 100.

Kriminal- og Politirettens Dom af 15 Juni 1889: Tiltalte Karen Herman bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Arrestanten Anders Jørgen Lauritz Henriksen bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Leth og Meyer, 30 Kroner til hver, udredes af Arrestanten, dog at Tiltalte in solidum med ham deraf tilsvare Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

(Fortsætter.)

Færdig fra Trykkeriet den 20 December 1889.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri H. J. Schou. Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1889.

Nr. 43.

Torsdagen den 12 December.

Nr. 228.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Karen Hermann og Anders Jørgen Lauritz Henriksen (Def.
Hansen og Nellemann).

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger bestyrkede det i Dommen for Karen Hermanns Vedkommende antagne Resultat,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Højesteretssagførerne Lunn og Hansen samt Advokat Nellemann tillægges der i Salarium for Højesteret hver 60 Kroner, som uddedes af de Tiltalte paa den med Hensyn til Aktiøns øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Tiltalte Karen Hermann for Tyveri og mod Arrestanten Anders Jørgen Lauritz Henriksen for Hæleri og Overtrædelse af Straffelovens § 100 anlagde Sag ere de nærmere Omstændigheder ifølge de fremkomne Oplysninger følgende.

Da Arrestanten Natten mellem den 16 og 17 Oktober kom gaaende gennem Baldersgade bærende en Sæk, mødte han Politibetjent Nr. 505 Høyer, som var iført Uniform. Høyer spurgte Arrestanten om, hvad der var i Sækken, og da han havde erfaret, at der var Peberrod i den, opfordrede han, der fattede Mistanke om, at Peberroden var stjaalen, Arrestanten til at følge med ham til Politivagtstationen og greb Arrestanten, som vægrede sig ved at efterkomme denne Opfordring, om Haandledet. Arrestanten rev sig imidlertid løs, kastede Sækken fra sig og løb bort, men blev indhentet af Høyer, som paany greb fat i Arrestanten. Denne slog nu om sig, for at rive sig løs, og efterat Høyer havde trukket sin Stav, tog Arrestanten denne fra ham og kastede den bort. Betjenten greb da Arrestanten i Halsen, hvorefter de begge faldt omkuld, og medens de laa paa Jorden, sparkede Arrestanten Høyer paa Benet. Det lykkedes Arrestanten at rive sig løs fra Høyer, men da han var kommen hen paa Tagensvej blev han standset af Politibetjent Nr. 455 Rasmussen, der ligeledes var iført Uniform. Da Rasmussen nu tog fat i Arrestanten, slog denne om sig med knyttet Haand, og ramte Rasmussen flere Steder paa Kroppen, rev Fløjte og Fløjtekjæde fra ham, og efterat de begge vare faldne omkuld og Rasmussen havde bibragt Arrestanten nogle Slag i Hovedet med sin Stav, vristede han denne fra Rasmussen og kastede den bort samt vedblev at slaa om sig, indtil Høyer og nogle andre Personer vare komne Rasmussen til Hjælp. Ingen af Betjenterne have lidt nogen Skade ved de ommeldte Voldshandlinger og Arrestanten har forklaret, at dette ogsaa har ligget udenfor hans Hensigt og at han kun har villet rive sig løs fra Betjentene.

Efterat Arrestanten den ommeldte Nat Kl. 2¹/₄ af Politibetjent Rasmussen var bleven indbragt paa Politistation Nr. 6, blev han, der havde et blødende Saar i Panden, strax transporteret til Kommunehospitalet, og først den 18 s. M. blev der til en Politirapport afæsket ham nærmere Forklaring bl. A. om hans Hjemmel til den hos ham fundne Peberrod. Arrestanten forklarede da, at denne var stjaalen af Tiltalte, med hvem han samlevede, og meddelte samtidigt, at Tiltalte nogle Gange tidligere havde stjaalet Peberrod. Som Følge heraf blev der indledet nærmere Undersøgelse saavel mod Arrestanten som mod Tiltalte, og under denne tilstod Tiltalte, at hun i den første Halvdel af Oktober Maaned forrige Aar i to forskellige Gange havde fra en Mark ved Haraldsgade stjaalet i alt ca. 24 Pd. Peberrod af Værdi 4 Kr. pr. Lpd., som hun med Hænderne

havde trukket ud af Jorden og som tilhørte Handelsgartner Ferdinand Hansen, samt at hun tvende Aftener i samme Maaned — sidste Gang den 16 — havde paa lignende Maade fra en Mark i Emdrup stjaalet Peberrod, den ene Gang ca. 16 Pd. af Værdi 4 Kr. og den anden Gang det Parti, som Arrestanten fandtes i Besiddelse af, da han blev antruffen af Politibetjent Høyer og som er vurderet til 12 Kr., idet hun med Hensyn til de to sidstnævnte Tyverier nærmere forklarede, at hun, efter hver Gang i en Sæk at have bragt den stjaalne Peberrod bort fra Marken og gjemt Sækken i en Landevejsgroft, havde hentet Arrestanten, med hvem hun ikke forud havde truffet nogen Aftale om Tyverierne, og at Arrestanten derefter havde baaret Tyvekosterne ind hertil Staden, medens Tiltalte gik noget foran ham, for at advare ham, hvis der skulde komme Nogen. Rigtigheden af denne Tiltaltes Tilstaaelse har Arrestanten for sit Vedkommende bekræftet og tilstaaet sig skyldig i Hæleri med Hensyn til den i Emdrup stjaalne Peberrod, idet han har erkjendt godt at have kunnet forstaa, at den af ham borttransporterede Peberrod var stjaalen af Tiltalte.

Under den oprindelige Undersøgelse fremkom der ikke Noget, som ialtfald i nogen væsentlig Grad kunne svække Rigtigheden af Tiltaltes ommeldte Tilstaaelse, der tværtimod synes at finde Bestyrkelse derved, at Tiltalte med Sikkerhed paaviste de Marker, hvorfra hun efter sit Opgivende havde begaaet Tyverierne, og det bekræftede sig, at der virkelig derfra var stjaalet Peberrod. Efterat at der var beordret Aktion i Sagen og denne optagen til Dom, har Tiltalte imidlertid under et Reassumtionsforhør tilbagekaldt sin Tilstaaelse og afgivet følgende Forklaring. Da Arrestanten den 17 Oktober f. A., efterat have været borte hele den foregaaende Nat, ikke kom hjem til sin og Tiltaltes fælles Bolig, gik Tiltalte hen paa Politivagten paa Nørrebro, og erfarede der, at Arrestanten var bleven indlagt paa Kommunehospitalet. Hun opsøgte ham da paa dette Hospital, hvor han underrettede hende om, hvad der var passeret, og anmodede hende om at paa tage sig Skylden for nogle af ham begaaede Tyverier af Peberrod, idet han yttrede, at hun vilde slippe billigere derfra, end han vilde gjøre det paa Grund af sin Fortid. Da hun erklærede sig villig hertil, blev hun, for det Tilfælde at hun skulde blive fulgt ud til Paavisning af Gjerningsstederne, af ham nøjagtig instrueret om disses Beliggenhed, og i Overensstemmelse med det af hende saaledes til Arrestanten givne Løfte og de hende meddelte Instruktioner, har hun derefter afgivet den fornævnte Tilstaaelse, som i Virkeligheden er ganske urigtig, idet det er Arrestanten selv, der har stjaalet Peberrod, og hun hverken paa den ene eller den anden Maade har været meddelagtig i de begaaede Tyverier.

Arrestanten har nu vel haardnakket fastholdt sin oprindelige

Forklaring, men da Tiltaltes Tilbagekaldelse af hendes tidligere Tilstaaelser i flere Henseender er bleven bestyrket ved Sagens øvrige Oplysninger, findes hendes seneste Forklaring at maatte lægges til Grund for Paadømmelsen for hendes Vedkommende, og vil hun derfor blive at frifinde, idet hun dog i Medfør af Lov Nr. 52 af 5 April forrige Aar § 8 maa tilpligtes at deltage i Udredelsen af Aktionens Omkostninger i det nedenfor anførte Forhold. Paa den anden Side er der imidlertid ikke fremkommen tilstrækkeligt Bevis mod Arrestanten til, mod hans Benægtelse, at fælde ham som Tyv, og han vil derfor overensstemmende med den af ham afgivne Tilstaaelse under denne Del af Sagen alene kunne dommes som Hæler.

Tiltalte er født den 24 Juli 1862 og anset ved Ribe Købstads Extraretsdom af 4 Marts 1884 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Arrestanten er født den 4 November 1856 og anset bl. A. ved Københavns Amts søndre Birks Extraretsdom af 1 November 1875 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Frederiksborg Birks Extraretsdom af 22 September 1876 efter Straffelovens §§ 230 I, 250 og 253 jfr. § 62 med lige Fængsel i 5 Gange 5 Dage, ved nærværende Rets Dom af 1 Maj 1877 efter Straffelovens §§ 231, 1ste Led, § 231, 2det Led, jfr. § 229, Nr. 4, og § 268, jfr. § 271, med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, ved Frederiksborg Birks Extraretsdom af 6 Juli 1880 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet Tyveri og efter Straffelovens § 253, kfr. § 251, samt efter Lov 3 Marts 1860 § 2, med Forbedringshusarbejde i 4 Aar og senest ved nærværende Rets Dom af 24 November 1888 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri, efter § 253 samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1, med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte blive at frifinde for Aktors Tiltale, medens Arrestanten vil være at anse efter Straffelovens § 100 samt i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Led, efter § 238 som for 6te Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Fredagen den 13 December.

Nr. 260. Advokat Hindenburg

contra

1) **Johan Magnus Pettersson** og 2) **Kirsten Rasmussen**,
(Def. Klubien),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 182.

Kriminal- og Politirettens Dom af 13 August 1889: Arrestanten Johan Magnus Pettersson og Tiltalte Kirsten Rasmussen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Arrestanten i 2 Gange 5 Dage og Tiltalte i 5 Dage. Saa bør Tiltalte og have det af hende under 9 Juni 1885 erhvervede Næringsbevis paa Gjæstgiveri forbrudt. Aktionens Omkostninger, derunder Salarium til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Kalko og Gottschalch, 25 Kr. til hver, udredes af Arrestanten med $\frac{4}{5}$ og $\frac{1}{5}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden for Tiltalte Pettersson i Betragtning af, at den af ham lidte Varetagtsarrest ikke i sin fulde Udstrækning kan tilskrives hans eget Forhold under Sagen, i Medfør af Straffelovens § 58 findes at burde forkortes til 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Johan Magnus Pettersson bestemmes til fem Dage. Advokaterne Hindenburg og Klubien tillægges der i Salarium for Højesteret hver 50 Kroner, som udredes af de Tiltalte paa den for Aktionens øvrige Omkostninger foreskrevne Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Johan Magnus Pettersson, hvis opgivne Alder af 32 Aar er skjønnet stemmende med hans Udseende, og Tiltalte Kirsten Rasmussen, der er født den 29 April 1850, og som begge ofte for Politiretsovertrædelser ere ved nærværende Ret og sammes Afdelinger for offentlige Politisager ansete med Bøder, men ellers ikke ere fundne tidligere straffede her i Landet for Overtrædelse af Straffelovens § 182.

Ved den af Tiltalte afgivne Tilstaelse og det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at hun, der i Henhold til et hende den 9 Juni 1885 meddelt Næringsbevis paa Gjæstgiveri har Logishus i Prindsessegade Nr. 36, en Aften i Slutningen af forrige Aar har for Betaling ladet et Par Personer af forskjelligt Kjøen erholde Natteløgis i det af hende drevne Logishus for der at øve Utugt.

Hvad Arrestanten angaar sigtes han, der var saakaldet Bestyrer af Tiltaltes Forretning og blandt Andet i Almindelighed bestemte, hvem der kunde modtages i Logis, og af de Logerende til Aflevering til Tiltalte erholdt, hvad derfor betales, for i den sidste Del af Aaret 1888 i fornævnte Logishus at have for Betaling i utugtlig Øjemed anvist Værelse, dels et Par Aftener til de foran omtalte Personer, dels til Fruentimmeret Karen Marie Jensen og 2 Mandspersoner, som hver en Aften indfandt sig sammesteds med hende.

Arrestanten har orkjennt at have tilstedet saavel de førstomhandlede Personer som ogsaa nævnte Karen Jensen sammen med den ene af de ommeldte Mandspersoner at erholde Natteløgis i Logishuset, men har vedholdende paastaet, at han, — der iøvrigt har undladt at indføre disse Personer i den i Forretningen forte Bog over Logerende — antog, at de Paagjældende vare Ægtefolk, og at han derfor ikke vilde nægte dem Logis, og at han, forsaavidt han i et enkelt Tilfælde dog nærede nogen Tvivl i saa Henseende, ved at melde til den patrouillerende Betjent, at Personerne vare hos ham — hvad den paagjældende Polibetjent imidlertid har nægtet at kunne erindre at have modtaget Melding om, troede at blive fri for Ansvar.

Forsaavidt angaar Sigtelsen for, at han ved sit Forhold overfor Karen Jensen og den anden Mandsperson, nemlig Arbejdsmand Robert Olaf Louis Smith, skulde have forset sig, har Arrestanten benægtet nogensinde at have ladet disse 2 Personer erholde Værelse i Logishuset.

Ved de edelige Forklaringer, der imidlertid under Sagen ere afgivne saavel af de fornævnte Karen Jensen og Arbejdsmand Smith som af Caroline Amalie Petersen og Caroline Olsen, Nielsens Hustru, i Forbindelse med, hvad der iøvrigt er oplyst, derunder navnlig ogsaa, hvad der er forklaret dels af Tiltalte, dels af Arrestanten, hvis Udsagn ofte har været vaklende og

usandsynlige, samt delvis usande, maa det anses godtgjort, at Arrestanten i samtlige ovenanførte Tilfælde har for Betaling tilstedet Personer af forskjelligt Kjøen Adgang til Logishuset under saadanne Omstændigheder, at han maatte indse, at de paagjældende Personer ikke vare Ægtefolk, og at de maatte antages at ville benytte Værelserne til deri at øve Utugt, hvad ogsaa er sket.

Som Følge af det Anførte ville Arrestanten og Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 182, andet Led, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød, Arrestanten i 2 Gange 5 Dage og Tiltalte i 5 Dage, hvorhos Tiltalte i Medfør af § 9 i Lov af 23 Maj 1873 om Forandring i og Tillæg til Næringsloven vil være at dømme til at have det hende under 9 Juni 1885 meddelte Næringsbevis paa Gjæstgiveri forbrudt.

Nr. 269.

Advokat Klubien

contra

Niels Christensen (Def. Halkier),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Morløse-Tudse Herreders Extrarets Dom af 22 Juni 1889: Tiltalte, Indsiddet Niels Christensen af Krøjerup, bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt derhos udrede samtlige af Aktionen flydende Omkostninger, hvorunder i Salærer til Aktor, Sagfører Ohlmann, og til Defensor, Prokurator Christensen, 10 Kr. til hver. Dommen at fuldbyrdes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 September 1889: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Seidelin og Winther for Overretten betaler Tiltalte, Indsiddet Niels Christensen af Krøjerup, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at kunne forkortes til 2 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Merløse-Tudse Herreders Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Indsidder Niels Christensen af Krøjerup, som er født den 28 Februar 1846 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, aktioneret for bedrageligt Forhold.

Efterat Tiltaltes daværende Ejendom Matr.-Nr. 12, 14 b og 18 b i Bennebo, af Hartkorn 2 Tdr. 6 Skpr. 2 Fdk. $\frac{1}{2}$ Alb., ved en i Overensstemmelse med Loven af 19 Marts 1869 den 8 Juli 1886 afholdt Taxationsforretning var bleven vurderet til en Værdi i Handel og Vandel af 25000 Kr., derunder indbefattet den paa Ejendommen værende Besætning, der i Taxationsforretningen angaves at bestaa af 2 Heste, 7 Koer, 2 Unghøveder, 6 Faar og Svin og at have en Værdi af 2190 Kr., blev der af de Spannørske Legater tilstaaet Tiltalte et Laan af 8200 Kr., til Sikkerhed for hvilket han ved Obligation af 13 Oktober 1886 gav Legaterne 1ste Prioritets Panteret næstefter Arvefæsteafgift og Rekognition ved Ejerskifte i bemeldte Ejendom tilligemed den foran nævnte Besætning samt de til Gaaarden hørende Avls- og Mejeriredskaber og andet Inventarium, der, som det maa antages, ved en Fejltagelse angaves at være brandforsikkret for 4134 Kr., medens deres Forsikkringssum i Virkeligheden kun udgjorde 832 Kroner.

Da Tiltalte ikke betalte Renter af denne Obligation i December Termin f. A., blev der efter Kreditors Rekvisition den 20 Februar d. A. givet denne Udlæg i det Pantsatte, hvorved der kun forefandtes Avlsredskaber og Inventarium til en Taxationsværdi af 145 Kr. samt af Besætning kun 1 Faar paa Ejendom-

men, medens Tiltalte paa Forehold af Røkvirentens Sagfører erkjendte, at han endnu havde 2 Heste og 1 Ko, som han havde opstaldet hos Bekjendte i Omegnen, hvorfor de bleve medtagne under Udlæget, idet samtlige Kreaturer derefter bleve vurderede til 820 Kr. Ved den over det saaledes Udlagte afholdte Tvangsauktion blev det kun udbragt til 6550 Kr., saa at 1650 Kr. af første Prioritet ikke blev dækket.

Efterat de Spønjerske Legater i denne Anledning havde begjært Undersøgelse indledet mod Tiltalte for svigagtig Forringelse af den pantsatte Besætning samt Gaardens Inventarium, har Tiltalte forklaret, at han ved Ejendommens Taxation kun havde 1 Svin, som samme Sommer døde, at han i Efteraaret 1887 har slagtet til eget Forbrug 2 Faar, i Januar 1888 solgt 2 Køer og 2 Unghoveder og i Juni s. A. en Ko for at betale Renter til Legaterne og endelig i Efteraaret 1888 solgt 3 Køer og 2 à 3 Faar for at betale Restancen paa Arvefæsteafgiften, hvorefter han kun havde tilbage de ved Udlæget forefundne Kreaturer. Af disse havde han, efterat han den 10 Februar d. A. havde faaet Underretning om den til den 20 s. M. berammede Udlægsforretning, bortført Hestene og Køen fra Gaarden for at unddrage dem fra at blive medinddragne under det forestaaende Udlæg, idet han har udsagt, at han haabede, at de Spønjerske Legater ogsaa uden disse Kreaturer vilde erholde fuld Dækning af Pantet.

Da Tiltalte har været uberettiget til ved Salg eller Forbrug som ovennævnt at disponere over den pantsatte Besætning, medmindre han indsatte andre Kreaturer i samme, hvilket Tiltalte efter sin Forklaring vel havde til Hensigt, men af Mangel paa Penge ikke formaade, vil han ikke kunne undgaa Straf for dette Forhold, men findes denne efter Omstændighederne at kunne bestemmes efter Straffelovens § 256.

For Bortførelsen af de to Heste og Køen fra den pantsatte Ejendom i den Hensigt at unddrage dem fra Udlæget, vil han derhos være at anse efter Konkurslovens § 168, jfr. Straffelovens § 260, og findes Straffen i det Hele at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte efter de nævnte Bestemmelser er anset med samme Straf, vil saaledes kunne stadfæstes.

Nr. 17. Grosserer J. Jensen (Halkier)

contra

Fhv. Hotelejer, Kapitajn W. T. Fiedlers Konkursbo ved den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets Skiftekommission, der har behandlet Boet, samt Grosserer Th. Jespersen m. Fl. (For Indstævnte Vinhandler Bestle Bagger; ellers Ingen),

betr. Spørgsm. om en Skifterepartitions Omgjørelse.

Højesterets Dom.

Efterat Citanten af det i forhenværende Hotelejer, Kapitajn W. T. Fiedlers Konkursbo fremlagte Repartitionsudkast var bleven opmærksom paa, at der var tillagt tre uprivilegerede Kreditorer, de Indstævnte Grosserer Th. Jespersen, Vinhandler Bestle og W. Salomon eller senere hans Dødsbo, Dividende af nogle dem til Sikkerhed for deres i Boet anmeldte Fordringer stillede saakaldte Partialobligationer i Hotel Phoenix heri Staden og tillige af selve deres Fordringer efter Fradrag af nysnævnte Dividende, tilstillede han, der selv er Kreditor i Boet, den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets Skiftekommission, der behandler Boet, en Skrivelse, hvori han henstillede, at Udkastet maatte blive forandret saaledes, at der ikke gaves de paagjældende tre Kreditorer Dividende af Partialobligationerne, men kun af deres i Boet anmeldte og anerkjendte Fordringer, og da Skiftekommissionen ved Fremlæggelsen af den endelige Opgjørelse af Boet bemærkede, at den, efter at have taget de i denne Skrivelse fremsatte Bemærkninger under Overvejelse, ikke havde fundet tilstrækkelig Anledning til forsaavidt at foretage nogen Forandring i det bekjendtgjorte Repartitionsudkast, har Citanten indanket den endelige Opgjørelse for Højesteret, hvor han, tildels paa Grundlag af sin tidligere Henstilling til Skiftekommissionen, her procederet til Udlojningens Ophævelse og Omgjørelse.

For Indstævnte Jespersens Vedkommende angaar Appellen kun den i Skifterepartitionen under Nr. 18 b opførte Fordring paa 141 Kr. 94 Øre med Renter, for hvilken en Partialobligation paa 200 Kr. var stillet i Sikkerhed, og Repartitionen tillægger ham dels i Dividende for Partialobligationen 44 Kr. 27 Øre — hvilket Citanten ikke for Højesteret anker over — dels tillige for den anmeldte For-

dring efter Fradrag af nysnævnte Beløb en yderligere Dividende af 18 Kr. 15 Øre. Efter det saaledes Anførte har Appellens Gjenstand under denne Post ikke summa appellabilis for Højesteret, og da den ikke kan anses at have Konnexion med nogen af Appellens to andre Poster, vil Sagen i Medfør af Instrux 7 December 1771 § 11 være at afvise for Indstævnte Jespersens Vedkommende.

Hvad angaar de to andre fornævnte Kreditorer, hvis Fordringer omhandles i Repartitionen under Nr. 40 og 58, og for hvis Vedkommende Citanten for Højesteret anker over, at der er tillagt dem Dividende af de dem til Sikkerhed stillede Partialobligationer, bemærkes, at Repartitionen i disse Poster findes at være opgjort i Overensstemmelse med de ved Fordringernes Prøvelse paa behørigt indvarslede Skiftesamlinger vundne Resultater. Da det nu ikke kan komme i Betragtning, at den ene Fordring først er anmeldt efter Anmeldelsesfristens Udløb, idet den dog er prøvet og maa anses anerkjendt uden nogen Indsigelse paa en senere i Henhold til Konkurslovens § 92 afholdt Skiftesamling, kan Citantens Anke med Hensyn til disse Poster af Repartitionen som Følge af Reglen i Konkurslovens § 89 ikke komme i Betragtning, og hans dertil knyttede Paastand om Repartitionens Omgjørelse maa saaledes forkastes.

Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

For Indstævnte Grosserer Th. Jespersens Vedkommende afvises Sagen. Iøvrigt kan Citantens Paastand om Skifterepartitionens Omgjørelse ikke tages til Følge. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Han har angivet, at Træet var lille, tort og væltet af Sneen, hvorimod et Øjenvidne til Borttagelsen, Husmand Mogens Andr. Mogensen af Smaalynge i Aaker Sogn, har forklaret, at Træet stod ret op, at det kunde være af en Højde af 4 à 5 Alen og have en Værdi af højst 50 Øre.

Tiltalte har dernæst vedgaaet, at han sidste Vinter i Gaardejer Jensens Skov har savet 4 à 5 Grene af og tilegnet sig dem, uden at have haft nogen Ret dertil.

Gaardejer J. P. Rasmussen af 26. Slgd. i Pedersker har forklaret, at han en Dag for omtrent 25 Aar siden saa Tiltalte Riis arbejde paa at faa et Løvtræ — formentlig et Ælletræ — af en Højde paa 8 à 10 Alen og en Tykkelse paa mindst 4 à 5 Tommer i Gjennemsnit, revet omkuld i Skjallet mellem Borregaards og Brogaards Skove i Pedersker. Da Rasmussen, der var kjørende, derefter holdt ved Cementværket, kom Tiltalte Riis, efter Rasmussens videre Forklaring, forbi, slæbende Træet efter sig hjemad. Træets Værdi har Rasmussen ment at kunne sætte til henimod 1 Krone.

Ifølge Justitsministeriet under 25 Juni 1889 i Henhold til Straffelovens § 70 afgivne Resolution er denne Del af Undersøgelserne mod Tiltalte inddragen under Aktionien.

Efter Oplæsning af Forhørsprotokollen har Tiltalte nu vel anerkjendt Gaardejer Rasmussens Forklaring for rigtig; men da han samtidigt dermed gjentagende har benægtet at kunne huske det, som Rasmussen har fortalt om Træet, findes det dog betænkeligt at anse denne Vedkjendelse som en Tilstaaelse af Tiltalte om at have gjort sig skyldig i Tyveri, og da heller ikke noget fuldt Vidnebevis er bleven tilvejebragt i denne Del af Sagen, findes Tiltalte ikke at kunne anses for overbevist om i dette Tilfælde at have gjort sig skyldig til Straf.

Ved Undersøgelsen er det oplyst, at der i den Skov, hvor Tiltalte antages fortrinsvis at have begaaet de Tyverier af Træer, der have foranlediget Sagen imod ham, findes 63 Stubbe af afbrækkede, borttagne Træer af en Tykkelse paa indtil over 3 Tommers Tværmaal, og at ikke blot tørre, men tildels ogsaa friske Grene ere afbrækkede i betydeligt Omfang. Forskjellige afgivne og tildels ogsaa beedigede Vidneforklaringer have vel bestyrket den mod Tiltalte rejste Mistanke om, at han er Gjerningsmanden, ialtfald til en Del heraf; men imod hans Benægtelse er der dog ikke blevet tilvejebragt noget tilstrækkeligt Bevis herfor udover det af ham afgivne Tilstaaelse med Hensyn til det ovenfor omhandlede borttagne Træ og de afskaarne Grene fra Gaardejer Jensens Naaletræsskov. Tiltaltes Paastand at dette Træ var værdiløst, skjønnes der ikke at kunne tillægges nogen Betydning, naar henses til, at han ikke har turdet benægte, at Træet kan have haft den Længde eller Højde af 4 à 5 Alen, hvortil Vidnet Mogensen har skjønnet at kunne ansætte det.

Uagtet det, som Tiltalte bevisligt har tilegnet sig ved Tyveri, kun beløber sig til en ringe Værdi, findes hans Gjerning dog efter de dermed forbundne Omstændigheder at maatte henføres under Straffelovens § 234, jfr. § 228, og den af Tiltalte forskyldte Straf derefter at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Mandagen den 16 December.

Nr. 202. Højesteretssagfører Hansen

contra

Mads Rasmussen Jensen (Def. Lunn),

der tiltales for fornærmelige Udladelser imod Politiaffist M. H. Jørgensen af Ruckjøbing.

Langelands Herreds Extrarets Dom af 24 November 1888: De af Indstævnte, Indsidder Mads Rasmussen Jensen af Statene, mod Citanten, Politiaffist Jørgensen, brugte ærerørige Sigtelser for af ham afgivet falsk Rapport og som Vidne affagt falsk Ed i Retten mortificeres. Indstævnte bør hensættes til simpelt Fængsel i 3 Maaned, saa bor han og udrede de Retsgebyrer, som skulde have været betalte, og det stemplede Papir, som skulde have været brugt, hvis Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret, samt i Salær til Citantens beskikkede Sagfører, Prokurator Rasmussen, 20 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Maj 1889: Tiltalte Mads Rasmussen Jensen bør hensættes i simpelt Fængsel i 2 Maaaneder. I Henseende til Mortifikationen og Processens Omkostninger i 1ste Instants bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger for Overretten, derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Prokuratorerne Casse og Salomonsen, 15 Kr. til hver. De idømte Procesomkostninger for Underretten at

udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter Straffelovens § 215 med simpelt Fængsel, men i Betragtning af, at den paagjældende Ærefornærmelse er fremført af en Almuesmand i et af ham selv forfattet Forsvarsskrift, findes den ved Dommen fastsatte Straffetid at kunne forkortes til 1 Maaned. Iøvrigt tiltrædes Overrettsdommens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til een Maaned. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretsagførererne Hansen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Efterat et tvende Husmænd i Illebølle Skov tilhørende Stænge Natten mellem den 11 og 12 December 1887 var blevet borttaget, idet Stængepælene vare trukne op og saavel disse som Lægterne vare kastede i Søen, og Mistanken i denne Anledning var bleven henledet paa Tiltalte, Indsidder Mads Rasmussen Jensen af Statene, indfandt Politiassistent M. H. Jørgensen i Rudkjøbing sig paa Embedsvegne i dennes Hjem, hvor bemeldte Jensen da ifølge en af Politiassistenten under 15 Januar f. A. afgiven Rapport tilstod, at det var ham, der havde borttaget det ommeldte Stænge. Ved Inkaminationen af en af de paagjældende Husmænd derefter mod Tiltalte ved Langelands Herreders ordinære Ret anlagt Sag til Erstatning og Straf efter Straffelovens § 296 benægtede Tiltalte imidlertid desuagtet at have borttaget Stængen, hvorfor Citanterne i Retten lode Politiassistent Jørgensen som Vidne beedige, at Tiltalte for ham havde udtalt sig som i hans fornævnte Rapport anført. Ikkedestomindre fremkom Tiltalte i et af ham den 14 Juli f. A. under bemeldte Sags videre Gang fremlagt Indlæg med følgende Udladelse: „Tillige tillader jeg mig at fremføre, at Hr. Jørgensen kom om Aftenen den 14 Januar

og udkaldte mig til Forhør i Enrum i en mørk Gang, hvor han truede mig med Arrest, naar jeg ikke vilde tilstaa at have borttaget det Stænge, som var opført ved Stranden, hvortil jeg som uskyldig benægtede det. Men efter Politiassistentens Hjemkomst skrev han en fejl og falsk Rapport til Borgmesteren, hvorpaa han senere har i Rotten aflagt Ed.

I Anledning af denne Udtalelse har Politiassistent Jørgensen efter meddelt Bevilling til fri Proces under nærværende Sag i 1ste Instants ved Langelands Herreders ordinære Ret søgt Tiltalte til at høre de i Samme indeholdte, ærefornærmelige Beskyldninger mod ham for at have indgivet en fejl og falsk Rapport angaaende en af ham i Bestillings Medfør anstillet Undersøgelse samt inden Retten at have aflagt falsk Ed derpaa mortificerede, samt til at lide Straf for bemeldte sit Forhold, og, da denne Paastand ved Underrettsdommen er tagen tilfølge, saaledes at Straffen efter Straffelovens § 216 er fastsat til simpelt Fængsel i 3 Maaneder, er Sagen nu efter Tiltaltes Begjæring ved det Offentliges Foranstaltning blevet indanket for Overretten paa den i Pl. 23 Maj 1840 § 2 foreskrevne Maade.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 27 December 1889.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri H. J. Schou. Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1889.

Nr. 44.

Mandagen den 16 December.

Nr. 202.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Mads Rasmussen Jensen (Def. Lunn).

Da Tiltalte for Underretten, hvor han gav personlig Møde, alene har indskrænket sig til at fastholde Rigtigheden af sine mod Politiaassistent Jørgensen i fornævnte Indlæg fremsatte Sigtelser og til paa Grundlag heraf at begjære sig frifunden for Jørgensens Tiltale med Tillæg af Sagens Omkostninger, og under et Reassumptionsforhør, som paa Overrettens Foranledning er blevet optaget i den Hensigt at give ham Lejlighed til at fremføre og redegjøre for de Data, hvorpaa han maatte kunne støtte sin fornævnte Erklæring om Sigtelsernes Rigtighed, og til at fremkomme med, hvad han iøvrigt maatte have at anføre til sin Undskyldning eller Frifindelse, ligeledes har erklæret intet Nyt at have at fremføre, men kun at kunne fastholde, at han hverken har borttaget Stænget eller overfor Jørgensen tilstaaet at have gjort det, maa der ved nærværende Sags Paakjendelse gaas ud fra, at de ommeldte Sigtelser ere usandfærdige, og Tiltalte, der er født den 18 Juli 1830 og oftere har været straffet, senest ifølge Langelands Herreders Extrarets Domme af 18 Januar 1887 efter Straffelovens §§ 202 og 100, jfr. §§ 98 og 39, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og af 21 Februar d. A. efter Straffelovens §§ 100 og 101, jfr. § 98, samt Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange

5 Dage, vil derfor være at anse for bemeldte sit Forhold efter Straffelovens § 215 med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 2 Maaneder.

I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte — som anført — er anset efter Straffelovens § 216 med simpelt Fængsel i 3 Maaneder, være at forandre, medens den i Henseende til den givne Mortifikation og Processens Omkostninger i 1ste Instants, der rettelig ere paaagte Tiltalte efter Reglerne for beneficerede Sager, vil være at stadfæste.

Nr. 286.

Advokat Nellemann

contra

Hans Peter Rasmussen (Def. Halkier),

der tiltales for Løsgjænger og Betleri.

Lejre Herreds Politirets Dom af 25 September 1889: Arrestanterne Peder Jensen og Hans Peter Rasmussen bør hensesættes til Tvangsarbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt, den Første i 120 Dage og den Sidate i 90 Dage. Saa bør de og En for Begge og Begge for En udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Oktober 1889: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Alberti og Hvalsoe, betale Arrestanterne Peder Jensen og Hans Peter Rasmussen En for Begge og Begge for En 15 Kr. til hver. At efterkommes uder Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Hans Peter Rasmussens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom

bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellesmann og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lejre Herreds Politiret hertil indankede Sag tiltales Arrestanterne Peder Jensen og Hans Peter Rasmussen, af hvilke Jensen er født den 18 Juli 1846 og tidligere har været straffet mange Gange for Betleri tildels i Forbindelse med Løsgjængeri, senest ifølge bemeldte Politirets Dom af 18 Februar d. A. efter Lov om Straffen for Løsgjænger og Betleri af 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage, og Rasmussen er født den 9 Juli 1860 og flere Gange har været anset for samme Forseelser, senest ifølge nærværende Rets Dom af 26 April d. A. efter fornævnte Lovs § 3 med Tvangsarbejde i 72 Dage — paany for Løsgjænger og Betleri. Arrestanten Jensen har tilstaaet, at han, som var anbragt i Fattighuset paa St. Jørgensbjerg, omtrent den 1 September d. A. forlod dette Opholdssted og derefter uden Subsistensmidler har strejft arbejdslos omkring i Omegnen af Roskilde og alene ernæret sig ved Betleri. Under denne Omflukken har han kun paa et Sted forhort sig om Arbejde. Den 14 s. M. traf han sammen med Arrestanten Rasmussen i Forening med hvilken han drev omkring og betlede i Kattinge, Herslev og Gjevninge samt den følgende Dag i Tor-kildstrup, indtil de, da det blev dem for koldt, bemeldte Dag den 15 f. M. meldte sig til Politiet for at komme i en Tvangsarbejdsanstalt. Arrestanten Rasmussen har ligeledes vedgaaet, at han, der havde havt Arbejde i Roskilde indtil den 12 s. M., den 14 derefter paa Landevejen traf sammen med Arrestanten Jensen, og uden at hun havde til Hensigt at ville have Arbejde med denne, drev omkring og betlede som ovenfor anført.

Det maa herefter billiges, at Arrestanterne for deres saaledes udviste Forhold ved den indankede Politiretsdom paany ere ansete efter fornævnte Lovs §§ 1 og 5, og da de valgte Straffe af Tvangsarbejde i Roskilde Tvangsarbejdsanstalt for Jensen i 120 Dage og for Rasmussen i 90 Dage findes passende og Dommens Bestemmelser om Sagens Omkostninger, som de ere tilpligtede at udrede En for Begge og Begge for En, ligeledes billiges, vil Dommen være at stadfæste.

Tirsdagen den 17 December.

Nr. 270.

Advokat Nellemann

contra

Jens Christian Larsen og Rasmine Rasmussen (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 185.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 2 Maj 1889: De Tiltalte, Handelsmand Jens Christian Larsen og Pigen Rasmine Rasmussen, bør straffes henholdsvis med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød og med 10 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost. Saa tilsvare de og in solidum alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Jørgensen, med 12 Kr., og Defensor, Kammerassessor, Prokurator Jeapersen, med 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 August 1889: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Gottschulch og Jøkbosen for Overretten betale de Tiltalte, Jens Christian Larsen og Pigen Rasmine Rasmussen, En for Begge og Begge for En 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltalte Larsen under den i den indankede Dom omtalte Sag mod ham for Bedrageri er ved Højesterets Dom af 2 d. M. straffet med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, maa det i Henhold til de i Dommen anførte Grunde billiges, at de Tiltalte ere ansete efter Straffelovens § 185, med hvilken for Rasmine Rasmussens Vedkommende § 37 bliver at sammenholde; men medens det maa have sit Forblivende ved den Larsen idømte Straf, vil Straffen for hende, der nu har fyldt 18 Aar, være at bestemme til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Rasmine Rasmussen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i fem Dage. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret be-

tale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Advokat Nellesmann og Højesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: De Tiltalte, Jens Christian Larsen og Pigen Rasmine Rasmussen, der under nærværende fra Odense Kjøbstads Extrareet hertil indankede Sag aktioneres for Overtrædelse af Straffelovens § 185, have tilstaaet — hvad ogsaa stemmer med Sageas øvrige Oplysninger — at de den 2 Martz d. A. om Eftermiddagen Kl. henud 2 have plejet legemlig Omgang med hinanden i en Groft, der ligger imellem den til Odense Slot hørende Kjøkkenhave og et ligeoverfor Odense Statsbanegaard liggende lille Anlæg.

Da de Tiltalte ved dette uterlige Forhold, der foregik paa et stærkt befærdet Sted og blev bemærket af flere forbigående Personer, baade Voxne og Børn, have vakt Forargelse hos disse og krænket Blufærdigheden, maa det billiges, at de Tiltalte ved den indankede Dom ere ansete skyldige efter Straffelovens § 185, og da de valgte Straffe, nemlig for Jens Christian Larsen — der er gift og født den 25 November 1848, ved Odense Kjøbstads Extrareets Dom af 24 Januar d. A. for Bedrageri er anset med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, hvilken Dom dog staar under Appel, men iøvrigt ikke findes tiltalt eller straffet — Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og for Rasmine Rasmussen, der er født den 28 Oktober 1871 og ikke tidligere er straffet, Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage, findes påsænde, og Dommens Forskrift om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte de Tiltalte in solidum, ligeledes billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.

Onsdagen den 18 December.

Nr. 27. Overretssagfører Plenge og Sagfører Westergaard
som Kuratorer i Aktieselskabet »Horsens—Samsø Damp-
skibsselskab«s Konkursbo (Arntzen)

contra

Hofjægermester, Stamhusbesidder von Holstein-Rathlou
til Rathlousdal (Shaw)

betr. Spørgsm. om Forpligtelse til Aktietegning.

Huds Herreds Gjæsterets Dom af 25 November 1886:
Indstævnte, Hofjægermester, Stamhusbesidder von Holstein-Rathlou
til Rathlousdal bør for Citanterens, Bestyrelsen for Horsens-Samsø
Dampskibsselskab, Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens
Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 August 1888:
Gjæsteretsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkost-
ninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

For Højesteret er det vel oplyst, at den i den indankede
Dom ommeldte Fartplan, i hvilken Hou Havn overhovedet
ikke var optagen som Anløbssted paa nogen Route fra Hor-
sens til Kallundborg, allerede var offentliggjort i Horsens
Avis, forinden det Møde fandt Sted, i hvilket Indstævnte
gav det under Sagen omhandlede Løfte om Aktietegning,
men imod hans Benægtelse er det ikke godtgjort, at Fart-
planen ved den paagjældende Lejlighed er bleven ham fore-
vist.

I Betragtning heraf og iøvrigt i Henhold til de i Dom-
men anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at
bemærke, vil den være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Højesteret findes Citanterne
at burde tilsvare Indstævnte med 200 Kr.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
Processens Omkostninger for Højesteret betale
Citanterne til Indstævnte med 200 Kroner. Saa
betaler de og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmissær ere saalydende: Under nærværende Sag har Bestyrelsen for Aktieselskabet „Horsens—Samsø Dampskibsselskab“ — hvis Bo senere er taget under Konkursbehandling — under Anbringende af, at Indstævnte, Hofjægermeser, Stamhusbesidder von Holstein-Rathlou til Rathlousdal, har tegnet sig for 20 Aktier, hver paa 200 Kr., i bemeldte Aktieselskab, men senere vsmgret sig ved at indbetale det tegnede Beløb, i første Instants ved en Gjæsteret sagsøgt Indstævnte til Betaling af 4000 Kr. tilligemed Renter heraf, 5 pCt. nærligt fra Gjæsteretsstævningens Dato den 20 Januar 1886, indtil Betaling sker, idet Bestyrelsen subsidiært paastod Sagens Udfald gjort afhængigt af Indstævntes Ed.

Ved Gjæsteretsdommen er Indstævnte, overensstemmende med sin derom principalt nedlagte Paastand, frifunden for Bestyrelsens Tiltale, og Kuratorerne i Selskabets Konkursbo, Overretssagforer Plenge og Sagforer Westergaard, Begge i Horsens, have derefter indanket Sagen herfor Rotten, hvor de have paastaet bemeldte Dom forandret overensstemmende med de i første Instants fra Selskabets Side nedlagte Paastande. Indstævnte har paastaet Gjæsteretsdommen stadfæstet.

Det fremgaar af Proceduren og Sagens Oplysninger, at da et af ovennævnte Selskab, som nylig var stiftet, erhvervet Dampskib paa en Provetur en af de første Dage i September 1884 anløb Hou Havn, der ejes af Indstævnte, blev denne af Cand. pharm., Materialist Nielsen, der var Medlem af Selskabets Bestyrelse, og tilligemed Mægler Wang, der var Dampskibets Expeditor og Aktionær i Selskabet, befandt sig ombord i Skibet, indbudt til at komme ombord i dette, hvilken Opfordring han efterkom. De nævnte Mænd, eller den førstnævnte af dem, der maa antages at være medfulgt paa Turen bl. A. for at formaa Indstævnte til at tegne sig for Aktier i Selskabet, foreviste Skibet for Indstævnte og meddelte ham, som det efter Proceduren for Gjæsteretten maa antages, en foreløbig Plan for Skibets Fart, hvorefter det vilde komme til at anløbe Hou Havn paa 2 à 3 ugentlige Ture fra Horsens til Samsø og Kallundborg og omvendt, samt yttrede, at man haabede at afsætte endel endnu tilbageværende Aktier der paa Egnen derved, at Hou Havn paa den anførte Muade blev optagen paa Fartplunen. Indstævnte afgav derefter mundtlig til dem eller det ovennævnte Bestyrelsesmedlem, Nielsen, et Lofte om Tegning af 20 Aktier. Men medens det fra Selskabets Side under Sagen Anbragte gaar ud paa, at Indstævnte ved denne Lejlighed endeligt og uden Tilføjning af nogen Betingelse tegnede sig for det nævnte Antal Aktier, har Indstævnte benægtet at have gjort dette, hvorimod han alene vil have lovet at tage det ommeldte Antal Aktier, naar han tilligemed et Exemplar af Selskabets Love modtog en i Kraft traadt Fartplan, hvorefter Selskabets Dampskib kom til

at anlobe Hou Havn, som ovenfor anført. Da den Betingelse, hvoraf Indstævntes Løfte efter hans Fremstilling saaledes var gjort afhængigt, ikke er indtraadt, idet — som det under Sagen er oplyst — den Fartplan, som kort efter blev offentliggjort, overhovedet ikke havde optaget Hou Havn som Anløbssted paa nogen Fart fra Horsens til Kallundborg eller omvendt, har Indstævnte anset sin Forpligtelse for dermed at være bortfalden. Overensstemmende hermed tilskrev Indstævnte under 11 September 1884 Selskabets Bestyrelse et Brev, hvori han, under Henvisning til, at den offentliggjorte Fartplan ikke var i Overensstemmelse med det ham ved Mødet meddelte og ikke vilde kunne benyttes af den paagjældende Egn, meddelte, at han ikke vilde være Aktionær i Selskabet, da han kun havde, som det hedder i Brevet, „tilsagt Aktietegning under den Forudsætning, at Skibet kom til at gjøre 2 à 3 ugentlige Ture imellem Hou—Samsø og Kallundborg og vice versa“. Paa dette Brev modtog Indstævnte intet Svar før den 12 Januar 1885, under hvilken Dato Bestyrelsen rettede en Opfordring til ham om at indbetale de ovennævnte Aktiers Beløb, 4000 Kr., idet den i sin Skrivelse hævdede, at der var foregaaet en endelig og ubetinget Aktietegning. De ovennævnte 2 Mænd, med hvem — eller med den ene af hvem — Indstævnte forhandlede ved den ommeldte Lejlighed, have nu vel i 2 af dem afgivne Erklæringer, hvis Rigtighed de under et Thingsvidne have bekræftet ved Forklæringer, som Parterne ere blevne enige om at tillægge samme Betydning, som om de vare beedigede, benægtet, at Indstævnte knyttede den ovenangivne Betingelse til sit Tilsagn om Aktietegning, og udsagt, Nielsen, at Indstævnte, efterat have spurgt om Fartplanen og være bleven gjort bekendt med den foreløbig vedtagne Plan, erklærede, at han tegnede sig for det omhandlede Antal Aktier, men aldeles ikke opstillede som Betingelse, at der ikke maatte ske Forandring i den nævnte Fartplan, og Wang, at han hørte Indstævnte anmode Nielsen om at tegne ham for 20 Aktier, uden at der ved Tegningen blev gjort nogen Betingelse om Skibets Fart. Efter de nævnte Vidners Stilling til Sagen, ville deres Forklæringer imidlertid ikke imod Indstævntes Protest kunne afgive Bevis for, at Indstævnte har afgivet en saadan ubetinget Erklæring om Aktietegning, som Forklæringerne gaa ud paa, og heller ikke findes der at være tilvejebragt en saadan Formodning herfor, at der er Føje til, overensstemmende med Citantens subsidiaire Paastand, at gjøre Sagens Udfald afhængigt af Indstævntes Ed, i hvilken Henseende endnu bemærkedes, at naar Aktieselskabets Bestyrelse vilde fastholde denne sidst anførte Opfattelse af Indstævntes mundtligt, i Lobet af en Samtale givne Tilsagn overfor hans i hans Skrivelse af 11 September 1884, der, som det maa antages, fremkom, saasnart Indstævnte gjennem en Avis var bleven bekendt med den offentlig-

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Asmussen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lejre Herreds Politiret hertil indankede Sag er Arrestanten Soren Christiansen, der er født den 31 Maj 1838 og mange Gange tidligere har været straffet dels for Betleri dels for Løsgjængeri, senest ifølge Stevns og Faxe Herreders Politiretsdom af 15 Maj 1888 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage, tiltalt for Betleri, og er det ved egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han den 17, 18 og 19 September d. A. sammen med en Anden er gaaet omkring i Lejre Herred og har tilbetlet sig dels Mad dels Penge, i Alt maaske 60—70 Øre, som de derefter delte. For det saaledes udviste Forhold er Arrestanten ved den indankede Dom rettelig anset efter ovennævnte Lovbestemmelse, og da den i Politiretsdommen bestemte Straf af Tvangsarbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage findes passende, vil bemeldte Dom, der ligeledes findes rettelig at have paalagt Arrestanten at udrede Sagens Omkostninger, i det Hele være at stadfæste.

Fredagen den 20 December.

Nr. 75. Højesteretssagfører Bagger

contra

Vilhelm Marius Jørgensen Lund (Def. Shaw),

der tiltales for at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af Frdn. af 27 September 1805 §§ 14 og 20.

Andst-Slags Herreders Extrarets Dom af 23 Marts 1886: Tiltalte Gaardejer Vilhelm Marius Jørgensen Lund af Ø.-Gjæsten bør til Ribe Amtsfattigkasse erlægge en Bøde af 280 Kr., men iøvrigt bør han for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han vil have at udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Sørensen, 20 Kr., til Defensor, Kancelliraad Kralund, 4 Kr., og i Godtgjørelse til Enken efter den fra første Færd i Sagen beskikkede Aktor, Overretssagfører Schwensen, 4 Kr. Den idømte Bøde at betales inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 13 Februar 1888: Tiltalte Vilhelm Marins Jørgensen Lund bør til Statskassen bøde aarligt 64 Kr., indtil han for Indenrigsministeriet lovlig godtgjør til Skovs Opelskning igjen at have indfredet de ovenomhandlede 4½ Td. Land eller en anden lige saa stor, til Skovdyrkning ikke forhen bestemt Strækning, og siden 32 Kr. aarligt, indtil han ligeledes for Ministeriet godtgjør, at den unge Skov paa den indtagne Strækning har naaet en saadan Væxt, at den, om den endog var uindhegnet, ikke af Kreaturer kunde beskadiges. Saa bør og Tiltalte til Ribe Amts Fattigkasse have forbrudt 280 Kr. Endelig udreder Tiltalte Aktionens Omkostninger og derunder i Salærer til den først beskikkede Aktor for Underretten, Overretssagfører Schwensens Dødsbo, 4 Kr., til den senere beskikkede Aktor sammesteds, Underretssagfører Sørensen, 35 Kr. til den beskikkede Defensor sammesteds 4 Kr., til Aktor for Overretten, Kancelliraad Møller 50 Kr., samt til de efter hinanden beskikkede Defensorer sammesteds, Prokuratorerne Isaacsen og Fasting, 25 Kr. til hver. Det Amtsfattigkassen tilkjendte Beløb udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger bestyrke det deri antagne Resultat,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Bagger og Shaw 150 Kroner til hver samt til Førstnævnte for Udlæg 53 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Gaardejer Vilhelm Marius Jørgensen Lund for Overtrædelse af Forordningen 27 September 1805 §§ 14 og 20.

Tiltalte har vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han — der ved Skjøde af 25 Maj 1875, thinglæst 21 Marts 1876, havde af sin Stedfader faaet overdraget en Ejendom i Vester-Gjæsten og derunder navnlig ogsaa den til samme hørende Skovlod Matr.-Nr. 22 b af Øster-Gjæsten Skov, hvilken Lod han imidlertid senere ved Kjøbekontrakt af 11 Februar 1885, fuldbyrdet ved Skjøde, dateret 7 Juli og thinglæst 28 s. M., har afhændet til en anden Mand — har i sin Besiddelsestid saa godt som fuldstændig omhugget og bortført den paa denne Lod staaende Skov, der maa antages at have indtaget et Areal af ca. 4½ Td. Land, idet han først — saa vidt han antager, i Vinteren 1880—81 — deraf har ryddet ca. 1½ Td. Land og derpaa, efter at der i Anledning heraf i 1883 var indledet Undersøgelse imod ham, hvorhos det af den tilsynshavende Forsteinbedsmand, Skovrider Krohn, var blevet ham betydet, at hans Fremgangsmaade med Hensyn til Skoven var ulovlig, desuagtet har ladet omhugge Resten, ca. 3 Tdr. Land, i hvilken Henseende han i et den 25 Februar 1885 over ham optaget Forhør, i hvilket han forklarede at være omtrent færdig med Afhugningen, nærmere har udsagt, at det, da han ved den ovenommeldte Kjøbekontrakt solgte Lodden, blev sat som en Betingelse ved Handelen, at han inden Kjøberens Tiltrædelse af Lodden, der skulde finde Sted den 1 Marts 1885, skulde have hele Træbestanden paa samme afhugget og bortført. Tiltalte har imidlertid gjort gjældende, at den omhandlede Skov ikke er undergivet Fredskovsforpligtelse, og at han derfor formentlig har været berettiget til at omhugge Skoven, i hvis Benyttelse og Behandling Forstsvæsenet heller ingensinde skal have blandet sig.

Efter hvad der er oplyst, udgjorde den ommeldte Lod indtil en under 28 Juli 1838 af Rentekammeret approberet Udstykning af den Tiltaltes Fader, Jørgen Hansen Lund, dengang tilhørende Gaard i Vester-Gjæsten den sydlige Del af en til bemeldte Gaard hørende Lod, „Østerskoven“ kaldet, der atter udgjorde en Del af et større Skovareal, som findes optaget paa et under Sagen fremlagt, i Ribe Amts Archiv opbevaret Kort, der betegner sig som „Kort over Øster-Gjæsten, Glibstrup og Geising Byers Skovgrunde“ og som kopieret i 1834, og hvorpaa bl. A. saavel den nævnte som to mindre til bemeldte Gaard hørende Lodder findes afsatte og betegnede med Nr. 22. Ved den nævnte Udstykning blev den under Sagen omhandlede Lod udsondret fra Resten af „Østerskoven“ og henlagt til den i Udstykningsforretningen med Nr. 2 betegnede Lod, som Jørgen Hansen Lund selv beholdt.

Som det fremgaar af Sagens Oplysninger, blev der i Aarene 1829 og 1830, som det maa antages, med det Formaal for Oje at standse den da paabegyndte Odelæggelse af Skovene i Ribe Amt og for i dette Ojemed at faa fastslaaet Grændserne for de Arealer, paa hvilke Lovgivningens Frelningsbestemmelser maatte anses anvendelige, ifølge det daværende Rentekammers i Medfør af Forordningen 27 September 1805 § 18 truffne Foranstaltning foretaget en Undersøgelse af de paagjældende Skoves Tilstand ved en Forstbetjent, Forstjunker Baustrup, af hvis den 20 Marts 1830 daterede Indberetning om den af ham foretagne Undersøgelse en Extrakt-Gjenpart er fremlagt under Sagen. Seuores ses der af Amtmanden over Ribe Amt at være indsendt til Rentekammeret en Del yderligere Oplysninger vedrørende de paagjældende Skoves Tilstand, indeholdte i en saakaldet „Forklaring og Oplysning ved Forstjunker Baustrups Undersøgelse“. Af denne „Forklaring og Oplysning“ er den Del, som vedrører Skovene i Gjesten Sogn — hvilken Del er dateret den 30 November 1834 — dels i Konzept, dels i Gjenpart fremlagt under Sagen, og efter sammes Indhold og Affattelsesmaade maa det antages, at de deri indeholdte Oplysninger væsentlig ere tilvebragte ved en paa Stedet foretagen Undersøgelse, ved hvilken vedkommende Skovejere have været tilstede. Efter forud sket Bekjendtgjørelse for Amtets Skovejere om, at der vilde blive afholdt et Møde af Amtmanden, Herredsfogeden og to Skovejere i hver By for at forenes om Forslag til en efter Terrænets Skovbestand passende Begrænsningslinie for de Skovstrækninger, der for Fremtiden vilde være at behandle som Fredskov, maa et saadant Møde antages at have fundet Sted i Februar 1836 bl. A. for Øster-Gjesten Skovs Vedkommende. Efter at Amtmanden derpaa, paa Grundlag af det ved dette Møde Passerede, havde indhentet Rentekammerets Approbation paa en forelobig Fastsættelse af Begrænsningslinien, blev det med Kammerets Billigelse af Amtmanden overdraget en Landmaaler at afsætte bemeldte Linie i Marken, hvilket Hverv Landmaaleren maa antages at have udført under en af ham afholdt Forretning, til hvilken Lodsejerne vare tilkaldte. Den saaledes afsatte Grændselinie blev efter Amtmandens Indstilling, der for Øster-Gjesten Skovs Vedkommende skete, efter at han ved Undersøgelse paa Stedet havde, som han siger i sin den 4 April 1838 daterede Skrivelse til Rentekammeret, befundet samme at være rigtig approberet af Kammeret under 16 Juni s. A. Under et Møde, som ovennævnte Landmaaler kort derefter efter Amtets Paalæg afholdt med samtlige Skovejere bl. A. i Gjesten Sogn, og som findes beskrevet i en under Sagen i Gjenpart fremlagt, den 11 Juli 1838 dateret Indberetning fra Landmaaleren, modtog han disses Erklæringer om Maaden, hvorpaa og Tiden, inden hvilken enhver af dem skulde opføre Hegn om sin Fredskovs ydre

Grændse, i hvilke Henseender Amtmanden ogsaa ses ved Skrivelse af 8 December s. A. til vedkommende Herredsfoged at have i Henhold til en ham dertil meddelt Bemyndigelse fra Rentekammeret rettet Paalæg til Skovejerne; og i flere Skrivelser fra Amtmanden til Rentekammeret, hvoraf Koncepter ere fremlagte under Sagen, ses Amtmanden at have gjort Indberetning til Kammeret om, hvorledes Arbejdet med Indhegningen skred fremad.

Som det fremgaar af en Sammenligning mellem de i Sagen foreliggende Kort, blev for den ovennævnte Lod „Østerskovens“ Vedkommende, Fredskovgrændsen fastsat saaledes, at den Del af Lodden, som udgjør det nuværende Matr.-Nr. 22 b, kom til at ligge indenfor samme, og blev der ogsaa i Rentekammerets foranførte Udstykningsapprobation af 28 Juli 1838 optaget et udtrykkeligt Forbehold om, at den ommeldte Parcel bestandig vilde være at vedligeholde som Fredskov. Efter de Oplysninger, der foreligge, maa der gaaes ud fra, at Loddens daværende Ejer ikke under de forskellige til Fredskovgrændsens Bestemmelse afholdte Forretninger og Sammenkomster har bestridt, at Betingelserne for at anse den omhandlede Del af „Østerskoven“ som Fredskov vare tilstede, og efter hvad der er anført i de ovennævnte Indberetninger fra Amtet til Rentekammeret, maa det antages, at han har fuldført Indhegningen af det paagjældende Stykke i Overensstemmelse med de af vedkommende Myndigheder i saa Henseende givne Bestemmelser.

Der findes nu ikke i de foreliggende Oplysninger Noget, der kunde lede til at antage, at vedkommende tilsynsførende Myndigheder eller Ejeren af den paagjældende Lod ikke skulde være gaaede ud fra, at de Betingelser, hvortil Lovgivningen knytter Fredskovpligt, vare tilstede for dens Vedkommende, eller at deres Antagelse om, at disse Betingelser vare tilstede, skulde have været fejlagtig. Meget mere bestyrker de Oplysninger, der iøvrigt ere tilvejebragte om Lodden og dens Bevoxning, at de nævnte Betingelser rettelig ere antagne at være tilstede. Dette gjælder for det Første om de Oplysninger, der i den ovennævnte Indberetning fra Forstjunker Baastrup og i Amtets ligeledes ovenfor nævnte „Forklaring“ til bemeldte Indberetning findes givne om en Lod, der maa antages at være identisk med „Østerskoven“, ligesom Indholdet af bemeldte Indberetning og „Forklaring“ i det Hele viser, at de Undersøgelser, der havde fundet Sted for at tilvejebringe Grundlag for Afgjørelsen af, hvilke Strækninger der vilde være at betragte som Fredskov, navnlig havde været rettede paa for enhver enkelt Lods Vedkommende dels at konstatere dens daværende Bevoxning, dels efter Omstændighederne at skaffe oplyst Beskaffenheden af den Bevoxning, som indenfor en nærmere liggende Fortid var bleven bortbugget.

I Indberetningen siges det om det paaagjældende Skifte — der angives at tilhøre en Madam Wissing og at være kjøbt ved forrige Ejers Konkurs — at før denne var Skoven paa samme bleven stærkt medtagen, men at den nu skaanes, og at Skiftet har en Del ung Skov med faa ældre Træer. I Amtmandens „Forklaring“ — der, som ovenfor bemærket, er dateret den 30 November 1834 — siges det, at da ovennævnte Madam Wissing for 16 Aar tilbage købte Lodden ved Auktion i et Fallitbo — hvilket iøvrigt, efter hvad der er oplyst, maa antages at være sket i 1822 — var allerede af Fallenten de fleste store Træer borthugne, og at der nu kun findes enkelte gamle Træer, medens Resten er i en mædelig Tilstand, idet det iøvrigt tillige, i væsentlig Overensstemmelse med, hvad der bemærkes i Baastrups Indberetning, udtales, at bortset fra et Stykke imod Nord, hvor Skoven var helt borthugget, var Skoven i en saadan Tilstand, at den igjen vilde kunne komme sig, naar den blev fredet. Rigtigheden af de her anførte Angivelser om, at der for ikke mange Aar tilbage — navnlig senere end 1805 — var skovet store Træer paa Lodden, er bestyrket ved den Forklaring, som under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør er afgiven af et Vidne, der efter sin Forklaring omkring ved sit fjortende Aar tjente som Hyrdedreng hos den ovenommeldte Fallent Jørgen Hansen Lassen, medens denne endnu ejede Lodden. Bemeldte Vidne har forklaret, at det nogen Tid efter at det havde fratraadt denne Tjeneste, horte omtale, at nysnævnte Lassen skovede saa grovt i sin Skov, samt at Vidnet ved den Tid selv saa store Træer, mest Eg, Træer, som vistnok kunde være tjenlige til Bjælker eller Pumpetræer, ligge i en Bunke paa en anden Mand tilhørende Mark Vest for Skovloden, om hvilke Træer det blev sagt, at det var Træer, som Lassen havde kjørt ud af sin Skov, for, som Vidnet har udtrykt sig, „at redde dem.“

Med det Anførte stemmer fremdeles vel den Beskrivelse, som i en under Sagen i Gjenpart fremlagt, den 30 Maj 1836 dateret og den 7 Juni s. A. afhjemlot Taxationsforretning, der optoges i Anledning af den oftnævnte Udstykning, gives af et Stykke af „Østerskoven“, der i Forretningen er betegnet med „d“, og maa antages i alt Fald omtrentlig at svare til det nuværende Matr.-Nr. 22 b. Stykket beskrives som bestaaende af Skovbund og nogle Enggrunder, hvoraf Skovbunden siges at være temmelig godt bevoxet med unge Bøge- og Egetræer, der have god Grøde, men just ikke meget tæt begroet; Beskrivelsen slutter med en Bemærkning om, at Stykket fredes.

Nogen yderligere Bestyrkelse afgiver endelig Indholdet af to under Sagen fremlagte Erklæringer fra ovennævnte Skovrider Krohn. I den ene af disse Erklæringer, der er afgiven paa Foranledning af Indenrigsministeriet og indeholdes i en til be-

meldte Ministerium rettet Skrivelse af 1 Juni 1886, udtaler Skovrideren, at han ved en Undersøgelse, han, som det maa antages, i 1882 eller 1883 foretog af den under Sagen omhandlede Skovlod, kun forefandt et ubetydeligt Areal af samme ryddet, og at den iøvrigt tilstedeværende Skovbestand hovedsagelig bestod af Eg i gennemgaaende sluttet Stilling. Denne Bevoxning — der ikke var i synderlig god Væxt, hvad efter hans Mening hidrører fra tidligere Ufred ved Kreaturer — anslog han til at være 50 til 60 Aar gammel, hvilken Ansættelse han fandt bekræftet ved en Undersøgelse af Aarringene paa enkelte Stød. Ifølge hele Bestandens Form og Væxt og dens uensartede Slutningsgrad og Gruppering ansaa han det for at være udenfor enhver Tvivl, at denne Bevoxning hovedsagelig hidrørte fra Frø af ældre Ege.

(Fortsættes.)

Rettelso:

Pag. 682, Linie 9 f. n. her skal være: har.

Færdig fra Trykkeriet den 3 Januar 1890.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri H. J. Schou. Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1889.

Nr. 45.

Fredagen den 20 December.

Nr. 75.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Vilhelm Marius Jørgensen Lund (Def. Shaw).

I den anden Erklæring — der er afgiven af ham under 30 Marts f. A. paa Foranledning af Overretten, efter at der var givet ham Lejlighed til at gjøre sig bekendt med de da i Sagen tilvejebragte Oplysninger — har han i det Væsentlige gjentaget sine anførte Udtalelser — idet han dog har berigtiget sin Angivelse om den af ham undersøgte Skovbestands Beskaffenhed derhen, at den gennemgaaende bestod af højstammede Ege og Bøge i nogenlunde sluttet Stilling, sidstnævnte Træart dog øjensynligt overvejende — og derhos dels nærmere begrundet sin Formening om, at Bevoxningen er fromstaet ved Selvbesaaning fra gamle Modertræer, dels ansat Tiden, da denne Selvbesaaning kan antages at have fundet Sted, til Tidsrummet mellem 1800 og 1820, idet han herved ogsaa har fremhævet, at denne Antagelse vil passe vel med, at der, som Sagens øvrige Oplysninger synes at vise, omkring Aaret 1820 har fundet en gennemgaaende Nedslagning Sted af de større Træer paa samme. Han har derhos i Almindelighed udtalt, at han efter sin Undersøgelse af Træbestanden paa Lodden og efter det Kjendskab, han har til de jyske Skove og disses Behandling i Fortid og Nutid, ikke har kunnet nære nogen Tvivl om, at der i Begyndelsen af Aarhundredet maa have staaet store og gamle Træer paa den. Vel

har nu Tiltalte ikke villet erkjende Rigtigheden af den i de nævnte Erklæringer indeholdte Angivelse af Skovbestandens Beskaffenhed, hvilken heller ikke ganske stemmer med Indholdet af en under Sagen i Gjenpart fremlagt, den 12 April 1882 i Anledning af en forestaaende Udstykning optagen Jordboniteringsforretning, hvori den Skov, som da endnu fandtes paa Matr.-Nr. 22 b, beskrives som en ung Bøgebestand, blandet med enkelte Ege. Men Tiltaltes Foregivende, hvorefter den ryddede Træbestand hovedsagelig kun skulde have bestaaet af Rodskud og faa unge tildels plantede Træer, maa anses at være uforneligt med, at han, efter hvad han under Forhørene har erkjendt — foruden at han selv har forbrugt en Del af det fældede Træ, navnlig saa godt som alt det, der er hugget paa de to først ryddede $1\frac{1}{2}$ Td. Land — har af det Fældede solgt mindst 20 Favne Bøgetræ, hvorved bemærkes, at forsaavidt Tiltalte under Reassumptionsforhøret har villet gjøre gjældende, at hans uafførte Erkjendelse skal have beroet paa en Fejltagelse fra hans Side, og at det kun skal have været hans Mening at ansætte den hele paa Matr.-Nr. 22 b fældede Træmasse til 20 Favne, vil der i Medfør af D. L. 1—15—1 intet Hensyn kunne tages til denne Forandring af hans tidligere Forklaring. Og forsaavidt Tiltalte, som berørt, særlig har villet gjøre gjældende, at den ryddede Bestand tildels skulde have hidrørt fra Plantning, foreligger ingensomhelst Oplysning, som kunde bestyrke Rigtigheden af dette Anbringende. Den Uoverensstemmelse, der, som nys berørt, foreligger i Angivelserne af Forholdet mellem de Træsarter, hvoraf Bevøxningen bestod, skjønnes derhos ikke i sig at være tilstrækkelig til væsentlig at svække Betydningen af det af den tilsynsforende Skovrider afgivne Skjøn over dens Alder og almindelige Beskaffenhed.

Efter alt, hvad der saaledes foreligger, findes der ikke at kunne rejses grundet Tvivl om, at der i 1805 har staaet Overskov paa den i Sagen omhandlede Jordlod, og at denne følgelig er Fredskovpligt undergiven, og Tiltalte maa saaledes ved den af ham foretagne Rydning anses at have paadraget sig Ansvar efter Forordningen 27 September 1805 § 14. Som Følge heraf og idet der efter det Foranførte maa gaae ud fra, at det af ham ryddede Areal har udgjort $4\frac{1}{2}$ Td. Land, vil han i Medfør af den nævnte Lovbestemmelse — der ved Fastsættelsen af Bodernes Størrelse ikke indeholder Hjemmel til at tage Hensyn til mindre Arealer end fulde Tønder Land — være at tilpligte til Statskassen at bøde aarligt 64 Kr., indtil han for Indenrigsministeriet lovlige godtgjør til Skovs Opelskning igjen at have indfredet det omhandlede Areal eller en anden lige saa stor, til Skovdyrkning ikke forhen bestemt Strækning, og siden 32 Kr. aarligt, indtil han ligeledes for Ministeriet godtgjør, at den unge Skov paa den indtagne Strækning har naaet en saadan Væxt,

at den, om den endog var uindhegnet, ikke af Kreaturer kunde beskadiges.

Hvad angaar Sigtelsen for Overtrædelse af den nævnte Forordnings § 20, har Tiltalte, som ovenberørt, tilstaaet, at han af den under Sagen omhandlede, af ham omhuggede Skov, har solgt mindst 20 Favne Bøgetræ til en gennemsnitlig Pris af 14 Kr. pr. Favn. Vel har nu Tiltalte villot gjøre gjældende, at han ikke ved Kjob, men ved Arv er kommen i Besiddelse af den omhandlede Ejendom, i hvilken Hensende han nærmere har anført, at han fik Ejendommen tilskjødet af sin Stedfader imod at svare denne en Aftægt og saaledes, at der ved Fastsettelsen af den Kjobesum, som han yderligere skulde betale Stedfaderen, toges Hensyn til den Arv, der kunde tilkomme Tiltalte efter hans dengang endnu levende Moder, hvorhos Tiltalte gav Afkald paa Arv efter hende, men da Overdragelsen skete i Form af et Salg fra Stedfaderen, efter hvem det ikke er oplyst, at Tiltalte var arveberettiget, og da den foranførte Omstændighed ikke kan give Grund til at antage, at Ejendommens Overdragelse til Tiltalte har haft anden Karakter end et Salg, maa der gaae ud fra, at det er ved Kjob, at Tiltalte i 1875 er bleven Ejer af den paagjældende Skovlod. Idet Tiltalte saaledes ved sit anførte Forhold maa anses at have gjort sig skyldig i en Overtrædelse af det nævnte Lovbud, vil han i Medfør af samme være at dømme til at have forbrudt til Ribe Amts Fattigkasse 280 Kr., til hvilket Beløb efter det Ovenanførte Værdien af det af ham solgte Træ bliver at ansætte.

Mandagen den 23 December.

Nr. 253.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Frederik Jensen (Def. Hansen),

der tiltales for Forsøg paa Voldtægt eller uterligt Forhold.

Kjær Herreds Extrarets Dom af 14 Juni 1889: Tiltalte, Detaillist P. Jensen, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Skomager Frederik Jensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder samt udrede Aktionens

Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Larsen, 20 Kr., og til Defensor, Prokurator A. Bentzen. 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 Juli 1889: Med Hensyn til den Tiltalte Peder Jensen tillagte Frifindelse, bør Underrettsdommen ved Magt at stande, hvorhos de med hans Arrestation forbundne Omkostninger ville være at udrede af det Offentlige. Tiltalte Frederik Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt udrede de med hans Arrestation og Aktionens iøvrigt forbundne Omkostninger, derunder i Salær til Aktor for Underretten 15 Kr., til Defensor sammesteds 12 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten. Overretssagførererne Hindberg og Rye, 15 Kr. til hver. Det Idemte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det Forhold, hvori Tiltalte ifølge den indankede Doms Fremstilling har i det Hele gjort sig skyldig ligeoverfor Thyra Winther, findes han at maatte anses efter Straffelovens § 185, og denne Straffebestemmelse vil ligeledes være at anvende paa hans Forhold mod Ane Kirstine Pedersen. Straffen bliver at bestemme til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Frederik Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i sex Gange fem Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførererne Lunn og Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Detaillist Peder Jensen og hans Broder, Skomager Frederik Jensen for at have gjort sig skyldige i Forsøg paa Voldtægt eller dog uterligt Forhold, for Førstnævntes Vedkommende i Forbindelse med Overtrædelse af Straffelovens § 174.

Ifølge det Oplyste kom Pigen Thyra Marie Solie Winther, der er født den 20 Januar 1873, den 1 November f. A. i Tjeneste hos Tiltalte Peder Jensen i Nørre-Sundby, og kort Tid efter begyndte saavel denne som Medtiltalte Frederik Jensens Svende, der arbejdede paa et Værksted i samme Hus, i hvilket begge de Tiltalte — af hvilke Frederik Jensen er ugift og tilhuse hos Peder Jensen med Familie — boede, at drive usædelig og uterlig Spøg med hende, navnlig ved at løfte hendes Skjorter op og beføle hende paa forskjellig Maade, uden at hun, der maa antages oftere selv at have givet Svendene Anledning til at indlade sig med hende, har lagt nogen alvorlig ment Modstand herimod for Dagen, idet hun tværtimod undertiden fandt det morsomt og lo deraf.

Tiltalte Peder Jensen har nu vedgaaet, at han en Dag kort forinden sidste Jul, da han omtrent Kl. 12 om Natten i en noget beruset Tilstand kom hjem fra Byen noget for hans Hustru, der ligeledes havde været ude, efterat have klædt sig af, gik fra sit Sovekammer, i hvilket Børnene, af hvilke det ældste var 7 Aar gammelt, sov, ind i Dagligstuen, der stod i Forbindelse med Sovekammeret ved en aaben Dor, og i hvilken Thyra Winther laa i en Seng, og forlangte at faa Samleje med hende, samt at han, da hun Intet svarede hertil, lagde sig i Sengen hos hende og prøvede at forskaffe sig Samleje med hende, hvilket dog ikke lykkedes, da hun gjorde nogen Modstand. Ifølge Tiltaltes Forklaring gik Sæden fra ham under Forsøget, og da Thyra Winther derhos sagde, at hans Hustru maaske kunde komme, opgav han sit Forehavende, efter at have været omtrent 10 Minutter i Sengen hos hende. Han har derhos forklaret, at den Modstand, Thyra gjorde, ikke var større, end at han meget let havde kunnet skaffe sig Samleje med hende, hvis han havde villet, men at det ikke var hans Hensigt at skaffe sig dette med Magt, ligesom han heller ikke vilde have gjort Forsøg paa at forskaffe sig Samleje med hende, naar han ikke havde troet, at hun, hvis Alder han ikke vil have kjendt, men hvem han antog var i en Alder af 16—18 Aar, allerede flere Gange havde havt Samleje med Andre, hvilket dog ikke er oplyst at have været Tilfældet. Thyra Winther, hvis Forklaringer i det Hele have været vakkende og ubestemte, har erkjendt, at hun ikke skreg eller gjorde nogen Allarm, da Tiltalte gik i Seng til hende, og vil navnlig ikke have tænkt paa, at hun derved vilde have kunnet vække Børnene, der laa i Værelset ved Siden af, og paa den Mando have faaet Tiltalte til at fjerne sig.

Endvidere maa det anses oplyst, at denne Tiltalte om Aften i Januar Maaned d. A., da en Tømrersvend var fulgt med ham hjem fra en Beværtning, paa dennes Forespørgsel om, hvor hans Pige laa, har vist denne ind i Stuen, hvor Thyra Winther laa i Sengen. Tømrersvenden, der ligesom Tiltalte var noget

beruset, forlangte nu at ligge hos Thyra, hvilket hun nægtede ham, hvorpaa han, efterat have knappet Benklæderne op, gik op i Sengen til hende og lagde sig ovenpaa hende samt forsøgte at faa Samleje med hende, hvilket han dog, da der stadig kom Nogen ind i Stuen, hvor der stod en tændt Lampe, opgav, da Thyra blev ved at gjøre Modstand.

Med Hensyn til Tiltalte Frederik Jensen er det ved dennes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han, der oftere har kysset fornævnte Thyra Winther og gjort sig skyldig i lignende utugtig Adfærd overfor hende, som den af de ovenommeldte Svende udviste, navnlig ved at løfte hendes Skjorter op og beføle hendes Kjønnsdele, har den 21 Marts d. A. om Aftenen, da Thyra af sin Madmoder var sendt i et Ærinde op paa hans Værelse paa Loftet, i hvilket han laa i Sengen og var noget beruset, forlangt, at hun skulde kysse ham, og trukket hende hen i Sengen, hvor han, idet hun laa bag over i Sengen saaledes, at hendes Ben laa udenfor denne, løftede Skjorterne op paa hende og befølte hendes Kjønnsdele, uagtet hun klagede sig og gjorde Modstand. Da Thyras Plejemoder, der var kommet for at se til hende, imidlertid kom op ad Loftstrappen og hørte Thyra klage sig, bankede hun paa Væggen, og Tiltalte slap da Thyra. Iøvrigt har han fastholdt, at han ikke har havt til Hensigt at forskaffe sig Samleje med hende, hvilket han formener, at han, hvis han havde villet, ofte let vilde have kunnet opnaa frivilligt hos hende.

Endvidere er det paa samme Maade godtgjort, at sidstnævnte Tiltalte Natten mellem den 15 og 16 November f. A., da Pigen Ane Kirstine Pedersen af Hvorup, der var ham fuldstændig ubekjendt, vendte hjem fra et Bal, der havde været afholdt i Aalborg i Anledning af Kongens Regjeringsjubileum, og hen ad Morgenstunden passerede gennem Norre-Sundby, og han, der stod udenfor sin Bolig tilligemed Tilskjærer Jensen, saa hende gaa forbi, er fulgt efter hende, i den Hensigt at skaffe sig Samleje med hende. Ifølge Ane Kirstine Pedersens edelige Forklaring, forlangte Tiltalte nu at spadsero med hende og vilde tage hende under Armen og om Livet. Hun skubbede ham imidlertid fra sig, men han forsøgte da at gaa iveau for hende og sagde, at hun ligesaa godt kunde tage det med det Gode, som med det Onde, hvortil hun sagde nej. Da de kom længere ud af Vejen, kastede Tiltalte hende ned ved Siden af Vejen, og da hun rejste sig op, kastede han hende ned igen og lagde sig hen over hendes Overkrop. Da hun troede at have set et Menneske følge bag efter, gav hun sig til at raabe om Hjælp, men Tiltalte lagde da den flade Haand over hendes Mund og søgte at tvinge hendes Arme, hvilket dog ikke lykkedes ham, da han ikke havde Kræfter nok dertil. Hun hørte nu en Mand i nogen Afstand raabe, hvad det var, og Tiltalte slap hende da,

hvorefter hun løb bort, saa hurtigt hun kunde. Efter hendes Forklaring forsøgte Tiltalte ikke at løfte hendes Skjorter op, ligesom han hellerikke sagde, hvad hans Hensigt var, men hun kunde ikke tvivle om, at han vilde have Samleje med hende.

Tilekjærer Jensen har edelig forklaret, at han ved den nævnte Lejlighed fulgte et Stykke bag efter Tiltalte og Ane Kirstine Pedersen, hvem han, da han vilde have Tiltalte med hjem, indhentede. Da han imidlertid syntes de gik saa roligt med hinanden, vilde han ikke forstyrre dem, og gik forbi uden at tiltale dem og ind paa Marken. Her horte han, at Pigen skreg stærkt flere Gange hurtigt efter hinanden, og løb saa hen til dem og saa, at de rejste sig ved Siden af Vejen, hvorefter Pigen løb sin Vej, ligesom ogsaa Tiltalte vilde løbe, men standsede, da Vidnet tilkaldte ham.

Tiltalte har vel erkjendt, at han ved den nævnte Lejlighed tog Ane Kirstine Pedersen under Armen og vilde kysse hende, hvad hun dog ikke vilde, men han har fastholdt, at det var mod hans Villie, at de ved et Tilfælde faldt om ved Vejgrøften, hvor de laa ved Siden af hinanden, og hvor han tog hende om Halsen og Livet og vilde kysse hende, hvilket han dog ophørte med, da hun raabte om Hjælp, ligesom han har benægtet at have holdt hende for Munden eller tiltalt hende, som anført. Det har vel været hans Hensigt at forskaffe sig Samleje med hende, men da han mærkede, hun ikke vilde, opgav han dette, og han vil ikke have brugt sine Kræfter, saa meget han kunde. Han har indrømmet, at han, der ikke kjender Ane Kirstine, der maa antages at være en sødelig og uberygtet Pige, ikke havde anden Grund til at tro, at han kunde faa Samleje med hende, end den, at hun var ene saa sent paa Natten.

Efter det saaledes Oplyste maa det billiges, at Tiltalte Peder Jensen — der er født i Aaret 1856 og ikke ses tidligere at være tiltalt eller straffet — idet hans Forklaring om, at han ikke har villet skaffe sig Samleje med Thyra Winther med Magt, ikke kan forkastes, og han efter det om dennes Opførsel Oplyste, vil kunne have havt Anledning til at antage, at hun ikke vilde være uvillig til at tilstaa ham Samleje, samt idet hans nævnte Forhold efter det om hende Oplyste, ikke vil kunne betragtes som Forførelse til Utugt, ved Underrettsdommen er fri-funden for Aktors Tiltale, hvorhos de med hans Arrestation forbundne Omkostninger ville være at udrede af det Offentlige.

Hvad angaar Tiltalte Frederik Jensen, vil han efter det mellem ham og Thyra Winther tidligere Passerede, ikke kunne drages til Ansvar for sit ovenomhandlede Forhold overfor hende, men derimod vil han, der er født i Aaret 1862 og som ikke ses forhen at være tiltalt eller straffet, for det af ham overfor Ane Kirstine Pedersen udviste Forhold, idet det efter det Oplyste ikke kan antages, at han med Magt har villet tiltvinge sig

Samleje med hende, være at anse efter Straffelovens § 176, jfr. § 168, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Onsdagen den 24 December.

Nr. 251. Højesteretssagfører Hansen

contra

Johannes Nielsen med Tilnavn **Møller** (Def. Klubien),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Hammerum Herreds Extrarets Dom af 15 Maj 1889: Tiltalte Johannes Nielsen, kaldet Møller, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og betale alle med Sagen lovlige forbundne Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Valeur, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Wedel, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 Juli 1889: Underretsdømmen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Rye, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at den i den indankede Dom omhandlede Overenskomst af 3 Januar 1889 efter de Højesteret forelagte nye Oplysninger maa anses at være traadt i Kraft, og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at erindre, vil denne være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden i Betragtning af de foran berørte Oplysninger findes at kunne forkortes til 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Klubien 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sng tiltales Husmand og Træskomand Johannes Nielsen med Tilnavn Møller for bedrageligt Forhold.

Efter Sagens Oplysninger havde Tiltalte — der i Aaret 1887 havde bortmageskiftet en ham dengang tilhørende Ejendom i Galten til Anders Henriksen for dennes Ejendom Matr.-Nr. 3 b i Bodholt, og som ved denne Handel var bleven Henriksen 4000 Kr. skyldig — den 16 August 1887 til Henriksen udstedt en den 27 s. M. thingløst Obligation, hvorved han til Sikkerhed for den nævnte Gjæld, som han forpligtede sig til at forrente med $4\frac{1}{2}$ pCt. p. a., hvoraf Halvdelen skulde orlægges i hvert Aars Juni og den anden Halvdel i hvert Aars December Termin, gav Henriksen første Prioritets Panteret i Ejendommen i Bodholt med Besætning og Inventarium og den paa Ejendommen til enhver Tid værende Gødning og Afgrøde i Straa, Ho samt utærsket Sæd m. m. Under 24 Januar d. A. anmeldte imidlertid Henriksen for Politiet, at Tiltalte ved Terminstiden havde solgt hele den pantsatte Ejendoms udvendige Besætning, hele den indavlede Sæd, Fourage og Brændsel, saa at Ejendommen stod, som Henriksen i Anmeldelsen udtrykte sig, „helt klædt af“, og der blev derfor indledet en kriminel Undersøgelse imod Tiltalte. Under de derefter optagne Forhør maa det nu ogsaa ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sageus øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han i Tidsrummet fra den 18 December f. A. til den 6 Januar d. A. har bortsolgt hele sin Besætning med Undtagelse af en Ged og nogle Høns samt en stor Del Inventarium, Halm og utærsket Sæd, og har han i sin Henseende nærmere forklaret, at han den 18 December f. A. har til Indsidderr og Handelsmand Christen Clemmensen af Balle solgt dels en Ko og 3 Faar for 120 Kr., hvoraf han fik 70 Kr. udbetalt, medens de 50 Kr. likvideredes i Tiltaltes Gjæld til Clemmensen, dels en Hest og en Vogn for 150 Kr., hvoraf Tiltalte fik 60 Kr. udbetalt, medens Clemmensen blev ham

Røsten skyldig, at han Dagen efter har overladt Clemmensen en Trave utærsket Rug og Havre samt nogle Knipper Byghalm, hvorfor Clemmensen maa antages at have betalt ham 8 Kroner, at han en Dag, efter sin Forklaring i Slutningen af December Maaned har til Clemmensen bortbyttet en Ko med en anden Ko, der maa antages at have været lungesyg og 35 Kroner kontant, at han, som det maa antages, denne Dag har solgt Clemmensen $\frac{1}{2}$ Trave utærsket Havre for 3 Kr. kontant, at han ligeledes samme Dag har bortbyttet den Ko han havde tilbyttet sig af Clemmensen til en Træskomand i Balle for 2 Borde, et Træskonavr og 6 Kr. kontant, at han i Lobet af December Maaned har solgt 4 Skpd. Halm til den daværende Papirfabrik i Silkeborg for 20 Kr., at han mellem Jul og Nytaar har solgt til Smed $\ddot{u}$ Hans Jensen Mørch af Sneiberg en Plov og en Harve for 15 Kr., der skulde likvideres i Mørchs Tilgodehavende hos Tiltalte, som iøvrigt har tilbageholdt de solgte Gjenstande, at han, som det maa antages, den 2 eller 3 Januar har solgt 1 Skpd. Halm til Anders Sørensen Bodholt for 4 Kr., der strax bleve udbetalte ham, samt at han den 6 s. M. har solgt til Møller Eskildsen af Bodholt en Slæde, et Stillads til en Svinevogn samt en Vogn for tilsammen 37 Kr., der likvideredes i Tiltaltes Gjæld til Eskildsen, som dog først nogen Tid senere har faaet Vognen udleveret. Iøvrigt er det oplyst, at Tiltalte senere har tilbagekøbt den Ko, som han den 18 December havde solgt til Clemmensen, idet han som Vederlag for samme dels overlod Clemmensen det ene af de Borde, han havde faaet af den ovenmeldte Træskomand i Balle for den syge Ko, dels eftergav Clemmensen de 90 Kr., han havde tilgode hos denne til Rest for den Hest og den Vogn, han havde solgt ham samme Dag, han solgte ham Koen, men efter Tiltaltes Forklaring, der bestyrkes ved Sagens andre Oplysninger, havde han nogle Dage, forinden dette skete, som det maa antages, den 3 Januar d. A. truffen Aftale med Anders Henriksen, der den nævnte Dag havde krævet ham for nogle Renterestancer, om at deres Mellemværende skulde afgjøres paa den Maade, at Tiltalte, imod at Henriksen betalte ham 100 Kr., skulde give denne Skjøde paa Ejendommen i Bodholt fri for andre Beheftelser end de 4000 Kr., som Henriksen ifølge Obligationen af 16 August 1887 havde indestaanende sammesteds, og da der ifølge Tiltaltes Anbringende efter denne Overenskomst, som forøvrigt ikke senere er traaet i Kraft — efter hvad Tiltalte paastaar, fordi Henriksen ikke har kunnet tilvejebringe de 100 Kr., som han i Henhold til samme skulde betale Tiltalte — ikke ved Ejendommens Tilbagelevering til Henriksen skulde medfølge andet end den Furage, som ved Overenskomstens Afslutning fandtes sammesteds, maa det antages, at Tiltalte, da han tilbagekøbte den ovenmeldte Ko, har tænkt sig at ville medtage samme, naar han

fraslyttede Ejendommen. Efter hvad Tiltalte har indrømmet, skyldte han, dengang han foretog de ovennævnte Afhændelser, Henriksen Renter af dennes Panteobligation for den forudgaaede December Termin og 10 Kr. af Renterne for Juni Termin 1888, ligesom han ogsaa maa antages dengang at have været Henriksen 103 Kr. 34 Øre, som denne efter sit Anbringende skal have udlagt for Tiltalte i Anledning af Berigtigelsen af det imellem dem i 1887 stedfundne Mageskifte, skyldig, men desuagtet er ingen Del af de kontante Beløb, som Tiltalte har oppebaaret i Anledning af de ovennævnte Afhændelser, komne Henriksen tilgode, hvorimod disse Beløb efter Tiltaltes Forklaring ere anvendte dels til Betaling af anden Gjæld, dels til at skaffe ham og hans Familie Føden. Tiltalte har nu villet gjøre gjældende, at han maatte blive at frifinde paa Grund af den imellem ham og Henriksen den 3 Januar d. A. om Berigtigelsen af deres Mellemværende trufne Overenskomst, men da samtlige Afhændelser med Undtagelse af Salget til Eskildsen af Slæden, Stilladset og Vognen have fundet Sted før denne Overenskomsts Afslutning, er det kun med Hensyn til denne Transaktion, at Tiltalte med Føje kan paaberaabe sig Overenskomsten, hvorimod hans øvrige Afhændelser maa anses for uberettigede, og forsaavidt Tiltalte — der iøvrigt har erkjendt, at han vidste, at der ved Obligationen af 16 August 1887 var givet Henriksen Pant ogsaa i den pantsatte Ejendoms Besætning samt i den sammesteds til enhver Tid værende Afgrøde m. m., og at han, da han solgte Besætningen, var ude af Stand til ved Realisation af Ejendommen at skaffe Henriksen Dækning — har paastaet, at han ikke, da han foretog de ovenmeldte Afhændelser, tænkte paa, at han begik nogen Ulovlighed, og at han navnlig mente, at han — der iøvrigt, da han solgte sin Besætning, vil have havt til Hensigt at anskaffe to nye Koer, hvortil han troede nok at kunne skaffe de fornødne Midler, medens han derimod for Fremtiden ikke vilde holde Hest og Faar paa Ejendommen — var berettiget til at sælge af sin Besætning, saalænge der ikke var givet specificeret Pant i samme, da vil der, idet det er aldeles uantageligt, at han ikke skulde have indset Ulovligheden af paa den ovennævnte Maade at ryddeliggjøre den pantsatte Ejendom, hvis Værdi derved i en væsentlig Grad maatte forringes, intet Hensyn kunne tages til dette Anbringende.

Ligeledes har Tiltalte — hvis Stedsøn, der efter Sagens Oplysninger er avlet af hans Hustru udenfor Ægteskab, havde en Del Penge indestaande i Galtens Sogns Spare- og Laanekasse, hvor de successive vare indsatte paa hans Navn henholdsvis af Tiltaltes Hustru, af Tiltaltes Svigerfader, hos hvem Stedsønnen tidligere havde været i Pleje, medens han senere har havt frit Ophold hos Tiltaltes Svoger, og af Tiltalte selv vedgaaet, hvad

ogsaa stemmer med Sagens andre Oplysninger, at han efter sin Forklaring vistnok for en halv Snes Aar siden har til Pantelaaner Søren Jensen i Aarhus pantsat den Sparekassebog — hvorpaa de nævnte Penge indestod, og som oprindeligt havde været i Tiltaltes Svigerfaders Værge, men senere af denne var bleven overleveret til Tiltalte — for et af Tiltalte hos denne Pantelaaner stiftet Laan stort 100 Kr., at han, efter at have betalt dette Laan og faaet Sparekassebogen udleveret, har den 27 August 1884 af de paa Bogen indestaaende Penge hævet og forbrugt 50 Kr., at han derefter paa ny har pantsat Bogen til Pantelaaner Frederiksen i Aarhus for et af Tiltalte hos denne Pantelaaner stiftet Laan stort 100 eller 120 Kr., samt at han, efter at han havde faaet Bogen tilbage imod at give Pantelaaneren en for hans Gjæld til denne udstedt Vexel, som han havde faaet Lærer Jensen i Galten til at paategne som Endossent, i 2 Gange, henholdsvis den 12 August 1885 og den 30 Juni 1886, har hævet Resten af de paa Bogen indestaaende Penge med paaløbne Renter, tilsammen 213 Kr. 82 Øre, som han derefter forbrugte, idet han iøvrigt efter at være bleven Ejer af Ejendommen i Bodholt har som Erstatning for de forbrugte Penge til sin Stedsøn udstedt en Obligation stor 500 Kr., hvorved der gaves Stedsønnen Pant i den nævnte Ejendom næstefter de 4000 Kr., som skyldtes Henriksen, og 1000 Kr., der skyldtes Tiltaltes Svoger, men Tiltalte har benægtet at have handlet i svigagtig Hensigt, idet han har gjort gjældende, at han, da de paa hans Stedsøns Navn i Sparekassen indsatte Penge vare opsparede af de Alimentationsbidrag, som Stedsønnens Fader ydede til hans Underholdning og Opdragelse, og som efter Tiltaltes Formening tilkom Tiltaltes Hustru, ansaa sig berettiget til med hendes Samtykke, som hun efter sin Forklaring under Forhørene har givet, at disponere over Pengene, som sket er, og efter Omstændighederne findes hans ommeldte Anbringende ikke at kunne forkastes. Det maa derfor billiges, at Tiltalte ved Underretsdømmen er frifunden under denne Del af Sagen, og forsaavidt han sigtes for ved urigtige Foregivender at have faaet Lærer Jensen i Galten til som Endossent at paategne den ovenfor omhandlede Voxel, da er det ikke imod hans Benægtelse godtgjort, at han ligeoverfor Jensen har gjort sig skyldig i noget Forhold, der kan paadrage ham Strafsansvar.

Derimod vil Tiltalte, der er født i Aaret 1851 og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for de ovenfor omhandlede ulovlige Afhændelser af sine pantsatte Ejendele være at anse efter Straffelovens § 253 med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Ved Underretsdømmen er Straffen bestemt til samme Art af Fængsel i 5 Dage, og med

denne Forandring i Henseende til Straffetiden vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger billiges, saaledes være at stadfæste.

Nr. 58.   Redaktør **Aage Jordan** (Hogsbro)

contra

Krigsminister **Bahnson** paa den danske Hærs Officerstands Vegne (Ingen),

betr. Ærefornærmelse.

Nykjøbing Kjøbstads ordinære Rets Dom af 16 Januar 1888: Indstævnte, Redaktør Aage Jordan af Nykjøbing, bør bøde en Statskassen tilfaldende Mulkt af 100 Kr. eller i Mangel af sammes fulde Betaling i rette Tid hensættes i simpelt Fængsel i 15 Dage. Saa bør han og udrede nærværende Sags Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til den beskikkede Sagfører, Overretssagfører Holst 30 Kr. De ovenfor citerede Udtalelser mortificeres. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 Juli 1888: Indstævnte Redaktør Aage Jordan af Nykjøbing paa Falster bør bøde 400 Kr. til Statskassen eller, saafremt denne Bøde ikke fuldt betales, hensættes i simpelt Fængsel i 2 Maaneder. I Henseende til den givne Mortifikation og Sagens Omkostninger bør Underretsdømmen ved Magt at stande. Saa bør Indstævnte og betale de Retsgebyrer og det Skriversalær, som skulde have været erlagt, og det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Citanten Krigsminister Jesper Jespersen Bahnson paa den danske Hærs Officerstands Vegne hans Vedkommende havde været beneficeret, samt i Salær til Prokurator Seidelin 40 Kr. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dømmen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at der efter den skete Indstævning for Højesteret ikke er Spørgsmaal om Skærpelse af den ved den indankede Dom fastsatte Straf, og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Erlæggelse fastsættes til 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses are saalydende: I det af Indstævnte Redaktor Aage Jordan af Nykjøbing paa Falster redigerede Blad Lollands-Falsters Folketidende Nr. 158 for den 12 Juli 1887 findes optaget en Artikel med Overskrift „Ugekronik“ og underskreven „Chroniqueur“, i hvilken Artikel det — efter en Bemærkning om, at man foruden Sportsfolk og dem, der disputere over gudelige Materier, ogsaa kunde mene at maatto henregne de Militære til de mest krigerske af alle Mennesker, men at dette ingenlunde er Tilfældet — blandt Andet hedder: „Det mest krigerske ved danske Officerer er deres Forsvarsrejser omkring i Landet med Opfordring til at slaas til sidste Mand.“ . . . „Ogsaa har det altid truffet sig saa heldigt, at de (o: Forsvarstalerne) har været holdt paa Tider, hvor der har været Fred og ingen Fare. Hvis Krigen havde staaet for Døren, havde det været noget andet; men saa var der slet ikke blevet Tale om at slaas til sidste Mand. Saa havde den nærmeste Opgave været at salvare sig.“ Da Citanten Krigsminister Jesper Jespersen Bahnson har anset de anførte Udtalelser for i høj Grad ærekrænkende for Officerstanden, idet de formentlig kun kunne opfattes som en ubefojet Sigtelse mod denne for Fejghed, paastod han under nærværende af ham paa den danske Hærs Officerstands Vegne efter meddelt Bevilling til fri Proces i 1ste Instants inden Nykjøbing Byret imod Indstævnte anlagt Sag de anførte Udtalelser mortificerede og Indstævnte i Henhold til Straffelovens § 216, jfr. § 215, anset med Straf af Fængsel i en af de højere Grader samt tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger skadesløst

efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til den for Citanten beskikkede Sagfører, Overretssagfører Holst, hvilket Salær i alt Fald paastaas tilkjendt hos det Offentlige.

Indstævnte derimod paastod sig frifunden for Citantens Tiltale og sig hos ham tilkjendt Sagens Omkostninger skadesløst.

Ved den i Sagen af Underretten under 16 Januar d. A. afsagte Dom blev de anførte Udtalelser mortificerede og Indstævnte i Medfør af Straffelovens § 215, jfr. § 216, anset med en Statskassen tilfaldende Bøde af 100 Kr. eller subsidiært simpelt Fængsel i 15 Dage og tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder i Salær til Overretssagfører Holst 30 Kr.

Denne Dom har Citanten, hvem der ogsaa for Overretten er meddelt Bevilling til fri Proces, ifølge Stævning af 8 Maj d. A. indanket her for Retten, og han har her nedlagt Paastand om, at Dommen forandres saaledes, at Indstævnte anses med Straf af Fængsel i en af de højere Grader, men at den iøvrigt stadfæstes, og at Indstævnte tilpligtes at udrede Appellens Omkostninger skadesløst efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til den for Citanten beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Seidelin, hvilket Salær i alt Fald paastaas tilkjendt hos det Offentlige.

Indstævnte er, skjønt han findes lovlig stævnet, hverken mødt eller har ladet møde her for Retten, og Sagen vil derfor i Medfør af L. 1—4—30, jfr. Frdn. 3 Juni 1796 § 2, være at paakjende efter de fremlagte Breve og Bevisligheder, navnlig Underretsakten.

Saaledes som Sagen foreligger nærværende Ret, hvor Underretsdømmen ikke er kontrapaaankot til Forandring i Indstævntes Favør, bliver der her kun Spørgsmaal, om der er Grund til at skjærpe den af Underretten bestemte Straf, og da der nu maa gives Citanten Medhold i, at den danske Officerstand i den nævnte Artikel er beskyldt for Fejghed, og da denne Beskyldning maa anses i høj Grad møkrænkede for Standen, findes den Straf, som Indstævnte i Medfør af Straffelovens § 216 har forskyldt, at kunne bestemmes til en Statskassen tilfaldende Bøde af 400 Kr. eller, saafremt denne Bøde ikke fuldt betales, simpelt Fængsel i 2 Maaneder. I Overensstemmelse hermed vil Underretsdømmen være at forandre, medens den i Henseende til den givne Mortifikation og Sagens Omkostninger vil være at stadfæste.

Indstævnte bør derhos betale Sagens Omkostninger for Overretten efter Reglerne for beneficerede Sager samt i Salær til Prokurator Seidelin 40 Kr.

Sagens Behandling ved Underretten og den befalede Sagførelse for begge Retter har været forsvarlig.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 263. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Hanne Sine Kirstine Nielsen, Møllersvend Nielsens
Hustru (Def. Shaw),

der tiltales for Mishandling af et Plejebarn.

Mæns Herreds Extrarots Dom af 25 Juni 1889:
Tiltalte Hanne Sine Kirstine Nielsen, Møllersvend Nielsens Hustru af Lindemark, bør hensættes i simpelt Fængsel i 1 Maaned, samt betale Aktionsomkostningerne, og derunder i Salær til Aktor, Sagfører Lindhard, 16 Kr., og til Defensor, Prokurator Scheel, ligeledes 16 Kr. Saa udreder hun og 30 Kr. i Erstatning til Møllersvend Jørgen Hansen af Frederiksberg Birk. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 10 Januar 1890.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolssekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1889.

Nr. 46.

Tirsdagen den 24 December.

Nr. 263. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Hanne Sine Kirstine Nielsen, Møllersvend Nielsens Hustru
(Def. Shaw).

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 September 1889: Tiltalte Hanne Sine Kirstine Nielsen, Nielsens Hustru, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til den idømte Erstatning og Sagens Omkostninger bør Underrettens Dom ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Engberg og Kaas betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Asmussen og Shaw 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Moens Herreds Extraret hertil indankede Sag er Møllersvend Nielsens Hustru, Hanno Sine Kirstine Nielsen, der er født den 20 Marts 1855, og som er straffet 4 Gange tidligere for Ejendomsindgreb, senest ifølge Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 28 April 1883 i Henhold til Straffelovens § 231, 1ste Led, samt efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 15 Maaned, sat under Tiltale for Mishandling af et Plejebarn, og foreligger der i saa Henseende ifølge hendes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste Følgende.

Under et midlertidigt Ophold i Kjøbenhavn i September Maaned 1888 af Tiltalte og hendes Mand, der ere bosatte i Lindemark paa Moen, vare de, som ikke have Børn, under et Besøg hos Tiltaltes Fætter Møllersvend Jørgen Hansen paa Frederiksberg og Hustru blevne enige med disse, der sad i smaa Kaar og havde 6 Børn, om at tage et af dem til sig som deres eget, og ifølge denne Aftale kom det den 1 Juni 1879 fødte Pigebarn Johanne Marie Bolino Hansen fra den 1 Oktober f. A. i Huset hos Tiltalte, der dog atter den 16 November f. A. — efter sin Mands Forlangende — bragte Barnet tilbage til Forældrene, hvem hun meddelte, at de ikke kunde beholde det paa Grund af dots Opførsel. Ved en to Dage efter foretagen Undersøgelse af Stadslægen paa Frederiksberg fandtes der over næsten hele Barnets Legeme Spor af Slag og Stød med Saar, Ar og Skrammer, saaledes et 1½" langt Saar paa Issepartiet, Misfarvninger af Huden paa begge Kinder og i venstre Tindingsregion samt ved venstre Øjelaug med Smaasaar fra dette op mod Panden, paa højre Kind og ved Næseroden foruden en lille vædskende Svulst paa Underlæben, Misfarvninger af begge Over- og Underarme, der tildels vare ophovnede og med Skorper fra adskillige Smaasaar, ligesom der fandtes Skorper fra forskellige saadanne paa begge Hænder og Fingrene og Misfarvninger, dels rundagtige, dels stribeformede paa begge Skulderblade og flere Smaasaar paa Halsens nedre Forside tilvenstre, ligesom endelig begge Halvdele af Barnets Bagdel vare blaaligrønne og ophovnede, hvorhos der ogsaa paa den ene var et skorpedannet Saar og begge Benene baade paa For- og Bagsiden havde stribeformede Misfarvninger og paa flere Steder opsvulmet Hud samt nogle mindre Blodskorper paa Skinnebenene. Samtlige disse Spor af Slag og Stød hidrorte efter Pigebarnets Forklaring fra Mishandlinger, hvorfor det som oftest flere Gange daglig havde været Gjenstand fra Tiltaltes Side, idet denne havde slaaet hende dels med Hænderne og et Ris og med Mandens Livrem, dels enkelte Gange med sin Sax og en Hammer og engang med en Stok samt en anden Gang med Bagsiden af en Øxe samt stødt og sparket til hende og engang bidt hende i Haanden, alt enten uden Grund eller uden tilstrækkelig saadan, men i Reglen for-

anlediget ved, at det ikke til Tiltaltes Tilfredshed udførte det hende af denne paalagte overanstrengende Arbejde. Tiltalte har nu vel nægtet at have overanstrengt Barnet og ligeledes nægtet at have slaaet det enten med den omtalte Livrem eller nogen- sinde med Sax, Hammer eller Øxe, men Tiltalte, der skal være meget heftig og opfarende, har derimod erkjendt, at hun, der vil have fundet Barnet meget løgnagtigt, ulydigt, uærligt og trodsigt — hvad dog ikke stemmer med de iøvrigt om dette foreliggende Oplysninger, — har revset det i utilborlig Grad dels med Hænderne, dels med et Ris og mulig ogsaa sparket det samt en enkelt Gang slaaet det med en Stok og bidt det i Haanden, hvilke sidste var foranlediget ved, at Barnet selv havde sparket hende, revet hende i Øret og Haaret og slaaet hende — og Tiltalte har endvidere erkjendt, at alle de af Stadslægen forefundne, ovenfor omtalte Saar og Mærker paa Barnets Krop hidrørte fra sandanne Revselse, dog at Saarene paa den ene Kind og Fingrene delvis skyldtes Ringorme og Frost, og at Saaret i Hovedet var fremkommen ved, at Barnet, uden at der var stødt til det, var faldet om mod Komfuren. I en af fornævnte Læge den 30 April d. A. afgiven Erklæring har denne udtalt, at de Barnet tilføjede Læsioner sandsynligvis ikke vilde medføre skadelige Følger for dets fremtidige Helbred, om der end endnu fandtes enkelte Ar efter samme og Barnet klagede over nogen Kraftesløshed i Armene, hvoraf det vilde have lidt i Vinterens Løb, samt over nogen Trykken og Banken i Hjertekulen og tilvenstre under Ribbenene, navnlig naar det løb eller sad foroverbojet, uden at det lod sig afgjøre, om dette udelukkende skyldtes den Barnet tilføjede Overlast.

Efter det Foreliggende vil nu vel kun Tiltaltes egen Forklaring være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, men selv efter denne findes hun ved den indankede Dom med Føje anset efter Straffelovens § 202, jfr. 203, men skjønnes Straffen, der ved nævnte Dom er sat til simpelt Fængsel i 1 Maaned, at burde fastsættes til Fængsel paa Vand og Brod i 4 Gange 5 Dage. Med denne Forandring findes Underrettsdommen, hvis Bestemmelser om, at Tiltalte i Erstatning for Helbredelsesudgifter m. m. til Barnets Fader skal udrede 30 Kr., og om Sagens Omkostninger, der ligeledes ere hende paalagte, billiges, iøvrigt at burde stadfæstes.

Hermed endte Højesterets anden ordinære Session.

Tredie eller extraordinære Session.

Torsdagen den 2 Januar.

Nr. 195.

Advokat Hindenburg

contra

**Peter Martin Christian Hugo Kragge og Hustru Ane
Kirstine Kragge, født Sørensen (Def. Shaw),**

der tiltales i Henhold til Straffelovens §§ 110 og 182.

Fredericia Kjøbstads Extrarets Dom af 10 Maj 1889: Den af Arrestantinden Dagmar Jensen, kaldet Heymann, under nærværende Sag forskyldte Straf bortfalder. De Tiltalte, Værtshusbestyrelse Peter Martin Christian Hugo Kragge og Ane Kirstine Kragge, født Sørensen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød henholdsvis i 2 Gange 5 Dage og i 3 Gange 5 Dage. Arrestantinden og de Tiltalte udrede hver for sig de med deres Anholdelse og Varetægtsarrest forbundne Omkostninger; Aktionens øvrige Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Obel, og Defensor, Kammerraad, Prokurator Valeur, henholdsvis 15 Kr. og 12 Kr., udredes af Arrestantinden og de Tiltalte in solidum. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 Juni 1889: Underretsdommen bør, forsaavidt paanket er, ved Magt at stande. Saa udrede de Tiltalte og En for Begge og Begge for En Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor sammesteds, Justitsraad Neckelmann, 15 Kr., og til Boet efter afdøde Prokurator Fasting, der har udført Defensionen her for Retten, ligeledes 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Shaw 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag, der i første Instants tillige angik en tredie Tiltalt, for hvis Vedkommende den ikke er indanket for Overretten, tiltales Peter Martin Christian Hugo Kragge og hans Hustru Ane Kirstine Sorensen i Henhold til Straffelovens §§ 110 og 182.

Den i første Instants Medtaltte, ugift Fruentimmer Dagmar Jensen, kaldet Heymann, har forklaret, at medens hun fra midt i December f. A. til afvigte 23 Februar tjente hos de Tiltalte — af hvilke Peter Kragge i en Aarrække har selvstændig og for egen Regning med sin Hustrus Hjælp drevet Værtshushold i Fredericia og hertil benyttet sin Svigermoders Borgerskab — har hun for Betaling havt legemlig Omgang med forskjellige Mandspersoner, der indfandt sig i de Tiltaltes Værtshus, i et til Beværtningslokalet stødende Værelse, og at dette har været Tiltalte Ane Kirstine Sorensen fuldkommen bekjendt, i hvilken Henseende Dagmar Jensen nærmere har udsagt, at Tiltalte aldrig lod hende være ene i det nævnte Værelse med en Mandsperson, uden at denne i Beværtningen havde af sig selv eller efter Tilskyndelse af Tiltalte kjøbt en halv Flaske Vin, og at Tiltalte ved deslige Lejligheder opholdt sig i Beværtningslokalet og ved at tage i Døren mellem samme og det ommeldte Værelse advarede Dagmar Jensen og vedkommende Mandsperson, naar Andre vilde ind i Værelset. Den af Dagmar Jensen afgivne Forklaring gaar endvidere ud paa, dels at hun, der tidligere havde tjent i Fredericia og derfra kjendte Tiltalte Ane Kirstine Sorensen, ifjor Sommer fik Besøg af denne i et Bordel i Kjøbenhavn, hvor Dagmar Jensen dengang opholdt sig som indskrevet offentlig Fruentimmer, og da af Tiltalte blev opfordret til at rejse med til Fredericia og

tage Plads hos Tiltalte, der forestillode hende, at hun der vilde faa Løn og kunde tjene mere ond i Kjøbenhavn, hvormed Meningen, som Dagmar Jensen har udtrykt sig, uden Omsvøb var, at hvad hun kunde tjene ved Samleje med Gjæster i de Tiltaltes Beværtning, helt skulde tilfalde hende selv, dels at det, da hun den 23 Febrnar sidstleden forlod sin Tjeneste hos de Tiltalte, gik saaledes til hermed, at efter at en tilrejsende Mandsperson, med hvem hun den Aften havde havt Samleje i det ovennævnte Værelse, havde gjort Anmeldelse til Politiet om formentlig at være bleven bedragen i Værtshuset, og paa Grund heraf en Politibetjent havde indfundet sig i Beværtningen og paalagt hende at følge med ham, hvorfor hun vilde ind i sit Kammer og skifte Toj, kom Tiltalte Ane Kirstine Sørensen og sagde til hende, at hun endelig maatte se at komme afsted, „for at de ikke alle skulde blive ulykkelige“, samt efter derpaa at have givet hende 2 Kroner og fjernet sig, strax kom tilbage og opfordrede hende til at skynde sig, da Politibetjenten endnu var inde i Stuen, hvorefter Dagmar Jensen løb hen til en nærliggende Restauration, og da hun der havde set Betjenten gaa forbi ude paa Gaden, vendte tilbage til de Tiltaltes Bolig samt efter yderligere Opfordringer af Ane Kirstine Sørensen til at skynde sig med at komme afsted og navnlig til strax at tage med Jernbanen til Kolding og derfra rejse over Fredericia til Kjøbenhavn, ogsaa gjorde dette efter at Tiltalte havde forsynet hende med de fornødne Rejsepenge.

Endvidere har et til Prostitutionen i Kjøbenhavn henhørende Fruentimmer til en sammesteds optagen Politirapport forklaret, at medens hun, som det maa antages, i 1885 tjente hos de Tiltalte, kort forinden hun blev indskreven som offentligt Fruentimmer i Kjøbenhavn og efter at hun i flere Aar havde opholdt sig som saadant i Tyskland, drev hun jevnlig Utugt med Gjæsterne i Tiltaltes Beværtning i et Værelse bag Beværtningslokalet, hvor de Tiltalte — der havde paalagt hende at sørge for, at der blev drukket Vin, og sagt, at hun kunde gaa ind i det Værelse med Gjæster, der vilde give Vin, altid sørgede for, at der Ingen kom ind, naar hun opholdt sig der med en Mandsperson, hvorhos et andet offentligt Fruentimmer i Kjøbenhavn, der 2 Gange har tjent hos de Tiltalte, ifjor Sommer og, som det maa antages, i 1881, ifølge sin til samme Rapport afgivne Forklaring under disse Tjenester jevnlig har, i den sidstnævnte Tjenestetid for Betaling, havt legendig Omgang med Gjæsterne i de Tiltaltes Beværtning og i saa Henseende afgivet en nærmere Forklaring, der i det Væsentlige stemmer med den nys anførte, idet hun har tilføjet, at efter hendes Overbevisning har ingen Pige kunnet tjene hos de Tiltalte, som ikke vilde være føjelig mod Gjæsterne, da de Tiltalte vare meget ubehagelige, naar hun

ikke havde solgt Vin, og at hun maatte rejse fra dem, fordi hun ikke kunde presse Gjæsterne nok til at give Drikkevarer.

De Tiltalte have vedholdende benægtet at have været tjøende om, at ovennævnte Dagmar Jensen eller andre hos dem tjøende Fruentimmer havde bedrevet Utugt med Gjæsterne i deres Beværtning, og ville, skjøndt de have erkjendt at have hørt Noget om, at Dagmar Jensen var løsagtig, end ikke havde vidst, at hun i Kjøbenhavn var offentligt Fruentimmer, ligesom Tiltalte Ane Kirstine Sørensen ikke vil have bemærket, at det Hus, hvor hun sammesteds besøgte Dagmar Jensen ifjor Sommer, og hvor denne maa antages fremdeles at have opholdt sig, da hun i December f. A. ved Brevvexling blev antagen til at tjene de Tiltalte, var et Bordel, hvorimod de have vedgaaet at have kjendt et den 8 Juni 1885 af Politiet i Fredericia udstedt Forbud, hvorefter de ikke maatte holde fremmede Kvinder til Opvartning i deres Beværtning, hvorhos Tiltalte Peter Kragge selv har udsagt, at hans Hus var saa berygtet, at han ingen Pige kunde faa fra Fredericia. Af de Mandspersoner, ovennævnte Dagmar Jensen har opgivet at have havt Samleje med i de Tiltaltes Værtshus, have imidlertid to i Fredericia hjemmehørende Personer afgivet edelige Forklaringer, der i det Hele bestyrke Rigtigheden af hendes nærmere Forklaring i saa Henseende, og hvorefter det i Fredericia har været almindelig bekjendt eller antaget, at de Tiltaltes Opvartningspiger drev Utugt for Betaling og at de Tiltalte vare bekjendte hermed, ligesom den ovennævnte tilrejsende Mandsperson bl. A. edelig har udsagt, at Tiltalte Ane Kirstine Sørensen ved den paagjældende Lejlighed, efterat hun havde opfordret ham til at give en halv Flaske Vin, og uden noget Samtykke hertil fra hans Side havde ladet samme bringe ind i det ovenmeldte Værelse, hvor hun selv drak med af Vinen, derpaa lod ham være ene med Dagmar Jensen, idet hun lukkede Døren ved sin Bortgang, og senere, efterat Samlejet havde fundet Sted, atter kom ind i Værelset og forlangte, at han skulde bestille mere Vin, samt, da han ikke vilde dette, blev, som han har udtrykt sig, galhovedet; hvorhos ogsaa et afhørt fjerde Vidne har udsagt, at det var Folk i Fredericia saa vel bekjendt, at Dagmar Jensen var et offentligt Fruentimmer og drev Utugt i de Tiltaltes Beværtning, at han finder det latterligt, at disse ville agere uvidende derom.

Efter hvad saaledes er anført, hvorved endnu bemærkes, at Tiltalte Ane Kirstine Sørensens Foregivende om ikke at have vidst, at det var et Bordel, hvor hun forrige Sommer besøgte Dagmar Jensen i Kjøbenhavn, ifølge det iøvrigt Oplyste man anser for aabenbart løgnagtig, samt da der Intet foreligger, som kunde bestyrke Tiltalte Peter Kragges, iøvrigt først sent hen under Undersøgelsen fremsatte Anbringende om, at han kun har en ganske uvæsentlig Andel i den omhandlede Beværtnings Drift,

hvorhos han særlig har erkjendt, at det var efter Samraad med ham, at hans Hustru antog Dagmar Jensen til at tjene dem, man det anses efter Omstændighederne tilstrækkelig godtgjort, at begge de Tiltalte, i den Hensigt at trække Gjæster til deres Beværtning og skaffe sig fordelagtig Af sætning af Drikkevarer, have til Opvartning i deres Beværtning benyttet Fruentimmer, som med deres Vidende drev Utugt med Gjæsterne.

Hvad angaar Sigtelsen mod de Tiltalte for Overtrædelse af Straffelovens § 110 — hvilken Sigtelse vedrører de Tiltaltes Forhold lige overfor tidnævnte Dagmar Jensen, dengang da hun den 23 Februar sidstleden om Aftenen forlod deres Bolig og rejste over Kolding til Kjøbenhavn — fremgaar det af Sagens Oplysninger, at de Tiltalte vare nærværende, da en Politibetjent bemeldte Aften indfandt sig i deres Beværtning og foreholdt Dagmar Jensen den ovenmeldte tilrejsende Mandspersons Beskyldning imod hende for at have narret ham for nogle Penge, hvorhos Tiltalte Ane Kirstine Sørensen, navnlig efter hvad der er forklaret af Dagmar Jensen og en Mand, som ledsagede denne, da hun kort efter begav sig til Banegaarden i Fredericia for at rejse bort, maa antages at have medvirket hertil ved at opfordre Dagmar Jensen dertil og forsyne hende med Rejsepenge samt at anmode den nævnte Mand om at følge hende til Banegaarden og tage Jernbanebillet for hende til Kolding, men da Politibetjenten, med hvem den paa gjældende Mandsperson fulgte tilbage til de Tiltaltes Beværtning, maa antages at have indfundet sig der alene efter Anmodning af bemeldte Mandsperson og for at foreholde Dagmar Jensen dennes Beskyldning imod hende, hvis Rigtighed hun benægtede, findes der ikke at være tilstrækkelig Foje til at gaa ud fra, at Dagmar Jensen paa det paa gjældende Tidspunkt var under offentlig Forfølgning for en Forbrydelse, og der bliver allerede som Følge heraf ikke Spørgsmaal om at paalægge de Tiltalte Strafansvar for deres heromhandlede Forhold.

Efter det Anførte maa det billiges, at de Tiltalte — af hvilke Peter Martin Christian Hugo Kragge har opgivet at være født i Holsten i Aaret 1846 og af Retsvidnerne er skjønnet efter hans Udseende at være i den saaledes opgivne Alder samt tidligere ifølge Fredericia Kjøbstads Politirets Domme af 24 Marts 1873, 14 Juli s. A. og 19 December f. A. har været anset med Bøder for Overtrædelser, dels af Næringsloven, dels af Kjøbstadens Politivedtægt, hvorhos han ifjor har været sat under Tiltale i Henhold til Straffelovens § 248, men ved bemeldte Kjøbstads Extrarets Dom af 22 August f. A. blev frifunden for Aktors Tiltale, dog med Paalæg af Aktionens Omkostninger, og iøvrigt ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet heri Landet, hvad ogsaa er Tilfældet med hans medtiltalte Hustru, Ane Kirstine Sørensen, der er født heri Landet i Aaret 1848 —

ved Underrettsdommen alene ere ansete efter Straffelovens § 182, og da Straffene efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemte til Fængsel paa Vand og Brod, for Forstnævnte i 2 Gange 5 Dage og for Sidstnævnte i 3 Gange 5 Dage, og det for disse Tiltaltes Vedkommende vil kunne have sit Forblivende ved Underrettsdommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, vil bemeldte Dom saaledes være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket.

Mandagen den 6 Januar.

Nr. 273. **Kunstmaler Vald. Sichelckow (Selv)**

contra

Fabrikant A. Fritze (Høgsbro),

betr. Betaling af 4300 Kr.

Frederiksberg Birks Gjæsterets Dom af 22 Februar 1889: Mod Extradition i kvitteret Stund af ovennævnte Panteobligation bør Indstævnte, Kunstmaler Vald. Sichelckow, til Citanten, Fabrikant A. Fritze, betaler 4300 Kr. med Renter 4 pCt. p. a. fra den 1 Januar 1888 til den 16 f. M. og derefter 5 pCt. p. a. til Betaling sker, samt denne Sags Omkostninger skadesløst. De fornævnte Udladelser bør være døde og magtesløse. Det Idømte at udredes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 August 1889: Gjæsteretsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten betaler Citanten, Kunstmaler Vald Sichelckow, til Indstævnte, Fabrikant A. Fritze, skadesløst. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Citanten særlig har paaanket den af Over-

retten under 29 April f. A. afsagte Kjendelse, hvorved Anstand til Vidneførelse blev ham nægtet, bemærkes, at denne Nægtelse maa anses allerede at have Hjemmel i Bestemmelsen i § 2 i Fdg. 25 Januar 1828, hvilken Citanten har underkastet sig ved den i den indankede Dom omhandlede Obligation af 8 Oktober 1887. Som Følge heraf maa Citantens Paastand for Højesteret om Sagens Hjemvisning til yderligere Behandling ved Overretten og Meddelelse af den ommeldte Anstand forkastes, og da Højesteret i Henhold til de i Overretsdommen anførte Grunde tiltræder det af denne med Hensyn til Sagens Realitet antagne Resultat, bliver Dommen efter Indstævntes Paastand at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Citanten have at tilsvare Indstævnte skadesløst.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Citanten til Indstævnte skadesløst. Saa betaler Citanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag paananker Citanten, Kunstmaler Vald. Sichelckow, en inden Frederiksberg Birks Gjøsteret i en mod ham af Indstævnte, Fabrikant A. Fritze, anlagt Sag, den 22 Februar d. A. afsagt Dom, hvorved han er tilpligtet, mod Extradition i kvitteret Stand af en af ham til Indstævnte, den 8 Oktober 1887, udstedt, den 14 næstefter thingløst Panteobligation, at betale Indstævnte 4300 Kr. med Rente 4 pCt. aarlig fra 1 Januar 1888 til 16 Januar d. A., og derefter 5 pCt. aarlig til Betaling sker samt Sagens Omkostninger skadesløst, og hvorved nogle af Citanten i et Indlæg om Indstævnte brugte Udladelser ere mortificerede, idet han herfor Retten har paastaaet Dommen forandret derhen, at han frifindes for Indstævntes Tiltale, og at der tillægges ham Sagsomkostninger for begge Retter. Indstævnte procederer til Dommens Stadfæstelse med Tillæg af Appellens Omkostninger.

Ved nævnte Panteobligation erkjender Citanten at have afkjøbt Indstævnte den ham tilhørende Trediedel af Ejendomsretten til de patenterede Kreatur- og Hestestriglemaskiner med tilhørende Patenter for en Kjobesum af 5500 Kr., hvoraf 1200 Kr. er afgjort, hvorhos han forpligter sig til at udbetale Restbeløbet 4300

Kr. med 4 pCt. Rente i nærmere fastsatte Terminer, saaledes, at Udeblivelse med Afdrag eller Rente bevirker, at hele Kapitalen er forfalden til skadesløs Betaling, ligesom han endelig i Søgemaalstilfælde underkaster sig Retsforfølgning efter Frdn. 25 Januar 1828.

Citanten har forment, at den ommeldte Forskrivning, mod hvilken han ikke iøvrigt har gjort Indsigelse, maa anses ugyldig, fordi den Handel, hvorfra Gjælden hidrører, paa forskjellig Maade er misligholdt af Indstævnte, i hvilken Henseende han har anført, at det har vist sig, at Indstævnte, paa Grund af Aftaler med en Medinteressent, ikke kunde sælge sin Andel i Ejendomsretten til Patenterne, at disse ere udtagne paa Maskiner, som ikke svare til de Citanten i sin Tid foreviste Tegninger, samt at der i Sverrig er nægtet Patent paa Opfindelsen, skjøndt det ved Kjøbet var en Forudsætning, at saadant kunde opnaas.

De ommeldte Indsigelser ville imidlertid allerede af den Grund ikke her under Sagen kunne komme i Betragtning, at de ere modsagte af Indstævnte og ikke beviste, hvorved særlig bemærkes, at forsaavidt Citanten har henvist til, at han under en mod ham af ovennævnte Medinteressent anlagt Sag er tilpligtet at udlevere 4 af de udtagne Patenter, kan det ikke herved anses oplyst, at Indstævnte har savnet Raadighed over det Solgte.

Som Følge heraf vil Dommen, saavidt den er paaanket, være at stadfæste, hvorhos Citanten vil have at tilvare Indstævnte Sagens Omkostninger her for Retten skadesløst.

Stempelovertrædelse foreligger ikke herfor Retten.

Onsdagen den 8 Januar.

Nr. 115. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Niels Peter Jensen med Tilnavn Schou, Anders Olsen Due, Jens Høsbøl Petersen, Peder Berggren med Tilnavn Petersen, Anton Frederik Danielsen og Peter Mortensen (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 296 og § 46 i den under 7 April 1870 af Justitsministeriet stadfæstede Politivedtægt for Horsens Kjøbstad.

Horsens Kjøbstads Extrarets Dom af 18 September 1888: De Tiltalte, Husejer Niels Peter Jensen, kaldet Schou, Arbejdsmand Anders Olesen Due, Arbejdsmand Jens Hosbøl Petersen, Smed Peder Berggreen Pedersen, Væver Anton Froderik Danielsen og Arbejdsmand Peter Mortensen bør til Statskassen betale, Førstnævnte 200 Kr. og de 5 Sidstnævnte hver 20 Kr. eller saafremt Boderno ikke fuldt ud maatte blive betalte, hensættes i simpelt Fængsel, Tiltalte Jensen, kaldet Schou, i 30 Dage og de andre Medtiltalte hver i 3 Dage. I Erstatning til Partikulier Møller betaler Tiltalte Jensen, kaldet Schou, 135 Kr., saaledes at de Medtiltalte Anders Olesen Due og Jens Hosbøl Petersen En for Begge og Begge for En in solidum med ham heraf betale 20 Kr. Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Herschend og Prokurator Bjerregnaard, henholdsvis 60 og 40 Kr., betaler Tiltalte Jensen, kaldet Schou, idet dog de fem Medtiltalte in solidum med ham hver udrede $\frac{1}{12}$ heraf. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 December 1888: I Henseende til den Tiltalte Peter Mortensen idømte Straf bør Underrettsdommen ved Magt at stande. De Tiltalte, Niels Peter Jensen med Tilnavn Schou, Anders Olesen Due, Jens Hosbøl Pedersen, Peder Berggreen med Tilnavn Petersen og Anton Frederik Danielsen, bør hensættes i simpelt Fængsel, Schou i 2 Maaneder, Berggreen og Danielsen hver i 14 Dage, samt Due og Hosbøl Pedersen hver i 8 Dage. I Erstatning til Partikulier Møller i Kjøbenhavn betaler Tiltalte Niels Peter Jensen med Tilnavn Schou 135 Kr. Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor for Underretten 30 Kr., til Defensor sammesteds 20 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hanstrup og Justitsraad Neckelmann, 30 Kr. til hver, udredes med $\frac{1}{12}$ af Tiltalte Mortensen og $\frac{11}{12}$ af Tiltalte Schou, hvorhos de 4 Medtiltalte, Berggreen, Danielsen, Due og Hosbøl Pedersen, in solidum med ham hver udreder $\frac{1}{10}$ af den ham paalagte Andel i bemeldte Omkostninger. Den idømte Bøde og Erstatningen udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne fore til et andet Resultat end det i Dommen anlagte,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for den Peter Mortensen idømte Bødes Erlæggelse bestemmes til 4 Uger fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Højesteretssagførerne Asmussen og Hansen tillægges der i Salarium for Højesteret hver 100 Kroner, som udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til Aktionens øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmissor hedder det: Under nærværende Sag tiltales Træhandler Niels Peter Jensen med Tilnavn Schou, Arbejdsmændene Anders Olesen Due og Jens Hosbol Pedersen, Smed Peder Borggreen med Tilnavn Petersen, Væver Anton Frederik Danielson og Arbejdsmand Peter Mortensen for Overtrædelse af Straffelovens § 296 og § 46 i den under 7 April 1870 af Justitsministeriet stadfæstede Politivedtægt for Horsens Kjøbstad, hvori det blandt Andet forbydes at flytte eller borttage eller paa anden Maade beskadige og besudle den til offentlig Gade, Vej eller Plads stødende Del af Hus, Mur, Plankeværk. Port eller andet Saadant.

Efter Sagens Oplysninger har der indtil for nogle faa Aar siden været ubindret Færdsel af Alle og Enhver over en nu Partikulier Møller i Kjøbenhavn tilhørende Eng og Jordlod, der er beliggende udenfor Horsens Kjøbstads Sonderbrogade og begrænses mod Nord af Bygholm Aa, mod Vest af Chausseen mellem Horsens og Vejle og mod Syd af Vejen til Bjerre og mod Øst af en fra denne sidste Vej i Nord gaaende Markvej, idet der til denne Færdsel afbenyttedes en Sti, som fra et Punkt paa Vejle Chausseen tæt Syd for den Bro — den saakaldte „Rodebro“ — der for Enden af Sonderbrogade fører over Aaen til Chausseen, gaar i sydøstlig Retning over den ommeldte Lod til et Punkt paa Markvejen i Nærheden af Vejen til Bjerre, og det maa navnlig antages, at denne Sti er bleven stærkt afbenyttet efter at den saakaldte Spedalso, der ligger Syd for den sidstnævnte Vej, fra Aaret 1870 efterhaanden var bleven stærkere bobygget, idet Vejen mellem Spedalsø og Horsens er lidt kortere ad Stien end ad Chausseen og Bjerrevejen.

Som det maa antages for 3 à 4 Aar siden, aflagde imidlertid Ejeren af den paagjældende Lod, i Henhold til Lov om

Gangstier af 4 Juli 1850, den her omhandlede Sti, der ikke var bleven optagen paa Regulativet over Kommunens offentlige Gangstier, idet han for at hindre Færdselen dels lod grave en dyb Groft tværs gjennem Lodden mellem Aaen og Bjerrevejen, dels i en længere Udstrækning ved Stiens tvende Endepunkter samt langs med Bjerrevejen lod anbringe Stakitværk, hvorhos han saavel i de lokale Blade som ved Opølag paa Stedet lod advare mod Færdsel over Lodden. De saaledes anbragte Hindringer, maa antages at have henstaaet uanfægtede i nogle Aar, men siden Begyndelsen af dette Aar er der gjentagne Gange sket Brud paa Stakittet ved Stiens Endepunkter, idet samno i en Udstrækning af 2 å 4 Alen er blevet gjennomsavet og afbrudt, uagtet Ejeren, hver Gang en Afbrydelse havde fundet Sted, havde ladet Stakitterne istandsætte, navnlig ved paa samme at lade anbringe tykke Jernskinner, og navnlig fandt saadan Odelæggelse af de ommeldte Stakitter Sted 12 Gange i Tidsrummet fra 23 Maj til 7 Juli d. A. og udfortes idetmindste de 2 Gange, nemlig den 30 Maj og den 7 Juli, begge Gange ved Aftentid, af en større Folkehob, der maa antages at være draget ud fra Spedalso i den Hensigt at odelægge de paagjældende Afspærringer og gjenaabne Stien for Færdselen.

Det maa nu ved Tiltalte Schous egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han — der i det Hele maa formodes at have havt en væsentlig Del i de Bestræbelser, der efter det Foranførte ere iværksatte for at forhindre Afspærringen af den paagjældende Sti — den 23, 25, 28 og 31 Maj d. A. samt den 29 Juni, eller muligens nogle Dage efter, har paa den ovenanførte Maade brudt Hul i de ommeldte Stakitter, hvilket han foretog de 4 første Gange alene og uden Bistand af nogen Anden, medens det den sidste Gang efter hans Anbringende foretoges af ham og en hel Del Andre i Forening, uden at der dog er oplyst noget Nærmere om, hvem disse Andre vare, samt at han ligeledes har været med i den Skare, der, som meldt, den 30 Maj d. A. nedbrød en Del af Stakitterne, og som maa antages at have bestaaet af 40 å 50 Personer, og taget Del i Nedbrydningen, i hvilken Henseende det af flere Vidner er forklaret, at Vidnerne saa Tiltalte med en Hammer eller Mukkert bryde Stakittet ned. Derimod har Tiltalte benægtet, at det er ham, der har foranlediget, at Folk den sidst ommeldte Aften stimlede samno og drog ud for at odelægge Afspærringen, og Saadant er ejheller paa anden Maade godtgjort at være Tilfældet.

Den 7 Juli d. A., da der efter vedkommeude Ejers Begjæring var bleven posteret en Gendarm og en Politibetjent ved Stakittet ud mod Vøjle Chaussé for at paase, at Odelæggelse af dette eller af Stakittet ved Stiens østlige Ende ikke fandt Sted, samlede der sig om Aften Kl. lidt over 8 paa Lodden en betyde-

lig Skare — som det maa antages flere Hundrede — Mennesker, tildels forsynede med Skovle, Spader og andre Redskaber, og efter først at have tilkastet den tværs over Lodden gravede Grøft, rykkede Mængden frem mod Stakittet ved Stiens vestlige Ende, hvor, som anført, Gendarmen og Politibetjenten vare posterede, og hvor der efterhaanden ligeledes havde samlet sig en stor Mængde Mennesker. Medens Betjenten nu et Øjeblik fjernede sig, efter sin Forklaring for at telefonere efter Assistance, blev Stakittet nedbrudt, uden at der iøvrigt blev udøvet Vold mod vedkommende Gendarm, og det maa ved dennes og Politibetjentens beedigede Forklaringer anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte Schou — der ikke selv er bleven afhørt om det den her omhandlede Aften Passerede, idet han, skjøndt lovlig stævnet til at afgive Forklaring og paahøre Vidnernes Udsagn og Edfæstelse herom, ikke har givet Møde i Politiretten — vel ikke selv har taget aktiv Del i Nedbrydelsen af Stakittet, ligesom han ei heller bemeldte Lejlighed havde noget dertil egnet Redskab, men desuagtet var Leder og Anfører af den Folkehob, der iværksatte Nedbrydelsen, ligesom han ogsaa optraadte som Ordfører for Mængden, idet han, da denne med Tiltalte i Spidsen var naaet hen til Stakittet, spurgte Betjenten og Gendarmen, om disse vilde forbyde dem at rive Stakittet ned, og da Betjenten hertil svarede „Ja“ og at den Første, der vilde begynde at rive Stakittet ned, vilde blive anholdt og ført til Stationen, yderligere og gjentagne Gange spurgte, om Betjenten „i Kongens og Lovens Navn“ vilde forbyde dem at nedrive Stakittet, hvortil Betjenten kun svarede, at han havde Ordre til at anholde den, der vilde forsøge paa at rive Stakittet ned. Betjenten og Gendarmen have udsagt, at Mængden ved den paagjældende Lejlighed var i en saa ophidset Stomning, at de ikke troede at turde pantage sig Ansvar for at benytte deres Vaaben, til med Magt at tvinge Folk tilbage, og at de desuden ikke vare stærke nok til at gjøre Modstand.

Hvad dernæst angaar de Tiltalte Due og Hosbol Pedersen, er det ved disse Tiltaltes egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkeligt godtgjort, at de have deltaget i det ovenommeldte Opløb den 30 Maj d. A. og i Forening med flere Andre af de Tilstedeværende afbrudt den Del af Stakittet, der afspærrede den oftnævnte Sti ud mod Chausseen til Vejle.

Paa lignende Maade er det for de Tiltalte Danielsens og Borggreens Vedkommende godtgjort, at disse to Tiltalte have været med i den Skare, der den 7 Juli d. A. om Aftenen havde samlet sig paa Mollers Eng for at nedrive en Del af Stakittet, at Borggreen, da der begyndtes paa at nedrive Stakittet, har sat et saakaldet Koben af Jern, som han havde med, ned foran ved Stakittet, for at hjælpe med ved Nedbrydningen — hvad han

dog efter sin Forklaring ikke kom til, idet Stakittet strax derefter faldt — samt at Danielson, da Politibetjenten, som meldt, en kort Tid havde fjernet sig for at telefonere om Assistance, har, staaende paa en af Stakittets Trømmer, forelagt Mængden det Spørgsmaal, om de skulde vente med at nedbryde Stakittet, til Betjenten kom tilbage, eller gjøre det strax, „da det er en retfærdig Sag“, idet han efter sin Forklaring vil have opfattet en Yttring af Betjenten om at ville gaa bort et Par Minuter som en Tilkjendegivelse af, at Betjenten vilde indhente nærmere Ordre, hvorvidt Politiet bestemt skulde modsætte sig Nedbrydelsen, og den af Betjenten angivne Frist var forløbet. Derimod har Danielsens benægtet personlig at have taget Del i Nedbrydningen, men udsagt, at dette ikke skete, fordi han ikke havde Villie dertil, men fordi han paa Grund af den store Mængde, der trængte paa, ikke kunde komme til.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 17 Januar 1890.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triens Bogtrykkeri H. J. Schou. Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1889.

Nr. 47.

Onsdagen den 8 Januar.

Nr. 115. Højesteretssagfører Asmussen
contra

Niels Peter Jensen med Tilnavn Schou, Anders Olesen Due, Jens Hosbøl Petersen, Peder Berggren med Tilnavn Petersen, Anton Frederik Danielsen og Peter Mortensen (Def. Hansen).

Endelig har Tiltalte Mortensen tilstaaet — hvad ogsaa be-
styrkes ved Sagens øvrige Oplysninger — at han den 28 Juni
d. A. om Formiddagen har frabrækket Stakittet paa de tvende
Steder, hvor oftnævnte Sti stodte til Vejle Chaussee og Mark-
vejen, uden at Nogen var ham behjælpelig dermed, og han har
i saa Henseende nærmere forklaret, at han, der ved den om-
handlede Lejlighed var noget beruset, ikke af Nogen var bleven
opfordret til at foretage Handlingen, men at han, da han samme
Dags Morgen hørte Tiltalte Schou yttre, at denne nu havde sat
i Avisen, at Stien igjen snart skulde aabnes for Færdselen, sagde
— uden at han ved, om Schou hørte det — at han godt, naar
han gik hjem til Middag, skulde slaa Stakittet fra, hvilket han
da ogsaa lidt senere udførte, idet han dertil benyttede en ham
tilhørende Stenhammer og en Mejsel, som en Arbejdsmand for-
skaffede ham. Han har forøvrigt i et den næste Dag afholdt
Forhør erklæret, at han havde fortrudt, hvad han havde gjort,
samt lovet strax at ville slaa de frabrækkede Stykker af Sta-
kitterne paa igjen, og dette maa han ogsaa efter Sagens Oplys-
ninger antages at have gjort.

Derimod have de andre Tiltalte i det Væsentlige overensstemmende anbragt, at de ikke kunde indsæe at have gjort sig skyldige i noget Ulovligt, idet de have forment, at Partikulier Møller uberettiget har afspærret den ommeldte Sti, og at de have været i deres Ret, naar de, som anfort, have nedbrudt de anbragte Hindringer og derved skaffet sig Passage.

Efter hvad der er oplyst under Sagen, maa det imidlertid antages, at Partikulier Møller har været berettiget til, som han har gjort, at nedlægge og afspærre den omhandlede Sti, og i ethvert Fald udelukker Sagens hele Bækaffenhed de Tiltaltes Handlinger fra at kunne ses under Synspunktet af ulovlig Selvtægt alene. Partikulier Møller har under Sagen nedlagt Paastand paa i Erstatning hos Tiltalte Schou at blive tilkjøudt et Beløb af 135 Kr., og denne Paastand, vil da der mod Størrelsen af den ovennævnte Sum ingen Indvending ses at være fremkommen, blive at tage til Følge, men iøvrigt er Krav paa Erstatning enten udtrykkelig frafaldet eller Paastand derpaa i alt Fald ikke bleven fremsat paa en tilstrækkelig bestemt og tydelig Maade.

Tiltalte Peter Mortensen, der er født i Aaret 1841, har været straffet gjentagende Gange, nemlig ifølge Bjerre Herreds Politirets Dom af 23 Februar 1863 for Overtrædelse af Lov 10 Maj 1854 § 26 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ifølge samme Herreds Extrarets Dom af 28 November 1870 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage for Tyveri, ifølge samme Herreds Politirets Dom af 5 Februar 1873 for Løsgjængereri med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ifølge Horsens Kjøbstads Extrarets Dom af 7 Juni 1876 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage for Bedrageri, ifølge samme Kjøbstads Extrarets Dom af 18 Oktober 1877 ligeledes for Bedrageri med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge samme Kjøbstads Politirets Dom af 8 Juni 1881 med Tvangsarbejde i 18 Dage efter Lov af 3 Marts 1860 § 3, ifølge Vejle Kjøbstads Extrarets Dom af 28 December s. A. med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage efter Straffelovens § 257 og endelig ifølge Bjerre Herreds Extrarets Dom af 18 Februar 1887 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage efter Straffelovens § 210, jfr. § 49, medens han ifølge Forlig, indgaaet for Bjerre Herreds Politiret den 12 Oktober 1870, for Politiuorden har erlagt en Bøde af 10 Rdl. til Politikassen, og Tiltalte Schou, der er født i 1827, er tidligere ifølge Overrettens Dom af 10 September d. A. bleven anset med en Bøde paa 100 Kr. til Horsens Kjøbstads Politikasse for Overtrædelse af Lov af 4 Februar 1871 § 7, hvorimod de øvrige Tiltalte, af hvilke J. Høsbøl Pedersen er født i 1845, Due i 1830, Berggreen i 1845 og Danielsen i 1864 — ikke ses tidligere at have været tiltalte eller straffede.

For det Forhold, hvori de Tiltalte efter det Ovenanførte have gjort sig skyldige, ville de, da de af dem begaaede Hand-

linger dels have medført Forstyrrelse af den offentlige Fred, dels indeholde en Overtrædelse af § 46 i Politivedtægten for Horsens Kjøbstad, være at anse efter Straffelovens § 296, for Tiltalte Schous Vedkommende tildels sammenholdt med § 47, første Led, og for de Tiltalte Berggreen, Danielsen, Dne og Hosbøl Pedersens Vedkommende, ligeledes sammenholdt med § 47, første Led, og findes Straffen passende at kunne bestemmes for Tiltalte Schou til simpelt Fængsel i 2 Maaneder, for de Tiltalte Berggreen og Danielsen til samme Art Fængsel i 14 Dage og for de Tiltalte Due og Hosbøl Pedersen til samme Art Fængsel i 8 Dage, medens det for Tiltalte Mortensens Vedkommende vil kunne have sit Forblivende ved den bemeldte Tiltalte ved Underrettsdommen idømte Straf, der er bestemt til en Statskassen tilfaldende Bøde af 20 Kr. eller i Mangel af fuld Betaling heraf simpelt Fængsel i 3 Dage.

Fredagen den 10 Januar.

Nr. 46. Godsejer **Frederik Carl Emil Schack von Brockdorff** (Lunn)

contra

Justitsminister, Dr. jur. **Nellemann** (Klubien efter Ordre),

betr. Spørgsm. om Udsettelsen af en Retsanmærkning.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 Maj 1888: De Indstævnte, Justitsministeriet, bør for Tiltale af Citanten, Godsejer Frederik Carl Emil Schack Brockdorff, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Højesteretsadvokat Klubien et Salær af 100 Kr., der udredes af det Offentlige. Der forelægges Højesteretsagfører Lunn en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelingen af det af ham den 27 April 1885 fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et

andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve og det Indstævntes befalede Sagfører tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner. Advokat Klubien tillægges der i Salarium for Højesteret 200 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Under 20 Juli 1857 oprettede Kammerherre, Major Frederik Vilhelm Lehnsgreve af Dannemand og Hustru, Louise Christiane Lehnsgrevinde af Dannemand, født Grevinde af Schulin, testamentariske Bestemmelser, der efter Intimationen skulde træde i Kraft, „naar vi begge ved Døden ere afgaaede, saafremt vi da ikke efterlade os Børn eller Livsarvinger, thi den Længstlevende af os beholder dog med denne vor testamentariske Disposition uforandret og ukrænket som sin Ejendom Alt, hvad den af os, der først afgaar ved Døden, efterlader sig, aldeles Intet undtaget, ifølge vor reciproke Testamente af 25 Juni 1845“.

Det bestemmes derefter i Post 1, at naar Begge ere afgaaede ved Døden, skal den dem tilhørende Hovedgaard Aastrup med Tilliggende og „med Alt, hvad der hører til den af hvad Navn nævnes kan, aldeles Intet undtaget uden forsaavidt vi ellers i Forening maatte have disponeret over noget af det ved nogen anden Bestemmelse“, være en Stiftelse eller et Kloster for uformuende, ugifte Fruentimmer. Til Klosteret skal fremdeles høre „alt Andet, hvad vi maatte efterlade os aldeles Intet undtaget, være sig Møbler og Effekter, Vogne, Kreaturer af alle Slags, Penge, Sølv, Guld, Obligationer og Andet forsaavidt vi ikke paa anden Maade eller ved anden eller andre Bestemmelser maatte have disponeret over noget Saadant, hver især eller den Længstlevende“.

Ifølge Post 2 skal selve Ejendommen føre Navnet Aastrup Kloster, hvorimod den samlede Anstalt med Alt, hvad der hører til den skal hedde „Det grevelige Dannemandske Stift“. Det Hele blev dernæst ved forskellige Bestemmelser i Testamentet

stillet under Justitsministeriets Tilsyn, og blev der derefter under 11 April 1858 meddelt kgl. Konfirmation paa bemeldte Testamente.

Efterat fornævnte Lehnsgrevinde Dannemand den 11 Juni 1884 var afgaaet ved Døden, overtog Enkemanden som Universalarving hendes Bo idet han i en Skiftesamling den 9 Oktober s. A. erklærede, at dette ikke skete ligefrem i Henhold til det i Testamentet af 20 Juli 1857 ommeldte tidligere oprettede reciproke Testamente af 25 Juni 1845, saasom dette ikke havde været at producere, men at Overtagelsen maatte ske i Henhold til Testamentet af 1857 med forskellige dertil senere føjede Kodicieler og med de Forpligtelser, som udgaae af de øvrige af Bestemmelserne i sidstnævnte Testament og de ommeldte Kodicieler. Han udtalte derhos, at han ønskede en Udskrift af det til Skifteprotokollen Passerede med Hensyn til Boet efter hans afdøde Hustru i Forbindelse med Testamentet af 1857 og Kodicielerne thinglæst og noteret paa Hovedgaarden Aastrup med Tilliggende og Tilhørende. Saadan Thinglæsning og Notering fandt Sted den 13 s. M. ifølge Begjæring af Grev Dannemands Befuldmægtigede.

Under 17 December f. A. udstedte Lehnsgreve Dannemand derefter et Skjøde, hvorved han til sin Søstersøn, Citanten, Frederik Carl Emil Schack von Brockdorff, overdrog Hovedgaarden Aastrup med Tilhørende og Tilliggende, dog saaledes, at Overdrageren ved Skjødets Post 2 forbeholdt sig og sin Husstand, saalænge han levede, fri og ubindret Brug og Benyttelse af de Lokalteter paa bemeldte Hovedgaard, som hidtil havde været forbeholdte til Herskabets og dets personlige Tyendes Brug, samt af Haven med tilhørende Driverier osv., hvorhos Vedligeholdelsen af de Overdrageren saaledes forbeholdte Bygninger, Haven osv. skulde ske for hans Regning.

Ved Skjødets Post 3 bestemmes dernæst Følgende:

„Da der ikke for Overdragelsen er betinget nogen Kjøbesum til mig, hvoraf jeg kan oppebære Rente, skal min Søstersøn til mit Underhold betale mig, saalænge jeg lever, et aarligt Beløb, hvilket beregnes saaledes, at han af Ejendommens Indtægter skal udbetale mig for min Livetid den Del, som ikke medgaar til Berigtigelse af denne Overdragelse med Dokumenters Stempelling, Thinglæsning og alt videre deraf Dependierende, saa og til Udredelsen af saadanne Skatter og Afgifter, som det ikke ved vedkommende Kontrakter er paalagt Forpagterne, Lejerne og Fæsterne at udrede, til Administrationsudgifter og til de nødvendige og løbende Vedligeholdelser og Nyanskaffelser. En Beregning over, hvad der i Henhold til denne § aarligt vil være at udbetale mig, bliver snarest muligt at foretage“.

Ved Thinglæsningen i Lejre Herredsret den 19 Januar 1885 fik dette Skjøde imidlertid Anmærkning, blandt Andet om, at

der den 13 Oktober 1884 er thinglæst Udskrift af Skifteprotokollen, hvorefter Lehns greve Dannemand i Henhold til Testamente af 20 Juli 1857, kongelig konfirmeret den 11 April 1858 med dertil sig sluttende Testamenter og Kodicer, har overtaget Boet efter sin afdøde Hustru i Forbindelse med bemeldte Testamenter og Kodicer „med Hensyn til dens Begrænsning i Grevens Ejendoms- og Dispositionsret over Aastrup Hovedgaard (Matr.-Nr. 1 a, 1 b, 1 c, 1 d, 1 e, 1 f) og Nyrupgaarden (Matr.-Nr. 1 a, 1 b, 1 c, 1 d, 1 e og 1 f, 2 a, 2 b, 2 c) med underliggende Gods, Skov, Konge- og Kirketiende og den Forpligtelse for Grevnen til at opretholde Testamentet og Kodicerne, som er en Folge af disses Indhold og den Betingelse, hvorpaa Boet ved Skiftesamling den 9 Oktober f. A. er ekstraderet Enkemanden“.

Da denne Retsanmærkning har vist sig at være Citanten til Hinder for en Ordning af Prioritetsforholdene, og da de Indstævnte, Justitsministeriet, have modsat sig denne Armærknings Annullation, idet de formene, at den ved Skjodet til Citanten stedfundne Overdragelse er i Strid med de fornævnte testamentariske Bestommelser, der gaa ud paa, at Aastrup Hovedgaard med Tilhørende og Tilliggende efter begge Testatorers Død skal anvendes til en Stiftelse eller et Kloster under de Indstævntes Overtilsyn, har Citanten under nærværende Sag paastaat sig kjendt berettiget overfor de Indstævnte til at forlange den ovennævnte Retsanmærkning paa hns Skjode annulleret og tilkjendt Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

De Indstævnte have efter meddelt Bevilling til fri Proces paastaat sig frifunden og Citanten paalagt Sagens Omkostninger efter Reglerne om beneficerede Sager, derunder Salær til den beskikkede Sagfører, Højesteretsadvokat Klubien, hvilket denne ialfald har paastaat sig tillagt hos det Offentlige.

Til Støtte for sin Paastand har Citanten principaliter anført, at det maa antages at være de paagjældende testamentariske Dispositioners Hensigt, at Aastrup Kloster o: Aastrup Hovedgaard med Tilhørende og Tilliggende og det Grevelige Dannemandske Stift skulle være uadskilleligt knyttede sammen, saaledes at Stiftet ikke kan afhænde Hovedgaarden. Da det saaledes formentlig har været tilsigtet, at der efter Testatorernes Død skulde oprettes et Fideikommissgods, maa det hele Arrangement, som stridende mod Grundlovens § 93, anses for en Nullitet. Men heri findes der ikke at kunne gives Citanten Medhold, idet der ved Grundlovens Forbud mod Oprettelsen af Fideikommissgods ikke kan antages at være sigtet til Stiftelser eller Klostre af den her omhandlede Art, selv om disse ere funderede paa Jordegods.

Subsidiært har Citanten støttet sin Paastand paa, at der i de oftmeldte testamentariske Dispositioner kun skal foreligge et almindeligt reciprok Testamente, hvorved de paagjældende barnløse Ægtefæller bestemme, at den Længstlevende af dem skal

beholde det hele Fællesbo som sin Ejendom, og at Formuen ved den Længstlevendes Død skal falde i Arv til en i Testamentet angiven Arving i casu Klosteret, ved hvilken Disposition den Længstlevende vel er udelukket fra at indsætte en anden Testamentsarving, medens Retten til at disponere i levende Live er fuldstændig uberørt.

Denne Opfattelse af de paa gjældende Dispositioner findes dog ikke at stemme med selve disses Indhold. Naar det navnlig i Intimationen udtales, at „den Længstlevende af os beholder dog med denne vor testamentariske Disposition uforandret og ukrænket som sin Ejendom Alt, hvad den af os, der først afgaar ved Doden, efterlader sig, aldeles Intet undtaget“, da maa denne Udtalelse efter sin naturlige Sammenhæng forstaaes som et gjensidigt forbindende Tilsagn om, at den Længstlevende ikke ved nogensomhelst Disposition vil forandre eller krænke det her oprettede Testamente. Og da det nu ifølge Testamentets Post 1 er en Hovedbestemmelse, at den Ægtefællerne tilhørende Hovedgaard Aastrup med Tilliggende og Tilhørende efter Begges Død skal gaa over til den paa tænkte Stiftelse, forsaavidt de ellers ikke i Forening maatte have disponeret over Noget af det ved nogen anden Bestemmelse, medens der i samme Post udtrykkelig forbeholdes den Længstlevende fri Dispositionsret over alt Andet, hvad Ægtefællerne maatte efterlade sig, maa det antages at have været Ægtefællernes Villie at udelukke den Længstlevende fra enhver Disposition, enten i levende Live eller ved Testament, der kunde forhindre Aastrups Overgang til Stiftelsen.

I Overensstemmelse hermed vil den af Lehnagreve Danne- mand i Skiftesamlingen den 9 Oktober 1884 afgivne Erklæring, hvorved han anerkjendte sin Forpligtelse til at respektere Testamentet af 20 Juli 1857, være at forstaa, og da den ved Thing- læsningen af Udskriften af Skifteprotokollen herom fremkomne Retsanmærkning ikke skjønes at gaa ud over, hvad der var fornødent, for at konstatere den af Testamentet følgende Be- grænsning i den Længstlevendes Ejendoms- og Dispositionsret over Hovedgaarden, findes Retsskriveren med Føje herom at have gjort Bemærkning paa Citantens Skjode.

De Indtæntes Paa stand om Frifindelse vil derfor være at tage tilfølge, hvorimod Sagens Omkostninger efter Omstændig- hederne findes at burde ophæves.

Der vil være at tillægge Højesteretsadvokat Klubien, hvis Sagforelse har været forsvarlig, et Salær af 100 Kr., der udredes af det Offentlige.

Der vil være at forelægge Højesteretssagfører Lunn en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 27 April 1885 fremlagte Indlæg. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Nr. 65. Arvingerne i Dødsboet efter Gaardejer **Lars Christoffersen** og tidligere afdøde Hustru (Alberti)

contra

Jens Henriksens Enke, **Kirsten Larsdatter** (Ingen)

betr. Spørgsm. om et Dokuments Gyldighed.

Sorø Birkethings Dom af 19 Juli 1888: Indstævnte, Kirsten Larsdatter, Jens Henriksens Enke af Døjringe, bør i denne Sag være fri for Tiltale af Citanten, Dødsboet efter afdøde Gaardejer Lars Christoffersen og tidligere afdøde Hustru, hvorimod Citanten inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse bør betale Indstævnte denne Sags Omkostninger skadesløst. Det fornævnte Udtryk, at Indstævnte har „besveget“ afdøde Lars Christoffersen, bør være dødt og ikke komme hende til Skade paa Navn og Rygte. Under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 November 1888: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Sagens Omkostninger i 1ste Instants ophæves, og at den ved Dommen skete Mortifikation bortfalder. Sagens Omkostninger for Overretten hævses ligeledes.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der findes i det Væsentlige at kunne tiltrædes, samt da de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne, vil den være at stadfæste

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betale Citanterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved den den 16 August 1886 foretagne Registrering i Dødsboet efter Gaardejer Lars Christoffersen af Døjringe, i hvilket Bo Arvingerne have vedgaaet Arv og Gjæld, blev der bl. A. fundet en

af Indstævnte Gaardejer Jens Henriksens Enke Kirsten Larsdatter sammesteds bekræftet Afskrift af et af Afdøde den 20 Oktober 1883 oprettet Dokument, ved hvilket Afdøde forpligtede sig og sine Arvinger til at tilsvare Indstævnte 800 Kr. aarlig saalænge hun levede samt til Sikkerhed for Opfyldelsen af denne Forpligtelse hos Indstævnte deponerede Østifternes Kreditforeningsobligation til et Beløb af 20000 Kr. og bemærkede derhos Exekutor i Boet, Sagfører Bronée, at det nævnte Depositum beroede i hans Værge. Da Arvingerne imidlertid ikke have villet anerkjende Gyldigheden af dette Dokument, have de anlagt nærværende Sag, der i 1ste Instants er procederet for Sorø og Baroniet Holbergs Birkething, og derunder nedlagt Paastand paa, at det ovennævnte af Lars Christoffersen den 20 Oktober 1883 udstedte og den 23 Januar 1885 for notarius publicus godkjendte Dokument kjendes ugyldigt at være, og at Indstævnte kjendes pligtig til at taale, at de i fornævnte Dokument omhandlede Kreditforeningsobligationer med vedhængende Renter fra den 11 Juni 1886 inddrages under Lars Christoffersens og tidligere afdøde Hustrus Dødsbo samt tilpligtes at tilsvare Sagens Omkostninger skadesløst eller dog med noget tilstrækkeligt. Ved den den 19 Juli d. A. i Sagen afsagte Dom blev Indstævnte imidlertid i Overensstemmelse med den af hende i sin Henseende nedlagte Paastand frifunden for Citantens Tiltale og disse tilpligtede i Henhold til en i det omstridte Dokument indeholdt Bestemmelse at tilsvare Sagens Omkostninger skadesløst, hvorhos det af Citanterne under Proceduren brugte Udtryk, at Indstævnte havde „besveget“ Afdøde blev mortificeret. Citanterne have derefter ved Stævning af 3 August d. A. indbragt Sagen her for Retten, hvor de, næst at paastaa den nysnævnte Mortifikation ophævet, have gjentaget deres for Underretten nedlagte Paastand samt derhos paastaaet Indstævnte paalagt Appellens Omkostninger skadesløst. Indstævnte, der findes lovlig stævnet, er ikke mødt eller har ladet møde for Retten og Sagen vil saaledes i Medfør af D. L. 1—4—30 og Frdn. 3 Juni 1796 § 2 blive at paadomme efter de frenlagte Breve og Bevisligheder, særlig Underrettsakten.

Foreløbig bemærkes, at Overretten ligesaa lidt som Underretten finder Anledning til ex officio at afvise Sagen, fordi Forligsklugen som sin Gjenstand kun nævner de fornævnte Kreditforeningsobligationers Inddragelse i Boet, men ikke at Dokumentet af 20 Oktober 1883 kjendes ugyldigt.

Det under Sagen omtvistede Dokument lyder med Udeladelse af, hvad der ingen Betydning har for Sagen, saaledes:

„Undertegnede Gaardejer Lars Christoffersen i Dojringe, der har antaget Gaardejer Jens Henriksens Enke, Kirsten Larsdatter, sammesteds, som min Husbestyrerinde, har i den Anledning forpligtet mig til, ligesom jeg nu og herved tilforpligter

mig og mine Arvinger at yde bemeldte Kirsten Larsdatter aarlig, saalænge hun lever, 800 Kr., skriver Otto hundrede Kroner, regnet fra Nytaar 1884, hvilken Ydelse erlægges med Halvdelen hver 1 Juli og 1 Januar første Gang 1 Juli 1884 for det da forløbne Halvaar. Ligesom jeg imidlertid udtrykkeligt betinger mig, at saafremt Kirsten Larsdatter med eller uden mit Samtykke fratræder sin Stilling hos mig, skal den hende tillagte Ydelse bortfalde fra den Dag at regne, da hun forlader mit Hus, saaledes bemærkes det for Tydeligheds Skyld ogsaa udtrykkeligt, at, saafremt Kirsten Larsdatter vedbliver at være hos mig til min Død, skal Forpligtelsen til at betale hende de anførte 800 Kr. aarlig for hendes øvrige Lovetid overgaa paa mit Bo eller mine Arvinger, de Sidstnævnte in solidum.

Til Sikkerhed for, at de Kirsten Larsdatter tillagte aarlige Summer prompto blive betalte, saalænge de tilkommer hende, deponerer jeg herved hos hende følgende mig tilhørende og paa mit Navn noterede Østifternes Kreditforeningsobligationer, nemlig . . . . ialt 20000 Kr. . . . .

Originalen af dette Dokument orholder Kirsten Larsdatter, medens jeg modtager en af hende bekræftet Afskrift af samme, hvilken sidste tillige skal gjælde som Kvittering for Depositummets Modtagelse.

Skulde — som ovenfor antydte — Kirsten Larsdatter forlade mit Hus, medens jeg lever, er hun selvfølgelig forpligtet til strax at tilbagelevere mig de deponerede Værdipapirer.“ . . .

Citanterne have for det Første støttet deres Paastand derpaa, at det paagjældende Dokument kun skal være udstedt pro forma og efter sit virkelige Indhold være i Strid med Lovens 5—1—2 og derfor ugyldigt. Til nærmere Begrundelse heraf have de henvist til det anbenbare Misforhold mellem det Indstævnte ved Dokumentet tillagte Vederlag og den Tjeneste, Indstævnte som Husholderske kunde yde Lars Christoffersen, hvortil Forklaringen efter deres Formening maa søges i, at der mellem Lars Christoffersen og Indstævnte bestod et helt andet Forhold, end som mellem Husbond og Tyende, idet de nemlig levede sammen i utugtigt Samliv.

Citanterne have med Hensyn hertil anført, at Lars Christoffersen i en lang Aarrække, i det Mindste siden 1872, havde staaet i utugtigt Forhold til Indstævnte, og at han, da hans Kone døde i Sommeren 1883, umiddelbart derefter tog Indstævnte i Huset, hvor de derpaa levede sammen fuldstændig som Mand og Kone indtil Lars Christoffersens Død i 1886, medens det omprocederede Dokument først blev oprettet omtrent $\frac{1}{4}$ Aars Tid, efter at Indstævnte saaledes var bleven optaget i Lars Christoffersens Hus. Heraf fremgaar det efter Citanternes Formening, at Indstævnte aldrig har været fræstet som Husholderske, om hun end paa Grund af sit Samliv med Manden i dennes Hus har

deltaget i Husforelsen, og at det altsaa ikke er rigtigt, naar Dokumentet siger, at Lars Christoffersen har antaget Indstævnte som Husbestyrerinde. Til yderligere Oplysning herom have Citanterne anført, at Lars Christoffersen aldrig har betalt Indstævnte den i Dokumentet omtalte eller overhovedet nogen Løn, ligesom Indstævnte aldrig har forlangt saadan eller efter Lars Christoffersens Død har anmeldt Krav paa saadan i Boet, saaat de altsaa maa antages begge at have været enige om, at de derhen hørende Bestemmelser i Dokumentet ikke skulde gjælde, samt endvidere, at Indstævnte under en den 19 Januar 1886 foretagne Udpantningsforretning, hvoraf Udskrift er fremlagt under Sagen, erklærede, at hun intet ejede, hvori der kunde gjøres Udpantning for 3 Kr. 66 Øre, ligesom Lars Christoffersen lod sin Sagfører Bronée — den Samme, der for Underretten har ført nærværende Sag for Indstævnte — koncipere en Kluge over, at Indstævnte var sat i Skat, hvorom Sagfører Bronée som Vidne har forklaret, at han ikke huskede, om Klagen gik ud paa, at Indstævnte skulde være helt fritaget for Skat eller blot have Nedsættelse, og at han fremsændte Klagen til Lars Christoffersen med et Brev — som han, skjøndt opfordret dertil, ikke har fremlagt i Original eller Gjenpart — hvori han fraraadede at indlevere Klagen af Hensyn til de Indstævnte tillagte 800 Kr. aarlig, idet han mulig havde tilføjet, at det kunde bruges som et Vaaben mod Anerkjendelsen af Indstævntes Ret. Citanterne have derhos gjort gjældende, at det i Dokumentet omhandlede Depositum, aldrig skal være blevet overleveret Indstævnte, og at Sagfører Bronée kun har besiddet det paa Lars Christoffersens Vegne. Endelig have Citanterne paaheraabt sig, at det omhandlede Dokument i ethvert Fald maatte have tabt sin Gyldighed derved, at Indstævnte havde misbrugt sin Stilling som Bestyrerinde af Lars Christoffersens Hus ved uden hans Vidende og Villie at bortskjenke af hans Guarde Produkter til sine Born og at bortsælge af dem i egen Interesse.

Ligesom det imidlertid ikke ved, hvad der er fremkommet, er godtgjort, at de nysomtalte Dispositioner fra Indstævntes Side have fundet Sted i alt Fald i et saadant Omfang og paa en saadan Maade, at det omhandlede Dokument som en Følge deraf skulde have mistet sin Gyldighed, saaledes findes der heller ikke at kunne gives Citanterne Medheld i, at det oprindeligt skulde være ugyldigt. Selv om der nemlig gaas ud fra, at der har bestaaet det af Citanterne omtalte uædelige Forhold mellem Lars Christoffersen og Indstævnte, kan Dokumentet dog ikke derfor stemples som staaende i Strid med D. L. 5—1—2, idet det i alt Fald ikke er givet, at det er oprettet for at bevæge hende til at indgaa paa og fortsætte et saadant Forhold. Og om det end efter hvad der foreligger, maa antages, at det i Virkeligheden ikke har været Meningen, at Indstævnte skulde oppehøre

de 800 Kr. aarlig, medens Lars Christoffersen levede og at hun heller ikke har oppebaaret dem, kan Dokumentet dog ikke derfor betegnes som Proformaværk. Idet det, trods Citanternes Benægtelse deraf, maa antages, at Sagfører Bronée, som af ham anført, i Virkeligheden har havt saavel Dokumentet som de deri anførte Obligationer i Hænde paa Indstævntes Vegne, hvad enten han nu maatte have modtaget dem af hende eller direkte af Lars Christoffersen — de skulle, hvad der ikke er benægtet, hos ham have beroet i et Omslag, hvis Udskrift, der skal hidrøre fra Lars Christoffersen selv, betegnede dem som hende tilhørende. fra ham — maa der meget mere erkjendes af Lars Christoffersen ved Dokumentet at være truffet en Disposition til Fordel for Indstævnte, som han ikke, medens hun levede, vilkaarlig kunde tilbagekalde, og som maa være gyldig som saadan, ganske bortset fra, om den ikke under Hensyn til Størrelsen af Lars Christoffersens Andel i Dødsboet ogsaa maatte være gyldig, hvis den kunde betragtes som en Døds gave.

Underrettsdommen vil saaledes blive at stadfæste, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne skjønes at burde ophæves i begge Instantser, hvad Dokumentets Indhold ikke findes at være til Hinder for, da Sagen drejer sig om, hvorvidt det overhovedet var gyldigt, og at den stedfundne Mortifikation af et under Proceduren, der ikke kan betegnes som usømmelig, brugt Udtryk bortfalder.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 288. Højesteretssagfører Hansen

contra

Anton D. M. Andersen og Jens Christian Jensen
(Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af det af Jusitsministeriet under 21 December 1881 stadfæstede Bygningsreglement for en Del af Jerne Sogn.

Skads Herreds Politirets Dom af 3 Juni 1889: De Tiltalte, Murerne A. D. M. Andersen og J. K. Jensen af Eabjerg, bør inden 3 Solemærker fra Dommens lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven, til Bygningskommissionens Formand

bøde hver især 20 Kr. Derhos bør de Tiltalte inden en Frist af 8 Dage fra Dommens lovlige Forkyndelse, under en Bøde til Ribe Amtsfattigkasse af 2 Kr. for hver Dag de sidde Dommen overhørig, nedrive de af dem paa deres Grund i Østergade i Esbjerg paabegyndte Bygninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 Oktober 1889: De Tiltalte Anton D. M. Andersen og Jens Christian Jensen bør til vedkommende Bygningskommissions Formand bøde hver især 20 Kr. Saa bør de Tiltalte og under en Bøde til Ribe Amts Fattigkasse af 5 Kr. for hver af dem, for hver Dag de i saa Henseende sidde nærværende Dom overhørige, borttage eller forandre de under Sagen omhandlede Bygninger, forsaavidt de efter det Ovenanførte ere opførte med ulovlig Murkonstruktion. Sagens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hastrup og Hindberg, i Salær hver 15 Kr., udredes af de Tiltalte, En for Begge og Begge for En. De idømte Bøder udredes og det givne Paalæg opfyldes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakjendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen ansførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bygningernes Borttagelse eller Forandring regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Højesteretssagførerne Hansen og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltales Murerne Anton D. M. Andersen og Jens Christian Jensen for Uvertrædelse af det af Justitsministeriet under 21 December 1881 stadfæstede Bygningsreglement for en

Del af Jerne Sogn, og gaar Sigtelsen imod dem i saa Henseende nærmere ud paa, at de — der havde ladet opføre tro toetages, af Grundmur bestaaende, og til Beboelse bestemte Bygninger, paa dem tilhørende Byggegrunde paa Østergade i Esbjerg — dels skulde have paabegyndt dette Byggearbejde, uden overensstemmende med den i det nævnte Reglements § 39 derom givne Forskrift, forinden at have erhvervet vedkommende Bygningsinspektors Tilladelse dertil, dels skulde have opført bemeldte Bygninger i Strid med Bestemmelserne i Reglementets § 10, hvorefter i grundmurede Bygninger paa flere Etager, den øverste Etage skal have en Murtykkelse af mindst een Sten, og Murtykkelsen for hver af de nedenfor liggende Etager skal forøges med en halv Sten.

I forstnævnte Henseende have nu de Tiltalte vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens andre Oplysninger, der tildels ere tilvejebragte under et paa Foranledning af Overretten optaget yderligere Forhør, at de, der den 24 Maj d. A. havde paa vedkommende Bygningsinspektors Bopæl ladet indlevere 3 Tegninger over de ovennævnte, af dem paatænkte Bygninger, uden imidlertid at lade medfølge noget Andragende om Tilladelse til Bygningernes Opførelse, men den næste Dag havde indleveret et saadant, iøvrigt ikke med Dato forsynet Andragende, have samtidig med, at dette blev afgivet paa Bygningsinspektorens Bolig, hvor denne maa antages den Dag ikke at have været tilstede, ladet det omhandlede Byggearbejde paabegynde, men de have gjort gjældende, at Bygningsinspektøren den foregaaende Aften, da Tiltalte Andersen havde indfundet sig hos denne for at forespørge om de, som meldt, tidligere samme Dag indleverede Tegninger vare approberede, havde givet en mundtlig Tilladelse til, at Byggearbejdet maatte paabegyndes, saasnart Andragende derom var indleveret.

Vel har nu den ommeldte Bygningsinspektør benægtet at have givet en saadan Tilladelse, idet han i saa Henseende nærmere har forklaret, at han ved sidstnævnte Lejlighed ligeoverfor Tiltalte Anderson kun udtalte, at de Tiltalte, naar Andragende derom med fornødne Oplysninger fremkom, skulde faa Tilladelse til det omhandlede Byggearbejde, og det fremgaar derhos af Sagens Oplysninger, at de Tiltalte paa Forlangende af Bygningsinspektøren — der den 27 Maj ved sin Nærværelse paa Arbejdspladsen havde udtalt, at de Tiltalte manglede Tilladelse til Arbejdet, med Tilføjende, at han ialtfuld maatte have en Arealattest, forinden han kunde approbere Tegningerne, have den 29 s. M. til ham indgivet et nyt Andragende i den omhandlede Henseende, ledsaget af Arealattest, men da 4 under Sagen afhørte Vidner have afgivet Forklaringer, der saavel af Bygningsinspektøren, som af de Tiltalte, ere anerkjendte at være ligesaa gyldige, som om de vare bekræftede med Ed, og som gaar ud paa, at Bygningsinspektøren ved nysnævnte Lejlighed har svaret indrømmende

paa en Udtalelse af Tiltalte Andersen om, at Bygningsinspektøren havde givet mundtlig Tilladelse til Byggearbejdet, naar Andragende derom indgaves, findes det efter Omstændighederne, og idet Tegningerne — som foran berort — allerede den 24 Maj vare indleverede til Bygningsinspektøren, betænkeligt at forkaste de Tiltaltes Anbringende om, at de, da de paabegyndte det paagjældende Byggearbejde, stode i den Formening, at de havde den fornødne Tilladelse dertil, og der vil derfor ikke kunde paalægges dem Ansvar for deres Forhold under denne Del af Sagen.

Derimod maa det ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at de i Strid med de ovennævnte af dem til Bygningsinspektøren indleverede, og af denne, som det fremgaar af Paategninger paa samme den 28 Maj d. A. approberede Tegninger, paa hvilke hver af de paagjældende Bygninger var afsat med $1\frac{1}{2}$ Stens fuld Mur i nederste Etage, have opført disse Bygninger med kun 1 Stens hul Mur, med faste Bindere i bemeldte Etage, og for denne Overtrædelse af de i det fornævnte Bygningsreglements § 10 indeholdte Bestemmelser, ville de Tiltalte — af hvilke Anderson, forinden han tiltaltes under nærværende Sag, har været straffet ifølge Højesteretsdom af 26 Marts f. A., efter Lov om Brandvæsenet i Kjobstæderne af 21 Marts 1873 § 35 med en Bøde til Aarhus Kjobstads Kæmnerkasse af 25 Kr., hvorhos han ved bemeldte Dom tillige i Medfør af Brandpolitiloven af 2 Marts 1861 § 19, kfr. § 50, tilpligtedes under Dagmulkt, dels at forandre nogle nærmere betegnede ulovlige Indberetninger, hvorimod Jensen ikke ses forinden nærværende Sags Anlæg at have været tiltalt eller straffet, medens begge de Tiltalte maa antages efter Afsigelsen af Politiretsdommen i nærværende Sag, at være under en anden Sag idømte Boder for anden Overtrædelse af tidnævnte Bygningsreglement — være at anse efter dottes § 42, jfr. § 44, hver især med en Bøde til Formanden for vedkommende Distrikts Bygningskommission, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til 20 Kr., hvorhos de i Medfør af førstnævnte § vilde være at tilpligte under en Bøde til Ribe Amts Pottigkasse af 5 Kr. for hver af dem, for hver Dag, de i saa Henseende sidde nærværende Dom overhørig, at borttage eller forandre de omhandlede Bygninger, forsaavidt de efter det Ovenanførte ere opførte med ulovlig Murkonstruktion.

Mandagen den 13 Januar.

Nr. 299. Højesteretssagfører Hansen
contra
Niels Christian Sørensen (Def. Halkier),

der tiltales for Losgjænger og Betleri.

Dronninglund Hærreds Politiretsdom af 21 Oktober 1889: Arrestanten Niels Chr. Sørensen, født i Sindal den 28 Maj 1843, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og Arrestanten Niels Christian Sørensen, født i Hjørring den 13 Maj 1847, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Derhos bør Arrestanterne in solidum udrede denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 November 1889: Politiretsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Arrestanten og Sagens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Overretssagfører Rye og Justitsraad Neckelmann, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 24 Januar 1890.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri H. J. Schou. Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1889.

Nr. 48.

Mandagen den 13 Januar.

Nr. 299.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Niels Christian Sørensen (Def. Halkier).

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten, Skomagersvend Niels Christian Sørensen, der er født i Aaret 1843 og tidligere 18 Gange har været straffet for Betleri, deriblandt 9 Gange i Forbindelse med Løsgængereri og 5 Gange i Forbindelse med Overtrædelse af Frdn. af 10 Decbr. 1828,

senest ifølge Højesteretsdom af 31 Juli d. A. for Løsgænger og Betleri efter Lov af 3 Marts 1860 § 5, jfr. §§ 1, 2 og 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, tiltales under denne Sag, der i 1ste Instants tillige angik en anden Tiltalt, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er indanket for Overretten, for Løsgænger og Betleri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han, der efterat han den 19 September d. A. havde udstaaet den ham senest idømte Straf, blev afleveret til Frederikshavns Fattiggaard, hvorhos der Dagen forud til Politiprotokollen var givet ham Tilhold om ikke uden Politimesterens eller Fattigudvalgets Tilladelse at forlade denne, med Tilføjende, at Overtredelse af dette Tilhold vilde medføre Strafansvar, har strax samme Dag, uden at have erholdt en saadan Tilladelse, forladt Fattiggaarden og begivet sig paa Vandring og derefter — med Undtagelse af nogle Dage, da han havde Arbejde hos en Skomager i Ugilt — drevet arbejdsløs og betlende omkring, dels alene, dels i Forbindelse med den i 1ste Instants Medtiltalte, indtil de Begge den 11 Oktober d. A. bleve anholdte i Asaa.

For sit ovenomhandlede Forhold er Arrestanten ved Politiretsdommen rettelig anset efter Lov af 3 Marts 1860 § 5, jfr. §§ 1, 2 og 3, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Tirsdagen den 14 Januar.

Nr. 309.

Advokat Halkier

contra

1) Frederik Christensen, 2) Søren Peter Nielsen, 3) Mads Sørensen, 4) Nielsine Helene Sørensen, Jensens Hustru, og 5) Jakob Mortensen (Def. Nellemann).

der tiltales for: Nr. 1 og 2 for Meddelagtighed i forsætlig Brandstiftelse, Nr. 3 og 4 for Assurancesvig og Nr. 5 for Assurancesvig og Meddelagtighed i Falsk.

Kommissionsdom af 25 April 1889: Tiltalte Nr. 3,

Kjøbmand Niels Andersen af Randers, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Den af Tiltalte Nr. 1, Post Søren Christensen af Kastbjerg, forskyldte Straf bortfalder. Arrestanten Gaardejer Jørgen Christiansen af Aarslev og de Tiltalte Nr. 4, Husmand Frederik Christensen af Ejstrup, Nr. 5, Smed Emilius Christian Frost af Randers, Nr. 6, Sadelmager Jørgen Christensen af Hobro vestre Bakker, Nr. 7, Husmand Peder Simonsen af Blendstrup, Nr. 8, pensioneret Skolelærer Anton Peter Nicolai Schou Eriksen, forhen af Nimtofte, Nr. 9, Boelsmand Peder Christian Nielsen af Try Enge, Nr. 10, Arbejdsmand Søren Peter Nielsen af Randers, Nr. 11, Arbejdsmand Mads Sørensen af Randers, Nr. 12, Nielsine Helene Sørensen, Jensens Hustru af Randers, Nr. 13, Skrædder Christen Christensen af Lem og Nr. 14, Snedker Jacob Mortensen af Spentrup, bør straffes: Arrestanten med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, de Tiltalte, Nr. 6, Jørgen Christensen og Nr. 9, Peder Christian Nielsen, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, Tiltalte Nr. 10, Søren Peter Nielsen, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, Tiltalte Nr. 4, Frederik Christensen, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, de Tiltalte, Nr. 8, Eriksen, og Nr. 14, Mortensen, med lige Fængsel hver især i 3 Gange 5 Dage, de Tiltalte, Nr. 7, Simonsen, Nr. 11, Sørensen, Nr. 12, Jensens Hustru, med lige Fængsel hver især i 2 Gange 5 Dage, Tiltalte Nr. 13, Christen Christensen, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage og Tiltalte Nr. 5, Frost, med simpelt Fængsel i 1 Maaned, dog saaledes at denne Straf bortfalder, saafremt han udreder de for hans Vedkommende nedenfor nævnte Erstatningsbeløb. I Erstatning udredes: af Arrestanten til den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger 13731 Kr., til Brandforsikringsforeningen „Jylland“ 9151 Kr., af Tiltalte Nr. 5, Frost, til den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger 3618 Kr., til Brandforsikringsforeningen „Jylland“ 1822 Kr. 30 Øre, til de mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikringsforening for rorlig Ejendom i Nørrejylland 973 Kr., af Tiltalte Nr. 6, Jørgen Christensen, til den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger 2054 Kr., til de mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikringsforening for rorlig Ejendom i Nørrejylland 3296 Kr., af Tiltalte Nr. 7, Simonsen, til de mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikkring for rorlig Ejendom i Nørrejylland 210 Kr., af Tiltalte Nr. 9, Peder Christian Nielsen, og Tiltalte Nr. 10, Søren Peter Nielsen, En for Begge og Begge for En, til den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger 788 Kr. og af Tiltalte Nr. 9, Peder Christian Nielsen, til Forsikringselskabet „Danmark“ 1739 Kr. 30 Øre, af Tiltalte Nr. 11, Sørensen, til de mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikringsforening for rorlig Ejendom i Nørrejylland 10 Kr., af Tiltalte Nr. 12, Jensens Hustru, til de mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikringsforening for

rørlig Ejendom i Nørrejylland 16 Kr., af Tiltalte Nr. 14, Mortensen, til de mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikringsforøring for rørlig Ejendom i Nørrejylland 21 Kr. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Mundt, 400 Kr., og Defensor, Prokurator Steinthal, 200 Kr., udredes af de Tiltalte Nr. 1, Christensen, Nr. 4, Christensen, Nr. 5, Frost, Nr. 6, Christensen, Nr. 8, Eriksen, Nr. 11, Sørensen, Nr. 12, Jensens Hustru, og af Arrestanten, hver med $\frac{1}{14}$, af de Tiltalte Nr. 9, Nielsen, og Nr. 10, Nielsen, En for Begge og Begge for En, med $\frac{1}{14}$, af Tiltalte Nr. 7, Simonsen, med $\frac{1}{7}$, af Tiltalte Nr. 14, Mortensen, med $\frac{1}{7}$, dog saaledes, at heraf in solidum med ham Halvdelen udredes af Tiltalte Nr. 13, Christensen, og af det Offentlige med $\frac{1}{14}$. De idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaauidt Jacob Mortensen er sigtet for Meddelagtighed i Falsk, findes der ikke tilstrækkelig Grund til at forkaste hans Forklaring om, at han har anset Assuranceforøringens Distriktskommisær for berettiget til at foretage de i den indankede Dom omhandlede Forandringer i Vurderingsforretningen, ved hvilke Vurderingssummen efter de foreliggende Oplysninger ikke tør antages at være kommen til at overstige de forsikkrede Gjenstandes virkelige Værdi; han vil derfor under denne Del af Sagen være at frifinde. Derimod maa det billiges, at han i Henhold til de iøvrigt i Dommen for hans Vedkommende anførte Grunde er anset efter Straffelovens § 259, og hans Straf findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorhos han vil have at udrede Erstatning og deltage i Udredelsen af Aktionens Omkostninger efter Dommens Bestemmelser. For de øvrige 4 for Højesteret Tiltalte, Frederik Christensens, Søren Peter Nielsens, Mads Sørensens og Nielsine Helene Sørensens Vedkommende vil Dommen være at stadfæste i Henhold til de deri anførte Grunde, idet det navnlig ogsaa maa billiges, at Tiltalte Christensen ikke under nærværende Justitsag er tilpligtet at tilbagebetale den ham udbetalte Branderstatning.

Thi kjendes for Ret:

Jacob Mortensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i to Gange fem Dage. Iøvrigt bør Kommissariernes Dom, forsaauidt paaanket er.

ved Magt at stande. Advokaterne Halkier og Nellemann tillægges der i Salarium for Højesteret hver 100 Kroner, hvoraf de Tiltalte udrede hver en Femtedel.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Efterat det ved allerhøjeste Kommissorialbefaling af 22 August 1888 havde været paalagt undertegnede, Justitiarius i Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret, Ingerslev, at anstille Undersøgelse i Anledning af forskjellige i de senere Aar stedfundne Ildebrænde i Randers Amt i Norrejylland, er det som Følge af de Oplysninger, der under denne Undersøgelse ere fremkomne, ved allerhøjeste Kommissorialbefaling af 1 Februar d. A. paalagt undertegnede Ingerslev og undertegnede, Assessor i den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsret, Ipsen, yderligere at undersøge og paakjende denne Sag, hvorunder tiltales: . . . .

4) Husmand Frederik Christensen af Ejstrup for Meddelagtighed i forsætlig Brandstiftelse . . .

10) Arbejdsmand Søren Nielsen af Randers for Meddelagtighed i forsætlig Brandstiftelse,

11) Arbejdsmand Mads Sørensen af Randers for Assurancesvig,

12) Nielsine Helene Sørensen, Jensens Hustru af Randers for Assurancesvig . . .

14) Snedker Jakob Mortensen af Spentrup for Assurancesvig og Meddelagtighed i Falsk . . .

4) Tiltalte, Husmand Frederik Christensen, der er født 6 Oktober 1854 og ikke funden forhen straffet, er ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Forhold.

Efterat Tiltalte i Maj 1885 havde kjøbt et Hus paa Ejstrup Mark, blev han efter Forslag af en senere afdød Gaardejer og Tømrer Jens Lemming enig med denne om, at han skulde sætte Ild paa Huset, for at Tiltalte kunde komme i Besiddelse af Assurancessummen for dette, der var forsikret i den almindelige Brandforsikring for Landbygninger. En 8 Dages Tid efter nedbrændte Huset, der var ubeboet og laa afsides, og Tiltalte erholdt da Assurancessummen 693 Kr. udbetalt. Tiltalte har udsagt, at ligesom han strax, da Huset var brændt, antog, at det var Jens Lemming, som havde paasat Ildenden, saaledes har denne senere til ham udtrykkelig udtalt, at dette var Tilfældet. Noget Bevis for, at Jens Lemming i Virkeligheden har sat Ild paa det ommeldte Hus, kan dog ikke anses at være tilvejebragt,

og Tiltalte vil derfor kun være at anse efter Straffelovens § 281, jfr. § 54, 1ste Stykke, 2det Punktum. Da det herefter ikke kan anses fuldstændig godtgjort, at Assurancesummen for Huset med Urette er udbetalt ham, vil den af Brandforsikringselskabet nedlagte Paastand om, at Tiltalte tilpligtes at erstatte bemeldte Sum med Omkostninger, ikke kunne tages tilfølge . . .

9 og 10) Mod de Tiltalte, Boelsmand Peder Christian Nielsen og Arbejdsmand Søren Peter Nielsen, der ere fødte henholdsvis den 5 Juni 1855 og den 4 August 1851 og ikke fundne forhen straffede ifølge Dom, søges Ansvar gjort gjældende i Anledning af deres Forhold med Hensyn til en den 31 Maj 1882 stedfunden Ildebrand, hvorved et dem i Fællesskab tilhørende Hus paa Skrodstrup Mark tilligemed en Del deri værende Løsøre brændte.

Begge de Tiltalte have nu ogsaa erkjendt, at de ved lejlighedsvis Samtaler forinden Branden hver for sig have søgt hos den Anden at fremkalde og styrke en Beslutning om at afbrænde Huset, der var assureret i den almindelige Brandforsikring for Landbygninger, medens Løsoret var forsikret i Forsikringselskabet „Danmark“, for at de kunde komme i Besiddelse af Assurancegodtgjørelsen for Huset og for hvad der maatte brænde af det dem tilhørende Løsøre, og at de gjensidig have været paa det Rene med, at dette var Hensigten og Meningen med de Yttringer, hver af dem henvendte til den Anden ved disse Lejligheder, uden at det dog kom til nogen Overenskomst mellem dem om, at en af dem skulde paasætte Ilden, eller naar og hvorledes Ildspaaættelsen skulde ske. Tiltalte Peder Christian Nielsen har endvidere tilstaaet, at det herefter var ham, der ifølge en af ham samme Dag uden nærmere Aftale med Broderen, fattet Beslutning den 31 Maj 1882 udførte Gjærningen paa følgende Maade. Han havde den paagjældende Dag ved Middagstid, da han gik gjennem Kjøkkenet ud i Laden, lagt en Glød, der godt og vel var saa stor som Enden af en Finger, paa sin stoppede Pibe, og da han nu kom ud i Laden, kastede han Gløden henimod et Sted i denne, hvor der laa en Del Hø, Blaar og andet brændbart Materiale, i den Hensigt og med det Ønske, at Ilden skulde antænde det nævnte Materiale og derfra forplante sig til Huset, saa at det nedbrændte. Han lagde sig derefter i en anden Krog af Laden for at afvente Udfaldet, og da han kort efter af Kreaturerne Uro mærkede, at Gløden maatte have fænget, sprang han op fra sit Leje og saa da, at Ilden havde fat i Taget, hvortil den maa antages at have forplantet sig fra det ved Gløden antændte Materiale. Tiltalte vækkede nu Husets andre Beboere, nemlig Medtiltalte og begge de Tiltaltes Husholderske, der sov, og hjalp til med at redde Kreaturerne. Rigtigheden af sidstnævnte Tilstaaelse har Tiltalte Peter Christian Nielsen vel senere forsaavidt benægtet, som han

har paastaet, at det kun var i Tankeløshed, og ikke for at foranledige at Huset brændte, at han kastede Gløden fra sig, men til denne ganske ubestyrkede Tilbagekaldelse af hans engang afgivne, gennem flere Forhør fastholdte Tilstaaelse, findes der efter D. L. 1—15—1 intet Hensyn at kunne tages, og de af Tiltalte afgivne Tilstaaelser, der stemme med Sagens andre Oplysninger, findes herefter i deres Helhed at måtte lægges til Grund for Sagens Afgjørelse.

Ved Branden kan det ikke antages at noget Mennekeliv blev bragt i Fare, og ejheller vare fremmede Bygninger udsatte for Antændelse. I Anledning af Branden blev der udbetalt de Brandlidte af den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger 784 Kr., hvilket Beløb med Tillæg af Omkostninger bemødt Selskab har paastaet de Tiltalte in solidum tilpligtede at udrede, og af Forsikkringselskabet „Danmark“ 1739 Kr. 30 Øre, hvilket Beløb dette Selskab har paastaet sig tillagt hos Tiltalte Peder Christian Nielsen. Som Følge af det Anførte ville de Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 281, jfr. for Tiltalte Søren Peter Nielsens Vedkommende § 51.

11 og 12) Mod de Tiltalte, Arbejdsmand Mads Sørensen og Nielsine Helene Sørensen, Jensens Hustru, der ere fødte henholdsvis 21 September 1831 og 6 Januar 1859 og ikke fundne forhen straffede, søges Ansvar gjort gjældende i følgende Anledning. Den 21 Maj 1884 nedbrændte den Tiltalte Nielsine Sørensens Mand, Paul Jensen, tilhørende Gaard paa Maarup Mark, i hvilken ogsaa Tiltalte Mads Sørensen, der er Medtiltaltes Fader, havde Ophold, og ved den Lejlighed odelagdes og beskadigedes ogsaa endel Jensen og Hustru samt Mads Sørensen tilhørende Løsøre. Paul Jensen havde ikke tegnet nogen Forsikkring, derimod havde de Tiltalte inden Nielsine Sørensens Ægteskab assureret deres Ejendele i de mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikkringsforening for rørlig Ejendom i Nørrejylland, og denne Forsikkring blev under den til Beregning af Brandskadeerstatningen for Løsøret den 24 s. M. afholdte Forretning anset gjældende ogsaa for hendes Vedkommende med Hensyn til de Gjenstande, der havde tilhørt hende for Ægteskabet. De ved Branden reddede Gjenstande vare henbragte til en Nabogaard, og her foregik da Opgjørelsen over Brandskaden, paa den Maade, at de ved Forsikkringens Tegnelser satte Værdier lagdes til Grund, og at herfra droges Værdien af de reddede, forsikrede Gjenstande, som de Skadelidende opfordredes til at opgive. Under denne Forretning blev det nu ikke opgivet, at to Shawler, der tilhørte Tiltalte Jensens Hustru, og en Vinterfrakke, der tilhørte Mads Sørensen, vare blevne reddede, og som Følge heraf erholdt de Tiltalte ogsaa udbetalt Brandskadeerstatning for disse Gjenstande. Med Hensyn til det ene Shawl af Værdi 6 Kr., har Jensens Hustru forklaret, at det beroede paa en Forglemmelse,

at det ikke blev opgivet som reddet, ved Taxationsforretningen, men erkjendt, at hun, efterat hun samme Dag var bleven opmærksom paa, at det var reddet, har undladt at foretage Noget for at faa Forholdet berigtiget, uagtet det var hende klart, at det burde fradrages i Erstatningen. Hvad angaar det andet Shawl der havde en Værdi af mindst 10 Kr., har Tiltalte Jensens Hustru erkjendt, at hun undlod at opgive det ved Taxationsforretningen, skjøndt hun vel vidste, at det var reddet, og uagtet hun godt indsaa, at hun herved vilde tilvende sig en Fordel paa Assuranceselskabets Bekostning, og forsaavidt hun til sin Undskyldning har anført, at en af Taxationsmændene selv paa Branddagen havde taget dette Shawl fra de reddede Gjenstande og overleveret det til hende, og at hun derfor beroligede sig med, at han kjendte Forholdet og maatte være ansvarlig derfor, findes dette Anbringende, hvis Rigtighed iøvrigt ikke er bestyrket, saa meget mindre at kunne tillægges nogen Betydning, som hun har erkjendt, at hun vel indsaa, at bemeldte Taxationsmand ikke kunde være berettiget til at give Afkald paa Noget af Selskabets Ret. Med Hensyn til Vinterfrakken, der maa antages, at have haft en Værdi af 10 Kr., har Tiltalte Mads Sørensen forklaret, at det beroede paa en Forglemmelse, at den ikke blev opgivet som reddet under Taxationsforretningen, men erkjendt, at han, inden Brandskadeerstatningen blev ham udbetalt, kom i Tanker om, at Frakken burde have været opgivet ved Taxationen, og at han, skjøndt han indsaa, at han ved ikke at faa Fejlen berigtiget, uberettiget fik Erstatning for Frakkens Værdi, dog undlod at foretage Noget i den nævnte Henseende og tværtimod oppebar den fulde Erstatning. For deres Forhold i disse Henseender ville de Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 259. Forsaavidt det endvidere er lagt de Tiltalte til Last, at de ved Brandskadens Opgjørelse havde iført sig reddede Klædningsstykker af større Værdi end deres daglige, og herved bevirket, at de forstnævnte ikke blev fradragne i Erstatningsberegningen som reddede, maa det derimod efter alt det Fremkomne, anses betænkeligt at statuere, at de Tiltalte ved denne deres Fremgangsmaade have gjort sig skyldige i noget saadant svigagtigt Forhold overfor Forsikringselskabet, som kunde paadrage dem Strafansvar. Bemeldte Selskab har paastaet sig tilkjendt Erstatning hos Tiltalte Mads Sørensen 40 Kr. og hos Tiltalte Jensens Hustru 26 Kr.; efter det Ovenstaaende vil der imidlertid kun kunne tilkjendes Selskabet i Erstatning hos Forstnævnte 10 Kr. og hos Sidstnævnte 16 Kr. . . .

13 og 14) De Tiltalte, Skrædder Christen Christensen og Snedker Jacob Mortensen, der ere fødte henholdsvis 30 September 1819 og 13 September 1856, og ikke fundne forhen straffede, ere ved deres egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste, overbeviste at have gjort sig skyldige i følgende Forhold.

Den 22 Juni 1884 blev der paa Mortensens Begjæring afholdt Taxation over hans Løsere, for at dette kunde blive forsikkert i de mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikringsforening for rørlig Ejendom i Norrejylland, og i den Anledning blev der af Foreningens tvende Taxationsmænd udfærdiget og underskrevet en saakaldet Forsikringsanmeldelse og Vurderingsforretning over bemeldte Løsere, som blev overgivet Tiltalte Mortensen, og mod dette Dokument henvendte han sig til Tiltalte Christensen, der som Foreningens Distriktskommissær havde herefter at udfærdige behørig Police til Mortensen. De Tiltalte bleve da enige om, at Christensen paa egen Haand skulde forandre den i Vurderingsforretningen under 1ste Klasse, 4de Post for Seng- og Gangklæder m. m. opførte Sum, saaledes, at den blev 300 Kr. højere end den var ansat af Taxationsmændene, og i Overensstemmelse hermed rottede Christensen uden Taxationsmændenes Vidende og Villie bemeldte Sum fra 529 Kr. til 829 Kr. og foretog endel andre Ændringer i Dokumentet, der sigtede til at bringe forskellige Tal i dette i Overensstemmelse med den foretagne Forhøjelse, og Dokumentet blev derefter indsendt til Foreningens Formand, i Henhold til den fastsatte Forretningsgang. Mortensen har nu vel udsagt, at Anledningen til, at disse Ændringer bleve foretagne, var den, at han til Christensen havde medbragt et Stykke Papir, hvorpaa Taxationsmændene havde foretaget nogle løse Optegnelser, og at det af disse fremgik, at Taxationsmændene havde begaaet en Regnefejl paa 300 Kr. med Hensyn til den nævnte Post, idet Beløbet for denne var fejlagtig opsummeret til 529 Kr., istedetfor til 829 Kr., men da denne Forklaring dels ikke stemmer med Christensens Forklaring, hvorefter denne, der slet ikke mindes at have set noget saadant Papir som af Mortensen omtalt, foretog Rettelsen alene fordi Mortensen gjorde gjældende, at Sengklæderne m. m. vare for lavt ansatte, hvad ogsaa stemmede med Christensens eget Indtryk, dels strider mod den af Taxationsmændene afgivne edelige Forklaring, hvorefter disse mulig nok kunde have efterladt nogle Optegnelser, som af Mortensen forklaret, men ikke kunde have begaaet en saadan Regnefejl, som af ham omtalt, med Hensyn til bemeldte Optegnelser, som desuden vare af en saadan Beskaffenhed, at ingen Uvedkommende kunde finde ud af dem, findes der ikke at kunne tages noget Hensyn til bemeldte Anbringende. Men herefter, og efter det iøvrigt Oplyste, kan det ikke betvivles, at de Tiltalte, om de end maatte have anset den af Taxationsmændene paa de ommeldte Løsoregjenstande satte Værdi for at have været for lav, dog have været paa det Rene med, at de ikke kunde være berettiget til paa den omhandlede Maade at forandre den, hvilket Christensen ogsaa har erkjendt, medens Mortensens Paastand i modsat Retning, som ganske ubestyrket, ikke kan tillægges nogen Betydning. Som

Følge heraf, og under Hensyn til, at Forfalskningen er bleven udført paa en ufuldkommen og iøjnefaldende Maade, ville de Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 274, 2, jfr. § 270, sammenholdt for Christensens Vedkommende med § 23 og for Mortensens Vedkommende med § 54.

Efterat Mortensens Hus tilligemed endel af hans Indbo den 9 Juni 1886 var brændt, har han endvidere under den til Brandskadeerstatningens Fastsættelse for Løsørets Vedkommende afholdte Forretning, under hvilken han af Distriktskommisæren blev adspurgt, om han umiddelbart før Branden havde Løsøregjenstande i Behold, svarende til de beregnede Forsikkringssummer, i svigagtig Hensigt undladt at opgive, at han kort før Branden havde solgt et under Forsikkringen indbefattet Klædeskab, og herved opnaaet, at han af den ovennævnte Forsikkringsforening, i hvilken hans Løsøre vedblivende var forsikket, erholdt udbetalt Erstatning for dette Skab, som om det var ødelagt ved Branden. Under Sagen har Forsikkringsforeningen paa-staaet sig tilkjendt hos Tiltalte Mortensen 21 Kr. For dette sit Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 259.

Idet Arrestanten og de øvrige Tiltalte ville være at anse efter de for hver især af dem foran anførte Straffebestemmelser, findes Straffen for dem at kunne bestemmes — for Tiltalte Nr. 10, Søren Peter Nielsen, til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, for Tiltalte Nr. 4, Frederik Christensen, til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, for de Tiltalte Nr. 8, Eriksen, og Nr. 14, Mortensen, til lige Fængsel hver især i 3 Gange 5 Dage, for de Tiltalte Nr. 11, Sørensen, Nr. 12, Jensens Hustru, til lige Fængsel hver især i 2 Gange 5 Dage . . .

Efter de derom nedlagte Paastande, vil derhos i Erstatning være at udrede: . . . af Tiltalte Nr. 9, og Tiltalte Nr. 10, Søren Peter Nielsen, En for Begge og Begge for En til den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger 788 Kr., af Tiltalte Nr. 11, Sørensen, til de mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikkringsforening for rørlig Ejendom i Nørrejylland 10 Kr., af Tiltalte Nr. 12, Jensens Hustru, til de mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikkringsforening for rørlig Ejendom i Nørrejylland 16 Kr., af Tiltalte Nr. 14, Mortensen, til de mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikkringsforening for rørlig Ejendom i Nørrejylland 21 Kr.

Onsdagen den 22 Januar.

Nr. 4. **Generaldirektoratet for Skattevæsenet paa Statskassens Vegne** (den kst. Kammeradvokat)

contra

Kurator i Grosserer **P. M. C. Møllers Konkursbo**, Overretssagfører **Erh. Dyrhaug** paa bemeldte **Bos Vegne** (Alberti) samt Firmaet **Smidt & le Maire** ved dets eneste Indehaver, Grosserer **E. le Maire** (Klubien),

betr. Spørgsm. om Fortrinsret i et Kreditoplæg.

Sø- og Handelsrettens Skifterets Decision af 14 September 1885: For Toldvæsenets ovennævnte Fordring til Beløb Kr. 49714 Kr. 63 Øre kan ikkun gives Udlæg af Boet, for saa vidt det godtgjøres, at Dækning for samme ikke har kunnet erholdes af de Kreditoplagsvarer, der, som anført, af Fallenten skulde være givne i Haandpant til Firmaet Smidt & le Maire.

Højesterets Dom.

Efterat Citanten for Højesteret havde indanket den i nærværende Sag afsagte Decision ved en mod det indstævnte Konkursbo udtagen Stævning, der var anmeldt for det i Decisionen nævnte Firma Smidt & le Maire, erhvervede Citanten en Bevilling til, at Spørgsmaalet om, hvorvidt de i Decisionen omhandlede Varer i Overensstemmelse med Toldvæsenets Paastand burde have været inddragne under Registreringen, toges under Paakjendelse af Højesteret, uanset at det maatte findes, at Skifteretsafdelingen ikke havde afgjort dette Spørgsmaal, og i Henhold hertil har Citanten ved Kontinuationsstævning mod Konkursboet og det nævnte Firma indbragt dette Spørgsmaal for Højesteret. Den af Citanten under nysnævnte Del af Sagen nedlagte Paastand om, at de paagjældende, af Fallenten til det nævnte Firma i haandfaet Pant givne Kreditoplagsvarer eller det i Varernes Sted stillede Depositum inddrages under Registreringen, kan imidlertid allerede af den Grund ikke tages til Følge, at Varerne ved Konkursens Indtræden ikke vare i Fallentens, men derimod i Haandpanthaverens Besiddelse.

Ved de efter Decisionens Afsigelse fremkomne Oplysninger maa det anses godtgjort, at samtlige de til Firmaet

som haandfaaet Pant overgivne Varer inden Fallittens Udbrud i Henhold til Toldtransporter, hvoraf de seneste vare udstedte af Fallenten den 6 Januar 1885, vare af Toldvæsenet afskrevne paa Fallentens og tilskrevne Smidt & le Maires Kreditoplagskonto, hvorved en efter Toldlovgivningen gyldig Overførsel fra Fallentens til Smidt & le Maires Kreditoplag maa anses at være foregaaet.

Som Følge heraf vil Toldvæsenet ikke kunne gjøre den paastaaede Panteret gjældende, i hvilken Henseende bemærkes, at det i Decisionens Slutning, i Henhold til Citanrens Fremstilling berørte Forhold fra Smidt & le Maires Side i hvert Fald kun vilde kunne paadrage Firmaet et Erstatningsansvar, hvilket Spørgsmaal efter Sagens processuelle Stilling ikke vil kunne afgjøres under nærværende Sag. Der vil saaledes alene være at give Toldvæsenet efter dets Paastand Udlæg i Boet som privilegeret Fordringshaver.

Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Toldvæsenet bør være berettiget til at erholde Udlæg i det indstævnte Konkursbo for 49714 Kroner 63 Øre som privilegeret Fordring. Til Justitskassen betaler Konkursboet 10 Kroner. Processens Omkostninger ophæves.

Den indankede Decisions Præmisses ere saalydende: I nærværende Konkursbo har Overtoldinspektoret for Kjøbenhavn i Henhold til Toldforordningen 1 Februar 1797 § 75, Nr. 4, anmeldt en Fordring, stor 62695 Kr. 86 Øre, som det Beleb, Fallenten Grosserer Peter Morten Carl Møllers Skyld til Kreditoplagskassen udgjorde ved Konkursens Indtræden den 12 Januar d. A., men da der, efter hvad senere er oplyst, tilkom Fallenten en Godtgjørelse af 102 Kr. 15 Øre for Kreditoplagsvarer, der af ham vare udførte før Konkursens Begyndelse og da 12879 Kr. 8 Øre under Boets Behandling ere indbetalte til Toldvæsenet som Provenu af Kreditoplagsvarer, der ere forefandne i Konkursboets Besiddelse, og som med Toldvæsenets Samtykke underhaanden ere realiserede af Boets Kurator, maa Anmelderen anses at have nedsat sin Fordring til 49714 Kr. 63 Øre.

I Anledning af denne Fordring er opstaaet en Disput, idet Kurator har paastaet, at Toldvæsenet — forinden Udlæg kan gives det af Boet — maa søge Fyldestgjørelse i en Del Kreditoplagsvarer, der ved Konkursens Begyndelse tilhørte Boet, men som af Fallenten vare givne i Haandpant til D'Hrr. Smidt & le Maire og honlaa dels paa Larsens Plads, dels i Grosserer Andre-sens Pakhus. Med Hensyn hertil har Kurator anført, at disse Kreditoplagsvarer, der vare af betydelig større Værdi end Kreditoplagsgjælden, vel ikke, som af Toldvæsenet under Registreringen paastaet, kunde inddrages under denne, fordi Haandpanthaveren er Separatist overfor Boet og Oplagsbeviserne paa Varerne lode paa D'Hrr. Smidt & le Maires Navn, hvorfor Inddragning af de pantsatte Varer under Boet ej heller kunde ske efter den af Toldvæsenet under denne Disput skete Henstilling; men at Toldvæsenet ved den skete Pantsætning ikke kunde være afskaaret fra at beslaglægge og for sin Fordring at holde sig til de pantsatte Varer, hvad det ogsaa formenes at have erkjendt ved under Registreringsforretningen at have nedlagt Paastand paa for sit Tilgodehavende for Kreditoplagstolden at holde sig til disse Varer og at Varerne inddroges under Registreringen, i hvert Fald til Sikkerhed for Toldafgifterne. Endvidere har Kurator uimodsagt anført, at Smidt & le Maire ved Oktober Kvartals Eftersyn f. A. har tilladt Fallenten at forevise Toldvæsenet en betydelig Del af de som anført af Fallenten til dem pantsatte Kreditoplagsvarer som Dækning for Tolden, idet Fallenten af Smidt & le Maire fik Udleveringsseddel paa disse Kreditoplagsvarer, der, efter at Toldopsynet havde fundet Sted, af Fallenten tiltransporteredes Smidt & le Maire, og endelig har Kurator ligeledes uimodsagt bemærket, at Toldvæsenet efter Konkursens Begyndelse modsatte sig, at Haandpanthaverne disponerede over de pantsatte Kreditoplagsvarer og at Mægler Harboe da som befuldmægtiget for D'Hrr. Smidt & le Maire, for at disse kunde faa Dispositionsret over bemeldte Varer, efter Overenskomst med Toldvæsenet har deponeret hos dette en Sikkerhed af 50000 Kr. i jydsko Kreditforenings-Obligationer.

Det bliver nu først at undersøge, om den „første Panteret“, der til Sikkerhed for Toldafgifterne, naar Oplagsvarerne overlades Oplagshaveren til eget Gjemme og fri Raadighed, ifølge Toldforordningen 1 Februar 1797 § 75 Nr. 1 er forbeholdt Kongens Kasse i samtlige hans Oplagsvarer, Nogle for Alle og Alle for Nogle, maa for de af Fallenten som anført Smidt & le Maire til Haandpant givne Oplagsvarers Vedkommende anses bortfalden ved den saaledes skete Pantsætning. Det maa i den Henseende bemærkes, at bemeldte Forordnings § 70 foreskriver, at alle andre Afgifter end den i den foregaaende Paragraf omhandlede Afgift for Optagelsen, hæfte paa Varerne, saa længe de paa Oplagene henligge, og med Hensyn til, hvorledes de paa

Kreditoplag tagne og som saadanne for Toldvæsenet anmeldte Varer kunne udgaa af Kreditoplaget, er det i Forordningen bestemt, at de kunne udgaa enten ved efter Forordningens § 72 at overføres med de paa dem hæftende Afgifter til et andet Kreditoplag i samme eller en anden By, eller i Henhold til Forordningens § 73, jfr. § 65, ved efter foregaaende Anmeldelse at udføres til fremmede og frie Steder, eller endelig ved i Henhold til Forordningens § 73 uden foregaaende Anmeldelse af Oplags-haveren at udtages af hans Oplag til Afsætning, Fortæring og Forbrug i Landet. Om nu end Varer ved at udtages paa sidstnævnte Maade udgaa af Kreditoplaget, skjønnes det samme ikke at kunne antages at ske derved, at Kreditoplagsvarer gives i Haandpant; thi skjøndt Varerne ved saadan Pantsætning gaar over i Panthaverens Besiddelse, vedblive de pantsatte Varer dog at tilhøre Oplags-haveren og kunne ved Pantsætningen alene ikke anses være at ophørte med at ligge paa hans Kreditoplag, og ved at modtage Kreditoplagsvarer til Haandpant kan Panthaveren da ikkun anses at have erhvervet Sikkerhedsret i disse efter den Statskassen for Toldafgifter tilkommende Panteret, der hvilede paa dem allerede da Haandpanteretten blev stiftet. Af Toldvæsenet er der imidlertid under Disputen intet anført om, at der med Hensyn til de af Fallenten til Smidt & le Maire som Haandpant givne Kreditoplagsvarer skulde være foregaaet noget andet end Pantsætningen, der kunde have til Følge, at de ikke længere kunde anses at ligge paa Fallentens Kreditoplag, og navnlig er det ikke assereret, at de pantsatte Varer, der, efter hvad af Toldvæsenet er anført, endnu er tilstede, skulde være overførte fra Fallentens til Smidt & le Maires Kreditoplag. Men naar Toldvæsenet saaledes efter det under Disputen foreliggende ikke kan anses at savne Ret til for Kreditoplagkassens Fordring paa Fallenten at gjøre sin Panteret efter Forordning 1 Februar 1797 § 75 Nr. 1 gjældende til Fordringens Dækning ogsaa i de af Fallenten til Smidt & le Maire til Haandpant givne Oplagsvarer, og da der maa gives Kūrator Medhold i, at den Toldvæsenet i Følge bemeldte Forordnings § 75 Nr. 4 in fine, jfr. Konkurslovens § 33 Nr. 2 c, tilkommende Ret til for sit omhandlede Tilgodehavende som fortrinsberettiget Krav at erholde Udlæg af Fallentens Konkursbo ikkun er subsidær og navnlig betinget af, at Fyldestgjørelse ikke kan erholdes af de Kreditoplagsvarer, i hvilke Toldvæsenet har Panteret for sin Fordring, vil Kurators Paastand herefter være at tage til Følge og det bliver derfor ufor nødvendent at undersøge, hvilken Indflydelse det maatte kunne tillægges, at Smidt & le Maire som anført skulde have tilladt Fallenten ved Eftersyn af hans Beholdning at forevise en Del af de til dem til Haandpant givne Kreditoplagsvarer som Dækning for Tolden.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Disputen.

Nr. 290. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Jens Peter Frederik Jensen (Def. Shaw),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 2 November 1889: Arrestanten Jens Peter Frederik Jensen bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salarer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lassen og Tvermoes, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse er det godtgjort, at Tiltalte foruden de i Dommen omhandlede Forbrydelser endvidere har den 31 August f. A. stjaalet en, Fyrbøder Anders Peder Olsen tilhørende til 2 Kr. 50 Øre vurderet Jakke, som hang i en Korridor, til hvilken Tiltalte havde uhindret Adgang, og ved kgl. Reskript af 12 f. M. er Højesteret bemyndiget til at paakjende dette Tyveri a prima instantia under Et med det i Dommen omhandlede Forhold. For de af Tiltalte saaledes begaaede Lovovertrædelser vil han være at anse dels efter Straffelovens § 232 for 7de Gang begaaet Tyveri dels efter Lov 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Jens Peter Frederik Jensen bør hensættes til Tugthusarbejde i tre Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Højesteretssagførerne Asmussen og Shaw for Højesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Jens Peter Frederik Jensen for Tyveri og Betleri, og er han ved egen, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Forhold:

I Løbet af August d. A. har Arrestanten begaaet 3 Tyverier, hvorved han fra Steder, til hvilke han havde ubindret Adgang, har frastjaalet Maren Christiano Andresen, Smedesvend Gronemanns Hustru, Assistent Alfred Mathias Liisberg og Højesteretsagfører Ludvig Arntzen hver især en Barnevogn. Alle 3 Vogne ere tilsammen vurderede til 37 Kroner og i den ene af dem henlaa ved Tyveriets Udførelse et til 25 Øre vurderet Tæppe, som Arrestanten tilvendte sig tilligemed den paagjældende Vogn.

Endvidere har Arrestanten i August og September Maaneder d. A. gjort sig skyldig i Betleri her i Staden.

Arrestanten er født den 8 September 1856 og blandt Andet anset ved Højesterets Dom af 1 April 1885, efter Straffelovens § 232, for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Nakskov Kjøbstads Extraretsdom af 13 April 1887, efter Straffelovens § 232, og efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tugthusarbejde i 2 Aar, og senest ved Svendborg Kjøbstads Extrarets Dom af 8 Juni d. A., efter Straffelovens § 232, for 6 Gang begaaet Tyveri, sammonholdt med Straffelovens § 39, og efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Som Følge af Foranførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 7 Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860 § 3, efter Omstændighederne under Et med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Færdig fra Trykkeriet den 31 Januar 1890.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag!

Triers Bogtrykkeri H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1889.

Nr. 49—50.

Onsdagen den 22 Januar.

Nr. 306.

Advokat Klubien

contra

Marie Christensen, Jensens Hustru (Def. Shaw),

der tiltales for Tyveri.

Nakskov Kjøbstads Extarets Dom af 4 September 1889: Tiltalte, Marie Jensen, født Christensen, Arbejdsmand Hans Søren Jensens Hustru, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar samt udrede samtlige af Aktionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Fasting, og Defensor, Overretssagfører Zwick, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 November 1889: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Winther og Møller, udreder Tiltalte, Marie Christensen, Jensens Hustru, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Højesteretssagfører Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Nakskov Kjøbstads Extraret hertil indankede Sager Tiltalte, Marie Christensen, Jensens Hustru, der er født den 15 Mars 1851 og anset ifølge Borglum Herreders Extraretsdom af 10 Januar 1874 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og ifølge Roskilde Kjøbstads Extraretsdom 7 Oktober 1880 efter Straffelovens § 230, 1ste Led, og § 247 med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, aktioneret for Tyveri, og ved de af hende afgivne Tilstaalser i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger, maa hun anses overbevist at have begaaet følgende Tyverier i Nakskov:

I Sommeren 1888 tilvendte hun sig 5 Øre, der laa paa Disken i Mejerist Berthelsens Butik. I afvigte Vinter frastjal hun Marskandiser Niels Hansen et Par Benklæder af Værdi mindst 6 Kr., der beroede i hans Butik, hvor hun gjorde rent, ligesom hun endvidere i forrige Aar frastjal Gjæstgiver Lars Larsen, hos hvem hun tjente, i flere Gange nogle Cigarer af samlet Værdi mindst 75 Øre, der beroede i et Skab, hvortil hun havde uhindret Adgang. Endelig har hun i Løbet af indeværende Aar i flere Gange frastjaalt Damskrædderinde Kathrine Jørgensen, hos hvem hun ligeledes gik tilhaande, ca. 3 Alen Bomuldstøj, et Silketorklæde, en Chemisse, et Stykke Hørlærred og et Par Handsker, af samlet Værdi ca. 6 Kr., og 20 Kr. i rede Penge, af hvilke Gjenstande Pengene beroede i to aflaaede Skuffer, som Tiltalte efter sin Forklaring, der ikke kan forkastes, aabnede med Nøglen til samme, som hun fandt liggende frit fremme i Bestjaalnes Løjlighed.

Forsaavidt Tiltalte endvidere har været sigtet for at have stjaalt Fødevarer fra Gjæstgiver Larsen, kan hun ikke anses overbevist om i saa Henseende at have gjort sig skyldig i noget

ulovligt Forhold. For det af hende iøvrigt udviste Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 231, 1ste Mbr., og, da Straffen findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 1 Aar og Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den være at stadfæste.

Torsdagen den 23 Januar.

Nr. 285.

Advokat Klubien

contra

Siegfried eller Siegfred Constantin Andersen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Kronborg østre Birks Extrarets Dom af 17 September 1889: Arrestanten Sigfred Constantin Anderson bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, samt udrede alle af sin Arrest og Aktion flydende Omkostninger, hvoriblandt i Salær til Aktor, Prokurator Wodschow, 12 Kr., og til Defensor, Overretssagfører Raaschow, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 Oktober 1889: Arrestanten Sigfred Constantin Andersson bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Mundt og Nyegaard for Overretten betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Det er med Rette i den indankede Dom antaget, at det ikke er bevist, at Tiltalte har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Pengetyveri. Der findes derhos efter samtlige med Sagen forbundne Omstændigheder og navnlig

ogsaa under Hensyn til Gjenstandens Beskaffenhed at være overvejende Betænkelighed ved at statuere, at et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. 8 September 1841 tilstrækkeligt Bevis er tilvejebragt for, at han har gjort sig skyldig i Tyveri eller Hæleri med Hensyn til den i hans Besiddelse forefundne Flaske Banco.

Tiltalte vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale, hvorhos Aktionens Omkostninger blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Siegfred Constantin Andersen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Advokaterne Klubien og Nellemann 40 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hodder det: Under nær-
værende fra Kronborg østre Birks Extraret hertil indankede Sag
tiltales Arrestanton Siegfred Constantin Andersen for Tyveri, og
er der i den Anledning fremkommet følgende Oplysninger: For-
pagterne af Tikjob Kro Potor Larsen og Morten Jenson have
forklaret, at de Natten mellem den 28 og 29 Juni d. A., da de
opgjorde Beholdningerne i Pengeskufferne i deres Butik, savnede
25 à 30 Kr. i 1 og 2 Kr. Stykker, samt at de havde Arre-
stanten, der paa den Tid havde Ophold i Kroen, mistænkt for
at have tilegnet sig Beløbet. Det er nu vel af en i Kroen
tjenende Pige forklaret, at hun den foregaaende Aften, medens
hun opholdt sig i Kjøkkenet, der støder umiddelbart op til Bu-
tikken, har hørt en Lyd som af en Skuffe, der trækkes ud,
samt at hun, da hun derpaa begav sig ind i Butikken, saa
Arrestanton staa i Nærheden af en af Pengeskufferne, men
Rigtigheden af denne Forklaring er vedholdende benægtet af
Arrestanton. Denne har vel heller ikke fuldstændig kunnet
gjøre Rede for det Pengebeløb, han var i Besiddelse af ved sin
Anholdelse, men der findes dog ikke at være fremkommet Til-
strækkeligt til mod Arrestantons Benægtelse at ansø ham skyldig
i det ham paasigtede Tyveri og det maa derfor billiges, at han
ved den indankede Dom er frifunden under denne Del af Sagen.

Det er dernæst ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Fremkomne godtgjort, at Arrestanten har været i Besiddelse af en Flaske Banco af Værdi 1 Kr., der har tilhørt de ovennævnte Kroforpagtere og som, efter hvad disse edelig have forklaret, i indeværende Aar er frakomet dem uden deres Vidende og Villie. Arrestanten, der under Forhørene først forklarede, at han havde kjøbt bemeldte Flaske Banco af ovennævnte Morten Jensen for 80 Øre, har senere udsagt, at han ved den paagældende Lejlighed var en Del beskjenket, saaledes at det ikke stod ham ganske klart, hvad der da var passeret, men at han ikke troede, at han havde taget Flasken uden Ejernes Vidende og Villie, hvilken Forklaring han dog senere efter denne Sags Anlæg paany har forandret derhen, at han i Overensstemmelse med sin tidligere Forklaring fastholdt at have kjøbt den. Det er fremdeles oplyst, at Kroforpagternes Beholdning af Banco opbevaredes i et Udhus, hvortil der om Dagen var uhindret Adgang, hvilket Arrestanten har indrømmet, at han var bekjendt med. Ved det saaledes Fremkomne findes der at være tilvejebragt et efter Ls. 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. 8 September 1841, tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten har stjaalet den ommeldte Flaske Banco, medens det ved den indankede Dom kun er anset for godtgjort, at han har gjort sig skyldig i Hæleri.

I Henhold hertil vil Arrestanten, der er født den 21 Januar 1861, og som foruden at han gjentagne Gange har været straffet for Løsgjænger og Betleri, efter sit 18de Aar har været anset ved Vordingborg Kjøbstads Extrarets Dom af 27 Juni 1883 efter Straffelovens § 229 Nr. 4 med 8 Maaneders Forbedringshusarbejde og ved Hads Herreds Extrarets Dom af 3 Maj 1884 efter samme Lovs § 230 med 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, nu være at anse efter samme Lovs § 231 med en Straf, der passende findes at kunne fastsættes til 8 Maaneders Forbedringshusarbejde, og den indankede Dom, ved hvilken Arrestanten efter samme Lovs § 238, jfr. § 241, er anset med 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, vil foresaavidt være at forandre.

Nr. 311.   Højesteretssagfører Hansen
                               contra
                               Laurids Christian Lollik (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Ribe Kjobstads Extrarets Dom af 14 November 1889: Arrestanten, Fattiglem Laurids Christian Lollik, bør hensættes til Tugthusarbejde i 2 Aar. Derhos bør han udrede alle af hans Anholdelse og Varetgætsarrest, Aktionen og Straffens Eksekution, lovlig flydende Omkostninger, hvorunder Salærer til Aktor, Overretssagfører Førslev, og Defensor, Sagfører Therkildsen, med 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 December 1889: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Rye og Justitsraad Neckelmann, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Laurids Christian Lollik for Tyveri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger, er det tilstrækkeligt godtgjort, at han, der i Juli Maaned d. A. kom til at sejle med Skipper Søren Christensen af Ribe, paa hvis Skib han gjorde Tjeneste indtil midt i September Maaned d. A., har den 15 August d. A. tilegnet sig en til 4 Kr. vurderet Overfrakke, som tilhørte Maskinassistent J. Thune

og som beroede i Skibets Kahyt, hvor Thune en Maanedstid i Forvejen havde ladet den ligge. Overfrakken pantsatte Arrestanten samme Dag hos en Pantelaaner i Ribe for 4 Kr., og da Søren Christensen, efterat have savnet Frakken henvendte sig til Arrestanten om samme, tilstod han strax, at han havde taget Frakken, samt fremviste Laanesedlen paa den, idet han derhos lovede at indløse Frakken. Dette gjorde Arrestanten imidlertid ikke, og Frakken er først bleven bragt tilstede, efterat Laanesedlen var funden i Arrestantens Besiddelse, hvorefter Frakken er udleveret til Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa yderligere Erstatning.

For sit ovennævnte Forhold er Arrestanten, der er født i Aaret 1826 og som gjentagende Gange har været straffet for Tyveri, senest ifølge Højesteretsdom af 21 Januar 1886 efter Straffelovens § 232 for den nævnte Forbrydelse femte Gang begaaet med Tugthusarbejde i 2 Aar, hvorhos han tillige flere Gange har været anset for Betleri tildels i Forbindelse med Løsgøngereri, senest ifølge Skads Herreds Politiretsdom af 16 November f. A. med 20 Dages Fængsel paa sædvanlig Fængeskost, efter Lov af 3 Mart 1860 § 1, kfr. § 3 — ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 232 for 6 Gang begaaet Tyveri med en Straf, der findes passende bestemt til Tugthusarbejde i 2 Aar.

Nr. 281.

Advokat Hindenburg

contra

Anders Christensen (Def. Nellemann),

der tiltales for Bedrageri.

Hads Herreds Extrarets Dom 23 August 1889: Tiltalte Anders Christensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og Medtiltalte Søren Peter Sørensen i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Sagens Omkostninger og herunder Salær til Aktor, Kancelliraad Hansen, 30 Kr., og til Defensor, Prokurator Terndrup, 25 Kr., betales af Tiltalte Anders Christensen, dog at Medtiltalte Søren Peter Sørensen heraf udreder in solidum med Tiltalte $\frac{1}{6}$. At fuldbyrdes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Oktober 1889: Tiltalte Anders Christensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger i første Instants bør Underrettsdommen, forsaauidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammeds, Overretssagførerne Jørgensen og Hastrup, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold, forsaauidt dette ved Dommen er fundet straffbart, vil han være at anse efter Straffelovens §§ 257 og 251, medens det billiges, at han iøvrigt er frifunden. Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til sex Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag, der i 1ste Instants tillige angik en anden Tiltalt, for hvis Vedkommende den ikke er indanket for Overretten, tiltales Slagter og Kreaturhandler Anders Christensen for Bedrageri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han — der i flere Aar havde handlet med Forpagter paa Gersdorffslund, Holstein-Rathlou, og i 1887 jevnlig afkjøbte ham Svin, saaledes at disse, der ifølge Handelsvilknaarene kunde fodres lige til Leveringen, bleve betalte pr. Pd. af den Vægt, de befandtes at have ved Vejning paa Gaardens Vægt ved Leveringen, med Fradrag af visse Pund for hvert Svin som Vederlag for Vægttab under Transporten fra Gaarden — har, i den Hensigt at formindske Svinenes Vægt ved Leveringen, engang i Begyndelsen af 1887 gjort den i 1ste Instants Medtiltalte Søren Peder Sørensen, som da var Svinepasser hos Holstein-Rathlou, opmærksom paa, at Svin ikke ville

nyde Æde, hvori der er blandet Svinogjødning, samt anmodet Sørensen om at sørge for, at de af hans Husbond til Tiltalte solgte Svin ikke havde ædt paa de respektive Leveringsdage, ved at komme Svinogjødning i Ædetrugene, og vist ham, hvorledes han bedst kunde bære sig ad hermed. Søren Peder Sørensen, der efter sin Forklaring, strax iagttog, at det havde sin Rigtighed med, hvad Tiltalte havde sagt om Svins Modbydelighed for Æde, der er blandet paa den ommeldte Maade, efterkom Tiltaltes foranførte Anmodning og Anvisning baade strax og senere, naar der fra Gaarden skulde leveres Svin til Tiltalte, hvoraf Følgen blev, at en Del Svin, som denne modtog af Holstein-Rathlou i forskellige Hold, dels i Løbet af Aaret 1887, dels den 7 Marts d. A. i længere Tid forindon Leveringen intet havde ædt, skjøndt deres Trug ved Leveringen vare fulde, og altsaa vejede mindre end de ellers vilde have vejjet, og Tiltalte, der samtidig med, at han rettede den ovenmeldte Anmodning til Sørensen, lovede ham gode Driikkepenge og senere talte et Par Gange med ham om Sagen, betalte ham ogsaa efterhaanden forskellige Ducorer, en enkelt Gang 10 Kroner, men i Reglon mindre Beløb.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Tiltalte — der fra Sommeren 1887, som det maa antages, efter Overenskomst med en i Skanderborg bosat Agent for J. D. Koopmanns Svinelagteri i Aalborg, opkjøbte Svin til dette og herfor erholdt et Vedorlag af 1 Krone for hvert Svin foruden 1 Øre pr. Pd. af Svinenes levende Vægt til Afholdelse af Udgifter ved Svinenes Indladning og Transport paa Jernbanen og som maa antages at have af Slagteriet faaet saavel nysnævnte Godtgjørelse som Betalingen for de opkjøbte Svin, beregnet efter den Vægt, hvortil Svinene vare vejede af vedkommende autoriserede Vejer ved deres Indladning til Forsendelse med Jernbanen — har ved flere Lejligheder, naar han paa en Jernbanestation indladede Svin til det nævnte Slagteri, forvansket Svinenes Vejning, idet han sneg sig til under samme at trykke med sin Stok paa Vægten, hvorved Resultatet af Vejningen, saaledes som det blev anført paa den af Vejeron udstedte Vægtsæddel, blev storre end Svinenes virkelige Vægt.

Forsaavidt det endvidere er lagt Tiltalte til Last, at han, som af ham erkjendt, i nogle Tilfælde, naar han afladede Svin til det ovennævnte Svinelagteri med Jernbanen, har umiddelbart for Svinenes Vejning paa Stationen fodret dem der, bliver der, da det ikke mod Tiltaltes Benægtelse er godtgjort, at han herved har overtraadt nogen ham paahvilende kontraktmæssig Forpligtelse, allerede paa Grund heraf ikke Spørgsmaal om at tilregne ham dette Forhold som svingagtigt, og der er heller ikke iøvrigt ved den under Sagen stedfundne Undersøgelse angaaende hans Forhold ved hans Svinopkjøb, oplyst nogen anden af ham derved begaaet Ulovlighed.

Medens Forpagter Holstein-Rathlou har beregnet det Tab, han har lidt ved Tiltaltes og ovennævnte Søren Peder Sorensens omhandlede Forhold overfor ham, til 183 Kr. 27 Øre, hvad Tiltalte ikke har havt Noget at erindre imod, har der ikke kunnet tilvejebringes nærmere Oplysning om, for hvormeget Tiltalte kan antages at have besveget J. D. Koopmanns Svineslagteri, men saavel dette som Holstein-Rathlou er iøvrigt under Sagen blevne fyldestgjorte af Tiltalte, som det maa antages, Sidstnævnte med det forannævnte Beløb og Slagteriet med 500 Kroner, ligesom begge have erklæret, at de frafalde Krav paa offentlig Paataale af hans Forhold imod dem.

For sit ovenmeldte Forhold, forsaavidt det er strafbart, vil Tiltalte, der er født i Aaret 1842 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 257, kfr. tildels § 52, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Fredagen den 24 Januar.

Nr. 291. Højesteretssagfører Lunn

contra

Ane Margrethe Larsen, Emilie Guldager, født Ek, og Karen Poulsen, født Hansen eller Hansdatter (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Nykjøbing Kjøbstads Extrarets Dom af 26 April 1889: De Tiltalte Nr. 3, Maren Kirstine Svendsen, født Nielsen, Nr. 6, Kirstine Hansen, født Pedersen, og Nr. 9, Ane Kirstine Ekstrom, født Pedersen, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Nr. 4, Ane Margrethe Larsen, bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. De Tiltalte Nr. 1, Ane Pedersen, Nr. 2, Maren Jensen, født Sigvortsen, Nr. 5, Emilie Guldager, født Ek, Nr. 7, Karen Poulsen, født Hansen, og Nr. 8, Arbejdsmand Johan Ericsson, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i respektive 2 Gange 5 Dage, 2 Gange 5 Dage, 5 Dage, 2 Gange 5 Dage og 5 Dage. Saa bør og de Tiltalte Nr. 1, 2,

4, 5, 7 og 8 hver for sig afholde de med Undersøgelsen og Straffens Exekution for deres Vedkommende lovlig forbundne Udgifter og samtlige Tiltalte in solidum udrede de med Aktionens forbundne Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Andresen og Holst, 40 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 Oktober 1889: Underretsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffen for Tiltalte Ane Margrethe Larsen bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne H. F. Møller og Casse, tillægges i Salær hver 25 Kr., der udredes af fornævnte Tiltalte og de Tiltalte Emilie Guldager, født Ek, Karen Poulsen, født Hansen, og Arbejdsmand Johan Ericsson, hver med $\frac{1}{4}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at samtlige for Højesteret Tiltalte have vedgaaet at have indset det Ulovlige i det af dem udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold, og at intet Hensyn kan tages til Tiltalte Karen Poulsens senere Tilbagekaldelse af denne Tilstaaelse, maa det billiges, at hun og Tiltalte Emilie Guldager ere ansete efter Straffelovens § 228 med de for hver især i Dommen fastsatte Straffe. Derimod findes det af Ane Margrethe Larsen udviste Forhold efter samtlige dermed forbundne Omstændigheder at maatte henføres under Straffelovens § 235, og Straffen for samme at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage.

Det kan have sit Forblivende ved Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger for disse 3 Tiltaltes Vedkommende.

Thi kjendes for Ret:

Ane Margrethe Larsen bør hensættes i simpelt Fængsel i otte Dage. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Højesteretssagfører Lunn og Advokat Hindenburg tillægges der i Salarium for Højesteret hver 40 Kroner, som udredes af de Tiltalte hver med en Trediedel.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nykjøbing Kjøbstads Extraret hertil indankede mod de Tiltalte 1) Ane Margrethe Larsen, 2) Emilie Guldager, født Ek, 3) Karen Poulsen, født Hansen eller Hansdatter, og 4) Arbejdsmand Johan Ericsson, for Tyveri anlagte Sag, der i første Instants omfattede flere Medtaltte, for hvis Vedkommende den ikke er appelleret, er det ved de Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at de under deres Arbejde paa Sukkerfabrikken i Nykjøbing paa Falster i forrige Aar have tilvendt sig efternævnte Fabrikken tilhørende Gjenstande: de Tiltalte Larsen, Guldager og Poulsen — de to Sidstnævnte hver i to forskellige Gange — Drejls Slamklæder af Værdi henholdsvis ca. 1 Kr., ca. 5 Kr. og ca. 12 Kr., og Tiltalte Ericsson et til 70 Øre vurderet Stykke Lærred. Kosterne beroede paa forskellige Steder i Fabrikken, hvor de Tiltalte færdedes.

De Tiltalte Larsen og Poulsen ere fødte henholdsvis den 18 Juni 1862 og 6 November 1854, og de Tiltalte Guldager og Ericsson have opgivet deres Alder til henholdsvis 31 og 40 Aar, hvilket er skjønnat at stemme med deres Udseende. Tiltalte Poulsen er ved denne Rets Dom af 9 Juni 1871 anset efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4, jfr. tildels §§ 46 og 235, og i det Hele §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fængsel i 40 Dage; ingen af de andre Tiltalte ere fundne forhen straffet.

Idet der efter det Oplyste ikke vil kunne tages Hensyn til den af de Tiltalte Larsen, Guldager og Poulsen paaboraaede, af intet Væsentligt bestyrkede Omstændighed, at de ville have forment, at der ikke fra Fabrikkens Side havdes Noget imod, at de borttog Kosterne, ville de Tiltalte for det af dem udviste Forhold være at anse efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brod, Tiltalte Poulsen i 2 Gange 5 Dage, de Tiltalte Guldager, Larsen og Ericsson hver især i 5 Dage.

Da dette Resultat for de Tiltalte Poulsons, Guldagers og Ericssons Vedkommende stemmer med den indankede Dom, vil den forsaavidt være at stadfæste, hvorimod den vil være at forandre, forsaavidt Tiltalte Larsen er anset efter Straffelovens § 235 med simpelt Fængsel i 8 Dage.

Nr. 60. Bestyrelsen for „Jens Gyldendals Familielegat“
(Otto Liebe)

contra

Aage Jens Kraft Gyldendal med Kurator, Overretssag-
fører Harald Carlsen (Ingen),

betr. Spørgsm. om et Legats Uddeling.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 November 1888: De Indstævnte, Bestyrelsen af „Jens Gyldendals Familielegat“, bør under en Bøde af 10 Kr. til Staden Københavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag, de sidde denne Dom overhørig, inden 15 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse omgjøre den ovenomhandlede Beslutning om Bortgivelse af Legatportioner af det nævnte Familielegat, saaledes at der tillægges Citanten, Aage Jens Kraft Gyldendal, en Portion af Legatet, være sig i sammes Afdeling A eller B. Saa betale de Indstævnte og Citanten Renter af Portionens Beløb 5 pCt. p. a. fra den 10 Januar d. A., indtil Betaling sker samt Sagens Omkostninger med 70 Kr. inden samme Frist. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at der — navnlig ogsaa under Hensyn til Indholdet af Fundatsens § 21 — ikke findes Føje til at paalægge Citanterne at udrede Renter samt Procesomkostninger i forrige Instans. Processens Omkostninger for Højesteret ville være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bestemmelsen om Renters Udredelse bortfalder, og at Processens Omkostninger ophæves, samt saaledes at Fristen regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Testament af 17 December 1864 oprettede Jens Gyldendal et Legat under Navn af „Jens Gyldendals Familielegat“ med den Bestemmelse, at Halvdelen af Legatets Kapitalformue skulde danne en særlig Afdeling, hvis Renter i 4 lige store Portioner skulde tilfalde Slægtninge af Testators afdøde Fader, Overkrigskommisær Jens Kraft Gyldendal, saaledes at den nærmere Slægt skulde udelukke den fjernere og blandt lige nær Beslægtede den mest Trængende have Fortrinsret til at nyde Legatet, samt at den anden Halvdel af Kapitalformuen skulde danne en Afdeling, hvis Renter paa samme Maade skulde tilfalde Slægtninge af Testators Moder, Ettelene Marie Gyldendal, født Henningsen. Det overdroges derhos Exekutores testamenti i Testators Dødsbo „at udarbejde en Fundats for Legaterne i Overensstemmelse med de fornævnte Grundregler og forovrigt efter mine dem bekjendte Anskuelser“, med Tilføjende, at Spørgsmaal angaaende Fortolkningen af den testamentariske Disposition vilde være at afgjøre af Exekutorerne uden at Rettergang derom maatte fores.

I Henhold hertil affattede Exekutorerne i den senere afdøde J. Gyldendals Bo en under 11 December 1869 kgl. konfirmeret Fundats, hvorefter Halvdelen af Legatets Renter skal uddeles til Slægtninge af ovennævnte Overkrigskommisær Gyldendal (saavol de ved Fundatsens Oprettelse levende som disses Afkom i uendelige Led) i 4 lige store Portioner (Legatafdeling A) og Halvdelen ligeledes i 4 lige store Portioner til lignende Slægtninge af ovennævnte E. M. Gyldendal, født Henningsen (Legatafdeling B), hvorhos det ved Fundatsens Post 13, 2det Stykke for Afdeling A, bestemmes:

„Med Hensyn til Slægtskabsforholdet lægges Arveforholdet efter Forordningen af 21 Maj 1845 til Grund, saaledes at blandt de Personer, der maatte melde sig og legitimere deres Slægtskabsforhold til Legastifterens Fader, den nærmere Slægt i Reglen udelukker den fjernere.“ En lignende Regel gjælder ifølge 8de Stykke af samme Post for Afdeling B. Kun ved Konkurrence mellem lige nær Beslægtede skal der ifølge 13de Stykke sammesteds tages Hensyn til Trang, saaledes at de mest Trængende med en nærmere angiven Undtagelse skulle have Fortrinsret.

Citanten Aage Jens Kraft Gyldendal med beskikket Kurator, Overretssagfører Harald Carlsen, har nu under nærværende Sag, anbragt, at han som Sønnen af ovennævnte Overkrigskommisær Gyldendal og hans ligeledes ovennævnte Hustru E. M. Gyldendal, født Henningsen, i mange Aar har været og fremdeles er den nærmeste Slægtning af disse sidstnævnte Personer, saavel i Forhold til dem begge som til hver enkelt af dem, og at han derfor maa anse sig for berettiget til at nyde Portioner af det ovenomhandlede Familielegat. Da Uddeling af Legatportioner første Gang skulde ske i Efteraaret 1887 meldte han sig derfor

betimelig til de Indstævnte, Bestyrelsen for bemeldte Familielegat, under Paaberaabelse af hans ovennævnte Slægtskabsforhold og androg om at erholde Legatportioner tildelte. De Indstævnte forbigik ham imidlertid ved Uddelingen, og da han anser denne Forbigaaelse for uberettiget, søger han dem tilpligtode under en daglig Mulkt at omgjøre den ommeldte Uddeling af Legatportionerne og tillægge ham en Portion af det nævnte Familielegat, være sig i sammes Afdeling A eller Afdeling B, med Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 10 Januar d. A. samt erstatte ham Sagens Omkostninger skadesløst.

Forelobig bemærkes, at der ikke, som af de Indstævnte henstillet, findes Anledning til at afvise denne Sag ex officio af Hensyn til, at Citanten ikke her under Sagen har indstævnet de Personer, hvem Legatportioner ved den stedfundne Uddeling ere tillagte.

I Realiteten have de Indstævnte paastaat sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet de have anført, at de have savnet Hjemmel til at tage Citantens Ansøgning i Betragtning, eftersom Fundatsen kun skal give dem, der i Sidelinien, ikke derimod dem, der i Descendentsen ere beslægtede med Legat-Stifterens Fader eller Moder, Adgang til at nyde Godt af Legatet. Denne Opfattelse af Legatets Formaal stemmer imidlertid ikke med Fundatsens Ord, hvorefter alle Slægtinge uden nærmere Bøgrøndsning, og navnlig uden at Descendenter af Legat-Stifterens Fader og Moder ere undtagne, skulle være berettigede til at nyde Legatet. Dernæst have de Indstævnte, for at godtgjøre, at det ikke desto mindre ved Fundatsens Oprettelse har været Exekutorernes Hensigt at udelukke Descendentsen fra enhver navnlig fortrinlig og udelukkende Adgang til Legatet paaberaabt sig en af Exekutorerne samtidig med Fundatsens endelige Vedtagelse, til Skifteprotokollen tilført Udtalelse, der gaar ud paa, at hvorvel Testator ikke ved Stiftelsen af Legatet havde tænkt paa sin Broder eller donnes Descendenter og endnu mindre villet tillægge ham eller dem en fortrinnsvis og udelukkende Legatberettigelse fremfor sine Forældres Beslægtede i Sidelinierne, saa vilde det dog efter Testators Exekutorerne bekendte Anskuelse ikke være stemmende med hans Villie, at Broderen med Descendenter skulde betragtes som ligefrem udelukkede fra Legatet, naar til en senere Tids hans eller deres Formuevilkaar maatte blive saa væsentlig forringede, at de vel kunde behøve at konkurrere til Legatet sammen med de dertil egentligt Berettigede. Men selv bortset fra, at denne Udtalelse i sig selv viser, at det ikke har været Exekutorernes Tanke, at Udtrykket Slægtinge i Fundatsen kun skulde betyde Sidelinien, kan den ikke, som af de Indstævnte forment, komme i Betragtning som en autentisk Fortolkning af Fundatsens Ord og Bestemmelser, der skulde hjemle dem en ikke i Fundatsen selv antydet Ret til ved Legatets Ud-

deling at forbigaa Citanten, indtil de i Tilførslen antydede forringede Formuesvilkaar for hans Vedkommende maatte indtræde.

I alt Fald have de Indstævnte forønt, at deres Beføjelse til at forbigaa Citanten ved Legatets Uddeling maa være hjemlet ved Fundatsens Post 13, 2det og 8de Stykke, der kun bestemmer, at den nærmere Slægt i Reglen udelukker den fjernere, hvorefter det formentlig er Bestyrelsen tilladt, naar dertil maatte findes Anledning, at gjøre Undtagelse fra Reglen. Da det imidlertid ikke kan antages at være Fundatsens Hensigt at tillægge Bestyrelsen en vilkaarlig Myndighed til at fravige dens Forskrifter, og det navnlig med Hensyn til Trang udtrykkelig er fastsat, at denne Omstændighed kun ved Konkurrence mellem lige nær Beslægtede skal gjøre Udslaget, og da derhos den omhandlede Fundatsbestemmelse, som af Citanten gjort gjældende, naturligt antages at sigte til forskjellige i Fundatsen selv betegnede Slægtninge, til hvilke der uden Hensyn til Slægtskabets Nærhed ved Uddelingen skal tages fortrinligt Hensyn, findes heller ikke denne Bestemmelse at have beføjet de Indstævnte til at forbigaa Citanten ved den stedfundne Uddeling.

Citantens Paastand vil derfor, da det er in confesso, at han er nærmeste Slægtning af Legatstifterens Forældre, være at tage til Folge, saaledes at Tvangsboden bestemmes til et Københavns Fattigvæsen tilfaldende Beløb af 10 Kr. for hver Dag, de Indstævnte efter den sædvanlige Exekutionsfrist sidde Dommen overhørig. Endvidere vil der være at tillægge Citanten Renter som paastaet og Sagens Omkostninger med 70 Kr., idet det bemærkes, at den Omstændighed, at det i Fundatsens § 21 er bestemt, at de Omkostninger, som i Tilfælde af Sogsmaal imod Legatbestyrelsen angaaende Bortgivelsen af en Legatportion maatte foranlediges for Bestyrelsen, udredes af Legatportionen, ikke, som af de Indstævnte forønt, kan udelukke Citanten fra at erholde erstattet de Omkostninger, som Sogsmaalet maatte paaføre ham.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 289.

Advokat Halkier

contra

Mads Christian Lassen og Jens Robertsen Nielsen
(Def. Bagger),

der tiltales for Vold.

Ning Herreds Extrarets Dom af 31 August 1889: De Tiltalte Mads Christian Lassen og Jens Robertsen Nielsen bør hver især hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Derhos bør de in solidum udrede denne Aktions Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Høegh-Guldborg, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Wingo, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 Oktober 1889: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Hastrup, betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden for begge Tiltalte under Hensyn til den fra Mads Madsens Side givne Anledning til den mod ham forøvede Vold findes at burde forkortes til 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fem Dage for hver de Tiltalte. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmissor hedder det: Under denne Sag tiltales Arbejdsmændene Mads Christian Lassen og Jens Robertsen Nielsen for Vold.

Efter Sagens Oplysninger vare de Tiltalte og Arbejdsmand Mads Madsen den 23 Juni sidstl., efterat have drukket noget sammen, Kl. 5—6 om Eftermiddagen komne ind i Tiltalte Nielsens Bolig, hvor de paany i Forening drak Brændevin og Øl, hvorved de maa antages alle at være blevne berusede. Medens Lassen derefter laa og sov i Nielsens Seng, vil Sidstnævnte fra det tilstødende Kjøkkøn have bemærket, at Mads Madsen vilde helde en Snaps Brændevin i Lassens Mund — hvad Madsen imidlertid vedholdende har benægtet at have gjort eller havt til Hensigt, ligesom ogsaa Lassen har nægtet at have bemærket Saadant. Efter Nielsens Forklaring, der forsaavidt stemmer overens med hans Hustrus, grob han i denne Anledning fat i Mads Madsen og skød ham frem i Stuen, men efter noget Skjænderi forlod Madsen saavel som Tiltalte Lassen kort efter Nielsens Lejlighed. De vendte imidlertid snart tilbage, og Skjænderiet begyndte da paany, idet begge de Tiltalte beskyldte Mads Madsen for at have villot helde Brændevin i Lassen, medens denne sov, hvilket Madsen erklærede for Løgn, hvorhos han, idet tillige Nielsens Hustru og dennes Broder blandede sig i Talen, satte disse ud af Stuen, hvilken han, skjøndt opfordret dertil, vægrede sig ved at forlade, og efterat Dorene vare lukkede, kom det nu til Haandgribeligheder mellem begge de Tiltalte paa den ene Side og Mads Madsen paa den anden, hvorved Sidstnævnte blev kastet omkuld og slaet, ved hvilken Behandling der tilfojedes ham forskellige Læsioner, hvorom det i en under Sagen fremlagt Erklæring af en Læge, der samme Aften tilsaa Madsen, hedder at han havde forskellige stærkt blodende Saar i Hovedet, nemlig bag højre Øre et ca. 1½" langt lodret Saar med regelmæssige skarpe Rande, som navnlig i den nedre Del gik dybt i Bløddelene og efter dets Udseende maatte være frembragt ved et skarpt Redskab, samt et nogle Linier langt, tommelig dybt Saar paa Næseroden og en overfladisk Rift paa venstre Side af Næsen, hvorhos hele højre Side af Ansigtet var stærkt svullen og højre Øjelaag underløbet med Blod.

Efter Mads Madsens Forklaring fore begge de Tiltalte, efterat Nielsen havde drejet Nøglen om i Døren, ind paa ham, og efterat han først var slaet ned paa Gulvet, blev der med en Træsko tilføjet ham et Slag over Næsen, hvorefter de Tiltalte vedbleve at slaa løs paa ham og at misandle ham, uden at han kunde gjøre nogen Modstand, idet det — som han har udtrykt sig — sortnede for ham, og han har ikke nærmere kunnet oplyse, hvorledes de forskellige Læsioner ere ham bibragte.

Tiltalte Nielsen har erkjendt, at han — idet Madsen efter hans Forklaring greb ham i Nakken — greb fat i Madsen og slog ham til Jorden, idet han slog ham med Næven i Nakken, og Tiltalte Lassen har erkjendt at have slaet Madsen i Ansigtet med Næverne og — efter hvad han har erklæret, ikke at ville

nægte med sine Træsko, navnlig efterat Madsen var slaaet omkuld. Derimod har Nielsen nægtet at have slaaet Madsen, efterat denne var falden omkuld, medens Lassen vedholdende har paa-staaet, at Nielsen ogsaa efter dette Tidspunkt slog paa Madsen, ligesaameget som Lassen gjorde. Hvad særlig angaar det ovenmeldte Madsen tilføjede Saar i Baghovedet, have begge de Tiltalte — der have benægtet, at der blev brugs Kniv eller andet lignende Redskab — udtalt den Formodning, at det kan være bibragt Madsen derved, at han, idet han blev slaaet til Jorden, styrtede over mod en Kakkellovn, hvad Madsen dog har benægtet at være sket.

Efter hvad der foreligger under Sagen, maa det antages, at de Madsen tilføjede Læsioner — for hvilke begge de Tiltalte efter Omstændighederne maa bære Ansvaret — ikke have havt videre Følger for hans Helbred, og om Erstatning er der ikke Spørgsmaal under Sagen.

For deres ovennævnte Forhold ere de Tiltalte, af hvilke Nielsen er født i Aaret 1849 og Lassen i 1858, og om hvem det ikke er oplyst, at nogen af dem tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underretsdømmen rettelig ansete efter Straffelovens § 203, kfr. § 47, og da Straffen efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage for hver af dem, vil bemeldte Dom saaledes være at stadfæste.

Mandagen den 27 Januar.

Nr. 301. Højesteretssagfører Bagger
contra

Frederik Carl Christian Hurtigkarl (Def. Hansen),

der tiltales for Vold og Opsætsighed mod Politiet.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19 Oktober 1889: Tiltalte Frederik Carl Christian Hurtigkarl bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og betale Aktiøns Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Engberg og Mundt, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Bagger og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Tiltalte Frederik Carl Christian Hurtigkarl, der er født den 21 August 1861 og anset ved Højesterets Dom af 3 Oktober f. A. efter Straffelovens §§ 100 og 101 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, for Vold og Opsætsighed mod Politiet anlagte Sag, er det ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste, derunder de af de nedenfor nævnte Politibetjente afgivne beedigede Forklaringer, godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Da Tiltalte den 26 Juli d. A. om Eftermiddagen kom kjørende over Knippelsbro til Christianshavn med en med én Hest forspændt Arbejdsvogn, betydede Politibetjent Nr. 499, Helnæs, Tiltalte, hvem han umiddelbart forinden havde set kjøre i uforvarligt stærkt Trav i Slotsholmsgade, at kjøre til Side, naar han var kommen over Knippelsbro, for at Helnæs kunde skrive hans Navn og Bopæl, og fulgte efter Tiltalte. Da de vare komne over Broen søgte Tiltalte imidlertid at kjøre bort. og da Helnæs greb fat i Tommen, pidskede Tiltalte paa Hesten, uden dog at faa denne i Gang, da Helnæs holdt fast paa den. Tiltalte sprang derpaa af Vognen og søgte at vriste Tommen fra Betjenten, hvad imidlertid ikke lykkedes ham, hvorefter han atter sprang op paa Vognen og pidskede paa Hesten. Efter forgyæves at have affordret Tiltalte Navn og Bopæl, betydede Betjenten nu Tiltalte, at han var anholdt, og opfordrede ham til at staa af Vognen og følge med til Stationen, og da Tiltalte vægrede sig herved, maatte Helnæs og Politibetjent Nr. 342, Larsen, som i Mellemtiden var kommen tilstede, med Magt trække Tiltalte, der strittede imod det bedste han kunde, af Vognen. Medens de to Betjente derefter transporterede Tiltalte henad Gaden, vedblev han at gjøre Modstand ved at stømme Fødderne mod Steenbroen samt slaa om sig, og en enkelt Gang kastede han sig ned paa

Gaden og slog og sparkede omkring sig, uden dog at ramme Botjentene. Efterat disse havde faaet ham rejst op havde fort ham et Stykke videre, søgte de at faa ham ind i en Drosche, hvad dog ikke lykedes dem, da Tiltalte satte sig kraftigt til Modværge derimod og blandt Andet gjentagne Gang med Haanden stødte Larsen paa Brystet samt traadte denne paa Fodderne. Kort efter kom Politibetjent Nr. 319, Petersen, tilstede og afløste Larsen, der var bleven træt, hvorefter Helnæs og Petersen indbragte Tiltalte, som hele Vejen vedblev at gjøre kraftig Modstand, til Stationen.

Samtlige Betjente vare iførte Uniform.

Under Sammenstødet med Tiltalte stødte Helnæs sin venstre Haands Tommelfinger, og under Forsøget paa at faa Tiltalte ind i Droschen, tilføjedes der Larsen nogle Hudafskrabninger paa Fodderne, hvorhos han, efter de ham ved denne Lejlighed tildelede Slag, folte nogen Ømhed for Brystet, men de nævnte Læsioner have fortaget sig i Løbet af kortere Tid og kunne ikke antages at ville medføre skadelige Følger for Botjentenes fremtidige Helbred.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte, der ved den ommeldte Lejlighed var noget beruset, men dog maa antages at have været i fuldkommen tilregnelig Tilstand, være at anse efter Straffelovens § 100, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brod i 4 Gange 5 Dage.

Onsdagen den 29 Januar.

Nr. 23. Firmaet **L. E. Bruun** ved dets nuværende eneste Indehaver, Grosserer **L. E. Bruun** (Lunn)

contra

Kjøbmand **Wm. Madsen** af Cape Town ved hans Fader, Grosserer **Carl Madsen** (Asmussen),

betr. Spørgsm. om Betaling for et Parti Smør.

So- og Handelsrettens Dom af 15 November 1888:
De Indstævnte: Firmaet **L. E. Bruun** ved Firmaets Indehavere, Grossererne **L. E. Bruun** og **C. E. Host**, bør in solidum til

Citanten, Kjøbmand Wm. Madsen af Cape Town, betale de paastævnte Lst. 197 7 sh. 3 d eller 3590 Kr. 2 Øre med Renter deraf, 6 pCt. p. a. fra den 25 August 1887 indtil Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke, og i det de Højesteret af Citanten forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Sagens Omstændigheder at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Imellem Citanten i nærværende Sag, Kjøbmand Wm. Madsen i Cape Town, og de Indstævnte, Firmaet L. E. Brunn, bestod en Handelsforbindelse, idet de Indstævnte sendte til Citanten preserveret Smør i Daaser, som de dels solgte til Citanten i fast Regning, dels sendte ham i Konsignation. Den 27 August 1884 skrev de Indstævnte til Citanten, at de efter hans Opfordring til at sende stadige Konsignationer og efterat have gennemgaaet Sagen med hans herværende Fader, vare komne til det Resultat, at de vilde sende Citanten de ønskede 103 Kasser, mod at Citanten gav de Indstævnte et Forskud af 70 pCt. af Fakturaværdien, samt reducerede sin Kommission og Garanti til 5 pCt. ialt. Det hedder derefter videre i Brevet: „Afregninger inden 3 Maaneder fra Afskibnings-Dagen. Ligeledes bedes De efter dette Brevs Modtagelse opgjøre og sende mig en nøjagtig Fortegnelse over, hvad De har solgt og hvad De har tilbage af de forskellige Konsignationer, samt herefter omtrent hver Uge, ligesom mine Agenter i

England, sende mig Liste over hvad De har solgt i Ugens Lob og til hvilke Priser, samt den sidste Dag i hver Maaned en Liste over Stock unsold; dette vil være absolut nødvendigt, for at jeg kan have en klar Oversigt, naar jeg skal sende Dem Konsignationer." I Overensstemmelse hermed blev der derefter af de Indstævnte sendt Citanton Partier af preserveret Smør i Konsignation, men den 22 August 1885 skreve de Iudstævnte til Citanton, at de, efterat have overtænkt Indholdet af et fra Citanten modtaget Brev af 22 Juli s. A., vare blevne enige med sig selv om, at de, foruden den ham tidligere lovede 1 pCt.s Kommission af Alt, hvad han maatte gjøre med Firmaet J. D. Marquard & Co., vilde give ham følgende Betingelser:

1. For alle fob Ordrer, som De sender mig, erholder De 2 pCt. Kommission.

2. For alle andre Ordrer, som jeg efter den 1 August d. A. eller senere maatte modtage for Cape Town, erholder De 1 pCt. Kommission, hvad enten Ordrene komme mig ihænde direkte fra de respektive Firmaer eller de sendes mig gennem London Huse eller Andre. Imidlertid . . . og i det Hele maa De finde Dem i at 1 pCt.s Kommission opgives Dem af mig paa Tro og Love, uden at det af Dem kan gjøres omtvistet, og Beløbet betales hvert Aar i Januar Maaned . . .

3. Konsignationer bør for Fremtiden indskrænkes til det mindst mulige og helst tilsidst aldeles ophøre, af disse erholder De som sædvanlig 5 pCt. Kommission & Garanti, mod at De giver mig 75 pCt. Forskud paa samme og afregner samt remitterer Restbeløbet inden 3 Maaneder fra Proforma Fakturaens Dato.

4. Saalænge som denne Overenskomst staar ved Magt, or De forpligtet til at arbejde for Salget af mit Smør af al Mgt og Evne, ligesom De er pligtig aldeles at opgive at føre og forhandle samt introducere i Cape Town eller Cape Kolonien noget somhelst andet Mærke preserveret Smør, være sig dansk eller fremmed Fabrikat. Herfra undtages Ph. W. Heymanns Mærke, som De fremdeles er berettiget til at forhandle. De maa sørge for, at mit Mærke stadig opnaar Topnoteringen hvad Prisen angaar, og endelig drage Omsorg for, at De ikke ved Konsignationerne kommer i Kollision med fob Kjøberne, navnlig dem, der købe gennem europæiske Huse, idet De stadig ikke maa forglemme, at faste fob Ordre er og bliver Deres Hovedopgave at skaffe frem, ligesom De altid maa skaffe mig højeste Markedspris for mine Konsignationer . . .

Paa dette Brev svarede Citanten den 24 September 1885, at han akcepterede de foreslaaede Betingelser med Undtagelse af Bestemmelsen i Post 4: „ligesom De er pligtig aldeles at opgive . . . dansk eller fremmed Fabrikat“, hvilken Bestemmelse Citanten kun vilde akceptere, naar de Indstævnte overlode ham

Lineagenturet af deres Smør derude, medens Citanten erklærede at ville forpligte sig til ikke at optage Ordre for andre Smørpakkere end de Indstævnte og Heymann og ikke for egen Regning at importere andre Pakkeres Smør end de Indstævntes og Heymanns, hvorimod han forbeholdt sig at købe derpaa Pladsen, hvilke Mærker han maatte finde for godt. I Brev af 30 December svarede de Indstævnte, at de i sin Tid havde indrommet Citanten den 1 pCt.s Kommission af indirekte Ordre under den Forudsætning, at Citanten aldeles gjorde sine Interesser til de Indstævntes og disses til sine, og at han af al Magt hjalp de Indstævnte med at faa hele Cape Forretningen paa deres Haand, samt at de Indstævnte naturligvis ikke kunde opgive deres Betingelser i Brevet af 22 August s. A., men at de ikke vilde modsætte sig, at Citanten i Ny og Næ paa hans Plads købte outside Mærker, som tilbødes ham til meget billige Priser, naar dette ikke skadede Salget af de Indstævntes Mærker.

Naar Citanten har bestridt, at der herefter er kommen nogen Overenskomst istand mellem Parterne, navnlig ogsaa om, at Citanten skulde være de Indstævntes Agent i Cape Town, kan der ikke gives ham Medhold heri, eftersom det er in confesso, at de Indstævnte have den 2 April 1886 sendt Citanten Kommissionsnota pr. 31 December 1885 over Alt, hvad der af dem var solgt til Cape Town paa anden Maade end gjennem Citanten, og at denne har ført sig Belobet til Indtægt, ligesom det ogsaa er in confesso, at Citanten paa alle de til ham senere konsignerede Varer har givet de Indstævnte et Forskud af 75 pCt. af Fakturabeløbene. De Indstævnte exporterede til Cape Town presserveret Smør i 4 forskellige Kvaliteter og til forskellige Noteringer, hver Kvalitet under særskilt Betegnelse, og de Daaser, i hvilket Smørret var pakket, vare forsynede med Etiketter, paa hvilke der var trykket en Ko af forskjellig Farve efter Kvaliteten, hvorhos der paa Etiketterne var trykt Smørrets Betegnelse og med store Bogstaver: „Preserved Danish butter, L. E. Bruun, Copenhagen“. I Aaret 1884 begyndte de Indstævnte endvidere til Cape Town at exportere presserveret Smør af ringere Kvalitet end de 4 nævnte, hvilket Smør, der gaves Benævnelsen „Fine Quality“, forsendtes i Daaser, der bare Etiketter med en Ko af grøn Farve og tre Løver, medens de Indstævntes Navn ikke fandtes paa Etiketterne. Af dette Smør, der gik under Mærket „Lion“, men ogsaa benævnedes „fine quality Lion“, „fine quality“ eller blot „fine“, sendte de Indstævnte til Citanten i Konsignation den 9 September 1885 et Antal af 10 Kasser, den 7 Oktober s. A. 10 Kasser, den 6 November s. A. 10 Kasser, den 29 December s. A. 10 Kasser og den 25 Januar 1886 endelig 8 Kasser, hvorhos der samtidig blev sendt Citanten 29 Kasser af samme Smør i fast Regning. Smørret var ifølge de Indstævntes Anbringende bleven pakket i Tiden fra 17 Juni

til 15 Juli 1885. Citanten, der efter den Tid jævnlig havde sendt de Indstævnte Forhandlings-Regninger, sendte med Brev af 19 Januar 1887 tvende saadanne til Indstævnte idet han bemærkede, at Alt nu var afregnet saa nær som de faa Kasser „prime quality“ og „Lion“, og at der for „Lion“ aldeles ikke var Salg, da Kvaliteten faldt saa daarlig ud, og Alle foretrak Cape frisch Butter eller Margarine, og i Brev af 16 Februar s. A. skrev Citanten til de Indstævnte, at han ved Afslutning af sine Boger havde fundet, at der var en Saldo af Lst. 569,16,9 i hans Faveur, hvorhos han med Brevet sendte en Liste over „undsettled consignments“, ifølge hvilken der var uberigtiget 48 Kasser Lion og 5 Kasser Prime, og bemærkede, at der for Lion Kvaliteten aldeles ikke kunde findes Kjøbere, samt foreslog de Indstævnte at forsøge nogle Kiæter „Lion“ bortsolgte ved Auktion, dersom det var dem meget om at gjøre at faa „Lion“ ud af Verden. Da de Indstævnte den 10 Marts f. A. havde modtaget sidstnævnte Brev med Bilag, opfordrede de strax ved Telegram Citanten til at telegraferer „Lionstock“, altsaa hvor stor en usolgt Beholdning han havde af „Lion“ Smør, og som Svar telegraferede Citanten s. D. til sin Fader: „sixty“, hvilket Svar Citantens Fader bragte de Indstævnte, der i den Anledning den 14 Marts tilskrev Citanten, at Svaret var dem uforstaaeligt, da han umulig kunde have liggende endnu 60 Kasser „Lion“, hvorhos de i Brevet bl. A. bemærkede, at Smørret, da det blev afsendt herfra, havde været saa godt, som den Slags billige Kvaliteter kunde forlanges at være, at de efter 1½ Aars Forløb ikke herfra kunde bedømme Smørrets Tilstand og Tilraadeligheden af at sælge ved Auktion, hvad Citanten selv bedst kunde bedømme, og at de vare uvillige til at lide noget Tab ved det Citanten sendte „Lion“ Smør, der, naar han havde holdt det i 18 Maaned, maatte være for hans Regning. I Brev af 27 April f. A. oplyste Citanten, at af de 60 Kasser „Lion“ Smør, som han havde opgivet at have i Behold, vare de 48 dem, der som anført vare blevne sendte ham i Konsignation, og de 12 Resten af dem, der vare sendte ham for egen Regning, og han protesterede imod, at det ham i Konsignation sendte „Lion“ Smør skulde betragtes som liggende for hans Regning. Da Citanten den 19 Januar s. A. havde sendt de Indstævnte Regnskab, ifølge hvilke der var en Saldo i hans Favor af Lst. 569,16,9 og de Indstævnte efter Motagelsen af dette Regnskab havde betalt Citantens Fader paa Citantens Vegne et Beløb af Lst. 130, opfordrede Citanten derhos i Brevet de Indstævnte til at betale til hans Fader Restbeløbet, der tilkom ham efter bemeldte Regnskab, idet han dog erklærede at ville imødekomme de Indstævnte saa meget, at disse fradrog de sædvanlige 75 pCt. i Forskud. Efterat de Indstævnte derpaa i Brev af 10 Juni f. A. havde meddelt Citanten, at de ikke vilde sende ham 35 Kasser Smør, der vare bestilte af ham,

og at de ikke kunde gaa ind paa at tilbagebetale nogen Del af de Penge, han havde sendt dem, men at de i Fremtiden ikke vilde udføre Ordre fra Citanten, og efterat de Indstævnte den 15 s. M. i Svar paa en til dem rettet Notarialbeskikkelse havde fastholdt deres Vægning ved at sende Citanten det af denne bestilte Parti Smør og deres Berettigelse til at afbryde Forretningsforbindelse med ham, sendte Citanten den 20 Juli f. A. til de Indstævnte Forhandlings-Regninger over 48 Kasser „Lion“ Smør og 5 Kasser „Prime quality“, som sendte ham i Konsignation, samt Regnskab, udvisende en Ballance i hans Favør af Lst. 197,7,5, hvilket Beløb han begjærede betalt til sin Fader.

Da de Indstævnte vægrede sig ved at betale det nævnte Beløb af Lst. 197,7,5, har Citanten efter Stævning mod det indstævnte Firma ved dettes Indehavere: Grossererne L. E. Bruun og C. E. Høst, under denne Sag paastaet det Indstævnte Firma ved dets nævnte Indehavere tilpligtede in solidum til Citanten at betale Beløbet med Fradrag af en tidligere Difference af 2 d, altsaa Lst. 197 7 sh. 3 d eller 3590 Kr. 2 Øre med Renter deraf, 6 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 25 August f. A. indtil Betaling sker og Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte have paastaet sig frifundne imod at betale Citanten Lst. 3 9 sh. 5 d og sig hos Citanten tillagt skadesløse Sagsomkostninger.

Differencen mellem Parternes Opgjørelser og derpaa byggede Paastande, vedrører alene de ovennævnte 48 Kasser Smør, „Fine quality“ eller „Lion“, der vare blevne sendte Citanten i Konsignation. Fakturabeløbene for disse 48 Kasser Smør, som Citanten ifjor Sommer i Cape Town vil have ladet bortsælge ved Auktion, udgjorde tilsammen Lst. 403 4 sh.; men medens Citanten vil afregne de 48 Kasser med det ved Auktionen indkomne Provenue med Fradrag af Omkostninger og Kommission m. V., eller til Rest Lst. 175 14 sh., formener de Indstævnte, at disse Kasser Smør bør afregnes med deres senere nedsatte Fakturabeløb ÷ Omkostninger m. V., Lst. 33 12 sh.,

eller med	Lst. 369 12 sh.
og da Citanten for bemeldte Kasser har kredit-	
teret de Indstævnte	„ 175 14 „

	bliver til Rest Lst. 193 18 sh.
møn da de Indstævnte havde i Kasse for Citanten	Lst. 197 7 sh. 5 d

tilkommer ham Overskud Lst. 3 9 sh. 5 d.

At det er de ovennævnte, i 5 forskellige Sendinger Citanten i Konsignation tilstillede 48 Kasser „Lion“ Smør, der i Cape Town ifjor Sommer ere solgte ved Auktion, maa anses efter Omstændighederne tilstrækkelig godtgjort ved de af Citanten i saa Henseende producerede Dokumenter, og er iøvrigt ej heller bestemt

benægtet af de Indstævnte under Sagens Forhandling, men de Indstævnte mene, at Citanten ved Misligholdelse af sine Forpligtelser overfor dem, er bleven pligtig at bære det Tab, der er lidt paa de omhandlede 48 Kasser Smør. Næst i den Henseende at bemærke, at Citanten havde anskaffet Etiketter, der i høj Grad lignede de Indstævntes, men som dog bare ikke de Indstævntes, men Citantens Navn, have de navnlig fremhævet, at Citanten ifølge de af dem i deres fornævnte Brev af 27 August 1884 stillede og af Citanten vedtagne Betingelser var forpligtet til den sidste Dag i hver Maaned at sende Indstævnte Stockliste eller Liste over de hos ham af de Indstævnte consignerede Varer, der endnu ikke vare solgte, men at han har tilsidesat denne Forpligtelse, uagtet han gjentagne Gange af dem blev afkrævet en saadan Liste.

De have i saa Henseende navnlig paaberaabt sig, at de til Citanten havde skrevet den 29 Marts 1886: „De maa ogsaa sende mig Act. Sales og Penge noget hurtigere, ligeledes en Stocklist hver Maaned, som engang aftalt“, den 7 Maj s. A.: „Lion. Jeg venter snart at faa Afregning fra Dem over dette Smør“, den 12 Juli s. A.: „Jeg venter snart at modtage Act. S. og Rem. fra Dem over Alt og ligeledes over „Lion“, den 13 August s. A.: „Hvorfor faar jeg aldrig mere, saaledes som oprindelig aftalt, maanedlige Beholdningslister over udsolgte Daaser hos Dem? Hvor bliver Afregningerne over Lion af? De skuder Dem selv og mig ved ikke at holde mig à jour med Salget af Smørret hos Dem“, den 24 September f. A.: „Haabende snart at modtage fuldstændig Afregning over hvad De endnu har uafregnet“, den 4 Oktober s. A.: „Gjerne imødesende Deres Ordre og Act. S. & Rem. over alt uafregnet“, den 29 Oktober s. A.: „Vær saa venlig at sende mig Act. Sales over Alt, hvad De har solgt, og en Stocklist over alt Usolgt, da jeg ønsker at vide nøjagtigt, hvorledes Sagerne staa“, den 24 November s. A.: „Jeg venter snart at møde Act. S. over alt „Lion“ og Prime etc.“, og den 12 Februar 1887: „Jeg haaber snart at modtage Act. S. og Afvikling over „Lion“ og de 4 Kasser Prime, da jeg gjerne vil have den Sag ud af Verden“. I det de Indstævnte derhos have anført, at Citantens Fader, der hyppig bragte dem Breve og Besked fra Citanten, for dem har opgivet, at kun faa Kasser af det Citanten i Consignation sendte „Lion“ Smør endnu var udsolgte, og at de, da Citanten til dem havde indbetalt endog mere end Værdien af det til ham sendte Smør, havde Grund til at antage, at de omhandlede, ham i Consignation sendte 48 Kasser Smør, vare solgte, men de, at Citanten maa være pligtig at erstatte dem det paa disse Kasser Smør lidte Tab.

Det maa nu ogsaa lægges Citanten til Last, at han ikke har opfyldt sine Forpligtelser til at sende de Indstævnte Beholdningslister, og at han navnlig ikke har efterkommet de Ind-

stævntes, dog kun i enkelte af deres nysnævnte Breve, indeholdte Opfordring til at sende saadan Liste, og naar Citanten har villet gjøre gjældende, at Beholdningslisters Indsendelse skulde have været overflødig og meningsløs, fordi de vare 24 à 26 Dage undervejs fra Cape Town hertil, og Beholdningen af usolgte Varer derfor kunde have forandret sig betydelig, førend de Indstævnte modtog Listerne, kan der ikke gives hum Medhold heri, da Listen dog oplyste de Indstævnte om, hvormeget der ved dens Afsendelse var usolgt, hvad vel kunde være af Vigtighed for dem at vide. Det maa dog hervæl bemærkes, at Citanten aldrig til de Indstævnte vil have sendt Stocklister, der i de Indstævntes Brev af 27 August 1884 vare betingede, for at de kunde have en klar Oversigt over, naar de skulde sende Citanten Consignationer, og at de Indstævnte, ifølge Citantens Anbringende, naar undtages de faa af de ovennævnte Breve, aldrig til Citanten havde omtalt Indsendelsen af saadanne Lister, og at det forholder sig anderledes or ikke oplyst af de Indstævnte. At Citanten havde Vanskelighed ved at sælge det ham sendte „Lion“ Smør kan imidlertid ikke antages at have været Indstævnte ubekjendt. Vel er det imod de Indstævntes Benøgtelser ikke bevist, at Citantens Fader, som af Citanten paastaaet, den 4 December 1885 har fra Citanten bragt de Indstævnte den Besked, at de maatte standse Afsendelsen af „Lion“ Smør, da det af Citanten modtagne Smør af denne Art var befundet at være daarligt, hvorimod Citantens Fader, ifølge de Indstævntes Anbringende, ved den nævnte Løjlighed ikkun skal have bragt dem den Besked fra Citanten, at han ikke ønskede mere „Lion“ Smør i fast Regning; men det er dog oplyst, at Citanten i Brev af 2 December 1885, som de Indstævnte modtog den 26 eller 27 s. M., bemærkede, at Kvaliteten af „Lion“ Smørret desværre ikke havde været saa god som tidligere Sæsons, og at simplere Kvaliteter vare rigelige, og ikke destomindre sendte de Indstævnte den 29 s. M. og den 25 Januar 1886 mere „Lion“ Smør til Citanten i Consignation. I flere senere Breve underretter Citanten og-aa de Indstævnte om, at „Lion“ Smørret er daarligt og vanskeligt at sælge. Saaledes skrev han den 3 Marts 1886: „Lion. Desværre har denne Kvalitet iaar vist sig at være langt daarligere end tidligere shipment, saa jeg har meget vanskeligt ved at sælge“, den 14 April s. A.: „Lion er en meget sekundær Kvalitet, og jeg har megen Vanskelighed ved at placere, tilmed . . . Lion er for simpel for herværende Marked“, den 7 Maj s. A.: „Med Lion Kvaliteten gaar det desværre meget langsomt . . .“, den 9 Juni s. A.: „Jeg haaber i Lobet af ganske kort Tid at sende Dem a/Ct. Salg over Alt, undtagen Lion, hvorfor der for Ojeblikket ingen Salg er“, den 30 s. M.: „Deres mildsalted har i de sidste shipment været saa daarligt, at jeg . . . da Choicest er saa billigt, vil der blive meget lidt Salg for aulted eller ordinære

Kvaliteter“, den 8 September s. A.: „Her er, som tidligere meddelt, kun Salg for Choiseat . . . andre Kvaliteter upaaagtede“, den 19 Januar 1887: „For Lion er her aldeles ingen Salg, da Kvaliteten fuldt saa daarlig ud, og Alle foretrække de Cape fresh Butter eller Margarin end simple tinned Smør“, og den 16 Februar s. A.: „Lion Kvaliteten kan aldeles ingen Kjøbere finde, ej heller andre simple Kvaliteter.“

Ligesom de Indstævnte efter disse Meddelelser fra Citanten maatte have Grund til at antage, at ialtfald en stor Del af det ham i Consignation sendte „Lion“ Smør var usolgt, saaledes maatte efter Rettens Formøning den Omstændighed, at de Indstævnte ikke modtog Afregning fra Citanten over noget af dette Smør, lade dem antage, at den største Del af det maatte være usolgt. Det er nemlig in confesso, at Citanten — hvad ogsaa fremgaar af de fremlagte og dokumenterede Korrespondance — efterhaanden sendte de Indstævnte specificerede a Conto Afregninger over skete Salg, og om det end kunde antages, at Citanten først vilde sende Afregning over det i en Sending modtagne „Lion“ Smør, naar det Altsammen var solgt, og der derfor maatte kunne gives de Indstævnte Medhold i, at de ikke, — som Citanten paastuar — af de modtagne Afregninger kunde se, ialtfald med Nojagtighed, hvormeget Smør Citanten havde usolgt i Behold, maatte de Indstævnte dog, naar de efterhaanden modtog Afregninger over alt andet til Citanten i Consignation sendt Smør, kun ikke over de 48 Kasser „Lion“ Smør, antage, at dette, eller dog den allerstørste Del af det endnu var usolgt, saameget mere som de 48 Kasser „Lion“ Smør vare tilstillede Citanten i 5 forskjellige Sendinger sammen med en stor Del andet ham i Consignation sendt Smør, og det dog maatte antages, at Citanten solgte de først ankomne Senginger af „Lion“ Smør førend han solgte de senere ankomne. Og vel har et i Sagen fort Vidne forklaret, at Citantens Fader, da Indstævnte, Grosserer L. E. Bruun, engang paa sit Kontor forlangte Afregning over, det Citanten sendte „Lion“ Smør, svarede, at der ikke kunde være Tale om Andet end at dette maatte være solgt paa nogle faa Kasser nær, men Rigtigheden af denne Forklaring er benægtet af Citanten, imod hvis Benægtelse det ej heller er oplyst, at Citantens Fader har staaet i et sandant Forhold til Citantens Forretning, at han maatte antages at vide, hvad der var solgt i denne. Naar Citanten dernæst havde til de Indstævnte indbetalt endog mere end Værdien af alt det ham tilstillede Smør, maatte Retten mene, at de Indstævnte, efter det mellem Parterne bestaaende Forhold, ikke heraf kunde have fyldestgørende Grund til at antage, at ogsaa det Smør, over hvilket Afregning ikke var givet, allerede var solgt, hvorhos Citanten har anført, at de store Indbetalinger til de Indstævnte vare skete efter disses Anmodning, i hvilken Henseende han har paaberaabt sig et af ham produceret Brev fra de

Indstævnte af 30 December 1885, i hvilket de, næst at bemærke, at Forholdene i den sidste Tid havde udviklet sig meget slæmt, indstændig bade Citanten om pr. omgaaende Post, hvis det var ham nogenlunde muligt, at sende dem Afregning over Alt til Dato solgt Smør samt en 3 à 400 Pund Sterling, eftersom de Indstævnte skulde betale en meget stor Sum, til hvis Dækning de sagde, at de gjorde sikker Regning paa Citantens Assistance.

Da de Indstævnte efter det Anførte, uanset at de ikke havde modtaget Beholdningslister fra Citanten, havde Grund til at antage, at den største Del af det ham i Konsignation sendte „Lion“ Smør var usolgt, havde de, naar de ikke vilde afvente, at han muligen kunde faa det solgt til den fakturerede Pris, Anledning til at give ham Ordre til, hvad de ellers vilde have foretaget med dette Smør, eller til at træffe anden Foranstaltning med Hensyn til dette, hvad de dog have undladt, og naar det hos Citanten konsignerede „Lion“ Smør, der var faktureret ham til en Pris af 12 d pr. Pund Netto fob Kjøbenhavn, hvilken Pris dog efter Breve og Telegrammer var nedsat til 11 d pr. Pund; ved den afholdte Auktion er, ifølge det under Sagens Forhandling anførte, udbragt til 7 d pr. Pund, er det end ikke paa-beraabt af de Indstævnte, at de, efterat de paagjældende 48 Kasser Lion Smør var ankommet til Cape Town, kunde ved nogen Disposition have erholdt en højere Pris for dette Smør end den ved Auktionen opnaaede, medens Citantens Undladelse af at sende de Indstævnte Beholdningslister, under de foreliggende Omstændigheder ikke findes at kunne medføre, at han skulde være pligtig at tilsvare de Indstævnte det hos ham konsignerede „Lion“ Smør med den fakturerede Pris, der ikke er oplyst nogen- sinde at have svaret til dette Smørs virkelige Værdi, ellor at dette Smør skulde betragtes som have staaet i Cape Town for hans Regning.

Efter det Anførte ville de Indstævnte derfor være at dømme overensstemmende med Citantens Paastand, imod hvilken iøvrigt ingen særlig Indsigelse er fremsat, dog saaledes at Sagens Omkostninger ville være at ophæve.

Stempelovertrædelse findes ikke at foreligge under Sagen.

Fredagen den 31 Januar.

Nr. 37. Gaardejer Lauritz Larsen som Værgе for den umyndiggjorte Christen eller Christian Marius Caspersen (Nellemann efter Ordre)

contra

Direktør og Formand for den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger G. F. Tværmoes (Hindenburg),

betr. Spørgsm. om en Branderstatning.

Lunde-Skam Herreders Dom af 5 Oktober 1886: Indstævnte, Gaardejer Lauritz Larsen af Stige, som beskikket Værgе for den umyndiggjorte Ungkarl Christen Marius Caspersen af Stige, bør til Citantskabet, den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger, betale 6595 Kr. med 5 pCt. aarlige Renter heraf fra den 15 Oktober 1885 til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Sagfører Kjørboe i Salær 40 Kr. hos det Offentlige. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrets Dom af 24 Oktober 1887: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Der tillægges Prokurator Lange i Salær 60 Kr., der udredes af det Offentlige. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve og det Citantens befalede Sagfører tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen

betaler Citanten 2 Kroner. Advokat Nellesmann tillægges der i Salarium for Højesteret 120 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 20 Februar 1885 ca. Kl. 8 om Morgenen opkom der Ild i Straataget over en af Gaardejer i Stige Hans Christian Rasmussens Ladebygninger, ved hvilken Ildebrand Gaardens Udbygninger tillige med et Skipper Jørgensen tilhørende straatækt Nabolus nedbrændte, medens et andet Nabolus led ubetydelig Beskadigelse. I et samme Dag afholdt Brandforhør tilstod H. C. Rasmussens 24-aarige Stedsøn, Christian Marius Caspersen, at han havde paasat Ilden paa den Maade, at han ad en i en Port staaende Stige gik op paa Slyden og med en Tændstik antændte en Klappning Rugfoder, hvorefter han steg ned, da han havde overbevist sig om, at Ilden fængede.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 7 Februar 1890.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1889.

Nr. 51.

Fredagen den 31 Januar.

Nr 37. Gaardejer Lauritz Larsen som Værge for den umyndiggjorte Christen eller Christian Marius Caspersen (Nellemann efter Ordre)

contra

Direktør og Formand for den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger G. F. Tvermoes (Hindenburg).

Chr. M. Caspersen blev samme Dag belagt med Arrest, men da der under de fortsatte Forhør opstod Spørgsmaal, om han var fuldt tilregnelig, blev han den 25 Marts s. A. indlagt til Observation paa Odense Sygehus, og efter at Stadslægen i en den 31 s. M. afgiven Erklæring havde udtalt, at Caspersen var sindssvag og maatte anses utilregnelig med Hensyn til den Forbrydelse, hvorfor han var under Tiltale, men som farlig for den offentlige Sikkerhed maatte anbringes i en Sindssygeanstalt, og det Kongelige Snnhedskollegium i en den 24 April næstefter afgiven Erklæring havde tiltraadt Stadslægens foranførte Erklæring, blev Undersøgelsen sluttet, uden at der dekretederes Aktion.

De Indstævnte, den almindelige Forsikkring for Landbygninger, der have udredet de de Brandlidte hos dem tilkommende Erstatningsbeløb, der tilsammen ere opgjorte til 5595 Kr., anlagde derefter i 1ste Instants inden Lunde-Skam Herreders ordinære Ret nærværende Sag, hvorunder de paastode Citanten, Gaardejer Lauritz Larsen som beskikket Værge for den umyndig-

gjorte Christian Marius Caspersen af Stige, tilpligtet at betale det nævnte Beløb med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 15 Oktober 1885 og Sagens Omkostninger skadesløst. Citanten paastod efter meddelt Bevilling til fri Proces ved sin beskikkede Sagfører Kiorboe, Caspersen frifunden for de Indstævntes Tiltale og disse paalagte at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til den beskikkede Sagfører, hvilket denne paastod sig tillagt i ethvert Fald hos det Offentlige. Ved nævnte Rets Dom af 5 Oktober 1886 blev de Indstævntes Paastand givet Medhold, medens Sagens Omkostninger ophævedes, og det Sagfører Kiorboe tilkommande Salær, der bestemtes til 40 Kr., blev paalagt det Offentlige. Citanten, hvem der ligeledes er meddelt fri Proces for Overretten, har nu ved sin beskikkede Sagfører, Prokurator Lange, indanket Sagen her for Retten, hvor han har gjentaget sine for Underretten nedlagte Paastande samt endvidere paastaaet de Indstævnte tilpligtede at betale Sagens Omkostninger her for Retten efter Reglerne for beneficerede Sager, der har paastaaet sig dette tillagt i hvert Tilfælde hos det Offentlige. De Indstævnte have procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse og paastaaet sig Appellens Omkostninger tilkjendt hos Citantenten.

Denne har støttet sin Frifindelsespaastand paa, at det ikke kan anses bevist, at Caspersen er Ophavsmand til Ildebranden, idet Citanten har anbragt, at de af Caspersen til Forhøret afgivne Tilstaaelser ere upaalidelige, fordi denne var sindssvag og utilregnelig, da han afgav dem, men selv om det maatte anses bevist, at Caspersen har pausat Ilden, har Citanten forment, at Caspersen paa Grund af hans nævnte aandelige Tilstand maa være fri for at udrede nogen Erstatning.

Under den forommeldte criminelle Undersøgelse er der bl. a. af en Læge, hvem Caspersen i Aaret 1981 konsulerede i Anledning af en Løgensbeskadigelse, afgiven den Erklæring, at Caspersen kun var meget ringe begavet og tillige led af en kronisk Skjælven af Lemmerne, der tydede paa en Lidelse i Centralnervesystemet, og en Højskoleforstander, hvis Skole Caspersen besøgte i Vinteren 1880—81, har ligeledes udtalt, at Caspersens Aandsevner vare overordentlig svage, hvorhos ogsaa 4 Vidner, hos hvilke Caspersen har tjent en kortere Tid i Sommeren 1879 og i Sommeren 1884, i det Væsentlige overensstemmende have forklaret, at han, der ikke kan antages at have befattet sig med Landbrug, paa egen Haand neppe kunde udføre de allersimpleste herved forefaldende Arbejder og for Exempel ikke kunde pløje eller harve. De af Caspersens Familie og nærmeste Omgivelser, der ere afhørte under bemeldte Undersøgelse, ville derimod — bortset fra, hvad der af 2 af disse er forklaret om nogle enkelte, navnlig i Tiden kort for Branden, af ham foretagne ufornuftige Handlinger — ikke have

bemærket, at hans Forstand fejlede noget, men have i det Væsentlige kun forklaret, at han, der for det meste, navnlig i Tiden fra den 1 November 1884 indtil Branden, opholdt sig hos Stedfaderen, med hvem han ikke harmonerede, var indesluttet, misfornøjet og i det Hele sær, hvorhos dog ogsaa nogle af bemeldte Vidner have forklaret, at Caspersen jevnlig havde underlige ufrivillige Bevægelser, Rysten og Skjelven og stundom pludselig kunde udbryde i umotiveret Latter.

Forhørsdommeren har, efter først at have bemærket, at der ikke under de første Forhør opstod nogen Tvivl hos ham om Caspersens Tilregnelighed, som sin endelige Mening i sin Henseende udtalt, at han vel ikke dristede sig til at anse Caspersen for fuldt tilregnelig, men paa den anden Side heller ikke turde udtale, at han var ansvarsfri paa Grund af manglende Forestilling om Brøde og Straf, hvilke Udtalelser ere tiltraadte af Retsvidnerne, hvorhos endelig en Medhjælper hos Arrestforvareren har forklaret, at Caspersen under Opholdet i Arresten, om han end var noget underlig, dog ikke vakte nogen Tanke om, at han ikke var ved Fornuftens fulde Brug.

Angaaende Motivet til Ildspaesættelsen angav Caspersen under Forhørene sit daarlige Forhold til Stedfaderen, og at hans Misfornøjelse med denne Dagen før Branden havde faaet ny Næring derved, at Stedfaderen havde nægtet ham Tilladelse til at anbringe en af ham anskaffet Mindesten paa en afdød Fasters Gravsted, hvilke Omstændigheder ogsaa ere bekræftede ved det iøvrigt under bemeldte Forhør Oplyste. Under Forhørene har Caspersen vedblivende fastholdt, at han paasatte Ilden med Villie, hvorhos han har forklaret, at han netop valgte Dagstid til at udføre Gjerningen, men hverken vilde have sat Ild paa om Natten eller i Stormvejr, og efter hans Udtalelse under Forhørene maa det antages, at han selv nærde den Tro, at det maatte blive ham, der kom til at bære Udgifterne ved den Skade, han havde forvoldt.

Ligesom der nu efter det Anførte ikke findes Grund til at forkaste Caspersens Tilstaaelse om bemeldte Ildspaesættelse, saa meget mindre som dens Rigtighed er bestyrket ved de iøvrigt fremkomne Oplysninger og afgivne Vidneforklaringer, saaledes skjønnes det ikke rettere end, at Caspersen, ialtfald efter hvad der er oplyst om hans Sindstilstand i Gjerningens Øjeblik, maa være pligtig til at erstatte de Indstævnte det Tab, han har forvoldt, og da det billiges, at Sagens Omkostninger i 1ste Instants ved denne Rets Dom ere hævede, og det den beskikkede Sagsfører tillagte Salær, hvis Storrelse der ikke, som af Prokurator Lange for Overretten paastaet, findes tilstrækkelig Anledning til at forhøje, er tilkjendt hos det Offentlige, vil den indaukede Dom i det Hele være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændig-

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Om Tiltalte Niels Vilhelm Stendrup, der er født den 29 Maj 1857 og anset ifølge Rettens Dom af 30 Juni 1883 efter Staffelovens § 268 med Forbedringshusarbejde i 18 Maanoder og ifølge den kongelige Landsover- samt Hof- og Stadsretsdom af 27 November 1888 efter Lov 3 Marts 1854, jævnfor Forordningen 5 September 1794 § 5 med en Bøde til Kjøbenhavns Amts Fattigkasse paa 80 Kroner, er det uoder nærværende mod ham for Kvaksalveri anlagte Sag ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han, efterat sidtnævnte Dom var overgaaet ham, har uden nogen Adkomst til at drive Lægepraxis taget en Mængde Personer i Kur, blandt Andet for Gigt, Krampe, Nerve- lidelser, Mave-, Bryst- og Underlivsygdomme, Kjertelsygdomme m. m., og som Helbredelsesmiddel anvendt en saakaldet magnetisk Behandling, der fornemmelig har bestaaet i, at han har lagt sine Hænder paa de angrebne Dele af Patienternes Legeme og be- stroget disse med Hænderne samt aandet paa de Syge, hvorhos han ogsaa til udvortes Brug har anvendt saakaldet magnetisk Papir og magnetisk Vand, hvilket sidste han ogsaa har ladet Patienterne drikke. For sine Kure har Tiltalte i mange Tilfælde forlangt og modtaget Betaling, men meget hyppigt har han be- handlet Patienterne gratis.

At Tiltaltes Behandling i noget Tilfælde har havt umiddel- bart skadelige Følger for de Paagjældende, er ikke oplyst.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte paany være at anse efter Lov 3 Marts 1854, jfr. Forordningen 5 September 1794 § 5, efter Omstændighederne med en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 200 Kr.

Nr. 276. Højesteretssagfører Shaw

contra

Peder Julius Andersen (Def. Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Vinding Herreds Extrarets Dom af 10 August 1889: Arrestanten Peder Julius Andersen bør straffes med Forbedrings- husarbejde i 2 Aar og betale alle de af nærværende Aktion flydende Omkostninger, derunder i Salær til Prokurator Clausen

og Sagfører Quist, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 Oktober 1889: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salar til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Jacobsen og Nissen, betaler Arrestanten Peder Julius Andersen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretsadvokat Shaw og Advokat Klubien 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten, Peder Julius Andersen, der er født den 21 November 1869, og oftere forhen straffet, senest ifølge Højesterets Dom af 31 Juli d. A., der stadfæster nærværende Rets Dom af 20 April næstforhen og Vinding Herreds Extrarets Dom af 28 December f. A., efter Straffelovens §§ 281 og 230, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 5 Aar, tiltales under denne fra fornævnte Extraret hertil indankede Sag for Tyveri, i hvilken Henseende det ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er godtgjort, at Arrestanten har gjort sig skyldig i den ham paasigtede Forbrydelse under følgende Omstændigheder.

Den 6 Januar d. A. undveg han fra et Sygehus i Nyborg, hvor han umiddelbart efter Afsigelsen af Dommen af 28 December var bleven indlagt, og skjulte sig i Jnølsberg Skov, hvorfra han, da det var bleven mørkt, begav sig til Aunslev i den Hensigt at begaa Tyveri af Klæder for at gjøre sig ukjendelig og rejse til Udlandet. Ved at passere et Udhus fik han Øje paa en indenfor Vinduet liggende Kniv og besluttede at stjæle den for at kunne bruge den som Redskab ved det paatænkte Tyveri, hvorfor han ituslog en Rude i Vinduet og ved at række Haanden gjennem Vinduet satte han sig i Besiddelse af Kniven, som til-

horte en paa det paagjældende Sted tjenende Karl og er vurderet til 40 Øre. Herefter gik han til en i samme By liggende Gaard, som han naaede omtrent Kl 7 om Aftenen, og gjennem uafsaasede Døre ind i Karlekammeret, hvor han tilegnede sig Klædningsstykker m. m. af Værdi ialt omtrent 60 Kr., der tilhørte to paa Gaarden tjenende Personer og dels beroede i et afsaaset Klædeskab, som Arrestanten aabnede ved et Tag foroven i Døren, dels henstode eller henlaa i Kammeret.

Som Følge heraf er Arrestanten ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 231, 1ste Led, og da den valgte Straf af Forbedringshusarbejde i 2 Aar findes passende, vil den i det Hele være at stadfæste.

Mandagen den 3 Februar.

Nr. 62/1888 *). F. V. Fønss (Selv)

contra

Firmaet P. A. Nielsen & Co. ved dets Indehavere, Møbelhandlerne R. P. Nielsen og A. V. Nielsen (Arntzen),

betr. Betaling af 1113 Kr. 89 Øre.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 Oktober 1887: Indstævnte F. V. Fønss bør til Citanterne P. A. Nielsen & Co. betale de paastævnte 1113 Kr. 89 Øre med 5 pCt. Rente p. a. af 1213 Kr. 89 Øre fra 24 Januar d. A. til 17 Marts d. A., af 1163 Kr. 89 Øre fra 17 Marts d. A. til 1 April s. A., og af 1113 Kr. 89 Øre fra sidstnævnte Dato indtil Betaling sker, samt denne Sags Omkostninger skadesløst. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører Richter en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelingen af den af ham den 5 December d. A. fremlagte Skrivelse fra Indstævnte. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke kan søs, hvorvidt den originale Lejekontrakt af 1 Oktober 1884, hvoraf den 5 September d. A. er fremlagt et Duplikat, er skrevet paa behørigt Stempelpapir.

---

*) Se Højesteretstidende 1888, pag. 765.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at der ved de Højesteret forelagte nye Oplysninger Intetsomhelst er fremkommet til Bestyrkelse af Citantens Anbringende om at have afbetalt Mere paa sin Gjæld til de Indstævnte, end der er beregnet ham tilgode, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil denne være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Citanten have at tilsvare de Indstævnte skadesløst. Han findes derhos i Medfør af Forordningen 11 August 1819 at maatte bøde 200 Kroner til Justitskassen.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Citanten til de Indstævnte skadesløst. For unødigt Trætte bør Citanten til Justitskassen bøde 200 Kroner; saa betaler han og til samme Kasse 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses are saalydende: Under nærværende Sag søge Citanterne P. A. Nielsen & Co. Indstævnte F. V. Fønss til at betale 1113 Kr. 89 Øre, som han skal skyldes dem til Rest efter fremlagt Panteobligation af 24 Januar d. A., oprindelig stor 1213 Kr. 89 Øre, hvilken Obligation er forfalden til skadesløs Betaling paa Grund af Udeblivelse med Renter og Afdrag, forfaldne den 1 Maj, 1 Juni og 1 Juli d. A., tilligemed Renter 5 pCt. p. a. af 1213 Kr. 89 Øre fra 24 Januar d. A. til 17 Marts s. A., af 1163 Kr. 89 Øre fra 17 Marts d. A. til 1 April s. A., og af 1113 Kr. 89 Øre fra sidstnævnte Dato til Betaling sker, samt alle af denne Sag flydende Omkostninger skadesløst.

Indstævnte har anført, at han, som oprindelig efter Lejekontrakt af 1 Oktober 1884 af Citanterne havde lejet endel Møbler, men senere købte disse mod at udstede den ovennævnte Paanteobligation, forinden allerede har i Afdrag betalt mindst 700 Kr., og at han ikke er pligtig at erlægge noget Afdrag, for de omhandlede af ham saaledes betalte Afdrag ere afskrevne som Afdrag paa Panteobligationen. Han paastaar sig derfor frifunden

for Citanternes Tiltale under Sagen, som for tidlig anlagt, idet han in subsidium har paastaet, at de 700 Kr. fradrages det paastævnte Beløb, og i alle Tilfælde paastaar han sig tilkjendt Sagens Omkostninger.

Da Indstævnte imidlertid ligeoverfor Citanternes Benægtelse, ikke har bevist at have erlagt større Afdrag end af Citanterne indrømmet, nemlig 100 Kr., vil han være at domme overensstemmende med Citanternes Paastand, der har Hjemmel i Panteobligationen.

Der vil være at forelægge Overretssagfører Richter en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse, til at berigtige Stemplingen af den af ham den 5 September d. A. fremlagte Skrivelse fra Indstævnte, der maa betragtes som et Indlæg. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke kan ses, hvorvidt den originale Lejekontrakt af 1 Oktober 1884, hvoraf den 5 September d. A. er fremlagt et Duplikat, er skreven paa behørigt Stempelpapir. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Tirsdagen den 4 Februar.

Nr. 298.

Advokat Halkier

contra

Lars Christian Jacobsen og Niels Peder Jensen (Def. Nellesmann),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 243 eller § 245, samt for uterligt Forhold.

Løjre Herreds Extrarets Dom af 7 September 1889: Arrestanterne Lars Christian Jacobsen og Niels Peter Jensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde hver især i 1 Aar og En for Begge og Begge for En udrede Aktionens Omkostninger, hvorunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Hude og Jacobsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 November 1889: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog

at Straffetiden for hver af Arrestanterne forhøjes til 18 Maaneder. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Gottschalch og Casse betaler Arrestanterne Lars Christian Jacobsen og Niels Peter Jensen, En for Begge og Begge for En, 16 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Løven.

Højesterets Dom

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil denne være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden for hver af de Tiltalte findes at kunne nedsættes til 1 Aar, og at Aktionens Omkostninger ville være at tilsvare af hver med Halvdelen.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for hver af de Tiltalte bestemmes til 1 Aar, og at Aktionens Omkostninger udredes af de Tiltalte med Halvdelen af hver. Paa samme Maade udrede de Tiltalte i Salarium for Højesteret til Advokaterne Halkier og Nellesmann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanterne Lars Christian Jacobsen og Niels Peder Jensen for Overtrædelse af Straffelovens §§ 243 eller 245 samt for uterligt Forhold anlagte fra Lejre Herreds Extraret hertil indankede Sag er det ved deres egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstandse bevist, at Arrestanten Jacobsen den 25 Juli d. A. om Aftenen, medens han sammen med Medarrestanten og Gaardejer Ole Hansen af Ousted sad og drak hos Sidstnævnte, der var falden i Søvn ved Bordet, gik hen til den i samme Stue værende Seng, hvor Ole Hansens Hustru laa og sov, og befalte hende paa hendes bare Logeme, indtil hun vaagnede og slog efter ham, at Arrestanten Jensen senere samme Aften fra et tilstødende Værelse gik afklædt ind i fornævnte Stue og befalte Ole Hansens Hustru, som da var vaagen, paa samme Maade, hvormed han dog ophørte, da hun strax gav sig til at skrigte og slaa efter ham, samt at Arrestanten Jensen den 26 s. M. og Arrestanten Jacobsen den 4 August d. A. ved

Trusel om øjeblikkelig Anvendelse af Vold have tvunget Ole Hansen til at laane dem henholdsvis 3 og 4 Kr. Forsaauidt Arrestanten Jacobsen endvidere sigtes for paa lignende Maade at have den 26 s. M. at have aftvunget Ole Hansen 1 Kr., er der mod hans Benægtelse ikke tilvejebragt Bevis herfor.

Angaaende Sagens nærmere Omstændigheder er det oplyst, at Ole Hansen og Arrestanten Jensen, den 24 Juli d. A., i bemeldte Herreds Politiret havde vedtaget at erlægge Bøder for Vold, som Ole Hansen sigtedes for at have lejet Arrestanten til at deltage i, og at Ole Hansen samme Dag medtog begge Arrestanterne til Ousted, hvor de paa hans Opfordring gjorde Spektakler for at fortrædige Sognefogden, og derefter tilbragte Dagene indtil den 27 s. M. i Ole Hansens Gaard, under hvilket Ophold de svirede sammen med Ole Hansen og opførte sig saa brutalt, at denne, den 26 om Aftenen, af Skræk flygtede ud af Gaarden gennem et Vindue og tilbragte den paafølgende Nat hos en Nabo. Under Udøvelsen af de ommeldte i Ole Hansens Gaard begaaede lovstridige Handlinger, vare Arrestanterne, efter deres Forklaring, i en noget beruset, men tilregnelig Tilstand, hvorimod Arrestanten Jacobsen maa antages at have været fuldkommen rødre, da han den 4 August næstefter paany indfandt sig i Gaarden og aftvang Ejeren det omhandlede Laan af 4 Kr.

Arrestanten Jacobsen er født den 5 Marts 1870 og ved Ringsted Herreds Extrarets Dom af 29 Maj d. A. anset efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Arrestanten Jensen er født den 30 Juni 1863 og oftere forhen straffet, senest ifølge Københavns Kriminal- og Politiretsdom af 4 Januar 1887 efter samme Lovs §§ 100 og 101 med lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage.

For deres her i Sagen omhandlede Forhold, ere Arrestanterne ved den indankede Dom rettelig ansøte efter Straffelovens §§ 185 og 243, 1ste Led, men Struffen, der for hver især er fastsat til Forbedringshusarbejde i et Aar, findes at burde forhøjes til lige Arbejde i 18 Maaneder for hver.

Onsdagen den 5 Februar.

Nr. 294. Højesteretssagfører Shaw

contra

**Hans Steffen Jørgensen og Jens Lars Madsen eller
Jens Larsen Madsen (Def. Nellemann),**

der tiltales: Førstnævnte for Overtrædelse af Straffelovens § 257
og Sidstnævnte for Meddelagtighed deri.

Stubbekjøbing Herreds Politirets Dom af 9 April 1889: De Tiltalte, Gaardejer Hans Steffen Jørgensen af Birket og Gaardejer Jens Larsen Madsen af Lidstrup bør bøde henholdsvis 40 Kr. og 30 Kr. til Statskassen eller, saafremt disse Boder ikke fuldtud erlægges inden den nedenfor bestemte Frist, hensættes i simpelt Fængsel i henholdsvis 8 Dage og 6 Dage. Saa betale de Tiltalte og En for Begge og Begge for En alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger. Det Idømte at udredes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og denne iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Oktober 1889: De Tiltalte, Gaardmændene Hans Steffen Jørgensen i Birket og Jens Lars Madsen eller Jens Lassen Madsen i Lidstrup, bør hver især straffes med simpelt Fængsel i 14 Dage. I Henseende til Sagens Omkostninger, bør Politirettsens Dom ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Gottschalch og Larsen, betale de Tiltalte, En for Begge og Begge for En 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved den indankede Dom, hvis faktiske Fremstilling findes i det Væsentlige at kunne tiltrædes, ere de Tiltalte rettelig ansete efter Straffelovens § 257; men efter samtlige Omstændigheder findes Straffen at kunne bestemmes for hver af de Tiltalte til en Bøde af 100 Kroner, subsidiært simpelt Fængsel i 10 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Hans Steffen Jørgensen og Jens Lars Madsen bør hver især til Statskassen bøde 100 Kroner eller i Mangel af Bødens fulde Betaling inden 4

Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse hensættes i simpelt Fængsel i 10 Dage. Saa udrede de og En for Begge og Begge for En Sagens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium til Højesteretssagfører Shaw og Advokat Nellemann for Højesteret 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Stubbekjøbing Herreds Politiret hertil indankede, mod de Tiltalte, Gaardmændene Hans Steffen Jørgensen i Birket Jens Lars Madsen eller Jens Larsen Madsen i Lidstrup, henholdsvis for Overtrædelse af Straffelovens § 257 og for Meddelagtighed heri, anlagde Sag er det dels ved de Tiltaltes egen Erkjendelse, dels ved de afgivne Vidneforklaringer godtgjort, at de Tiltalte en Dag i November f. A. under Indgaelsen af en Handel mellem Tiltalte Jørgensen og Skovfoged Jens Poulsen af Skjærringe Vesterskov, hvorved bemeldte Tiltalte tilbyttede sig en Poulsen tilhørende Plag, der under Sagen er opgivet at have en Værdi af 300 Kr., imod en i Efteraaret 1877 født Hest, hver for sig erklærede, at Hesten nylig var fyldt 8 Aar, uagtet de begge maa antages at have været bekendte med dens rette Alder. Da det derhos af de under Sagen udmeldte Overskjøns-mænd er udtalt, at Hesten, som de have vurderet til 150 Kr., vilde have have haft omtrent den dobbelte Værdi, hvis den havde været 4 Aar yngre, og da det efter samtlige Omstændigheder maa statuere, at den urigtige Aldersangivelse er sket i svigagtig Hensigt — hvorved for Tiltalte Madsens Vedkommende bemærkes, at han efter et Vidnes Forklaring, hvis Rigtighed han ikke har turdet modsige, nogle Dage efter Handelen Indgaaelse, under Grin fortalte Vidnet, at Skovfogeden var bleven pudset, at Hesten var solgt for 8 Aar, uagtet den var 12 Aar, og at Tiltalte kjendte dens virkelige Alder, fordi han en Gang havde villet købe den selv — ville de Tiltalte, af hvilke Jørgensen er født den 6 Januar 1844 og Madsen den 19 September 1853, og af hvilke Ingen er funden forhen straffet, være at anse efter Straffelovens § 257, for Tiltalte Madsens Vedkommende, jfr. med § 47, 1ste Led, efter Omstændighederne hver især med Straf af simpelt Fængsel i 14 Dage.

Underrettsdommen, hvorved de ere ansete med Statskassen tilfaldende Bøder af henholdsvis 40 Kr. og 30 Kr., vil overensstemmende hermed være at forandre,

Nr. 295.

Advokat Hindenburg

contra

Florentine Vilhelmine Davidsen, Marie Camilla Ottosen, Marie Sofie Lind og Johan Christian Jacob Larsen (Def. Klubien),

der tiltales: Nr. 1 for Ran eller Bedrageri, Nr. 2, 3 og 4 for Hæleri eller Meddelagtighed i Bedrageri.

Amager Birks Extrarets Dom af 27 Juni 1889: De Tiltalte, Florentine Vilhelmine Davidsen, Marie Camilla Ottosen, Marie Sofie Ph. Lind og Johan Christian Jacob Larsen, bør for Aktors Tiltale i nærværende Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Konnerup, og til Defensor, Prokurator Jørgensen, 12 Kr. til hver, ville være at udrede af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Oktober 1889: De Tiltalte, Florentine Vilhelmine Davidsen, Marie Camilla Ottosen, Marie Sophie Ph. Lind og Johan Christian Jacob Larsen, bør hensættes, Førstnævnte i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage, de øvrige Tiltalte hver Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage. Saa udredo de Tiltalte og in solidum Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Prokuratorerne Konnerup og Jørgensen for Underretten med 10 Kr. til hver og Salærer til Prokuratorerne Mundt og Salomonsen for Overretten, med 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold[ ] til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør

ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Alle og Alle for En til Advokaterne Hindenburg og Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Amager Birks Extraret hertil indankede Sag, ere de Tiltalte Florentine Vilhelmine Davidsen, Marie Camilla Ottosen, Marie Sofie Ph. Lind og Johan Christian Jacob Larsen aktionerede, Førstnævnte for Ran eller Bedrageri, de Andre for Hæleri eller Meddelagtighed i Bedrageri.

Den 1 April d. A. traf Tiltalte Davidsen Husmand Ole Jensen, der var beruset, paa Amager, hvor hun og Tiltalte Ottosen, som hun kort efter mødte, ledsagede ham hen til deres derboende Veninde, Tiltalte Lind, hos hvem Tiltalte Larsen senere kom tilstede. Ole Jensen, der blev opfordret til at give Drikkevarer og i den Anledning tog sin Portemonnæ frem, har sigtet Tiltalte Davidsen for at have snuppet den ud af hans Haand og taget et Tikronestykke i saamme, men mod hendes Benægtelse kan det ikke anses bevist, at hun har sat sig i Besiddelse af Portemonnæen uden hans Samtykke. Tiltalte Davidsen har paa- staaet, at Ole Jensen selv leverede hende Portemonnæen for at opbevare den for ham, men hun har erkjendt, at hun derefter uden hans Vidende og Villie har tilvendt sig et Tikronestykke i samme, samt at hun, efter at have vexlet det, gav Tiltalte Ottosen 1 Kr. og Tiltalte Lind 2 Kr., for at de skulde tie med, at hun havde tilvendt sig Pengene. Af disse beholdt Tiltalte Davidsen selv 4 Kr. og lagde 1 Kr. 20 Øre tilbage i Portemonnæen, medens 30 Øre anvendtes til Drikkevarer og 1 Kr. og 50 Øre til Billetter til en Beriderforestilling. De Tiltalte Ottosen og Lind have erkjendt, at de modtog af Tiltalte Davidsen henholdsvis 1 Kr. og 2 Kr. af Pengene, for at tie stille med det Passerede. Endelig har Tiltalte Larsen tilstaaet, at have faaet 1 Kr. af sin Kjæreste, Tiltalte Lind, af de 2 Kr., som Sidstnævnte modtog, uagtet han vidste, at Pengene vare tagne i Ole Jensens Portemonnæ.

Tiltalte Davidsen er født 24 Februar 1872, de Tiltalte Ottosen, Lind og Larsen henholdsvis 6 Juli 1866, 21 December 1857 og 4 November 1863. Tiltalte Lind er forhen anset ved Amager Birks Extraretsdom af 21 Januar 1882 efter Straffelovens § 194, jfr. § 54, og efter § 195 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, medens ingen af de andre Tiltalte er tidligere tiltalt eller straffet.

For det ovennævnte Forhold vil Tiltalte Davidsen være at anse efter Straffelovens § 253, jfr. §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage og de øvrige Tiltalte efter Straffelovens § 253, jfr. § 55, med Fængsel paa Vand og Brød hver i 3 Dage. I Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom — ved hvilken samtlige Tiltalte, da Ole Jensen har frafaldet Krav paa Erstatning samt Sagens fortsatte Forfølgning under Paaberaabelse af Straffelovens § 254, ere frifundne for Aktors Tiltale — være at forandre.

Færdig fra Trykkeriet den 14 Februar 1890.

Universitetsboghandler G. E. C. Gade Forlag.

Triers Bogtrykkeri H. J. Schou. Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1889.

Nr. 52—53.

Mandagen den 10 Februar.

Nr. 50.

Slagter J. Barfoed (Jensen)

contra

Sagfører **Gulmann** som Kurator i Mejeriejer **C. V. T. Frischs** Konkursbo (Klubien),

betr. Spørgsm. om en Rotshandels Afkræftelse ved Konkurs.

Nykjøbing Bythings Dom af 7 Marts 1887: Indstævnte, Slagter Barfoed af Nykjøbing, bør for Citantens, Sagfører Gulmann i Maribo, som Kurator i afdøde Mejeriejer Frischs Konkursbo, dennes Tiltale i nærværende Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 April 1888: Indstævnte, Slagter Barfoed af Nykjøbing paa Falster, bør til Citanten, Sagfører Gulmann af Maribo, som Kurator i Mejeriejer af Maribo C. V. T. Frischs Konkursbo, inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse enten mod Betaling af 358 Kr. 4 Øre udlevere de omhandlede 70 Stykker Svin eller betale 2500 Kroner med Renter 5 pCt. aarlig fra den 11 Maj 1886 indtil Betaling sker. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. At efterkommes under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører M. Carlsen en Frist af 8 Dage fra

denne Doms Afsigelse til at forsyne det af ham den 12 September f. A. fremlagte Indlæg med Stempel.

Højesterets Dom.

Den Omstændighed, at Leveringen af de i den indankede Dom omhandlede 70 Svin var en delvis Opfyldelse af den under 10 Juli 1885 indgaaede kontraktmæssige Forpligtelse til at levere ca. 180 Svin, kan ikke udelukke Anvendelsen af Afkræstelsesreglen i Konkurslovens § 24. og om end de i Dommen omhandlede 5000 Kroner efter de Højesteret forelagte nye Oplysninger maatte være at betragte som et Forskud paa Kjøbesummen. kan dette ikke medføre en anden Bedømmelse af det foreliggende Retsforhold, end om det nævnte Beløb havde været ydet som et Laan. Med disse Bemærkninger og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at erindre, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses are saalydende: Nærværende Sag er i 1ste Instants anlagt ifølge Ordre fra Maribo Kjøbstads Skifteret, som behandler Mejeriejer Charles William Thierry Frischs Konkursbo, af Citanten, Sagfører Gulmann af Maribo, som Kurator i nævnte Konkursbo, imod Indstævnte, Slægter Barfoed af Nykjøbing paa Falster, ved sidstnævnte Kjøbstads ordinære Ret til Tilbagelevering af 70 Stykker Svin, som den 11 Januar 1886 af Fallenten Frisch ere udleverede til Indstævnte, eller til Betaling af deres Værdi, 5250 Kr., subsidiært 3026 Kr. 16 Øre, med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 11 Maj 1886 indtil Betaling sker og Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte paastod sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger, og ved Underrettens den 7 Marts 1887 afsagte Dom blev Indstævntes Frifindelsespaastand tagen tilfølge og Sagens Omkostninger ophævede.

Ifølge fornævnte Skifterets Bestemmelse har Citanten indanket denne Dom hertil, hvor han har gjentaget sine for Underretten nedlagte Paastande, dog at han mest subsidiært har paa-
 staaet Svinenes Værdi sat til 2858 Kr. 4 Øre, og saaledes at han har betinget den paa-
 staaede Udlevering og Betaling henholdsvis af Betaling fra Boets Side eller af Likvidation af 268 Kr. 69 Øre. Indstævnte procederer til den indankede Doms Stadfæstelse, hvorhos enhver af Parterne paa-
 staaer sig Appellens Omkostninger tillagte.

Det er in confesso, at Fallenten ved et den 10 Juli 1885 udstedt Dokument til Indstævnte solgte ca. 180 Svin til en i Forhold til Noteringen vedtagen Pris, at levere inden Dampskibsfartens Ophor det nævnte Aar. Samtidig modtog Fallenten af Indstævnte 5000 Kr., for hvilke han udstedte sin Vexel til Indstævnte. Efter dennes Fremstilling var de 5000 Kr. et Forskud paa Kjøbesummen for Svinene, medens Citanten paa-
 staaer, at disse Penge modtoges af Frisch som et Laan, for hvis Tilbagebetaling Dokumentet om Svinehandelen skulde tjene til Sikkerhed. Det er fremdeles in confesso, at Fallenten inden Aarets Udgang leverede Indstævnte 100 Svin, og at der af Kjøbesummen for disse afskrevs 2500 Kr. paa Vexlen, medens Resten udbetaltes Fallenten kontant af Indstævnte. Den 11 Januar 1886 var Indstævnte tilstede paa Fallentens Bopæl, Idasminde ved Maribo, og ifølge hans Begjæring lod Fallenten 70 Stk. sammesteds beroende Svin føre til Maribo Baneguard, for at de kunde afgaa til et af Indstævnte opgivet Indskibningssted, men betænkte sig og førte Svinene tilbage til sin Stald, idet han nægtede at levere dem til Indstævnte, under Paaarsæelse af, at han maaske snart vilde gaa Fallit og frygtede at paadrage sig kriminelt Ansvar ved Udleveringen. Indstævnte anmodede nu Kongens Foged i Maribo Birk om at indsætte ham i Besiddelse af de 70 Svin, hvilke han erklærede for sig tilhørende. Under den samme Dag afholdte Fogedforretning erkjendte Fallenten, at de ommeldte Svin tilhørte Indstævnte, og at han havde besiddet dem paa Indstævntes Vegne og forklarede Intet at have imod, at Indstævnte indsattes i Besiddelse af dem, hvorefter Indstævntens fandt Sted ved Fogdens Foranstaltning. Vexlen, hvis Restpaalydende, 2500 Kr., var forfalden til Betaling den 10 s. M., blev den 12 s. M. indfriet af Indstævnte, og Resten af Kjøbesummen for de 70 Svin, der ialt udgjorde 2858 Kr. 4 Øre, dækkedes af Indstævnte ved Afholdelse af Bropenge og andre Omkostninger til Beløb 89 Kr. 35 Øre og ved kontant Betaling af 268 Kr. 69 Øre til Frisch. hvis Bo derefter under 23*) s. M. toges under Konkursbehandling, og som senere er afgaaet ved Døden.

*) Skal være 22de.

Citanten gjør gjældende, at Ejendomsretten over de 70 Svin først er gaaet over til Indstævnte ved Besiddelsestagelsen under Fogedforretningen og som Følge af Frischs under denne Forretning afgivne indvilgende Erklæring. Han formener derfor, at Indstævnte maa være pligtig til at udlevere Svinene eller deres Værdi til Frischs Konkursbo ifølge Konkurslovens § 20, da han den 11 Januar 1886 ikke havde indfriet Vexlen og folgelig ikke havde et forfaldent Krav paa Frisch, men ialtfald ifølge samme Lovs § 24, eftersom den skete Udlevering medførte en Begunstigelse af Indstævnte paa de andre Kreditorers Bekostning og foregik paa en Tid, da Frisch, Indstævnte vitterligt, forudsaa sit Fallissement som nær forestaaende.

Indstævnte har derimod anført, at han allerede i Slutningen af Decembar 1885 blev Ejer af disse Svin, der paa den Tid endnu ikke vare i tjenlig Stand, hvorfor han enedes med Fallenten om, at denne i begge Parters Interesse paa Indstævntes Vegne skulde beholde og fodre dem indtil den 11 Januar 1886, at Ejendomsretten ialtfald er overført til ham inden Fogedforretningen ved hans Mærkes Anbringelse paa Svinene, og at Udleveringen, som sket ifølge et Fogeddekret, ikke falder ind under Bestemmelserne om Retshandelens Afkræftelse ved Konkurs.

Under Hensyn til, at Fallenten indtil Fogedforretningens Afholdelse vægrede sig ved godvillig at udlevere Indstævnte Svinene og at Mærkningen — efter hvad der in confesso — foretoges umiddelbart før nævnte Forretning, findes der imidlertid mod Citantens Benægtelse ikke tilvejebragt Bevis for, at Svinene ere blevne Indstævntes Ejendom førend de overleveredes ham under Fogedforretningen. At Overleveringen foregik ved Fogdens Mellemkomst, findes efter de dermed forbundne Omstændigheder ikke at ophæve dens Karakter af Frivillighed for Fallentens Vedkommende eller at udelukke Anvendeligheden af Konkurslovens Afkræftelsesregler. Forsaavidt Overleveringen skete til Dækning af den af Indstævnte ved Ydelsen af de 500 Kr. erhvervede Fordring paa Fallenten, hvoraf dengang endnu resterede 2500 Kr., skjønnes den i Henhold til alt det Anførte at falde ind under Reglen i Konkurslovens § 24, og Indstævnte bliver derfor at tilpligte til Citanten i dennes fornævnte Egenkab enten at udlevere de ommeldte 70 Svin imod Tilbagebetaling af den af ham kontant betalte Del af Kjøbesummen, 858 Kroner 4 Øre, eller at betale 2500 Kroner med Renter som paastaet.

Sagens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at hæve.

Der vil være at forelægge Overretssagfører M. Carlsen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at forsyne

det af ham den 12 September f. A. fremlagte Indlæg med Stempel. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse her for Retten.

Tirsdagen den 11 Februar.

Nr. 302. Højesteretsadvokat Shaw
contra
Hans Erichsen Winneballe (Def. Lunn),

der tiltales for Ildspasættelse.

Lunde Skam Herreders Extrarets Dom 13 August 1889: Arrestanten Hans Erichsen Winneballe bør hensættes til Tugthusarbejde i 8 Aar. I Erstatning til Landbygningernes Brandforsikkring bør han udrede 70 Kr. Saa bør han og at tilsvare samtlige af Aktionen lovlige flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Kjørboe, og til Defensor, Prokurator Kramer, 10 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 November 1889: Arrestanten Hans Erichsen Winneballe bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar. I Henseende til den idømte Erstatning og Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Lehmann og Gottschalch for Overretten, betaler Arrestanten 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dømmen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter at den indankede Dom efter det Offentliges Begjæring var indstævnet for Højesteret, har Tiltalte villet gjøre gjældende, at han har paasat Ilden i en utilregnelig Tilstand, men efter de i den Anledning tilvejebragte Oplysninger kan der intet Hensyn tages til dette Anbringende.

Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil denne være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 4 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Shaw og Lunn 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lunde Skam Herreders Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Hans Erichsen Winneballe for Ildpaasættelse, og efter hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste, ere de hermed forbundne Omstændigheder følgende:

Arrestanten, der er 22 Aar gl. og Uhrmager, bosatte sig i Oktober Maaned f. A. som Uhrmager i Kappendrup, idet han, efter at den derboende Uhrmager var død, indflyttede i den af denne hidtil benyttede Lejlighed i Bødker Niels Rasmussens Ejendom sammesteds og for 1000 Kr. overtog den Afdødes Beholdning af Uhre, hans Butiks- og Værkstedsinventarium m. m. Arrestanten ejede Intet, og den Sum af 400 Kr., som han strax afbetalte, skaffede han tilveje ved Laan, hans Forretning gik daarligt og hans Pengevanskeligheder tiltog, særlig da hans Giftermaal i afvigte Sommer var nær forestaaende, og han i den Anledning havde lejet ny Lejlighed.

Efterat han den 1 Juli d. A. havde været i Bogense med sin Kjereste og fulgt hende til hendes Hjem, kom han omtrent Kl. 11 om Aftenen tilbage til sin Bolig i Rasmussens Ejendom. Denne, der kun beboedes af Arrestanten og Ejeren med Familie, er et toetages grundmuret Hus, tækket med Tegl og adskilt ved Brandgavl fra Naboejendommen, medens den anden Gavl er fri. I Stueetagen havde Arrestanten og Ejeren Butiklokaler og Værksted; paa 1ste Sal, hvortil kun fører een Trappe, havde Arrestanten en enfags Stue til Gaden ligefor Trappen, medens det øvrige, en Stue til Gaden og et Sovekammer og Kjøkken til Gaarden, benyttedes af Ejeren, hans Hustru og en 6-aarig Plejesøn. Paa Hjemvejen følte Arrestanten sig, som han har forklaret, mere og mere forknyt over sin Pengeforlegenhed og vil,

efterat være kommet op i sin Stue paa 1ste Sal, have tænkt paa at skrive til en Onkel om Laan, og skjøndt han mistvivlede om at faa et saadant, søgte efter Papir hertil, uden at finde noget. Da han ved fornyet Søgen fik sin Brandpolice ihænde, faldt det ham ind, at han, ved at afbrænde Huset, kunde komme i Besiddelse af Forsikkringssummen for sit Losore, der var højt ansat, og derved redde sig ud af sine Pengevanskeligheder. Herpaa havde han, som han har forklaret, alt tidligere tænkt, men kun flygtigt; nu bestemte han strax at paasætte Ilden og gik i den Hensigt udenfor sin Dør, hvor han heldte Indholdet af sin Spritlampe over den største Del af Trappegelænderet; han antændte derpaa Spritten med Blusset i Lampen, og da han saa det brænde, gik han tilbage i Stuen og lagde sig tilsøngs.

Foruden Døren ind til Arrestantens Stue førte fra Trappen en Dør til Rasmussens Kjøkken, hvorfra atter gik Dør til Sovekammeret. Her var Rasmussen med Hustru og Plejesen gaaede tilsøngs Kl. 10 og havde sovet, uden at høre Arrestanten komme hjem, men lidt efter Midnat blev Rasmussen, der var vaagnet, opmærksom paa en Koagen af Ild, og da han fra Kjøkkenet aabnede Døren til Trappen, saae han denne og Omgivelsen i Brand; han løb derfor tilbage gennem Kjøkkenet og Sovekammeret til Stuen til Gaden, hvor han aabnede Vinduet for at kalde Hjælp.

Da Arrestanten, ved at høre Rasmussen tumble med Noget ved Siden af, var — som han har forklaret — kommet i Tanke om, hvad han skyldte ham, Kone og Barn, stod han op af Sengen og gik først til Døren for at komme ud, men da Ild og Røg var for stærk, løb han, for at raabe om Hjælp, til sit Vindue, som han aabnede, samtidig med at Rasmussen aabnede sit. Han opfordrede Rasmussen til at kaste sine Sengeklæder ud paa Gaden, for at Arrestanten kunde komme ned, idet han, som han har udsagt, vilde med Naboens Hjælp sætte Stige til Huset for at Rasmussen med Familie kunde komme ud. Rasmussen løb imidlertid, uden at agte herpaa, til Gaardsiden, hvor han gennem Vinduet kaldte paa sin Nabo, der næsten øjeblikkelig kom til og med sin Kones Hjælp, ved at helde Vand over Ilden, dæmpede den saavidt, at Trappen kunde passeres af Rasmussen og Familie, hvorpaa Ilden fuldstændig slukkedes. Arrestanten selv var imidlertid gennem sit Vindue kommet ned paa Gaden.

Det viste sig at Trappens øvre Trin og Gulvet herfra henimod Rasmussens Kjøkkendor var stærkt forkullede og Trappegelænderet gjennebrændt, samt at en Del af Bagklædningen paa den til Loftet førende Trappe var svedet og et Hjørne af samme antændt.

Brandskaden er vurderet til 66 Kr.

Arrestanten har udsagt, at han, da han den paagjældende

Aften kom hjem, antog, at Rasmussen og Familie var tilsengs, men iøvrigt gaa hans Forklaringer — saaledes som disse efter det Foreliggende maa forstaas — ud paa, at han ikke skjænkede Rasmussens nogen Tanke, førend han, efterat Ilden var paasat, herte, at de vare vaagne, og vel maa det antages, at Ilden, hvis den ikke var opdaget saa hurtigt som det skete, vilde have umuliggjort Adgang ad Trappen, men naar henses til, at Rasmussens Værelser ved Kjøkkenet vare adskilte fra Antændelsesstedet, at de havde Vinduer til 3 Sider, og at Afstanden fra Karmen til Jorden kun var $5\frac{1}{2}$ Alen, samt at Arrestanten, der var fuldt saa udsat, kom gennem Vinduet ud paa Gaden og efter sin Forklaring, som der ikke er Grund til at forkaste, vilde søge Hjælp og redde de øvrige Beboere, hvis det ikke alt var sket, findes de ikke ved den omhandlede Lejlighed at have været udsatte for aabenbar Livsfare, og idet Straffelovens § 280 som Følge heraf maa anses uanvendelig, vil Arrestanten, der er født 15 Maj 1867 og ikke funden forhen straffet efter Dom, være for sit anførte Forhold at anse efter Straffelovens § 251, 1ste Led, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 3 Aar. Overensstemmende hermed vil Underrettsdommen, der har anset ham efter Straffelovens § 280, jfr. § 283, med Tugthusarbejde i 8 Aar, være at forandre.

Nr. 303. Højesteretssagfører Lunn

contra

Jens Anders Nielsen, Niels Peder Hansen og Christen Mortensen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 24 Juli 1889: Jens Anders Nielsen, Niels Peder Hansen og Christen Mortensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød hver især i 5 Dage. Af Sagens Omkostninger afholdes Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Konnerup og Jørgensen; 15 Kr. til hver, af de Tiltalte En for Alle og Alle for En, medens Jens Anders Nielsen betaler de øvrige Omkostninger for sit Vedkommende og de Tiltalte Hansen og Mortensen, En for Begge og Begge for En, tilsvare de dem vedkommende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 November 1889: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for de Tiltalte, Jens Anders Nielsen, Niels Peder Hansen og Christen Mortenson, bestemmes til 2 Gange 5 Dage for hver. I Salær til Prokuratorerne Meyer og Juel for Overretten, betale de Tiltalte, En for Alle og Alle for En, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Salærerne udredes paa den nedenfor anførte Maade.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Salarierne udredes af Jens Anders Nielsen med Halvdelen og af Niels Peder Hansen og Christen Mortensen En for Begge og Begge for En med den anden Halvdel. Paa samme Maade betale de Tiltalte i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Lunn og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kjobenhavns Amts nordre Birks Extraret hertil indankede Sag, ere de Tiltalte Jens Anders Nielsen, Niels Peter Hansen og Christen Mortensen aktionerede for Tyveri.

Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt oplyste er det bevist, at Tiltalte Nielsen i Løbet af afvigte Vinter har tilvendt sig i Parken ved Gaarden Aldershvile omtrent 150 Stkr. friske Hasseltræer, ansatte til Værdi mellem 30 og 40 Kr., som han dels afsavede, dels afskar ved Roden eller lidt ovenfor samme. Træerne brugte Tiltalte, dels til Brændsel, dels til Fletning af Kurve, som han solgte.

Det er paa samme Mande bevist, at de Tiltalte Hansen og Mortensen, i Løbet af afvigte Vinter, efter Overenskomst og i Forening, have tilvendt sig i en Mose ved Aldershvile omtrent 50 Stkr. Elletræer af Værdi 25 Kr., som de afsavede ved

Roden eller lidt højere oppe, og som de anvendte til Brændsel i Hjemmet.

Tiltalte Nielsen, der er født 27 Oktober 1858, er ikke funden forhen tiltalt eller straffet. Tiltalte Hansen, der er født den 3 Marts 1853, er anset ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 13 Juli 1878 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvilken Straf var udstaaet 30 s. M. Tiltalte Christen Mortensen, der er født 10 Juli 1840, er anset ved Højesterets Dom af 3 Februar 1868 efter Straffelovens § 203, kfr. § 54, ligeledes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Det mau billiges, at de Tiltalte ved den indankede Dom ere ansete efter Straffelovens § 228, kfr. § 234, for Hansens Vedkommende under Hensyn til § 61, men Straffen, der er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage for hver, findes at maatte bestemmes for hver til lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage.

Onsdagen den 12 Februar.

Nr. 28. Kjøbmand **M. Christiansen** (Dietrichson)

contra

Sagfører **J. O. Willemann** som Mandatarius for Handelsagent **K. M. Philipsen** (Grüner),

betr. Spørgsm. om en Lejeafgift af nogle Sække.

Vejle Kjøbstads Gjøsterets Dom af 1 December 1887: Indstævnte, Kjøbmand M. Christiansen i Vejle, bør til Citanten, Sagfører Willemann som Mandatarius for Handelsagent K. M. Philipsen, betale 7 Kr. 75 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 23 Juni d. A. til Betaling sker, men forevrigt for hans Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at de ovennævnte 3 Sluttedler ere udfærdigede uden Stempel. At efterkommes under Adfærd efter Loven inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 Oktober 1888: Indstævnte, Kjøbmand M. Christiansen, bør til Citanten, Sagfører

J. C. Willemann som Mandatarius for Handelsagent K. M. Philipson, betale 888 Kr. 46 Øre med 5 pCt. aarlige Renter heraf fra den 23 Juni 1887 indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Det Idømte udredes inden 8 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ligesom den Maade, hvorpaa de i den indankede Dom omhandlede Slutsedler henvise til det Citanten ved disses Oprettelse overleverede trykte Cirkulære fra den paagjældende Mølle, kunde give Citanten Anledning til at antage, at den betingede Leje af Sækkene, der tilhørte Møllen, og skulde tilbagesendes til denne, kun skulde tilsvares, forsaavidt en saadan overhovedet blev at erlægge til Møllen, saaledes findes hele Indholdet af Philipsens senere Breve, hvori han ikke gjorde nogen Fordring paa eller tog noget Forbehold om Leje i Anledning af de allerede da foreliggende Forsinkelser med Tilbagesendelse af Sækkene, og ganske særlig den i Dommen omtalte Skrivelse fra Philipsen af 2 Januar 1887 at vidne om, at Philipsen er gaaet ud fra den samme Forudsætning. Da det nu er givet, at Philipsen ikke selv har maattet svare Leje af de paagjældende Sække, og det efter det Foreliggende heller ikke kan antages, at noget Krav i saa Henseende vil blive gjort gjældende imod ham, maa det billiges, at Citanten ved Gjæsteretsdommen ikkun er tilpligtet at udrede det i Dommen ommeldte Fragtbeløb 7 Kr. 75 Øre med Renter, hvorfor denne Dom, ved hvis Bestemmelse om Processens Omkostninger det maa have sit Forblivende, vil være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret ville være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Gjæsterettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Sagfører J. E. Willemann i Kolding som Mandatarius for Handelsagent K. M. Philipsen sammesteds, i 1ste Instants ved en Gjæsteret søgt Indstævnte, Kjøbmand M. Christiansen i Vejle, til Betaling af 888 Kr. 46 Øre, som denne ifølge en under Sagen fremlagt Opgjørelse for Tiden fra 24 Maj 1886 til 18 Juni 1887 skal være Citantens Mandant skyldig, nemlig dels 880 Kr. 71 Øre i Leje af Sække, dels 7 Kr. 75 Øre, som Citantens Mandant skal have udlagt i Fragt for Sække, som Indstævnte har tilbagesendt, tilligemed Renter af det indtalte Beløb 5 pCt. p. a. fra Gjæsteretsstrævnings Dato den 23 Juni 1887 til Betaling sker.

Ved Gjæsteretsdommen er Indstævnte tilpligtet at betale Citanten i hans ommeldte Egenskab det sidstnævnte Beløb af 7 Kr. 75 Øre med Renter deraf som anført, medens han iøvrigt er frifonden for Citantens Tiltale, og denne har nu indanket Sagen her for Retten, hvor han har gjentaget sine i 1ste Instants nedlagte Paastande. Indstævnte procederer derimod til Gjæsteretsdommens Stadfæstelse, og som Sagen saaledes foreligger Overretten til Paakjendelse, bliver der for samme alene Spørgsmaal om Indstævnets Forpligtelse til at betale Citanten det ovennævnte for Sækkeleje beregnede Beløb med Renter.

Ved 3 henholdsvis den 17 Maj 1886, den 3 og den 24 Juli s. A. daterede Sluttedler, der ere fremlagte under Sagen, stadfæstede Indstævnte af have kjøbt ovennævnte Philipsen forskjellige Partier Neumühlen Hvedeklid paa Vilkaar, som nærmere angivet i Sluttedlerne, og hedder det i disse bl. A., at Sække haves lejefrie i 30 Dage, men udover den Tid berognes i Leje $\frac{1}{2}$ Pfenning pr. Sæk pr. Dag, og skulle Sækkene returneres franko, hvorhos endelig Sluttedlerne indeholde en Bøstemmelse, der gaar ud paa, at Handelen forøvrigt skulde være afsluttet i Henhold til Møllens trykte Betingelser eller trykte Cirkulære, idet der, efter hvad der er in confesso, herved er sigtet til de Betingelser, hvorunder en ved Kiel beliggende Mølle, Neumühlen kaldet, sælger sine Produkter, og af en, af Citanten under Sagen fremlagt dansk Oversættelse af disse paa Tysk affattede Betingelser, hvoraf et trykt Exemplar maa antages ved Indgaaelsen af de ovennævnte Handeler at være bleven Indstævnte leveret af Philipsen, fremgaar det, at bemeldte Mølle ligeoverfor sine Kjøbere opstiller tilsvarende Betingelser med Hensyn til den tilhørende Sække som de ovenanførte i de ommeldte Sluttedler optagne, dog at den Tid, hvori Sækkene kunne haves lejefrie, i Møllens Betingelser angives til ikkun 4 Uger, medens Betingelsen iøvrigt gaar ud paa, at Møllen skulde være berettiget til uden Godtgjørelse at udsætte Leveringen af de solgte Varer, dersom der indtraf Forstyrrelse i Forretningen eller ved Leveringen ved Brud paa Maskiner, ved Isforhindringer eller andet større Tilfælde, dog at

Kjøberne, dersom Forstyrrelsen varede længere end 4 Uger, frit skulde kunne annullere Handelen uden Godtgjørelse til Møllen. Det maa nu anses in confesso under Sagen, at Indstævnte med den ved de ommeldte Sluttedler købte Klid har modtaget som Emballage ialt 2090 Sække, og det er Leje af disse Sække, som Indstævnte skal være bleven Philipsen skyldig ved at have beholdt dem udover den i Sluttedlerne fastsatte Tid.

Indstævnte har til Støtte for sin Frifindel-øspaaastand villet gjøre gjældende, at Philipsen har afsluttet de paagjældende Handeler i Egenskab af Agent eller Kommissionær for den ommeldte Mølle samt anbragt, dels at Philipsen ved Indstævntes Underskrift af de ommeldte Sluttedler udtrykkelig udtalte, at de deri indeholdte Bestemmelser om Sækkeleje ingen Betydning havde, men kun vare optagne deri for en Forms Skyld, og for at Møllen kunde have et lille Tryk paa sine Kjøbere for at faa de af den udsendte Sække returnerede, samt at det var i Tillid hertil, at Indstævnte underskrev Sluttedlerne, dels at Philipsen ialtfald som Agent for bemeldte Mølle kun kan kræve Leje af de omhandlede Sække hos Indstævnte, forsaavidt han selv har erlagt saadan til Møllen, hvad han imidlertid, efter hvad Citanten her for Retten har erkjendt, ikke har.

Citanten har imidlertid benægtet, at Philipsen har afsluttet de paagjældende Handeler som Agent for den ommeldte Mølle, hvorimod Citantens Fremstilling i saa Henseende gaar ud paa, at Philipsen ikke staar i nogen direkte Forbindelse med bemeldte Mølle, men har købt den omhandlede Klid andetsteds og navnlig — efter hvad han her for Retten har anbragt — hos en af bemeldte Møllens Handelsforbindelser i Hamborg, samt at han har solgt Kliden til Indstævnte for egen Regning, og selv om han i Virkeligheden kun havde havt Kliden til Forhandling pr. Kommission, maa der i ethvert Fald gives Citantens Medhold i, at det maa være Indstævnte uvedkommende, hvem der var Ejer af Kliden, da han efter Indholdet af Sluttedlerne ikke er traadt i Kontraktsforhold til Andre end Philipsen. Denne maa derfor være berettiget til i eget Navn at paatale Indstævntes Misligholdelse af Handlerne, navnlig hans Undladelse af i rette Tid at tilbagegaaende de under Sagen omhandlede Sække — hvilken Forsømmelse Indstævnte har erkjendt at have gjort sig skyldig i — og ligesom det ikke imod Citantens Benægtelse er godtgjort, at Philipsen ved Handlernes Afslutning har givet Indstævnte noget Tilsagn om, at der ikke skulde blive gjort Ansvar gjældende imod denne i den ommeldte Anledning, saaledes maa det, forsaavidt Indstævnte har villet gjøre gjældende, at Philipsen ialtfald kun kunde kræve Leje af de omhandlede Sække, dersom han selv havde erlagt saadan til Møllen, og at det ogsaa fremgik, dels af Sluttedlernes Henviisning til Møllens trykte Betingelser, dels af et iøvrigt ikke under Sagen fremlagt Brev, som Philipsen,

efter hvad der er in confesso, under 2 Januar f. A. har tilskrevet Indstævnte, at dette havde været en Forudsætning mellem ham og Philipsen, bemærkes, at der ved Henvisningerne i Sluttedlerne til Møllens trykte Betingelser ikke kan være sigtet til Bestemmelserne sammesteds om Sækkeleje, eftersom Sluttedlerne i saa Henseende give selvstændige, fra Betingelserne noget afvigende Regler, og at der heller ikke kan tillægges Philipsens Udtalelser i Skrivelsen af 2 Januar f. A., hvilke Udtalelser navnlig gaa ud paa, at han samme Dag havde modtaget en stor Regning fra Møllen paa Sækkeleje, men at han skulde gjøre Alt for at Indstævnte skulde blive fri for at betale Leje, med Tilføjende, at Indstævnte dog skulde returnere, da de vel næppe slap helt, og — som det videre hedder i Brevet — „Møllens Leje løber jo op“, nogen afgjørende Betydning, idet det ikke er uantageligt, at Philipsen, som af Citanten paastaet, kun er fremkommen med disse Udtalelser for at give det Udseende af, at Møllen pressede ham for Sækkelejen og derved undskyldte den Strengthed, hvormed han gjorde det ham selv tilkommende Krav herpaa gjældende ligeoverfor Indstævnte.

Efter det Ovenanførte, og idet de af Indstævnte under Sagen nedlagte subsidiære Paastando — der gaa ud paa, at han kun skal dømmes enten til at betale Citanten de under Sagen omhandlede Sækkes Værdi, som han har beregnet til 836 Kr., imod at erholde de paagjældende Sække eller et tilsvarende Antal Sække af samme Kvalitet udleveret i uskadt Stand eller til at betale et Beløb af 433 Kr. 67 Øre, hvortil Sækkelejen, som det maa antages paa Grund af en Fejltagelse i Philipsens ovennævnte Skrivelse af 2 Januar f. A., var beregnet — ikke egne sig til at tages til Følge, vil Indstævnte, der iøvrigt ikke har gjort særlig Indsigelse imod den af Citanten under Sagen opstillede Beregning af Sækkelejen, hvorefter denne udgjør 880 Kr. 71 Øre, være at tilpligte at betale Citanten som Mandatarius for Philipsen dette Beløb med Tillæg af de Citanten allerede ved Underretsdommen tilkjendte Beløb af 7 Kr. 75 Øre, eller ialt 888 Kr. 46 Øre med Renter, som paastaet.

Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne ligeledes være at ophæve. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Torsdagen den 13 Februar.

Nr. 314. Højesteretssagfører Bagger
 contra
 Jens Olsen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Skanderborg Kjøbstads Extrarets Dom af 7 November 1889: Arrestanten Jens Olsen, født i Egense den 17 September 1838, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Han vil derhos have at betale de med hans Arrest og Aktionens iøvrigt lovlig forbundne Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Bjerregaard, 15 Kr., og til Defensor, Kancelliraad, Prokurator Bagger, 12 Kr., samt i Erstatning til Niels Jensen Hagl af Hornsyld Mark 12 Kr. 53 Øre. Det Idømte at betale inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 December 1889: Arrestanten Jens Olsen bør hensættes til Tugthusarbejde i 2 Aar. Med Hensyn til den Arrestanten idømte Erstatning samt Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten. Overretssagfører Rye og Justitsraad Neckelmann, i Salær hver 20 Kr., bør Underretsdommen ved Mugt at stande. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Halkier 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag taltales Arrestanten Jens Olsen for Tyveri og Betleri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse, i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste, maa Følgende anses godtgjort.

Efterat Arrestanten i et Par Maaneder indtil den 17 August d. A. havde haft Arbejde hos en Farver i Skanderborg, begav han sig den 20 s. M. over Silkeborg og Herning til Holstebro og derfra videre nordpaa, indtil han, som det maa antages, den 1 September kom til Vester Brønderslev. Han var, da han fratraadte den nævnte Plads, efter sin Forklaring i Besiddelse af 5 Kroner, men efterat have opbrugt dem, maatte han, som han har udtrykt sig, fægte sig frem, idet han, der dog vil have søgt Arbejde som Væver, hvilket det imidlertid ikke lykkedes ham at faa, hos Forskjellige, dels Haandværksmestre, dels Andre, tilbetlede sig det Nødvendige til Livets Ophold.

I Vester Brønderslev, hvor han om Natten forblev i Kroen, tilvandt han sig den næste Dag om Eftermiddagen fra et døværende Karlekammer 2 Lommeure og en Uhrkjæde, som hang paa Væggen i Kamret og tilhorte den sammesteds tjenende Gaardskarl Anders Grønberg Jensen, der har forklaret, at han, da han Kl. 3 om Eftermiddagen forlod Kammeret, havde aflaaaset Døren og lagt Nøglen op paa en Loftsbjælke, og at Nøglen, da han igjen vilde ind i Kammeret, var borte. Arrestanten har imidlertid forklaret, at Døren vel var aflaaaset, men fastholdt, at Nøglen sad i Laasen, da han gik ind i Kammeret, efter først at have banket paa, uden at Nogen lukkede op, og at han, efterat have taget Uhrene og Kjæden, atter forlod Kammeret gennem Døren, i hvilken han lod Nøglen sidde, og denne Arrestantens Forklaring, der ikke findes at kunne forkastes, bliver herefter at lægge til Grund for Sagens Paadømmelse. Arrestanten begav sig derefter sydpaa og solgte eller pantsatte det ene Uhr for 6 Kr. til Marskandiser Stensen i Hobro — der har udleveret Uhret under Sagen — medens han vil have knust det andet Uhr, da det ikke vilde gaa, og splittet Stykkerne ad. Bestjaulne har ansat Værdien af dette Uhr til 10 Kr. og af Kjæden, som Arrestanten vil have solgt for 25 Øre, uden at kunne opgive til hvem, til 3 Kr., mod hvilke Værdiansættelser Arrestanten ikke har fundet Noget at erindre, men har, efterat have erholdt det førstnævnte Uhr, der er vurderet til 10 Kr., tilbage, frafuldet Krav paa videre Erstatning under Sagen. Derimod har Marskandiser Stensen til en Politirapport gjort Paastand om at tilkjendes en Erstatning af 6 Kr., hvorimod Arrestanten ikke har fundet Noget at erindre, men da denne ikke har lidt noget Tab umiddelbart ved Tyveriet, vil der ikke kunne tilkjendes ham nogen Erstatning under nærværende Sag.

Arrestanten begav sig derefter videre sydpaa og kom Lørdagen den 14 September til Vejle, hvor han erholdt Logis hos Arbejdsmand Johan Boesen, men Mandagen den 16 September forlod han allerede bemeldte Logis, efter at han, medens han var alene i Lejligheden, havde tilegnet sig et Par bemeldte Arbejdsmand tilhørende Snøresko, som han strax solgte til en Pantelaaner for ca. 3 Kr. Denne har atter solgt Skoene til en ham ubekjendt Person, men Bestjaalne, der har ansat Værdien af dem til 8 Kr., har frafaldet Krav paa Erstatning.

Samme Dag fandt Arrestanten, der var gaaet ind i Bøsemager Frandsens Butik i Vejle for at kjobe et gammelt Gevær, da han var one i Butikken, medens Bøsemageren saa Geværet lidt efter, Lejlighed til ubemærket at tilvende sig en i Butikvinduet hængende Revolver, der er ansat til en Værdi af 8 Kr. Ved sin Anholdelse var han i Besiddelse af denne, der er udleveret Ejeren, der ikke har forlangt videre Erstatning.

Arrestanten, der herefter vilde forlade Vejle, kom imidlertid i Tanker om, at han munglede Ammunition til Geværet, og besluttede derfor at vende tilbage for at kjobe Ammunition. For ikke at bære paa Geværet, gik han ind i et Hus i Udkanten af Byen, hvor han fik Lov til at sætte det fra sig. Ved Bortgangen fra dette Hus saa han et Cylinderuhr med en saakaldet Talmikjede ligge i Vinduet og tilegnede sig ubemærket disse Gjenstande, hvorpaa han pantsatte Uhret for 4 Kr. til den samme Pantelaaner, til hvem han havde solgt Snøreskoene. Derimod beholdt han Kjæden, der er vurderet til 50 Øre, og saavel denne som Uhret, der er ansat til en Værdi af 10 Kr., ere under Sagen tilbageleveret Ejeren, Arbejdsmand Frederik Madsen, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning.

Dagen efter tilvandt Arrestanten sig i en Gaard i Store Dalby et i Husets Dagligstue, i hvilken han en kort Tid var alene, i Vinduet henliggende Solv-Cylinderuhr med Messingkapsel og vedhængende Baand, tilhørende Ungkarl Niels Peder Mikkelsen. Uhret søgte han senere at sælge til en Marskandiser i Horsens, men denne ønskede at beholde Uhret lidt, indon han kjobte det, og Arrestanten gik da sin Vej og indfandt sig ikke senere for at hente Uhret tilbage. Dette, der er vurderet til 12 Kr., er under Sagen tilbageleveret Ejeren, der har givet Afkald paa yderligere Erstatning.

Efter at Arrestanten den 18 September var kommet til Skanderborg, hvor han tilbragte Natten i en Have bag ved Byen, gik han den næste Morgen op i et Hus, hvor der paa et Loftskammer boede tvende Væverlærlinge, Andreas Nisson og Anton Pedersen, med hvem han havde arbejdet sammen hos den tidligere ommeldte Farver i Skanderborg, forat træffe disse, der imidlertid allerede vare gaaede paa Arbejde. Han forlod derpaa atter Huset, men noget efter faldt det ham ind, at han paa det

ommeldte Kammer kunde tilegne sig Klædningsstykker eller Andet, og han vendte derfor atter tilbage til dette, hvor han, da Døren var uafaaet og der Ingen var tilstede, ubemærket tilegnede sig en Jakke, Vest og Benklæder af brunt Klæde, vurderede henholdsvis til 10 Kr., 2 Kr. og 7 Kr., samt et gammelt Silketørklæde, der ikke har kunnet sættes til nogen Værdi, Alt tilhørende Andreas Nissen, samt et Cylinderuhr med Nysølvskasse og vedhængende Messingkjæde samt en Nikkelkjæde med Medaillon, vurderede henholdsvis til 5 Kr. og 1 Kr. 50 Øre, tilhørende Anton Pedersen. I Lommen paa Jakken var der efter Arrestantens Forklaring et til 10 Øre vurderet Lærreds-Lomme-tørklæde, som dog Ingen af de tvende Lærlinge har villet vedkjende sig. Klædningsstykkerne pantsatte han samme Dag hos en i Skanderborg boende Pantelaaner for 4 Kr., og disse, der ere bragte tilveje under Sagen, ere tilligemed Resterne af det ovennævnte Silketørklæde, af hvilket Arrestanten havde afrevet et Stykke for dermed at forbinde sine Fødder, samt de øvrige ved den nævnte Lejlighed stjaalne Gjenstande. der forefandtes hos Arrestanten ved hans Anholdelse, — med Undtagelse af Lomme-tørklædet — udleverede Ejerne, der have frafaldet Krav paa videre Erstatning

Arrestanten har derhos, som det maa antages, den 21 September om Formiddagen, fra Indsieder Jørgen Jørgensens Hus paa Hatting Mark tilvendt sig en tom Pengepung, der af Ejeren er ansat til en Værdi af 40 Øre, samt en Sparebøsse af Ler, indeholdende 8 Øre. Pengepungen bortkastede Arrestanten, da han saa, at den var tom, og Sparebøssen har han ituslaaet. Ifølge Jørgen Jørgensens Forklaring skulde Tyven have bunet sig Vej til Huset gennem et af Vinduerne, i hvilket der. istedenfor en ituslaaet Rude, var med Søm anbragt et Stykke Pap, som fandtes bøjet tilside, ligesom han ogsaa formener, at der er gjort Forsøg paa at opbryde Døren, der fra Husets Forstue fører ind i Lejligheden, hvorhos han vil savne forskjellige andre Gjenstande. Arrestanten har imidlertid fastholdt, at han ikke er gaaet ind gennem Vinduet, ligesaa lidt som han vil have gjort Forsøg paa med Vold at opbryde den nævnte Dør, men angiver at være gaaet ind ad en Bagdør, der ikke var afaaset, men kun lukket med en Klinke, eller dog ikke anderledes, end at han kunde lukke den op uden Anvendelse af Vold, ligesom han ikke vil have tilvendt sig nogen af de øvrige savnede Gjenstande, og denne hans Forklaring findes efter Omstændighederne ikke at kunne forkastes. Jørgen Jørgensen har frafaldet Krav paa Erstatning under Sagen.

Da Arrestanten samme Dag midt paa Eftermiddagen kom forbi Niels Jensen Hagls Ejendom paa Hornsyld Mark, der er beliggende ved en Bivej, som fra Landevejen fører til Hornsyld, og havde forvisset sig om, at ingen af Beboerne vare tilstede i

Huset, hvis Døre vare aflaaede, ituslog han med Haanden en Rude i et af Vinduene i Opholdsværelserne, der vendte ud mod Vejen, og efterat have løftet Husperne af, lukkede han Vinduet op og steg gennem Vinduesaabningen ind i Stuen, hvor han fra et unflaaet Klædeskab borttog et Sæt blå Vadmælklæder, bestaaende af Frakke, Benklæder og Vest, tilsammen vurderede til 18 Kr., et Par Buckskinds Benklæder og en Vest af samme Slags Tøj, tilsammen vurderet til 8 Kr., en Pung med 2 Kr. 53 Øre, samt et Par Skaftestøvler. Han forlod derpaa atter Stuen gennem Vinduet, og i Haven bagved Huset iførte han sig Frakken samt Buckskinds Benklæderne og Vesten samt Skaftestøvlerne og efterlod sammesteds istedet sin egen Frakke og 1 Par Træsko, medens han trak de nævnte Benklæder ovenpaa sine egne Benklæder. Pungen, der af Ejeren er erklæret for værdiløs, bortkastede Arrestanten, og Pengene, der vare deri, har han forbrugt. De øvrige Gjenstande vare alle ved hans Anholdelse i hans Besiddelse og ere udleverede Ejeren, idet dog Skaftestøvlerne, af hvilke Arrestanten havde bortskaaet Skafterne, efter Ejeren af Retsvidnerne tiltraadte Paastrand, derved ere forringede med mindst 10 Kr. Denne har herefter paastaet sig tilkjendt en Erstatning af 12 Kr. 53 Øre, mod hvilken Erstatning Arrestanten ikke har fundet Noget at erindre.

Arrestanten, der er født i Aaret 1838, har tidligere, efter 3 Gange at være straffet for Tyverier, begaaede før hans fyldte 15. Aar, senest ifølge Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 April 1854 efter Forordningen af 11 April 1840 § 27, 2det Mbr., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, endvidere været straffet ifølge Lehn's Birks Extrarets Dom af 12 April 1858 for Tyveri og bedrægeligt Forhold med Forbedringshusarbejde i 4 Aar, ifølge Højesterets Dom af 30 Juni 1863 for Tyveri efter fornævnte Forordnings §§ 12, 2det Mbr., 13 og 14 med Tugthusarbejde i 7 Aar, ifølge Lehn's Birks Extrarets Dom af 13 November 1870 for Tyveri efter Straffelovens § 231, 2det Led, med Tugthusarbejde i 6 Aar, ifølge Hobro Kjøbstads Extrarets Dom af 11 Juni 1878 for Bedrageri og Falsk efter Straffelovens §§ 253 og 268 med Tugthusarbejde i 3 Aar, ifølge Horsens Kjøbstads Extrarets Dom af 9 April 1887 for Tyveri og Bedrageri efter Straffelovens §§ 228 og 253 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og ifølge Frederiksberg Birks Extrarets Dom af 29 Marts d. A. for Bedrageri efter Straffelovens §§ 251 og 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. For sit ovenomhandlede Forhold vil Arrestanten nu være at anse efter Straffelovens §§ 230, 1ste og 2det Stykke, og Lov 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 2 Aar.

I Henseende til den Husmand Niels Jensen Hagl af Hornslyd Mark tilkjendte Erstatning vil Underrettsdommen være at studfæste.

Nr. 322. Højesteretssagfører Bagger
 contra
 Christen Jensen Iversen (Def. Halkier),

der tiltales for Falsk og Bedrageri.

Randers Kjøbstads Extrarets Dom af 12 November 1889: Arrestanten, Tjenestekarl Christen Jensen Iversen, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar samt udrede alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Kancelliraad, Prokurator Bredstrup, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Jacoby, 10 Kr. Sam bør han og i Erstatning til Kjøbmændene Harboe og Isak Jørgensen betale henholdvis 1 Kr. 65 Øre og 3 Kr. De idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 December 1889: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Rye, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at endvidere Straffelovens § 251 vil være at bringe til Anvendelse paa de af Tiltalte imod Kjøbmændene Harboe og Isak Jørgensen forøvede Bedragerier,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Tjenestekarl Christen Jensen Iversen for Falsk og Bedrageri, og er det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens

ovrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold.

Midt i August Maaned d. A. da Tiltalte, som den Gang tjente hos Kjøbmand Grundtvig i Randers, var bleven sendt hen til Epidemihuset sammesteds med en Pække Varer, som en derværende Diakonisse havde købt hos Grundtvig, modtog han ved Afleveringen af Pakken Betalingen for Varerne 4 Kr. 52 Øre. Han undlod imidlertid ved Hjemkomsten at aflevere Beløbet, hvilket han har forbrugt, og da Tiltalte samme Dags Aften i Anledning af, at Diakonissen havde sendt en Regning paa Varerne, som havde været indlagt i Pakken, hen til Grundtvig med Anmodning om at faa den kvitteret, da Varerne — hvad der ved denne Lejlighed oplystes — vare blevne betalte ved Modtagelsen, af sin Husbond blev spurgt om Pengene for Pakken, nægtede han bestemt at have modtaget Penge, idet han foregav at have leveret Pakken til en lille Pige. Circa 8 Dage derefter betalte imidlertid Tiltalte, da han, efter hvad han havde erfaret, nok kunde indse, at Sagen vilde blive opdaget, Beløbet til sin Husbond, idet han nu foregav, at han først da havde modtaget samme af en anden Karl, som han havde faaet til at bringe Pakken til Bestemelsesstedet, og som ved dens Aflevering havde modtaget Pengene og denne Forklaring fastholdt han haardtakket, uagtet Diakonissen, som var kommen tilstede for at tale med Grundtvig om Sagen, efter at have taget Tiltalte i Øjesyn, fastholdt, at det maatte være ham, der havde modtaget Pengene af hende, og først ved en senere Lejlighed, da Grundtvig vilde give Tiltalte Adgang til at paapege den Karl, der skulde have modtaget Pakken til Besørgelse, tilstod han Sagens runde Sammenhæng.

Grundtvig havde den 24de September samt den 1ste, 8de, 15de og 22de Oktober d. A., hver Gang givet Tiltalte Ordre til hos Melhandler J. Hansen i Randers at købe 50 Pd. Havre til hans Hest, og han havde ved disse Lejligheder medgivet Tiltalte et Beløb, i Reglen 3 Kr., hvoraf han skulde betale Havren, hvorhos han, for at sikre sig, at Havren ogsaa blev købt og betalt, hver Gang havde medgivet Tiltalte en til Hansen stilet, med den paagjældende Dato forsynet, saakaldet Rekvisitionsseddel, hvori han begjærede sig udleveret det anførte Kvantum Havre, idet det da var Mening, at Tiltalte ved Hjemkomsten skulde bringe ham Rekvisitionssedlen, udfyldt af Hansen i de dertil bestemte Rubriker med Prisen paa Havren pr. Pd. og det samlede Beløb, som den rekvirerede Havre herefter havde kostet, samt forsynet med Hansens Kvittering for Modtagelsen af det sidstnævnte Beløb, hvorhos Tiltalte skulde tilbagebetale Grundtvig Resten af det ham medgivne Beløb. Tiltalte bragte ogsaa ved de paagjældende Lejligheder Rekvisitionssedlerne tilbage, udfyldte de to førstnævnte hver med 2 Kr. 63 Øre (efter 5¼ Øre pr.

Pd.), og de tre sidstnævnte hver med 2 Kr. 88 Øre (efter 5³/₄ Øre pr. Pd.), samt forsynede med saalydende Kvitteringer „Betalte J. Hansen“, hvorhos han hver Gang tilbagebetalte Grundtvig det ham medgivne Beløb efter Fradrag af den paagjældende Kvitterings Paalydende. Tiltalte har imidlertid vedgaaet, at han selv har udfyldt Rekvisitionssedlerne som anført og ligeledes selv uden Hansens Vidende og Villie forsynet dem med de nævnte Kvitteringer, og er det i saa Henseende oplyst, at han de to første Gange henvendte sig til Hansen, hos hvem han, uden at forevise de paagjældende Rekvisitionssedler, købte første Gang 50 Pd. og anden Gang 30 Pd., hvilke 80 Pd. tilsammen kostede 4 Kr. 61 Øre, som han imidlertid ikke betalte, men lod skrive paa sin Husbonds Regning, idet han første Gang foregav, at hans Husbond ikke vilde betale mindre end 100 Pd. ad Gangen, hvorhos han anden Gang, da Hansen lod en Yttring falde om, at han jo kunde sende Grundtvig Regning, bemærkede, at det ikke var værdt, han skulde nok komme ind og betale det skyldige Beløb ved Lejlighed; at han derefter to Gange at have været hos Hansen ikke turde komme der mere, tredje og fjerde Gang gik til Kjøbmand Harboe i Randers, hos hvem han ved den førstnævnte Lejlighed købte 30 Pd. Havre for 1 Kr. 73 Øre, som han betalte af de ham af Grundtvig medgivne Penge, og ved den sidstnævnte Lejlighed ligeledes 30 Pd. for 1 Kr. 65 Øre, som han ikke betalte, men lod skrive paa sin Husbonds Regning, samt at han femte Gang gik til „Skandsemøllens Møl- & Grynudsalg“ tilhørende Isak Jørgensen, hvor han købte 50 Pd. Havre for 3 Kr., som han ligeledes lod skrive paa sin Husbonds Regning. Ved sit anførte Forhold har Tiltalte saaledes tilvendt sig Kvitteringernes ovennævnte Paalydende af ialt 13 Kr. 90 Øre efter Fradrag af det Kjøbmand Harboe betalte Beløb af 1 Kr. 73 Øre, eller 12 Kr. 17 Øre. Efter Hansens Udsagn under Forhørene ligne Underskrifterne under Kvitteringerne paa de ovennævnte Udleveringsedler hans egen Underskrift saa meget, at han, da Grundtvig — hvem han, da hun fattede Mistanke, havde sendt Regning paa den hos ham af Tiltalte købte Havre — i den Anledning foreviste ham de paagjældende Sedler, var, som han har udtrykt sig, nærvæd at være i Tvivl om, hvorvidt han havde underskrevet Kvitteringerne eller ikke; men Tiltalte — hvis Forklaring i saa Henseende der efter det Fremkomne ikke er Føje til at forkaste — vil kun have vidst, at Hansen underskriver sig „J. Hansen“, hvorimod han, der ikke havde nogen af Hansen selv underskreven Kvittering eller noget andet med hans Underskrift forsynet Dokument, ikke vil have tænkt paa at efterligne hans Haandskrift.

Iøvrigt har Tiltalte udsagt, at han havde haabet til November at kunne betale vedkommende Handlende de Beløb, han, som ovenanført, havde ladet sin Husbond debitere for, saaledes

at hans Forbrydelser kunde blive uopdagede; men han har tillige indrømmet, at han til den nævnte Tid ikke havde saa meget tilgode i Løn, at han kunde fyldostgjøre de Paagjældende.

Medens Grundtvig — der før nærværende Undersøgelses Paabegyndelse havde betalt Melhandler J. Hansen det Beløb af 4 Kr. 61 Øre, som Tiltalte havde ladet ham skrive for hos denne, men som har nægtet at betale Kjøbmand Harboe og Isak Jørgensen de Beløb af henholdsvis 1 Kr. 65 Øre og 3 Kr., for hvilke Tiltalte, som ovenanført, har kjøbt Havre paa Kredit hos dem — for sit Vedkommende har frafaldet ethvert Erstatningskrav hos Tiltalte, have derimod Harboe og Isak Jørgensen nedlagt Paastand om hos Tiltalte at tilkjendes i Erstatning de nysnævnte Beløb af respektive 1 Kr. 65 Øre og 3 Kr., imod hvilke Paastande Tiltalte Intet har havt at erindre.

For sit ovennævnte Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1867 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens §§ 252 og 268 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 54. **Snedkermester J. C. D. Voetmann**
(Nellemann efter Ordre)

contra

Glarmester G. A. Lundh (Ingen),

betr. Spørgsm. om Udlevering af en Del Maskiner m. m.

Kjøbenhavns Amts søndre Birkothings Dom af 10 December 1886: Indstævnte, Snedkermester J. C. D. Voetmann, hør til Citanten, Glarmester G. A. Lundh, betale 6045 Kr. 56 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra den 5 Marts d. A., til Betaling sker, samt til Citanten under en Mulkt af 5 Kr. til Kjøbenhavns Amts Fattigkasse for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, udlevere de i ovennævnte Lejekontrakt omhandlede Gjenstande, nemlig 1 Dampmaskine paa 12 Hestes Kraft, 1 Dampkjedel paa 16 Hestes Kraft, 1 Rundsaug med Boreapparat, 1 Baandsaug med Stilleapparat, 1 Afrettemaskine, 1 Kehlemaskine, 1 Top- og Slidemaskine og en Stemmehmaskine. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage

efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Fogedrets Dekret af 13 April 1887: I Henhold til den frem'agte Dom indsættes herved Glarmester G. A. Lundh i Besiddelsen af følgende Effekter: 1 Dampmaskine paa 12 Hestes Kraft, 1 Dampkedel paa 16 Hestes Kraft, 1 Rundsaug med Boreapparat, 1 Baandsaug med Stilleapparat, 1 Afrettermaskine, 1 Kehlemaskine, 1 Tap- og Slidemaskine og 1 Stemmehmaskine, dog paa Rekvirentens Ansvar og under Forbehold af Andres bedre Ret.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 Februar 1888: Den indankede Underrettsdom og den ligeledes indankede Udlægs- og Indsmøttelsesforretning stadfæstes. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører H. Carlsen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempleingen af det af ham den 6 Juni 1887 fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

Selv om Indstævnte for Højesteret maatte kunne anses behørig at have benægtet Citanten Voetmanns Paastand om, at der mellem ham og Cedenten af den i den indankede Dom omhandlede Lejekontrakt var truffen en udtrykkelig Aftale om, at han skulde kunne afgjøre den saakaldte Leje for Maskinerne ved at udføre Arbejde for Cedenten, maatte Citanten dog ifølge Beskaffenheden af det hele mellem ham og Cedenten saavel før som efter Lejekontraktens Oprettelse bestaaende Mellemsgningsforhold være beføjet til at gaa ud fra, at dette var Mening og Forudsætning. Efter den af Citanten fremlagte detaljerede Opgjørelse af hans og den oftnævnte Cedents Mellemsgørende, hvilken Opgjørelse ikke fra Indstævntes Side er mødt med behørig Benægtelse, maa det imidlertid antages, at Citanten forinden Transporten af Lejekontrakten til Indstævnte havde udført Arbejder m. v. for Cedenten til en Værdi, der oversteg Summen af de af Cedenten ydede Betalinger m. v. og Beløbet af, hvad Citanten skulde betale efter Lejekontrakten, og da Citanten herefter i Medfør af bemeldte Kontrakts Bestemmelser havde vundet en Ret til at blive Ejer af Maskinerne, som ikke kunde tilsidesættes ved en Overdragelse af Cedentens Ret efter Kontrakten til

Trediemand, maa Citanten i det Hele blive at frifinde for Indstævntes Tiltale, hvorhos den indankede Fogedforretning vil være at ophæve. Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at hæve og det Citantens befalede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være, og bør den indankede Fogedforretning være ophævet. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. Advokat Nellemann tillægges der i Salarium for Højesteret 150 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmissær ere saalydende: Under 15 Juni 1883 blev der mellem Citanten i nærværende Sag, Snedkermester J. C. D. Voetmann af Frederiksberg, og en ustævnt Trediemand, som, efter hvad der er uomtvistet, havde betalt nogle af Citanten anskaffede Maskiner og derved var bleven Ejer af disse, oprettet „en Lejekontrakt“, hvorved bemeldte Trediemand til Citanten udlejede de paagjældende Maskiner, nemlig 1 Dampmaskine paa 12 og 1 Dampkjedel paa 16 Heates Kraft, 1 Rundsaug med Boreapparat, 1 Baandsaug med Stilleapparat, 1 Afrettemaskine, 1 Kehlemaskine, 1 Tap- og Slidemaskine og 1 Stemmehmaskine, tilsammen til en angiven Værdi af 12260 Kr. Ifølge Kontrakten skulde Lejemaalet kunne opsiges med en Maanedes Varsel fra begge Sider, og i Leje skulde Citanten ifølge § 2 betale den 11 December 1883: 860 Kr., den 11 Juni 1884: 1400 Kr., men derefter i hver paafølgende December og Juni Termin 1500 Kr., hvorhos det hed: „Dog er Lejeren berettiget til under Forudsætning af at Lejen stedse betales prompt, at fordrø sig de lejede Gjenstande overdragne til Ejendom den 11 Juni 1886 mod foruden de stiplede 1500 Kr. at betale et Beløb af 962 Kr.“, og efter altsaa at have betalt ialt 9222 Kr. Kontrakten indeholdt derhos Bestemmelser om Ansvar for Maskinerne under Lejemaalet og om Følgerne af Misligholdelse, derunder at, hvis Lejen udeblev ved Forfaldstid, skulde Lejemaalet være hævet, og Ejeren berettiget til selv eller ved Kongens Foged at sætte sig i Besiddelse af det Lejede, hvorhos det endelig var fastsat, at i Tilfælde af

Søgsmaal skulde Forordning om den hurtige Retsforfølgning af 25 Januar 1828 komme til Anvendelse. Under 21 August 1885 udstedte den omtalte Trediemand dernæst „en Transport“, hvorved han, idet han bemærkede, at der Intet var betalt af den stipulerede Leje ifølge Kontraktens § 2, overdrog sine Rettigheder efter den omtalte Lejekontrakt skadesløst i alle Maader til Indstævnte i nærværende Sag, Glærmester G. A. Lundh, samt tilføjede, at han for Overdragelsen var fyldestgjort derved, at Glærmester Lundh afskrev, hvad der indkom efter Lejekontrakten, paa sit Tilgodehavende hos Cedenten, hvilket iøvrigt til enhver Tid kunde indtales.

Indstævnte anlagde noget efter ved Kjøbenhavns Amts søndre Birks ordinære Ret Sag imod Citanten, hvorunder han paastod denne dømt til at betale den for 11 December 1883 til 11 December 1885, begge Terminer iberegnet, ifølge Lejekontrakten forfaldne Leje af 6760 Kr. efter Fradrag af 714 Kr. 44 Øre, som Indstævnte skyldte ham til Rest for udført Arbejde, med 6045 Kr. 56 Øre og Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 5 Marts 1886 samt tilpligtet under en daglig Bøde at udlevere de anførte, ham lejede og nu Indstævnte tilhørende Maskiner i god og forsvarlig Stand og at betale Sagens Omkostninger.

Citanten paastod sig derimod frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, men ved Birkerettens Dom af 10 December 1886 blev Indstævntes Paastand i det Hele tagen til Følge, saaledes at den daglige Bøde bestemtes til 5 Kr. til Kjøbenhavns Amts Fattiggasse, dog at Sagens Omkostninger ophævedes.

I Henhold til denne Dom blev der derpaa den 13 April 1887 efter Indstævntes Begjæring af Fogden i det nævnte Birk foretaget en Udlægs- og Udleveringsforretning hos Citanten, hvorunder denne erklærede sig ude af Stand til at betale det indtil da paaløbne Bødebeløb af 420 Kr. eller anvise Noget til Gjenstand for Udlæg, og hvorved Indstævnte, da Citanten nægtede godvillig at udlevere de ommeldte, i hans daværende Lokaler beroende Maskiner, dekretedes indsat ifølge Dommen i Besiddelsen af disse Maskiner, der hver for sig forsynedes med Segl, hvorhos der af Fogden, som det hedder, blev nedlagt Forbud mod Brugen af dem fra den næste Morgen, hvilket Forbud blev tilkjendegivet de ved Maskinerne ansatte Folk.

Ved Stævning af 19 April 1887 har derefter Citanten for Overretten indanket den foranferte Dom af 10 December 1886 og den nysnævnte Udlægs- og Udleveringsforretning, idet han har paastaaet Dommen underkjendt og ophævet og Indsættelsesdekretet samt Forbudet ophævet og annulleret som ulovligt samt sig tilkjendt Sagens Omkostninger i begge Instantser, medens Indstævnte har paastaaet saavel Dommen som Fogeddekretet stadfæstet med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Foreløbig bemærkes, at, forsaavidt det af Citanten for Overretten er gjort gjældende, dels at hele Lejekontrakten kun skulde være et Proformaværk, alene oprettet for at skaffe begge Kontrahenterne en vis Sikkerhed overfor Citantens Kreditorer, og at heller ikke Transporten af 21 August 1885 skulde være en virkelig Transport, men kun en Inkassationsfuldmagt, hvad der skulde fremgaa af selve de to Dokumenters Indhold, da findes der allerede af den Grund ikke imod Indstævntes Protest at kunne tillægges dette nogen Betydning, at det ikke er gjort gjældende i 1ste Instants.

Under Sagen er det uomtvistet, at der allerede før Lejekontraktens Oprettelse gennem flere Aar havde bestaaet et betydeligt Mellemværende mellem Citanten og hans Medkontrahent hidrørende fra Arbejdsforhold m. m., og at dette Mellemværende fortsattes ogsaa efter den Tid i stort Omfang, uden at der fandt nogen endelig Opgjørelse af samme Sted — uagtet Citanten efter sin Fremstilling gjentagende havde krævet det. Og, medens det derhos ligeledes er uomtvistet, at Citanten ikke har betalt noget af de i den omhandlede Kontrakt stipulerede Lejebeleb kontant, og at der heller ikke har været truffet nogen særlig Aftale om at Citantens Ret til Betaling for visse enkelte bestemte af ham for Medkontrahenten udførte Arbejder skulde afgaa paa de enkelte Lejebeleb, som vare forfaldne, gaar Citantens Fremstilling under Sagen derimod ud paa, at det, da Lejekontrakten oprettedes, var en udtrykkelig Aftale, baade at Medkontrahenten ikke maatte sælge Maskinerne til Andre, og at Citanten ganske i Almindelighed kunde betale Lejen ifølge Kontrakten ved at udføre Arbejde for Medkontrahenten, samt at Citanten ikke blot, da Kontrakten oprettedes, havde et betydeligt Tilgodehavende hos denne fra deres øvrige Mellemværende, men at dette derhos i den følgende Tid steg saaledes, at han ifølge en af ham selv foretagen Opgjørelse, da Transporten af 21 August 1885 blev udstedt, havde betydelig mere tilgode hos Medkontrahenten end saavel den samlede Sum af de indtil da forfaldne Lejebeleb som det samlede Beleb af 9222 Kr., hvilket han ifølge Kontrakten skulde have betalt ialt til 11 Juni 1886 for at kunne blive Ejer af Maskinerne, ja endog end disses i Kontrakten anførte Værdi, og at han følgelig, da Transporten udfærdigedes, allerede selv var bleven Ejer af Maskinerne, uanset at han havde for sømt at fordrø Lejekontrakten tilbage eller Kvittering for de 9222 Kr., hvorfor Medkontrahenten ogsaa af den Grund havde været uberegtiget til da at foretage nogen Disposition med Hensyn til dem og Lejeforholdet, ligesom Indstævnte heller ikke, ganske bortset fra at Forordning 9 Februar 1798 overhovedet ikke kunde komme til Anvendelse paa nærværende Forhold, kunde støtte nogen selvstændig Ret paa Transporten allerede af den Grund, at han

havde været fuldt bekendt forinden med Citantens og Medkontra-
hentens hele Mellemværende.

Indstævnte har imidlertid under Benægtelse af, at han var
bekendt med det omtalte Mellemværende mellem Citanten og
Cedenten, fremlagt og henholdt sig til en Erklæring fra Sidst-
nævnte, hvori denne udtalte, at han paa det paagjældende Tids-
punkt ikke blot ikke skyldte Citanten Penge men endog havde
Penge tilgode hos denne, og da Citanten ikke herimod har ført
noget Bevis for Rigtigheden af sine Anbringender, vil hans Ind-
sigelse allerede paa Grund heraf ikke kunne tages til Følge.
Det maa derfor billiges at Indstævntes Paastand er tagen til
Følge ved Underretten, hvis Bestemmelse om Ophævelse af Om-
kostningerne ligeledes tiltrædes.

Naar Citanten dernæst har paastået den „Udlægs- og Ud-
leveringsforretning“, som foregik den 13 April f. A., ophævet og
annulleret, da kan der heller ikke gives ham Medhold deri. Også
nemlig end den Månde, hvorpaa Indstævnte ved den nævnte For-
retning blev sat i Besiddelse af de paagjældende Maskiner var
en saadan, at de ikke derved faktisk kom ud af Citantens Raadig-
hed, saalænge han var i Besiddelse af de Lokaler, hvori de be-
roede, hvad han dog kort efter ophørte med, efter hvad der fore-
ligger, hvorfor Indstævnte ingen Invending gjorde mod Ordningen,
findes dette ialtfald ikke at kunne paaankes af Citanten, der ikke
vilde udlevere Maskinerne.

Og forsaavidt Citanten har forment, at det samtidig nedlagte
Forbud maa bortfalde som ikke justificeret, da maa der gives
Indstævnte Medhold i, at der overhovedet ikke er nedlagt noget
egentligt Forbud, som skulde justificeres, men kun som en Del
af Indsættelsesforretningen sket en Tilkjendegivelse til de Paa-
gjældende om at respektere den derved skabte Tilstand.

Sagens Omkostninger for Overretten findes at burde op-
hæves.

Der vil være at forelægge Overretssagfører H. Carlsen en
Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemp-
lingen af det af ham den 6 Juni 1887 fremlagte Indlæg. Iøvrigt
foreligger ingen Stempelovertrædelse.

er Arrestanten Peder Christensen, der er født den 10 Maj 1849, og som ikke er funden tidligere kriminelt tiltalt eller staffet, sat under Tiltale for Mishandling af sin Hustru og for Voldtægt mod en ikke femtonaarig Datter samt for uterligt Forhold, udvist under Tvang mod denne Datter, saavel før hendes tolvte Aar som efter den Tid.

Det er i saa Henseende ved hans egen Tilstaelse og de af hans Hustru Ane Kirstine, født Olsen, til hvem han blev viet den 9 Maj 1869, og af deraf den 29 April 1874 fødte fælles Datter Johanne Marie Dorthea afgivne Forklaringer bevist, at Arrestanten, der først 4 Aar efter sit Ægteskabs Indgaaelse begyndte at samleve med sin Hustru, efter den Tid meget jævnlig, til sine Tider næsten daglig, hyppigt dog i ikke ganske ædru Stand ikke blot grovelig har udskjældt sin Hustru, uden at hun kan antages at have givet ham berettiget Anledning dertil, men dels sparket hende op ad Skinnebenene, dels rusket hende i Haaret, dels med knyttede Hænder slaet hende i Ansigtet og det øvrige Hoved samt paa Kroppen, saaledes at hun fik Hævelser og blaa Pletter deraf, og derhos stødt hende omkuld, hvorved hun endog en Gang fik et stort Saar i Hovedet, der først læggedes efter nogen Tids Forløb, samt før ikke et Aar siden, da hun var højt frugtsommelig, en Gang slaet hende saa haardt for Brystet, at Blodet styrtede ud af Munden paa hende, uden at dog nogen af disse Mishandlinger ses at have nødvendiggjort Lægebehandling eller at have efterladt skadelige Følger for hendes Helbred. Arrestanten har derhos en Gang, da hans ovennævnte Datter var ca. 8½ Aar, en Gang da hun var ca. 12½ Aar, og en Gang, da hun var henved 14 Aar gl., om Morgenen inden han var staaet op, efterat hans Hustru var gaaet ud paa Arbejde, taget hende mod hendes Villie op til sig i Sengen, blottet hende og befølt hendes Kjønnsdele samt stukket sin Finger ind i disse, og endvidere den 15 Januar d. A., altsaa da Datteren var henved 15 Aar gammel, paa samme Maade med Magt taget hende op til sig i Sengen og trods hendes Modstand tiltvunget sig og fuldbyrdet Samlejet med hende, der ifølge en afgiven Lægeerklæring, var tilstrækkelig udviklet til, at Samlejet kunde fuldbyrdes, uden at hun dog derved blev besvangret, og uden at det havde legemlige, skadelige Følger for hende. Ved alle disse Lejligheder truede hun hende tillige stærkt, hvis hun skreg, raabte om Hjælp eller betrocde det Passerede til Nogen.

Medens der nu ikke bliver Spørgsmaal om, at drage Arrestanten til Ansvar for hans Forhold overfor Hustruen, forsaavidt dette ligger over 10 Aar forud for Sagens Anlæg, da Justitsministeriets Bestemmelse ikke er indhentet i saa Henseende i Henhold til Straffelovens § 70 og der ikke efter Omstændighederne findes Grund til at opholde Sagen efter dens Tilvejbringelse,

vil Arrestanten derimod for sit Forhold iøvrigt blive at anse efter Straffelovens § 202, jfr. tildels § 203, efter dens § 161 og § 168, og efter dens § 176, jfr. §§ 161, 168, 173 og 174 og, da Underrettsdommen i det Hele har bragt de samme Lovbestemmelser til Anvendelse og da den ved nævnte Dom fastsatte Straf af Tugthusarbejde i 10 Aar findes passende, vil bemeldte Dom i det Hele blive at stadfæste.

Fredagen den 14 Februar.

Nr. 292. Højesteretssagfører Bagger
 contra
 Lauritz Larsen (Def. Lunn),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Aalborg Kjøbstads Extarets Dom af 28 September 1889: Tiltalte Lauritz Larsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Saa bør han og i Erstatning til Detaillist Chr. Laursens Konkursbo betale 63 Kr. 30 Øre og udrede alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Hasselbalch, 15 Kr. og til Defensor, Sagfører Petersen, 12 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 November 1889: Tiltalte Lauritz Larsen bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. I Hensende til den Tiltalte idømte Erstatning samt Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Rye og Justitsraad Neckelmann, i Salær hver 15 Kr., bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at anse efter Analogien af Straffelovens §§ 260 og 261, og Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Lauritz Larsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i to Gange fem Dage. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Bagger og Lunn 40 Kroner til hver.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 21 Februar 1890.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1889.

Nr. 54—55.

Fredagen den 14 Februar.

Nr. 292.

Højesteretsagfører Bagger

contra

Lauritz Larsen (Def. Lunn).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tillaes Skræddersvend Lauritz Larsen for bedrageligt Forhold.

I Marts Maaned f. A. begyndte Tiltalte ved Hjælp af Penge, som han fik tillaans af sin Forlovedes Moder, en Handel med Horreekviperingsgjenstande i Aalborg, hvilken Forretning, idet Tiltalte, der er født i Aaret 1865 og saaledes mindreaarig, som Følge heraf ikke selv kunne forskaffe sig den fornødne Næringsadkomst, blev etableret paa et af hans Morbroder, Husmand Christen Laursen af Sterstrup, løst Borgerskab paa Detailhandel i bemeldte Kjøbstad, samt i Henhold til en af Chr. Laursen underskrevet Firmaanmeldelse, hvori denne selv var angiven som eneste ansvarlig Deltager i Firmaet og Tiltalte som Fuldmægtig, der var berettiget til at underskrive paa Firmaets Vegne i alle Forretningen vedrørende Anliggender, undtagen ved Vexelakcepter og Endossementer, men iøvrigt drev Tiltalte Forretningen uelukkende paa egen Regning, og uden at Chr. Laursen, der var bleven boende i Stenstrup, havde noget som helst med Forretningens Drift at gøre, indtil Laursen i Begyndelsen af Maj Maaned d. A., paa Foranledning af Tiltalte, opgav sit Bo til

Konkursbehandling. Under en derefter i anden Anledning paa-begyndt kriminel Undersøgelse, maa det nu ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger, anses tilstrækkeligt godtgjort, at han, der nogen Tid før Fallitten havde faaet en Bestilling paa en Klædning og leveret Tojet til Frakken og Vesten til den Skrædder, der skulde sy Klæderne, har efter Fallitten ladet Tojet, der da var tilskuaret, men endnu ikke syet, afhente igjen hos bemeldte Skrædder og bragt det hen til en anden Skrædder i den Hensigt at faa det syet til sig selv, uagtet det — hvad der maa antages at have været ham bevidst — tilhørte hans Morbroders Fallitbo. Tojet, der udgjorde omtrent 3 Alen til en Indkjøbspris af 2 Kr. 15 Øre pr. Alen, er under Sagen bragt tilstede og udleveret Kuratorerne i Boet.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Tiltalte nogen Tid før Fallitten, men paa en Tid, da han var klar over, at han ikke vilde være i Stand til at holde Forretningen gaaende, men at den snart maatte standses, har af Forretningens Kasse udtaget omtrent 60 Kr. og efter Fallitten udbetalt 5 Kr. af dette Beløb til en Svend, der i den nærmest forudgaaende Tid havde betalt Tiltalte 5 Kr. i Forskud paa en bestilt, men ved Konkursens Begyndelse endnu ikke leveret Klædning, og anvendt Resten til eget Brug og vel har Tiltalte nærmere anbragt, at han i sin Tid havde brugt i Forretningen dels 24 Kr., som han havde faaet ind ved Salg af nogle ham selv tilhørende Klæder, dels et Beløb af imellem 30 og 40 Kr., som han i sidste Vinter vandt i Lotteriet, og at han derfor havde anset sig berettiget til igjen at udtage et lignende Beløb af Kassen, idet han havde ment, at disse Penge maatte være Boet uvedkommende, da han ikke selv personlig var gaaet fallit, men til disse Anbringender, vil der, efter Sagens Omstændigheder, ikke kunne tages noget Hensyn.

Endelig maa det paa lignende Maade anses godtgjort, at Tiltalte har beholdt en Fallitboet tilhørende Kontrabog med Aalborg Diskontobank, paa hvilken Bog der indestød 3 Kr. 55 Øre, og at han den 6 Juni d. A. har af dette Beløb hævet og til egen Fordel anvendt 3 Kr. 30 Øre, saa at Bogen, der er bragt tilstede under Sagen og udleveret Boet, ved Udleveringen kun lød paa et Restbeløb af 25 Øre, og forsaavidt Tiltalte har anbragt, at han ved Fallittens Begyndelse havde i Forretningens Kasse indbetalt et til Kontrabogens daværende Paalydende svarende Beløb, hvorfor han vil have anset Bogen som sig tilhørende, vil dette Anbringende, der ikke bestyrkes ved Sagens øvrige Omstændigheder, ikke kunde komme i nogen Betragtning.

Paa Chr. Laursens Konkursbos Vegne er der nedlagt Paa-stand om Tilkjendelse af en Erstatning af 63 Kr. 30 Øre, mod hvilken Paa-stand Tiltalte Intet har havt at erindre.

For sit ovenomhandlede Forhold vil Tiltalte, der ikke ses idligere at have været kriminaliter tiltalt eller straffet, være at

anse efter Straffelovens § 257 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage.

Mandagen den 17 Februar.

Nr. 313.

Advokat Halkier

contra

Christen Nielsen (Def. Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Lysgaard med flere Herreders Extrarets Dom af 7 Oktober 1889: Tiltalte Axel Theodor Louis Alfred Møller bør straffes med 15 Slag Ris og Arrestanten Christen Nielsen bør straffes med 25 Slag Ris. Til Husmand Peter Lauritsen af Nørup Mark bør Arrestanten betale i Erstatning 30 Kr. Arrestanten bør udrede $\frac{3}{4}$ og Tiltalte $\frac{1}{4}$ af Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Rønne, 16 Kr., og til Defensor, Prokurator Kjær, 12 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 November 1889: Underrettsdommen bør, forsaavidt påanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Arrestanten og Sagens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Overretssagførerne Hindberg og Rye 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at den i den indankede Dom udtalte Misbilligelse af den af Underdommeren begaaede Fejl. efter hvad der er bleven Højesteret meddelt om Anledningen til samme,

findes at kunne bortfalde, og i Henhold til de iøvrigt i Dommen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmissær hedder det: Arrestanten Christen Nielsen — der er født den 29 April 1876, og som tidligere ifølge Aarhus Kjøbstads Extrarets Dom af 11 Maj d. A. har været straffet for Tyveri med 15 Slag Ris — tiltales under nærværende Sag, der i første Instants tillige angik en anden Dreng, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket for Overretten, paany for Tyveri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han — der af Foreningen for forsømte Borns Opdragelse i Viborg Stift var bleven anbragt hos en Gaardmand i Vinderslev, hos hvem han havde opholdt sig i nogle Maaneder — den 11 Juli d. A. om Morgen, da traf den i første Instants medtiltalte Dreng, der fra Bogildgaards Opdragelsesanstalt var anbragt i samme Sogn, er bleven enig med ham om, at de vilde se at komme til Kjøbenhavn og, for at forskaffe sig de dertil fornødne Penge, se at tage et Lam paa Marken, som de kunde sælge i Silkeborg, samt at de, da de derpaa i Nærheden af Silkeborg saa 2 Lam tøjrede paa en Mark østfor Landevejen til Viborg, gik ind paa Marken, hvor Arrestanten trak Tøjrepælene op, hvorefter de trak Lammene til Silkeborg, hvor de solgte dem til en derboende Slagter for 16 Kr., der bleve udbetalte til Arrestanten, og som fandtes i hans Besiddelse ved hans Anholdelse samme Dag. De stjaalne Lam, der tilhørte Forpagter Anders Sørensen af Vester Kejlstrup Mark, maa antages at være tilbageleverede til denne, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning.

Endvidere er det paa samme Maade godtgjort, at Arrestanten — der den 17 Juli d. A. undveg fra Arresten, og som, efterat han den 24 s. M. var bleven paagreben og paany indsat i Arresten, den 3 August atter undveg og derefter blev anholdt i Kjøbenhavn den 16 s. M. — samtidig med eller kort efter sin sidste Undvigelse har gjort sig skyldig i følgende Tyverier, for hvilke han ved Underretsdømmen er bleven anset med Straf,

uagtet de ere begaaede efter Udstedelsen af den af Amtet i Sagen udfærdigede Aktionsordre, uden at fornøden Extensionsordre var erhvervet, men som Overretten ifølge allerhøjeste Ordre af 5 November d. A. er bemyndiget til at tage under Paakjendelse, uanset at det maatte befindes, at Sagen ikke burde have været paakjendt ved Underretten for deres Vedkommende.

Ved sin Undvigelse den 3 August medtog han dels en til 25 Øre vurderet Bønnehog, der laa i Arrestlokalet og henhørte til Arrestinventariet, dels et Par Støvler af Værdi 8 Kr., der henstod i en Gang foran Arresterne og tilhørte Arrestforvareren. Samme Dags Aften stjal han fra en Butik i Ans, hvor han havde søgt Ly for Regnvejr, en lille Tobakspibe af Værdi 50 Øre, der efter hans Forklaring laa udstillet i Vinduet, og som tilhørte Kjøbmand Jens Andersen. Den 5 s. M. stjal Arrestanten — der paa Vejen fra Ans til Randers var gaaet ind i et Hus, efter hans Forklaring for at faa Noget at drikke, og som ikke havde truffet Andre i Huset end en lille Dreng — da denne var gaaet ud efter Vand til Arrestanten og han saaledes var bleven ene i det paagjældende Værelse, et Uhr, der hang paa Væggen i dette. Af de stjaalne Gjenstande ere Bønnebogen, som Arrestanten havde solgt for 15 Øre, Støvlerne, som han medtog til Kjøbenhavn, hvor han indsatte dem hos en Marskandiser, idet det var hans Hensigt at tilbytte sig et Par Sko for dem, samt Piben, som han havde bortbyttet, bragte tilstede under Sagen og tilbageleverede til de Vedkommende, og der er i disse Retninger ikke under Sagen Spørgsmaal om Erstatning. Derimod har Husmand Peder Lauridsen af Naarup, der er Ejer af det stjaalne Uhr — hvilket Arrestanten, Dagen efterat han havde stjaalet det, solgte for 7 Kr. til en Marskandiser i Randers, der igjen vil have solgt det til en ham ubekjendt Person — paastaaet sig tilkjendt en Erstatning for samme af 30 Kr., mod hvilken Paastand Arrestanten Intet har havt at erindre.

For sit ovennævnte Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 233 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til 25 Slag Ris, og da Underretsdommen har samme Straffebestemmelse, vil bemeldte Dom saaledes kunne stadfæstes, forsaavidt den er paaanket.

Det maa misbilliges, at Underdommeren har taget de ovennævnte af Arrestanten efter Aktionsordrens Udstedelse begaaede Tyverier under Paakjendelse, uden at der var erhvervet Ordre fra Amtet til at inddrage disse Tyverier under Paatalen; men efter Omstændighederne findes der dog ikke tilstrækkelig Foje til i denne Anledning at gjøre noget Strafansvar gjældende mod Underdommeren. Iøvrigt har under Sagens Behandling i første Instants og den befalede Sagforelse for begge Retter intet Op- hold, der vil bevirke Ansvar, fundet Sted.

Tirsdagen den 18 Februar.

Nr. 176. Det Lolland-Falsterske Brandforsikkrings-
selskab for rørlig Ejendom (Jensen)

contra

Firmaet Saunte & Gommese's Konkursbo i Maribo samt
Kancelliraad, Borgmester, Byfoged og Birkedommer Marcher
som Skifteforvalter i Boet (Shaw),

betr. et Kompetencespørgsmaal.

Maribo Bythings Dom af 9 Januar 1888: De Indstævnte, Kancelliraad, Borgmester, Byfoged og Birkedommer Marcher, Sagførererne Gulmann og Kjær, Alle af Maribo, bør Førstnævnte som Skifteforvalter, de 2de Sidstnævnte som Kuratorer i Firmaet Saunte & Gummese's Konkursbo, til Citanterne „Det Lolland Falsterske Brandforsikkrings-selskab for rørlig Ejendom“ mod Kvittering af dettes Formand, Justitsraad, God-ejer Meincke til Skovnæs, udbetale 1205 Kr. 40 Øre med Rente heraf 5 pCt. p. a fra 8 Marts f. A , til Betaling sker; saa erstatte og de Indstævnte Citanterne Sagens Omkostninger skadeløst. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 April 1889: Sagen afvises fra Underretten. I Kost og Tæring betale de Indstævnte „Det Lolland-Falsterske Brandforsikkrings-selskab for rørlig Ejendom“, til Citanterne Firmaet Saunte & Gummese's Konkursbo i Maribo, 50 Kr., der udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvortil føjes, at med de deri nævnte Lovbestemmelser endvidere kan sammenholdes Skiftelovens § 36, vil Dommen ifølge de Indstævnets Paastand være et stadfæste, dog saaledes at Bestemmelsen om Kost og Tæring efter Omstændighederne findes at burde bortfalde. Processens Omkostninger for Højesteret ville være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom

bør ved Magt at stande, dog at Bestemmelsen om Kost og Tæring bortfalder. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende fra Maribo Bything hertil indankede Sag have de Indstævnte, „Det Lolland-Falsterske Brandforsikringselskab for rørlig Ejendom“, efter Stævning til Byfoged Marcher samt Sagsførerne Gulmann og Kjær, Førstnævnte som Skifteforvalter og de 2 Sidstnævnte som Kuratorer i Firmaet Saunte & Gummesens Konkursbo, i 1ste Instants paastaaet Konkursboet tilpligtet at udrede 1205 Kr. 40 Øre — som Selskabet i Anledning af forskellige større indtrufne Brandskader havde paalignet Boet, der havde tegnet Forsikkring hos Selskabet — med Renter 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 8 Marts 1887 og Sagens Omkostninger skadesløst. Efterat en af Boet nedlagt Paastand om Afvisning af Sagen med Tillæg af Kost og Tæring var bleven forkastet ved Rettens Kjendelse af 3 Oktober s. A. blev Sagen procederet i Realiteten, under hvilken Boet paastod Frifindelse og Procesomkostninger. Ved den i Sagen den 9 Januar f. A. afsagte Dom — der ligesom bemeldte Kjendelse er afsagt af en Sattedommer — blev Byfoged Marcher og de nævnte Sagsførere i deres Egenskab af respektive Skifteforvalter og Kuratorer i anførte Konkursbo tilpligtede inden 15 Dage efter Dommens Forkyndelse og under Adfærd efter Loven, at betale til de Indstævnte mod Kvittering af Selskabets Formand, ovennævnte 1205 Kr. 40 Øre med Renter efter Paastanden samt erstatte de Indstævnte Sagens Omkostninger skadesløst.

Denne Sag have Citanterne, ovennævnte Konkursbo, indanket for Overretten, hvor de paastaa den anførte Kjendelse forandret derhen, at Sagen afvises fra den ordinære Ret, og at der tillægges dem Kost og Tæring. Subsidiært paastaa Citanterne Frifindelse for de Indstævntes Tiltale og sig tillagte Sagens Omkostninger for begge Retter. De Indstævnte derimod have paastaaet Underrettsdommen stadfæstet med Tillæg af Appellens Omkostninger.

Ifølge Konkurslovens §§ 31 og 7 sammenholdt med den til den sidstnævnte § svarende Bestemmelse i Lov om Skifte af Døds- og Fællesbo 30 November 1874, nemlig § 34, maa det antages, at Fordringer som den heromhandlede, der henhøre til de i Konkurslovens § 31 b nævnte, ikke kunne gjøres gjældende mod

Boet ved ordinær Ret, men at de maa anmeldes i Boet og Spørgsmaalet om deres Rigtighed eventuelt afgjøres af Skifteretten.

Som Følge heraf vil Sagen være at afvise fra Underretten og Citanterne at tillægge Kost og Tæring hos de Indstævnte, der bestemmes til 50 Kr.

Stampelovertrædelse foreligger ikke for Overretten.

Nr. 329.

Advokat Klubien

contra

Lars Christian Christensen (Def. Shaw),

der tiltales for Tyveri.

Aars og Slet Herreders samt Løgstør Birks Extra-rets Dom af 6 November 1889: Tiltalte, Lars Christian Christensen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Mønsted, 10 Kr., og til Defensor, Sagfører Lausen, 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 December 1889: Tiltalte, Lars Christian Christensen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Hindberg, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde bestemmes, som ved Underretsdommen sket, til 4 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande,

dog at Straffetiden bestemmes til fire Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Højesteretssagfører Shaw 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tjenestekarl Lars Christian Christensen — der er født i Aaret 1864 og som tidligere, foruden for Disciplinærforsøelser i sin Militærtjeneste, har været straffet ifølge Aars og Slet Herreder samt Logstor Birks Extraretsdomme af 4 December f. A. og 6 Maj sidstl., henholdsvis efter Straffelovens §§ 228, 248, 251 og 253, og efter samme Lovs § 260, sammenholdt med Lov om Konkurs n. m. af 25 Marts 1872 § 168, med Fængsel paa Vand og Brød henholdsvis i 3 Gange 5 Dage og i 12 Dage — tiltales under denne Sag paany for Tyveri, og maa det i sin Henseende ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkeligt godtgjort, at han afvige 1 September, da han var tilstede ved en Fest i Fursø Kro, har fra et Værelse sammesteds tilvondt sig en, Arbejdskarl Søren Christensen tilhørende Tobakspibe, som Tiltalte Dagen efter bortbyttede for en anden Pibe og 2 Kr. Tiltalte maa iøvrigt antages ved den paagjældende Lejlighed at have været endel beskjenket, men har særlig erkjendt, at han ikke var i en saadan Grad beruset, at han ikke vidste, hvad han gjorde, samt at det stod ham klart, da han tog Piben, at han begik en Forbrydelse. Den ommeldte Pibe er under Sagen bragt tilstede, og efterat være vurderet til 3 Kr., udleveret til Ejeren, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning.

For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straff-lovens § 230, første Led, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Nr. 331.

Advokat Halkier

contra

Kirstine Marie Petersen eller Pedersen (Def. Klubien),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Politivedtægten for Odense Kjøbstad § 8.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 25 September 1889: Arrestantinden Kirstine Marie Pedersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og udrede alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Kammer-assessor, Prokurator Jespersen, og til Defensor, Sagfører Jørgensen, med 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Januar 1890: Underret-dommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lassen og Nissen, betaler Arrestantinden Kirstine Marie Pedersen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Tiltalte er sigtet for Overtrædelse af Politivedtægten for Odense Kjøbstad § 8, vil Sagen, da den Straf, som herfor efter Lovgivningen kan idømmes, ikke udgjør summa appellabilis for Højesteret, være at afvise herfra Retten.

Iøvrigt vil den indankede Dom være at stadfæste i Henhold til de i samme anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at der med Hensyn til Tyveriet af de under Sagen omhandlede Bøger maa anses tilvejebragt et efter de almindelige Regler i Frdn. 8 September 1841 tilstrækkeligt Indiciebevis.

Thi kjendes for Ret:

Forsaavidt angaar Sigtelsen for Overtrædelse af Politivedtægten, afvises Sagen. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmissær hedder det: Arrestantinden Kirstine Marie Pedersen, der er født den 19 Februar 1855 og ved Ribe Kjøbstads Extrarets Dom af 2 Februar 1888 er anset med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage efter Straffelovens § 228 og ved Fredericia Kjøbstads Extrarets Dom af 25 Juli

s. A. med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder efter Straffelovens § 230, 2det Stykke, hvilken Straf dog ved allerhøjeste Resolutor af 15 August s. A. blev formildet til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, men forøvrigt ikke er funden tidligere straffet — tiltales under nærværende fra Odense Kjøbstads Extra-ret hertil indankede Sag for Tyveri og for Overtædelse af Politivedtægten for bemeldte Kjøbstad af 24 Juli 1884 § 8.

Arrestantinden har tilstaaet, at hun den 12 Juli 1889, da hun var et Ærinde paa Statsbanogaarden i Odense, har tilegnet sig sammesteds et til 5 Kr. 50 Øre vurderet Par Morgensko, der tilhorte Tjenestepige Bartholine Henningsen, og som stod paa et Sted, hvortil der var uhindret Adgang. Ved den Under-søgelse, der blev foretaget paa Arrestantindens Bopæl den 22 Juli, efterat hun i Anledning af dette Tyveri var bleven anholdt, blev der sammesteds fundet 2 Bøger, nemlig et Hefte af Jürgen-søns „Lovlexikon“, hvis Bogladepris er 2 Kr., og „Tre folkelige Foredrag“ af Hostrup, hvis Pris er 35 Øre, om hvilke Arrestantinden forklarede, at hun den 15 s. M., da hun i den Hempelske Boglade i Odense afhentede Bladet „Nutiden“, paa hvilket hun abonnerede, af en Fejltagelse havde faaet de omhandlede Bøger udleverede sammen med Bladet, og at det var hendes Hensigt at tilbagelevere dem, naar hun næste Gang hentede „Nutiden“, men at hun forinden blev anholdt. Saavel efter denne Arrestantindens Forklaring, som efter de under Sagen afgivne Vidneforklaringer, maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at Bøgerne have tilhørt den Hempelske Boghandel. Medens Ejeren af denne, der ikke selv deltager i dens Bestyrelse, som Følge deraf ikke har kunnet aflægge Tilhjemlingsed, er saadan Ed aflagt af Bog-ladens Bestyrer, ligesom de Kommis'er, der forestaa den daglige Expedition i Butikken, edelig have forklaret, at de ere overbeviste om, at Ingen af dem kan have udleveret de omhandlede Bøger sammen med Bladet, og da nu den af Arrestantinden afgivne Forklaring om, hvorledes hun er kommet i Besiddelse af Bøgerne, i og for sig er ganske usandsynlig, findes Betingelserne for Anvendelsen af det i D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. 8 September 1841 § 6 omhandlede Bevis at være tilstede, saaledes at Arrestantinden, efter de foreliggende Omstændigheder, maa anses skyldig i Tyveri af de omhandlede Bøger. Hun vil for de saaledes begaaede tvende Tyverier være at anses efter Straffelovens § 231, 1ste Punktum, med en Straf, som findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Arrestantinden har endelig erkjendt, at hun en Aften i Juli Maaned s. A. er bleven truffet paa Gaden i Odense i en saadan Tilstand af Beruselse, at hun næppe kunde gaa uden Hjælp; hun har ved dette Forhold gjort sig skyldig i Overtrædelse af Politivedtægten § 8, men den herved forskyldte Straf findes efter

Grundvætningerne i Straffelovens § 62, 3die Stykke, at kunne bortfalde.

I Henhold til Ovenstaaende vil Underrettsdommen, der har anset Arrestantinden med ovennævnte Straf efter de nævnte Bestemmelser, være at stadfæste.

Nr. 66. **Kjøbenhavns Magistrat** paa **Kjøbenhavns Kommunes Vegne** (Shaw efter Ordre)

contra

Restauratør I P. Braband (Ingen),

betr. Spørgsm. om Erlæggelse af en $\frac{1}{4}$ pCt. Afgift.

Kjøbenhavns Gjældskommissions Dom af 11 Maj 1888: De Indstævnte, Kjøbenhavns Magistrat, bør til Citanter, Restauratør I. P. Braband af Skovshoved, betale de paastævnte 182 Kr. 77 Øre med Renter deraf 5 pCt. narlig fra den 29 Juli forrige Aar til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 12 Juli 1888 er Højesteret be- myndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at erindre,

kjendes for Ret:

Gjældskommissionens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betale Citanterne 2 Kroner. Højesteretssagfører Shaw tillægges i Salarium for Højesteret 80 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter hvad der under nærværende af Citanten, Restauratør I. P. Braband af Skovshoved, mod de Indstævnte, Københavns Magistrat, anlagte Sag er in confesso, blev Kollektor I. Hansen, der havde Pant i Ejendommen Matr.-Nr. 729 i udenbys Klædebo Kvarter, ved en over bemeldte Ejendom efter Rekvisition af en anden Panthaver i samme den 19 August 1876 afholdt Tvangsauktion højstbydende med 72000 Kr., hvorefter han frafuldt Hammerslag for som ufyldstgjort Panthaver at lade sig Ejendommen udlægge ved Fogden. Efterat derpaa nævnte Kollektor Hansen i Aaret 1878 var afgaaet ved Døden overdrog hans i uskiftet Bo hensiddende Enke, Elise B. Hansen, efter Købekontrakt af 26 August 1885 sin Ret til at erholde Udlægsskjøde paa Ejendommen til Citanten og under 5 August 1886 blev Ejendommen ved Kongens Foged udlagt til Citanten for nævnte højeste Bud 72000 Kr. med Omkostninger 500 Kr. Da Udlægsskjødet skulde thinglæses, fordrede de Indstævnte i Henhold til Plan for Fattigvæsenet i København af 1 Juli 1799 § 171 $\frac{1}{4}$ pCt. Afgift af de nævnte Summer med Tillæg af Restbeløbet af en Ejendommen efter Tvangsauktionen paaalignet Brolægningssafgift 608 Kr., i det Hele $\frac{1}{4}$ pCt. af 73108 Kr. eller 182 Kr. 77 Øre, hvilket Beløb Citanten derefter indbetalte.

Da Citanten imidlertid formener, at de Indstævnte urettelig have oppebaaret nævnte Beløb, har han paastaet dem tilpligtede at tilbagebetale samme tilligemed Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Klagens Dato den 29 Juli 1887 og Sugens Omkostninger skadeløst. De Indstævnte have paastaet sig frifundne med Tillæg af Sugens Omkostninger.

Ligesom nu Bestemmelsen i nævnte § 171 i Plan 1 Juli 1799, at der af faste Ejendomme, som i Kjøb og Salg overdrages, skal betales til de Fattige $\frac{1}{4}$ pCt. og at for faste Ejendomes Kjøbesum Kjøberen betaler det Halve og Sælgeren det Halve af Afgiften, efter dette sit Indhold ikke kan antages at ville have været anvendelig, dersom Kollektor Hansen eller dennes i uskiftet Bo hensiddende Enke selv havde ladet sig Ejendommen udlægge ved Fogden, saaledes findes Bestemmelsen heller ikke at have kunnet blive anvendelig paa Grund af at dette Udlæg i nærværende Tilfælde i Medfør af den efter Købekontrakten af 26 August 1885 stedfundne Overdragelse er sket til Citanten, efter som det ikke er selve Ejendommen, men alene den bemeldte Hansens Enke tilkommende Ret til at erholde samme udlagt til Ejendom, der efter fornævnte Købekontrakt er overdraget Citanten. Dennes Paastand vil derfor være at tage til Følge, dog at Sugens Omkostninger efter Omstændighederne blive at ophæve. Stempelovertrædelse foresligger ikke.

Nr. 312. Højesteretsagfører Asmussen
 contra
 Wulff Nathanson (Def. Hansen),

der tiltales for uberettiget Næringsbrug.

Horsens Kjøbstads Politirets Dom af 27 Marts 1889: Tiltalte, Hestehandler Wulff Nathanson, bør til Horsens Kjøbstads Kæmnerkasse betale en Bøde af 10 Kr., samt udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse, under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 Juli 1889: Tiltalte, Hestehandler Wulff Nathanson bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, og derunder i Sælær til Aktor og Defensor for Overretten, Overrettsagfører Rye og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 30 December f. A. er Højesteret be- myndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte findes ikke at udgjøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Højesteretssagførerne Asmussen og Hansen til- lægges der i Salarium for Højesteret hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmissær hedder det: Under nær- værende Sag tiltales He. tehandler Wulff Nathanson for uberettiget Næringsbrug.

Sagen er fremkaldt ved en Anmeldelse og Klage fra for- skjellige Rebslagere i Horsens til Politimesteren sammesteds over, at Tiltalte, naar han rejser omkring og opkjøber Heste i Jylland,

særlig ogsaa i Horsens, tillige i større Mængde sælger Hampergrimer, idet han for hver Hest, han køber, sælger en Grime til 1 Kr., hvorved han skal have en betydelig Bifortjeneste. Tiltalte har forklaret, at han, der siden 1 November f. A. er Tolk og Forretningsfører for Hestehandler Sylvan Levy af Paris, og indtil da har beklædt en lignende Stilling hos Firmaet Levy frères sammesteds, i en Række af Aar har rejst sammen med en Repræsentant for bemeldte Firma, for at opkøbe Heste paa forskjellige Steder her i Landet, blandt andre ogsaa i Horsens, og at han, naar han saaledes rejser paa Hesteopkøb, efter Paalæg af vedkommende Firma, altid fører Grimer og Mundkurve med, som han indkøber hos en bestemt Rebslager i Randers, Grimerne til 6 Kr. Dusinet. Det forlanges nemlig af Firmaet, at alle de Heste, der købes, skulle forsynes med ensudseende Grimer, indrettede paa en bestemt Maade, saaledes at der ved samme kan anbringes Mundkurve, hvilket er nødvendigt, naar Hestene skulde transporteres til Udlandet, særlig til Frankrig, og det er derfor en ufravigelig Betingelse ved Handlerne, at Sælgerne af Hestene maa betale de ommeldte Grimer, efter Omstændighederne med 1 Kr. eller 50 Øre, idet Tiltalte dog i den sidste Tin undertiden, naar den Grime, der fulgte med Hesten, var ny, vil have ombyttet den med en af dem, han selv førte med, uden Udgift for Sælgeren af Hesten.

Om der end med den omhandlede Af sætning af Grimer er forbunden Fordele — hvilket ialtfald efter Tiltaltes Forklaring ikke kommer ham, men hans Principal til Gode — har Tiltalte dog paastaet, at Hovedøjemedet med den nævnte Fremgangsmaade ikke er at tjene Penge, men at det er nødvendigt, at vedkommende Hestehandlere maa føre de Grimer, de skulde bruge, med sig, fordi de paa mange Steder, f. Ex. paa Landet, end ikke kunne faa af det Slags, som de have Brug for, og han har i det Hele forment, at hans Forhold med Hensyn til de omhandlede Grimer ikke kan betegnes som uberettiget Næringsbrug.

Ligesom Indkøbet af Grimerne efter det Anførte nærmest maa betragtes som foregaaet til Tiltaltes eller de af ham repræsenterede Hesteopkøberes eget Brug, saaledes findes den Omstændighed, at vedkommende Sælger af Hesten maa yde et Vederlag for Ombytningen af den Grime, som ved Salget af Hesten har været paalagt denne, og som — efter hvad der maa antages — altid medfølger i Handelen, med en af de af Tiltalte medførte Grimer, ikke at kunne bringe Forholdet ind under Begrebet Handel, tilmed da denne Ombytning mod et Vederlag i Forhold til selve Hestehandelen fremtræder som et aldeles underordnet Punkt.

Der maa derfor gives Tiltalte Medhold i hans ovennævnte Formening, og han, der er født i Aaret 1831 og som ikke

ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, vil som Folge heraf være at frifinde for det Offentliges Tiltale i denne Sag.

Onsdagen den 19 Februar.

Nr. 326. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Kirsten Gommesson, Larssons Hustru (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 17 December 1889: Arrestantinden Kirsten Gommesson, Larsons Hustru, bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar, samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Nissen og Salomonsen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Asmussen og Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende mod Arrestantinden Kirsten Gommesson, Larssons Hustru, for Tyveri anlagte Sag sigtes hun for den 29 Juni d. A. om Aftenen at have paa Forlystelseetablissementet Tivoli fra-sjualet Maskinfabrikant Røssells Hustru, Emma Vilhelmine

Brønderslev, et Lommetørklæde, som beroede i en udvendig Lomme paa dennes Kjole.

Om det ved den heromhandlede Lejlighed Passerede har fornævnte Rossells Hustru, der bestemt i Arrestantinden har gjenkjendt den formentlige Tyv, afgivet en med Ed bekræftet Forklaring, hvis Indhold i det Væsentlige er følgende:

Da hun den omhandlede Aften omtrent Kl. 9 tillige med sin Mand, Joseph Rossell, sin Søn, Ingeniør Robert Rossell og Louise Jørgensen, der senere er bleven gift med nævnte Ingeniør Rossell, stod foran Hovedindgangen til Tivolis Koncertsal, følte hun ligesom et Ryk i sin Kjole, og idet hun fik det Indtryk, at dette bevirkedes ved, at en Person havde et Tag i hendes Kjolelomme, der var anbragt udvendig lige ved Bagbredden af Kjolen, foer hun sammen, idet hun blev bange for, at Rykket hidrorte fra en Lommetyv, og yttrede, efter at have følt ned i Lommen, til de Omstaaende, at hendes Lommetørklæde var borte. Ved at vende sig om, saa hun, at Arrestantinden, der havde staaet tæt op til hende, medens ingen andre Fremmede havde staaet i hendes umiddelbare Nærhed, bortfjernede sig, stadigen holdende Øje med det Selskab, hvortil Vidnet hørte, og efter hvad der nu er oplyst, blev Arrestantinden, som en Følge af det Passerede, efterfulgt af Fabrikant Rossell og Søn, hvilken Sidste foranledigede hende anholdt af Politiet ved Udgangen fra Tivoli.

Om det paagældende Lommetørklæde har Fabrikant Rossells Hustru forklaret, at hun kort forinden hun saaledes savnede det, havde benyttet det, men at hun bestemt ved, at hun havde lagt det ned igjen i Lommen, og at saadant netop ikke skete paa det Sted, hvor hun mærkede Rykket, men var foregaaet lidt tidligere paa Vejen henimod Koncertsalen. Foruden Lommetørklædet havde hun hin Aften i nævnte Lomme en Portemonnæ, der laa under Lommetørklædet, og denne fandtes ogsaa paa sin Plads, da hun, foranlediget ved det omtalte Ryk, stak Haanden ned i Lommen. Ved en Visitation, der foretoges kort efter Arrestantindens Anholdelse, blev der i Nærværelse af Inspektionsbetjent Nr. 53, Tverschou, samt Politibetjentene Nr. 114, Høyer og Nr. 121, Ildved, fundet hos Arrestantinden gjemt indvendig i hendes venstre Kjoleærme et hvidt Lommetørklæde, mærket med de broderede Bogstaver E. R., hvilket Lommetørklæde Rossells Hustru bestemt har gjenkjendt som sig tilhørende og frastjaalet ved den heromhandlede Lejlighed, hvorhos hun har tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for sin tidligere Besiddelse af samme.

Arrestantinden har vedblivende nægtet at være skyldig i det hende paasigtede Tyveri, ligesom hun har nægtet at have ved den heromhandlede Lejlighed staaet tæt op ad Fabrikant Rossells Hustru, men derimod har hun forklaret, at hun bemeldte Aften har fundet det paagældende Lommetørklæde inde i Tivoli i Nær-

heden af den omtalte Koncertsal, omtrent $\frac{1}{2}$ Alen fra det Sted, hvor Fabrikant Rossells Hustru stod. Hun vil paa det Sted, hvor hun fandt det, have taget det op, uden at spørge de Omstaaende, om de havde tabt det, og hun vil have gjemt det i sit ene Ærme, fordi hun, hvis Kjolelomme var tilsyet og som benyttede en i et Skjort indenfor Kjolen værende Lomme, i Øjeblikket kun med Vanskelighed kunde komme til denne Lomme. Ved Visitationen meddelte Arrestantinden — mod hvis Benægtelse det vel ikke er bevist, at der udtrykkelig til hende er ved Visitationen rettet Forespørgsel om noget Lommetørklæde, men om hvem det efter det i Sagen Oplyste maa anses utænkeligt, at hun ikke skulde have vidst, at det netop var et Lommetørklæde, der søgtes hos hende — ikke Nogetsomhelst om, at hun havde et saadant gjemt i Ærmet, og har som Grund dertil anført, at hun først vilde se, hvad det var hun havde fundet, forinden hun bestemte, hvad hun vilde gjøre dermed.

Arrestantindens nævnte Forklaring om, at have fundet Tørklædet, kan imidlertid, efter hvad der i det Hele er oplyst under Sagen, ikke staa til Troende.

Det er saaledes edeligen forklaret af fornævnte Fabrikant Rossell, Ingeniør Rossell og dennes Hustru, at de, medens de foran Koncertsalen stode i en Kreds sammen med Førstnævntes Hustru, saae et Fruentimmer — der af de 2 Sidstnævnte er gjenkjendt som værende Arrestantinden, medens Fabrikant Rossell har udsagt, at han vel ej har kunnet gjenkjende Arrestantinden som identisk med Fruentimmeret, men at han ikke nærer den mindste Tvivl om, at hun er den, der sigtes for Tyveriet — paa en mistænkelig Maade staa tæt op ad Bestjaalne, uden at der var nogen rimelig Grund til en saadan Adfærd fra hendes Side, idet der slet ikke var nogen Trængsel paa det Sted, hvilket Sidste Arrestantinden ogsaa selv har erkjendt, at de ved den pangældende Lejlighed saae, at Fabrikant Rossells Hustru pludselig blegnede, foer sammen og vendte sig om, og at Arrestantinden, da hun fjernede sig fra dem, holdt Øje med dem.

Dernæst er det forklaret af Ingeniør Rossell og Hustru, at der ikke var nogen Anden, end Arrestantinden, der befandt sig i umiddelbar Nærhed af Fabrikant Rossells Hustru den Gang denne gjorde den tidligere omfklarede Bevægelse, og at de hørte hende i samme Øjeblik yttre, at hendes Lommetørklæde var bleven borte, hvad der efter de forhaandenværende Omstændigheder strax bragte dem paa den Tro, at det maatte være Arrestantinden, som var Tyven, af Ingeniør Rossells Hustru, at hun hørte Arrestantinden, den Gang Fabrikant Rossells Hustru vendte sig om, yttre til denne, om hun havde mistet sit Lommetørklæde, og af Ingeniør Rossell, at han, medens han fulgte efter Arrestantinden, saae hende have travlt med at gemme Et eller Andet paa Brystet, hvorefter hun begav sig lige henimod

Udgangen fra Tivoli, paa hvilket Sted hun, som nævnt, blev anholdt.

Af fornævnte Politibetjent Høyer, der var den, som visiterede Arrestantinden og af Inspektionsbetjent Nr. 53, Tverschou, er det forklaret, at det paagjældende Lommetørklæde ved Visitationen blev fundet gjemt i den Del af Kjølemærmet, der var mellem Albuen og Skulderen, og af alle 3 Betjente, hvis Forklaringer under Sagen af dem ere bekræftede med Ed, at Arrestantinden, da Lommetørklædet fandtes hos hende, yttrede, at de kunde gjøre med hende hvad de vilde, de fik hende aldrig til at sige Ja.

Efter alt det Foranferte, hvortil kan føjes, dels at det maa anses godtgjort, at Arrestantindens Forklaring paa forskellige Punkter er løgnagtig, dels at hun, der bl. A. er her i Landet straffet 5 Gange for Tyveri, efter sin egen Forklaring for ca. 20 Aar siden er i Sverig anset med offentligt Arbejde i 3 Aar for Lommetryveri, findes der at være tilvejebragt et efter Frdn. 8de September 1841 tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestantinden har stjålet det ommeldte Lommetørklæde, der er vurderet til 20 Øre.

Arrestantinden, hvis opgivne Alder af 41 Aar er skjønnat at stemme med hendes Udseende, og som bl. A. er anset: ved Rettens Dom af 20 Januar 1883 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 7 April s. A. efter Straffelovens § 230 1ste Led med lige Fængsel i 5 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 27 Oktober s. A. efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Rettens Dom af 5 September 1885 efter Straffelovens §§ 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med lige Arbejde i 18 Maanedøer og senest ved Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 15 Juni 1887 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med lige Arbejde i 2 Aar, vil som Følge af det Anførte nu være at anse efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Nr. 57. Lithograf A. W. Darre (Asmussen efter Ordre)
 contra
 Sejlmager P. Nielsen (Ingen),

betr. Spørgsm. om en Arrestforretnings Gyldighed.

Kjøbenhavns Fogedrets Kjendelser af 15, 16 og 29 December 1886, hvorved Arrest er gjort i følgende Gjenstande: 1) en Trykpresse, mærket Ludvig Olsen, 150 Kr., 2) en Huggemaskino af O. Lucas Fabrik 40 Kr., 3) en Trykpresse, mærket Ludvig Olsen, 150 Kr., 4) Lithografiske Sten, ialt 50 Stkr., 150 Kr., 5) 1 bornholmsk Stueuhr 6 Kr., 6) 1 lille malet Bord 2 Kr., 7) 11 Presser à 2 Kr. Stk. 22 Kr., 8) et mah. Chatol med Opsats 50 Kr., 9) en Rool 20 Kr., 10) et Fyrretræss Bord 10 Kr.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 Oktober 1888: Den ovennævnte Arrestforretning bør som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande. Indstævnte Lithograf A. W. Darre bør til Citanten, Sejlmager P. Nielsen af Faaborg betale 490 Kr. med Renter 5 pCt. aarlig af 200 Kr. fra 11 Juni 1876, af 200 Kr. fra 11 December s. A. og af 90 Kr. fra 11 Juni 1877, alt indtil Betaling sker, Arrestforretningsomkostninger med 44 Kr. 72 Øre og i Procesomkostninger 100 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Løven. Der forelægges Overretssagfører Ortwed en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til Stempling af de den 14 Februar og 6 Juni 1887 fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

Citanten har ikke for Højesteret gjentaget Paastanden om Frifindelse i Hovedsagen, men alene paastaaet Arrestforretningen ophævet, undtagen forsaavidt angaar de i den indankede Dom omtalte, under Nr. 6 og 7 registrerede Gjenstande.

Ved et Højesteret forelagt. efter Dommens Afsigelse optaget Thingsvidne maa der nu med Hensyn til de øvrige arreterede Gjenstande — dog med Undtagelse af de under Nr. 4 registrerede lithografiske Sten — anses tilvejebragt et efter Omstændighederne fyldestgjørende Bevis for, at de henhøre til de Gjenstande, som ved Kjøbekontrakten af 25 Oktober 1878 overdroges til Citantens Broder. Da nu derhos den af Indstævnte fremsatte Indsigelse, at denne Kontrakt skulde være et Proformaværk. ved Dommen rettelig

er forkastet. findes Arresten at maatte ophæves for de under Nr. 1 til 3, 5 og 8 til 10 registrerede Gjenstandes Vedkommende. Iøvrigt vil Dommen, hvis Bestemmelser angaaende Processens og Arrestens Omkostninger tiltrædes, være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret blive at ophæve, og det Citantens befalede Sagfører tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Den paastævnte Arrestforretning bør, forsaavidt angaar de under Nr. 1 til 3, 5 og 8 til 10 registrerede Gjenstande, være ophævet. Iøvrigt bør Landsover-samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 2 Kroner og Indstævnte 10 Kroner. Højesteretssagfører Asmussen tillægges der i Salarium for Højesteret 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Ved nærværende Rets Dom af 9 December 1878 blev Indstævnte, Lithograf A. W. Darré, tilpligtet at betale til Citanten, Sejlmager P. Nielsen af Faaborg, 490 Kr. med Renter 5 pCt. aarlig af 200 Kr. fra 11 Juni 1876, af 200 Kr. fra 11 December s. A. og af 90 Kr. fra 11 Juni 1877, alt indtil Betaling sker og Sagens Omkostninger med 30 Kr. Citanten har nu paastaaet Indstævnte tilpligtet at betale, hvad han er ham skyldig efter anførte Dom og nærværende Sags Omkostninger skadesløst. Saa har Citanten og paastaaet en hos Indstævnte for dennes Skyld efter den ældre Dom den 15 December 1886 paabegyndt, den 16 og 29 s. M. fortsat Arrestforretning, stadfæstet som lovlig gjort og forfulgt og Indstævnte dømt til at betale Omkostningerne ved samme med 44 Kr. 72 Øre.

Indstævnte har protesteret imod, at Arrestforretningen stadfæstes og paastaaet sig frifunden for at betale Omkostningerne ved samme. Saa har Indstævnte og iøvrigt paastaaet sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte har villet gjøre gjældende, at de Effekter, hvori der er gjort Arrest — med Undtagelse af de under Nr. 6 og 7 registrerede — ikke tilløre ham, men en Broder, til hvem han vil have afhændet dem ved en under Sagen fremlagt Kjøbekon-

trakt af 25 Oktober 1878. Citanten har nu vel ikke bevist, at Kjøbekontrakten, som af ham paastaaet, er et Proformadokument, men da Indstævnte ikke mod Citantens Benægtelse har godtgjort, at de øvrige registrerede Effekter ere de samme som de i Kjøbekontrakten ommeldte, vil der ikke kunne tages Hensyn til Indstævntes Indsigelser mod Arrestforretningen, men Citantens Paa-stand, mod hvilken der ikke ellers er fremsat nogen speciel Indsigelse fra Indstævntes Side, vil i det Hele være at tage til Følge, dog at Omkostninger ved nærværende Sag bestemmes til 70 Kr., hvorefter Indstævnte i alt i Procesomkostninger vil have at betale 100 Kr.

Der vil være at forelægge Overretssagfører Ortwed en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afgivelse til Stempling af de den 14 Februar og 6 Juni 1887 fremlagte Indlæg, der ikke ere behørigt stemplede.

Iøvrigt foreligger der ikke Stempelovertrædelse under Sagen.

Torsdagen den 20 Februar.

Nr. 266. Advokat Hindenburg
contra
Søren Andreas Nielsen (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 31 August 1889: Arrestanten Søren Andreas Nielsen bør struffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne og navnlig ikke indeholde Noget til Bestyrkelse af Tiltaltes Anbringende om at have dels tilbagebetalt dels villet tilbagebetale de af ham tilegnede Beløb,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt

at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Højesterets-sagfører Hansen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Søren Andreas Nielsen, der er født den 17 April 1865 og ikke funden forhen straffet, er ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have i Tidsrummet fra Begyndelsen af Marts til Midten af Juni d. A., medens han havde Tjeneste som Kommis hos Hansine Marie Olsen, Manufakturhandler Jensens Enke, dels svigagtig tilegnet sig og forbrugt et Beløb af 120 Kr., som han i 4 Gange forskaffede sig udbetalt af Enkefru Jensen til dermed at betale 4 af hendes Kreditorer, hvis Fordringer Arrestanten urigtig foregav var den nævnte Sum større, end det i Virkeligheden var Tilfældet, dels i 9 forskellige Gange fra-stjaalet Enkefru Jensen ialt 17 Kr. i rede Penge.

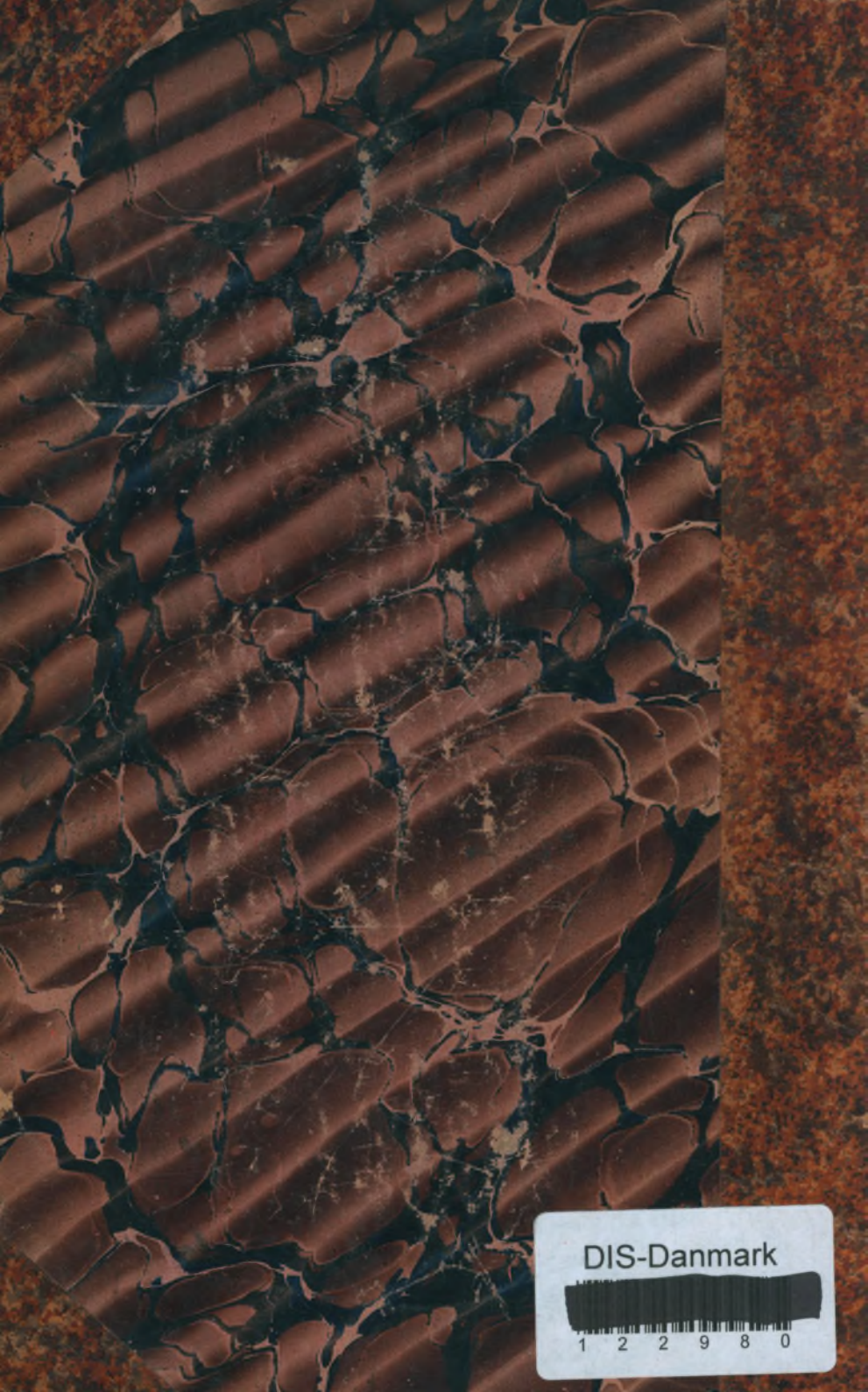
Arrestanten har forklaret, at det, da han tilvendte sig samtlige ovenfor nævnte Beløb, var hans Hensigt at lægge tilsvarende Beløb tilbage i Butiksskuffen, naar han modtog sin Løn eller Forskud derpaa, at han har iværksat saadan Tilbagebetaling, undtagen med Hensyn til de Beløb af ialt 47 Kr., som han tilvendte sig i Juni Maaned, samt at det alene var hans Anholdelse her under Sagen, der hindrede ham, ogsaa at tilbagebetale de sidstnævnte Beløb, — men til disse i og for sig usandsynlige Foregivender, som staa i Strid med, hvad der iøvrigt er oplyst under Sagen, findes der ikke at kunne tages noget Hensyn.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens §§ 228 og 251 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Hermed endte Højesteretsaaret 1889.

Rettelse:

pag. 824 18 Lin. f. o. § 251 læs: § 281.

DIS-Danmark

1 2 2 9 8 0